

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



DEVILS DOOM

JAGA AND THE DEVIL

— BOOK 2 —

LAYLA FAE



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

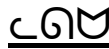
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!



Şeytanın Kaderi: Karanlık Bir Fantastik Romantizm

Jaga ve Şeytan Kitap 2

Layla Fae

Telif Hakkı © 2025 Layla Fae

Kapak Tasarımı EPZ

İç Tasarım: EPZ

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

İçindekiler

[İçerik Notu Lore](#)

[Dizini](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

[Adanma](#)

[İlk](#)

[1. Elma](#)

[2. Çocuk](#)

[3. Dipsiz](#)

[4. Lanet](#)

[5. Süt](#)

[6. Lech](#)

[Lech](#)

[7. Kulaklar](#)

[8. Ejderha](#)

[9. Fiyat](#)

[10. Ceza](#)

[11. Rada](#)

[12. Fırtına](#)

[13. Terör](#)

- [14. Yasa](#)
- [15. Alt](#)
- [16. Güven](#)
- [17. Kökler](#)
- [18. İşaretler](#)
- [19. Asi](#)
- [20. Güç](#)
- [21. Draga](#)
- [22. Zehir](#)
- [Lutowa](#)
- [23. İstemek](#)
- [24. Yanıklar](#)
- [25. Emek](#)
- [26. Gümüş](#)
- [27. Lütfen](#)
- [28. Consort](#)
- [Tahtakurusu](#)
- [29. Yara izi](#)
- [30. Aşk](#)
- [31. Dikenler](#)
- [32. Düello](#)
- [33. Oyuncak](#)
- [34. Mavi](#)
- [35. Kule](#)
- [36. Hoş geldiniz](#)
- [37. Usta](#)
- [38. Yastık](#)
- [39. Alevler](#)
- [40. Küller](#)

[41. Erkek](#)

[42. Yaratılış](#)

[43. Güzellik](#)

[44. Eğlence](#)

[45. Gerçek](#)

[46. Gece](#)

[47. Gel](#)

[Korolar](#)

[48. Tanrı](#)

[49. Baba](#)

[50. Kıyamet](#)

[51. Yaz](#)

[Efendişi](#)

[52. Mezar](#)

[53. Weles](#)

[Weles Son](#)

[Söz Kaynakça](#)

[Layla Fae'nin Kitapları](#)



İçerik Notu

Okuma Sırası

Bu kitap, Jaga ve Woland'ı konu alan üçlemenin ikinci kitabıdır ve kitaplar sırayla okunmak üzere yazılmıştır.

Kitap 1: *Şeytanın*

Anlaşması Kitap 2:

Şeytanın Kaderi Kitap

3: *Şeytanın Dansı*

Tetikleyici İçerik

Bu kitabın karanlık bir fantastik romantizm romanı olduğunu lütfen unutmayın. Hiçbir şekilde güvenli değildir ve hem romantizm hem de dünya karanlık ve tartışmalı unsurlarla doludur. Bu kitapta çok sayıda tetikleyici içerik bulunmaktadır. Sansürsüz tetikleyici içeriklerin tam listesini görmek için lütfen web sitemi www.laylafae.com ziyaret edin. Güvende kalın!

Halk Bilimi Temsili

Bu kitap Slav mitleri ve folkloruna dayanmakla birlikte, bunların tamamen doğru bir temsilini sunmamaktadır. Hikaye ve karakterler benim için her zaman

benim için her zaman önceliklidir ve ayrıca Slav mitolojisinin üzerinde uzlaşmış tek bir versiyonu yoktur. Her mitin birden fazla versiyonu vardır.

Ve elbette, tanrılar kitap karakterlerine dönüştürüldüklerinde değişime uğramak zorundadırlar. Mitolojideki tanrılar ve canavarlar genellikle düz ve tek boyutludur. Onların bu şekilde kalmasına izin veremezdim.

Bununla birlikte, *Jaga ve Şeytan* serisini yazmak için hazırlık olarak araştırma yaptım. Kaynaklarımı görmek için kitabın sonuna ekli bibliyografyaya bakabilirsiniz. Kaynaklarımın tümü Lehçe'dir.

Bu Bir Kurgu Eserdir

Bu kitaptaki tüm karakterler, yerler, olaylar, felsefe, ontoloji ve metafizik ile diğer unsurlar kurgusal olup, sunulan dünya herhangi bir gerçek yer veya tarihsel dönemi model almamıştır. Bu bir fantastik romandır.

Karakterlerin ifade ettiği görüş ve yargılar, yazarın görüş ve yargılarını yansıtmamaktadır.

Hikaye Akışı

Bu, serinin ikinci kitabıdır. Bu kitabın olay örgüsünün bireysel akışı sonunda çözülsün de, *Jaga ve Şeytan'ın* hikayesi henüz bitmiş değildir.

Bilgi Dizini

Karakterler

Chors (Kh-ors) Ay tanrısı, Weles'in oğlu. Nawie'deki ebedi nehrin sularından yaratılmıştır. Bazen adı ayı ifade etmek için kullanılır, örneğin "Chors gökyüzünde yüksekte".

Dadzbog (Dah-zh-boog) Güneş tanrısı, Perun'un demirhanesinde çalışan ilahi demirci Swarog tarafından yaratılmıştır. Ölümlülerin dünyasına ışık getiren altın bir kalkan taşır. Bazen adı güneşi ifade etmek için kullanılır.

Diabel (Dyah-behw) Şeytanın isimlerinden biri. Tüm şeytan isimleri gibi, bu isim de lanet ve kötü şans olarak kabul edilir.

Jutrzenka (Y-ooot-shen-kah) Şafak tanrıçası, Mokosz ve Dadzbog'un kızı. Her gün, Wyraj'ın kapılarını açarak babasının gökyüzünde yaptığı günlük hac yolculuğuna uğurlar.

Arıların Kralı Slawa'da ve ölümlülerin dünyasında ormanların hakimi olan tanrı benzeri bir yaratık. Onun hakkında pek bir şey bilinmemektedir.

Marzanna (Mah-zhan-nah) Kış tanrıçası, içine kapanık ve gizemli biridir. Ölümlüler, baharın başında saman ve diğer malzemelerden Marzanna heykelcikleri yapıp yakarak veya boğarak kışı kovma geleneği vardır.

Mokosz (Moh-kosh) Yaşam ve bereket tanrıçası, Toprak Ana, Perun'un sadakatsiz eşi. Wyraj'ın en güçlü tanrıçası, güzelliği ile tanınır ve

güzelliği ile saygı duyulan tanrıça.

Nyja (Ni-yah) Ölüm tanrıçası, aynı zamanda Son Nefesin Annesi ve Nawkas'ın Annesi olarak da bilinir. Nawie'de ikamet eder ve Weles'in ordularına komuta eder. Ölümlü dünyada, ölen çocukların ruhlarını Nawie'ye yönlendiren kişidir.

Perun (Peh-rune) Gök gürültüsü tanrısı, Slawa ve ölümlülerin dünyasının hükümdarı, Weles'in kardeşi. Weles ile birlikte dünyayı yaratmıştır. Wyraj'daki Büyük Meşe'nin dallarında ikamet eder. Tanrılar arasında en güçlüsü, Slawa ve Wyraj'ın hükümdarıdır.

Rod Öldükten sonra ataların ruhlarını Wyraj'a yönlendiren tanrı, Weles ve Mokosz'un oğlu.

Rodzanicas (Roh-d-zah-nee-tsas) Rod ve Mokosz'un kızları olan üçüz kız kardeşler. Encest ilişkisi sonucu dünyaya geldikleri için Perun tarafından Nawie'ye sürülmüşlerdir. Serbest bırakıldıktan sonra Perun, onlara her yeni doğan çocuğun alınına kaderini yazma görevini vermiştir.

Strzybog (St-shi-boog) Rüzgâr tanrısı, Perun ve Mokosz'un oğlu. Eğlenceli ve hedonist doğasıyla bilinir.

Swarog (Sfah-roog) Perun'un oğlu, ateşten yaratılmıştır. Perun'un demirhanesinde çalışan ilahi demircidir.

Swietowit (Sviahw-toh-veet) En eski tanrılardan biri, çoğunlukla unutulmuştur. Temsil edildiğinde üç yüzü vardır: biri iyi huylu, biri öfkeli, biri kederli. Swietowit ona karşı çıktıktan sonra Perun onu diri diri gömdü. Kimse onun nerede yattığını bilmiyor.

Weles (Veh-less) Perun'un kardeşi ve dünyanın yaratıcılarından biri. Büyü ve ölümlerin hükümdarı, Nawie'nin kralı. Kardeşleri arasındaki güç ve Perun'un karısı Mokosz için rekabet nedeniyle, kardeşi tarafından Büyük Meşe'nin köklerine zincirlenerek yüzyıllar boyunca sürgüne gönderilmiştir.

Whisperer Bir tür şifacı ve ebe, her zaman kadındır. Bitkisel ilaçlar hazırlar, ameliyatlara yapar ve bebekleri doğurtur.

Bieses, Yerler ve Diğerleri

Bannik (Bahn-neek) Ölümlülerin evlerinde açık hava banyolarını temiz tutan bir ev ruhu.

Bieda (Byeh-dah) Ölümlüleri yoksulluk ve açlıkla lanetleyen bir bies. İskelet gibi zayıf bir kadın olarak görünür. Çok korkulan ve güçlüdür, ondan kurtulmak imkansızdır. Bir bieda bir eve taşındığında, tüm aile soğuktan, hastalıktan ve yiyecek eksikliğinden ölene kadar hiçbir şey yapamaz.

Bies (B-yes) Ölümlülerin dünyasında yaşayan her türlü doğaüstü yaratık. Neredeyse tüm sakinlerinin bies olduğu Slawa'da yaygındır. Ölümlülerin dünyasında tanrıların verdiği cezayı çektikten sonra, biesler Slawa'ya gidip orada yaşayabilir ve açıkça büyü yapabilirler. Çocuğu olabilirler, bu da bieslerin ölümlülerin dünyasında tanrılar tarafından lanetlenen ölümlülerden değil, Slawa'da doğup büyümelerine neden olur. Biesler yaşlılıktan ölmedikleri için ölümsüzdürler, ancak silahlar, zehir veya hastalık nedeniyle ölebilirler.

Cicha (Tsi-khah) Küçük bir kız gibi görünen bir bies. İyi kalpli ölümlüler tarafından kabul edildiğinde, köylerine lanetler ve talihsizlikler saçan bir bies.

Chochol (Kho-khow) Barışçıl mizaçlı, kuş benzeri bir bies, insanımsı, kuş benzeri bir kafası ve gagası, kolları tüylerle kaplıdır. Slawa'daki Chochols birçok meslekte zanaatkar olarak çalışır. Yumurtadan doğarlar.

Dziady (Dzyah-di) Ekim sonunda kutlanan ölümlülerin gecesi. Nawie'den ölümlülerin ruhlarını çekmek için yiyecek sunuları hazırlanır. Biesler, dünyalar arasındaki sınırların bu dönemde incelmesi için ölümlülerin dünyasına gelir ve kutlama yapar.

Klobuk (Quo-book) Büyük, siyah bir kuşa benzeyen bir bies. Birinin evine davet edildiğinde, ev sahibine yiyecek sunmak karşılığında komşularından hırsızlık yapar.

Kobold (Koh-bold) Küçük, siyah bir ayıya benzeyen bir bies. Kürklerle kaplı ve dört ayak üzerinde yürüyen koboldlar, bilinçlidir ve konuşabilirler.

Krasnolica (Krah-snoh-lee-tsah) "Güzel" anlamına gelen sevgi ifadesi. Kelime anlamı "güzel/kırmızı yanakları olan kadın"dır.

Kupala (Koo-pah-wah) Slavların yaz gündönümü kutlaması, Slavların en önemli halk bayramlarından biri. Kutlamalar arasında evlilik ve bereket ritüelleri ile oyunlar yer alır.

Latawica (Lah-tah-vi-tsah) Rüzgar perisi, genellikle solgun görünümlü bir kadındır. Rüzgarı kontrol eder ve ölümlülerin mallarını, hayvanlarını ve hatta insanları alıp götüren güçlü fırtınalar yaratır. Latawica'yı yenmenin en kesin yolu, fırtınanın kalbine bir bıçak atmaktır. Bıçak kanlı çıkarsa, ona isabet ettiği anlamına gelir.

Licho (Lee-kho) Ormanda yaşayan bir bies, geleneksel olarak her türlü talihsizlikten sorumlu tutulur. Dilde "liche bilir" ifadesinde, "kimse bilmez" anlamında veya "liche seni alsın" şeklinde bir lanet olarak kullanılabilir.

Mamuna (Mah-moon-ah) Genellikle kadın olan, her zaman süt üreten büyük göğüslü bir bies. Ölümlülerin dünyasında, mamunalar ölümlüleri narkotik etkisi olan sütlerini içmeye ikna ederler. Bu sütü tadan bir ölümlü, bir daha asla mutlu olamaz ve her zaman o sütün büyüsunü özler. Mamunalar ayrıca bebekleri kaçıır ve ataların ruhlarını çalarlar.

Nawie (Nah-vyeh) Ölülerin efsanevi diyarı, Weles'in egemenlik alanı. Halk hikâyelerinde, ölülerin ruhlarının, ejderhaların ve diğer efsanevi yaratıkların yaşadığı tüneller ve mağaralardan oluşan bir yeraltı dünyası olarak anlatılır. Hem korkutucu hem de güzel olduğu söylenir. Nawie, Slawa'daki dağ şehrinin kuzeyinde yer alır.

Nawka (Nah-v-kah) Küçük, siyah bir kuş şeklinde görünen ölü bir çocuğun ruhu.

Planetnik (Pwah-net-neek) Ölümlü bir insana benzeyen, ancak uçabilen ve güçlü sihirli yeteneklere sahip bir bies. Planetnikler fırtına çıktığında ortaya çıkarlar. Ölümlüleri korumak için yıldırımları toplarlar ve bazen fırtına bulutları arasında ejderhalarla savaşırlar.

Poludnica (Poh-wood-nee-tsah) Korkunç bir şekilde ölen veya korkunç bir suç işleyen genç bir kadının ruhundan yaratılan bir bies. Poludnitsalar yaz aylarında tarlaları musallat eder ve işçileri sıcak çarpmasıyla lanetler.

Poroniec (Po-roh-nyets) Trajik koşullarda düşürülen bir bebekten yaratılan bir bies. Kurbanlarını kandırmak için güzel bir çocuk olarak görünür. Vahşi ve iletişim kurmayan bu yaratıkla mantıkla konuşmak imkansızdır.

Rusalka (Roos-ah-w-kah) Ölümlüleri baştan çıkarıp boğarak onların yaşam gücünden beslenen bir su perisi. Rusalka, güzel bir ölümlü kadına dönüşebilir. Doğal haliyle, vücudu pullarla kaplıdır.

Slawa (Swah-vah) Slav folklorundaki tüm yaratıkların yaşadığı efsanevi bir ülke. Slawa ülkesi Wyraj ve Nawie'yi içerir ve sıradan ölümlüler ölene ve Nawie'ye götürülene kadar bu ülkeye giremezler. Slawa'nın tamamı, yaratılışın ebedi sisleriyle çevrili büyük bir adadır. Güneyde Wyraj yer alır. Adanın orta kısmı, her türden bieslerin yaşadığı bir dağdaki şehirle birlikte, Slawa'nın merkezidir. Kuzeyde, büyük Struzina nehrinin çalkantılı sularının ötesinde Nawie yer alır.

Struzina (Stroo-zee-nah) Slawa ve Nawie arasındaki sınırda bulunan geniş bir nehir. Tehlikeli su altı canavarları ve hain akıntılarla dolu olan bu nehri geçmek imkansızdır. Kelime anlamı "küçük dere" olan adı,

dilbilimsel büyülu düşüncenin bir örneğidir. Nehir çok tehlikeli ve büyük olduğu için, Slawa'daki biesler onu daha az korkutucu hale getirmek için ona küçük bir isim vermişlerdir.

Strzyga (St-shi-gah) Doğmamış bir kızın veya genç bir kadının ruhundan yaratılmış bir bies. Gündüzleri dinlenir, geceleri ise ölümlüleri avlayarak kanlarını içer ve iç organlarını yer. Strzygalar, kan donduran çığlıklarıyla bilinirler. Büyüsel olarak güçlüdürler.

Szyszymora (Shih-shih-moh-rah) Ormanın koruyucusu, genellikle bir ağaç veya büyük bir çam kozalağı kılığına girer. Szyszymoralar, ormanı oduncular veya kundakçılardan korur ve ağaçların dostu olarak gördükleri kişilere yardım eder.

Upir (Oo-peer) Slav vampiri. Kötü olan veya korkunç koşullarda ölen insanlar, ölümden sonra upirlere dönüşebilir. Upirler hayatta kalmak için kan içer. Bir upir ancak kafası kesilip mezarında bacaklarının arasına konarak öldürülebilir.

Utopek (Oo-toh-pek) Genellikle tatlı su kütlelerinde yaşayan bir su canavarı. Gri, yapışkan bir deri ile kaplı olan utopek, ölümlü erkekleri boğmaktan ve ölümlü kadınları kaçıracak sualtı köle gelinleri yapmaktan hoşlanır.

Wila (Vee-wah) Muhteşem bir genç kadın görünümünde bir bies. Ölümlü erkekleri baştan çıkarır ve cinsel ilişkiden sonra onları öldürür.

Wyraj (Vih-rah-y) Perun'un Slawa'nın güneyinde tanrılarıyla birlikte yaşadığı topraklar. Geçilmez bir sihirli çitle çevrilidir ve çoğu bies ve yaratığın girişini engeller. Wyraj'ın merkezinde Büyük Meşe ağacı büyür.

Yiyecek

Kefir (Keh-feer) Ekşi süttten yapılan kalın bir probiyotik içecek. Yoğurttan farklı olarak, dokulu ve ekşidir.

Kolaches (Koh-latch-es) Maya hamurundan yapılan, genellikle meyve, haşhaş tohumu veya tatlı peynir dolgulu tatlı çörekler.

Powidla (Poh-veed-wah) Marmelat kıvamına ve tatlılığına ulaşana kadar saatlerce pişirilen eriklerden yapılan tatlı bir sürülebilir ürün. Şeker ilave edilmez.

Telaffuz Kılavuzu

Bu kitapta karakter isimleri ve folklor kavramları için orijinal Lehçe yazımları kullanılmıştır. Biçimlendirme sorunlarını önlemek için yazımlarda Lehçe aksan işaretleri kullanılmamıştır.

Polonya dili veya diğer Slav dillerine aşina olmayan okuyucuların bu hikayeyi daha kolay okuyabilmesi için, ilgileniyorsanız Polonya dilindeki kelimelerin orijinal telaffuzunu öğrenebileceğiniz kısa bir rehber hazırladık.

Genel Kurallar

Polonya dilinde bir kelimedede *w* harfi gördüğünüzde, bu harf *v* gibi okunur, yani *Woland*, *Voland* olarak okunur.

Lehçe *sz*, İngilizce *sh* sesine, Lehçe *cz* ise *ch* sesine karşılık gelir.

Polonya dilinde *c*, İngilizce'deki gibi *k* sesi olarak değil, *ts* olarak okunur. *j* ise *y* olarak okunur, bu nedenle örneğin *Jaga*, *Yaga* olarak telaffuz edilir. Polonya dilindeki bazı seslerin İngilizce'de karşılığı yoktur.

Aşağıda, kitap boyunca geçen önemli kelimeler ve isimler için ayrıntılı bir telaffuz kılavuzu bulunmaktadır. Okuma deneyiminizi iyileştireceğini düşünmüyorsanız, bu kılavuzu göz ardı edebilirsiniz!

Ana Karakterler

Jaga – *Yah-gah*

Woland – *Voh-lah-nd*

Diğer Karakterler

Adda – *Ahd-dah*

Alina – *Ah-lean-ah*
Bogna – *Bog-nah* Chors
– *Kh-ors*
Dadzbog – *Dah-zh-boog*
Daga – *Dah-gah*
Dar - *Dahr*
Diabel – *Dyah-behw*
Dola – *Doh-lah*
Draga – *Drah-gah*
Ida – *Ee-duh*
Igor – *Ee-gohr*
Jaromir – *Yah-roh-meer*
Jolka – *Yol-kah*
Jutrzenka – *Y-oot-shen-kah*
Kata – *Kah-tah*
Kazimir – *Kah-zhee-meer*
Krystyna – *Krih-stih-nah*
Lech - *Lekh*
Lutowa – *Loo-toh-vah*
Marika – *Mah-ree-kah*
Milen – *Mee-len*
Mokosz – *Moh-kosh*
Nienad – *Nyeh-nad*
Nyja – *Ni-yah* Perun
– *Peh-rune*
Rada – *Rah-dah*
Rod – *Rod*
Rodzanica – *Roh-d-zah-nee-tsa*
Sara – *Sah-rah* Strzybog
– *St-shi-boog* Svarog –
Sfah-roog Swietko –
Sfyeh-tkoh
Swietowit – *Sviehw-toh-veet*
Weles – *Veh-less*
Wera – *Veh-rah*
Wiosna – *Vyoh-snah*
Zlomotira – *Zwo-toh-mee-rah*

Slav Mitolojisi ve Folkloru

Bannik – *Bahn-neek*
Bieda – *Byeh-dah*
Bies – *B-yes*
Cicha – *Tsi-khah*
Chochol – *Kho-khow*
Dziady – *D-zyah-di*
Kefir – *Keh-feer*
Klobuk – *Quo-book*
Kobold – *Koh-bold*
Kolaches – *Koh-latch-es*
Krasnolica – *Krah-snoh-lee-tsah*
Kupala – *Koo-pah-wah*
Latawica – *Lah-tah-vee-tsah*
Licho – *Lee-kho*
Mamuna – *Mah-moon-ah*
Nawie – *Nah-vyeh*
Nawka – *Nah-v-kah*
Planetnik – *Pwah-net-neek*
Poludnica – *Po-wood-nee-tsa*
Poroniec – *Po-roh-nyets*
Powidla – *Poh-veed-wah*
Rusalka – *Roos-ah-w-kah*
Slawa – *Swah-vah*
Struzina – *Stroo-zee-nah*
Strzyga – *St-shi-gah*
Szyszymora – *Şiş-şiş-moh-rah*
Upir – *Oo-peer*
Utopek – *Oo-toh-pek*
Wila – *Vee-wah*
Wyraj – *Vih-rah-y*



Adanmışlık

Gelin, tüm günahkarlar. Bu sizin için.

İlk

O birçok yönden benim ilkimdi.

İlk gerçek zorluğum. İlk kan bağımlılığım. İlk gerçek korkum.

O, çok uzun zamandır eğlenceden daha fazlasını sunan ilk ölümlü. Potansiyeli var ve insan ırkı için hala ne kadar umutlu olduğumu keşfetmek beni şaşırttı. Hepsi onun sayesinde.

O, sevişmekten korktuğum ilk kadın, çünkü onunla sevişmek diğerleriyle sevişmekten çok daha fazlasını ifade ediyordu. Uzun ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayatın ardından, birinin beni bu kadar derinden etkileyeceğini hiç beklemiyordum.

Onunla birlikte olmayı, ona dokunmayı, onu kucaklamayı ve acısını dindirmeyi hayal etmeye başladığımda, onun benim için çok önemli bir yer edindiğini anladım. Ama o noktada, bunu durduramazdım.

Onu almam gerekiyordu ve bu hiç de zor değildi. Bu gerçekleştiğinde, hayal ettiğim her şey ve daha fazlası oldu ve bunun için ondan nefret ediyorum. Nasıl bana böyle hissettirmeye cüret eder?

O, çocuklarımın annesi olmasını istediğim ilk kadın. Kininden değil. Kıskançlıktan değil.

Onları onunla paylaşmak için. İkimizin birlikte ne tür bir sihir yaratabileceğini görmek için.

Sonunda, birlikte olabileceğimi düşündüğüm ilk kişi o. Sadece bir süreliğine değil. Sadece geçici bir ihtiyacı gidermek için değil. Onu yüzyıllar boyunca isteyeceğim.

Ve şimdi o gittiğine göre, onu her zamankinden daha çok istiyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Elma

Yine buradayım, hayatım için ormanda koşuyorum. Her nefesimde korkudan küçük nefesler alıyorum. Peşimde kimse yok. Woland'ın kükremeleri saatler önce sustu, ama ben hala dengesiz adımlarla ilerliyorum, uzun, hışırdayan eğrelti otlarının arasından geçiyorum. Kollarım önümde tutmaktan ağrıyor, ama onları indirme cesaretim yok.

Zaten iki kez ağaca çarptım. Slawa'nın ormanları, yıldızları daha parlak olmasına rağmen, memleketimdekinden daha karanlık ve daha sık ağaçlı. Sağlam ağaçların gölgesinde yürürken, neredeyse kör durumdayım.

Çıplak ayaklarım kanıyor, bacaklarım ve kollarımdaki sayısız kesik ve yaralar da öyle. Uyluklarımda kötü bir yara var, görmediğim pürüzlü bir dal derimi yırtmış. Bu da devam etmemin nedenlerinden biri. Arkamda kan izleri bırakarak, Woland için olmasa bile, diğer kana susamış avcılar için kolay bir av olmalıyım.

Diğer neden ise, durmaya çok korkuyorum. Bu ormanı tanımıyorum. Burada ne tür bir kötülük gizleniyorsa, ölümlü dünyada dikkat etmem gereken hayvanlardan bin kat daha kötüdür. Kurtlar ve ayılar elbette tehlikeliydi, ama en azından onları tanıyordum ve nasıl kaçacağımı biliyordum. Burada bana neyin saldıracağını bilemiyorum, bu yüzden ağaçlardan çıkabileceğim umuduyla yabancı bitki örtüsünün içinden geçmeye çalışıyorum.

Bir yerleşim yeri bulmayı ummuyorum. Bu dünyada bana yardım edebilecek dostça bir yüz yok. Özlediğim şey bir çayır ya da açıklık. Gölgelelerin daha az, yıldız ışığının daha fazla olduğu, tehlikenin geldiğini görebileceğim bir yer.

Uzaklardan garip, yarı boğuk bir ses geliyor. Donup kalıyorum, kirli, kanla kaplı avuçlarımı ağzıma bastırarak hıçkırıklarımı bastırıyorum. Sessizlik çöküyor, ama yine de nefes almaya cesaret edemiyorum, vücudum yorgunluk ve soğuktan titriyor.

Yaz neredeyse bitti. Çıplak tenim beni soğuktan koruyamıyor.

Başka bir ses geliyor, üstümdeki ağaçların tepesinden gelen hafif bir hışırtı. Ellerimi yüzüme daha sıkı bastırıyorum, karnımın içi korkuyla boşalırken küçük, sıkı nefesler alıyorum.

Ne olabilir? Evimde olsaydım, bir kuş olduğunu düşünürdüm, ama burada? Bir lichö ya da başka bir tür bies ağaçta olabilir ve beni izliyor olabilir — kan ve korku kokan talihsiz bir ölümlü. Belki de bir zmij'dir, kartal kanatları ve dişlerinden ölümcül zehir damlayan bir yılan.

Ses tekrarlanmayınca, hafif bir tepeye doğru sendeleyerek ilerlerim. Yemyeşil taçlı meşe ve kalın gövdeli kayın ağaçları yerini daha ince, daha uzun çam ağaçlarına bırakır. Yıldızlar ağaçların tepesinden parıldayarak, en kötü engelleri aşmam için yolumu aydınlatır. Titrek bir rahatlama nefesiyle kollarımı indirir ve çenemi sıkarak tırmanmaya devam ederim.

Geçen ay ormanda dolaştım, ama bu rahat ve ilgisiz bir dolaşmaydı. Beni buna hazırlamadı. Yetersiz beslenen vücudum, sınırlarını zorladığımda protesto ederek çığlık atıyor, küçülmüş kaslarım efordan titriyor.

Kısa süre sonra yorgunluk beni bir pelerin gibi sarıyor ve korkum belirsiz ve uzaklaşıyor, sanki başka birinin duygusuymuş gibi. Düşünmeden yürüyorum, zihnim sersemlemiş ve boş. Uzaktan, berrak havada yankılanan özlem dolu bir uluma duyduğumda, sendeleyip gözlerimi kırpiyorum.

Sonra yürümeye devam ediyorum, zihnim çözmek istediği bir bilmece gibi boş bir düşünceyi karıştırıyor. *Burada kurtlar var. Ya da belki kurtadamlar. Przemyslaw gibi mi ses çıkardı?*

O sersemlik içinde ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Karanlık değişiyor, önce bulanıklaşıyor, sonra netleşiyor ve hızlı bir şafak vakti umudunu uyandırıyor.

Ama Slawa'da güneş doğar mı? Dadzbog, ölümlülerin dünyasında olduğu gibi bu gökyüzünü de geçer mi? Jutrzenka, yeni bir günün doğması için ona kapıları açar mı?

Yoksa bu topraklar evimden o kadar farklı ki, gündüz ve gecenin doğası bile yabancı mı?

O kadar savunmasızım ki, dünyayı tanıma bilgimin bana yardımcı olacağına bile güvenemiyorum. Tek sahip olduğum şey sihrim, ama henüz sınırlarını test etmedim.

gücüm hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Artık onu hissetmiyorum bile.

Woland bekaretimi aldığında ve mührü kırdığında, dönen acıların arasında gücün cehennemini hissettim. Şimdi? Neredeyse hiç bir uğultu yok.

Yine de, kendimi ısıtmak için onu çağırmaya çalışıyorum ve acı sızıları göğsümü ve bağırsaklarımı parçalıyor. Boş hissediyorum, yiyecek ve enerjiye açım ve bu da kendimi aşırı zorladığımı düşündürüyor.

Umarım nedeni budur. Ama bir düşünce, korkunç bir kaşıntı gibi zihnimin arkasında sürekli beni rahatsız ediyor. Ya mühür gerçekten kırılmamışsa? Ya da tüm büyümü bir anda harcadıysam ve artık benim için başka bir şey kalmadıysa?

Ya gerçekten ölümlüysem, şimdi tüm dünyaların en tehlikelisine düştüğüm için?

Bu yer sadece ölümlüler için yaratılmamış değil. Slawa bir savaşla harap olmuş durumda.

Yorgunluğum yerini gerçek bir korkuya bırakıyor. Büyümü kaybettim mi? Hayır, olamaz. Ve bunu kendime kesin olarak kanıtlayacağım.

Kalın, düşmüş bir dal fark edince duruyorum. Dişlerimi sıkarak, o sihirli uğultuyu çağırıyor ve odaklanarak dalın bir silaha dönüşmesini istiyorum. Düşüncelerimi toplamak zor, bu yüzden niyetimi daha iyi yönlendirmek için bir kafiye uyduruyorum.

"Düşmanları kanatacak bir bıçak ol,

Onları kesip kaçmama izin ver."

Ağrılar ellerimi parçalıyor, ter burnumdan damlıyor, ama bıçak görüntüsünü zihnimde tutuyorum ve gücün kalbimden parmaklarıma, oradan da dala akmasına izin veriyorum. Bir an hiçbir şey olmuyor, sonra elimdeki odunun yapısı değişiyor. Soğuyor. Metal gibi.

Kafamda karanlık dönüyor ve bir sonraki hatırladığım şey, dizlerimin üzerine çökmüş, terimin kuru çam iğnelerine damladığı. Nefesimi toplayıp iniltiyi bastırırken, dalı nazikçe okşuyorum.

Parmaklarımın altında pürüzlü ahşap hissettiğimde kalbim bir an durur.

İşeyaramadı.

Ama sonra dalın ilerisini yokluyorum. Parmaklarım metale dokunuyor. Kaba bir silah, ama yine de bir silah. Dar bıçak, sanki organikmiş gibi, insan yapımı değilmiş gibi, doğrudan daldan çıkmış gibi görünüyor.

Yine de düzgün bir bıçak. Bir kenarı parmağımı kesecek kadar keskin ve ucu sivri. Bıçak, ön kolumdan biraz daha uzun.

Kemiklerime işleyen yorgunluk ve acıya, yaralarımın rağmen, sessizce gülüyorum, dişlerimi zaferle gösteriyorum. Gücüm hala burada ve bu inanılmaz.

Ben büyülüym.

Gerçekten, gücüm tahmin ettiğimden çok daha büyük. Düşünülemez bir şey yaptım: Şeytanın kanını bağladım, onu beni bulmasına izin vermeyecek bir muska içine hapsettim. Ve sonra, planlarını bozduğum için öfkelenip beni kovaladığında, onu geri attım.

Daha da yüksek sesle gülüyorum ve onun çaresizce bir eğrelti otu kümesi içine uçtuğunu hatırlayarak vücudum neşeyle titriyor.

Bunu *ben* yaptım. Şeytanı yendim.

Yüksek, ürkütücü bir gıcırta duyulur ve gülümsemem kaybolur, yerine korku dolu bir nefes alır. Ama bu sadece üzerimde yükselen çam ağacıdır, evimdeki hiçbir ağaçtan daha yükseğe uzanır. Üst yarısı hafif rüzgarda hafifçe sallanır ve gıcırta da bu yüzden çıkar.

Sadece bir çam ağacı, diyorum kendime, terli yumruğumla silahımı sıkıca tutarak ayağa kalkarken çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Kulağa kabus gibi bir kapının menteşeleri gibi gelse de. *Sadece bir çam ağacı*.

Tepenin zirvesine ulaşip önümdeki yolun keskin aşağı doğru kıvrımını gördüğümde, nefesimi düzenlemek için duruyorum. Buradaki orman zemini kuru ve hoş, düşen çam iğneleri yorgun ayaklarım için yumuşak bir halı oluşturuyor.

En yakın ağaca yaslanıp nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama nefesim sert ve hızlı, kalbim düzensiz atıyor. Kendimi birçok yönden aşırı zorladım ve kurumuş boğazım ve gurultulu midem bana yiyecek ve içecek ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor.

"Böylesine güzel bir orman bir nehirden besleniyor olmalı, değil mi?" diye fısıldıyorum, sanki rahatlatılması gereken benim hızla atan kalbim değil de ağaçmış gibi, çam kabuğunu yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Peki hayvanlarınız ne yiyor? O kadar açım ki, şişman bir solucana hayır demezdim. Eğer bir tane verebilerseniz."

Acaba cevap bu mu? Belki de Slawa'nın toprağının yenilebilir canlılarla dolu olduğunu umarak tavuk gibi toprağı kazmalıyım. Kumla dolu solucanları yemek pek çekici gelmiyor, ama açlıktan ölme düşüncesi daha da az çekici.

Şeytandan kaçıp onu büyümle fırlatmış olabilirim, ama aptal değilim. Bu iş bitmedi ve yaptıklarımdan sonra muhtemelen çok kızgın. Ne yapabileceğini düşünmek istemiyorum.

Öğrenmemek daha iyi.

Boş bir ses beni irkiltir. Koşmaya çalışırken ayağım takılır ve sendelerim, ama o anda ağrıyan ayağıma serin bir şey dokunur. Bir ses daha duyulur. Donup kalırım, dinlerim. Yeşilliklerde hiçbir şey hareket etmez, hayvanların homurtuları ya da tıslamaları duyulmaz.

Yavaşça, kalbim aciliyetle çarparak, ayağıma yuvarlanan soğuk şeyi almak için eğildim.

Bir an, anlamadan parmaklarımın arasında çeviriyorum. Sonra şeklini ve ağırlığını fark ediyorum. Bir elma.

Ağzım sulanır, ama henüz yiyemem. Başka bir gürültü duyduğumu açıkça hatırlıyorum, bu yüzden ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp karanlıkta arama yaparım, ta ki parmaklarım ikinci meyveyi kavrayana kadar.

Bir tanesini burnuma yaklaştırdığımda, rahatlamaktan neredeyse inleyeceğim, büyük bir ısırık alıyorum. Tanrılar, tadı harika. Ekşi ve tatlı, evimdeki elmalardan daha tatlı. Belki de Slawa'nın meyveleri sihirli olduğu içindir. Ya da belki de sadece çok aç olduğum içindir.

Yavaşça yerken dizlerimin üzerinde kalıyorum. Elmalar dilimde meyve suyu ve lezzet patlaması yaratıyor ve ikisini de rekor sürede yiyip bitiriyorum, geriye hiçbir şey kalmıyor. Açlığımı tam olarak gideremese de, açlığımın şiddetini azaltıyor ve düşünmeye yetecek kadar beni uyandırıyor.

Ve düşündükçe, belki de onları bu kadar hızlı yememeliydim diye fark ediyorum. Çünkü bu bir kaza değildi.

Açlıktan bahsettim ve iki elma ayağıma yuvarlandı. Sihir gibi, ama benim sihrim değil. Bu bir armağan mıydı, lanet miydi, yoksa ikisi birden mi?

Onları karnıma götürdüğümde parmaklarım titriyor. Cildim soğuk terle yapış yapış, ama bastırdığımda açlığın verdiği acı dışında bir ağrı hissetmiyorum. Zehirlenmiş olsaydım, etkisi hemen görülmezdi.

"Orada kim var?" diye mırıldandım. "Bana elmaları kim verdi? Sana teşekkür borçluyum.

Muhtemelen."

Sessizlikte, etrafımdaki ağaçlar sanki ani bir rüzgârla sallanıyormuş gibi hışırdadı. Gülümseyen gözleri ve altın sarısı saçları olan Strzybog'u düşündüm. Eğer oysa, kaçmalıyım. O, Woland'ın müttefiki.

Çam ağaçları gıcırıyor, ağaçlar bir anlığına kenara çekiliyor gibi görünüyor, böylece orman zeminine daha fazla yıldız ışığı düşüyor. Bir ağacın hemen altında, büyük bir çalı tarafından neredeyse tamamen gizlenmiş bir oyuk görüyorum. Oyuk yarısı çam iğneleriyle dolu ve orman sakinleşip rüzgâr dinmeden önce bir anlığına bir şey parlıyor.

İlerlerken kalbim güm güm atıyor. Boşluk rahat ve kıvrılabileceğim kadar büyük görünüyor. İçinde bir elma daha var.

Yutkunarak durup bu hediyeği düşünürüm. Rüzgâr bir ipucu olabilir. Bu Strzybog'un bir hediyesi mi? Eğlenceyi seven, baştan çıkarıcı tanrının küçümseyen gülümsemelerini hatırlayarak burnumu kırıstırırım. O, gizlice, fark edilmeden mütevazı hediyeler bırakan biri gibi gelmemişti bana.

O zaman kim?

Çam ağaçları yine gıcırıyor ve ben yukarı bakıyorum, ağaçlar geniş gökyüzüne karşı siyah, nazik devler gibi sallanıyor. Wiosna'nın orman tanrıları hakkında her zaman söylediği şeyi hatırladığımda nefesim kesiliyor.

"Bazıları onların uyuduğunu söyler. Bazıları ise öldüklerini. Belki de sadece Wyraj'a gitmişlerdir, ağaçların güçlü büyüdüğü ve kimsenin onları kesmediği yere. Kim bilir? Ama gitmiş olmaları çok yazık. Orman tanrıları kendi halkına yardım eder, bilirsin. Senin dost mu yoksa sahtekar mı olduğunu her zaman anlayabilirler. Kokudan anlarlar. Çoğu insan çok medeni kokar, inekler ve gübre gibi. Bir szyszymora, sadece onlar gibi kokarsan sana yardım eder: çam, yosun ve dere suyu gibi. Temiz kokarsan."

Belki temiz değilim, ama son birkaç haftayı ormanda geçirdim. Muhtemelen oraya uyum sağladım. Belki de koruma teklif edilecek kadar.

Szyszymoralar ormanın koruyucularıdır. Büyük ağaçlara ya da belki dev çam kozalaklarına benzemeleri gerekir - Wiosna emin değildi. Emin olduğu şey, onların dost olarak gördükleri kişilere karşı nazik ve koruyucu oldukları ve Arıların Kralı'na hizmet ettikleriydi.

Halk hikayelerine güvenmek riskli, ama bu riski almam gerek. Devam edemeyecek kadar yorgunum.

Elmayı alıp büyük ısırıklarla yiyorum, açlığımı biraz olsun bastırarak aciliyetini azaltıyorum. Orman hışırdayıp gıcırıyor, sakın ve huzurlu, beni güven duygusuna sürüklüyor.

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldayarak oyuğa giriyorum. Çam iğnelerinin yuvasına dikkatlice giriyorum, böylece beni örtüyorlar ama cildimi batırmıyorlar. "Lütfen, dinlenirken beni koruyun. Teşekkür ederim."

Ağaçlar ninni söylüyor ve ben derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum. Son düşüncem, belki de elmalar zehirliydi.

Belki de bu uyku değil, ölümdür.

İKİNCİ BÖLÜM

Çocuk

Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Gökyüzünde yüksekte parlayan güneşin ışınları ağaçların tepesinden süzülerek yanağımı okşarken, saatin öğlen olduğunu anlıyorum.

Yanımda üç elma daha duruyor. Vücudum ağrıyor ama kesinlikle zehirlenmemişim. Aslında, bu şartlar altında olması gerekenden daha iyi dinlenmiş hissediyorum. Elmalar büyük ve kırmızı, kabukları neredeyse mükemmel ve kokuları muhteşem. Daha doyurucu bir şey yiyebilirim ama bunu söylemeyeceğim. Bu

hediye yeterince büyük bir nimet, bu yüzden minnetle başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim. Görünüşe göre burada bir arkadaşım var."

Başımın üstünde, kuşlar daldan dala uçuyorlar. Yukarı bakıp, nawka gibi küçük ve siyah olup olmadıklarını kontrol ediyorum, ama bunlar kırmızı göbekli, muhteşem mavi kuşlar, renkleri mücevher gibi, daha önce böyle bir tür görmemişim.

Bakmaya devam ederken dudaklarım açılıyor, dünyanın daha fazla detayı zihnime kazanıyor. Sadece kuşlar değil, her şey çok güzel renkli. Ağaçlardan gökyüzüne, yamaçları kaplayan yosunlu taşlara kadar her şey çok yoğun. Renkler evimdekinden daha parlak ve daha derin, kenarları daha keskin.

Yaz sonu havasında kristalimsi bir kalite var. Kokusu da farklı. Evimdekinden daha saf. Derin nefes alıp her şeyi hayranlıkla izliyorum, hafif gıcırtilarla sallanan uzun çam ağaçlarını içime çekiyorum. Dar, otlarla kaplı bir yol yamacı kesiyor, kesinlikle hayvan izi değil. Taşlarla sınırlandırılmış.

Ve yamacın daha aşağısında bir şey parlıyor. Su.

Boğazım kurumuş, vücudum halsiz olsa da henüz gitmiyorum. Yavaşça elmaları yiyorum, iyilikseverimin izini arıyorum.

Szyszymoraların ormanda iyi saklandıklarını, göttükleri ve korudukları ağaçları taklit ettiklerini biliyorum.

Yakınlarda biri varsa, ben onu görmüyorum. Sadece orman var, sakın, sallanan ve kadim, ve dallar arasında uçarken neşeyle cıvıldaayan kuşlar. Hareket etmiyorum, onları ani, kemiklerime işleyen bir zevkle izliyorum. En son ne zaman oturup etrafımdaki dünyayı hayranlıkla seyredebildiğimden bu yana çok uzun zaman geçti.

Bir kuş, yakındaki bir ağacın küçük bir oyuğuna uçar. Acaba orada bir yuvası mı var?

Oluk yüksek bir sesle kapanıyor. Birkaç parlak mavi tüy fırladığında nefesimi tutuyorum, ama kuş yok.

Diğer kuşlar cıvıldayarak uçup gidiyorlar ve ben oyugun olduğu yere bakarak her an açılmasını bekliyorum. Ama açılmıyor. Kabuk mükemmel görünüyor, diğerleriyle uyum içinde, ta ki oyugun tam olarak nerede olduğunu anlayamayacak hale gelene kadar.

Şokun etkisi geçince, rahatlamış bir şekilde içimden gülüyorum. Bu gerçekten bir szyszymora. Hikayelerden, istedikleri zaman oyukları açıp içine giren hayvanları yakalayıp yiyebildiklerini biliyorum. Szyszymoralar çoğunlukla etoburdur.

"Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim," diyorum ayağa kalkarken, derimdeki iğneleri temizliyorum. "Arıların Kralı'na en saygıdeğer selamlarımı iletin. Sağlıklı ve mutlu olun, tekrar karşılaşırsak, umarım nezaketinizi karşılıksız bırakmam. Hoşça kalın."

Cevap yok ve bir cevap beklemem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Orman bekçilerinin konuşup konuşmadığını bilmiyorum ve konuşsalar bile, bu şerefe layık olmayabilirim.

Son bir el sallayarak, meraklı bir şekilde etrafa bakarak yokuş aşağı yola çıkıyorum. Geceleri çok korkutucu olan orman, güneş ışığında çok farklı görünüyor. Kendime uyanık kalmam gerektiğini hatırlatıyorum. Evet, bir arkadaşla tanıştım ve dinlenebildim, ama bu güvende olduğum anlamına gelmez. Hala açlıktan ölebilirim ya da donabilirim, özellikle geceler soğudukça. Hala yenebilirim ya da parçalanabilirim.

Yine de, beş adımda geçilebilecek kadar dar, parıldaayan gümüş rengi nehre ulaştığımda, zevkle gülümsemeden edemiyorum. Su o kadar temiz ki, kumlu tabanı ve ileri geri sıçrayan gümüş rengi balıkları görebiliyorum. Karşı kıyıda büyük, benekli bir kurbağa beni izliyor. Arkasında eğrelti otları sallanıyor.

Kılıcımı çimlerin üzerine bırakıp suya giriyorum, soğuk su cildimi ürpertince tıslıyorum. Ama soğuğa katlanacağım, çünkü bu temizleneceğim anlamına geliyor. Dikkatlice, nehrin ortasına gelene kadar daha derine giriyorum.

Titreyerek ve nefes nefese, cildimi ovuşturup su içiyorum, suyun tadı şimdiye kadar içtiğim hiçbir sudan daha güzel. Kurbağa, yakınlığımdan rahatsız olmadan, sakın bir şekilde beni izliyor.

Saçımı elimden geldiğince tarar, dalları ve kiri çıkarır, başımı suyun altına daldırırım. Tanrılar, tekrar temiz olmak ne kadar da harika bir duygu.

Daha da iyisi, kemiklerimi rahatlatıcı bir ritimle okşayan sabit bir güç akımı. Görünüşe göre yemek ve uyku sihrimi yenilemiş ve artık savunmasız değilim.

Artık aç kalmam da gerekmiyor.

"Gelin, balıkçıklar," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı su altında genişçe açarak küçük bir sihir patlaması yaratıyorum. "Ellerime gelin."

Onlar da dediğimi yapıyorlar, küçük balıklar sihirle avuçlarımdan içine çekiliyor. Birini yakalıyorum, ama parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor, çevik ve hızlı. Bir tane daha yakalıyorum, o da kaçıyor, ıslak vücudu yakalanmayı reddediyor.

"Parmaklarımdan kancaları var," diye öfkeyle homurdanıyorum, parmak uçlarımda daha fazla büyü salarken karıncalanıyor. "İşte."

Bir sonraki balık elimde kalır, onu sudan çıkarırken çaresizce çırpınır. Yakaladığımı inceleyerek sırtıyorum. Balık avucumdan biraz daha büyük ve yanındaki delikten akan kan bileğime kadar sızıyor.

Tüm parmaklarımdan ucunda küçük, keskin kancalar var. Göğsümde, kalbimden avuç içlerime doğru uzanan gergin ipler gibi bir çekme hissi var. Büyü akmaya devam ediyor. Bunun nedeninin, kancaların tek seferlik bir büyü olmaması olduğunu anlıyorum. Onu aktif olarak sürdürmem gerekiyor.

"Tamam. Gel, balıkçık."

Başka bir balık daha yakalıyorum ve ikisini de kıyıdaki düz bir taşın üzerine koyuyorum. Büyünün yarattığı gerginlikten göğsüm ağrıyarak dereye geri girerken, şimdiye kadar beni sakın bir şekilde izleyen kurbağa, ciyaklayarak suya atlıyor ve büyük bir sıçrama yapıyor.

Soğuk bir rüzgar esintisi tüylerimi diken diken ediyor.

Sanki bir bulut güneşi kapamış gibi dünya kararmaya başlar. Ağaçlar hareketsiz kalır.

Teredditle kıyıya doğru bir adım atar, parmaklarımdan kancaları çıkarırım. İşte o anda olur.

Eğrelti otları sanki şiddetli bir rüzgârla eğilmiş gibi düzleşir, ama hava hâlâ durgundur. Bir an için dünya kararır, görüşümde siyah noktalar belirir ve karanlık, açgözlü bir güç ormanı, nehri ve beni kaplar.

Vücudum acı içinde çiçek açar, bir şey koparılır, *alınır*. Dizlerimin üzerine çöküp şok içinde su yutarım. Çırpınarak, tembel akıntıya karşı savaşırım, vücudum zayıf, uzuvlarım beni dinlemiyor. Gözlerim göremiyor,

kulaklarım suyla doluyor ve yukarı ile aşağıyı ayırt edemiyorum. Suyun üstüne çıkamıyorum. Nefes alamıyorum.

Göğsümdeki acı, daha önce hiç hissetmediğim bir acı. Yırtıldığımdan korkuyorum, ama boğulmak üzereyim, ne önemi var ki?

Hayır, zayıf bir şekilde düşünüyorum, bacağım kumlu zemine sürtünüyor. Orada. Burası aşağı. Şimdi yukarı.

Ama bacaklarıma tabandan itmeleri emrini versem de, beni dinlemiyorlar. Sanki düşüncelerimle vücudum arasındaki önemli bir bağlantı kopmuş gibi.

Çılgınca gözlerimi kırıyorum, soğuk su her yönden bana baskı yapıyor. Parmaklarım seğiriyor ve aniden bacaklarımın kontrolünü geri kazanıyorum. Suyun yüzeyine çıkıyorum ve öksürüyorum, büyük bir çaba ile kıyıya doğru ilerlerken titriyorum.

Ne olduğunu ya da tekrar olup olmayacağını bilmiyorum. Her adımda muazzam bir irade gerektirmesine rağmen, kuru toprağa çıkmam gerekiyor. Ciğerlerim yanıyor ve öksürüğümü durduramıyorum.

Kumlu kıyıya yığıldıktan sonra, kendime gelmem uzun zaman alıyor. Her yerim ağrıyor ve dün, büyümü açığa çıkardıktan ve Woland'dan kaçmak için tüm gücümü tükettikten sonra hissettiğim gibi hissediyorum.

Tamamen bitkinim.

Gözlerimi açtığımda, bir şeyin görüşümü etkilediğinden emin olarak şaşkınlıkla gözlerimi kırıyorum. Dünya farklı görünüyor. Artık yemyeşil ve büyülü değil, bir tür donukluk var, renkler daha az doygun, nesnelerin kenarları daha az keskin.

Ormanın mı değiştiğini yoksa gözlerimin mi odaklanamadığını anlayamıyorum.

Neyse ki, yakaladığım balıklar hala bıraktığım yerde. Her şey eskisi gibi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Parmaklarımla kaygan balıkların karınlarını deşip avımı açıyorum. Onları nehirde yıkayıp yiyorum, çıkarmaya zahmet etmediğim balık kılçıklarını çıtır çıtır çiğniyorum. Wisla ve diğer rusalkalarla bir daha karşılaşsam, bana çiğ balık yemeyi öğrettikleri için onlara teşekkür etmeliyim. Solucanlardan kesinlikle daha iyidir.

Yemeğimi bitirdikten sonra, doya doya su içiyorum. Hala açım ve daha fazla balık yakalamayı düşünüyorum, ama göğsümdeki yorgun boşluk bana gerçeği söylüyor. Artık sihrim kalmadı. Parmaklarımdaki olta kancalarına mı harcadım? Çok önemsiz bir büyü gibi görünüyordu, ama ne bileyim ki?

"Tamam. Sen iyisin. Gördün mü? Yemek yedin, temizlendin, silah yaptın. Hayatta kalabilirsin. Şimdi kalk."

Kendimi çok yorgun hissediyorum, kalkmak için kendimi ikna etmek birkaç dakikamı alıyor. Kılıcımı kavriyorum ve nehre paralel uzanan patikaya doğru yola çıkıyorum. Artık temiz olduğum için çıplak olmam daha da rahatsız ediyor beni. Sanırım bıçağımı yaptığım gibi kıyafetler de yapabilirim, ama bunun için büyümün geri gelmesini beklemem gerekecek.

En azından patikada yürümek, sonsuz çalılıklarda ilerlemekten çok daha kolay. Aynı zamanda, bu bir risk. Biriyle karşılaşabilirim ve büyüm olmadan bıçak benim tek savunmam. Cerrahi amaçlı kullanmadığım sürece bıçaklarla aram pek iyi değildir.

Ama yine de, neredeyse hiç kimseyle karşılaşmadım, sadece zararsız hayvanlarla. Bunun normal olup olmadığını merak ediyorum. Slawa'nın ormanları her türden canlıyla dolu olmamalı mı? Yoksa savaş onları oradan uzaklaştırmış mı?

Sinirlenerek, mırıldanan nehir boyunca kararlı adımlarla yürüyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor, bu iyi bir şey. Diğer ağrılar ve gerginlikler olmasaydı, bacaklarımın arasındaki sürekli zonklamaya, Woland'ın tecavüzünün ve dikenlerin izine odaklanmak zorunda kalırdım.

Kazandığımı biliyorum. Beni hamile bırakıp, beni mülkiyeti olarak sahiplenmek istedi. Sonunda çocuk sahibi olamayacağımı açıkladığımda çok tatmin oldum. Bir kez olsun, acı veren pişmanlığımın kaynağı zaferin nedeni oldu.

Ama onun acımasız tuzağından kaçmış olsam da, hala ölçülemeyecek kadar ihlal edilmiş hissediyorum.

Bana aşkım dedi ve içimdeyken, yavaşça, şehvetle sevişirken ona *inandım*. Bu yüzden öfkeyle kaynıyorum. Vücudumu aldığını umursamıyorum, birbirimizi kullandık ve ben de ondan bir şey aldım.

Ama onun yalanlarına inandığım için çok üzülüyorum. Aptalca, tamamen salakça bir anda, onun özünde utanmaz bir aldatmacanın yattığını unuttum.

Ya da belki de sevgiye o kadar açtım ki, tüm mantığıma aykırı olarak ona inanmayı seçtim.

Önümde hafif bir vızıltı sesi duyduğumda duruyorum. Dünya hâlâ gri, sanki renkler eğretili otlarından ve ağaçlardan çekilmiş gibi. Bıçağımı sıkıca tutup yutkunuyorum, vızıltının kaynağını dolaşıp dolaşmamaya karar vermeye çalışıyorum. Belki de sadece arılardır, ama Slawa'da arılar bile farklı olabilir. Örneğin, Arıların Kralı'nın ormanları yönettiği söylenir. Szyszymoras ona hizmet eder ve o da kendi bölgesini tutkuyla korur. Sadece arıları değil, tüm

tür böcekleri yönetir ve ben, kötü niyetle ormana girenleri yemeleri için onlarca karıncayı gönderdiği hikayelerini hatırlıyorum.

Karıncalar uyurken burunlarının ve kulaklarının içine girip onları içeriden yiyorlardı. Beş yaşındayken Wiosna bana bu hikayeyi anlattıktan sonra bir hafta boyunca kabuslar gördüm. Benim de burnuma bir şey girmesinden çok korkuyordum.

Sonunda, ne yapacağıma karar vermemi sağlayan şey, tamamen yorgunluktu. Muhtemelen zararsız olan bir şeyden kaçmak için çalılıkların içinden geçecek kadar güçsüzdüm, bu yüzden etrafıma dikkatle bakarak yolumda ilerledim. Virajı döndüğümde durdum ve kalbim korkuyla sıkışırken ağzım açık kaldı.

Evet, vızıldama arılardan geliyor. Ama bunlar normal arılar değil. Sıkı bir sürü halinde bir araya gelerek yolun ortasında duran bir adam şekli oluşturuyorlar. Özellikleri olmayan, bulanık yüzü bana dönüyor, kolları yanlarında duruyor. Parmaklarının şeklini, sürü içinde kaybolmadan hemen önce görüyorum.

Durup onu izlerim. Hareket etmez. Her şey hareketsizdir, tek ses ısrarcı vızıltıdır. Arılar birbirlerinin üzerine tırmanırken şekli hafifçe dalgalanır ve altında bir adam mı var yoksa binlerce arı mı bu doğal olmayan şekle bağlanmış diye merak ederim.

Gergin bir sessizlikten sonra "Merhaba" diyorum. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanışmaktan onur duydum."

Vücudunun titremesi ve bulanıklaşması nedeniyle emin olamıyorum, ama sanırım başını eğiyor. Korkumu yutuyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum.

"Ne tür bir sunum sizi memnun eder, kralım?" diye soruyorum, onun arıların dolaştığı yüzüne bakmamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü bu manzara midemi bulandırıyor.

Vızıltı daha da yükselir ve ardından, kuru bir yaprak gibi rüzgarda sürüklenen, mırıldanan, kuru bir ses duyulur.

"Yeterince adak sundun. Bizimle kal, cadı. Canlı kanını dikenlerimize besle, biz de seni koruyalım."

Kendimi daha iyi kontrol edebilmek için titrek bir nefes alırım. Bu ses tuhaf, sanki etrafımdaki doğa hep bir ağızdan fısıldıyor gibi. Tıpkı vücudunun vahşi yaratıklardan oluşması gibi, sesi de ormanın tüm iç çekişleri, mırıldanmaları ve gıcırtiları ile oluşmuş gibi.

"Nazik teklifin için teşekkür ederim. Çok cömertsin."

Bunu söylerken bile, bu daveti kabul edemeyeceğimi üzümlere fark ediyorum. Yapmam gereken işler, yenmem gereken şeytanlar ve ölüm kaderinden kurtarmam gereken on iki yaşında bir kız var. Burada kalmak, korunmak ve istenmek kulağa ne kadar çekici gelse de, bu rahatlığa ve konfora teslim olamam.

Kral, söylemediğim reddi anlıyor gibi görünüyor. Kolunu kaldırıp dönerek, nehrin akışını takip ederek gideceğim yolu işaret ediyor.

"O yolda acı ve yıkım var. Benim evim, barışın son sığınağı."

Kılıcımın kabzasını kasılmalarla sıkıyorum. Savaşta bahsediyor.

Yani bu orman savaştan uzak, ama yine de...

"O zaman neden burada kimse yok?" diye soruyorum, merakım saygımdan daha güçlü. "Affedin Majesteleri, ama bu bölgede neredeyse hiç kimseyle karşılaşmadım. Burada barış varsa, neden daha fazla insan sizin topraklarınızda yaşamıyor?"

Bana doğru döner, hareketiyle arılar havalanır. Bir an için, yüzünde çiçek rengi bir çift göz gibi parıldayan iki mor leke görürüm. Beni düşünür gibi görünür, sonunda konuşur.

"Ödediğimiz bedel daha yüksek. Ama sen buna dayanabilirsin. Kanın güçle doludur."

"Bedeli mi? Ne demek istiyorsun?"

Ama o benim soruma cevap vermiyor. Arılar katmanlar halinde yükseliyor, sürü merkezdeki şekilden uzaklaşıyor, ta ki kral gittikçe küçülene ve sonunda karanlık bir bulut gibi ağaçlara tırmanan çok sayıda böceğe dönüşene kadar. Artık korkmaktan çok hayranlıkla bu manzarayı izliyorum.

Orman tekrar sessizleştğinde, yola çıkıyorum. Kral sorularımı cevaplamayı reddetti, ama en azından doğru yönde, tehlikeye doğru yürüdüğümü biliyorum.

Woland'ı, rızam olmadan beni Slawa'ya getirdiği için nefret ediyor olabilirim, ama madem buradayım, en iyisini yapacağım.

Kısa süre sonra, evimdekinden daha büyük ve daha koyu renkli, ağırlaşmış yaban mersini dolu bir çalı görüyorum. Öğleden sonra güneşinin altın ışınlarını içime çekerek, zevkle yiyorum. Çalıyı boşalttıktan sonra, kralın söylediklerini hatırlıyorum. Kalabilirim, ama dikenlere kanımı beslemem şartıyla.

"Yemek için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, kan akıncaya kadar dikenli bir dalla uyduğumu çiziyorum. "Belli bir şeytanın da seninle benzer zevkleri olduğunu biliyor muydun? Kan dökücü bir topluluk, siz krallar ve tanrılar. Umarım sunduğum kurban, huzurlu bir gece için yeterli olur."

Akşam olunca, büyük bir huş ağacının köklerine kıvrılıp, gece soğuşundan korunmak için kendimi yosunla örterim. Kral sözünü tutar ve beni korur, ben de gece boyunca rahatsız edilmeden uyurum.

Ertesi gün yürümeye devam ediyorum, öğle vakti nehirde balık tutmak için mola veriyorum. Bu sefer tuhaf bir şey olmuyor ve kendimi yormadan kancalı parmaklarımla beş küçük balık tutmayı başarıyorum. Bu durum beni cesaretlendiriyor, büyük eğrelti otu yaprakları topluyorum ve kendime basit bir elbise yapıyorum. Şekilsiz ve kısa, kaba, gri kumaş dizlerime zar zor ulaşıyor, ama en azından artık çıplak değilim.

Öğleden sonra, yol boyunca birkaç küçük dereyle beslenen nehir büyüdü. Yol da daha geniş ve daha iyi basılmıştı. Sonunda ormanın sonuna yaklaşmış gibiydim.

Orman tamamen sessizleşir, kuş sesleri kesilir. Durup etrafa bakınırım, tam da sağımdaki yemyeşil eğrelti otlarının rüzgârın saldırısı altında eğildiğini fark ederim.

Bir sonraki nefesimde boğuluyorum. Dün nehirde beni şaşırtan aynı güç ormanı kasıp kavuruyor, onlarca açgözlü parmakla içimi parçalıyor. Bu sefer boğulmuyorum, bu yüzden tam olarak ne olduğunu hissediyorum. Gücüm, damarlarımda akan sihir, nefes nefese kalana kadar, neredeyse tamamen yok olana kadar, tel tel sökülüp alınır. En küçük kıvılcım kalır. Gerisi... yok olur. Çalınır.

"Ne oluyor lan...?" Nefes nefese, her iki elimi de zonklayan göğsüme bastırarak soruyorum. "Neden?"

Dünya yine gri, ağaçların renkleri solmuş, güneşin altın parlaklığı kaybolmuş. Gözlerimi kırıştıtırıp, dehşetle etrafa bakınıyorum. Her şeyi anlamaya vakit bulamadan, önümdeki çalılar hışırdayarak, biri yola çıkıyor.

Gördüğüm manzaraya inanamayıp başımı sallıyorum. Bu Arıların Kralı değil, ağaç koruyucusu da değil. Hayır, bu küçük bir çocuk, saçları kıvırcık ve altın sarısı, yüzü pembe. Bana tatlı, dostça bir gülümsemeyle bakıyor.

"Merhaba! Kayboldun mu? Annen nerede?" diye seslenerek ona yaklaşıyorum.

Çocuk basit giyinmiş, keten gömlek ve kahverengi pantolon giyiyor. Ayakları çıplak ama temiz ve sağlıklı görünüyor. Dizlerim zayıflıktan titriyor ama yine de çocuk için endişelenerek ona doğru ilerliyorum.

Beş adım uzaklıkta olduğumda, yüzündeki ifade değişir. Gülümsemesi genişler, daha fazla dişini gösterir ve bu gülümsemede kötücül bir şey vardır. Çocuğun gözleri bir anlığına kararmış gibi parlar.

Bir saniye sonra, kan donduran bir çığlık atarak bana saldırır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dipsiz

Nefes nefese bir çığlık atarak yana doğru savrulurum ve çocuğun uzattığı elleri kaçınırım — ellerinin uçlarında artık kırmızı pençeler vardır. Beni kıl payı ıskalar ve hızla dönerek tekrar saldırır. Onun ulaşamayacağı bir mesafeye zar zor kaçarak, geldiği yöne doğru koşarım. Arkamda çocuk hırlar ve ben arkama bakarım. Bir hata. Şoktan sendelerim.

Daha önce güzel, tatlı bir çocuk olan yaratık, şimdi bir canavara benziyor. Gözleri kararmış, ağzı çirkin bir sırtışla açılmış ve siyah, keskin dişleri görünüyor. Vücut oranları bozulmuş, hareketleri sarsıntılı, ta ki dört ayak üstüne çökene kadar.

İki eli ve bacaklarıyla bana doğru ilerleyen canavar hızlanıyor. Korkudan çığlık atıyorum, panik içinde tökezleyerek ilerliyorum. İnsan gibi görünen bir çocuğun bu şekilde koşması, dört ayak üzerinde ilerlemek için uygun olmayan çirkin vücudu ve yine de bu şekilde çok daha hızlı olması, tamamen yanlış bir şey.

Ciğerlerim yanıyor, kaslarım bu hıza isyan ediyor, ama durmaya cesaret edemiyorum. Silahım olmasına rağmen, savaşacak cesaretim yok. Büyüm az önce elimden alındı ve bunun ne tür bir bies olduğunu bile bilmiyorum.

"Şu anda biraz korumaya ihtiyacım var!" diye hırıltıyla söylüyorum, yolu tıkayan yarı çürümüş bir ağaç gövdesinin üzerinden atlayarak.

Bies'in bana zarar vermesini engellemek için arı sürüsü gelmiyor. Bir taşla takılıp tökezliyorum ve lanet ediyorum, topuklarımdan gelen acımasız bir hırıltı duyduğumda omurgamdan sıcak titreme geçiyor. Hızlıca arkama bakma riskini alıyorum.

Bies neredeyse üzerime gelmişti. Tatlı, çocuksu görünüşü yok olmuştu, o güzel altın sarısı saçları bile yağlı topaklar halinde dökülüyordu. Küçük, boncuk gibi gözlüydü,

derisi kırmızı ve mor lekelerle kaplı. Gözlerimiz buluştuğunda tıslar, ben de dişlerimi sıkarım.

Ondan kaçamayacağım. O benden daha hızlı.

"Sen nesin?" diye bağırdım, çaresizce daha hızlı gitmeye çalışarak.

Bu dövüşü kazanmak için bir avantaja ihtiyacım var. Pozisyonumu alıp kılıcımı doğrultmak için muhtemelen sadece kısa bir anım olacak.

Yaratık cevap vermez. Kendimi hazırlarım, ciğerlerim neredeyse patlayana kadar çaresizce yol boyunca koşarım. O zaman durur ve dönerim.

"Doğru vur," diyorum, kemiklerimde tembelce dönen sihrimin son kalıntılarına uzanarak. "Kalbinden."

İsteksiz, zayıf büyü iplikleri bileğimi sarar ve silahımı umutsuzca kavrayan parmaklarımın arasından kayar. Bies sevinçle homurdanır ve doğrudan bana doğru koşar. Bacakları artık insan bacağı değil, ters yönde bükülen belirgin eklemeleri olan tilki bacağı gibidir.

Yere iner ve güçlü, akıcı bir sıçrayışla yoldan uzaklaşır. Gücüm serbest kalırken, acı içinde hedefime odaklanırım.

Tüm vücudum çabadan titriyor, ama bıçağı tutan elim, büyüümün rehberliğinde sabit. Bies neredeyse üzerime geldiğinde, bıçağı yukarı doğru savuruyorum ve bıçak göğsüne saplanıyor. İki kaburga kemiğinin arasına kolayca giriyor.

Bies, yola düştüğünde hiçbir ses çıkarmaz, tamamen hareketsizdir. Bıçağımı onun içine derinlemesine saplayarak uzaklaşıyorum. Şiddetli titremelerle sarsılarak, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, sık ve kesik kesik nefesler alıyorum.

Göğsüm en saf acı ile inip kalkıyor. İçimde derin ve boş bir delik var ve sanki hiçbir şey onu bir daha dolduramayacakmış gibi hissediyorum. Kalbim düzensiz bir ritimle atıyor, ağrıyan kaburgalarım vuruyor.

Zayıflığımla mücadelem boşuna hale geldiğinde, yanıma düşer ve nefes almaya çalışarak öylece yatarım. Gözlerimi açacak kadar güçsüzüm ve tüm gücümle bies'in öldüğünü umarım. Eğer bir şekilde kalbinden bıçaklanarak hayatta kalmışsa, her şey bitti demektir. Beni öldürecektir.

Son gücümle, boğazımdaki kolyeyi parmaklarımla kavrarım. Bu, Woland'ın teminatı, onun iyi niyetinin aldatıcı kanıtı ve ona karşı tek silahımdır. Onun kanıyla dolu kolye, ondan saklanmamın tek yoludur. O olmadan, Woland'ın büyüü beni hemen bulacaktır.

Dünya kararmaya, bilincim kaybolmaya başlarken, onu her zaman takmaya söz veriyorum. Ölmek üzere olsam bile. Şeytanın beni bulmasına asla izin vermeyeceğim, Perun ve tüm tanrılar bana yardım etsin.

Gece yarısı uyanıyorum, soğuktan titriyorum. Kaba elbise beni zar zor örtüyor ve vücudum eski, soğuk terle yapış yapış. Güçlü olmaya çalışıyorum, ama yine de otururken sıkı sıkı kapattığım dişlerimden bir inilti kaçıyor.

Her yerim ağrıyor. Göğsüm şiddetli bir acı ile zonkluyor ve vücudum hareket edemeyecek kadar ağır geliyor. Yutkunup yutkunuyorum, eski korkunun acı tadı boğazımın derinliklerinde oturuyor.

Sonunda etrafıma bakacak kadar güç topladığımda, bana saldıran bies'i hemen fark ettim. Çimlerin üzerinde cansız bir yığın halinde yatıyordu, vücudu küçülmüş, siyah gözleri görmüyordu. Her acı verici hareketimle tıslayarak ona doğru süründüm.

"Poroniec," diye mırıldanıyorum, vücudunun çocuk gibi oranlarını inceleyerek. "Sen bu muydun?"

Panik içindeyken düzgün düşünememiştim, ama şimdi her şey çok açık. Poroniec, şiddetli koşullarda veya kötü bir anne tarafından düşürülen bir bebekten yapılan bir bies, güzel bir çocuk şeklinde ortaya çıkar ve avı yaklaştığında saldırır. Ölümlülerin kanını içer ve iç organlarını, tercihen kadınların rahimlerini ve kalplerini yer.

Onu öldürmenin en iyi iki yolu, kafasını kesmek ve kalbine bıçak saplamaktır. Poroniec'in güçlü, hızlı ve kaçınılması neredeyse imkansız olduğu söylenir. Sevimli bir çocuk kılığına giren bies, sürpriz unsurunu kendi lehine kullanır.

Vücudum yeterince sakinleşene kadar derin nefesler alıp veriyorum, sonra dişlerimi sıkıp bıçağımı çıkarıyorum. Bıçak, seyrek ay ışığı altında karanlık bir şekilde parlıyor ve titrek ellerimle çimlere sürterek siliyorum.

Arıların Kralı'nın bana vaat ettiği koruma buraya kadarmış. İçimden alaycı bir şekilde gülerim, ama sesim bozuk ve acınası çıkar. Keşke eve gidebilseydim.

Gece karanlık ve soğuk, etrafımdaki orman uçsuz bucaksız. Karanlık çöktükten sonra ormandan hiç korkmazdım, ama o zamanlar, küçük ve fakir de olsa, geri dönebileceğim bir evim vardı. Şimdi ise, o da yok.

Saçma ve acı verici bir an için, gözyaşları gözlerimi yakıyor. Kendime homurdanıyorum ve öfkeyle parmak eklemlerimle gözyaşlarımı siliyorum. Ağlamak bana bir fayda sağlamaz ve öldüğümde kendime acımak için bolca vaktim olacak.

"Kalk. Sen güçlü ve kuvvetli bir cadısin. Yapabilirsin. Gördün mü? Seni yemek isteyen canavarı öldürdün. Sen güçlüsün. Kalk."

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyor. Yolun kenarına doğru birkaç adım atıyorum, sonra bir şeye takılıyorum. Havada tatlı bir koku var, ne olduğunu görmek için dizlerimin üzerine çöküyorum.

dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ağaç kabuğundan yapılmış küçük bir fincan, bal ile dolu ve şimdi devrilmiş tabaktan dökülüyor. Hayal kırıklığıyla onu kapıyorum ve tatlıyı yiyorum. Sonra, onurumu bir kenara bırakıp yüzümü yere eğiyorum ve dökülen balı bir köpek gibi yalıyorum.

Orman balı, koyu renkli ve çam ağaçları ile kır çiçeklerinin kokusunu taşıyor. Aynı zamanda şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey, ama açlıktan ölmek üzere olduğum için çok hızlı yiyorum. Açlığım azalmak yerine, bağırsaklarımda atan bir canavara dönüşüyor.

"Arıları öldürdüğüm için ödül mü?" diye acı bir şekilde mırıldanarak yapışkan yüzümü yıkamaya gidiyorum. "Bir dahaki sefere kendin öldür ve ödülü kendin al."

Alçak nehir kıyısında, yüzümü yıkamak ve su içmek için dikkatlice diz çöküyorum. Su buz gibi, ama soğukta titreyerek nefes alıp, içebileceğim kadar içiyorum. En azından artık ormanı terk etmekle doğru kararı verdiğimden eminim. Burada güvende değilim.

Susuzluğumu giderdikten sonra ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum, bir elim bıçağımı sıkıca tutarken, diğer elim kolyemi kavırıyor. Ona dokunmak içimi rahatlatıyor, şeytanı alt edecek kadar güçlü olduğumu hatırlatıyor. Ayrıca, kulağa aptalca gelse de, onu tutarken kendimi daha az yalnız hissediyorum. Sanki onun bir parçası benimle birlikteymiş gibi. Tamamen benim kontrolüm altında olan, zayıf, yenilmiş bir parçası.

Vücudum acıdan çığlık atarken, göğsüm hala boş ve hasta, Woland'ın diz çökmüş halini hatırlayarak kendimi eğlendiriyorum. Bir zamanlar bana onun olmama yalvarmıştı, ama her şey gibi, bu da bir hile ve yalandı.

Ama ayaklarımın önünde diz çökmüş hali güzel görünüyordu. Bu, acıya rağmen gülümsememi sağlayan şey.

Kuşlar uyanıp havayı neşeli şarkılarıyla doldururken ormanın sonuna ulaşıyorum. Hala karanlık, ama şafağın yaklaştığını biliyorum. İleride, yıldız ışığında gri ve sessiz, sık bir vadi uzanıyor. Vadinin ötesinde bir dağ yükseliyor, nehir solundan dolanıyor. Yüzlerce tembel duman çizgisi yamaçtan yükseliyor.

Bulunduğum yerden iyi göremiyorum, ama duman yeterli kanıt: sonunda bir yerleşim yerine ulaştım.

Yorgun bedenim pes ediyor, bu yüzden geniş bir ağaç kütüğüne ağır ağır oturup, şafak yaklaşırken Slawa'nın ortaya çıkmasını bekliyorum.

İlk başta, bu yerin büyüklüğüne inanamıyorum. Dağ devasa, yumuşak yamaçları geniş araziler üzerinde uzanıyor. Tüm bölge yoğun bir şekilde yerleşim yerleriyle dolu. Mesafe nedeniyle emin değilim

ama yan yana duran, bazıları küçük bahçelerle çevrili kulübeler görüyorum. Yukarıya doğru, yapılar daha büyük, ahşaptan çok taştan yapılmış ve tepesinde, bir kalenin kuleleri gri gökyüzüne uzanıyor.

Böyle bir şey hakkında hiç hikaye duymadım. Orada yaşayan insan sayısı akıl almaz boyutta. Ne kadar sıkışık olduğunu hayal bile edemiyorum, ama aynı zamanda memnunum. Bu kadar kalabalık bir yerde kaybolmak kolay olacak.

Çünkü açık: gitmem gereken yer orası. Bu dünyanın işleyişini öğrenmem gerekiyor ve insanların sürekli dedikodu yaptığı, şikayet ettiği ve kavga ettiği kalabalık bir kasabadan daha iyi bir haber kaynağı olabilir mi? Görünmeden durup dinlemek konusunda iyiyim. Hayatım boyunca bunu yaptım, köyümün nabzını tutarak, halkım beni kovmayı planladığında uyarılmak için.

Yol burada genişliyor ve ormandan dağa neredeyse düz bir çizgi halinde uzanıyor. Kısmen hasat edilmiş arpa veya çavdar tarlalarını kesiyor. Düzgün dikdörtgen şeklindeki tarlaların arasındaki setlerde, sınırları kırmızı kurdelelerle işaretlenmiş birkaç ağaç büyüyor.

Vadinin ortasında, patikanın yakınında bir şey parlıyor. Büyük, mükemmel bir daire şeklinde bir gölet gibi görünüyor. Hava aydınlanırken, göletin nehirden çıkan dar bir akarsu tarafından beslendiğini fark ediyorum.

Güneş doğduğunda, derin nefesler alıp vücuduma devam etmesini emrediyorum. Titriyorum, göğsümdeki güç kaynağım hala neredeyse boş. Yemek yemeli ve uyumalıyım, ve yerleşim yerine gireceksem, muhtemelen görünüşümü değiştirmeliyim. Woland güçlü ve bir orduya komuta ediyor, ona inanabilirsem tabii. Kim bilir kaç kişi onun emriyle beni arıyor.

Açlık midemi sıkıştırırken, etrafta yiyecek bir şeyler arıyorum, ama sadece küçük elmalarla dolu budaklı bir ağaç buluyorum. Yiyebildiğim kadar yiyorum, ama sanki içimdeki dipsiz bir çukuru besliyormuşum gibi hissediyorum. Sadece yemek için aç değilim. Büyümün olduğu yer bir çukur, eksiklik o kadar içgüdüsel ki, sanki açlığın kendisi olmuşum gibi.

Ve böylece, başka bir ders daha öğreniyorum: sahip olduğundan fazlasını harcamayın.

Ağaçtaki elmalar bittiğinde, kendimi gizlememe yardımcı olabilecek bir şey aramak için yola çıkıyorum. Hasat devam ettiği için yakında tarlalara giden insanlarla karşılaşacağım ve iş muhtemelen şafak söküne başlayacak.

Göletin yakınında büyük bir ceviz ağacı gördüğümde, dikkatlice ağaçların arasında ilerleyerek oraya doğru yöneldim. Gittiğim yerde tarlaların çoğu hasat edilmişti, sadece sert çavdar sapları toprağın üzerinden düzensiz kümeler halinde çıkıntı yapıyordu. Burada yalnız olmalıyım.

Slawa'nın berrak havasında her şey olduğundan daha yakın görünüyor. Susuz ve bitkin bir halde göle vardığımda öğlen olmuştu. Dereye gidip su içtim, yuvarlak göle tamamen durgun yüzeyine bakarak. Sazlık yoktu, su bitkisi yoktu, hiçbir şey yoktu. Sadece, ben onu korkuyla incelerken beni izliyor gibi görünen siyah su vardı.

Aklımda bir masalın hatırası belirir. Böyle su kütlelerinde sihirli yaratıkların yaşadığı söylenir, bu yüzden çabucak su içip geri çekilirim ve çoğu hala yeşil, etli kabuklarında olan cevizleri toplamakla meşgul olurum.

Aldığım tek uyarı, arkamda duyduğum hafif bir sıçrama sesidir. Ve sonra, boğuk ve çok derin bir ses duyulur. Ses erkeksi ve kesinlikle ölümlü birine ait değildir.

"Bu da ne? Kahvaltıya tam zamanında gelen bir bakire mi? Tanrılar bugün çok cömert!"

Hızla arkanı dönerim, ellerimden cevizler saçılır. Göletin tam ortasında, kaygan gri deriyle kaplı kel bir kafa, geniş ve düz bir burun vardır. İki büyük kırmızı göz beni eğlenerek izler, varlığın ince dudakları, yüzünün parlak grisine karşı çok sarı olan dar, keskin dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeye gerilir.

"Kimsin sen?" diye soruyorum, kalbim korkudan çarpıyor.

Ellerimi serbest bırakmak için bıçağımı yere bırakmıştım. O kadar hızlı bir şekilde bıçağı kapıyorum ki, bu ani hareket başımı döndürüyor. Sapını kavradığımda bile, savaşmak için çok zayıf olduğumu biliyorum.

"Oh, buraya yeni mi geldin?" diye soruyor, etrafındaki su hafifçe dalgalanıyor, ama o hareket etmiyor gibi görünüyor. "Bu harika! Gençlere işlerin nasıl yürüdüğünü öğretmeyi seviyorum. Adın ne, genç kız?"

Su tekrar dalgalanıyor. O daha yakınlaşmış gibi görünüyor ve ben konvulsif bir şekilde yutkunuyorum. O ne olabilir? Vodnik olamaz, çünkü onların gerçek halleri rusalkalar gibi pullarla kaplı olduğu söylenir. Başka kim bir gölette yaşayıp yalnız bir kadını görünce heyecanlanabilir ki?

"Sen bir utopeksin." Gözlerimi kısarak, çirkin yüzündeki geniş, kendinden emin gülümsemeyi inceledim. "Benden ne istiyorsun?"

Başını yana eğdi, gülümsemesi biraz azaldı. "Ne mi istiyorum? Hiçbir şey. Neye ihtiyacım var? Küçük bir takas. Bak ne diyeceğim, bakire. Ormandan sağ salim çıktın, yani hayatta kalmak için yeterli sihre sahiptin. Bana biraz ver, ben de sana bu dünya hakkında bilmen gereken her şeyi anlatayım."

"Hayır."

Paylaşacak kadar yeterli miktarım yok, olsa bile ona güvenmiyorum. Utopekler kurnazdır ve birinin sana hizmet etmesini sağlamanın tek kesin yolu onu yakalayıp birkaç gün kafese kapatarak tamamen kurutmaktır. Ancak suya muhtaç hale geldiğinde senin emirlerini yerine getirir.

Yaratık geri çekilir, incinmiş gibi görünür. "Hayır mı? Öylece hayır mı? Kızım, o suyu paylaşmak istemiyorsan, burada uzun süre yaşayamazsın. Biz her şeyi büyü karşılığında takas ederiz. Bak, çok kolay. Yenen bir şey al, mesela elindeki fındıklar gibi, ve içine büyünü koy. Şehirde yumurta kullanıyorlar, ama ben seçici değilim."

Onu düşünür ve sonunda omuz silkerim, vazgeçerim. Yardıma ihtiyacım var, bu kesin. Ve eğer doğruyu söylüyorsa, takas yapabilmek için yiyeceklere sihir katmayı öğrenmem gerekiyor.

"Şu anda yeterince yok. Beklemek ister misin?" Dişlerimi sıkarak, bıçağımı sıkıca tutarak soruyorum.

Utopek başını geriye atıp gülüyor, sesi yüksek ve boğuk. Sabırsızlıkla homurdanıyorum, onu dikkatle izliyorum. Şimdi kıyıya yakın, ama sadece başı görünüyor. Göletin derinliği ne kadar acaba? Kıyıya bu kadar yakınken daha sık olması gerekirdi, ama su hala boynuna kadar geliyor.

"Yeterin yok mu?" diye sorar, hala gülerek. "Kızım, o zaman ücret geldiğinde öleceksin! Her an gelebilir, eminim. Hey, belki sana biraz sihir ödünç verebilirim! Hayatta kalman için yeterli kadar."

"Ödeme ne kadar?"

Sümüksü, gri elini sudan çıkarır ve parmağını sallar. Parmakları arasında narin gri ağlar uzanır. Benden daha fazla eklemi var gibi görünüyor, parmakları uzun ve ince.

"Ödeme olmadan cevap yok. Hm, bir bakalım. Sana yardım ettiğim için ne alabilirim? Ugh, çok zayıfsın."

Beni açıkça tiksinierek baştan aşağı süzer ve ben dişlerimi sıkarım.

"Biliyorsun, genelde daha dolgun kızları tercih ederim." Utopek, kaba sözlerinin beni ne kadar öfkелendirdiğinin farkında olmadan vücudumu incelemeye devam eder. "Güzel bir çift göğüs ve tutunacak bir şey severim, anlıyor musun? Bu buruşuk amcık için sihrimi boşa harcamak istemiyorum. Ama şunu söyleyeyim, güzel bir ağız var. Sık emebilir misin?"

Güçlü bir nefes verirken burun deliklerim genişledi.

"Beni bir kez daha aşağılarsan, emilecek sikin kalmaz," dişlerimin arasından tükürürcesine söylerim ve bıçağımı kaldırarak ne demek istediğimi anlasın.

Kırmızı gözleri kurnazca parıldayarak kahkahalar atıyor. "Tabii ki. Atla ve beni cezalandır. Ben buradayım, kızım."

Gerçekten de *tam* orada. Vücudu hala su altında, her iki kolunu da kıyıdaki ıslak çimlere dayamış, tamamen rahatlamış görünüyor. Sonunda anlıyorum.

"Bu dipsiz bir gölet," diye mırıldanıyorum. "İnsanları boğmak için olan türden. Ben girmeyeceğim. Hoşça kal."

Bir adım geri çekildim. Utopek gülümsemesini kaybetti, yerine çirkin bir kaş çatma takındı. Dünya sessizleşti, etrafımdaki çimler düzleşti, gökyüzündeki renkler soldu. Acı beni parçalarken, dizlerimden kesilip çimlere yuvarlandığımda, onun sırtışının geri döndüğünü gördüm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lanet

"Bu açıdan çok daha iyi görünüyorsun," diye mırıldanır, ama sesi nefessizdir. "Sadece kendimi toparlamama izin ver. Her zaman çan çaldıktan sonra birkaç dakika kendimi berbat hissederim. Ve biliyor musun? Sonuçta o orospuyu alacağım. Bana bir dakika ver."

Çaresizce gözlerimi kırıştıtararak dönmeye çalışıyorum. Çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyorum, bacaklarım açık. İç çamaşırı giymediğim için bacaklarımın arasını iyice gördüğünden eminim. Yine de, ne kadar dişlerimi sıkıp öfkeyle acıyla savaşısam da, hareket edemiyorum.

Tanrım. Bu kadar mı? Tecavüze mi uğrayacağım? Kalbim göğsümde zayıf bir şekilde çarpıyor ve sonunda parmaklarımı hareket ettirmeyi başarabiliyorum. Arkamda su sıcıyor, utopek inliyor.

"Gerçekten çok güzel. Orada o kadar kemikli olmadığını söylemeliydin! Böyle çilli uylukları severim, ve o amcık da güzelce kızarmış. Ve doğal kızıl saçlar! Sanırım senin gibi kızıl saçlı birini daha önce sikmedim. Bir dakika, aşkım."

Bebeğim. Bu bana büyük bir öfke patlaması yaşatır, elimi kaldırmaya yetecek kadar. Utopek başka bir yere odaklanmışken, yapacağım şeyi görmeyeceğini umuyorum. Ellerim titriyor ve dikkatli olmaya çalıştığım için birkaç deneme yapmam gerekiyor.

Ama sonunda, boğazımdaki kolyenin kapağını açmayı başardım. Aslında bir kolye değil, zincirden sarkan güzel bir kristal şişe. Woland, kullanılmadığında küçülmesi için onu büyümüşti, ama kapağı açtığımda normal boyutuna geldi.

Ve ağzına kadar kanla dolu. Büyülü, şeytani kan. Woland'dan saklamak için çoğunu saklamam gerekiyor, ama şu anda hayatta kalmak daha önemli. Sadece bir yudum. İhtiyacım olan tek şey bu, ama bu düşünceye uymak zor. Onun kanı uyuşturucu gibi ve bir kez tattığımda duramayacağımdan korkuyorum.

"Bak, sertleşecek kadar iyiyim! Bu oyun zamanı demek, kızım. Olduğun yerde kal."

Hayatta olmaz. Şişeyi dudaklarıma götürüp büyük bir yudum alıyorum. Kan zengin ve pürüzsüz, boğazımdan aşağı akarken kemiklerime kadar işleyen bir rahatlık hissi veriyor. Bu hissin verdiği zevkten inliyorum, göğsümdeki boşluk Woland'ın büyüünün canlı, titreyen gücüyle doluyor.

"Beni bekleyemedin, ha?" Utopek tam arkamda, kendinden çok memnunmuş gibi konuşuyor.

Tıpağı yerine takmayı başarırım, kolye elimde küçülür, o da ayak bileklerimi yakalar ve beni göle doğru sürükler. Kısa elbisem karnımın altına kıvrılır ve kışımın çıplak olduğunu bilirim. Önemli değil.

"Beni affetmelisin, ama ben su altında sevişmeyi tercih ederim. Ama merak etme. Nefes almana yardım ederim. Hadi gel."

Kes, diye düşünürüm acımasızca, parmaklarının arasındaki zarları düşünerek.

Çılgılık atarak bacaklarımı bıraktı ve ben oturup ona bakmak için döndüm. Tam arkamda duruyordu, uzun boylu, kaslı ve yapışkan, ayakları üç parmakla bitiyor ve parmaklar arasında ağlar vardı. Ben izlerken, koyu yeşil kan o ayaklara damlıyordu. Donakalmış, kanayan avuçlarını anlamsızca izliyordu.

Ayağa kalkıyorum ve başı bana doğru dönüyor. Gözlerinde korku parlıyor. Sonra öfke.

"Sen..."

Elimde görünmez bir dirgen hayal ediyorum ve ona doğru vurmasını emrediyorum. Atıyorum ve utopek sırt üstü sertçe yere düşüyor, hırıltılı nefes alıyor. Boğazını kaşıyor, biliyorum ki boğazı görünmez sihirli dirgenin sivri uçları tarafından yere sabitlenmiş durumda.

Göğsüm eforla titriyor ve artık durmam gerektiğini biliyorum, yoksa Woland'ın kanı bitecek. Ama daha fazla büyü yapmama gerek yok. Bu solucanı tam istediğim yerde yakaladım.

Vücudu, kısıtlamayı kaldırmaya çalışırken bir yandan diğer yana sallanıyor, perdeli ayakları çimlerde kayıyor. Yeşil kan bileklerinden aşağı akıyor ve göğsüne sığıyor. Ona uzun uzun bakıyorum.

Ve o benim vücudumdan şikayet etmeye cüret etti mi? Onun penisi minicik bir şey, çırpınırken komik bir şekilde sallanıyor. Eminim beni tecavüz etse bile hissetmezdim. Çaba sarf etmekten inliyor ve ben boş boş etrafa bakarak bekliyorum. Yalnızız, şehir sınırına yakın tarlalarda çalışan tek insanlarız, uzaktan küçük hareketler gibi görünüyoruz. Yine de, burada çok uzun süre kalmanın bir faydası yok. Sonunda sessizleşip gücü tükenince, ona soğuk bir gülümseme atıyorum.

"Tüm sorularıma doğru cevaplar verirsen seni bırakırım. Yalan söylersen ya da istediğim şeyi söylemezsen, seni bu halde bırakırım. Belki biri seni bulur ve seni kurtarır. Belki de bulmaz. Ee, ne dersin?"

"Çok sıkı!" diye boğuk bir sesle hırıltılı bir şekilde söylüyor. "Nefes alamıyorum!"

Saçmalık. Onun yapışkan göğsünün sık nefeslerle inip kalktığını açıkça görüyorum. Utopekler hem yüzeyde hem de su altında nefes alabilirler ve onu tuttuğum kuvvet çok sıkı değil. Yalan söylüyor ve Woland'dan sonra yalancılara karşı derin bir nefret besliyorum.

Dişlerimi sıkıp bıçağımı kapıyorum. Hızlı ve çevik bir hareketle onun yanına çömelıyorum ve bıçağın ucunu gözünün köşesine dayıyorum.

"Kekeledim mi? Sana yalan söyleme demiştim."

"Tamam! Lütfen, lütfen, bana zarar verme! Her şeyi anlatacağım! İstedikini vereceğim!"

Bıçağı çekip, ona tatlı bir gülümseme atıyorum. Tanrılar, güç sahibi olmak ne kadar da güzel. Bunun benim değil, Woland'ın gücü olması hoşuma gitmiyor, ama en azından kendi amaçlarım için kullanabiliyorum.

"Bedeli ne?"

Utopek, kanlı parmaklarıyla boğazını tutarak inliyor.

"Sihir vergisi! Perun'un Slawa'daki herkesten aldığı bir ödeme. Günde bir kez, farklı saatlerde tüm ülkeyi dolaşıyor. Senden sihir alıyor. Hiçbir şey onu durduramaz. Kimse saklanamaz."

Bu mantıklı. Woland'ın Slawa'yı çevreleyen ve toprağın büyüsunü emen bir çit olduğunu söylediğini hatırlayarak başımı sallıyorum, ancak o bunu sürekli bir şey gibi anlatmıştı, günde bir kez olan bir şey gibi değil.

"Bir çit olduğunu söylediler. Nerede bu çit?"

Bana göz kırpmıyor, gözünden kalın, gri bir gözyaşı sızıyor. "Ormanı ve şehri çevreliyor. Tepeler engel olduğu için göremiyorsun. Ve o tarafta," diye soruyor, kuzeyi işaret ederek, "çit yok, çünkü Struzina Nehri geçilmez bir sınırdır."

"*Struzina* mı? Küçük bir dere mi? Neden geçilmez diyorsun?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

O, acı içinde gözlerini kapatarak hırıltılı bir nefes alır. "B-bilmiyor musun? Büyük isimler güç verir, bu yüzden bir şeyin zaten çok fazla gücü varsa, ona küçük bir isim vermek daha iyidir. *Struzina*, *Slawa* ve *Nawie* arasındaki sınırdır ve kurnaz akıntıları ve benim bile korktuğum korkunç su canavarları ile en büyük nehirdir!"

"Yani kimse buradan *Nawie*'ye geçemez mi?" diye soruyorum, çenemi okşayarak.

Nawie, *Wiosna*'nın olduğu yer. *Nyja*'nın olduğu yer. Ve *Weles'in*. Ona ya da *Nawkas*'ın Annesine güvenmiyorum, çünkü o *Woland*'ın müttefiki, ama eski akıl hocamı görmek için her şeyi verirdim. *Woland* peşimden canavarlar gönderdiğinde *Wiosna* hayatta kalmama yardım etti. Şimdi de bana yardım edebilir.

Utopek'in gözleri kurnaz bir nefretle kısıılır. "Kimse *Nawie*'ye giremez, ama senin kadar güçlü biri girebilir. Oraya gitmek istiyorsan, tek yol nehir. Şansın yaver gidebilir."

Alaycı bir şekilde güldüm. Sanki bu beni kışkırtacakmış gibi.

"İyi deneme. Sıradaki soru: burada yeni olduğumu söyledin. Bu ne anlama geliyor? *Slawa*'ya sık sık yeni insanlar geliyor mu?"

O, boynunu tutan gücü kavramaya çalışarak homurdanır. Korkusu biraz azalmış gibi görünüyor ve bana keskin bir düşmanlıkla bakar.

"Evet. Ölümlü dünyada, bir ölümlü *bies* olduğunda, orada kalmak ve suçlarının cezasını çekmek zorundadır. Onları lanetleyen tanrılar, cezasının süresini belirler. Ceza bittiğinde ve *bies* hala hayattaysa, buraya gelip aramızda yaşayabilir. Peki sen nesen? Bir cadı mı? Garip, çirkin bir *wila* mı? Bir kurt adam mı?"

Gülümserim, tüm dişlerimi gösteririm. "Burada soru soran benim. Yoksa testislerine eğlenceli bir şey mi kazımalıyım? Oynamak istemiştin, değil mi?"

Eli hızla aşağıya inip hayalarını kapattı ve bana öfkeli bir bakış attı. "Sadece birkaç soru daha," diye onu sakinleştirdim. "Neden Herkes şehirde yaşıyor gibi görünüyor? Çok fazla arazi var ve orman çok büyük, ama neredeyse kimse orada yaşamıyor."

Öfkeyle yüzünü buruşturur, ama bu sefer bana değil, gökyüzüne bakar.

"Oh, bunun nedeni *Perun*'un toprağı *cömertçe*, verginin daha az olduğu yerler ve daha fazla olduğu yerler olarak bölmüş olmasıdır. Ormanda yaşayan herkes en fazla vergiyi öder ve *Perun*'un muhafızları karşılığında ormanı rahat bırakır.

Arıların Kralı, yüksek vergiye dayanacak kadar güçlü tüm yaratıklara koruma sağlar, ama orada en güçlü olan hayatta kalır. Bu arada, şehrin kurulduğu dağın tamamı en düşük vergiyi öder."

Düşünceli bir şekilde şehre bakıyorum. Evlerin üzerinde dumanlar yükseliyor, bazı çatıların öğleden sonra güneş ışığında parılıyor. Hala sokaklarda koşuşturan insanları görebilecek kadar yakın değilim, ama oranın çok kalabalık olduğunu biliyorum.

Hastalanmıyorlar mı? Hayvanları bu şekilde bir araya toplarsanız, birbirlerinden hastalık kaparlar. Peki ya yiyecek? Sebzeleri nerede yetiştiriyorlar ve hayvanları nerede besliyorlar?

"Yani... Perun herkesi şehirde tutmak istiyor, düşük vergiyle onları cezbediyor mu?" diye soruyorum yavaşça. "Ama neden?"

Utopek alaycı bir şekilde güldü, yüzü küçümsemeyle buruştu. "Oh, halkı için *en iyisini* istiyor. Heretikler, halkı daha iyi kontrol edebilmek için herkesi tek bir yerde tutmak istediğini söyleyebilirler. Ben heretik değilim, o yüzden böyle bir şey söylemeyeceğim. Perun'un cömertliğini takdir ediyorum. Hatta şehri heretikten *korumak* için sadık ejderhalarının çoğunu Slawa'ya gönderdi."

Çenemi okşayarak, Woland'ın ölümlülerin nasıl yaratıldığına dair hikâyesini hatırladım. Resmi versiyona göre Perun ölümlülere yaşam nefesini vermişti, ama sapkınlık olarak damgalanan gayri resmi versiyona göre bunu yapan aslında Perun'un kötü kardeşi Weles'ti.

Woland, Slawa'da resmi olmayan versiyondan asla bahsetmemem konusunda beni uyardı, çünkü sapkınlık suçlamasıyla yargılanabilirdim. Utopek'in üstü kapalı sözlerinden, Perun aleyhine herhangi bir şey söylemenin büyük olasılıkla yasadışı olduğunu nihayet anladım. Ve şehirde her yerde, muhalifleri cezalandırmaya kararlı ejderha muhafızları var.

Tutsağım yorgunluktan gözlerini kapatarak inliyor. Sesi kısılmış ve sessizleşmiş, yakında onu serbest bırakmam gerektiğini anlıyorum. Ama bir şeyi daha bilmem gerekiyor.

"Woland'ı tanıyor musun? Genelde nerede kalır?"

Utopek'in gözleri korku ve şokla açılır. "Onun adını söyleme!" diye bağırır, elleri titrer. "Bu bir lanet!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Süt

Mizahsız bir gülümsemeyle gülümserim. Woland'ın oldukça kötü bir şöhreti vardır. "Demek onu tanıyorsun. Şehirde mi kalıyor?"

Bana boş boş bakar, kırmızı gözleri dehşetle doludur. "Kimsin sen?" diye titreyerek sorar. "Neden onun adını sanki hiçbir şey yokmuş gibi söylüyorsun? Lütfen, beni öldürme! Ne istersen yaparım, tüm sorularını cevaplarım, ama lütfen, beni öldürme!"

Gözlerimi deviriyorum. Woland *o kadar da* korkutucu değil ve onun adını söylemek, lanetine bağışıklık kazanmadan önce dilime sadece bir düzine kadar yara açtı.

"Öyleyse sorularımı cevapla!" derim, utopek'in panik içindeki gevezeliklerini kesmek için. "O kim ve nerede kalıyor?"

Sessizleşir, beni ihtiyatla süzer. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi neredeyse bir fısıltıdır ve onu duymak için ona yaklaşmam gerekir.

"O isyanın lideri. Perun'un muhafızları ve savaşçıları onu gece gündüz avlıyor. Kimse nerede kaldığını bilmiyor, ama Slawa'da değil. Şeytan sadece çitlere saldırı düzenlemek için ortaya çıkıyor ve sonra ortadan kayboluyor. Kendine ait bir yeri yok. Perun tüm tapınaklarını yerle bir etti, geriye kalıntılar bile kalmadı."

"Neden ondan bu kadar korkuyorsun?" diye soruyorum. "O iyi bir şey yapmıyor mu?"

"Çitin yıkılmasını istemiyor musun?"

Utopek sertçe nefes alıyor, alnından yapışkan terler akıyor.

"O acımasız!" diye hıçkırır. "Sadece insanları değil, ruhlarını da öldürüyor! Gerçek ölüme neden olacak kadar güçlü ve yoluna çıkan herkese bunu yapıyor. O şeytan!"

"Bu Woland'a benziyor," diyorum iç çekerek ve utopek şeytanın adını duyunca çığlık atıp yüzünü kapatıyor. "Tamam. Tüm sorularımı cevapladın. Senden bir şey daha istiyorum."

Bana ıslak gözlerle bakıyor, o kadar acınası görünüyor ki, içimde küçük bir suçluluk hissi uyandırıyor, ama sonra bana tecavüz etmeye çalıştığını hatırlıyorum ve suçluluk duygum kayboluyor.

"N-ne istiyorsun?"

"Seni serbest bıraktığımda, bana bir tencere getireceksin. Dipsiz göletin hazinelerle dolu olduğunu biliyorum ve orada tencereler de olmalı. Çorba yapmaya yetecek kadar büyük, ama kolayca taşıyabileceğim kadar küçük bir tencereye ihtiyacım var. Yapacak mısın? Ruhuna yemin et."

"Ruhum üzerine yemin ederim," der hemen. "Lütfen, bırak beni! Burada istediğin kadar ceviz toplayabilirsin, bir daha seni rahatsız etmeyeceğim, yemin ederim."

Görünmez dirgenimi yok ederim ve utopek ayağa kalkar, göle doğru koşar. Büyük bir sıçrama ile göle atlar. Bir an sonra, siyah, demir bir tencere sudan fırlar ve doğruca kafama doğru uçar. Onu kaçırmak için eğilirim.

"Bekle bakalım," diye öfkeyle mırıldanarak cevizlerimi topluyorum. "Gücüm geri geldiğinde buraya geri döneceğim ve pişman olacaksın."

Gölet tamamen durgun, doğuda ise fırtına bulutları toplanıyor. İç çekip, ayaklarım ağrıyarak, vücudum yorgun bir halde ormana doğru ağır adımlarla yürüyorum.

Geniş bir çalı altındaki bir oyukta geçirdiğim soğuk ve yağmurlu bir gecenin ardından, kendimi mutsuz ve öfkeli hissediyorum. Woland'ın kanından bir yudum içmek tüm yüzeysel yaralarımı ve çiziklerimi iyileştirmiş olsa da, evsiz olmak bana ağır geliyor.

En azından saçımı gizlemeyi başardım. Ormana tekrar girmeye cesaret edemiyorum, bunun yerine terk edilmiş, otlarla kaplı bir meyve bahçesinde küçük bir ateş yakıp ceviz kabuklarını kahverengi bir boya haline getiriyorum. Saçım şimdi normalden birkaç ton daha koyu, ama sonuçtan pek emin değilim. Gözlerim her zamanki gibi beni ele veriyor.

Aklıma başka bir fikir gelmeyince, küçük bir dal koparıp dar bir bez parçasına dönüştürüyorum ve mor gözümü kapatmak için başıma bağlıyorum. Tek gözüm varmış gibi davranacağım, ama göz bandı farklı göz renklerimden daha az dikkat çekmemi sağlayacak mı, emin değilim.

Günü yağmurla ıslanmış tarlalarda zorlukla yürüyerek geçiriyorum. Bulutların arkasında gizlenmiş devasa, karanlık şekiller birkaç kez uçuyor ve yıldırım şehirden uzakta bir yere çarpıyor, gök gürültüsü ayaklarımın altındaki zemini titretirene kadar devam ediyor.

Soğuk ve açlıktan titrerken, acaba Perun mu, ejderhalarıyla uçup dünyayı cezalandırıyor diye merak ediyorum. Yoksa bir savaş mı? Woland dışarıda bir yerde

gök gürültüsü tanrısıyla savaşıyor ve onun iğrenç çitini yıkmaya mı çalışıyor?

Woland'ın fırtınanın ortasında güldüğünü, karanlık yüzünde beyaz dişlerinin parladığını, gözlerinin alaycı olduğunu hayal ediyorum. En güçlü tanrı olan Perun ile savaşmaya hazırlanırken kuyruğunun şakladığını hayal ediyorum.

Kalbim rahatsız edici bir hisle çarparken, ne olduğunu anlamadan önce durup düşünmem gerekiyor. *Endişe*. Aptalca olsa da, kalbim Woland için endişeleniyor ve dişlerimi sıkıp, sanki kötü bir ruhmuş gibi bu istenmeyen duyguyu kovmaya çalışıyorum.

Git buradan. Kış tık! Onu sevmiyoruz, hepsi bu!

Akşamüstü Slawa'dan geçen çan sesi, kemiklerimde uğuldayan büyü'nün belki dörtte birini alır. Hâlâ yorucu, ama hayatta kalacağıma güvenmemi sağlayacak kadar gücüm kalır.

Dağın eteklerindeki ilk evlere vardığımda gece çöküyor. Harap kulübeler, küçük, dağınık bahçelerle çevrili, ahşap çitlerin arasındaki yollar bir günlük yağmurdan çamurlu. Renkli, çatlak çömlekler, çit direklerinin keskin uçlarına ters asılı.

Birkaç evin küçük pencerelerinde ateş ışığı titriyor, ama çoğunda pencere bile yok. Nemli hava odun dumanı ve dışkı kokuyor, birkaç tahta tuvalet keskin bir koku yayıyor.

Daha önce, şehirde ne yediklerini merak ediyordum. Şimdi, tuvaletlerin muhtemelen taşıdığı için yemek yemenin, sıçmak kadar büyük bir sorun olmadığını anlıyorum. Ne yazık ki, utopek'in göleti gibi dipsiz değiller.

Tepenin yukarısında, bazı yollar düzensiz taşlarla döşenmiş, ancak diğerleri bu havada çamur deryası haline gelmiş. Uzaklardan bağırışlar, ensemdeki tüyleri diken diken eden hoş olmayan bir kahkaha ve hızla susturulan bir bebeğin ağlaması duyuyorum.

Yorgunluk beni yavaşlatıyor, ama en geniş, parke taşlı yolu inatla tırmanıyorum. Yol, bazı yerlerde düz duran binaların arasında kıvrılıyor, eğim o kadar hafif ki, eğim bile sayılmaz. Ancak, daha yükseğe çıktıkça, çok daha dik bir alana rastlıyorum. Yolun her iki yanındaki evler düzensiz, duvarları bir tarafta yüksek, diğer tarafta ise çatı çatıları kalçalarımınla aynı seviyede.

Bunlar taş binalar, dağ eteklerindeki çürümüş binalardan açıkça daha eski ve daha iyi yapılmışlar. Şehrin her zaman burada olduğunu sanıyorum, ama Perun'un çok hafif vergi koyma kararı, yeni insanların akın akın gelmesine neden oldu.

Gece boyunca yağmur durur. Woland'ın, ben onun önünde diz çöktüğümde sahneyi aydınlatmak için çağırdığı ışık kürelerine benzer ışık küreleri

, birkaç güzel evin önünde süzülüyor.

Yağmur durduğu için, geç saat olmasına rağmen insanlar dışarı çıkıyor. Karanlık silüetler tuvaletlere koşuşturuyor, biri çöp yığınına karıştırıyor, biri gülüyor ve uzaklardan hızlı ve pervasız bir melodi dağdan aşağı süzülüyor. Yukarı bakıyorum, gökyüzü açık ve tanıdık olmayan takımyıldızlarla parıldıyor.

Yorgunluk dizlerimi sarar ve çıkıntılı kaldırım taşlarına birkaç kez takılıp düşerim. Önümde parlak ışıklı bir bina fark edene kadar ne bulmayı umduğumu bilmiyorum. Komşularından daha yüksek, büyük, dikdörtgen bir bina. Açık kapılardan yumuşak, hipnotik bir müzik sızıyor ve üst kattaki birkaç pencere yumuşak mum ışığıyla parlıyor.

Sıcak ve davetkar görünüyor ve göğsüm güçlü bir özlemle sıkışıyor. Yemek, sıcaklık, huzur için. Soğuktan uzak, bana barınak sağlayacak dört duvar ve bir çatı olan güvenli bir yer.

Dışarıda, uzun masalar bir tentenin altında duruyor, çeşitli ırk ve boyutlardaki birkaç kişi banklarda uzanmış pipo içiyor. Beyaz duman tembel kıvrımlar halinde üzerlerinde yükseliyor, gözleri ya kapalı ya da donuk. Kokusu, serin gece havasıyla seyreltilmiş olarak bana ulaşıyor. Asidik ama tatlı, daha önce hiç koklamadığım bir koku.

Açık kapıların üzerinde, büyük bir çift göğüs şekli oyulmuş tahta bir tabela asılı. Altında ise bir yatak resmedilmiş daha küçük bir tabela var.

Merakım bana ikinci bir rüzgar verir, bu yüzden binaya girdiğimde neredeyse hiç sallanmıyorum. Eşikte durup şok içinde etrafı inceliyorum.

Göğüsler. Her yerde çıplak göğüsler. Düz burunlu ve derin koyu renk gözlü, bazıları şişman, bazıları zayıf, ama hepsi kocaman göğüslü kadınlar masalarda oturmuş, sıkılmış ifadelerle etrafa bakınıyorlar. Biri duvara yaslanmış, başı geriye doğru eğilmiş, gözleri kapalı, sanki uyukluyor gibi.

Her birinin göğüslerini emen iki kişi var. Yetişkin insanlar, en azından ben öyle düşünüyorum. Bazıları ölümlülere benziyor, ama diğerleri benzemiyor. Kalın beyaz kürkle kaplı büyük, iri bir canavar, büyük göğüslü bir kadının yanında yerde oturmuş, göğsünden ve karnından sürekli damlayan sütü yalıyor. Muhtemelen burnu, düzgün emmesini engelliyor.

Pullu, küçük bir varlık masanın üzerine oturmuş, diğer göğsünü emiyor. Yaşlı görünüyor, saçları gümüş rengi, koyu renkli gözleri, duvarın büyük bir kısmını kaplayan büyük şömineye boş boş bakıyor.

"Girişte durma canım," diyor kaba ama kötü niyetli olmayan bir ses, dirseğimin yanından geliyor.

Aşağıya bakıyorum ve kısa boylu, gülümseyen bir kadın görüyorum. Sırtı kambur, vücudu kocaman çıplak göğüslerinin ağırlığı altında ezilmiş, burnu düz, burun delikleri geniş. Yüzü kırışık ama teni pembe, şakaklarında griye dönmüş altın sarısı saçları var. Genç mi yaşlı mı olduğunu anlayamıyorum.

Süt, yuvarlak göğsünün kıvrımlarından aşağı akıyor. Tatlı koku boğazımda dolanıyor ve şokuma rağmen konuşmak için kendimi zorlayarak birkaç kez yutkunuyorum.

"Burası neresi?" diye soruyorum ona, boş bir masanın yanına geçerek.

Kadın hoş bir şekilde gülüyor ve dirseğime hafifçe vuruyor. "Oh, ilk kez gelenleri çok severim! Burası, canım, Slawa'nın en ünlü mamuna barı. Tüm endişelerini unutmak ve tüm zorlukları geride bırakmak için en iyi yer. Gecelik sadece üç yumurta karşılığında, istediğin kadar içki içebilirsin. Ayrıca, hiç ayrılmak istemeyenler için odalar da kiraliyoruz."

Sanki zekice bir şaka yapmış gibi göz kırptı, ama ben anlamadım. Açıklaması için teşekkür ederek başımı salladım, gözlerim etrafı dolaşıyordu. Kollarında mavi dövmeler olan ölümlü görünümlü bir kadın, şişman bir mamunanın meme ucunu coşkuyla emiyor, inliyor ve damarlı büyük göğsünü okşuyor. Yan masada, beyaz, tüylü canavar pozisyon değiştiriyor ve onun ereksiyon olduğunu, kırmızı ve köpek gibi olduğunu görünce yutkunuyorum. Kısa kuyruğu yere vuruyor.

Hipnotik müzik, zevk dolu inlemelerle karışıyor ve yorgunluğumda, sahne rüya gibi bir hal alıyor. Kürelerin sıcak ışığı her şeyi puslu ve rahat gösteriyor. Ağzım sulanıyor. Sabahtan beri bir şey yemedim ve şehirde dolaşırken sadece tenceremde biriken yağmur suyunu içtim.

"Ne manzara, değil mi?" Arkadaşım sessizliğimden rahatsız olmadan hoş bir şekilde soruyor. "Mamuna sütü istemiyorsan, içebileceğin haşhaş tozu var. Daha yoğundur ve etkisi süt gibi uzun sürmez, ama bazıları onu tercih eder."

Demek dışarıda gördüğüm şey buydu. Etrafıma bakıyorum, aklımı toparlamaya ve mamunalar hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Ataların ruhlarını çağırıyorlar ve bazen bebekleri kaçırıyorlar ve... Evet, vahşi doğada ölümlü erkekleri baştan çıkarıyorlar ve sütleriyle sarhoş ediyorlar. Mamunalar sürekli süt üretiyorlar ve yeterince emilmezlerse göğüsleri ağrıyor.

Ancak onların sütü, ölümlüleri aptal ve tembel yapan bir ilaçtır. Duyduğum hikayeler her zaman uyarı olarak anlatılırdı. Mamunalarla giden insanlar,

hikayeler uyarıyordu, bir daha asla eskisi gibi olamazlar. Her zaman bağımlılık yapan sütünün sıcaklığını ve yüzlerini bastırabilecekleri sihirli göğüsleri özlerler. Zamanla ilgisizleşirler, mutsuzlukları onları deliliğe ve hatta ölüme sürükler.

Kalın bir yutkunma yapıp, dövmeli kadının mutlu ifadesine odaklanıyorum. Tamamen rahat ve mutlu görünüyor.

Ama yine de, muhtemelen o ölümlü değildir, diye hatırlatıyorum kendime. Bu insanların hiçbiri ölümlü değil. Belki mamuna sütü onlara farklı etki ediyor. Güçlü bir içki veya sıcak şarap gibi. Her ne olursa olsun, ben içmemeliyim. Şu anda bir anlık rahatlamaya bile tahammülüm yok.

"Kiralık odanız var mı? Ve süt dışında yiyecek bir şey?" diye soruyorum, hala dövmeli kadına bakarak. Onun mutlak teslimiyeti ve göğsü emmekten aldığı utanmaz zevk beni büyülemiş durumda. Neredeyse mutlu bir bebek gibi, ama kesinlikle öyle değil.

"Tabii ki, canım. Slawa'nın en temiz odaları burada. Bir gece üç yumurta, akşam yemeği ve kahvaltı dahil, ayrıca bir küvet sıcak su. Her gece ödeme yaptığın sürece, istediğin kadar bizimle kalabilirsin. Bara gel."

Onun kambur duruşunu şaşkınlıkla takip ediyorum, mamunalar ve emziren müşterilerinin oturduğu masaların arasından geçiyorum. Kimse bana dikkat etmiyor, mamunalar uyuşuk, müşteriler ise besleme çılgınlığında tamamen kendilerini kaybetmişler.

Rehberim barın arkasına geçiyor, bar o kadar yüksek ki, gözden kayboluyor. Bir an sonra, bir çaba sesiyle ortaya çıkıyor. O çekmecedeki metalik bir ses çıkararak bir şeyler ararken, ben barın üstüne bakıyorum. Geniş bir taburede duruyor.

"Zümrüt odası boş, canım," diyor ve yeşil kurdeleyle bağlanmış büyük, basit bir anahtar tezgahın üzerine koyuyor. "Gözlerine çok yakışıyor. İşte yumurtalar. Sert haşlanmış olsun lütfen. Sarısı akışkan mı değil mi anlarım."

Bana sert bir bakış attı ve ben de önümdeki küçük siyah sepette duran üç tavuk yumurtasına baktım. Kabukları yeşilimsi ve kahverengi benekliydiler.

Doğru. Sihir ticareti.

"Ben yeniyim," diye itiraf ediyorum, ona sabit bir şekilde bakarak. "Ne yapmam gerektiğini açıklayabilir misin lütfen?"

Hiç tereddüt etmeden, yüzünde daha fazla kırıksıklıklar belirirken bana zarif bir gülümseme atıyor.

"Tabii ki. Yumurtayı iki avucunun içinde böyle tut," diye başlar, yumurtayı avuçlarında tutarak, "ve içine büyüü koymaya odaklan. Sonra bırak akışına. Kolay. Bak, büyü ısı gibidir ve yumurtayı kaynatır. Böylece işe yaradığını anlarız."

"Teşekkür ederim."

Bıçağımı ve tenceremi tezgahın üzerine koyup bir yumurta alıyorum ve şüpheyle ona bakıyorum. Bir yumurtayı kaynatmak için ne kadar sihir gerekeceğini bilmiyorum, üç yumurtayı ise hiç söylemeye gerek yok. Ama acilen yemek yemem ve uyumam gerekiyor, bu yüzden denemem lazım. Derin bir nefes alıp, gözlerimi kırpmadan elimdeki yumurtaya bakıyorum.

Ak, sihri emir veriyorum. Avuç içlerim ısınır ve aniden yumurta ellerimde çatlar, o kadar sıcaktır ki neredeyse düşürüyorum.

"İşte, ne cesur bir kız!" diyor mamuna, dişlerini göstererek gülümserken yumurtayı elimden kapıyor. "İki tane daha, canım."

Arkamda biri eğlenerek homurdanır. Dönüp baktığımda, beni sırtıtarak izleyen uzun boylu, kızıl saçlı bir adam görürüm. Şaşırtıcı mavi gözleri mor gölgelerle çevrilidir, dolgun üst dudağının altından iki diş görünür. Yutkunurum, ormandaki Czeslawa'yı hatırlarım. O, bu adamdan çok daha canavarca görünüyordu, ama onun da Czeslawa ile aynı şey olduğunu biliyorum.

Bu adam bir upir.

ALTINCI BÖLÜM

Lech

"Neden gülüyorsun?" diye sertçe soruyorum, omurgamdan aşağı bir tiksinti yayılıyor.

Temiz keten gömlek giymiş, boğazı açık, dar deri pantolonlu, keskin elmacık kemiklerinin etrafında dalgalı kıvrımlar oluşturan kızıl saçlarıyla medeni birine benziyor olabilir. Ama bu cilalı görünüşün altında kana susamış bir canavar yatıyor.

"Çünkü bir mamunanın birini kurutmasını izlemeye bayılıyorum," diyor alaycı bir gülümsemeye. "Sana bir tavsiye, canım: asla yumurtayı kırma. Ona iki kişiye yetecek kadar meyve suyu doldurdun."

Bana hizmet eden mamunaya bakıyorum. O, hiç pişmanlık duymadan gülümseyerek omuz silkiyor.

"Fiyatım üç haşlanmış yumurta. Fazlasını mükemmel hizmet için bahşiş olarak kabul edeceğim."

"Hizmetin her zaman mükemmel," diyor upir, yapmacık bir gülümsemeye hafifçe eğilerek. "Bu arada, besleyicim müsait mi?"

"Sıranı bekle," diyor ve avuçlarıma bir yumurta daha sıkıştırıyor. "Peki, canım. Doğru yapalım. Bu sefer kendini kontrol etmeye çalış ve yumurtayı haşlamak için *yeterli miktarda* koy. Devam et."

Odaklanıyorum ve güç akışını öncekinden çok daha hızlı kesiyorum. Bu sefer yumurta sağlam kalıyor, ama hala sıcak. Mamuna onu kapıyor ve kulağının yanında sallıyor, sonra şakağına birkaç kez vuruyor.

"Güzel," diyor. "Bir tane daha. Ve Lech'e dikkat et."

Soğuk bir şey omzumun açıkta kalan derisine dokunduğunda, hızla dönerim ve neredeyse upir ile çarpışırım. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atar ve

ben ise endişeyle ona bakarken. Az önce... ense mi okşadı? Tanrım, cildi çok soğuk ve nemliydi.

Tiksinti ile titrerim ve o, baştan çıkarıcı bir sırıtışla dudaklarını yalar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, boş ellerimi yumruk yapıyorum. Keşke bıçağım ya da en azından tencere elimde olsaydı, ama bies'ten gözlerimi ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Affet beni, sevgilim," der alaycı bir saygıyla. "Sadece kanın çok farklı kokuyor. Bana neyi hatırlattığını anlamaya çalışıyordum. Çok zengin bir buket gibi, baharatlı ve sıcak, biraz çam, bir tutam ay ışığı ve bitkisel bir şey. Dikkatimi çektin."

Ha. Çam ve ay ışığı, tabii. Piç kurusu kendini çok zeki sanıyor. Öfkemi kontrol etmeye çalışarak dudaklarımı sıkarken, sanki değerlendirilecek bir nesneymişim gibi gözleri vücudumda dolaşüyor ve sırıtıyor. Aç ve yorgun olduğum için öfkemi kontrol edemiyorum.

Dönüp tenceremi alıp tehditkar bir şekilde kaldırıyorum.

"Beni bir daha koklarsan kafanı ezerim," derim en hoş ses tonumla.

Upir, hiç de korkmamış gibi, içinden gülüyor. Mavi gözleri parıldıyor.

"Benim evimde kan dökülmez," diyor mamuna sert bir sesle. "Bu senin için de geçerli, Lech. Bir misafirden kan içersen, seni içini dışına çeviririm."

"Elbette, saygıdeğer Zlotomira. Size karşı gelmeye cesaret edemem."

O geri çekilir ve ben kendimi sakinleştirmeye zorlayarak tenceremi yere bırakırım. Üçüncü yumurtayı çok fazla güç kullanarak doldururum ve yine kırılır. Zlotomira bana keskin bir gülümseme atar, yumurtaları alıp bir çekmeceye koyar ve anahtarı bana doğru iter.

"Akşam yemeği ve sıcak banyo seni bekliyor olacak. Ve fazla ödeme yaptığın için, bir tarak ve giysi göndereceğim, tamam mı? Bir gözünü kaybetmiş olman kendini salmanın sebebi olamaz, canım."

Bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra ağzımı kapatıyorum. Haklı. Ormanda geçirdiğim haftalardan sonra muhtemelen berbat görünüyorum ve gerçeğe kızmak anlamsız.

"Teşekkür ederim. İyi geceler."

Bana barın arkasındaki geniş ve rahat merdivenleri gösteriyor. Son gücümle, tırabzana tutunarak merdivenleri çıkıyorum. Yukarıda, duvarları açık renkli ahşapla kaplı, her iki tarafında düzinelerce kapı bulunan uzun bir koridor var.

Her biri farklı renkte boyanmış ve ben hemen zümrüt yeşili olanı fark ediyorum.

Yorgunluktan titreyen ellerimle anahtarı bulmaya çalışıyorum. Odanın bedelini ödedikten sonra büyüüm önemli ölçüde azalmış durumda.

İçeri girince ilk yaptığım şey kapıyı kilitlemek. Sonra sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, köyümden kaçtığımdan beri ilk kez derin bir nefes alıyorum. Sonunda bir binanın içindeyim ve duvarların beni dünyanın sayısız tehlikesinden ayırdığı bu basit zevk başımı döndürüyor. Ahşap zemine kayıp oturuyorum ve nefes alıyorum.

Sıcak yemeğin kokusu burnumu gıcıklayınca, gözlerimi aralayıp odayı gözlemledim. Oda küçük ama rahattı, üzerinde canlı yeşil eğrelti otları işlemeli bir yorganla örtülü büyük bir çift kişilik yatak vardı. Kalın yeşil perdenin arkasında gizlenmiş küçük bir pencerenin altında sağlam bir masa duruyordu. Üzerinde duran bembeyaz masa örtüsü zümrüt iplikle işlenmişti. Daha da önemlisi, masa yemeklerle doluydu ve üç kalın balmumu mum odayı altın rengi bir ışıqla dolduruyordu.

Yatağın karşısında, bana tam uyacak büyüklükte, buhar çıkan metal bir küvet var. Ben izlerken, katlanmış krem rengi bir kumaşın üzerine taranın konulduğu küçük bir tabure, küvetin yanında birdenbire ortaya çıkıyor. Hafifçe nefesimi tutuyorum, sonra gülümsüyorum. Yorgunluğum bile sevincimi bastıramıyor.

Çünkü burası büyülü bir yer.

Sihir açıkça gerçekleşiyor, insanlar dükkanlarda sihirle ticaret yapıyor ve sürgün edilme veya tanrıların gazabından korkmadan onu özgürce kullanıyor. Perun'un ölümlülere verdiği kurallar ne olursa olsun, Slawa vatandaşlarına uygulanmıyor gibi görünüyor.

Küçük umut filizleri kalbime yayılır, boğazım aniden tanıdık olmayan ama hoş bir duygu ile sıkışır. Buna odaklanırım, kendime gülümserim, ta ki hissettiğim şeyin *aidiyet* olduğunu fark edene kadar. Sonunda, ait olduğum bir yer var. Slawa hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemem önemli değil, özlem dolu kalbim burasının evim olduğuna karar verdi bile.

İnleyerek ayağa kalktım ve ellerimi ve yüzümü sıcak suyla yıkadım. Çok iyi geldi, mutlulukla iç geçirdim. Küvetin kenarındaki küçük metal sepetin içinde kil bir kavanozda bir kalıp sabun duruyordu. Güçlü bir gül kokusu vardı ve yıkadıktan sonra da koku cildimde kaldı. Küvette uzanmak için sabırsızlanıyordum ama önce yemek beni çağırıyordu.

Tabaklar koyu kırmızı kilden yapılmış, kenarları uyumlu basit desenlerle süslenmiş. Lahana yahnisiyle dolu büyük bir kase, yanında

kızarmış havuç ve tereyağı damlayan kalın et dilimleri ile dolu bir tabak ve koyu renkli ekmek dilimlerinin yüksek bir yığını ile dolu başka bir tabak var. Büyük bir fincan ve bir sürahi de sofrayı tamamlıyor. Kokluyorum ve koyu kırmızı, ekşi içeceğe kaşlarımı kaldırıyorum. Fermente pancar suyu.

Midem guruldasa da, bunu kusarsam gerçekten ağlayacağım için kendimi yavaşça yemeye zorluyorum. Her lokmada zevkle inliyorum, belki de açlık en iyi baharat olduğu için, belki de Slawa'nın yemekleri muhteşem olduğu için.

Banyo da başka bir keyifli deneyim, çünkü akşam yemeğim boyunca su hiç soğumamış. Sihir onu sıcak tutuyor olmalı ve yorgun kemiklerimi kokulu banyoda ıslatırken Zlotomira'ya fısıldayarak teşekkür ediyorum.

Son gücümle, elbiseyi banyo suyunda yıkıyorum. Sonunda yatağa yuvarlandığımda, ilk horoz öter ve şafağı müjdelir. Sonunda güvende ve kapalı bir yerdeyim, saniyeler içinde uykuya dalıyorum.

Karanlıkta, odanın bir yerinde çalan bir çan sesiyle uyanıyorum. Yataktan yuvarlanarak yere düşüyorum. Sersemlemiş durumdayım, gözlerim açılmak istemiyor. Biri kapımı sertçe çalıyor ve ben inleyerek, sesin geldiği yöne doğru körü körüne yürüyorum.

"Kim var orada?"

"Benim, Zlotomira, canım," diye boğuk bir ses geliyor. "Bir gece daha kalmak istiyorsan, ödeme yapman gerekiyor."

Bir an durup sihir gücümü kontrol ediyorum. Tam dolu olmasa da yeterli düzeyde. Uyuduğum sırada başka bir ücret ödemem gerekmiş olmalı.

"Hemen geliyorum," diye mırıldanarak, göz bandımı bıraktığım masaya geri döndüm. Onu aceleyle başıma bağladım ve kapıya geri döndüm. Zlotomira hoş bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve bana üç yumurta içeren bir sepet uzattı. Griye dönmüş altın sarısı saçları bugün örgülüydü, örgüler başını muhteşem bir taç gibi sarıyordu.

"Bu arada, kahvaltını yapmadın," diye beni azarlayarak parmağını salladı. "Yenmemiş yemekler için para iadesi yapmıyoruz."

Uykumu kovmak için hızlıca gözlerimi kırptıştırarak başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Ah, elbise için de teşekkürler. Çok güzel."

Başka giyecek bir şeyim olmadığı için yeni elbiseyi yatarken giydim. Uzun ve sade, yakasında eğrelti otları ve gümüş çiçekler işlemeli, gerçekten

Bence annemin gelincik desenli elbisesinden bile daha güzel, o elbiseyi de evimizde Kupala Gecesi'nde giymiştim.

"Sana yakışmış. Bak ne diyeceğim, yumurtaları tekrar kır, ben de sana bir çift ayakkabı vereyim. Sende iyi bir sihir var, kızım. İyi bir para birimi. İstedğin kadar kal, annen sana bakacak, tamam mı?"

Şaşkınlıkla öksürdüm, odaklanmamış bakışlarım süt damlayan büyük göğüslerine kaydı. Gerçekten de anne gibi. "Oh... Ayakkabılar için evet. Teşekkür ederim. Oda çok rahat."

Üç yumurta da çatlar, benim büyümlle ağzına kadar dolar. Zlotomira bana memnun bir gülümsemeyle veda eder ve gider, ben de içeriye sendeleyerek girerim. Kapıyı kapatır kapatmaz mumlar yanar. Yatağın yanında duran kil lazımlığı kullanırım ve içindekilerin bir anda yok olduğunu izlerim. Tanrılar, büyüye bayılıyorum.

Kısa süre sonra, başka bir sıcak küvetle birlikte başka bir akşam yemeği gelir, karnımı doyurup banyo yaparım, sonra yatağıma geri dönerim. Uykuya daldığımda mumlar söner.

Ertesi sabah, nihayet dinlenmiş hissediyorum. Perdeleri açar açmaz kahvaltım geliyor, yanında bir sürahi su ve yüzümü yıkamak için kullandığım sıg bir leğen var. Tereyağlı ekmek, çırpılmış yumurta ve bir avuç ahududu ile en tatlı kremadan oluşan küçük bir tabağı yudumluyorum, hepsini bal ile tatlandırılmış nane çayı ile yıkıyorum. Saçlarım iyice taranıp örüldükten sonra, yumuşacık deriden yapılmış yeni ayakkabılarımı giydim. Ayakkabılar, yorgun ayaklarıma adeta bir okşama gibi geliyordu.

Dışarı çıkıp kapıyı kilitlerken, koridorun sonundaki kırmızı kapı açılır. Lech, dudakları kırmızı lekelerle dışarı çıkar. Donakalırım ve o bana tembel bir gülümsemeyle, dişlerini müstehcen bir şekilde yalar.

"Bakın, sonunda kim uyandı," der, sıkılmış yumruklarımı sırtarak izler. "Şimdi daha iyi, canım. Saç çizgindeki boya kalıntılarını yıkadın ve şimdi saçın tamamen doğal görünüyor."

Şaşkın bir nefes verip anahtarımı sıkıca tutarım. Daha fazla dikkat çekmemek için bıçağımı bırakmaya karar vermiştim, ama bu açıkça bir hataydı.

Upir, biraz dağınık saçlarını düzeltirken, içinden gülerek yanıma doğru yavaşça yürüdü.

"Bana yaklaşma," diye homurdanarak bir adım geri çekildim. "Yoksa yemin ederim, kafanı kesip vücudundan uzağa gömeceğim."

O, bana eğlenceli bir bakış atarak burnunu çeker. "Öğrenecek çok şeyin var, tek gözlü kız. Örneğin, burada ücret ödenene kadar kimseyi öldürmeyiz."

Kendini fazla zorlayıp ölebilirsin ve inan bana, sihir eksikliğinden ölmek üzücü ve acınası bir ölümdür."

"Kafanı kaybetmek kadar üzücü değil."

Benim ateşli cevabıma gülerek başını geriye atıyor. Boğazı açıkta, köprücük kemiklerinin üzerinde çillerin izleri görünüyor. Gözleri hariç, benimle aynı ten rengine sahip olduğunu fark ediyorum. Aniden, neden upir olduğu merak ediyorum. Utopek'e inanacak olursak, Slawa'da yaşayan her bies bir zamanlar ölümlüydü.

"Senin enerjik birisi olduğunu kabul ediyorum, ama bu biraz yanlış yönlendirilmiş değil mi?" diye sordu, gözleri parıldayarak. "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım, hatta sana yardım ettiğim bile söylenebilir. Dün müdahale etmeseydim, Zlotomira senin aşırı ödemen için sana daha fazlasını vermek zorunda hissetmezdi. Bu arada, bu çok etkileyiciydi. Bunu yapabilecek çok az insan var, biliyorsun. Çoğu insan için günlük limit üç adet az pişmiş yumurtadır. Sen ise şehirdeki en pahalı tesiste kalıyorsun."

Ensem soğuyor. Lech bana hoş bir gülümsemeyle bakıyor, ama gözleri beni değerlendiriyor. Ne kadar sihir gücüm olduğunu açığa vurarak hata yaptım ve şimdi hem o hem de Zlotomira benim ortalamadan daha güçlü olduğumu biliyorlar.

Saçımı boyadığımı fark ettiğini söylemeye gerek bile yok. Bu kötü.

"Ne istiyorsun?" diyorum sertçe, parmak uçlarımda karıncalanma hissedene kadar büyümü çağırıyorum.

Gerekirse onu öldürürüm, diye acımasızca düşünüyorum, bunu yapamayacağımı bilsem de.

Gizli kalmak istiyorsam arkamda cesetler bırakmamam daha iyi.

"Sen ilgimi çekiyorsun," diyor yavaşça, sanki her kelimeyi özenle seçiyormuş gibi. "Sen yenisin, güçlüsün ve belli ki çok şey yaşamışsın. Seninle vakit geçirmek istiyorum, karşılığında sana şehri gezdireceğim. Her dükkâncı tarafından kandırılmak istemiyorsan, eğitime ihtiyacın var, bu kesin."

Karar vermem uzun sürmüyor. O haklı ve bu yer hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ve atasözünde de dediği gibi, dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmalısın.

İsteksizce başımı salladım.

"Tamam. Ama az önce kimin kanını emdiğini bilmek istiyorum."

O, benim çok makul soruma açıkça küçümsemeyle, alaycı bir şekilde gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne kadar yargılayıcısın. Canım, yapışımızdan kurtulamayız. Ben kanımı, isteyerek kurbanım olan birinden yasal yollardan alıyorum. Adı Rada ve o bir wila. Günde bir veya iki kez ondan besleniyorum ve karşılığında Zlotomira zavallı kıza yemek ve barınma imkânı sağlıyor. Rada'nın bir bebeği var. Anlaşmamız ikisinin de sokaklarda kalmamasını sağlıyor."

"Ne kadar asilsin," diye mırıldanıyorum, koridordaki kırmızı kapıya bakarak. "Tamam. Gidelim."

Bana açıkça alaycı bir şekilde gösterişli bir reverans yapar ve zarif kolunu uzatarak merdivenleri işaret eder.

"Önden buyurun, sevgilim."



YEDİNCİ BÖLÜM

Kulaklar

Lech'in bana, ücretin ödenmesinden sonra açılacağını söylediği boş bardan dışarı çıkıyoruz. Slawa şehrinin gece ve gündüzün doğal ritmiyle değil, Perun'un sihirli vergisinin kaprisleriyle yönetildiğini öğreniyorum.

"Gümrük vergisi eskiden her gün tam öğlen saatinde alınırdı. Ancak isyancılar bunu saldırılarını planlamak için kullanırlardı, bu yüzden Perun, herkesin tahminde bulunmasını sağlamak için bilgece bir karar verdi."

Her iki yanında güzel evlerin bulunduğu dik bir Arnavut kaldırımli caddeyi yavaşça tırmanıyoruz. Tek katlı binaların pencereleri, dışarıya açılan güzel boyalı panjurlarla kaplı. Bazı evler caddeye bitişik, bazılarında ise sebze yetiştirilen küçük ön bahçeler var. Evler, üstüne renkli saksılar asılmış ahşap çitlerle çevrili.

"Bunlar ne için?" diye Lech'e soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Koruma için. Lanetli kuşları uzak tuttuğu söylenir. Ve casusları."

Son kelimeyi söylerken sesini alçaltıyor ve bana yaklaşıyor. Gizlice nefes aldığını fark ediyorum ve hızla yana çekilip aramıza mesafe koyuyorum.

"Beni koklamayı bırak demiştim, kan emici," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Bana abartılı bir reverans yapar, açıkça alay ediyor. "Özür dilerim. Yüzyıllar boyunca yaşadığım için, birinin kanının kokusu beni şaşırtmaz. Kaba ve düşüncesizce olmasa, sana ne tür bir vampir olduğunu sorardım."

"Burnunu kendine saklamazsan, ıbanlarla lanetleyeceğim türden."

Bana rahat bir gülümsemeyle karşılık verir ve tekrar yola çıkarız. Bir kavşağa geldiğimizde, arazi düzleşir, sokaklar genişler ve eğimi azalır. Merakla bakarım ve sağdaki sokakta uzun bir dükkan sırası olduğunu fark ederim. Hemen hemen her kapının üzerinde tahta tabelalar asılıdır.

"Zanaatkarlar sokağı," diye açıklıyor Lech. "Bu saatte çoğu dükkan kapalı. Gördüğün gibi, şehir neredeyse terk edilmiş durumda ve çoğu yer kapalı."

Haklıydı. Süt barından epey uzaklaşmıştık ve neredeyse kimseyi görmemiştik. Burunları eğri ve dişleri sivri, kısa boylu, kambur iki kadın bir evin önündeki bahçede çalışıyordu, sonra bir dizi homurtuyla iletişim kuran tüylü yaratıklardan oluşan bir grubun yanından geçtik, ama onlardan başka sokaklar boştu.

"Dur tahmin edeyim. Kimse cretli geçişten önce dışarı çıkmıyor."

Gülümsedi, beyaz dişleri keskin bir şekilde parladı. "Ne kadar çabuk öğreniyorsun. Evet, çoğu insan vuruş geldiğinde evde kalmayı tercih ediyor, çünkü vuruş herkesi birkaç dakika boyunca savunmasız hale getiriyor. Daha güçlü sihre sahip olanlar ve daha hızlı iyileşenler genellikle zayıf olanlardan yararlanıyor."

Bana göz kırptı, sanki *ben de* birinden yararlanacak kadar güçlü olduğumu söylemek istercesine. Benimle dışarıda, çık ve kaygısız göründüğü için, bunun onun için de geçerli olduğunu düşünüyorum.

"Hadi gel. Sana tapınağı göstereyim."

Beni, evlerin arasındaki labirent gibi sokaklardan ve dar yollardan geçerek yokuş yukarı doğru götürüyor. şehrin merkezindeyiz, binalar eski taştan yapılmış, çoğu iki veya üç katlı. Yuvarlak pencereleri, Lech'in bana ", hayır, dört yüz yıl önce çok moda olan" dediği opak kristal camlarla donatılmış.

Merdivenler başlıyor. Bira kez, sokağın sonunda kayalık bir duvara ulaşıyoruz ve daha yüksek bir seviyeye çıkmak için kayaya oyulmuş iki düzine basamak tırmanmak zorunda kalıyoruz. Bir anda, Lech beni şok edici bir güçle yakalıyor ve sırtımı en yakın binanın duvarına çarpıyor.

"Dikkat et!"

Büyük bir sandık karnımdan birkaç santim uzaklıkta yanımdan geçip giderken, ağzımdan çıkmak üzere olan küfür sözcüğü boğazımda kalır. Duvara yapışır, daha fazla sandığın uçup gitmesini büyük gözlerle izlerim. On, on beş, yirmi beş...

Sandıkların arkasında, benden iki kat daha uzun ve aynı derecede ince bir adam ağır adımlarla yürüyor. Kafası kel, derisi morumsu damarların üzerinde şişkin, gözleri büyük ve tamamen turuncu, göz bebeği ve akı yok.

Bir eliyle sağlam bir şekilde tuttuğu budaklı bir sopa taşıyor, diğer eliyle ise kemerine bağlı büyük bir çuvala uzanıyor. Muhtemelen benim üç adımlık mesafeyi tek adımda geçerek yanımdan geçerken, bir yumurta çıkarıp kabuğuyla birlikte ağzına atıyor. O gözden kaybolduğunda bile hâlâ çiğneme sesini duyuyorum.

"O bir mal çobanıydı," diye açıklıyor Lech sırtarak. "Onun gibi düzinelerce kişi şehirde çalışıyor ve her türlü malı taşıyor. Bir seferde bu kadar çok sandığı taşımak çok fazla büyü gerektirir, bu yüzden çobanlar genellikle yanlarında yumurta taşır ve enerjileri azaldığında bir tane yerler."

Tekrar yola çıkarken başımı sallarım, sürekli tırmanıştan uyluklarım yanıyor. "Yumurtalar başka ne için kullanılır?"

"Büyüyle istediğin her şeyi elde edebilirsin, ama çoğu ırk bir günde çok az büyü üretebilir. Birisi üretebileceğinden daha fazla büyüye ihtiyaç duyarsa, yumurta yer. Çoğu hizmet bir şekilde büyüyle çalışır, bu yüzden bu şehirdeki her işçiye yumurtaya ihtiyaç vardır. Ayrıca, birisi çok zayıf olduğu için geçiş ücretini ödeyemiyorsa, bir yumurta onun hayatını kurtarabilir."

Bir başka dik merdiveni tırmanarak neredeyse dağın tepesine ulaştık. Yumuşak, yeşil çimler zemini kaplıyor, Slawa şehrine hakim olan kaleye giden rahat bir yürüyüş yolunun iki yanında güzel çiçekler sallanıyor.

Rüzgar, örgümden kaçan saç tellerini yüzüme doğru savuruyor. Yorulmaktan nefes nefese kalarak duruyorum. Lech, tırmanıştan hiç yorulmamış gibi, eğlenerek beni izliyor. Kızıl saçları güneş ışığında parıltıyor.

"Bu sık sık olur mu?" Sonunda konuşabilecek hale geldiğimde soruyorum. "İnsanlar, vergiler büyülerini aldığında ölürler mi?"

Elini küçümseyerek sallıyor. "Oh, evet. Her gün. Ama endişelenme, alışırsın. Ayrıca, çoğunlukla çocuklar, yani büyük bir kayıp değil. Zaten çok az sihirleri var ve gece uyuyamazlarsa veya hastalanırlarsa, bedel genellikle onları bitirir. Bu günlerde kimse çocuk sahibi olmak istemediği için sihirli doğum kontrol hapları ticareti patlama yaşıyor. Gidelim mi?"

Yürüyüş yoluna doğru yola çıkar ve birkaç adım attıktan sonra benim onu takip etmediğimi fark eder. Ben olduğum yerde donakalmışımdır, öfke, hiddet ve ruhumu parçalayan derin bir suçluluk duygusu içimi keskin taşlar gibi doldurmuştur.

"Ne oldu? Dinlenmen mi gerekiyor?" diye sorar Lech centilmenlikle, yanıma dönerek. "İçeride banklar var. Orada oturabiliriz."

"Yorgun değilim," boğazım düğümlenerek söylüyorum. "Az önce burada her gün çocukların öldüğünü söyledin ve bunu sanki... Sanki hiçbir şey değilmiş gibi, bir rahatsızlık bile değilmiş gibi söyledin."

Kafasını sallayarak beni daha da öfkeliendiren küçük bir kahkaha attı. "Peki, efendimiz ve imparatorumuz Perun umursamıyorsa, neden başkası umursasın ki?"

Sesi hafif, gözleri eğlenceyle parıltıyor, ama ağzında tuhaf, alaycı bir eğim var. Kimi alay ettiğini bilmiyorum — beni mi, kendini mi, yoksa gök gürültüsü tanrısını mı?

"Çünkü bu yanlış!" diye patladım, öfkeyle yumruklarımı sıktım.

Bu şehirde her gün bir çocuk ölüyor ve kimse umursamıyor. Fısıldayan eğitimim beni çocukların ilk yıllarında ölmelerinin acı gerçeğine hazırladı, ama aynı zamanda bu küçük hayatların ne kadar değerli ve önemli olduğunu da öğrendim. Ve şimdi bir yenidoğanın ölümünün yükünü omuzlarımda taşıdığım için, bu konunun bu kadar duygusuz bir kayıtsızlıkla ele alınmasına izin veremem.

Lech'in gerçekte kim olduğunu unutmamalıydım: bir upir ve bir bies. Ruhu o kadar yozlaşmış ki, muhtemelen iyiyle kötüyü ayırt edemiyor. İyi tavırları ve dünyevi zarafeti beni kandırdı, ama keskin dilli bu çekici adam, çürümüş bir canavarı gizleyen bir maskeden ibaret.

"Yanlış mı? Perun'a göre değil," diyor omuz silkerek, sanki konuya hiç ilgi duymuyormuş gibi.

Gözleri ise dikkatli, bana gözlerini kırpmadan bakıyor. Bu beni duraksatıyor, çünkü bu dikkatli bakış, onun diğer tavırlarıyla hiç uyuşmuyor. Bir terslik var, bu yüzden derin bir nefes alıp kendimi toparlayıp düşünmeye çalışıyorum.

Perun'a göre değil. Efendimiz ve imparatorumuz.

Heresy, utopek'in bana şehirdeki ejderha muhafızlarından bahsederken kullandığı kelimeyi hatırlıyorum.

Woland da bana bundan bahsetmişti. Heresy, Slawa'da ölümcül bir suçtur ve bu da gerçekte ne düşündüğümü söyleyemeyeceğim anlamına gelir.

Upir'e gözlerimi kısarak baktım. Beni kışkırtıyor mu? Beni heretik olarak ihbar edebileceği bir şey yapmamı mı umuyor? Kahretsin, bu sülük herife güvenmemeliyim.

Öfkeli sözlerimi sıkı sıkı kapalı dudaklarımın arkasında tutmak için dudaklarımı sıkarken, upir alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır, dişleri onaylayan bir gülümsemeyle ortaya çıkar.

"Şu ağaca bak," der yumuşak bir sesle, sağdaki genç meşe ağacını işaret ederek. "Ne kadar muhteşem, değil mi? Yakından bak."

Ona turumuzun bittiğini ve bana bir daha yaklaşırsa onu öldüreceğimi söylemek üzereyim, ama bu tuhaf soru beni tereddüt ettiriyor. Merakla meşe ağacına gözlerimi kısıyorum.

Orada olağandışı bir şey yok. Yapraklar sararmaya başlamış, güneş ışığı onları altın rengi bir ışıkla kaplıyor. Küçük, kahverengi kuşlar dallar arasında zıplıyor. Biri yapraksız, kuru bir dalda, bir ceset kadar hareketsiz oturuyor. Siyah gözleri bize dönük.

Onu bir süre daha izliyorum, tedirginlik beni titretir. Bu bana gördüğüm başka bir kuşu hatırlatıyor: Rod'un, ölü bir köylünün cenazesinde otururken almaya geldiği ataların ruhu. Tıpkı bu kuş gibi, ruhsuz görünüyordu, sanki kendi iradesi yokmuş gibi.

Woland bana, ataların ruhlarının çoğu ölümlüye doğumda yerleştirilen, onların büyüsunü engellemek ve Weles'ten nefret etmelerini sağlamak için kullanılan araçlar olduğunu söylemişti. Çoğu insandan farklı olarak, ben bu ruh olmadan doğmuştum.

"Sana sorduğun o tuhaf çömlekler hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" Lech, ellerini zarıfçe arkasında birleştirerek yavaşça yaklaşır. "Görünüşe göre şu anda bir çömleğe ihtiyacımız var. İçeri girelim, sana Perun'un muhteşem korusunu göstereyim."

Onu takip ederken başım dönüyor, çömleklerle ilgili ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Kuşlara karşı koruma sağlıyorlardı ve bir şey daha...

Sonra aklıma geldi. *Casuslar*. Hâlâ cansız gözleriyle bizi takip eden ürkütücü kuşa bakarken, belki de bu ikisi aynı şeydir diye düşündüm.

Belki de Slawa'da ağaçların kulakları vardır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ejderha

Kalenin duvarları o kadar yüksek ki, tepesini görmek için boynumu uzatmam gerekiyor. Güneşte parıldayan, göz kamaştırıcı beyaz taştan yapılmış. Kapısı olmadığı, sadece iç avluya açılan geniş bir kemeri olduğu için, sanırım gerçek bir kale değil.

"Perun'un tapınağı," diyor Lech, kolunu gösterişli bir hareketle sallayarak. "Onun büyük gücünün bir simgesi."

Geniş bir koridordan geçiyoruz, adımlarımız duvarlarda yankılanıyor. Koridordan çıktığımızda, şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

İç avlu, yeşil ve yemyeşil bir koru. Uzun meşe ağaçları ve ince huş ağaçları rüzgarda sallanıyor, devasa mavi ve mor çiçekler havayı kokulu kokularla dolduruyor. Etrafıma hayranlıkla bakıyorum, ancak bu güzel mekanın tadını tam olarak çıkaramıyorum. Perun hakkında bildiklerimle uyuşmuyor gibi geliyor bana — her gün onun yüzünden çocukların ölmesini umursamayan tanrı.

"Çok güzel," diyorum, Lech ile birlikte patikada yürürken.

"Evet. Slawa'nın en görkemli meşe ağaçları burada yetişir. Sadece Wyraj'dakiler daha görkemlidir. Biliyorsun, efsaneye göre Perun, meşe ağacının yetiştiği her yerde ortaya çıkabilir. Yani bize uğramak isterse, buraya gelir. Şimdi, yukarı bak."

Küçük bir açıklıkta duruyoruz. Lech'in bakışlarını takip ederek en yakın duvarın tepesine bakıyorum ve orada oturan devasa, pullu canavarı fark edince irkiliyorum.

"E-ejderha," diye fısıldarım, ellerim birden terle yapış yapış olur.

Bir keresinde bir ejderha görmüştüm, ama o zaman insan formundaydı. Bu ise tamamen canavarca, mavimsi gümüş pullarla kaplı, burnunun ucundan keskin dikenlerle parıldayan kuyruğunun ucuna kadar. Sırtında gri deri kanatları katlanmış, devasa vücudu, jilet gibi keskin, parlak pençeleriyle tutunduğu geniş duvarın üzerinde zahmetsizce dengede duruyor.

Aniden, kanatları yumuşak ve güçlü bir hareketle açılır ve ben, kanatlarının genişliği karşısında hayranlıkla keskin bir nefes alarak geri adım atarım. Canavar gerinir, boynu uzar ve ağzını esneyerek açar.

Bir sonraki anda, pençeleri daha da sıkışır ve duvardan tozlar düşer. Ejderha kendini hazırlar ve havalanır, devasa gövdesi sanki ağırlıksız, ince bir kırlangıç gibi havaya yükselir.

"Derin bir nefes al ve çömel," diye fısıldadı Lech.

Hâlâ şok ve dehşet içindeyim, ama onun dediğini aynen yapıyorum. Tam yere çömelmişken, etrafımdaki çimler yere yatıyor ve dünya tamamen sessizliğe bürünüyor. Bir saniye sonra, çan sesi vücudumu sarsıyor ve beni nefesim kesiliyor, sihrimin bir kısmını zorla benden alıyor.

Yukarı baktığımda, Lech'in bir ağaca yaslanarak yüzünü buruşturduğunu ve vücudunun kaskatı kesildiğini gördüm.

"Nasıl... Bunun olacağını nasıl bildin?" diye soruyorum, nefes nefese.

Lech başını salladı, gözleri kapalıydı, keskin dişleri acıdan ortaya çıkmıştı. Kızıl saçlı, çilli teni solgunlaşarak hasta gibi göründü, gergin alnında ter damlaları parlıyordu. Ağrım çoktan azalmıştı, ayağa kalktım ve yanına gittim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum sertçe, avucumu terli ensesine koyarak ateşini ölçüyorum. "Her zamanki ağrı mı yoksa başka bir şey mi?"

O, elini göğsüne bastırarak inler, uzun, ince parmakları titrer. "Normal. İyiyim. Bir dakika."

Elbiseme ellerimi silerek uzaklaşıyorum. Etrafıma bakarken, ormanın geçtikten sonra olduğu gibi korunun da rengini kaybedeceğini bekliyorum, ama Perun'un tapınağı eskisinden daha da canlı görünüyor. Çiçekler değerli mücevherler gibi parıldıyor, ağaçlar sağlıklı ve sağlam, rüzgar mükemmel şekilli yaprakların arasında fısıldıyor, hepsi yeşil ve renk değişikliği yok.

"Sen şifacı mıydın?" diye soruyor Lech, arkamdan yaklaşarak. Sesi her zamankinden daha zayıf, ama yine de her zamanki gibi çekici. "Ölmeden önce?"

Lanet olsun. Yüzümün tamamen tarafsız olduğundan emin olana kadar biraz bekledikten sonra ona dönüyorum. Tabii ki, kimse benim ölümlü olduğumu bilmiyor. Tıpkı utopek gibi,

Lech de benim ölümlü dünyada bir bies olduğumu, cezamızı çektiğimi ve Slawa'ya gönderildiğimi varsayıyor.

"Kısa bir süre," diyorum, yüzümü ciddi tutarak. "Ama eğitimim bana kaldı."

Bana ciddiyetle bakar, ağzı bir kez olsun alaycı bir sırıtışla kıvrılmamıştır. Her zamanki ifadesi kaybolduğunda, içindeki değişim şaşırtıcıdır. Daha yaşlı, daha yorgun, bir şekilde daha *güvenilir* görünür.

Onun söylediklerini yüzüne göre almam gerektiğini zaten biliyorum, ancak aldatma *beni* kandırmak için değil, şehirde bolca bulunan casusları kandırmak için.

"İlginç," diyor sadece. "Hadi. Sana dağın diğer tarafını göstereyim, sonra da akşam yemeği yiyelim. Rehberliğim için teşekkür etmek istersen, benim yemeğimi alabilirsin."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Birinin kanını emmen için sana para ödememi mi istiyorsun? Unut gitsin."

"Çoğu lokanta kuzu kanı servis ediyor," diyor omuz silkerek. "Yoksa bu da senin hassasiyetini incitiyor mu, tek gözlü kız?"

Sabırsızlıkla homurdanırım. Tırmanıştan yorgunum, terliyim ve şimdi de kimliğimin bir parçasını ele verdiğim için sinirliyim. "Bana öyle seslenmeyi keser misin?" dişlerimi sıkarak sorarım.

Lech'in solgun dudaklarında her zamanki gülümsemesinin izleri belirir. Hâlâ hasta gibi görünüyor. "Bana sana ne diye sesleneceğimi söylemedin, ben de kendim bir tane uydurdum. Ne diye seslenmemi istersin?"

"Alina," diye cevap veriyorum, daha önce sağlam bir kimlik bulamadığım için kendimi azarlarken aklıma gelen ilk isim.

Küçük bir köyden gelen, şeytanın dikkatini çeken ölümlü fısıldayan Jaga olamam. Kendimi çok fazla gösterirsem, Woland beni hemen bulur. Muhtemelen burada kalmıyordur. Kibirli iblisin Perun'un vergisine boyun eğceğini hayal edemiyorum, bu yüzden verginin ulaşmadığı bir yerde kalıyor olmalı.

Ama yine de emrinde insanlar var. Onlardan kaçınmalıyım. "Hadi gidelim o zaman, Alina. Açlıktan ölüyorum."

Koruyu geçip diğer tarafta geniş bir kemerden dışarı çıkıyoruz. Aşağıda, Slawa yamaçtan aşağı akıyor, nehir bir vadinin dibinde gümüş bir yılan gibi parıltıyor. Dağı neredeyse ikiye bölüyor, yüksek kıyıları sert, gri kayalardan oluşuyor. Birkaç tekne suyu delip geçiyor ve kıyıda parıltıyan ve ışıltıyan bedenler, muhtemelen rusalkalar veya diğer su insanları.

Şehir buradan bakınca devasa görünüyor, mavi gökyüzüne duman kıvrımları gönderen bacaların sayısı baş döndürücü. Taştan yapılmış eski kısımlar dağın yarısına kadar uzanıyor. Aşağıda ise daha yeni, daha küçük ahşap evler var.

Dağın eteğinden her gece tırmanışımı hatırlamak zor, ama bir ayrıntı dikkatimi çekiyor: çöp. Burada orada yığınlar halinde duruyordu, ama şehrin üst kesimlerinde yoktu. Aşağıda yaşayanların daha fakir, belki de daha güçsüz olduğunu düşünüyorum.

"Merdivenlerden aşağı inip köprüyü geçin," diyor Lech, tapınaktan aşağı inen geniş merdiveni işaret ederek.

Köprü, nehrin üzerinde zarif bir kemer oluşturuyor. Yanlarında bariyer yok, bu yüzden kuvvetli bir rüzgar elbisesini uçurduğunda, suya düşersem ne olacağını düşünüyorum. Köprü, vadinin dibinden o kadar yüksekte ki, düşersem ölebilirim.

Sihirimin uçmamı sağlayacak kadar güçlü olup olmadığını denemek için sabırsızlanıyorum. Heyecan karnımda kıvrılıyor ve onun kanatlarında kin geliyor. Yeni keşfettiğim gücün tadını çıkarmalı, onunla oynamalı ve sınırlarını denemeliyim, ama Woland'ın beni bulma riski ve Perun'un açgözlü vergisi beni bundan alıkoyuyor.

Uçmak *harika* olurdu. Sadece zor bir durumdan kaçmak için değil, eğlence için de. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, üzerimize koyu bir gölge düşer. Yukarı bakarım ve devasa, pas rengi bir ejderhanın karnını görürüm. Kanatlarını açmış ve hareketsiz bir şekilde uçar. Köprünün diğer tarafına geldiğinde, ejderha aniden kanatlarını katlar ve dalışa geçer, küçülür. Evlerin arasında kaybolur.

"Saygıdeğer koruyucularımızdan biri," diyor Lech, ağzında alaycı bir gülümsemeyle. "Şehirde kalıcı olarak görev yapan yaklaşık üç düzine ejderha var, biliyor musun? Bizi korumak için buradalar, ama biri seni dövdüğünde veya tecavüz ettiğinde ejderhanın yardımını isteme hatasına düşme. Onlar bizi, ölüm veya bedensel zarar gibi şeylerden çok daha önemli şeylerden koruyorlar, anlıyor musun?"

Alaycı bir sırıtişla bana dikkatle bakan parlak mavi gözlerine bakıyorum. Gülümsemeyi engelleyemiyorum, ona gülümsüyorum, sonunda onun konuşma tarzını anlıyorum. Lech, iktidarda olanlara derin ve tam bir küçümseme duyuyor, ama her yerde casuslar olduğunu bildiği için, asla saygısız bir söz söylemiyor.

Bunun yerine, ince işaretlerle gerçek niyetini gösterir. Alaycı gülümsemeleri, alaycı övgüler, gözlerinde parıldayan sinizm... Bunların hepsi, örneğin Perun'un yol açtığı ölümler karşısında gerçekten kayıtsız olmadığını düşündürüyor bana.

Yanılıyor olabilirim, ama insanlar hakkındaki içgüdülerim genellikle doğrudur. Fısıldayanlar, yüzeyin altında gizlenenleri görmek zorundadır, çünkü hastalar şifacılarla sürekli yalan söyler. Ve sürgüne gönderilmek üzere olan nefret edilen bir dışlanmış olarak, komşularımın düşüncelerini ve motivasyonlarını bilmem gerekiyordu.

Lech'in gülümsemesi benimkine karşılık olarak içtenleşince, "Biliyor musun?" diyorum. "Bir sülük için fena sayılmazsın."

O, sahte bir sevinçle elini kalbine bastırır. "Vay canına, Alina! Coşkulu övgün kalbimi hızlandırıyor!"

Köprü'nün ötesinde, şehir hayatla dolup taşıyor. Söylediği gibi, insanlar ücret alınmaya başlar başlamaz dışarı çıkıp ticaret yapmaya başladılar. Meraklı gözlerle etrafa bakıyorum, diğer gözümün de açılmasını diliyorum ki her ayrıntıyı görebileyim.

Bazı yaratıkları kolayca tanıyorum — güzel wilalar, keskin dişli upirler ve çıplak göğüslü mamunalar daha iyi fiyatlar için pazarlık ediyor, sokak tezgahlarından çiçek satın alıyor ya da yüzlerinde sıkıntılı ifadelerle, kollarında büyük hasır sepetler taşıyarak caddede aceleyle yürüyorlar.

Ve diğerleriyle sorunum var. Kül kadar gri tenli, ince, uzun boylu bir kadın caddede süzülürcesine yürür, çoğu insanın boyunu aşar. Yırtık pırtık siyah elbisesi kemikli dizlerinin etrafında sallanır, çıkıntılı kalça kemiklerinin sürtündüğü yerlerde siyah kumaş yıpranmıştır. Arkasında, domuzu andıran bir adam vardır, alt dudağının altından dişleri çıkıntı yapar, teni pembeye boyanmıştır, her ağır adımında çıplak karnı sallanır.

"Başını bu tarafa o tarafa çevirip durursan boynun ağrır," diyor Lech alaycı bir kahkaha atarak.

Bir fırının taş duvarının yanında durup, gözlerimin başka yere kaymasını engellemeye çalışıyorum. "Söylesene, bu ücretin günde sadece bir kez alınacağı garanti mi? Bazen birden fazla alındığı oluyor mu?"

Yüzünü buruşturur, yan yana durana kadar sırtını yanımdaki duvara yaslar, ikimiz de kaldırım taşları üzerinde dolaşan renkli kalabalığı izleriz.

"Birkaç kez oldu, isyanın cezası olarak," diyor dikkatli ve tarafsız bir ses tonuyla. "Bazı kafirler, Perun'un Slawa'nın etrafına cömertçe diktiği çiti yıkmaya kalkıştılar ve kaybettikten sonra... Toprak bedelini ödedi."

"Kaç kişi öldü?" diye mırıldanıyorum, etrafıma gizlice bakarak casus kuşlar olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Geçmişte takılmayalım," diyor Lech sahte bir neşeyle. "Hadi, aklıktan ölüyorum. Sokağın aşağısında neredeyse her şeyi satan güzel bir yer var. İkimiz de tanrılar gibi yiyeceğiz."

Gürültülü, gülen, pazarlık eden kalabalığın arasından geçiyoruz. Muhtemelen paralel bir sokağa çıkan dar bir geçide bakıyorum ve refleks olarak Lech'in kolunu tutarak donup kalıyorum. Sabırsız bir şekilde bana dönüyor, ama ben onu görmezden geliyorum, sokağın duvarında paslı kırmızı renkte boyanmış bir tabelaya bakmakla meşgulüm.

Bu Woland'ın işareti, bana damgaladığı işaretin aynısı. İki hilal birbirine geçiyor, ortada ince bir çizgiyle birleşiyor. Sembol bazı yerlerde biraz akmış ve rengi bana kanla boyandığını düşündürüyor.

Biri beni itti ve ben boş sokağa doğru sıçradım. Lech elini koluma koydu. Sesi gergindi.

"Alina. Hadi yemeğe gidelim."

Tam dönmek üzereyim ki, biri diğer taraftan sokağa girer. Yanaklarında kırmızı pullar olan, uzun boylu ve iri yapılı, gözleri kırmızı ve acımasız bir adamdır. Onu hemen bir ejderha olarak tanırım, belki de köprüden uçarken gördüğüm ejderha.

Arkasından ince, sarışın bir kızı çekiyor, kızın yüzü korkudan solmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış. Korku içinde olmasına rağmen, onun çok güzel olduğunu, muhtemelen bir wila olduğunu anlayabiliyorum. O, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolacak, ışığın yarattığı hoş bir illüzyon gibi, geçici bir güzelliğe sahip.

"Alina, gel. Lütfen."

Olanlara çok şaşırdığım için Lech'e dikkat etmiyorum. Gün ışığı altında herkesin görebileceğı bir yerdeyiz, ama yine de...

Kız zayıf bir şekilde bağılıyor, elini kurtarmaya çalışıyor ve ejderha öfkeyle kükrüyor.

"Kıpırdama, seni pis fahişe."

Kızın yüzünü duvara bastırıyor ve arkasına geçip elbisesini yukarı çekiyor. Onun kızı tecavüz etmek üzere olduğunu net bir şekilde anladığımda hafifçe nefesimi tutuyorum. Kız yanağını soğuk taşa bastırıyor, yüzü bana dönük. Gözlerini sıkıca kapatmış, acı içinde dudağını ısırırken gözyaşları yanaklarından akıyor.

Ejderha kemerini çeker, ön kolunu kızın ensesine sıkıca bastırır. Öfke kulaklarımda çınlayarak bir adım öne atarım. Biri saçımı yakalar ve beni

beni zorla geri çeker, ta ki ben de sokağın dışına çıkıp duvara yapışana kadar,
soğuk bir avuç içi ağzımı kapatır.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Fiyat

"Bırak," diyor Lech, gözleri soğuk bir hesapla parlıyor. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Sessizce onunla mücadele ederim, ama o şaşırtıcı derecede güçlüdür. Arkasında insanlar geçer, bazıları bize meraklı bakışlar atar, ama kimse durup müdahale etmez. Lech, ben mücadeleyi bırakana kadar beni sıkıca tutar, ben de tüm öfkemle ona dik dik bakarım.

"O bir güvenlik görevlisi ve kız muhtemelen sokaklarda yaşıyor," diyor sessizce, ağzı kulağımın dibinde. "Bu izin verilen bir şey, Alina. Onu durdurmaya çalışırsan, seni öldürür. Yardım etmek istiyorsan, başka yollar var, ama bu değil. Anlıyor musun?"

Dişlerimi sıkıyorum. Bir erkeğin bir kadına tecavüz etmesine izin vermek, doğamın her zerresine aykırı ve Lech'in açıklaması zayıflık kokuyor. Ben hiçbir zaman zorluklardan kaçan biri olmadım ve bir ejderhayı öldürüp paçayı kurtarmanın yolları olduğuna eminim.

Woland, ondan kaçmamın imkansız olduğunu söylemişti, ama şimdi halime bak. Yeterince mücadele edersen her şey mümkündür.

Yine de, Lech'in beni bırakmasını umarak başımı sallıyorum. Bana şüpheyile bakıyor, sonra köşeyi dönüp sokağa bakıyor. Beni bıraktığında, dar geçide koşuyorum, ama boş. Tecavüzcü de kurbanı da gitmiş.

"Yapabileceğin bir şey yok. Bırak gitsin," diyor Lech, sesi doğal zarafeti ve çekiciliğini yitirmiş. Kızgın.

Ona bakmadan, büyük adımlarla sokağı geçiyorum. Başka bir sokağa çıkıyorum, burası geldiğimiz sokaktan daha sessiz. Yüksek konut

binalar karanlık kaldırım taşlarının üzerinde yükseliyor. Her yöne bakıyorum, ama ne kız ne de ejderha görünürde.

"Sen ateşli bir aptalsın, biliyor musun?" diye homurdanıyor Lech, arkamdan çıkarak.

Ona dönerek, "Onu bulmama yardım et, sana içebileceğin kadar kuzu kanı alırım," diyorum.

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıp kollarını kavuşturur. "Onu neden rahatsız etmek istiyorsun? Bırak kız ağlasın ve yaralarını yalasın."

Öfkeyle burnumu çekerek arkanı dönerim. "Peki. Onu kendim bulurum."

Sokağa çıkıp, geçitler veya saklanma yerleri var mı diye etrafa bakıyorum. Bir dakika sonra, Lech uzun bir iç çekişle beni geri çağırıyor.

"Geri gel. Yanlış yöne gidiyorsun."

Kapı yerine kocaman bir delik olan, cephesi yıkık dökük bir binayı işaret ediyor. Güvenli görünmüyor ama bu noktada umurumda bile değil. Tecavüze uğrayan veya dövülerek düşük yapan kadınlara yardım ettim ve fiziksel olarak wila'yı yalnız bırakamam. Yaparsam kendimle yaşayamam.

Kırık tahtalar ve diğer molozlar, eksik kapının ötesindeki karanlık alanı kaplıyor. Küf ve çöp kokuyor, dişlerimi sıkıp karanlıkta dikkatlice adım atıyorum. Salon, biri sola, diğeri sağa giden iki kısa koridora ayrılıyor. İleride, pürüzlü delikler ve yanık izleriyle dolu kırık bir merdiven var.

"Bu taraftan," diye mırıldanıyor Lech isteksizce, sol tarafı işaret ederek. "Üç kişi hissediyorum ve wila'n da muhtemelen onlardan biri."

Ona keskin bir bakış attım. "Nasıl anladın?"

Ağzı, her zamanki sırtışının karikatürü gibi bükülür, bu seferki acı ve öfkeli. "Çevremde atan tüm kalpleri her zaman fark ederim. Kan emici lanetin avantajları. Gidiyor muyuz, kurtarıcı kız? Açlıktan ölüyorum."

Bana taktığı yeni isim açıkça ironik ve aynı zamanda hiç hak etmediğim bir isim.

"Sen beni durdurmasaydın onu kurtarırdım," diye homurdanırım. "Şimdi sadece acısını dindirmek kaldı."

"Ah, benim masum sevgilim. O kız onlarca kez tecavüze uğradı. Acısıyla ne yapacağını biliyor ve senin müdahalen sadece durumu daha da kötüleştirecek."

Dişlerimi sıkarak sakın kalmaya çalışıyorum. Lech, tanıştığımız andan itibaren beni sinirlendiriyor ve bu sinirlilik zirveye ulaşıyor. Düşük ve sert bir sesle, "Benim geldiğim yerde, insanlar başkalarının acısına kayıtsız kalmazlar. Komşularıma her zaman yardım etmek için yetiştirildim. Bencil insanlar yalnız ölürlər," diyorum.

Lech, sanki dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi kıkırdar. "Hayatım, bu şehirde yetmiş binden fazla insan yaşıyor. Hepsine yardım edecek misin?"

Bu rakam beni şaşırtıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece yumruklarımı sıkarak ona dik dik bakıyorum. Lech iç çekiyor ve gözlerini örümcek ağlarıyla kaplı tavana kaldırıyor, sanki benimle başa çıkmak için sabır diliyormuş gibi.

"Belki de yaparım," diye tıslıyorum, son sözü ona bırakamıyorum.

Sola dönüyorum, karanlıkta duvarları dikkatlice yoklayarak ilerliyorum. Köşeyi döndüğümde, mum ışığının titrediğini görüyorum. Biri ağlıyor, başka bir ses ise ağlayan kişiyi yatıştırıcı bir ses tonuyla susturuyor.

"Ben bir arkadaşım," diye olabildiğince nazikçe sesleniyorum. "Lütfen korkmayın."

Sanki kızlar bir anda donmuş gibi, tüm sesler kesildi. Kırık bir kapıya yaklaşıp yavaşça içeriye baktım ve gördüğüm manzara kalbimi parçaladı.

Üç güzel wilas, saman yatakta birbirine sokulmuş oturuyor, çıplak ama temiz odaları tek bir mumla aydınlatılıyor. Tecavüze uğramış kızı hemen görüyorum, gözleri kızarmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Diğer wilaslar da siyah saçlı, ince kollarıyla arkadaşlarını kucaklıyorlar.

"Girebilir miyim?" diye soruyorum, eşikte durarak.

Biri kahverengi saçlı olanı bana kısa bir baş sallayana kadar, hepsi kocaman gözlerle bana bakıyor. Gözleri büyük ve kahverengi, kirpikleri uzun. Sarışın arkadaşı hıçkırarak gözyaşlarını silerken, o beni ihtiyatla izliyor.

"Dışarıda olanları gördüm." Onlarla aynı seviyede olmak için önlerinde çömeliyorum. "Olanlar için üzgünüm. Yardım etmek için buraya geldim. Durumu biraz olsun düzeltmek için neye ihtiyacınız varsa, elimden gelen her şeyi yapacağım."

Beni içeri davet eden esmer kız küçümseyen bir bakışla alay ediyor. "Neden yardım edesin ki? Bu da yeni bir numara mı? Bizi rahat bırak. Burada alacak bir şey yok. Git başkasını dolandır."

Lech, kapı eşiğinde kaygısızca yaslanarak durduğu yerden kıkırdar. Sanki burası bir kulübe değil de saraymış gibi, duruşu sanatsal ve zariftir. Ne gösterişli adam.

"O buraya yeni geldi ve üstelik aptalın teki. Lütfen, senin için bir şey yapmasına izin ver de sonunda gidip yemek yiyebilelim. Bu iyiliksever moron bana birkaç litre kan borçlu," diye mırıldanır.

Wilaslar bir an upir'e bakarlar, sonra gözleri bana döner. Sarışın kadın boğazını temizledi.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bizi rahat bırakın."

Onun cevabına şaşırarak birkaç kez göz kırptım. Ama düşündüğümde mantıklı geldi. Evimde herkes benim Wiosna tarafından eğitilmiş bir fısıldayan olduğumu biliyordu ve beni küçüklüğümde beri tanıyorlardı. Köylüler beni büyücülükle suçlamış olabilirlerdi, ama aynı zamanda güvenilir referanslarım da vardı. Bu kızlar benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar.

"Bitkiler hakkında bilgim var," diye açıklıyorum. "Sizin için bir yabancı olduğumu ve bana güvenmek için bir nedeniniz olmadığını biliyorum, ama acıyı hafifletmenin ve gebeliği veya hastalığı önlemenin yollarını biliyorum. Size yardım etmeme izin verir misiniz?"

Sarışın kız başını sallarken bana bakmıyor bile. Ağzımı ısırarak, onun acısını dindirebilmeyi umutsuzca diliyorum. Ama onu zorlayamam. Artık buna ihtiyacı yok.

"Fikrini değiştirirsen, ben süt barda kalacağım," diyerek ayağa kalkarım. "Hoşça kal."

"Tanrılara şükür," diye mırıldanır Lech.

Kapıya neredeyse varmıştım ki, açık sözlü esmer kadın beni durdurur. "Bekle! Yabancılarla sihrini boşa harcayacak kadar aptalsan, bize doğum kontrol rünleri getirebilirsin. Otlar umurumda değil, ama rünler işe yarar."

Lech inler ve ben keskin bir baş hareketiyle dönerim. "Hallederim."

"Sanırım sana bir rune dükkânı göstereceğimi bekliyorsun?" diye sorar upir, wilas'ın saklandığı yerden çıktığımızda.

"Evet, lütfen," derim tatlı bir sesle, ona sıkı bir gülümseme atarak. "Yarın sana kuzu kanı da getireceğim."

Yüzünde keskin, spekülatif bir ifade belirir. Birdenbire tüm çekiciliğini ve gülümsemesini ortaya çıkararak eğilir, dişleri beyaz parlar.

"Ya da senin kanından birkaç yudum içmeme izin verebilirsin, hm? Kanının kokusu çok ilgi çekici ve şu anda açlıktan ölüyorum, kendimi tutamıyorum."

Onu itiyorum ve o gülerek geriye doğru sendeliyor. Beni daha önce durdurma şeklinden, isterse beni kolayca alt edebileceğini biliyorum. Bu sadece alay etmek için.

"Beni bir rune dükkânına götürür müsün?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

Gözlerini devirir. "Evet, ve karşılığında bana üç gün boyunca akşam yemeği ısmarlayacaksın. Ayrıca, sihirli kanları varsa, onu da alacağım. Bu berbat günün ardından kendimi ödüllendirmem lazım."

Hevesle başımı sallıyorum. Bacaklarım yorgunluktan ağrıyor ve saatlerce yürüdükten sonra açlıktan ölüyorum, ama Lech beni dar sokaklardan oluşan labirente gezdirirken hiç şikayet etmiyorum.

dar sokaklardan oluşan labirentte yol gösteriyor. Hava sıcak ve sırtım terden nemli. Hava toz ve yemek kokuyor.

"Bu arada, Alina. Satıcı sana çürümeye karşı koruyan rünler de satmaya çalışırsa, sakın kabul etme. Sen bu şehirdeki her lanet dolandırıcılığa kanacak tip birisin. Henüz buna karşı bir rün yapmadılar, muhtemelen sahte bir tane alırsın."

"Çürüme nedir?" diye soruyorum, vodka ve bal likörüyle sarhoş olan insanlarla dolu açık hava masalarının olduğu bir tavernanın önünden geçerken. Onlar, yakıcı güneşten korunmak için bir tentenin gölgesinde oturuyorlar.

"Bu aralar son moda," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Leş gibi irin akıtan bir bel hastalığı. Kolayca yayılıyor ve bu hastalık yüzünden en az üç adamın penisi ve testisleri düştü."

Yüzümü buruşturup, onun peşinden aceleyle küçük bir binaya doğru yürüdüm. Burası, burunlu bir cadalozun işlettiği bir rün dükkanıydı.

Bana üç adet kontraseptif tılsım satıyor, karşılığında üç adet haşlanmış yumurta veriyorum ve sihir gücüm azaldığı için endişeleniyorum. Çok fazla para harcarsam, bu geceki oda parasını ödeyemeyeceğim ve sonunda wilalarla aynı odada kalmak zorunda kalabilirim.

Lech, runeleri teslim etmek için yıkık binaya geri döneceğimi söylediğimde sızlanarak, "Yemeği yedikten sonra yapabiliriz," diyor. "Hadi ama! Midem ağrıyor. Yemek yemem lazım!"

Onu görmezden geliyorum ve yorgunluktan bacaklarım kramp girse de adımlarımı hızlandırmaya çalışıyorum. Lech inliyor ve peşimden koşuyor, yol boyunca ne kadar acımasız, aptal ve işe yaramaz olduğumu söylüyor. Bana şimdiye kadarki en kötü arkadaşı olduğumu söylüyor ve ben ona parlak bir gülümsemeyle dönüp bakıyorum.

"Demek benim arkadaşımısın, ha? Birbirimizi daha bir gündür tanıyoruz, sülük. Biraz aceleci değil misin?"

Bu, gizlice zevk aldığım bir başka homurdanma dalgasını tetikliyor. Ben, sakın ve sırtıkan Lech'ten, huysuz Lech'i tercih ediyorum.

Wilaslar dönüşümüzü büyük bir şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla karşılarlar.

"Seni bir daha görmeyeceğimi sanıyordum," diyor esmer kız, mükemmel şekilli kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "O'nun dediği gibi, sen gerçekten bir aptalsın."

Lech tıslar, ruh hali o kadar kötüdür ki, hoşgörülü davranıyormuş gibi bile yapamaz. Omuz silkerim, gülümserim. Sarışın wila'nın runu kurtuluşuymuş gibi sıkıca tuttuğunu görünce, hakaret hiç de canımı sıkmaz. Dükkândaki cadaloz, runelerin

rünün, hamilelik başlamamışsa, seksten sonra takılsa bile işe yaradığını açıklamıştı.

Dükkândan çıktığımızda, enerjimin son kalıntıları yorgun ayaklarımdan sızarken, Lech ikinci bir rüzgâr alır. Hızlı ve hevesli adımlarla, bizi öğleden sonra kalabalığının içinden, basitçe "The Cellar" adlı en sevdiği lokantaya götürür.

"Yeraltında," diye açıklıyor ve beni cadde seviyesinden aşağı inen dar bir merdivene doğru yönlendiriyor. "Devam et. İçerisi çok serin olacak. Sıcak günlerde buraya gelmeyi seviyorum."

Restoran, yeraltında birbirine bağlı koridorlar ve odalardan oluşuyor, uyumsuz masa ve banklarla donatılmış, tek pencereleri küçük ve yüksekte. Pencereler kirli, ama üstümüzdeki caddede günlerini geçiren insanların ayaklarını zar zor seçebiliyorum. Burası nemli taş ve toprağın serin, yeraltı kokusuna sahip ve ben bu kokuyu minnetle içime çekiyorum. Dışarıdaki sıcak, tozlu havadan çok daha iyi.

Lech, ortasında şişman bir mum yanan, tek masalı küçük bir oda seçiyor. Kapının yanındaki zinciri çekiyor ve uzaktan bir çan sesi geliyor. Bir dakika sonra telaşlı görünümlü bir varlık geliyor. Lech hoş geldin diye bağırırken, ben bu tuhaf yaratığı inceliyorum.

Kısa boyluydu ve yan yana durursak, hasırdan yapılmış koni şeklindeki şapkasının tepesi omzuma kadar geliyordu. Yaratığın uyanık, siyah gözleri, yumuşak, siyah tüylerle kaplı uzun kolları ve burun ve ağız yerine kırmızı bir gagası vardı. Kafası tamamen kuşlara benziyordu. Basit bir gömlek ve buğday saplarıyla işlenmiş bir önlük giyiyordu.

"Uzun zaman oldu Lech," diyorlar, bana kadınsı gelen melodik bir sesle. "Her zamanki gibi mi?"

"Eğer varsa, sihirli olanından alayım," der, çekici bir gülümsemeyle. "Ve buradaki arkadaşım Marika'nın spesiyalini ister, her neyse."

Onun benim yemeğimi seçmesine itiraz ettiğimde, parmağını salladı. "Güven bana, hayatım. Çok lezzetli olacak."

Gagalı yaratık ayrılır ve Lech bana uzun, eğlenceli bir bakış atar. "Ne?" diye tıslarım, oyun oynamak için çok yorgunum.

"Onun ne olduğunu sormanı bekliyorum. Hadi, merak ettiğini biliyorum."

"Bunun kaba olacağını düşündüm."

Lech gülerek sırtını duvara dayadı, uzun bacaklarını önündeki bankta uzattı. Memnuniyetle içini çekti.

"Sadece insanların yüzüne karşı sorduğunda kabalık olur. Adda bir chochol. Onların küçük parmakları çok beceriklidir ve genellikle zanaatkar olarak çalışırlar, ama o ailesine karşı isyan ediyor. Ailesi onun aile çömlekçilik işini devralmasını istiyor, ama onun hayali seyahat etmek. Tabii ki bu imkansız, çünkü şehir dışına adım atacak kadar yeterli büyüğü yok. Ama hayal kurmak serbest."

O, gözlerini kısarak beni tembelce izlerken, ben de yanağımın içini ısırıyorum. Pek çok şey merak ediyorum, ama açıkça konuşmanın güvenli olup olmadığını bilmediğim için, sorularımı dikkatlice formüle etmeye çalışıyorum.

"Yani, bazı insanlar şehirde kalmak zorunda mı? Çünkü şehir dışında bedeli daha yüksek mi?" Sonunda, olabildiğince tarafsız bir ses tonuyla soruyorum.

Lech başını sallar. "Büyü çok değerlidir. Diğerlerinden biraz daha fazlasına sahip olduğun için kendini beğenmişsin, ama az sihirle yaşayan insanların nasıl yaşadığını ve hayatta kalmak için neler yaptığını görmek sana iyi gelir. Örneğin, wila arkadaşlarını ele alalım. Artık kendi başlarına alamayacakları o değerli tılsımlara sahip olduklarına göre, sihir için kendilerini satabilecekler. Onların hayatlarını daha iyi hale getirdin, hem de sana çok az mal olan tek bir hediyeyle."

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında sırtıyor. "Ne? Ama... neden?" "Yüzündeki ifadeyi görmelisin," diyor içten bir kahkaha atarak. "Sen Sen namuslu musun, Alina? Fahişe olmanın yanlış bir yanı yok, biliyorsun. Ücretsiz tecavüze uğramaktan kesinlikle daha iyi, değil mi?"

Yemeğin çabuk gelmesi sohbetimizi keser. Adda, Lech'in önüne büyük bir kan kadehi koyduğunda, Lech zevkle iç çeker. Metal tabak, soğuktan ter damlalarıyla kaplıdır. Ben, karabuğdaylı büyük bir kase et yahnisi ve lahana turşusu dolu bir tabak alırım.

"Bu bir haşlanmış yumurta olacak," diyor Adda sıkılmış bir sesle, masaya bir sepet içinde yumurta koyarken.

"O ödüyor." Lech beni işaret eder, kadehi elinde, kana açgözlülükle bakarken.

Yumurtayı dikkatlice yeterli miktarda büyüyle dolduruyorum, göğsüm hafifçe sızlıyor. Adda ödemeyi hızlıca kontrol edip, sabırsızca gagasını tıklatarak ayrılıyor.

Sessizce yemek yiyoruz ve yemeğin görünüşüne göre ne kadar lezzetli olduğuna şaşıyorum. Lech kadehini boşaltıyor ve müstehcen bir zevk iniltiyle duvara yaslanıyor, elini zayıf karnına bastırıyor.

"Wilas'ların kendilerine ait çok az sihirleri vardır," diyor gözleri kapalı. "Erkek tohumundan biraz alırlar, bu yüzden çoğu fahişelik yapar"

fahişelik yaparlar. Çok güzel olmaları da bu konuda yardımcı olur. Tek sorun, bu günlerde kimse hamile kalma riskini almak istememesi. Özellikle de babası kim olursa olsun, güçsüz çocuklar doğurmak zorunda olan wilaslar."

Tüm bu bilgileri sindirmeye çalışıyorum. Fuhuş, köyümüzde var olmadığı için, memleketimde tamamen varsayımsal bir kavramdı. Ayrıca, Lech'in "fahişe" kelimesini hakaret anlamında kullanmaması da beni rahatsız ediyor. Bana bu ve daha kötü şeyler söylenirdi ve bunların amacı her zaman beni küçük düşürmekti.

"Çaresiz olmanın ne demek olduğunu anlıyor musun, Alina? Gerçekten çaresiz olmanın?" diye soruyor, sanki flört ediyor ve hayat ve ölüm meselelerini tartışmıyormuşuz gibi tembel bir gülümsemeyle.

Bir kez başımı sallıyorum. Lech de sanki başka bir cevap beklemiyormuş gibi başını sallıyor.

"Güzel. O zaman çaresizliğin insanlarda en kötü yanlarını ortaya çıkardığını anlıyorsun. Çalarlar, düşmanlarına kendilerini satarlar, yalan söylerler, aldatırlar ve hatta öldürürler. Bu şehir çaresiz insanlarla dolu. Ve sen, sevgilim, tehlikeye balıklama atılma eğilimindesin, sonra da daha az şanslı olanların önünde bolca sahip olduğun büyüü sergileyerek, onların her şeyi verecekleri şeyle alay ediyorsun."

Şaşkınlıkla ağzımı açıp kapattım. "Ne? Ben hiçbir şeyi göstermiyorum ki!"

"Lütfen. Kimse bir seferde üç rün almaz. Akıllıca olan, birkaç günde bir tane almak ya da yumurtaların dolu olduğu halde gelmektir, böylece insanlar zamanla onları doldurduğunu düşünürler.

"Şimdi o üç wilas ve rune satıcısı, paranı çok kolay harcadığın için bir ejderha kadar gücün olduğunu düşünüyorlar. Ve burada haberler çabuk yayılır. Dedikodu yanlış kişiye ulaşırsa, kendini birinin bodrumunda kilitli bulur ve hayatının geri kalanında büyüünün için sömürülürsün. İstedğin bu mu?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Burada böyle bir şey mi oluyor? Tanrım. Ve kimse bunu durdurmak için bir şey yapmıyor mu?"

"Sence ne olur?" diye sorar Lech, gözleri parıldayarak.

Derin bir nefes alıp, mumun aleviyle boş boş bakıyorum. Woland'ı düşünüyorum, birçok kez çaresiz olduğunu ve amacına ulaşmak için her şeyi yapacağını söylediğini, yani beni. Sonra, bana dokunduğumda yeni doğmuş bir bebeği öldürecek kadar etrafıma hastalık ve ölüm saçmam için lanet okuduğunda ne kadar çaresiz olduğumu düşünüyorum.

Ama Lech yanılıyor, Woland da öyle. Çünkü en dibe vurduğumda, Woland'ın beni ele geçirmesine izin vermektense intihar etmeyi seçtim. Aşmayı reddettiğim bir sınır vardı. O halde, çaresiz olup da yine de ilkelere sahip olmak mümkün.

Ya da belki, zihnimde sessiz bir ses fısıldıyor, belki de henüz yeterince dibe vurmadım. Belki de şanslıydım.

Belki bir gün ben de o sınırı geçmek zorunda kalacağım.

Lech inleyerek doğrulur, kollarını başının üzerine uzatır. Gözlerim aniden sinirlenerek kısılır.

"Rünleri satın almadan önce neden bana bunları söylemedin?" diyorum, dişlerimi sıkarak. "Beni birinin bodrumuna kilitletmeye mi *çalışıyorsun*?"

Gözleri parıldıyor ve utanç belirtisi göstermeden sırtıyor. "Oh, hayır. Sadece senin nasıl biri olduğunu görmek istiyorum. Ayrıca, bir günde ne kadar harcayabileceğini merak ediyorum, bu da arkadaşların ve düşmanların hakkında sahip olunması gereken hayati bir bilgi. Bir ejderha günde on adet haşlanmış yumurta harcayabilir. Süt barına geri döndüğümüzde, dört tane harcadığına göre, yedi tane daha harcayabilir misin diye bakacağız."

"Peki sen ne kadar harcayabilirsin?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, beni istediği şeyi yapmaya bu kadar kolay ikna etmesinden nefret ediyorum. Gerçekten daha dikkatli olmalıyım.

"İyi bir günde iki haşlanmış yumurta," diye cevaplar Lech rahatça. "Senin gibi güçlü birinden çok fazla büyülü kan alırsam üç tane. Yani bana yardım etmek istersen ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Rüyanda gör, sülük."

Ayağa kalkar ve genişçe esner. "Hadi. Geç oluyor, ama ben yokken kendini öldürmemesi için sana bir şey daha göstermem lazım."

"Bana ne göstermek istiyorsun?" Ayağımdaki ağrıdan dolayı yüzümü buruşturarak ayağa kalkarım.

Lech kıkırdar. "Sevgili masumum, neden asla bir ejderhayla savaşmamalısın, göreceksin. Seni götürdüğüm yer sürpriz, ama sana yararlı bir ipucu vereyim: yemeğini sakla."

ONUNCU BÖLÜM

Ceza

Şehrin en düz kısmında bulunan büyük, açık bir meydana vardığımızda, bütün gün ayakta durmaktan vücudumun her yeri ağrıyor. Güneş yeni batmış ve güzel bir sonbahar alacakaranlığı gökyüzünü renklendiriyor. Meydanın kenarlarında üç büyük ateş yanıyor ve havayı sıcak duman kokusuyla dolduruyor.

Oradaki çitle çevrili alanın etrafında, kaba bir dikdörtgen şeklinde düzenlenmiş alçak banklar var. Meydan tıklım tıklım, insanlar bankların üzerinde duruyor ya da etraflarında dolaşıyor. Dişleri olan, göğsü çıplak şişman bir adam, kalabalığa sattığı şarap tulumlarından oluşan bir çuval taşıyor.

"Sadece bir tane yumuşak yumurta! En iyi mamuna şarabı için bir tane yumuşak yumurta!"

Aniden onun bir mamuna erkeği olup olmadığını merak ediyorum. Kadınlar gibi ölümlüleri baştan çıkarmadıkları veya kaçırmadıkları için onlar hakkında pek bir şey söylenmez, ama ben onların var olduğunu biliyorum — tıpkı son derece nadir olduğu söylenen wila erkekleri gibi.

"Kafese benziyor," diye mırıldanıyorum Lech'e, o da beni dirsekleriyle kalabalığın önüne çekiyor.

"Üzgünüm, canım... Özür dilerim... Oh, teşekkürler..." Sağa sola dirsek atıyor ve biri ona kızgın bir bakış attığında, çekici bir gülümsemeyle özür diliyor. Bu şaşırtıcı derecede işe yarıyor ve kimse bize soru sormadan en ön sıradaki en iyi yerleri alıyoruz, böylece merkezdeki alanı engelsiz bir şekilde görebiliyoruz.

"*Bu* bir kafes," diye onayladı, sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakarak hafifçe sırtıttı. "Parmaklıklar en saf demirden yapılmış ve içine kilitlenen kimsenin kalabalığa saldırmasını imkansız kılan lanetlerle doldurulmuş.

kalabalığa saldırmamasını imkansız kılan lanetlerle doldurulmuştur. Bu önlem alındığından beri, duruşmalar çok daha popüler hale geldi."

"Duruşmalar mı?" diye soruyorum.

Lech hafifçe homurdanır, hala boynunu uzatarak. Selam vermek için birkaç kez elini kaldırır, bazı arkadaşlarına seslenir.

"Göreceksin," diye soruma cevap verir. "Sana tek söyleyebileceğim, duruşmaların en önemli eğlence olarak kabul edildiği. Hiçbir ozan, her akşam burada yaşananlardan daha büyüleyici hikayeler söyleyemez. Şarap için yumuşak haşlanmış yumurta v a r mı, yoksa gücünü korumak mı istersin?"

"Şarap istemiyorum."

Lech'in sihrimi sergilediğimi suçlamasından sonra, onu herkesin önünde kullanmamaya karar verdim. Onun dediği gibi yapacağım: insanlar ne kadar sihir gücüm olduğunu anlayamamaları diye, yumurtaları gizlice dolduracağım. Upirin yeteneklerim hakkında bu kadar çok şey bilmesi zaten yeterince kötü. Çok yararlı olduğunu kanıtladı, ama Lech aldatma ve çekicilik konusunda çok iyi, güvenilir biri değil. Benden ve dünyadan sakladığı şeyleri öğrenmem gerekiyor.

Meydanı heyecanlı bağırışlar doldurur ve ben irkilir, etrafa bakınırım. İki ejderha önümdeki büyük binadan çıkar, şekilleri tamamen gariptir — iki ayakları üzerinde yürürler, ama her biri iki ölümlü insan kadar büyüktür, derileri pullarla kaplıdır, uzun kuyrukları uyluklarının arkasında sallanır. Sanki yarı insan, yarı ejderha gibiler.

İçimde öfkeyle dolup taşarken, daha önce gördüğüm pas rengi tecavüzcüyü tanıdım. Ama öfkem dağıldı ve taşıdıkları şeyi fark edince yerini şaşkınlık aldı.

Her ejderha ağır metal bir kafes taşıyor ve içinde bir çocuk var. Gözlerimi kısarak metal ağdan ayrıntıları görmeye çalışıyorum. Biri erkek, diğeri kız, ikisi de yaklaşık üç yaşında. Mutlulukla gülümsüyorlar, yuvarlak yanaklarında sevimli gamzeler beliriyor. Çocuklar o kadar güzel ki, bir an için neden birinin onları kafese kilitlediğini anlayamıyorum.

Ama sonra ormanda tanıştığım başka bir sevimli, gamzeli çocuğu hatırlıyorum. "O sevimli görünürlere aldanma," diyor Lech kulağıma fısıldayarak

"Bu tatlı yaratıklar göründükleri gibi değiller."

"Poroniec'in ne olduğunu biliyorum. Ama burada ne yaptıklarını anlamıyorum."

"Göreceksin."

Ejderhalar kafesleri çitlerle çevrili alanın iki yanına koyup nöbet tutmaya başlarlar. Kalabalık sessizleşir, havada yoğun bir beklenti hakimdir. Alçak

mırıldanmalar, acil fısıltılarla karışır. Sağımda, saçında birkaç tüy olan, yüzü küçük gagalı bir kuş gibi görünen titrek bir kadın fark ederim. Kollarındaki tüylerin altındaki kahverengi teni solgun görünür.

Parmaklarının uçlarında kısa pençeler var ve yanında duran, ona benzeyen bir adamın elini sıkıca tutuyor. Gergin ve korkmuş görünüyorlar.

Başka bir ejderha ortaya çıkıp, önünde küçük gagalı ve tüylü kahverengi tenli bir genci iterek ilerlediğinde, nihayet neler olduğunu anlıyorum. Çocuk henüz tam olarak yetişkin bile değil ve kuş gibi gözleri titreyerek yaşlarla dolmuş. Elleri ağır zincirlerle bağlanmış ve ağırlığının altında sendeleyerek, bacakları neredeyse çökmek üzereyken ağlıyor.

Avuç içleri kanlı, parmakları şişmiş. Çoğunun kırıldığını anlıyorum.

Soğuk bir el belime dolandığında, nefesimi tutarak Lech'e geniş gözlerle bakıyorum. Yüzünde hoş bir ifade var, ama gözleri sert. Soğuk nefesi kulağımı sarana kadar eğiliyor.

"Bunu engellemeye çalışma, yoksa sıradaki sen olursun," diye fısıldadı, soğuk dudakları tenime değiyordu. "Ejderhalara ve tanrılara karşı gelmek kadar aptal olanlara olan budur. Bu bir ders, Alina. İyi öğren."

O uzaklaştığında titriyorum, ama kolu belimde sıkıca duruyor. Binadan daha fazla ejderha çıkıp üç tutsağı daha getirirken, Lech'in haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Hepsi pençeleri ve kemik kıran dev ağızlarında keskin dişleri olan bu kadar çok canavarla savaşmam.

Sadece izleyebilirim.

"O hiçbir şey yapmadı! Onu bırakın lan!" arkamdaki kalabalıktan biri çığlık atıyor, çaresiz ve umutsuz.

Yarı insan formundaki bir düzine ejderha şimdi büyük kafesi çevreliyor. İkisi hızlıca başlarını sallıyor ve yeşil renkli bir ejderha kalabalığının içine girip, yırtık pırtık giysiler giymiş dağınık bir kızla çıkıyor. Kız, geçici wila tarzında güzel, ama elmacık kemikleri ve çıplak kolları pas rengi pullarla kaplı.

Yeşil ejderha onu pas rengi ejderhanın önüne yere atıyor ve ejderha kıza tükürüyor.

"Piç kurusu," diye tıslar. "Bu son uyarın. Çenenin kapat."

Kız onun ayaklarının dibinde yerde yatıyor, ama korkmuyor. Ona baktığı bakış, saf ve ölümcül bir nefret dolu.

"Siktir git," diye fısıldar, tamamen sessizce, ama eminim herkes dudaklarının abartılı hareketinden bu kelimeleri anlar.

Ejderha burnundan dumanlar çıkararak homurdanır ve kızı saçlarından kaldırır. Kız acı içinde çığlık atar ve ejderha ona sert bir tokat atar. Yanağı yarılr ve kan fişkirir.

Lech'in kolu beni daha sıkı sarar. "Sakın kıpırdama. Konuşma. Hafif atlattı. Gördün mü? Onu bıraktı. Şimdi durumu daha da kötüleştirme."

Kızın savunması için saldırmaya hazırlanırken vücudumun gerildiğini fark etmemişim bile. Ama Lech haklı. Her şey bitti ve şu anda yapacağım hiçbir şey kimseye yardımcı olmayacak.

Kız kalabalığın arasına kaçır. Onu görmek için başımı uzatırım ama çoktan gitmiştir, o kadar küçüktür ki kalabalığın içinde kolayca kaybolur.

"O kız onun kızı mı?" diye mırıldanarak Lech'e doğru eğildim.

"Mhm. O kaptanın ikinci komutanı, biliyorsun. İktidardaki erkekler çok erkeksi."

Upir'e baktığımda, gülümsemesi zoraki görünüyor, gözlerinin etrafındaki deri gerginliğini ele veriyor. Kaşlarını çatması, eğleniyormuş gibi görünme çabasını bozuyor, bu yüzden parmağımı kaşlarının arasındaki gergin çizgiye bastırıyorum.

O başını sallır, yüzünü düzeltir ve biz de gösteriye geri döneriz. Lech'in parmakları belime batar, ama onun dokunuşuna minnettarım. Ejderhaların acımasızlığının boyutunu görmek, onların şimdiye kadar savaştığım rakipler gibi olmadıklarını nihayet anlamamı sağlar.

Öldürmeyi başardığım kurt adam ve poludnica aptal ve akılsızdı, hayvani içgüdülerle hareket ediyorlardı. Ejderhalar farklı. Onlar da canavarlar, ama düşünen, plan yapan, görünüşe göre katı bir hiyerarşiye sahip ve emirlere uyan canavarlar.

Diğerlerinden gözle görülür şekilde daha büyük ve bir şekilde daha da tehditkar olan kırmızı pullu bir ejderha öne çıkıyor. Mırıldanan kalabalık sessizleşiyor. Gergin sessizlikte, onun gür sesi meydanın her köşesine kolayca ulaşıyor.

"Heresy suçundan suçlu bulunan chochol Kazimir'in duruşmasına başlayalım. O, kötü niyetli yalanlar yayarak, refah içindeki şehrimizin huzurunu bozuyor. Onu getirin."

İki ejderha, gagalı genç adamı kırmızı ejderhaya doğru iter. Chochol titriyor, ama merhamet dilemiyor. Zayıf vücudunun her titremesiyle zincirleri çınılıyor.

"Ne hakkında yalan söyledi?" diye soruyorum Lech'e, omuzlarım gerginlikten karıncalanıyor.

Ne olursa olsun, iyi bir şey olamaz.

"Bilsem bile, onun sözlerini tekrarlamam," diyor Lech alaycı bir şekilde. "Bira kalitesinden şikayet etmekten yanlış tanrıya dua etmeye kadar her şey olabilir."

Sesindeki bariz ironiden irkilirim ve ona endişeli bir bakış atarım. Kimse onun sözlerinin çok küçümseyici olduğunu düşünmez mi? Lech bana aldırış etmez. Gözleri zincirlenmiş chochol'a, kaşlarının arasındaki kırıksıklığa odaklanmıştır.

Kalbim hastalıklı bir şekilde çarpıyor ve ben de yukarı bakıyorum. Kırmızı ejderha pençeli avucunu kaldırıyor, avucunun içi kararmış. Şekli anlamaya çalışmak için gözlerimi kısıyorum. Güçlü bir gövdesi ve birbirine dolanan simetrik dalları olan bir ağaç gibi görünüyor.

Yavaşça chochol'un alnına yaklaştırdığında, siyah şekil kırmızı ışıkla parıldıyor. Nefesimi tutuyorum ve Lech zayıf, gülünç olmayan bir kahkaha atıyor.

"Perun'un mührü," diye fısıldayarak açıklıyor. "Ejderha muhafızlarının kaptanı, bu mühür sayesinde herhangi birinden büyü emip alabilir. İzle."

Kırmızı ejderha kocaman avucunu chochol'un alnına bastırır. Çocuk titrer. Muhafız kaptanı başını geriye eğerek burun deliklerinden duman çıkarır ve tutsak aniden çılgılık atarak geriye doğru eğilir. İki muhafız araya girerek onu yerinde tutar. Zincirlenmiş ellerini göğsüne getirir, kırık parmakları tam da sternumunun üzerinde seğirir — tam da benim büyüm tükendiğinde acıdığım yer.

Kaptan geri çekilir ve avucunu çocuğun alnından indirir indirmez, çocuk acı içinde inleyerek yere yığılır, zincirlerin ağırlığı altında kolları titriyor olsa da ellerini hala göğüs kemiğine bastırır.

"Ölecek, değil mi?" diye fısıldarım, dudaklarım kanı çekilmiş. Lech'in beni duyduğundan bile emin değilim, ama sonra sanki beni teselli etmek istercesine belimi sıkar.

Bunu durdurma ihtiyacı içimi yakıyor, ama kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Neredeyse hiç büyüm kalmadı ve ayrıca burada yüzlerce insan var, tahminim doğruysa aralarında mahkumun ailesi de var. Ve kimse bir şey yapmıyor. Babasına karşı gelen ve bunun için tokat yiyen tecavüzden doğan kız dışında kimse.

Bir gardiyan, meydanın ortasındaki büyük metal kafesin bir kısmından zinciri çıkarır ve kaba bir kapıyı açar. Chochol, zincirleri hâlâ üzerindeyken içeri itilir. O kadar acı çekiyor ki, yere düşer ve kusmaya başlar. Kırık parmakları hâlâ göğsünü sıkıca tutuyor, sanki bir şekilde büyüsünü geri kazanıp acısını dindirmek istiyormuş gibi.

Poroniec çocuklarının bulunduğu kafesler bir sonraki aşamaya taşınır. Yeşil ejderha, kapının hemen içinde bir kafesi diğerinin üzerine istifleyerek çıkış yolunu etkili bir şekilde kapatınca mide bulantısını bastırırım. Her iki kafes de açılana kadar kafeslerle uğraşır ve çocuklar dışarı yuvarlanır. Ejderha büyük kafesi kapatır ve kalabalık çığlıklarla patlar.

Dinliyorum ve inanamıyorum. Çığlıklarını gardiyanların çocuğu serbest bırakması ya da çocuğun bir şekilde kendini kurtarması için atmıyorlar. Hayır, küçük canavarlara ilk önce nasıl saldıracaklarını söyleyen talimatlar veriyorlar.

"Kulaklarını koparın! Kulaklarına iki yumurta bahse girerim!"

"Bacaklarından başlayın! Chochol ayakları lezzetlidir, bacaklarını yapın!" "Kafasını ısırın!"

Yavaşça yüzümü Lech'e çevirdiğimde, o zaten beni izliyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme var.

"Gördüğün gibi, söz verdiğim gibi eğlenceli bir gösteri. Bir dahaki sefere bir şey üzerine bahse girmeliyiz," diyor rahat bir gülümsemeyle, ama gözleri hala sert.

"Senin kafanı bahse koyabiliriz. Bir değeri olmalı," diye espri yapmaya çalışıyorum, ama sesim boş geliyor. Boğazımda ekşi bir tat hissediyorum.

Küçük canavarlar kafeslerinden çıkıp, hala çocukça halleriyle birbirlerine şakacı bir şekilde saldırıyorlar. Onların ne olduklarını bilmesem, bu sahne sevimli gelirdi.

Kazimir kafesin en uzak köşesinde korkmuş bir şekilde duruyor, kırık ve kanayan parmakları kafesin parmaklıklarına boşuna sürtünüyor. Onun dışarı çıkabileceğine dair hiçbir umudum yok, çıkarsa bile, meydanı koruyan bir düzine ejderha onu hemen geri kafese atacaktır.

Poroniec adlı kız aniden pençeli eliyle çocuğa saldırır ve yanağındaki deriyi kanlı şeritler halinde yırtar. Çocuk yaralı bir kedi gibi çığlık atar ve kız, tamamen ürkütücü gelen tiz, çocuksu bir kahkaha atar.

Oğlan pençeli ellerini uzatarak ona saldırdığında, kız küçük bir dansçı gibi yerinde dönerek Kazimir'e atlar, bembeyaz süt dişlerini geniş bir gülümsemeyle gösterir. Oğlan onu görünce sızlanır, sonra gözlerini sıkıca kapatır ve top gibi kıvrılır. Vazgeçtiğini anlarım.

"Ayağa kalk, evlat! Hayatın için savaş!" Bir adamın yüksek, karizmatik sesi gürültünün üstüne çıkıyor. Şefkatli bir tepki olduğunu düşündüğüm bu sese kulaklarımı dikiyorum, ama sonra adam ekliyor: "Eminim ellerinden başlayacaklardır, onlara bir neden ver! Hadi, yumruklarını kullan!"

Bunun gerçek olamayacağını, bunun anlaşılması çok korkunç olduğunu, eve gitmem ve bunu bir daha asla görmemem gerektiğini söylemek istiyorum, ama boğazım düğümleniyor, dilim donuyor.

Kız Kazimir'in üzerine oturur ve çocuksu bir merakla onun tüylü saçlarını okşar. Küçük parmakları çocuğun kanıyla ıslaktır. Kazimir titreyerek ağlar ve ocuk kızın peşinden atlar, Kazimir'in bakışını yakalayınca durur. ocuk başını yana eğerek chochol'u izler ve sonra ömelir. Eli, bir engerek kadar hızlı bir şekilde chochol'un yüzüne doğru uzanır.

Etrafımızdaki insanlar çığlık atıyor, bazıları zaferle, ama çoğu hayal kırıklığıyla. Poroniec'in tombul yumruğunda bir şey tuttuğunu fark ediyorum ve midem bulanıyor.

Işığı daha iyi görebilmek için onu daha yükseğe kaldırır. O, mükemmel yuvarlak ve ıslak bir gözdür, çocuğun kanlı parmakları arasında sıkışmış optik sinirden sarkmaktadır.

"Ah. Çok üzgünüm, Alina. Onun bunu yapacağını bilmiyordum," diyor Lech, sesi ciddi, ama ona baktığımda sırtıyor.

Onun tek gözümle alay ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Tüm dikkatim yemeğimi kusmamaya odaklandığı için bu beni rahatsız etmedi.

"Sanırım yeterince gördüm," derim, mide bulantısıyla mücadele ederek.

"Emin misin?" diye sorar Lech eğlenerek. "Daha yeni başladı. Yargılanacak birkaç mahkum daha var, biliyorsun. Eminim işledikleri suçlar da en az bu kadar iğrenç ve ilgi çekici olmalıdır."

Kafesten acı dolu çığlıklar yükseliyor. Hem erkek hem de kız çocukça kılıklarını bırakmışlar. Kurbanlarının kanlı bedenini parçalayıp, tırmalayıp, ısıyorlar, onu işkence gibi yavaş bir şekilde parçalara ayırarak vahşi bir zulüm sergiliyorlar. Kanla yapışmış kahverengi tüyler kafesten dışarı uçuyor ve koyu renkli kürkle kaplı küçük bir varlık koşarak yaklaşıyor, iki ejderhanın arasından geçip, evik parmaklarıyla birkaç tüy kapıyor.

Yanlarındaki ejderha dönerek yaratığı yakalamak için eğilir, ama yaratık çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştur.

"Duruşmadan bir hatıra," der Lech alaycı bir şekilde. "En azından yumuşak haşlanmış bir yumurta karşılığında satılabilir."

Ama onu duymuyorum. Ejderha doğrulur ve ben donakalıyorum, nefes bile alamam. Tanrılar adına, onu tanıyorum. O gümüş pullar. Kırmızı gözler. Şakaklarında beyaz saç izleri.

Ama hayır. Kesinlikle yanılmış olmalıyım. Konvulsif bir şekilde yutkunuyorum, kalbim gittikçe daha hızlı atıyor, ta ki o bir anlığına dönüp burnunu net bir şekilde görene kadar.

Vücudum kaskatı kesilir, panik titremeleri uzuvlarımı sarar. Bu ejderhayı tanıyorum. Onunla daha önce tanışmıştım. Ve gözleri bana takılırsa, zayıf kılık değiştirmiş halimi hemen fark edecektir, çünkü benim neye benzediğimi çok iyi bilir.

Bu Foss, Woland ile birlikte Kupala Gecesi'ne gelen ejderha.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rada

"Gitmeliyim," diye Lech'e fısıldıyorum, telaşla saçlarımı düzeltiyor ve göz bandımın sıkı oturup oturmadığını kontrol ediyorum. "Hemen. Bırak beni."

"Ne? Neden? En iyi kısmı henüz görmedin," diyor, sesi hafif ve biraz alaycı.

Ama beni bırakacak kadar elini gevşetir. Kalabalığın içine dalarım, olabildiğince hızlı hareket ederim. Lech kadar çekici değilim, bu yüzden dirseklerimle ittiğim insanlardan özür dilemem. Homurdanıp küfür ederler ama geçmeme izin verirler ve ben de ilerlerim, sonunda dar ve boş bir sokağa girerim.

"Alina!"

Lech hemen arkamda, ben de durup ejderhaların beni göremeyeceğinden emin olduğum bir duvara yaslanıyorum. Upir bana yetiştiğinde uzun ve sorgulayıcı bir bakış atıyor.

"Ölümü görmüş gibi görünüyorsun," diyor kaşlarını çatarak. "Dur, bu talihsiz bir ifade oldu. Ölümü gördün, ama bu neden kaçtığını açıklamıyor. Ne oldu?"

"Ben... Kendimi iyi hissetmiyorum. Yemekten olabilir," diyorum, yüzümü buruşturarak elimi karnıma bastırıyorum.

Bu tamamen yalan değil. Midem bulanıyor ve çılgınca atan kalbim içimi korkuyla kasıp kavuruyor.

Foss benim neye benzediğimi çok iyi biliyor ve saçımın rengi ya da aptal bir göz bandı onu kandıramaz. Şu anda beni kurtaran tek şey, kalabalıkta yüzlerce kişiden biri olmamdı. Sokakta yüz yüze gelseydik... Düşüncesi bile beni ürpertiyor.

Lech, kibarca inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Yemek. Tabii. Belki de en iyisi budur. Tam gösterisini başka bir zaman izleriz. İyi haber şu ki, *saygın* muhafızlarımız her akşam bir gösteri düzenliyor."

Burun kıvırıyorum. Sadece Lech "saygın" kelimesini bu kadar küçümseyici bir şekilde telaffuz edebilir.

Yavaşça caddelerden köprüye doğru tırmanmaya başladık. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandıkça kaslarımdaki ağrı hafifledi. Çok rahatsızdım ve duygusal çalkantılarım garip bir şekilde uyuşukluğa yakın hissettiriyordu. Odamda üç adet haşlanmış yumurta olup olmadığını merak ettim, ama bu beni çok fazla endişelendirmedi. Bir şekilde, yeni bulduğum rahatlığı bir kenara bırakmak, az önce gördüklerimden sonra önemli gelmiyordu.

Nehir kenarında, dört sağlam sütun üzerinde duran ahşap bir çatı altında masalar ve banklarla dolu bir açık hava tavernasının önünden geçiyoruz. Bir kemancı mum ışıklı masaların arasında dolaşarak yavaş, hüzünlü bir şarkı çalıyor. İnsanlar fısıltıyla konuşuyor, bal likörü ve bira içiyorlar ve iki wilas mum ışığının kenarındaki gölgede, sevgi dolu bir kucaklaşmada dans ediyorlar.

Bu huzurlu, romantik manzarayı az önce gördüğüm acımasızlıkla bağdaştırmakta zorlanıyorum. Slawa'nın bu kısmı büyü ve beni özlemle doldururken, diğer kısmı ise çaresiz bir öfkeyle yumruklarımı sıkmamı sağlıyor. Nasıl aynı bütünün parçaları olabilirler?

"İnsanlar öldüklerinde ne olur?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, nehrin bizim tarafındaki yokuşu inerken, birkaç sokak ilerideki süt barı, hipnotik müziği bizi eve yönlendirirken.

"Slawa halkı kargaya, leyleğe veya kırlangıca dönüşür ve Wyraj'daki Büyük Meşe'nin dallarında yaşar," diyor Lech, yorgun bir sesle. "Perun ve tanrılarına hizmet ederler ve hizmet süreleri bittikten sonra, burada, Slawa'da yeniden doğmalarına izin verilir. Wyraj, Nawie gibi değildir. Kimse orada sonsuza kadar kalamaz."

"Oh. Öyleyse ölüm o kadar da kötü değilmiş."

Lech'in mavi gözleri yorgun ve ışıltısını kaybetmiş. "Sanırım öyle değil."

Bir insanın ruhunu öldürüp onu sonsuza dek öldürebilen Woland'ı düşünüyorum. Sonra, herkesten sihir gücünü emip alabilen ejderhaların kaptanını düşünüyorum. Ve son olarak, açıkça Woland'ın yanında olan, ancak Perun'un güvenilir askeri olarak şehri terörize eden Foss'u düşünüyorum.

Yorgun zihnim, bara varana kadar dönüp duruyor. Zlotomira bizi sıcak bir şekilde karşılıyor ve geç kaldığım için beni azarlıyor.

"Neredeyse odanı başkasına verecektim! Ve sen, Lech... Rada bugün gelmeyeceğinden endişeleniyordu."

Upirin gülümsemesi zoraki, göz kapakları yorgunluktan düşmüş. "Her zaman geldiğimi biliyorsun," diyor Zlotomira'ya, bu sefer çekici olmaktan çok kızgın bir ses tonuyla. "Dur, ben ödemeyi yapayım, sonra yukarı çıkıp onu göreceğim."

İki yumurta ödeyerek veda eder ve beni keskin gözlü mamuna ile baş başa bırakır. Ben onun uzaklaşan sırtına bakarken, gözlerimi açık tutmak için gözlerimi kırıştırdırken, o bana keskin bir bakış atar.

"Biliyorsun, o haklı. Her zaman ona geri döner," diyor, ben bir yumurtayı doldurduktan sonra fısıltıyla. İçimdeki sihir kaynağı, gücümü damla damla dışarı çıkarmak için zorlanırken, yumurta neredeyse haşlanmış hale gelene kadar. "Lech, herkesin onun duygusuz, alaycı bir upir olduğunu düşünmesini istiyor, ama sözlerimi iyi dinle

—wila onun zayıf noktası. Oğlu da öyle. Zavallı çocuk."

İkinci yumurtayı alırken, parmaklarımın hafifçe titrediğini fark ederek dehşete kapıldım. Zlotomira aşağıya bakarak hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Bugün kendini fazla mı zorladın canım? Yarın önce bana ödemeyi unutma, tamam mı? Böylece gece geri dönecek misin diye merak etmek zorunda kalmam."

Başımı sallayıp ikinci yumurtayı sepete bırakıyorum. Mamuna hızlıca kontrol ediyor ve ben derin bir nefes alıp ödememin son kısmına hazırlanıyorum.

"Neden onun fakir bir çocuk olduğunu söyledin?" diye soruyorum, titrememi gizlemek için dikkatini başka yöne çekmek için. Göğsüm sönük bir ağrıyla zonkluyor, görüşüm kenarlardan kararmaya başlıyor.

"Oh, bilirsin. O yarı ejderha," diyor, sanki önemsiz bir şeymiş gibi elini sallayarak.

"Anlıyorum."

Demek Lech'in kanı karşılığında desteklediği wila Rada da bir tecavüz kurbanı. Karnımda yükselen öfke, sihrimin son kalıntılarını toplamama yardımcı oluyor ve son yumurtayı keskin bir acı ile dolduruyorum, ama en azından ayakta durabiliyorum. Her zaman öfkeye güvenerek ayakta kaldım ve bu gece de durum farklı değil.

"Banyo ve akşam yemeği hazır olacak," diyor Zlotomira neşeyle, yumurtaları kaldırırken. "Tatlı rüyalar, canım!"

Öğlene kadar uyuyorum, sonra çan sesi beni uyandırıyor ve zar zor yenilenen büyümün bir kısmını benden koparıyor. Yüzümü buruşturup pencereye doğru sendeleyerek gidip perdeleri açıyorum. Kahvaltım gelir gelmez her şeyi yiyip bitiriyorum, büyü tükenmesi beni aç bırakmış.

Yemek iyi gelir ve saçlarımı örerim, en azından bir gece daha süt barında kalabileceğime eminim. Ama kılık değiştirme becerimi geliştirmem ve zaman büyüğü hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyor.

Ana hedefim değişmedi. Geçmişte, on iki yaşındaki ben, yetişkin Jaga'nın hayatını kurtarmasını ve kaderini değiştirmesini bekliyor, ama aramızdaki yılların mesafesini nasıl aşacağımı hala bulamadım. Woland bir keresinde bana zamanı yönetmenin sırrının, zaman var olmadan önce doğmak olduğunu söylemişti ve bu yüzden istediği zaman zamanı dondurabiliyordu.

Ama başka bir yol olmalı, çünkü gelecekteki ben bu yolu kullanarak beni kurtardı. On iki yaşındayken bıçak yarısından ölmek üzereyken, yetişkin halim ateşli bir kapıdan geçerek beni öldürmek isteyenleri öldürdü ve ruhlarını da yok etti. Beni iyileştirdi, geride sadece yara izleri kaldı — beni kısır yapan yara izleri.

Yıllar boyunca neden beni tamamen iyileştirmedini merak ettim. Buna çok kızmıştım. Ancak Woland'ın beni hamile bırakarak ruhumu ele geçirme planından sonra, gelecekteki halimin bunun olacağını bildiğini ve bu nedenle beni kısır bıraktığını anladım. Şimdi minnettarım. Beni yine kurtardı.

Woland'ın sesi, istenmeden ve hoş karşılanmadan düşüncelerime sızıyor, dikenlerinin bacaklarımın arasında karıncalandığını hatırlıyorum.

"Sen bunu yaptığım ilk kişisin. İlk. En sevdiğim."

O gecenin acı hatıraları geri gelince derin bir nefes alıyorum. Şeytan içimdeyken bana aşkım dedi. Çocuğumuzun bir kadına duyduğu sevgi ve saygının ilk meyvesi olacağını söyledi.

Göğsümde karanlık kökler salan öfkeyle karışık mide bulandırıcı acı hissini nefes alarak atlatırken, dünyada kaç çocuğu olduğunu merak etmeden edemiyorum. Ve benimki onun ilk sevdiği çocuğuyorsa, diğerleri ne olacak? Nasıl doğdular? Anneleri kimler?

Woland'ın ejderhalar gibi, gözüne çarpan tüm kadınlara tecavüz ettiğini düşündüğümde midem bulanıyor. Sonuçta, bir keresinde bana tecavüz etmekle tehdit etmişti. O kötü bir adam. Onu ne durdurabilir ki?

Yine de, beni hiçbir şeye zorlamadı. Bunun için minnettar hissetmek acınası bir durum, ama öyle hissediyorum. Özellikle dün gördüklerimden sonra.

Kolyeyi parmaklarımla okşuyorum, göğsümün bir yerinde saçma, acınası bir özlem kemiriyor. Tanrılar onu lanetlesin, ama şeytanı özlüyorum. Keşke

Keşke beni en alçakça yollarla sahiplenmeye çalışmasaydı. Keşke en iyi arkadaşımı öldürmeseydi ve köyümü terörize etmeseydi.

Keşke, keşke, keşke.

Kafamı sallayıp dişlerimi sıkıyorum. Kederlenmenin bana bir faydası yok. Yapacak işlerim var.

Zümrüt rengi kapımı dikkatlice kilitleyip koridordan kırmızı kapıya doğru yürüdüm. Rada'nın bebeğinin uyuyor olabileceğini düşünerek, kapıyı hafifçe çaldım ve bekledim. Birkaç saniye sonra, anahtar kilitte dönmeye başladı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık kapıyı açtı.

"Evet?" diye sorar ve beni tanıdığına yüzü en parlak yıldız gibi ışıldar. "Oh, Alina! Lech bana senden bahsetti. Ziyaretine geldiğin için çok mutluyum!"

Cevap veremiyorum, dilim hayranlıktan damağıma yapışmış durumda. Wilaslar nefes kesici güzellikte, ama Rada'nın da içinde tanrıça kanı olmalı. Onun kadar güzel birini daha önce hiç görmedim.

Benden daha uzun, uzuvları zarif ve mükemmel orantılı, uzun sarı saçları o kadar açık ki neredeyse beyaz, ama yine de altın rengi parıltılarla ışıltıyor. Küçük örgüler şakaklarını çerçeveleyip ve üzerinde mücevherler olmasa da taç takmış bir kraliçe gibi görünüyor.

Aslında giydiği elbise kahverengi ve yırtık pırtık, sıkıcı bir şey, ama bu neredeyse hiç önemli değil. Sanki sıkıcı kıyafetler onun güzelliğini daha da parlatıyor.

Dudakları dolgun, güzel şekilli kaşlarının altındaki gözleri gümüş rengi, kirpikleri uzun ve koyu. Gülümsediğinde, gözleri en hoş şekilde kırışıyor. Hiç kimsenin tüm varlığıyla böyle gülümsediğini görmemiştim.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, o gülümseme kaybolduğunda, sessizliğim karşısında yüzünde hafif bir merak ifadesi beliriyor. "Sadece... Sen büyülüsün."

Yüzünü çevirir, yanakları kızarır ve o pembe allık onu daha da sevimli yapar.

"Teşekkür ederim. İçeri gelir misin? Dar'ı beslemek üzereydim. O yerken sohbet edebiliriz."

Hevesle başımı salladım ve o da beni içeri davet etti. Odası benimkinden daha küçüktü ama yine de rahattı, büyük bir yatak ve bir masa vardı. Duvarın yanında yerde birkaç sepet giysi duruyordu, bir sepet de yatağın yanındaydı. Hafifçe sallandı ve ben de yanına gidip, ağzımı elimle kapatarak şaşkınlığımı gizledim.

Bebek üç aydan büyük olamaz, ama şimdiden gördüğüm en güzel çocuk. Annesinin rengini almış, açık altın rengi saçları ve gümüş rengi gözleri var, tombul yüzünde hafif altın rengi pullar var. Ben ona eğildiğimde huysuzlanmıyor, ama bana ciddi bir şekilde bakıyor.

"Merhaba, Dar," diyorum yumuşak bir sesle, ona verdiği isme hayranlıkla. Bu isim "hediye" anlamına geliyor. "Sen gördüğüm en güzel bebeğsin."

Bebeğim, sarıldığı battaniyeden küçük elini çıkarır ve omzumdan sarkan örgümü tutmak için uzanır. Gülümsayarak başımı eğip ona izin veririm ve bebek şaşırtıcı bir güçle örgümü çeker, beni güldürür.

"Oh, dikkatli olsan iyi olur," diyor Rada. "Buna izin verirsen yakında kel kalırsın."

Örgümü kurtarır ve çocuğa bunun yerine parmağımı tutmasını söylerim. Rada masaya üç kez vurur ve iki buharlı nane çayı fincanı birdenbire ortaya çıkar.

"Gel otur." Beni bir tabureye çağırır ve ben de yerime oturur, çayımı üflerim.

Dar'ı sepetinden çıkarır ve yatağa çapraz bacaklı oturur, elbisesinin geniş eteklerini ustaca etrafına yerleştirir. Çocuğu emzirmeye çalışır, ama çocuk başını çevirip bana bakar ve onun saçını çeker. Yumuşak bir şekilde homurdanır ve çocuk huysuzlanana kadar denemeye devam eder.

"Gerçekten yemek yemesi gerekiyor," der özür dilercesine. Sesi melodik bir mırıltı gibidir, alçak ve şehvetli, çocuğun hemen sakinleşmemesine inanamıyorum. "Daha küçükken daha kolaydı, ama bu aralar onu zar zor yediriyorum. Ne sorunu var bilmiyorum."

İçeceğimi masanın üzerine koydum. "İzin verir misin? Eskiden ebeyim."

Rada'nın yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı. "Tabii ki! Tanrılar, gerçek bir ebe. Lech doğru insanlarla arkadaşlık kurmakta gerçekten yetenekli."

Kısa bir süre gülümsedim ve yaklaştım, mükemmel şekilli ve sütle dolu çıplak göğsüne bakarak. O halde süt sorunu yok. Bebek kıpırdanıyor, beni iyice görmek için sabırsızlıkla nefes nefese. Emme refleksini kontrol etmek için parmağımı ağzına soktum. Güçlü. Diş etlerinin hissine bakılırsa, dişleri çıkmaya başlamış.

"Sadece meraklı, bu yaşta bu tamamen normal. Dişleri yakında çıkacak," diye endişeyle beni izleyen Rada'ya söylüyorum. "Biraz süt sıkıp ona verin. Tadını alınca emmeye başlayacaktır."

O da dediğimi yapar ve çocuk emmeye başlayınca rahat bir nefes alır. Gülümserim ve tabureme geri dönerim.

"Peki, Lech ile nasıl tanıştınız?"

Rada sakın bir şekilde gülümser. "Zlotomira bizi tanıştırdı. Dar doğduktan sonra bana çok yardım etti. Ben, şey, pek iyi durumda değildim. Doğum beni çok yormuştu ve ardından iki gün üst üste iki kez ölümle burun buruna geldik. İkimiz de ölebilirdik, ama o bizi evine aldı ve güçlenene kadar bize kendi sütünü içirdi."

Sessizleşir, gözleri düşüncelere dalar. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gülümsese de, dalgın olsa da, Rada ışık saçıyor. Hayatımın geri kalanını onu seyrederek geçirebilirim ve mutlu olurum.

"Ama bizi sonsuza kadar destekleyemezdi," diyor Rada sonunda derin bir nefes alarak. Dar, gözleri kapalı, ritmik bir şekilde memesini emiyor. "Lech'in besleyici aradığını biliyordu ve ona kefil oldu. Lech'in bundan yararlanmayacağına söz verdi. İşte buradayız. O benim oda ve yemek masraflarımı karşılıyor, karşılığında ben de ona kanımı veriyorum. Bu anlaşma sayesinde, buradan hiç ayrılmam gerekmiyor. Yıllardır ilk kez güvendeyim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. "Nasıl yani?"

"Oh." Rada başka yere bakar, yanakları utançtan kızarır. "Nasıl duyulacağını biliyorum, ama... Ben oldukça güzelim."

Gülmeden edemiyorum. "Bu yetersiz bir ifade. 'Güzel' senin için çok sıradan bir kelime. Ben daha çok 'ışıl ışıl' demek istedim."

Gülümsüyor, yanakları hala pembe. "Teşekkür ederim. Ama bilirsin, ah, wila olmak ve bu kadar güzel olmak aslında bir lütuf değil. Erkekler... Erkekler beni gördüklerinde çıldırıyorlar. Sonra eşleri benden nefret ediyor ve ben... Yemin ederim, kimseyi baştan çıkarmaya çalışmadım. Erkekleri bile pek sevmiyorum. Ya da insanları. Ve sadece... Bütün gün evde kalmak daha kolay. Bebeğim var, bana dedikoduları anlatan Lech var, bu kadarı yeter. Mutluyum."

Gözlerini kaldırdı, gözleri derin, parıldayan erimiş gümüş havuzlar gibiydi. "Ben de seni zaman zaman görebilirim onur duyarım. Nadiren... Nadiren kadınlar bana nazik davranır."

Yüzünü çevirip, parlak saçlarının perdesinin arkasına saklanıyor. Ölçülemeyecek kadar güzel başka birini düşünüyorum, ay tanrısı Chors'u. Onunla bir kez tanışmıştım, Rada gibi o da üzgündü ve biraz garipti. Belki de Rada haklıdır diye düşünmeden edemiyorum. Belki de belli bir noktadan sonra güzellik bir lütuf değil, bir lanettir.

Ben bilemem. Gözlerim birbirine uymadığı için yüzüm çok garip, saçlarım çok kırmızı ve farklı, vücudum çok zayıf,

Woland ve sonra da şehvet düşkünü utopek, memnuniyetle işaret etti.

"Seni ne kadar sık görebilirim o kadar sevinirim," diyorum içtenlikle, utangaç, duyarlı, muhteşem wila'ya çoktan aşık olmuşum. "Dar ile herhangi bir sorunun olursa yardım edebilirim, sen de bana Slawa hakkında daha fazla bilgi verebilirsin. Lech bana etrafı gezdirdi, ama hala hiçbir şey bilmediğimi hissediyorum."

"Senin cesur olduğunu söyledi," diye mırıldanır, aniden başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle bana bakar. "Aslında, dürüst olmak gerekirse, önce aptal olduğunu söyledi, ama sonra cesur olduğunu söyledi. Ondan gelen bu sözler büyük bir övgü. Lech'i uzun süredir tanımıyorum, ama insanları iyi değerlendirir. Senden hoşlanıyor."

"Sanırım birbirimizi tolere ediyoruz."

Yarım saat sohbet ettikten sonra ayrıldım ve yarın tekrar ziyaret edeceğime söz verdim. Slawa sokaklarında dolaştım ve çeşitli dükkanlara baktım. Birinde, ceviz kabuğundan hazırladığımdan çok daha güçlü bir saç boyası satın aldım. Bir diğerinde, çenemin ve burnumun hatlarını değiştireceğini vaat eden, sihirli bir yüz boyası satın almayı başardım — umarım Foss ile tesadüfen karşılaşırsam hayatta kalmam için yeterli olur.

Birkaç gün sonra, rune dükkanını tekrar ziyaret edip kendime bir doğum kontrol runesini alıyorum. Woland beni bulup yaralarımı iyileştirmeye çalışırsa diye, ne olur ne olmaz diye. Rune, bileziğim gibi bileğime taktığım küçük bir dikdörtgen ahşap parçası. En iyi koruma olmadığını biliyorum, ama içimi rahatlatıyor.

Sonraki haftalar huzur içinde geçer. Lech ile birkaç gün daha geçiririm ve korumak için güçlü bir istek duyduğum tatlı, nazik bir kız olan Rada ile sohbet ederim. Oğlunu deli gibi seviyor ve ikisine de hediyeler getiririm, oğluna tahta bir çingirak, kızına pembe bir saç kurdelesini ve bir torba kızarmış şekerleme. Arkadaş oluyoruz ve zaman büyüsünü ustalıkla kullanmayı öğrenmemiş olsam da, şimdilik rahatlamış, hatta mutlu hissediyorum. Kimse beni aramıyor gibi görünüyor ve Woland da uzakta, bu yüzden kendime biraz dinlenmeye izin veriyorum.

Bir kez olsun arkadaşlarım olsun diye.

Perun'un korusundaki meşe ağaçları kırmızı ve sarı renklerin ihtişamıyla giyinirken, sokaklar Dziady'nin erken kutlamaları için hazırlıklarla dolup taşar. Slawa halkının çoğu ölümlü dünyayı ziyaret edecek ve bol miktarda sihir getirecek. Dziady, ölümlerin yaşayanları ziyaret ettiği ve dünyalar arasındaki engellerin zayıfladığı zamandır. Upirler ölümlülerin kanıyla beslenir ve mamunalar nihayet göğüslerini dikkatsiz ölümlülerin hevesli ağızlarına boşaltır.

Şehir daha canlı hale gelir, bina cepheleri parlayan küreler ve renkli kurdelelerle süslenir, meydanların üzerinde sihirli meşaleler uçar, dükkanların önleri

altın boya ile parıldar.

Heyecan ortasında gerginlik artar. Lech ile soğuk sokaklarda yürürken, Woland'ın işaretinin duvarlara ve bazen de kaldırım taşlarına boyanmış olarak giderek daha sık görüldüğünü fark ederim. Chochol işçileri, ejderha muhafızlarının gözetiminde bunları yıkarlar, ancak her gün daha fazla işaret eklenir.

Başka semboller de var. Bunlardan biri özellikle yaygın, aşağıya doğru bakan bir üçgen, üzerinde boynuzlara benzeyen bir şey çizilmiş. Kaba bir keçi kafasına benziyor. Lech'e bunun ne anlama geldiğini sorduğumda, başını sallar ve sadece odamda güvende olduğumuzda, perdeler çekilip kapı kilitlendiğinde bana söyler.

"Bu Weles'in mührü," diye fısıldadı, bir kez olsun ciddi bir şekilde. "Başkaları duyabilecekken asla onun adını anma. Onun işaretine bakma. Bu konuyu bir daha konuşmayacağız."

Bir şişe bal likörü alıp, şehirdeki herkes dışarıda kutlama yaparken Rada ile paylaşıyorum. İnsanlar bütün gece sokaklarda dans ediyor, müzik Avcı Ayının ışığı altında her sokağı dolduruyor. Bir kez olsun, herkesin bolca büyüü var.

Zlotomira, Dar'a hipnotik sütünü vererek gürültüde uyumasını sağlar ve ben de Rada ile biraz sarhoş olurum. Lech şafak vakti gelir, yüzü asık ve yorgun görünür, şehirde yağmur yağmamış olmasına rağmen giysileri yağmurla ıslanmıştır.

Bize haberleri verir. İsyancılar kutlamalar sırasında Perun'un çitine saldırmış. Çiti tahrip edememişler, ancak Perun'un birkaç savaşçısını öldürmüşler.

Olanları dinlerken, Woland'ın ejderhalarla savaştığını, pençeleri ve büyüüyle onları parçaladığını hayal ediyorum. Kendimi başka bir şey düşünmeye zorlamadan önce, kalbim endişe ve özlemle çarpıyor.

Lech votka ve Rada'nın kanıyla sarhoş olur ve sarhoşluk sersemliğiyle saldırının mantıksız olduğunu mırıldanır. İsyan liderleri insanları ejderhaların yemi olarak göndermişler, peki ne için? Önemli bir şey elde edilmedi ve şimdi hepimiz bedelini ödeyeceğiz.

Akşam, gökyüzünden şimşekler çakıyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Fırtına

Süt barına koşuyorum, ayaklarım ıslak kaldırım taşlarında kayıyor. Dar'ın soğuk algınlığı için şifalı bir içecek almak için sadece iki sokak ötedeki bir dükkana gitmiştim, ama yağmur o kadar şiddetli ki sıırıslıklam oldum. Üç gündür yağmur yağıyor ve çoğu insan evlerinde saklanıyor, sadece birkaç dükkan açık.

Yıldırım kurşuni gökyüzünü yırtıyor, gök gürültüsü dünyayı sarsıyor. Bağırıp eğiliyorum, umarım süt barına çarpmamıştır. Lech'in dün bize anlattığına göre, yirmiden fazla kişi öldü, ya yıldırımın çarpmasıyla ya da çarpan evlerin enkazı altında ezilerek.

Uzakta biri ağlıyor. Nehrin diğer tarafına bir yıldırım daha düşüyor, dişlerimi sıkıp son düzlüğe hızlanıyorum, içimdeki kederin uluyan rüzgarıyla mücadele ediyorum.

Yağmur, gittiğim her yere hastalık ve ölüm yaymamı sağlayan Woland'ın lanetini ürkütücü bir şekilde hatırlatıyor. Soğuk su başımı ve sırtımı dövdükçe, sadece soğuktan değil, aynı zamanda suçluluk ve pişmanlık duygularından da titriyorum.

Parmaklarım ilacın etrafında seğiriyor, kollarımda ölen, dokunuşumla zehirlenen bebeğin hayalet hissini yeniden yaşıyorum. Sıcak gözyaşları yüzümdeki yağmurla karışıyor, ama kendime sadece bir an için ağlamaya izin veriyorum. Kimsenin görmeyeceği zamanlarda.

Süt barının sığınağına adım attığımda, anıları geride bırakıyorum. Artık çenemde lanetli bir iz yok ve Woland nerede olduğumu bilmiyor. Alışkanlık haline gelen gergin bir hareketle, boğazımdaki kolyeyi parmaklarımla okşuyorum. Güvendeyim. Ve artık yağmurdan da kurtuldum. Artık sürgün edilmedim, hoş karşılanıyorum. Burada arkadaşlarım var.

Ben iyiyim.

Bar kapalı, tüm mamunalar alt kattaki büyük bar odasında birbirlerine sokulmuşlar. Rahatlamak için birbirlerinin göğüslerini emiyorlar ve bana da bedava süt ikram ettiler, ama ben reddettim. Kimse benim ölümlü olduğumu bilmiyor ve onların sütünün bana diğer büyülü insanlara göre farklı bir etkisi olabileceğinden şüpheleniyorum.

"Perun aşkına, yere damlama! Al." Zlotomira bana büyük bir havlu atıyor ve saçımı kurutup elbisesini onun istediği gibi sıkıncaya kadar sinirli bir şekilde ayağıyla yere vuruyor.

Barı kapatmak zorunda kalmak, tam olarak açgözlü olmasa da karlı bir işletme yürütmekle gurur duyan Zlotomira için iyi bir şey değil. Şimdi, her fırsatta kaybettiği geliri hayıflanarak, bir yaban arısı gibi sinirli ve öfkeli. Yine de bana ve diğer misafirlere iyi davranmaya çalışıyor. Şu anda onun tek ödeme yapan müşterileriyiz.

"Lech ne zaman dönecek?" diye soruyor benden havluyu aldıktan sonra. "O çocuk fırtınada dolaşmaya devam ederse ölecek, sözüme güven."

"Hava karardıktan hemen sonra döneceğine söz verdi," diyorum sadece.

Lech, Rada'nın yatağında geçirdiği gecenin ardından her sabah erkenden ayrılıyor. Ne o ne de ben, dışarıdayken ne yaptığını veya nerede kaldığını bilmiyoruz. Ne zaman sorsak, ironik bir cevap veriyor.

"Söylemedim mi? Nöbet kulesinde poroniec çocuklarıyla oynuyorum. Duruşmalar arasında sıkılıyorlar."

Bir keresinde, güzel bir kadın onu kabul etmediği için, kör, sağır ve kambur bir kadın aramaya çıktığını söylemişti. Bunun, bizim sormayı bırakmamızı sağlamak için yaptığı bir şaka olduğunu biliyordum, ama Rada'nın gümüş rengi gözleri sessizce yaşlarla doldu. O aptal şaka onu incitmişti ve Lech bütün geceyi odalarında onu teselli ederek geçirdi.

Bana anlattığına göre, seks yapmıyorlar. Rada bundan hiç zevk almamış ve hayatında bir daha asla yapmak istemiyor. Yine de Lech her gece ondan besleniyor ve deneyimlerimden biliyorum ki kan paylaşmak çok samimi bir şey, belki de sevişmekten bile daha samimi.

Birbirlerine değer veriyorlar ve her gece battaniyenin altında sarılarak uyuyorlar. Lech, yanında hazır bir yemek olmasının daha iyi uyumasına yardımcı olduğunu iddia ediyor, ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. O Rada'ya aşık.

Ben de ona biraz aşığım. Hayatımda daha nazik, daha kırılgan ve daha az dünyevi bir insanla tanışmadım. Rada iki ayağını da yere sağlam basmak için çok çaba sarf ediyor, ama bazen uçup gidiyor, zihni

normal insanların takip edemeyeceği bir yere kayıyor. Garip melodileri fısıldayarak mırıldanıyor ya da birdenbire anlamsız sorular soruyor.

"Alina, yıldızlar konuşabilseydi, sence bize ne söylerlerdi? Yalnızlık ve soğuklukla ilgili şarkılar söylerler miydi? Sence onların dili nasıl olurdu? Bence kristallerin dili gibi olurdu. Bir tür tınlama, titreşim. Havada parçacıkların dansı."

Böyle olduğunda, elbisesindeki delikleri dikmek gibi sıradan işlerle ilgilenmesi çok zor. Onu yıldızlar arasındaki eğlencesinden geri çağırabilen tek kişi Dar. O ağladığında, Alina koşarak gelir.

"Bunu mutfakta bir içecek haline getirebilir miyim?" diye soruyorum Zlotomira'ya, ona ot torbamı göstererek.

"Tabii ki. Umarım çabuk iyileşir."

Rada'nın odasında, Dar kollarında sızlanıp kıvranıyor, burnu tamamen tıkalı. Ona ilacı vermek üzereyken aklıma bir fikir gelir.

"Biraz güçlendirmemin sakıncası var mı?" diye Rada'ya soruyorum. "Sadece soğuk alınlığı olduğunu biliyorum, ama biraz sihirle daha çabuk geçirebileceğimi hissediyorum."

Bana, şiddetli yağmurun soğuşunu uzaklaştıracak kadar güçlü bir sıcaklık hissettiren parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tabii ki! Sana hayatımı ve onun hayatını emanet ederim."

Onu azarlamam gerektiğini hissetsem de, memnuniyetle gülümserim. Rada beni sadece birkaç haftadır tanıyor, ama şimdiden benim bir kız kardeşi olduğuma karar vermiş. Tıpkı Lech'in bir koca ile bir kardeş arasında bir şey olması gibi, ve onlar Dar doğduktan sonra tanışmışlar. Hayat ona o kadar kötü davrandı ki, şimdi zar zor düzgün insanlara sarılıyor mu, yoksa içgüdüleri gerçekten keskin ve hem Lech hem de ben onun güvenini hak ediyor muyuz, karar veremiyorum.

Fincanı ellerimde tutarak, avuç içlerimi iyileştirici güçle ısıtıyorum. Dar'ın neye ihtiyacı olduğunu biliyorum: burnundaki tüm sümüşü temizleyip nefes almasını sağlayacak bir iksir ve belki de uyumasına yardımcı olacak bir şey. İyi bir uyku en iyi ilaçtır.

Aşırıya kaçmamak için iksire sadece bir tutam büyü katıyorum. "Tamam.

Tatlı, bu yüzden hoşuna gitmeli."

Rada onu tutarken, ben de ona kaşık kaşık sihirli iksiri yediriyorum. Gülümsemeden edemiyorum. Bebekleri her zaman sevmişimdir ve o çok sevimli, parlak yanakları hoş bir şekilde tombul.

Son kaşığı verdiğim anda, süt barının üzerinde bir gök gürültüsü yankılanır. Dar derin bir nefes alır, yüzünü buruşturur... ve hapsirir, elbisenin önünü bolca sümükle kaplar.

"Ne sihir ama," diyor Rada, sevinçle kıkırdarak.

"En azından onu çıkardık. Ona göğsünü ver, uyuyacaktır."

Odama gidip üstümü değiştiriyorum ve geri döndüğümde Dar sepetinde huzur içinde uyuyor, nefes alışları düzenli ve sessiz. Rada pencerenin yanında oturmuş, soğuk camdan aşağı kayan yağmur damlalarını izliyor. Yanına gidip başını okşuyorum.

Köydeki tek arkadaşım Bogna'ya yaptığım gibi, Rada'ya da basit dostluk sevgisini sunmayı öğrenmem gerekti. Ellerim, iyileştirmek dışında başka bir amaçla insanlara dokunmaya alışık değil. Ama buna değer — Rada'nın her türlü dostça dokunuşa aç olduğunu çabucak keşfettim. Dar'ı neredeyse her gün kucağında tutmak bile onun içini tam olarak doldurmuyor.

Aniden, yağmur sesleri boğuklaşır. Kolumu duvara dayamak için yeterli zamanım olur ve darbe gelir, göğsümü yakan bir acı hissedirim. Dar uykusunda inler, sesi bir kırlangıcın çığlığı gibidir ve Rada sessizce titrer, iki elini göğsüne bastırır.

Birkaç dakika boyunca, odaya ağır bir hava çöktüğü için nefes almaya odaklanıyoruz. Dar'ı kontrol ediyorum, hasta olduğu için bu durumun ona çok ağır gelmesinden endişeleniyorum, ama ateşi ve nefesi normal görünüyor. Uykusu devam ediyor.

Rada'nın yanına geri dönerim, o pencereye bakarken arkasında dururum. Elimi alır ve gözleri kapalıyken yanağına bastırır.

"Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren onu sevdim," diyor yumuşak bir sesle, nefesi pencere camını buğulandırıyor.

Şaşkınlıkla derin bir nefes alıyorum. Bana hamileliğinden veya Dar'ın doğuşundan hiç bahsetmemişti, ben de hiç kurcalamamıştım.

"Genelevdeki kız kardeşlerim onu tutamayacağını söylediler. Annem beni oturttu ve en pahalı kızı olarak diğerleri gibi çocuk sahibi olamayacağımı açıkladı. Bazı müşteriler hamile kızları sever, bu yüzden hamile kalmak olağandışı bir şey değildir. Ama bana izin verilmedi. Annem hamileliği sonlandırmak için para ödeyeceğini söyledi, ama ben nasıl kabul edebilirdim? Onu çoktan sevmiştim."

"Onlar gerçek kız kardeşlerin ve annen miydi?" diye dikkatlice soruyorum.

"Oh, hayır." Yumuşak bir şekilde güldü. "Sadece birbirimize öyle diyorduk. Bir aile gibi."

Parlak, pürüzsüz saçlarını okşuyorum. "Peki ne yaptın?"

"Sokaklarda yaşıdım." Omuzlarını silkiyor. "Çoğunlukla saklandım, sadece yemek aramak için dışarı çıktım. Bazı kız kardeşlerim gizlice bana yardım etti, ta ki annem öğrenip yasaklayana kadar. En pahalı kızı olduğum için evden ayrıldığım için benden nefret ediyordu. Ama artık evim ve arkadaşlarım olmamasına rağmen aslında mutluydum. Orada çalışmayı hiç sevmedim. Bu... Ben seks için yaratılmadım."

"Nasıl hamile kaldın? Bunun için rün takmadın mı?" diye soruyorum, Rada adına öfke içimde kabarıyor olsa da sesimi kontrol ederek. O anneyi bir gün görürsem, çok rahatsız edici yerlerinde çibanlar ve kaşıntı ile lanetleyeceğim.

"Oh, runeleri sadece çalışırken takıyordum. Güzel bir sonbahar günü, yürüyüşe çıktım ve... şey, oldu işte. Ejderhalar istediklerini alırlar ve sonuçlarını umursamazlar. O kadar üzgündüm ki runeleri takmayı unuttum, hatırladığımda ise çok geçti. Ama sonuçta mutluyum, biliyor musun? Dar sadece benim. Onu kimseyle paylaşmak zorunda değilim."

"Yine de onu biraz paylaşıyorsun." Şakacı bir şekilde gülümserim ve saçlarını öreriim. "Benimle, Lech'le, bazen de Zlotomira'yla. O ikinize karşı zaafı var."

"Ama bu farklı. Sizi ben seçtim. Size güveniyorum."

Rahat bir sessizlik içinde oturup, çatıya vuran yağmurun ritmik sesini dinliyoruz. Hava karardığı anda Lech geri geliyor, kaşları çatık ve yağmurla ıslanmış. Ama Rada'yı görünce yüzü bir anlığına aydınlanıyor. Soğuk elleriyle Rada'nın yüzünü kavrayıp alına öpücük konduruyor.

"Kötü haberler var. Muhafızlar bu gece baskın yapacaklar. Kiralık odası olan her yer şüpheli olduğu için buraya gelme ihtimalleri yüksek."

Rada boğazını yutar, yüzü solgunlaşır ve ben öfkeyle dişlerimi sıkarım. "Ne bulmayı umuyorlar?" diye sorarım.

"Tabii ki isyancılar," der upir, gözleri tanıdık alaycı bir ışıltıyla parlayarak. "Onları tanımak kolay olacak, eminim. Perun'un askerlerinin kanıyla lekelenmiş bedenler, alınlarına dövme yapılmış isyan sembolleri, kafir ilahileri haykırmaktan boğazları yırtılmış."

Zayıf bir gülümsemeyle, Lech yüzündeki suyu silerek iç çeker. "Merak etmeyin kızlar. Güvende olacaksınız."

Ama ben o kadar emin değilim, Rada da öyle. Dar'ın sepetine bakıyor, parmakları sinirli bir şekilde elbisesinin yakasını oynatıyor. Kendisi için değil, onun için korkuyor, biliyorum. Ve ben ikisi için de korkuyorum. Lech için de, çünkü akıllıca bir yorum yaparsa parçalanıp dörde bölünecek.

Ejderhalar yakınlarda olduğunda her zaman ağzını kapalı tuttuğunu iddia ediyor, ama alaycı bir yorum yapma fikri aklına geldiğinde dilini ısırıldığını henüz görmedim.

"Hiçbir şey bulamayacaklarsa neden evleri basıyorlar?" diye soruyorum, hayal kırıklığıyla homurdanarak.

"Hayatım, amaç isyancıları bulmak değil. Herkesin isyanı nefret etmesini sağlamak, böylece biri yanlışlıkla şeytanın takipçilerini keşfederse, onları muhafızlara ihbar etsin." Lech ıslak botlarını çıkarırken bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Sence Perun neden bir saldırıdan sonra tüm şehri fırtınayla cezalandırıyor? Herkesin isyancıların *siktirip* gitmesini dilemesi için."

Sessizleşir, öfkeden hareketleri sarsılır. Birkaç gün önce sarhoş olduğunda söylediği şeyi hatırlarım: isyancıların saldırısının anlamsız olduğunu. Bu beni rahatsız eder. Woland anlamsız şeyler *yapmaz*. Her zaman kazanmaya çalışır.

"Yani her isyancı saldırısından sonra bu olur mu?" diye soruyorum. "Perun herkesi cezalandırır mı?"

Upir öfkeyle nefes alırken, Rada yanına oturur ve havluyla nazikçe saçlarını kurutur.

"Herkesi değil. Bu özellikle kötü, çünkü yedi ejderhası öldü."

"Yani saldırı tamamen anlamsız değildi," diye mırıldanıyorum.

Lech irkilir ve bana keskin bir bakış atar. "O gece söylediklerimi unut. Sarhoştum. Aklım başımda değildi ve ben basit bir adamım. O isyancıların ne yapmaya çalıştıklarını hiç bilmiyorum."

Bence bir fikri var ve kesinlikle basit bir adam *değil*. Ama Lech'in keyfi yok, bu yüzden konuyu kapatıyorum. Belki yemek yedikten ve rahatladıktan sonra ondan daha fazla bilgi alabilirim.

Genellikle süt barının üstündeki odalarda serbestçe konuşuruz. Görünüşe göre, duvarlara dokunmuş gizlilik tılsımları var ve bu da ortamı biraz güvenli hale getiriyor, ama upir yine de bize sırlarını anlatmıyor. Rada ona tamamen güveniyor, ama ben hala bazı şüphelerim var. Lech çok gizemli, tamamen güvenilir olamaz.

"Buraya gelirlirse sizi uyandırırım," diyor bize. "Uyumaya çalışın."

Bunun üzerine odama geri dönüp banyomun tadını çıkarmaya çalışıyorum, ama kalbim göğsümde korkmuş bir kuş gibi atmaya devam ediyor. Ejderhaların odaları aramak için buraya gelmesi yeterince kötü, ama benim kişisel kabusum, onlardan birinin Foss olması.

Saçımı, onu fare rengi, çekici olmayan bir kahverengiye dönüştüren sihirli macunla tekrar boyuyorum. Yıkadıktan sonra, yüzüme buğday boyası sürüyorum. Bu, çillerimi kapatıyor ve Lech'in deyimiyle beni "oldukça sıradan" hale getirecek kadar yüz hatlarımı bozuyor. Bu iyi bir şey. Sıradanlık görünmez, görünmezlik ise mükemmeldir.

Rada da bir kez denedi, boyanın güzelliğini biraz azaltacağını umarak. Ama olmadı. Wila büyüğü o kadar güçlü ki, ne yaparsa yapsın onu muhteşem gösteriyor. Ölümünden sonra onu wila olmaya lanetleyen tanrının çarpık bir mizah anlayışı olduğunu düşünerek, mizahsız bir şekilde burnumu çekerim. Cinselliğe hiç ilgi duymayan bir kızı cinsel çekiciliğin sembolü haline getirmek gerçekten ironik. Onu cezalandıran Woland mıydı acaba?

Onun tarzına benziyor.

Yatmak yerine, yere oturup ellerimi önüme uzatıyorum, avuç içlerim yukarı bakıyor. Odam için günlük ücretler ve ödemeler olmasına rağmen, sihirle doluyum. Sonunda yeterince yiyeceğim ve güvenli bir uyku yerim var. Bir süreki refah ve nispeten sakın bir dönem içimdeki kuyuyu yeniden doldurdu.

Lech'in ilk tahmininden daha da güçlüyüm, ama dersimi aldım ve kimseye söylemedim. Bir gün sınırlarımı denedim ve rahatlıkla dokuz yumurta doldurabiliyorum, kendimi neredeyse tükenene kadar zorlarsam on iki yumurta doldurabiliyorum. Ve bu, bedeli ödedikten sonra. Keşke Perun her gün sihrimin bir kısmını çalmasaydı, o zaman dikkate alınması gereken bir güç olurum.

Woland kaç tane yumurta doldurabilir acaba? İki düzine? Üç? Yüz düzine yumurta? Onu en son gördüğüm haliyle hayal ediyorum, çimlere rahatça uzanmış, memnuniyetle, kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor. Bir an sonra, görüntüsü avuçlarımın üzerinde hafifçe titreyerek beliriyor. Uzak bir mesafeden bakıldığında olduğu gibi küçük ve yine de kalbim özlem, korku ve nefretin sinir bozucu bir karışımıyla sızlıyor.

Woland'ın minyatür illüzyonu gülümsemeyle uzanıyor, kuyruğu yan tarafında hafifçe sallanıyor. Bana sıcaklıkla bakıyor ve ben titrek bir nefes verip görüntüyü uzaklaştırıyorum. Gerçek şu ki, bana sadece *bir kez* öyle baktı ve şimdi bildiğim kadarıyla, o zaman zaten beni hamile bırakmak için plan yapıyordu.

Sanırım en çok acı veren şey bu. Woland'ın bana çok nazik ve sevgi dolu bir şekilde baktığı, ölü bir ağacın altında kanarken beni kollarına aldığı bir anım var, ama o aptalca anı bile lekelenmiş. Benim aptallığımla inandığım bir yalandı.

Derin bir nefes alıp, onu düşüncelerimden uzaklaştırıyorum ve başka bir görüntü çağırıyorum. Bana tecavüz etmeye çalışan utopek'i çağırıyorum ve onu, açtığım avuçlarımın üzerinde bir dizi aptalca hareketler yapmaya zorluyorum. Egzersiz, kafasının bir tencereye sıkışmasıyla sona eriyor. Zayıf bir gülümsemeyle onu da uzaklaştırıyorum.

İllüzyon, büyük konsantrasyon gerektiren ama çok az güç gerektiren bir büyü türüdür. Bu yüzden pratik yapmak için onu kullanıyorum. Gücüm diğerlerinden fazla olabilir, ama onu güvenle yönlendiremezsem, hiçbir işe yaramaz.

Bu yüzden antrenman yapıyorum. Kimsenin göremeyeceği, odamda, tek başıma.

Ev sessiz, tek ses yağmurun vuruşları. Duvara gidip elimi sürerek, yüzeyin bir gölet kadar berrak ve pürüzsüz olmasını diliyorum. Göğsümde bir gerginlik hissediyorum, ellerim ısınırken duvar da emrimi yerine getiriyor.

Kendime bakıyorum, kahverengi saçlı, uzun boylu bir kadın, sonunda biraz kilo almış, ama gerçekten çekici olacak kadar değil. Başımı bir o yana bir bu yana eğiyorum, elbisesini düzeltiyorum — boynumdan ayak bileklerime kadar beni örten gri, şekilsiz bir şey — ve Foss beni görürse aldatılabilir mi diye karar vermeye çalışıyorum.

Aldatılabilir. Aldatılmayabilir. En zayıf noktam mor gözüm, çünkü göz bandımı çıkarırsa beni tanıyacaktır.

Bu yüzden sağ gözümü örtecek bir illüzyon yaratmaya odaklanıyorum. Görüntüyü zihnimde sıkıca tutarak göz bandını çıkarıyorum ve gözümün olması gereken yerde çirkin, pürüzlü bir yara izi ortaya çıkıyor. Yara izinin etrafında herhangi bir belirsizlik veya titreme olup olmadığını görmek için yansımama bakıyorum, ama illüzyon devam ediyor. Gerçek gibi görünüyor ve herkesin tiksinti ile bakışlarını başka yöne çevirmesine yetecek kadar çirkin.

O halde, bu benim en iyi seçeneğim. İç çekip göz bandını takıyorum, saçlarımı hızla örüyorum. İyice emin olmak için üzerine bir fular takıyorum. Elbisenin rengi gibi gri, renksiz giysiler beni solgun ve önemsiz gösteriyor.

Dışarıdaki sokaktan hafif bir ses geliyor. Bir an sonra, Lech kapımı yumrukluyor.

"Geldiler!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Terör

Alt kattaki süt barda duruyoruz, mamunalar ve şu anda burada kalan sekiz misafir, sırtlarımızı iki duvara dayayarak yan yana duruyoruz. Üç gardiyan düşmanca bakışlarla bizi izliyor, diğer üçü ise üst katta isyancıları aramak için odaları didik didik ediyor. Canavardan çok insana benziyorlar, ama yüzlerindeki pul izleri ve parmak uçlarındaki uzun pençeler, güçlerini sürekli hatırlatıyor.

Rada'nın yanında duruyorum, Rada titreyen kollarında uyuyan Dar'ı tutuyor. Lech onu sıkıca tutuyor, yüzü ifadesiz.

Bir ejderha ona uzun uzun bakıyor, burun deliklerinden duman çıkıyor. Rada irkiliyor, daha da soluyor. Soluk ve hastalıklı görünse de, o muhteşem ve birdenbire, onu daha az dikkat çekici hale getirmek için illüzyon yeteneklerimi kullanmam gerektiğini fark ediyorum. Foss burada bile değil, yani boşuna endişelenmişim, oysa Rada her zaman risk altında.

Çok bencil davrandım ve şimdi bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.
Kahretsin.

"Kızım, neden titriyorsun?" diye sorar ejderha, bir adım yaklaşarak. "Sen masumsun, değil mi? İsyancıları barındırmayanların korkacak bir şeyi yoktur."

Sözlerinin şaka gibi geldiğini biliyormuşçasına, alçak bir kahkaha atarak sırıtıyor. Rada'nın nefesi düzensizleşiyor ve ayakları üzerinde sallanıyor. Lech'in kolundaki kasların gerildiğini görüyorum, sanki hiç kıpırdamadan ona destek oluyor.

"Sadece yorgunum, hepsi bu," der wila zayıf bir sesle, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Mavimsi gümüş rengi pulları olan ejderha, bakışlarını Lech'e çevirir. Neşeli sırıtışı kaybolur, yerine soğuk bir hesaplama gelir.

"Bir upir, ha? Nerede çalışıyorsun?"

"Tekneleri tamir ediyorum efendim," diyor Lech, sesi itaatkar.

Dişlerini sıkarım. Bu benim için yeni bir haber, ama tepki göstermiyorum ve kimse de göstermiyor. Ejderha, turuncu ve sarı renkli başka bir muhafızın yanına döner. "Neden upir'e birkaç soru sormuyorsun? Tekne tamircisiyse, nehirde neler olup bittiğini oldukça iyi biliyor olmalı."

Diğer ejderha homurdanarak başını sallar ve Lech'e onu başka bir odaya takip etmesini işaret eder. Upir, Rada'nın omzunu sıkıca tutar, parmak eklemleri beyazlaşır ve bırakır, yüzü kayıtsızlık maskesi gibi donar. Rada iniltiyi bastırır, elleri o kadar titriyor ki, Dar uykusunda kıpırdanmaya başlar.

"Haydi ama, korkacak bir şey yok, değil mi?" ejderha, sesi yağcı bir tona bürünerek sorar. Daha da yaklaşır ve çocuğun yüzüne bakar. Pulları görünce, eğlenerek homurdanır. "Haydi ama. Bana adını söyle."

"R-Rada."

Yumruğuyla titrek yanağını okşadı. Dar uykusunda inledi. Rada onu sıkıca sarıldı, sanki gardiyan onu götürecekmış gibi. Ben onun yanında, hareketsizce duruyordum. Onu parçalara ayırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu, ama yapamayacağımı biliyordum. Bir muhafızı açıkça saldırırsam, cezalandırılan tek kişi ben olmayacağım. Bütün süt barını yerle bir edecekler ve buradaki herkesi katledecekler.

Bu yüzden hareketsiz kalıp çılgınca düşünüyorum. *Bir şey yap!* içgüdülerim haykırıyor.

Evet, ama ne yapayım? Büyü kullanamam. Onlara saldıramam. Onun yerine kendimi sunabilir miyim? Hayır, çünkü aklı başında hiç kimse Rada'yı benim yerine seçmez.

Yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu beni korkutuyor.

"Ne güzel bir isim," diyor ejderha, sesi o kadar yumuşak ki midemi bulandırıyor. Çok sahte geliyor. "Tıpkı senin gibi."

Yanımda duran bir mamuna burnunu çeker, elleri yumruk haline gelir. Diğer duvarda, Zlotomira kollarını göğsünde kavuşturur, çıplak göğüsleri ortaya çıkar. Sesi kibar ama kararlıdır.

"Efendim, burası o tür bir yer değil. Rahatlamaya ihtiyacınız varsa, Wila Bahçesi'ne gidin. O bir misafir."

Ejderha ona bakmıyor bile, burun deliklerinden daha fazla duman çıkıyor. Onun hiçbir şey yapmayacağını biliyor. Kimse bir şey yapmayacak. Ejderhalar hepimizi yönetiyor.

"Rada, çocuğu oradaki arkadaşına verip bana odanı göstermeye ne dersin?
Yatağının altında isyancılar saklanmadığından emin olmalıyız."

Yine sırtıyor, turuncu gözleri beklentiyle parılıyor. Rada başını sertçe sallıyor.

"Teşekkür ederim, ama eminim arkadaşlarınız çoktan kontrol etmiştir."

Bunu söylerken bile, bana döner, gözleri dehşetle çılgınca parlar. Dar'ı bana uzattığında onu alırım, dişlerimi o kadar sıkırım ki, canım acır. Acı dolu bir bakışlaşırız ve Rada merdivenlere doğru döner.

Ejderha, sırtının alt kısmına sahiplenici bir şekilde elini koyduğunda kanım donar. Kendinden çok memnun görünüyor, Zlotomira'ya zafer dolu bir bakış atıyor ve kendini çok cömert bulduğunu tahmin edebiliyorum.

Onu burada tecavüz edebilir ve hepimizi izlemeye zorlayabilir. Kurbanını özel bir yere götüren ne kadar da nazik bir adam.

Keşke penisi düşse.

Ve aniden, birdenbire, onu nasıl kurtaracağımı biliyorum. "Bekle!" diye bağıyorum, Dar'ı göğsüme bastırarak.

Uyu, diye düşünüyorum, ellerime biraz sihir katarak onun uyanmamasını sağlıyorum. *Sakin ol. Bırak ben yapayım.*

Ejderha bana döner, burun delikleri genişler. "Ne?" diye bağıırır, eskisi kadar neşeli değildir.

Kalbim deli gibi çarparken, içimdeki sihir topluyorum, kafamı boşaltıyorum, korkumu derinlere gömüyorum. Bunu doğru yapmalıyım. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece odaklanmam gerekiyor. Eğer başarısız olursam... Hayır. Bunu düşünemem. Başarı benim tek seçeneğim.

"Efendim, o çok korkuyor, size kendisi söyleyemiyor, ama o... O..." Utanmış gibi davranarak sözümü kesiyorum. Yanaklarım *kızarıyor*.

"Ne?" diye tekrar sordu ejderha, bir adım daha yaklaştı. Boyu uzadı, öfkesi onu şekil değiştirmeye zorladı.

"Çürüme, efendim!" diye bağıırırım, yüzümü utanç maskesi haline getirerek. "O çürüyor!"

Mamunlardan birkaç kişi nefesini tutar, konuklardan biri mırıldanır, diğer ejderha şaşkın bir kahkaha atar.

Gümüş muhafız bana şüpheyile bakarak gözlerini kısar. Kafasının yanlarından yavaşça boynuzlar çıkar ve çenesini öne çıkararak burnundan bir duman bulutu çıkarır.

"Hayır, yok," diye tıslar, bana doğru ilerlerken. "Yalan söylüyorsun!"

Ondan uzaklaşırken korkmuş gibi davranmama gerek yok, kollarımdaki çocuk kadar gerçek bir korku duyuyorum. Ejderha çok yakınımda durup üzerime dikilirken, etrafımızdaki herkes şaşkınlık içinde sessizliğe bürünür.

"Lütfen, efendim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Sadece bacaklarına bakın. Özür dilerim, efendim!"

Çürüme, son aylarda şehirde yayılan bir zührevi hastalıktır. Şifacılar ve eczacılar bir tedavi bulmak için çok çalışsalar da, henüz buna karşı bir koruma yoktur. Lech bana bir keresinde bundan bahsetmişti ve bildiklerim bu kadarla yetmek zorunda.

Ejderha sabırsızlıkla homurdanıp Rada'ya doğru dönünce, tüm büyümü bir illüzyon ağına dönüştürerek arkadaşımın üzerine yönelttim.

İrin. Sarı, çürümüş akıntı bacaklarından aşağı akıyor. Çürümüş koku. Çürüme. Sızan, enfekte, iğrenç. Kalın, sarı sümük sümüklü böcekler gibi derisinden aşağı akıyor. Çürümüş yumurta. Çürümüş balık. Hastalık ve ölüm. Hasta, hasta, hasta. Kusmuk ve bok kokusu.

Sadece bir kez koku illüzyonu yaratmayı başardım ve bunu tekrar yapmak için yoğunlaşıyorum. Ejderha, Rada'nın bileğini yakalıyor ve onu bulunduğu yerden bir adım aşağı çekiyor.

Onun uzun eteğini sertçe yukarı çekince, odadaki herkes geri çekilir, birçok boğazdan tiksinti dolu sesler çıkar. Zorlukla yutkunuyorum, midem bulanıyor.

Güzel şekilli bacaklarının içleri, hayatımda hiç görmediğim bir tür sızan mukusla kaplıdır. Sarı ve yeşil renklidir ve o kadar kötü kokar ki gözlerim yaşarır. Ejderha, dehşet dolu bir ses çıkararak sendeleyerek uzaklaşır ve Rada'nın eteğini bırakır.

Durum bu kadar tehlikeli olmasaydı, onun ifadesine gülerdim. Yüzünde saf şok ve dehşet ifadesiyle kazınmış. Muhteşem.

Bir saniye geçiyor. Rada bir kez hıçkırıyor ve karnını tutuyor. Ejderha dönüp süt barından koşarak çıkıyor. Kapı kapanmadan hemen önce, net bir kusma sesi duyuyoruz.

"Bu adamla birlikte burada kalmak isteyecek isyancılar olduğunu hayal edemiyorum," diyor kalan ejderha neşeyle. "Beyler! İşimiz bitti!"

Ağır botlar merdivenlerden aşağı iner. Ejderhalar birden ayrılır ve Zlotomira kapıyı kilitler, rahat bir nefes alarak kapıya yaslanır.

"Yemin ederim, böyle bir gece beni en az yirmi yaş yaşlandırıyor. Sizi bilmem ama ben bir ya da üç kadeh içki içmek istiyorum. Jolka, hepimize votka doldur. Bu gece benden."

Lech odaya girer ve solgun, titreyen Rada'yı kollarına alır. Rada, Lech onu odalarına taşıyana kadar giderek daha yüksek sesle ağlayarak kendini kaybeder ve bana hızlıca bir bakış atar. Dar'ı kollarımda sallarım, bebeğin ağırlığı ve sıcaklığı bu zorlu deneyimin ardından beni sakinleştirir. Onların peşinden giderim.

İkisini yatakta bulurum, Rada Lech'in üzerine uzanmış, gömleğine ağlamaktadır. Lech, Rada'nın saçlarını ve sırtını okşayarak, onu sakinleştirmek için fısıldayarak konuşur. Masaya vururum ve mamunalar bize melisa çayı ve üç bardak saf votka gönderir.

Dar'ı sepetine koyduktan sonra, içkimi boğazımdan aşağı döküyorum, yakıcı hissini neredeyse hiç hissetmiyorum. Korkmuş, sevinçli ve hala titriyorum. Rada, Lech'in kollarında ağlayarak uykuya dalıyor ve en sevimli şekilde hafifçe horlamaya başladığında, Lech kendini kurtarıp bana geliyor.

"Ne oldu lan?" diye fısıldayarak sorar. "Senin onu kurtardığını ve bir daha insanların gözlerine bakamayacağını söyleyip duruyordu."

Tüylerim diken diken oluyor, zaferimin bir kısmı buharlaşıyor.

"Aklıma gelen tek şey buydu. Ona kızın çürüğü olduğunu söyledim. Sonra... biraz illüzyon yaptım. Sanki doğruyu söylüyormuşum gibi gösterdim."

Lech bana birkaç kez göz kırıyor. "Bu, neden sürekli irin hakkında konuştuğunu açıklıyor."

Yanağımın içini ısırarak başımı sallarım. "Bak, üzgünüm. Muhtemelen hayatının geri kalanında utanç duyacağını biliyorum. Daha iyi bir şey bulmalıydım. Ama... Ama işe yaradı. Gittiler. Ona zarar vermedi."

Lech başını sallar, yüzünde hiçbir ifade yoktur. Aniden kendimi güvensiz hissederek kıvranırm. Bir hata mı yaptım? Rada tecavüze uğramayı mı tercih ederdi? Kulağa saçma geliyor, ama tamamen imkansız da değil. Onu küçük düşürdüm ve mamunalara bunun bir illüzyon olduğunu açıklamak zor olacak. Birincisi, illüzyon çok iyiydi ve çok gerçekçi görünüyordu. İkincisi...

"Bir ejderhaya yalan söyledim," diye fısıldarım, gözlerim kocaman. "Lech, yemin ederim, istememiştim! Yani, istedim, ama bu... Bu bir isyan eylemi olarak demek istemedim! Tanrılar, eğer bunu öğrenip beni mahkemeye çıkarırlarsa, ben..."

"Sakin ol," diyor, yüzü taş gibi. "Yakalanmadın ve yakalanmayacaksın. İyi iş çıkardın. Keşke onu güvende tutabilseydim."

Maske bir anlığına çatlar, gözleri acı ve pişmanlıkla dolar, ama o başka yere bakar ve ben gözlerimi kırptığımda, kontrolündeki çatlak kaybolur. Bana soğuk, değerlendirici bir bakış atar ve ensemdeki tüyler diken diken olur. Sanki yüzümde bir şey arıyormuş gibi. Bir tür onay.

"Ne var?"

Lech başını sallar, sonra eliyle yüzünü siler. Aniden yorgun görünür.

"O seni seviyor, biliyor musun?" der birdenbire, yorgun gözlerinde garip bir şefkatle. "Senin kalmanı istiyor. Bizimle. Belki birlikte bir ev alıp, hayatımızı paylaşmamızı."

İtirafı ilk başta beni mutlu eder. Ben de Rada'yı seviyorum ve bunun ne tür bir aşk olduğunu bilmiyorum, sadece onun yanında olmak, yüzüne bakmak ve onu kötülüklerden korumak istediğimi biliyorum. Her zaman onunla olmak bir rüya gibi geliyor

—sadece bir rüya, çünkü gerçek değil.

Bir gün kaderim beni bulacak ve tüm hayallerimi toza çevirecek.

Yenilmiş bir halde, derin bir nefes alıp kendimi gülümsemeye zorluyorum. "İyi geceler, Lech."

Bardağı kaldırıp ayrılmak için dönerim, ama kapıya ulaşmadan, akşamın duyguları beni yakalar. Titreyerek, kahkahalarla gülerken, sesimi bastırmak için elimle ağzımı kapatırım. Lech yanıma gelir ve endişeli bir bakışla omuzlarımdan beni döndürür.

"Onun yüzünü görmeliydin..." Sessiz kahkahalar arasında, karnım gülmekten ağrarak, "O... dehşete kapılmıştı... tiksinimişti... Güçlü ejderha... Kusmuş, Lech..."

O da gülüyor, kolunu başımın yanındaki kapıya dayıyor. İkimiz de titriyoruz, boğuk kahkahalarla nefes nefese kalıyoruz, nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta karışıyor. Gözyaşları yüzümden akıyor, göz bandım ıslanıyor. Lech gülümsüyor, artık gülmüyor ama gözleri sevinçle kıvrılıyor.

Yaklaşır ve yanağıma öpücük kondurur. Bir an sonra, soğuk dili dışarı çıkar ve gözyaşımı yalar.

Kahkaha boğazımda kalır ve nefes almadan, ses çıkarmadan ona hayretle bakarım. Birbirimize bakarız, gözleri çok mavi ve berraktır, yüzü çok güzeldir. Bu adamı, Rada'yı sevdiğim gibi sevebileceğimi anlarım. Üçümüz de zaten yolun yarısını katetmişizdir.

Lech diğer yanağıma da öpmek için eğildiğinde, titrek bir nefesle yüzümü çevirdim. Dudakları kulaklarıma değdi. Bir an durakladıktan sonra geri çekildi.

"Yapamam," diyorum boğuk bir sesle.

Çünkü ben bir yalanım. Onlar beni Alina sanıyorlar, tek gözlü, bir tür bies olan ve günde yedi yumurta kaynatabilen bir kadın, ama böyle bir kişi yok. Ben Jaga'yım, ödünç alınmış bir zamanda yaşayan ölümlü bir kadın, çünkü bir gün Woland beni bulacak ve sevdiğim herkesi katledecek.

Bunun onlara olmasına izin veremem. Veremem.

"Elbette," diyor Lech, nefesi saçlarımda sıcak. "Anlıyorum."

O uzaklaşır. Ona bakmadan odadan çıkarım, arkamdan kapıyı nazikçe kapatırım. Bar odasında, mamunalar votka ile sarhoş olurlar, merdivenlerden yukarıya eğlence sesleri yükselir. Sırtımı kırmızı kapıya dayarım ve kaybettiğim tüm aşklarım ve sahip olamadığım her şey için ağlarım.

Yalan bir hayat yaşıyorum ve kendimi de kandırdım. Arkadaşlık beni sahte bir güvenlik hissine sürükledi, ama bugün olan her şey, bunu elde edebileceğimi düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu gösterdi.

Hayatımı bulunmaktan korkarak geçirirsem, sevdiklerimi gerçekten koruyup onlara bakamam. Bugün önceliğim Rada'yı korumak olmalıydı, ama ben Foss'tan kaçmaya odaklandım. Neredeyse onun incinmesine neden oluyordum.

Ağır bir kalple, koridordan zümrüt rengi kapıma doğru ağır adımlarla ilerliyorum. İşte o anda oluyor. Aşağıdan gelen sesler boğuklaşıyor ve hava, kırılanda kadar giderek artan bir gerilimle cızırdamaya başlıyor. Slawa'da bugün ikinci kez bir çan sesi duyuluyor. Bu ses, göğsümden büyüğü söküp alıyor ve dehşetle fark ediyorum ki, bu seferki öncekinden çok daha fazla büyü almış.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, nefes almaya çalışırken öksürüyor ve hırıltılı soluyorum. Gözyaşlı, odaklanamayan gözlerimle, kırmızı kapının açıldığını görüyorum. Lech önümde dizlerinin üzerine çöküyor, avuçlarında solgun, hareketsiz bir Dar var.

Bebek nefes almıyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yasa

"Bu bedeli," diye nefes nefese, acı dolu bir sesle Lech. "Bütün büyüsunü aldı. Ne yapacağım? Alina, ne yapacağım?"

Sonsuza kadar süren bir an gibi gelen, ama gerçekte sadece birkaç saniye süren bir süre boyunca bebeğe bakıyorum. Ne hareket ediyor ne de nefes alıyor, bu da hayatının sona erdiği anlamına geliyor. Ruhu gitmiş. Yapacak bir şey yok, çünkü o öldü.

Bana öğretilen, herkesin inandığı şey budur. Nefes hayattır. Nefes yok olduğunda hayat da yok olur ve yapılacak hiçbir şey kalmaz.

Ama bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bir kez öldüm, nefes almayı bıraktım, ama ruhum kalakaldı. Woland beni geri getirecek kadar uzun süre kalakaldı.

Güçlü bir iblis ya da tanrı olmayabilirim, ama ben bir cadıyım ve pes etmem. Ölüm için bile.

"Kal, aşkım," diye Dar'a fısıldıyorum, ruhunun benimki gibi kaçmamasını umarak. "Alina teyze eğlenceli bir şey yapacak. Kal ve izle, tatlım."

Dar'ı ondan alıp aramızdaki yere nazikçe yatırdığımda Lech burnunu çeker. Avucumu göğsüne koyarım, tüm alanı kolayca kaplar. İçini hayal ederim, küçük ama güçlü kalbi, ikiz akciğerleri, kan damarlarından oluşan labirenti. Bu görüntüyü zihnimde tutar ve avucuma sihir yüklerim.

"Kal ve izle, bebeğim," diye fısıldarım.

Sihri akıtıyorum. Onu içine döküyorum, boş kuyusunu bir yumurta gibi dolduruyorum ve kalbinin atmasını, ciğerlerinin nefes almasını, kanının akmasını emrediyorum. *Yaşa*, emrediyorum. *Yaşa ve sağlıklı ol. Bu sihri al ve kendine ait kıl.* Uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Umutsuzluk kalbime yerleşmeye çalışıyor, ama onu sinir bozucu bir sinek gibi uzaklaştırıyorum. *Hayır.* İşe yarayacak.

Olmalı. İçimde sadece umut var.

Dar, minik kollarını havaya kaldırarak sarsılır. Derin bir nefes alır ve yeni doğmuş bir bebek gibi kulakları sağır eden yüksek bir çığlık atar, ama daha da kötüsü, çünkü o zaten dört aylık ve bu yüzden çok daha güçlüdür.

"İşte buradasın." Onu dünyaya tekrar hoş geldin derken sesim rahatlamadan titriyor.

Onu incelerim, nabzını ve kas gücünü kontrol ederim. Tamamen normal görünüyor ve onu kucağıma alıp yumuşakça mırıldanırken, hıçkırıkları sessiz inlemelere dönüşene kadar sakinleşir. Lech'e bakarak gülümserim.

Gözlerimiz buluştuğunda, upirin gözleri büyüdü, ama hayranlık ya da sevinçten değıl. Gözleri, dipsiz, korkunç bir dehşetle büyüdü. Kafasının arkası duvara çarpına kadar benden uzaklaşmaya çalıştı. Orada oturuyor, elleri yumruk halinde, nefes nefese. Gözlerini kırpmıyor, sanki bir an bile olsa beni gözden kaybetmekten korkuyormuş gibi.

"Ne oldu?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde. "O iyi, bak."

Lech çılgınca başını sallar, cildi o kadar solgundur ki, illeri ona kıyasla çok koyu görünür. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar ama sadece titrek bir nefes alır ve bana sanki bir canavar gibi bakar.

"Lech, ne oldu?"

Kalın bir yutkunma sesiyle nihayet konuşur, sesi kısılmıştır. "Sen nedin lan?"

Geri ekilirim, bebek ağladığında içgüdüsel olarak onu sustururum. Lech'in gözleri göğsüme yaslanmış çocuğun başına düşer, sonra tekrar yukarı bakar, korkusu biraz azalır, ama hala temkinlidir.

"Ben Alina." Yalanla sesim boşalır. "Ve sana söz veriyorum, o iyi. Ruhu kalmış. Bu... Muhtemelen sana, Perun'un nefesi, içimizdeki yaşam olduğunu ve onun yokluğunda sadece ölüm olduğunu öğretmişlerdir, ama her zaman böyle değildir. Bazen ruh, sadece bir anlığına kalır. Ve sen... Onları geri getirebilirsin."

Kafasını sallar. "Hayır. Anlamıyorsun. Bu... Seni bunun için yargılamayacaklar. Seni ve dokunduğun herkesi yok edecekler. Alina, bu... Bu sapkınlığın ötesinde. Sen kanunu iğnedin."

Ben küçümseyerek homurdanırım. "Yasa. Tabii. Kimse bilmeyecek, değıl mi?"

Lech aniden güler, ama gülüşü acı ve serttir. Bana sert bir düşmanlıkla bakar ve ben *nedenini* anlamam.

"Benden bir şey yapmamı istedin!" diye fısıldarım, sesimi alçak tutarak. "Ben de yaptım. Başka ne bekliyordun?"

"Yaratılışın en eski kanununu çiğnemeni beklemiyordum!" diye karşılık verir. "Alina, bu... Kara büyüden bile daha kötü! Bu... Weles bile bunu yapmadı, hiç. Bu kötülüğün ötesinde. Sen... Bu çocuğa ne yaptığını düşünmek bile istemiyorum. Onun kaderi bu gece ölmek ve Büyük Meşe'de bir kırlangıç olmak, sonra da başka bir kişi olarak geri dönmektir. Ama sen... Onun döngüsünü bozdun. Şimdi ne olacak?"

"Bir çocuk, sonra bir adam," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve bir gün, belki bir kahraman. Belki kader seni artık kontrol etmediğinde, istediğin her şey olabilirsin."

Sözlerimin gerçeğini anladığımda omurgamdan bir ürperti geçer. Ben de Dar gibiyim. *İki kez* ölümden kaçtım. Kaderi atlattım ve şimdi yerine getirmem gereken bir kaderim yok, sadece kendim seçtiğim kaderim var.

Ve ben kötü değilim, çünkü bunu seçmiyorum. İyi olmayı seçiyorum, en azından sevdiklerime karşı.

"Rada hala uyuyor mu?" diye soruyorum ona, sesim sert.

Sanki onu yeni hatırlamış gibi irkilir. Bacakları titreyerek Lech ayağa kalkar ve odanın içine bakar. "Evet. Uyuyakaldı."

"İyi. Ona olanları anlatmayacağız. Onun için Dar gece boyunca rahatça uyudu. Onu kaybetmenin onu mahvedeceğini biliyorsun."

Bu, Lech'i tokat yemiş gibi etkiler. Bebeği kucağıma alıp yanına gelene kadar, gözleri fal taşı gibi açılmış, sessizce bana bakar.

"Kendin bak. Lütfen. O iyi. Sıcak, nefes alıyor... Hâlâ Dar. Onu büyük bir üzüntüden kurtardık."

Lech çocuğu nazıkçe kucağına alır ve sallamaya başlar. Zaten yarı uykuda olan Dar, yüzünü upirin göğsüne bastırır ve tombul yumruğuyla gömleğini sıkıca tutar. Lech bir kez titrer ve başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doludur.

"Gördün mü? O iyi. Rada'nın bunu bilmesine gerek yok," diye fısıldarım.

O başını sallar ve ben başparmağımla hızlıca gözyaşını silerim. Lech burnunu çeker, sonra titrer ve bebeği korkutmamak için elinden geleni yaparken sessizce ağlar. Elini tutup onu odama götürür, yatağıma oturturum. Kafasını ve sırtını okşar, Dar'ı kucağına almasına izin veririm. O hayatta. Her şey yoluna girecek.

Lech titremesi durduğunda, boğazım düğümlenir ve ona gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar veririm. Her şeyi değil, ama neden bunu yaptığımı anlaması için yeterli olan kısmı.

"Daha önce hiç olmamış gibi değil," diye fısıldıyorum. "Şeytan bunu bir kez yaptı, yaralar ve sıcak çarpması nedeniyle ölen ölümlü bir kadına. Onunla işler o kadar kolay olmadı. Vücudu parçalanmış olduğu için onu yeniden yaratmak zorunda kaldı. Ama kadın yaşadı. Onu geri getirdi."

Lech bana uzun uzun bakar, kırmızı çerçevesi gözleri keskinleşir. "Bunu nereden biliyorsun? Eğer böyle bir şey yaptıysa, kimseye söylemezdi. Kimse kanundan muaf değildir, Perun bile."

Tanrıların kolayca çiğnedikleri başka bir yasayı hatırlayarak burnumdan soluyorum: en yakın akrabasıyla yatmayı yasaklayan yasa. Mokosz oğlu Rod ile cinsel ilişkiye girmiş ve daha sonra üç rodzanica kız kardeşi doğurmuştu.

"Bundan çok şüpheliyim. Tanrılar kanunlarını sürekli çiğniyorlar, değil mi? Kanunlar, onlar istediklerini yaparken bizi hizada tutmak için var."

Lech beni düşünerek derin bir nefes aldı. "Bazı durumlarda sana katılabilirim, ama yaşam ve ölümle oynamak... Alina, bu tehlikeli. Ayrıca, soruma cevap vermedin. Şeytanın ne yaptığını nereden biliyorsun?"

"O kadını tanıyordum," diyorum yumuşak bir sesle. "Bir zamanlar."

Bu yalan gibi gelmiyor. O tarlada ölen ve kemikleri kırılan bir acı içinde geri getirilen Jaga artık burada değil. Sonrasında olan her şey beni çok değiştirdi.

Artık kim olduğumu bilmiyorum.

"Peki ona sonra ne oldu?" diye sordu Lech, Dar'a endişeli bir bakış atarak. "İyi bir hayat mı yaşadı?"

Bir yalan daha ne fark eder ki?

"Ben... Evet, iyi yaşadı. İyiydi. O da iyi olacak."

Lech başını sallar, hala Dar'ın uyuyan yüzüne, sanki derisini ve etini delip geçip çocuğun ruhuna bakarak onun gerçekten kendisi olduğundan emin olmak istercesine bakar.

"Ama bu durumu değiştirir," diye sessizce söylüyor. "Bir ara Rada'ya söylemek zorunda kalacağız. Ve onu korumak zorunda kalacağım—hepinizi korumak zorunda kalacağım. Sen de. Özellikle sen. Alina, hâlâ anlamıyorsun. Sen... Böyle şeyler yapıp dolaşamazsın. Ejderhalara yalan söylemek bir şey, ama o büyü... Öğrenmen gerek. Nasıl saklanacağını, nasıl *daha iyi* yalan söyleyeceğini, nasıl hayatta kalacağını. Hangi yasaları çiğnememen gerektiğini."

"Aha. Ve tekne tamircisi işinde bana öğretebilecek birini tanıyorsun, öyle mi?" diye soruyorum, sohbete biraz neşe katmaya çalışarak.

"Tekne tamirciliği yapmadığımı çok iyi biliyorsun," diyor Lech burun kıvrarak. "Yarın sana göstereceğim. En azından sonuçları daha iyi anlayana kadar saklanmamız gerekecek. Çünkü birçok sonuç olacak. Şu anda normal görünebilir, ama sen kaderin ipliklerini değiştirdin. Bu fark edilmeden kalmayacak."

Sabırsızlıkla homurdanmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Woland'ın beni diriltmesinin gökleri yıkmaması, Lech'in haklı olmadığı anlamına gelmez. Ve bunun Dar'ı etkileyeceği en az bir yol aklıma geliyor.

"Alındaki işaret," diyorum yavaşça. "Rodzanicaların her yeni doğan çocuğa verdiği işaret. Bu sadece ölümlülerin dünyasında mı olur, burada da mı?"

Lech dişlerini sıkarak küfürler mırıldanır. "Siktir, haklısın. Evet, her yeni doğan bir işaret alır. Bir rodzanica onu görürse, kaderinin değiştirildiğini anlayacaktır. Anladın mı? Ve bu, bizim bildiğimiz tek değişiklik. Peki ya herkesin bilmediği değişiklikler ne olacak?"

Onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Dar'ı hayata döndürdükten sonra beni saran sevinç ve sınırsız güç, dayanılmaz bir düşünceyle paramparça oluyor: Onu geri getirerek, ona yardım etmek yerine zarar vermiş olabileceğim.

Yine de...

"Pişman değilim," diyorum, inatla Lech'in mavi gözlerine bakarak. "Yine yapardım. Rada için."

Bu onu yumuşatmış gibi görünüyor. Upir ayağa kalkıyor ve yorgun gözlerle bana bakıyor, sonunda zayıf bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"O bunu öğrendiğinde sana teşekkür edecek. Ben de sana teşekkür ediyorum. Sen... Sen eşsiz birisin, Alina. Başka hiç kimse onun için bunu yapmazdı. Bunu unutmayacağım."

Gitmeden önce derin bir nefes alır ve omzunun üzerinden bana bakar.

"Yarın erken kalkın. Size göstermek istediğim bir şey var."

Kafamda kararımı vermiş olarak başımı sallıyorum. Onlarla son bir kez daha gideceğim, ondan sonra hayatlarından kaybolmam gerekecek. Yarın veda günü olacak. Uyumadan önce perdelerimi açık bırakıyorum ve gün ışığı beni erken uyandırıyor. Dışarıda gökyüzü gri, sokaklar ıslak ama artık yağmur yağmıyor.

Perun amacına ulaştı ve isyancıların saldırısı için herkesi cezalandırdı. Ben izlerken, pencerenin altından bir cenaze alayı geçiyor, dar bir arabada ve onu bir düzine kobold ve birkaç chochol takip ediyor.

Ceset şehir dışında yakılacak. Bugün bir düzineden fazla cenaze töreni yapılacağını tahmin ediyorum. Ve bunlardan biri Dar'ınki olmalı.

Büyümün işe yaramadığı ya da kaderin hakkını almayı başardığı düşüncesiyle aniden korkuya kapılıyorum, omuzlarıma bir şal atıp çıplak ayakla Rada'nın odasına koşuyorum. Lech, giyinmiş halde, hafifçe kapıyı çaldığımda açıyor.

Endişeli ifademi görünce "O iyi" diyor. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Beş dakikada bir onu kontrol ediyorum. Rada benim anne tavuk gibi olduğumu söylüyor."

Bana zayıf bir gülümseme attı ve ben rahat bir nefes aldım. "Tamam. Teşekkürler. Bir sorun olursa haber ver."

Bir saat sonra, kahvaltıdan hemen sonra dışarı çıkıyoruz. Rada, ona bağlamasına yardım ettiğim şalla bebeği tutuyor, şalı rahat bir kanguru haline getirerek. Elleri serbest ve saçlarını yüzüne itip saklamaya çalışıyor. Haftalardır dışarı çıkmamış ve Lech'in onu bugün bize katılmaya ikna etmesi biraz uğraş gerektirmiş.

Ağır paltolarımıza rağmen ikimiz de soğuktan titriyoruz. Vücut ısısı bizimkinden daha düşük olan Lech, kolları sıvamış, kaslı, çilli ön kollarını ortaya çıkarmış, rahat görünüyor.

"Seni biraz gizlememi ister misin?" diye soruyorum Rada'ya. "Bir illüzyon yapabilirim. Seni, tam olarak çirkin değil, ama daha az parlak hale getirebilirim."

"Lütfen yap!" Gözleri çılgınca bana dönüyor. "Yüzümden nefret ediyorum. Nefret ediyorum! Lütfen beni çirkin yap, Alina. Senden daha sıradan olmak istiyorum. Oh, sadece bu seferlik!"

Rada'yı sıradan birine benzetmeye çalışırken eğlenerek kıkırdayarak güldüm. Onun soluk altın rengi saçlarını donuk ve düz hale getirdim, yüzünü biraz orantısız, gözlerini soluk mavi yaptım. Hâlâ kendisiydi, ama eskisi kadar çarpıcı değildi.

Lech onaylayarak başını sallayınca, heyecanla "Ee? İşe yaradı mı?" diye soruyor.

"İşe yaradı," diyor Lech, yanağına bir öpücük kondurarak. "Gidelim. Yapacak çok işimiz var."

Rada gülümser ve elimi tutar, ben de nemli sonbahar havasını derin bir nefesle içime çekerim. Yumuşak, sıcak elinin dokunuşu, o burada benimle birlikte olmasına rağmen özlemle içimi acıtıyor.

Ama yakında gideceğim.

"Herkese senin çürümüş olduğunu söylediğim için üzgünüm," diye mırıldanırım, Rada neşeli bir şarkı mırıldanırken, benim illüzyonum onun yürüyüşümüzün tadını çıkarmasını sağlıyor.

"Ne? Hayır, üzülme! Harikaydı! Tanrılar, kaçış şekli

—Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim. O anda korkudan zevk alamadım, ama inan bana, şu anda bu benim en sevdiğim anılarımdan biri. Sanırım gerçekten çürümeye yakalanacağım, biliyor musun?"

"Lütfen, yapma," diyor Lech kuru bir sesle. "Tabii vücudunun vajinandan başlayarak çürümesini ve acı içinde ölmesini istemiyorsan. Bu ciddi bir hastalık."

Bizi köprüye götürüyor ve sonra nehrin bizim tarafındaki kıyı boyunca ilerliyor. Köprüden uzaklaştıkça sokaklar daha ıssız hale geliyor, bina cepheleri bakımsız ve itici bir hal alıyor. Bazı kapılar tahtalarla kapatılmış. İki evin arasındaki dar ve karanlık bir sokakta tavuk kadar büyük bir fare gördüğümde irkiliyorum.

Nehir sağıımızda, vadinin dibinde gri bir su kütlesi olarak uzanıyor. Kısa süre sonra, kayaya oyulmuş dar merdivenlerin su seviyesine indiği bir yere varıyoruz. Lech duruyor ve bir an için, bize o tehlikeli merdivenleri kullanmamızı söyleyeceğinden korkuyorum, ama bunun yerine, yarı yıkık, alçak bir binaya dönüyor.

"Burada kalın."

Yüzü gergin. Binayı inceliyorum ve kasvetli görünümüne rağmen kapının sağlam ve sıkıca kapalı olduğunu, pencerelerin sağlam tahtalarla kapatıldığını fark ediyorum. Ön cephesi koyu gri, çoğunlukla tek tip. Sokağın parke taşlarının hemen üzerinde siyah bir iz gözüme çarpıyor ve onu tanıdığımdaya yutkunuyorum.

Boynuzlu bir üçgen. Weles'in işareti.

Lech kapıyı uzun, tuhaf bir diziyle çalar, sonra benim duyamayacağım kadar sessizce bir şey söyler. İçeride, bir dizi tıklama sesiyle sürgüler ve kilitler açılır ve kapı açılır. Kaslı, çıplak göbeği ve ağzında dişleri olan uzun boylu bir mamuna erkeği bizi içeri davet eder ve boş sokağa dikkatli bir bakış atar.

"Gelin." Lech ikimizin elinden tutup bizi içeriye götürür. Eşiği geçtikten hemen sonra kapı gürültüyle kapanır.

"Burası neresi?" Rada korku dolu bir fısıltıyla sorar.

"Burası güvenli. Göreceksin."

Mamuna erkeği bizi görmezden geliyor, kapının yanında sakın bir şekilde duruyor. Hâlâ ikimizin de ellerini tutan Lech, bizi kasvetli binanın derinliklerine doğru götürüyor. Burada orada, duvardaki apliklerde zayıf mumlar yanıyor, ancak odaların çoğu gölgelerle kaplı. Burası yaşanmış bir yer gibi görünmüyor.

Evin diğer bölümlerinden farksız, karanlık bir duvar şeridine ulaşıyoruz. Lech duruyor. Yüzündeki ifade, her zamanki alaycı sırıtışından o kadar farklı ki, tedirginliğim artıyor. Lech ciddiyse, durumun kötü olduğu anlamına geldiğini düşünmeden edemiyorum.

"Slawa'nın en iyi korunan sırrına girmek üzeresiniz," diyor. "Burası, şehrin altındaki tünellere açılan birkaç girişten biri. Uzun bir yol yürüyeceğiz ve başka insanlarla karşılaşabiliriz, ama güvende olacağız. Ejderhalar buraya giremez."

"Bizi neden buraya getirdin?" diye soruyor Rada, Dar'ın başını okşayarak.

"Göreceksin. Güven bana."

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Lech'in sırları yüzünden ona hiç tam olarak güvenemedim ve girmemizi istediği yeraltı labirenti bana bir tuzak gibi geliyor. Yine de, Rada'yı sevdiğini ve beni önemseddiğini biliyorum. Bundan eminim, bu yüzden korkularımı bir kenara bırakıyorum.

Ayrıca, Woland ve ordusu şehirde kalmaya gücü yetmez, yeraltında olsun ya da olmasın. Herhangi bir tehlike olursa, ben halledebilirim. O olmadığı sürece.

Lech henüz bitirmemişti. Güven verici bir şekilde gülümsedi ve içinde düz saplı tahta bir nesne bulunan küçük bir kutu çıkardı. Parmaklarında çevirdiğinde, düz tabandan yukarı doğru çıkıntı yapan Weles sembolünün oyulduğunu gördüm. Ardından küçük bir kırmızı boya kabı çıktı.

"Sadece onaylı damga ile yapılmış bu işareti taşıyanlar girebilir. İşaret hemen kaybolur. Kimse onu cildinde görmez, ama duvarlar bilir."

Rada ona kolunu uzatır ve o da damgayı onun cildine bastırır. Rada kaşlarını kaldırır ve ben de şüpheyi izlerim. Ben bunun için kaydolmamıştım.

Lech, Dar'a da bir tane koyar ve dediği gibi, semboller hemen kaybolur, geride sadece zayıf bir sihir yankısı kalır. Bana döndüğünde, kollarımı kavuştururum.

"Ne tür bir büyü yaptığını bilmem gerek," derim, istemediğim kadar sert bir sesle.

Gözlerini devirir. "Öyle mi? Az önce açıkladım. İnan bana, sevgilim, dünden sonra pek bir dayanağın kalmadı." Ben sinirlenince, ifadesi yumuşar. Elim tutar. "Sana güvenlik sunuyorum ve gerçekten bizimle gelmeni istiyorum. Bir süre burada saklanacağız. Gelmezsen, seni göremeyeceğiz ve hem Rada hem de ben seni özleyeceğiz. Lütfen."

Kollarımı sıvadım ve ona ön kolumu uzattım, kalbim çarpıyordu. Lech'in sözleri onu tahmin edebileceğinden daha fazla etkiliyordu beni. O ve Rada benim ilk sihirli arkadaşlarımdı ve evet, korkularım ve endişelerime rağmen onları takip edecektim.

"Cesur kız," diyor sırtarak, damgayı derime bastırıyor.

Weles'in sembolü kırmızı renkte parladi ve sonra hafif bir karıncalanma ile derime gömüldü. Bitti. Artık temiz olan ön koluma baktığımda, duvarda dar bir kapı olduğunu fark edince irkildim. O kapı daha önce orada değildi.

"Hadi. Merdivenlerde dikkatli ol."

Lech kapıyı açar ve bodruma inen dolambaçlı bir merdiven ortaya çıkar. Anlıyorum. Ev sadece bir paravan. Aradığımız şey aşağıda.

Damga, kapıyı görmemi sağlıyor. Burası gerçekten çok iyi gizlenmiş ve göğsümde korkuyla karışık bir umut ışığı parlıyor. Slawa'da yaşarken, hiç olmadığım kadar özgürüm, ama ejderhaların terörüne maruz kalmak korkunç bir yük.

Güvenlik vaadi beni cezbediyor.

Lech önde, Rada ikinci sırada ve ben onun arkasında gidiyorum.

Çok uzun bir süre merdivenlerden aşağı iniyoruz. Büyülü ışık küreleri tavanın altında burada orada süzülüyor ve birkaç adım önümüzü görebilmemiz için yeterli ışığı sağlıyor. Hava küf kokuyor ve derinlere indikçe soğuyor, ama dışarıyı kadar soğuk değil.

Duvarlar tüylü hale geliyor, Lech'in zararsız küf olduğunu mırıldandığı siyah, tüylü bir maddeyle kaplı.

Düz olmayan bir basamakta tökezliyorum ve dengemi korumak için duvara tutunmak zorunda kalıyorum. Tüylü gibi değil, daha çok esnek bir örümcek ağı gibi. İğrenerek parmaklarımdan silkelıyorum ve yoluma devam ediyorum.

"Yolun yarısını geçtik," diyor Lech.

Merdivenlerin sonuna ve altta bulunan ağır metal kapıya vardığımızda, Rada nefes nefese kalmış, bacakları efordan titriyor. Ben biraz daha iyiyim ama hala nefes nefeseyim. Basamakları saymaya çalıştım ama sekiz yüze geldiğimde bıraktım.

Lech, yukarıda kullandığı aynı şekilde kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve iyi aydınlatılmış bir mağaraya girdik. Tavan çok yüksekti ve kayadan oyulmuş sütunlarla destekleniyordu. Alan düzgün bir şekilde düzenlenmişti, duvarlar ve zemin pürüzsüzdü. Burası doğal bir mağara değildi. Biri burayı çok düşünerek ve emek harcayarak inşa etmişti.

Duvarlar boyunca masalar dizilmiş, banklar dağınık bir şekilde yerleştirilmiş. Mağaranın ortasına geniş, mükemmel bir daire çizilmiş, kırmızı saçlı, dar bir elbise giymiş bir wila orada duruyor, kolları dans pozunda gibi uzanmış. Altın küreler onun etrafında toplanmış, onu iyi aydınlatıyor.

Birkaç kişi etrafta dolaşıyor, bir chochol, birkaç upir ve tamamen beyaz gözlü, buruşuk, geniş ağızlı bir kadın, onu bir strzyga olarak tanıyorum. Biz içeri girdiğimizde gözlerini bize çeviriyor. Görmeyen bakışları Rada'nın üzerinde kalıyor ve dudaklarını şapırdatarak sırtıyor. Diş etleri siyah, dişleri keskin. Saçları gümüş rengi, başının etrafında örgülerle taç gibi düzenlenmiş.

"Lech bize taze yiyecek getirmiş," diyor çirkin bir kahkaha atarak.

Rada yorgunluk ve korkudan titreyerek bana yakınlaşır. Kolumu ona dolayarak strzyga'yı değerlendiririm. Onların nadir ve güçlü olduklarını hatırlarım, ama benim kadar güçlü olmadıklarını da. Eğer daha fazla yaklaşırsa, ona bir ders veririm.

"Onu rahat bırak," diye bağıır Lech, dişlerini göstererek strzyga'ya saldırır. Strzyga yerinden kıpırdamaz. "Bir kelime daha edersen, seni öldürürüm."

O, alaycı bir gülümsemeyle ona bakar. "Evlat, burada kuralları sen koymuyorsun. Açım ve yıllardır bebek yahnisi yemedim."

Lech ona tıslar, sonra bize döner. "Şaka yapıyor. Ya da yapmaya çalışıyor. Gördüğünüz gibi mizah konusunda pek iyi değil."

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Rada, yüzünü saçlarına gömerek.

Strzyga ona döndü ve alaycı bir şekilde burnunu çekti.

"Sevgilin sana söylemedi mi? Tatlım, artık senin evin burası. Sırrımızı biliyorsun. Bu da kalman gerektiği anlamına geliyor."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Alt

Lech bizi mağaradan geçerek dar bir koridora, oradan da küçük bir yeraltı odasına götürür. Oda sandıklar ve çuvallarla doludur ama neyse ki kimse yoktur. Kapıyı kapatıp ona yaslanır ve bize ihtiyatlı bir bakış atar.

Rada bir kez burnunu çekip gözyaşlarını yutar, sonra en yakın sandığa oturur ve Dar'a göğsünü verir. Bebek, merdivenlerden aşağı uzun ve sallantılı yürüyüşün sakinleştirici etkisiyle mutlu bir şekilde emzirilir. Ona odaklanır ve Lech'e bakmaktan kasten kaçınır.

Sorun değil. Onunla ben ilgilenirim.

"Açıklayın," diyorum dişlerimi sıkarak, ona bir adım yaklaşarak kapıya sıkıştırıyorum.

"Bunun hakkında konuşmamı imkansız kılan bir büyü altındaydım," diyor Lech, sesinde pek pişmanlık belirtisi olmadan. "Bu yüzden seni uyaramadım. Ve bunun pek de sıcak bir karşılama olmadığını biliyorum, ama bunlar güvenilir, sadık insanlar. Burada güvende olacaksın. Bu tüneller Weles'in kendisi tarafından inşa edildi ve güçlü, kadim bir büyüyle korunuyorlar. Perun bile burayı geçemez."

"Kime sadık?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Öfkeliyim, ama bu öfke bile altındaki korkuyu gizleyemiyor. Duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum. Çıkış yolu olmayan bir yerin altında gömülmüş durumdayım ve korkunç, boğucu bir önsezi midemi bulandırıyor.

"İsyan," diyor Lech, en büyük korkumu doğrulayarak.

Yumruklarımı sıkıyorum, çığlık atmamak için tüm vücudumu kasıyorum. Ama nafile. Panik mide boşluğumda kök salıyor, kaçma ihtiyacı ile cildim kaşınıyor.

"Gitmeliyim," diyorum, sesim kırılıyor. "Çekil yolumdan."

Upir başını sallar, gözlerinde tanıdık alaycı bir ışıltı parlar. "Yani ejderhaların uydurma sapkınlık suçlamalarıyla seni yargılaması ya da duvara dayayıp tecavüz etmesi riskini göze alarak dışarıda yaşamayı mı tercih edersin? Alina, burası dünyadaki en güvenli yer. Çoğu mağara o kadar derindir ki, ölüm vergisi oraya ulaşmaz. Buraya girebilmek bir ayrıcalıktır."

"Ayrıcalık," diye mırıldanır Rada, normalde nazik olan sesi zehirli bir tona bürünür.

Rada'nın tahammül edemediği tek şey, bebeğinin tehdit edilmesidir.

"Senin lanet ayrıcalığını istemiyorum!" diye bağırırım, kontrolümü kaybederek. "Ben bunun için anlaşımadım! Sen kalmak istiyorsan kal, ama beni durduramazsın!"

"Muhafızlar seni durduracak," diye tıslar Lech. "Senin neyin var? Savaşmak istediğini sanıyordum, çünkü bizim işimiz bu! Bizim için, Dar için daha iyi bir dünya için savaşıyoruz! Dün gece en kutsal yasayı çiğnedin, Alina. Senin yerin burası. Sana iyilik yaptım, anlamıyor musun?"

Bu, Rada'nın dikkatini çeker. "Ne kutsal yasası?" diye sorar, gümüş rengi gözleri yüzümü tarar.

Onun tekrar kendine benzediğini fark ettim. O kadar panikledim ki, illüzyonumu bozdum. Gözlerimiz buluştuğunda kalbim parçalandı, onun gözleri, çektiği onca acıya rağmen çok masum ve yumuşaktı.

Bunun vedamız olduğunu fark ettiğimde boğazım kederle düğümlenir. Kalamam. Varlığım onun, hepsinin için bir tehdit.

Çünkü Woland isyanın lideri ve benim için ne kadar değerli olduklarını öğrendiğinde onları öldürecek.

Lech'e dönüyorum, kararımı vermişim, paniğim soğuk ve sarsılmaz bir şeye dönüşmüş.

"Kıpırdama yoksa seni kıpırdatırım."

O, bunu bir meydan okuma gibi görerek sırtıyor. "Güreşelim."

Upir beni sıkıca kucaklar, güçlü vücudu etrafımda güçle gerilir. Onun kucaklamasından kurtulmaya bile çalışmıyorum. Bunun yerine, derimde dikenler çıkmasını sağlıyorum.

Lech acı içinde bir çığlık atarak uzaklaşır, göğsündeki sayısız sığ yaradan kan sızmaktadır. Durup bakmam ya da elbisesinde hasar olup olmadığını kontrol etmem.

. Çıkış yolu engelsizdir ve ben pelerinimi silkeleyerek kapıdan dışarı fırlarım. Pelerin beni yavaşlatıyor.

Koridorun sonunda durup nefes nefese kalırım. Mağara artık kalabalıktır. En az iki düzine insan sayarım, hepsi benimle çıkış arasında durmaktadır.

Upirler, koboldlar, mamunalar ve diğerleri. Bazıları silah tutuyor ama çoğu eli boş, çoğu hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar ve sonucu zaten biliyorlarmış gibi. Sanki oynamak için can attıkları bir oyunmuş gibi.

"Şimdi, canım," diyor strzyga sırtarak, parmaklarını çatırdatıyor. "Bizi seni incitmeye zorlama."

Bir stratejim yok ve düşünmek için içimde yer kalmadı. Tek sahip olduğum şey, saf panik ve kaburgalarımın altında uğuldayan güçlü büyü. İçgüdülerimin yönlendirmesiyle, o gece Woland'a yaptığının aynısını yapıyorum.

Avuçlarımı uzatarak strzyga'yı hedef alıyorum. *Uç.*

Büyümün gücü onu havaya kaldırıp tüylü duvara çarptığında çığlık atar. Vücudu iğrenç bir çıtırtı çıkarır ve başı sallanarak yere yığılır. Bilinci kapalıdır.

Kalabalık sessizliğe bürünür, rahat atmosfer buharlaşır. Gözler kısıılır, eller sopa ve hançerleri sıkıca kavrar. Korku ve çaresizliğim boynumda bir ilmek oluşturur ve ben gülümserim, boğazımda bir kahkaha patlar.

Ölmek üzereyken hep gülerim.

"Sırada kim var?" Sesim ölümcül sessizliği yırtıyor.

Kobold, tüylü ve neredeyse bir ayı kadar büyük, dört ayak üstüne çöküp bana saldırır. Parmaklarımı açarak elimi indiririm ve "*kes*" diye düşünürüm.

Acı ve öfkeyle bağırarak sendeliyor. Yanında dört derin yara karanlık kan akıyor. Sonunda kullanabildiğim gücümün sarhoşluğuyla içimden gülüyorum. Harcayacak çok daha fazlası var.

"Onu çevreleyin," diye homurdanır sarışın bir upir kadın, çömelerek botuna uzanır. Kısa, vahşi görünümlü bir bıçak çıkarır.

"Olmaz."

Dizlerimin üzerine çöküp, iki avucumu da yere koyuyorum. Tek bir şansım var, sonra kaçmam gerekecek. İsyancılar bana saldırıyor ve ben mağara zemini boyunca güçlü bir dalga gönderiyorum. *Düşün*, emrediyorum.

Bazıları tökezler, bazıları takılır, ama bazıları ayakta kalır. Sanki beni köşeye sıkıştırmak istedikleri vahşi bir hayvanmışım gibi, dikkatlice yaklaşılır. Göğsümdeki gerginliğe karşı dişlerimi sıkarım ve taktiğimi değiştiririm.

Zincirler.

Yarı hayali, yarı gerçek zincirler yerden fırlayarak bacakları ve gövdeleri sarmalarken metalik bir ses çıkar. Büyüm bir sel gibi dökülür ve acıdan çığlık atarım. Büyüyü keser ve sendeleyerek koşmaya başlarım. En azından kapıya giden yol açıktır. Belki de ayrıldıktan sonra kapıyı kapatacak kadar büyüm kalmıştır, böylece beni takip edemezler.

"Dur."

Onun sesini duyunca inlerim. Bu, kan ve yalan tadı olan tanıdık, güçlü büyüyle dolu bir emirdir. Mahkum olduğumu biliyorum, her şeyin bittiğini biliyorum, ama itaat etmiyorum. Kapıya doğru bir adım daha atarım. Çok yakındayım.

"Jaga. Dur."

Ve sonra, öyle olmaz. Önümde bir gölgeler duvarı yükselir ve yolumu keser. Bana uzandıklarında korkuyla inlerim, bedenim durduramadığım sessiz hıçkırıklarla sarsılır. Yakında, o gölgeleri etrafıma saracak, beni onların içinde gömecek ve ben asla ayrılamayacağım. Sonsuza kadar kapana kısılacığım.

Ama garip bir şey olur. Gölgeleeri cildime dokunmadan kayar. Sanki onların geçemeyeceği görünmez bir bariyerle kaplıyım ve birdenbire bunun ne olduğunu anlarım.

Boynumdaki kolye, ondan sakladığım kanı içeren şişe, aynı zamanda gölgelerinin bana dokunmasını engelleyen bir büyü de içeriyor. Rahatlamam kısa sürer. Kolyeyi benden alacak, fark ederim.

Ve bir daha ondan kaçamayacağım.

Son damla büyümlle, avucumu kolyeye bastırıyorum. Arkamda, onun toynakları düzenli adımlarla güm güm ses çıkarıyor, gittikçe yaklaşıyor. Sadece birkaç saniyem kaldı.

Benim, diye umutsuzca düşünüyorum. Kimse alamaz. Sadece benim. Benim, benim, benim. Sonsuza kadar.

Köprücük kemiklerim hareket edip içimde sürtünerek yanlara kayınca acı içinde çığlık atıyorum. Göğüs kemiğim aşağı doğru itiliyor ve tüm göğüs kafesime acı verici şoklar gönderiyor. Göğsümdeki kuyu buz gibi bir boşlukla yanıyor, harcayamayacağım büyü dalgalar halinde yayılıyor ve etimi ve kemiklerimi yeniden şekillendiriyor.

Cildim eriyor ve acı içinde, terli avucumun altında yanan kolyenin cildimin altına kaydığını hissediyorum.

Acı bitmiyor. Daha derine iniyor, etimin altına giriyor ve kemiklerim yerinden çıkıyor, sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Sonra sona eriyor. Köprücük kemiklerim ve göğüs kemiğim geri kayıyor. Dizlerimin üzerine çökmüşüm, ama düştüğümü hatırlamıyorum. Bir şey tınılıyor. Kolyeyi taktığım zincir taş zemine düşüyor.

Güçlü, pençeli eller beni yerden kaldırıyor. Bana ona bakma şansı bile vermiyor, beni omzuna atıp uzaklaşıyor. Lech'e yaptığının aynısını yapmaya çalışıyorum, *sivri uçları* düşünüyorum, ama büyüm cevap vermiyor. Hepsini harcadım.

"Onu getirenlere kimse dokunmaz," diyor, derin, hayvani sesi sırtımda tüylerimi diken diken ediyor. "Onlarla ben ilgilenirim."

"Hayır," diye hıçkırıyorum. "Hayır, yapamazsın. Lütfen."

Cevap vermez ve ben daha da hıçkırarak ağlarım. "Lütfen. Woland, yalvarırım."

Biri nefesini tutar, biri küfür eder, biri de sert bir fısıltıyla "Onun adını söyledi!" diye bağırır.

Şeytan hepsini görmezden geliyor. Toynakları düzenli bir ritimle yere vuruyor. Beni bir koridordan geçirip, bir kapıdan geçip, başka bir koridordan geçip, dolambaçlı bir merdivenden aşağı indiriyor. Gözlerimi kırıp duruyorum ama görüşüm bulanık. Sadece kuyruğunun kıvrımlarının gözümün ucunda sallandığını görüyorum ve sonra kendimden geçiyorum, büyülü bir yorgunluk beni dibe çekiyor.

Bir kapı gürültüyle kapanınca irkilirim. Kalbim uykulu ritminden çılgınca atmaya başlar ve dehşet içinde nefesimi tutarım. Woland durur, derin bir nefes alırken göğsü altımda hareket eder.

Sonra bir bakıyorum, kucağında, kolları beni sarıyor. O kadar çok titriyorum ki, dişlerim takırdıyor ve hiç gücüm kalmamış. Onu itecek kadar bile.

Bir an tam bir sessizlik geçer. Sonra bir an daha. Titreyenin ben olmadığımı fark ederim. O titriyor.

"Gülüyor musun?" diye soruyorum, boğuk sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Onca hafta boyunca, ilk fırsatta bana işkence edeceğini düşünmüştüm. Sonuçta, planını bozmuştum. Kaçtığımda çok öfkelenmişti ve bu öfkenin, tekrar karşılaştığımızda patlayana kadar kaynayıp çürüyeceğini düşünmüştüm.

Ama Woland beklentileri boşa çıkarıyor. Bu beni daha da korkutuyor.

Neler olduğunu anlamak için yüzüne bakmak istiyorum, ama hiç hareket edemiyorum. Edilebilsem bile, ağır eli başımın yan tarafına dayanmış, onu göğsüne bastırıyor. Kalbi hızlı atıyor, güçlü vuruşları savaş davulu gibi göğüs kafesine çarpıyor.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, boğazını temizliyor. Sesi kısık ve sessiz. Güçlü bir duygu ile boğuluyormuş gibi geliyor, ama hangisi olduğunu bilmiyorum.

bunu bilmiyorum.

"Bu kılık değiştirmenin beni kandıracağını mı sandın, gelincik kız? Seni her zaman tanırım. Ruhunun şeklini ve tadını bilirim."

Sıcak bir sihirli okşama başımdan ve vücutumdan aşağı kayarken, kafa derim ve yüzüm karıncalanır. Korku ve merak arasında bir ses çıkarırım ve Woland başımı göğsünden çeker. Yukarı bakarım.

Titrek bir nefes boğazımda takılır. Bu, onda daha önce hiç görmediğim bir yönüdüş. İşkence görmüş gibi görünür, yüzünde acı ve özlem izleri vardır, gözleri altın rengi parlar, hızlı nefes alırken dolgun dudakları aralanır. Bana dehşete kapılmış gibi bakar ve ben bunu anlamam. Benden korkacak hiçbir şeyi yoktur. Korku duyan benim.

Kafamdaki karışıklığı çözmem için bana zaman tanımıyor. Pençeli eli saçlarıma gömölüyor ve sertçe geri çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Bir yılanın kıvrımlı hızıyla hareket ederek üzerime eğiliyor ve dişlerini derime batırıyor, damarımdan derin bir yudum kan içiyor.

Çıkardığı ses müstehcen, bozuk bir inilti, o kadar ham ki vücutumu gerginleştiriyor. Bir kez daha uzun uzun içiyor ve ben kendimi kaybediyorum.

şok, acı ve coşkudan çığlık atarım. Tepkim beni utandırır, vücutum esnek ve yumuşak hale gelir, zevk kan dolaşımımı doldurur. Woland hırlar, pençeleri bana o kadar sertçe batar ki acır, ama mutluluk acıdan daha büyüktür. Keskin olmayan tırnaklarımı omuzlarına batırır, onu bana tutarken, o çaresiz bir açgözlölükle içer.

Sanki bir hayvan gibi. Onu durdurmak imkansız, dişleri daha derine batıyor, uzun dili açgözlölükle homurdanarak yarayı yalıyor. Kollarında ve kuyruğunda sarılıyorum ve damarımdan her çekişinde daha da zayıflıyorum. Sadece kan kaybından değil, ama öyle olduğuna inanmak isterdim.

Hayır, her hücremle onun bana ne kadar *ihtiyacı olduğunu* hissediyorum ve bu, aramıza koyduğum duvarları yıkıyor. Aylarca susuz kalmış bir adam gibi içiyor. Ben onun en saf kaynağıyım, arzuladığı şeyim ve şimdi buradayım, o da almaktan başka bir şey yapamıyor.

Düşüncelerim başımı döndürüyor, korkum azalıyor, garip bir trans hali etrafımdaki dünyanın dönüşünü yavaşlatıyor. Ayrıldıktan sonra olan her şeyi unutuyorum. Ormanda nasıl hayatta kaldığımı, tanıştığım ve yalan söylediğim insanları, onları kurtarmak için yaptıklarımı. Olduğum kişi, kurduğum yalan, Woland'ın açgözlölüğünün kasırgasında kayboluyor.

Yine onun oldum. Her zaman olduğu gibi.

Ve yine de... Ve yine de... Yapmam gereken bir şey vardı.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, vücudum garip bir hafiflik hissiyle yere yığılıyor. "Onları öldürmeyin."

Ruhum derimin hemen altında, dayanılmaz bir hafiflikle süzülüyor. Zihnim bulanık ve odaklanamıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Woland, uzaklaşarak. "İç."

Sessizce itaat ederek ağzımı açtım, başparmağını bekliyordum. Ama o beni kaldırdı ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdı. Dudaklarımın altında derisi yarıldı ve ben hıçkırarak yarayı emdim, emdim ve emdim, kanı dünyadaki en mükemmel tadıydı, güç, büyü ve yalanlar gibi.

Elini başımın arkasına koyar, parmaklarında küçük titremeler olur.

"Şimdi benden iç," diye mırıldanır. "İhtiyacın yok ama. Çok güçlüsün. Benim mükemmel cadım. Beni öylece terk ettiğin için sana acı çektireceğim. İç, aşkım. Bana çektirdiğin acının bedelini ödeteceğim. İhtiyacın olanı al."

Boynuna ağlıyorum, kendimi kontrol edemiyorum. Tanrılar, onu ne kadar özlemişim. Artık ona kavuştuğuma göre, ne utanç ne de irade beni durdurabilir. O burada, sadece benim için, ve kanı beni sihirle ve mutlulukla dolduruyor.

Daha fazla içtikçe, dünya bir zamanlar nehir kenarında olduğu gibi açılıyor.

Dağın bağrına kazılmış tünelleri duyuyorum. Etrafta gizlenen isyancıları duyuyorum ve kemiklerim, binaların, onca insanın, onların sefaletinin ve israfının ağırlığını taşıyan toprağın inleyen titremesiyle titreşiyor.

Kalbimi diğerlerine bağlayan ipliklerin şimdi gerginleştiğini hissediyorum. Benimle Woland arasındaki en güçlüsü, ama başkaları da var. Lech ve Rada, küçük Dar, süt barı, Foss, Rod ve Chors. Ve sonra, beni ölülerin dünyasına bağlayan birkaç ince iplik daha var. Wiosna, Bogna, Bogna'nın düşük yaptığı ve benim gömdüğüm bebekleri ve köyümde benim elimle ölenler.

Ve bir başka iplik, Büyük Meşe'ye doğru uzanan bir iplik, o kadar ince ve saydam ki, neredeyse bir ışık oyunu gibi...

Woland beni boynundan çekip uzaklaştırır, cildi kapanır. Annesinin memesini alamayan bir kedi yavrusu gibi miyavlarım ve o, güçlü ama titrek kollarıyla beni kucaklayarak zor nefes alır. Uyluklarımın altında, şehvetle sertleşen penisi hissedilir.

"Sana çok fazla verdim," diyor boğuk bir sesle. "Bana yaptırdığın şeyler. Lanet olsun, senden nefret ediyorum."

"Yine de beni sevdiğini iddia ettiğin zamankinden çok daha iyi davranıyorsun," derim, sesim rüya gibi ve yavaş, zihnim ve bedenim onun gücünün ışıltılı etkisiyle doludur.

Woland burnunu çeker. "Hâlâ o keskin dilin var. İyi."

Pençelerini saçlarımın arasından geçirip nazikçe tarıyor. Gözlerimi açtığımda, onun gölgeleriyle çevrili olduğumuzu fark ediyorum. Bu, zamanın dışında olduğumuz anlamına geliyor ve bu da rahatlamama yardımcı oluyor. Samimi kan alışverişimizin ardından, bu huzur dolu ana ihtiyacım var.

Daha sonra ondan nefret edeceğim. Onunla savaşıcağım. Ama bu çalınan anı yaşayacağım.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, çıplak göğsüne daha rahat bir şekilde yaslanarak.

Cildi pürüzsüz ve sıcaktı, beni rahat ettirmek için hareket ederken kasları oynuyordu. Tam hatırladığım gibiydi, gri tenli, zayıf, sağlam. Boynuzları üzerimde yükseliyordu ve onu şimdi bu kadar kolay kabul ettiğim için kendimden nefret ediyordum.

Şeytan. Sevgilim.

"Bu odaya dibe vurmak diyorum. Bu, isyancı üssündeki en derin mağara," diyor. "Buraya ulaşan bir bedel yok. Slawa'dayken burada kalıyorum."

Sessizce oturuyoruz ve sanki son birkaç hafta hiç yaşanmamış gibi geliyor. Ama yaşandı. Bana yalan söyledi. Beni kullandı. Ve bunu düşündükçe, uzuvlarımı saran sıcaklık buharlaşıyor, yerini korkunun soğukluğu alıyor.

İşte buradayım, kollarında çok rahatım ve kanıyla sarhoşum. Çok aptalım, çünkü bu da başka bir yalan, başka bir aldatmaca, başka bir manipülasyon.

Woland kimseye gerçekten ihtiyaç duymuyor, en azından bana ihtiyaç duyuyormuş gibi gösterdiği kadar çaresizce değil. O zamandan daha yaşlı ve anlaşılamayacak kadar güçlü. Peki ben kimim?

Bir kehanete dahil olma talihsizliğini yaşayan ölümlü bir kadın. Ben hiç kimseyim.

Woland, ben uzaklaşırken sessizce homurdanıyor, vücudum kaskatı kesilmiş. Ona baktığımda, yüzü tamamen boş, gözleri donuk. Bu benim tanıdığım şeytan, maskesi sıkıca yerinde. Duyguları silinmiş, aynen öyle, ve bu, bana yine yalan söylediği inancımı pekiştiriyor. Kimse gerçek tutkuyu öylece kapatamaz. Bu doğal değil.

Dişlerimi sıkıp tehdit ederim.

"Onlara dokunursan, Perun'a gidip kendimi ona vereceğim. Ne kadar zaman ve güç gerektirdiği umurumda değil. Yapacağım."

Woland yavaşça nefes verir, gözlerinin derinliklerinde parıldayan bir şey vardır. Kuyruğu gerginlikle seğirir, ama onun dışında hareketsizdir.

Kalbim çaresizlik ve korkuyla şiddetli bir ritme kapıldığı uzun bir duraklamadan sonra, bir kez başını salladı.

"Pazarlık yapalım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Güven

Kucağından kalkmaya çalışırım, ama o beni hiç çaba harcamadan tutar, gözleri benim çabalamamı merakla izler. Hayal kırıklığıyla homurdanırım, kollarının kafesinde kıvranırım, sonunda onun üzerine otururum, ellerim göğsüne dayanır.

Biraz ilerleme kaydettiğimde, o sadece tutuşunu yeniden ayarlar ve beni daha da yaklaştırır, ta ki eteğim kalçalarımın etrafında toplanana ve vücudum onun ereksiyonuna bastırılana kadar. Ağzı küçük bir sırtışıla seğirir, maskesinde bir çatlak oluşur ve ben çaresiz bir öfkeyle inlerim.

Keşke tüm büyümü harcamamış olsaydım. Gücüm sınırına kadar dolu, ama bu onun gücü ve bir zamanlar öğrendiğim gibi, onun büyüsünü ona karşı kullanamam. Tek sahip olduğum şey fiziksel gücüm ve bu açıkça yetmiyor.

Kurtulmaya çalıştığımda onun penisi bana doğru sertleşince, vazgeçip ona kötü bir bakış attım. Woland bariz bir zevkle kıkırdadı.

"Müzakere etmek bir dereceye kadar güven gerektirir," diye tıslarım. "Sana hiç güvenmiyorum."

Başımı yavaşça eğiyor, boynuzlarının ağırlığı altında boyun kasları gerginleşiyor. "Yine de müzakere edeceğiz, çünkü arkadaşların üzerinde gücüm var ve şu anda beni durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyor. Dürüst olmak gerekirse, Jaga. Bazen çok heyecan verici bir meydan okumasın, ama sonra çok büyük hatalar yapıyorsun."

Tırnaklarımı göğsüne geçiririm. "Nasıl büyük bir hata yaptım?"

"Yine önemseyeceğin insanlar buldun. Ne zaman öğreneceksin? Güçlü olmanın tek yolu tamamen kendine güvenmektir. Başkalarına değer vermek bir zayıflıktır. İnan bana. Ben bunu kullanacak kadar acımasızım ve tek ben değilim."

Kendini beğenmiş yüzüne, gözlerini kapatan gözlerine, o duygu dolu, lafazan ağzına bakıyorum ve onun sırtışını yüzünden söküp atmak istiyorum. O haklı. Lech, Rada ve Dar'ın Woland'ın merhametine kalması benim en kötü kabusum ve *tabii ki* bu gerçekleşti. Arkadaş edinmemem gerektiğini öğrenmeliydim.

Aynı zamanda, bunu engelleyemezdim. Onlar hayatıma girdiğinde, arkadaşlığa ve sevgiye açtım. Ve birini yeterince uzun süre aç bırakıp sonra önüne yemek koyarsan, yemek yemeyi durduramaz.

"Peki. Öğrenmedim. Ama sen de pek bir şey öğrenmemişsin gibi görünüyor. Hayal kırıklığına uğradım," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Tek kaşını kaldırır. "Öyle mi? Neyi öğrenemedim?"

"En son arkadaşımı öldürdüğünde ne oldu?" diyorum dişlerimi sıkarak. "İstedğin gibi mi sonuçlandı?"

Gözleri parıldıyor, o iğrenç sırtış kaybolmuş. O uzun bir iç çekip dudaklarını büzene kadar ona saldırgan bir şekilde bakıyorum.

"Arkadaşların hala hayatta, değil mi?" diye sorar, öfkeli ve biraz huysuz bir şekilde. "Ama onların varlıkları, bu odada vereceğimiz karara bağlı. Onları yaşatabilirim. Ruhlarını Wyraj'a gönderebilirim. Ya da bedenlerini ve ruhlarını yok edebilirim, geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Bu yüzden benimle pazarlık edeceksin, başka seçeneğin yok."

Kanımı donduran tehditlerde bulunurken bile saçlarımla oynamaya devam ediyor. Nedenini merak ediyorum. Bundan zevk mi alıyor, yoksa bu da başka bir manipülasyon taktiği mi?

Yalan söylediğini anlayamamaktan nefret ediyorum. Eskiden güçlü şehvet veya öfkenin onu dürüst yaptığını düşünürdüm, ama zor yoldan öğrendim ki, amımın derinliklerine dikenlerini gömerken beni kolayca aldatabiliyor.

Şeytanın aldatmacası sadece sözlerle sınırlı değildir. O tüm vücuduyla yalan söyler ve bu iğrenç bir şeydir, ama ben o vücudu ve yalanlarını arzuluyorum. Göğsüm özlemle ısınır, içim ihtiyaçla titrer ve bunu saklamak için elimden geleni yapar, yanağımın içini ısıtırım.

Saçımı kavrar ve boğazımı keskin bir şekilde açığa çıkarır. Karnımdan şehvet dolu bir arzu kıvılcımı geçse de acıdan çığlık atarım. Ben de onun kadar sapkınım.

Ama Woland daha fazla kanımı içmeye niyetli değil. Parmakları köprücük kemiklerimin arasındaki boşluğu izliyor, gözleri çatık. Aşağıya bakmaya çalıştığımda, tutuşunu gevşetiyor ve bana izin veriyor. Göğüs kemiğimin üzerindeki deriyi kaplayan soluk kırmızı bir parıltı fark ediyorum.

"Demek orada," diye fısıldar şeytan, o yeri hassasiyetle parlayana kadar okşayarak. "Senin isteyerek içine koyduğun bir parçam. Bu sapkınlık, küçük cadı."

Alaycı bir şekilde gülmeye çalışıyorum, ama sesim zorlama çıkıyor. Kalbim daha hızlı atıyor, onun dokunuşu ve gözlerindeki o tuhaf, yoğun bakış beni rahatsız ediyor.

"Senden saklamak zorundaydım. Yok ederdin."

O, düşüncelere dalmış bir şekilde mırıldanıyor, o parıltıya bakıyor, parmakları hipnotik bir ritimle okşuyor ve okşuyor. Sanki bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi, yavaşça ve dikkatlice konuşuyor.

"Belki. Ama başka bir yol da seçebilirdin. Beni ona dokunamamaya ya da başka birçok şeye dokunamamaya mahkum edebilirdin. Ama sen onu kalbinin yanında gömmeyi seçtin."

Aniden sırtıyor, gözleri zaferle parıldıyor. Boğazım kuruyor. Onun muhteşem yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum, ama omurgamdan soğuk ürpertiler geçiyor. Sanki bir şey keşfetmiş gibi hissediyorum, ama ne? Kolyeyi bilinçli olarak içime gömmemiştım. Sadece saklamak istemiştım, gerisini sihrim halletmişti.

"İşte teklifim," diyor Woland, rahat bir gülümsemeyle, kendinden emin ve sonsuz bir eğlenceyle. "Sen ve arkadaşların burada kalıp isyana katılacaksınız. Sen, sevgilim, ne zaman kanını içmek ya da sevişmek istersem, kendini bana sunacaksın. Karşılığında, arkadaşlarını koruyacağım ve seni sahiplenmeye çalışmayacağım."

"Hayır."

Bu kelime bir refleks. Ona her zaman söylediğim şey bu ve onun ani zafer havası karşısında paniğim beni eski alışkanlıklarıma dönmeye itiyor. Woland caymış görünmüyor, boğazında düşük bir kıkırdama titriyor.

"Peki. Bugün cömert hissediyorum, bu yüzden nasıl öleceklerini senin seçmene izin vereceğim."

Sanki iyi bir şaka yapmış gibi sırtıyor. Yumruklarımı sıkıp, sinirlenerek göğsüne bir kez vuruyorum.

"Hayır. Bırak da bir düşüneyim."

"Oh, düşün sen. Sen düşünürken ben de kendimi eğlendireceğim."

Ne planladığını soracak zaman bulamadan, Woland'ın büyük eli sırtımın altına yerleşir. Beni keskin bir hareketle kendine doğru çeker, ereksiyonu bacaklarımla arasına yerleşir. Kalçalarını sallar, gözleri üzerimde, kendini beğenmiş bir şekilde parıldar.

"Tanrılar," diye nefes nefese, hiç de öyle olmasam da dehşete kapılmış gibi davranmaya çalışıyorum.

Ondan nefret ediyorum, ondan korkuyorum, ama tüm varlığımla onu özledim. Şimdi burada, şeytan gibi beni baştan çıkarıyor, kayıtsızmış gibi davranamıyorum bile.

"Ne oldu?" diye sahte bir endişeyle soruyor. "Dikkatini mi dağıttım?"

"Kuyruğunu ye," diye homurdanıyorum, kızardığımı saklamak için başka yere bakıyorum.

O sıcak ve içten bir kahkaha atıyor, ben ise dişlerimi sıkıp ona bakma isteğine direniyorum. Woland güldüğünde çok güzel, ama muhtemelen bunu fark etmemeyi öğrenmeliyim. Keşke kendimi daha iyi kontrol edebilsem, ama vücudum onun dokunuşuyla canlanıyor ve bu his o kadar güzel ki kendimi inkar edemiyorum.

"Biliyorsun, şartlarımı kabul edersen, kuyruğumun her santimini keşfetme şansın olacak," diye beni yumuşak bir mırıldanmayla baştan çıkarır. "Seni sık sık buraya getireceğim, bazen günde birkaç kez, eğer dayanabilirsen. Yokluğun beni oldukça sinirlendirdi."

Bu beni şaşırttı, çünkü onun beni sadece hamile bırakmak için sikmek istediğini sanıyordum. Kafamı kaldırıp gözlerimizin buluştuğu anda nefesim kesildi. Çok *memnun* görünüyordu. Mutlu ve memnun, sanki beni kucağına alıp hakaretler savurmak dünyadaki en sevdiği eğlenceymiş gibi.

Yalancı, diye hatırlatıyorum kendime.

"Oh, evet, çünkü sen sadece sahip olamadığın şeyleri istersin," diye alay ediyorum. "Ya da en azından bir keresinde bana öyle söylemiştin. Eğer kabul edersem, büyük ihtimalle ilgini kaybedersin. Bu da teklifini daha çekici hale getirir."

Kalçalarını esneterek beni sıkıca kendine doğru çekiyor. "Bu çok sevimli, ama yalan söylediğini biliyorum. Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun. Belki daha da fazla." Belimin alt kısmına bastırarak bana sürtünüyor.

Penisi kıyafetimden klitorisime sürtünüyor ve ben, acının zevki bastırmasını umarak dilimi sertçe ısıyorum. Woland başımın arkasını kavrayıp beni vahşi bir öpücükle öpüyor, elleriyle beni istediği pozisyona getiriyor. Onun elinde, zevkine alet olan bir oyuncak bebek gibi hissediyorum, ama bu benim heyecanımı soğutmak yerine

sadece daha da alevlendiriyor.

"Beni istediğini söyle," diye homurdanıyor ağzıma, sonra dilini derinlemesine sokarken bana doğru itiyor. "Ayrı kalmanın acı verdiğini söyle. Acı çektiğini söyle."

"Evet," diye nefes alıyorum, onun sıcak ağzı çenemden aşağı kayıp boğazımı öperken, daha önce ısırıldığı yeri emiyor. "Ama... Oh, tanrılar... Senin yüzünden değil. Sen bir yalancısın. Seni istemiyorum."

O homurdanıyor, dişlerini batırırken bana daha hızlı ve daha hızlı giriyor. İç çamaşırlarım sürtünüyor ve tanrılar, onu içimde hissetmek için her şeyi yapardım, ama aynı zamanda bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim.

"Bana yalancı diyorsun, ama sen de yalan söylüyorsun," diye tıslar, parmakları boynumun çizgisine takılır. Sertçe çeker ve elbisem önümden yırtılır. "Aldatıcı küçük şey. Beni özlediğini söyle."

"Hayır," diye nefes nefese söylüyorum, zihnim zevkten bulanıklaşıyor. Düzgün düşünemiyorum. "Bana eşlik edecek başka insanlar vardı."

Woland donar. Korkunç bir hata yaptığımı anlarım. Uzaklaşır, yüzü tamamen ifadesizdir, parmakları çok sıkıdır.

"Öyle mi?" diye sorar, sesinde boş bir merak vardır. "Ben yokken kim seni becerdi? Upir mi? Onu tebrik edeyim."

Onu bu kadar iyi tanımıyorsam, kandırılırdım, ama saklamaya çalıştığı öfkeyi görüyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum, midemi soğuk bir korku kaplıyor. "O değil. Kimse değil."

"Emin misin?" Sesi çok soğuk, gözleri kısılmış. "Çünkü sana o koyun ahırında söylediğim şey hala geçerli. Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verirsen, onu parçalar ve soğuyan cesedinin üzerinde seni sikerim. Anladın mı?"

Korku, öfke ve arzu midemi bulandıran bir karmaşa halinde içimi kaplıyor. Söylediğini yapacağına inanıyorum, ama nedenini anlamıyorum. Kıskanç mı? Her şeyden sonra, bu hiç mantıklı değil.

"Aynı şeyi tekrarlamak sıkıcı," dişlerimi sıkarak, çılgılık atan duygularımı sakinleştirmeye çalışarak söylüyorum. "Ve benim biriyle yatmam seni neden ilgilendiriyor? Onların beni sahiplenmesine izin vermeyeceğim, ki bu da benden istediğin tek şey. Ben senin değerli savaşını kazanmanın anahtarıyım." Burun kıvrıyorum. "Bu arada, nasıl gidiyor? Son zamanlarda bir zafer kazandın mı?"

Bir an için, Lech'i unutarak yemi yutacak ve kavga edecek sandım. Woland'ın burun delikleri yavaş, kasıtlı bir nefesle genişledi. Gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık ve dürüst olmak gerekirse, bana vuracak mı yoksa öpecek mi bilemedim. Şeytan ikisini de yapmayarak beni şaşırttı.

Başını eğerek alınlarımız birbirine değene kadar yaklaşır. Uzun bir süre sessiz kalır, nefesi yüzümü okşar ve bu süre uzadıkça korkum artar, ta ki ellerim titremeye başlayana kadar. Uzun bir nefes alır ve saçımı bir kez okşar.

"Tek istediğim, beni özlediğini söylemen."

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Sesi... Bilemiyorum. Samimi geliyor, ama ona inanmaya korkuyorum.

"Elimden geleni yaptım," diye fısıldıyorum ve bu doğru. Çok uğraştım. Her gün.

O homurdanıyor, ben gözlerimi kapatıyorum, nefesinin sıcaklığını içime çekiyorum.

Woland'ın sesi neredeyse bir fısıltı. "Gördün mü? İşte bu. Küçük bir zafer. Tek yapmam gereken arkadaşını, ya da senin için her kim ise onu tehdit etmektir."

"Sadece bir arkadaş. Ve bu senin tehdidin yüzünden değildi. Sadece bir kez olsun yalan söylemediğin izlenimi verdi. Gerçek karşılığında gerçek, adil bir takas."

"Yalan için yalan mı?" diye sorar, sessiz ve yorgun bir sesle. "Bu adil."

Şeytan, başımı çok değerliymiş gibi kucaklayarak iç geçirir. Artık sert değildir ve tahrik olmadan ona yaslanmak doğal gelmez.

"İşte gerçek şu," diyor, yırtık elbisemi omuzlarımdan kaydırarak. "Seni yanlış yerlerde aradım. Arıların Kralı senin onun koruması altında olduğunu söyledi ve ben o lanetli ormanın her santimini tek tek taradım. Bu görevi başka kimseye emanet etmedim."

"Koruma, hadi oradan." Woland'ın pençeleri çıplak sırtımda nazikçe aşağı doğru kayarken, ona yaslanma dürtüsüyle mücadele etsem de tüylerim diken diken oluyor. Bu çok iyi geliyor. "Orada birkaç gün kaldım ve o bir poroniec'in bana saldırmasına izin verdi. Ben de gittim."

"Bir poroniec, ha? Neye benziyordu? Erkek mi, kız mı?"

Omuz silkiyorum, sesindeki sahte ilgisizliğe kanmıyorum. "Neden bilmek istiyorsun? Önemli değil."

"Ah, poppy kız. Tabii ki önemli. Korumam gereken bir itibarım var, bu yüzden bir bies benim olan şeye dokunursa, misilleme yaparım. O bies insan olmaktan çok hayvana benziyor olsa bile."

Şimdiye kadar gördüğüm poroniec çocuklarını hatırlıyorum. Hepsi güzel ölümlü çocuklar gibi görünüyorlardı... ta ki öyle olmadıkları anlaşılan kadar.

"Hayvan mı?"

Aşağılayıcı bir şekilde alay ediyor. "Onları yaratan Mokosz. Onlara kuduz tilkilerden farksız oldukları için bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Yetişkin bir bies genellikle Slawa'ya geldikten sonra aklını başına toplar, ama vahşi bir çocuk kendi başına büyüyemez. Tabii ki beni dinlemedi. Çocuklar onun en sevdiği oyuncakları."

Pençelerini kafamın derisine sürter ve ben, onun sözlerine o kadar dalmışım ki kendimi kontrol edemiyorum ve zevkten inlememi tutamıyorum. Woland kıkırdar.

"Ee? Neye benziyordu?"

"Merak etme," diye iç çekiyorum ve sonunda kendimi onun sıcak göğsüne yaslanmaya izin veriyorum. "Onu öldürdüm. Ve ben sana ait olmadığım için,

endişelenmene gerek yok."

"İnatçı küçük cadı," diye mırıldanır, iki pençesi omurgamın yanlarını okşayarak. "Sonra ne oldu? Doğruca şehre mi gittin?"

"Bir utopek ile tanıştım. Bana bilmek istediğim her şeyi nazikçe anlattı ve hatta bana bir tencere verdi."

Woland eğlene rek burnunu çeker. "Gerçekleri paylaşıyoruz sanıyordum. Utopekler nazik değildir. Onu nasıl itaat ettirdin?"

"Senin kanından bir yudum içip onu yere yapıştırmış olabilirim. Bu arada, senin adını söylediğimde zavallı adam neredeyse altını ıslatıyordu."

Woland mırıldanır. "Gördün mü? İşte itibarın gücü budur. Sonra ne oldu?"

Onun sağlam kaslı göğsüne gülümserim, daha da yakınlaşıyorum, o sırada onun penisi tekrar sertleşir.

"Tüm sorularını cevapladım, ama sen şimdiye kadar çok az şey paylaştın. Bu adil bir takas değil."

Woland sırtımı biraz fazla sertçe kaşır ve ben titreyerek nefes alıyorum. "Peki, gelinim. Ne bilmek istiyorsun?"

Sormak istediğim belki binlerce soru var, ama son zamanlarda aklımı kurcalayan bir soru var ve Woland bunu bana cevaplayabilecek tek kişi.

"Perun'un çitine yaptığın son saldırının amacı neydi?"

Yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkarır, sonra beni kucağında ustaca döndürür, yüzüm ondan uzaklaşır. Kuyruğu çıplak bacaklarımın arasında yükselir ve uyluğumu sarar. Tırnaklarını göğüs kemiğimden karnıma doğru sürükler, ben de başımı göğsüne yaslarım. Penisi belimin alt kısmına baskı yapar.

"Seni oyalama konusunda pek başarılı değilim," diye mırıldanır, pençeleri çıplak göğsümden aşağı kayar, meme ucumu az farkla ıskalar. Yine de sertleşir ve onun dokunuşundan titrerim. "Eğer benim savaş stratejim hakkında sorular sorabiliyorsan. Hem de iyi sorular."

"Oyalanıyorsun." Tırnakları meme ucumu nazikçe okşarken sesim nefes nefese çıkıyor.

"Seninle ne yapacağımı düşünüyorum. O soruyu neden sorduğunu söyle, ben de cevaplayıp cevaplamayacağıma karar vereyim."

"Sordum çünkü... Woland!"

Meme ucumu çimdikledi, beni kucağında kıvrılmaya zorladı. Zevk dolu bir şimşek içimi yakıp kavurdu, ama o durmadı, tembelce vücudumu yoğurmaya devam etti.

"Devam et, sevgilim."

"Çünkü sen aptal değilsin," diye nefes nefese söylüyorum. "Kaybettin... tanrılar... Lech, bu saldırının kazanma şansı olmadığını söyledi. Ama sen... Sen her zaman kazanmaya çalışırsın. Öyleyse amacın neydi?"

Parmağını bacaklarımın arasına soktu ve ikimiz de inledik, ben ne kadar iyi hissettiğimden, o ise beni ne kadar ıslak bulduğundan. Woland'ın parmağı yavaşça ve sahiplenici bir şekilde içime girdi ve elini kaldırıp gölgeli mağarasında birkaç ışık küresi yaratırken geri çekildi.

"Sen her zaman ışığa ihtiyaç duyarsın," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıp kasılmalarla yutkunuyorum. Onun bunu yapmasına izin veriyorum. Yine.

"Evet. Sana bakmayı seviyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve onun kaldırdığı eline baktım. Sanki benim uyarılmamla parıldayan orta parmağını hayranlıkla seyrediyormuş gibi, elini yavaşça çevirdi. Pençesi kısa ve künttü, bu küçük merhamet için minnettardım.

"Sevinmeyi bırak," diyorum, yüzüm kızararak.

"Hayır. Beni özlediğini söylemeyeceğine göre, bulduğum yerde onayımı alacağım. Vücudun senden daha cömert, aşkım. Üstüme diz çök."

Beni kolayca kaldırır ve ben dediğini yaparım. Yayılmış bacaklarının üzerinde dengede dururum, topuklarımın üzerine otururum ve pençeli elleri belime dayanır.

"Soruna cevap vereceğim," diyor ve sesinde gülümseme duyabiliyorum. "Anlaşmamı kabul ettikten sonra, seviştikten sonra, dikenlerim senin içindeyken. O zaman sana söyleyeceğim. Ne dersin, sevgilim?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kökler

"Bu haksızlık," diye sızlanıyorum. "Düşünmeme izin vermedin."

"Beni hiç umursamadığını söyleyen sensin," diyor yumuşak bir sesle. "Ne yaptığının önemi olmamalı. Biraz kalk, canım. İşte böyle."

Kalçalarımı kaldırdığımda, beni içine alabileceğim pozisyona gelene kadar kıcımlı kendine doğru çeker. Elleri belimde, çok nazıkçe aşağı doğru bastırıyor, sanki yerçekimi beni onun sikine oturmaya zorluyor gibi. Direnirken uyluklarım yanıyor, kalbim deli gibi atıyor ve sadece bir anlık huzur istiyorum ki net düşünebileyim.

Ya da belki soğuk bir banyo. "Ne oluyor lan?!"

İkimizi de sıırıslıklam eden buz gibi bir yağmur yağıdırıyorum. O kadar çok sihir gücüm var ki, bu çok kolay oluyor ve şiddetli yağmur yüzümü ve saçlarımı kamçılıyor. Woland suyu burnundan püskürtüyor ve ben tam zamanında beceriksizce ondan kayıp düşüyorum. O ayağa kalkıyor ve kuru bir yere atlıyor. Sihri sonlandırıyorum, acımasız soğuktan titriyor olsam da boğuk bir kahkaha atıyorum.

"Yani büyüünü *doğrudan* sana karşı kullanamıyorum, ama biraz yağmur yağdırabilirim," diyorum gülümseyerek, Woland bana öfkeli bir bakış atarken, boynuzlarında su parıldıyor. Işıklı gözleri rahatsız edilmeden parıldamaya devam ediyor.

"Upir'le başlayacağım," diye tıslar, kinle dolu. "Kadını ve bebeği hayatta bırakacağım, bunun senin hatan olduğunu açıkça göstereceğim. Sana dokunmama bile gerek kalmayacak. Onların nefreti işi halledecek."

Bir an için bunu hayal ettiğimde kalbim sızlar, beni en çok incitmek için tasarlanmış mükemmel bir işkence. Şeytan nereye vuracağını ve bıçağı nasıl

bıçağı nasıl çevireceğini bilir.

Ama ben de onu tanıyorum.

"Yap bunu ve ben Perun'a gideceğim," diyorum, korkumu yutarak. "Bu adaletsiz *müzakere* boyunca, pazarlık edecek hiçbir şeyim olmadığını iddia ettin, ama bu doğru değil. Onlara dokunursan, her şey biter. Beni hapse atabilir, yere zincirleyebilir ve istediğini yapabilirsin, ama kaçmanın bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum. Senin değerli isyanın ölecek ve sen, *sevgilim*, kaybedeceksin."

Woland ilerlerken, toynakları düz olmayan taş zemindeki küçük su birikintilerinden su sıçratır. Gölgelelerinin kaybolduğunu ve bulunduğumuz alanın düşündüğümünden çok daha geniş olduğunu fark ederim. Burası devasa bir mağara, şeytanın öfkeli adımları uzak duvarlarda yankılanıyor. Woland'ın boyuna tam uyan tavan, yılan ve asma şekilleriyle oyulmuş devasa sütunlarla destekleniyor.

"Ne olacağını düşündüğün umurumda değil," diye tıslayarak boğazımı kavrar. "Sana bana yaptıklarının bedelini ödemen için bir şans verdim. Sen onu çöpe attın."

İşte, beklediğim ve korktuğum o kaynayan öfke.

Beni bir sütuna çarpana kadar geri iter. Parmakları, nefes almamı engelleyecek kadar sıkışır ve ben, bunun ne kadar boşuna olduğunu bilerek, tırnaklarımı eline geçiririm. Woland, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğilir, yanan gözleri benim çaresiz bakışlarımı tutar.

"Ne... yaptım... bu kadar kötü olan..." diye sormaya çalışıyorum, ama sesim duyulacak kadar bile çıkmıyor.

Parmakları sıkışır ve korkunç ve acımasız bir kahkaha atar. Çok az hava alan sığ nefesler alırım. Büyük eli boynumu tamamen sarar. Başparmağıyla bir kez okşar, sonra sıkar.

"Sana verdiğim şeyi almak için kaç kadın diz çöküp yalvarır, biliyor musun?" diye sorar, gözleri soğuk bir şekilde boğulmamı izler. "Çocuğum, ebedi korumam ve sadakatim, evim, kanıma erişimim. Sana öncekilerden daha fazlasını verdim, ama sen *kaçtın*."

Gözlerimi ağır ağır kırıştırıp mücadeleyi bırakıyorum. Düşüncelerim çok yavaş dönüyor, söylediklerini anlamam için. Gururu incinmiş mi? Neden bu kadar önemsiyor?

Woland tutuşunu gevşetir, tiksintiyle alay eder ve ben, hala avucunda tuttuğu morarmış boğazımdan büyük nefesler alıp veririm.

"Bana bir kafes sundun," diyorum, sesim kısık ve gergin. "Neden bunu sana yalvaran kadınlara sunmuyorsun?"

Gölgeleri etrafında muhteşem bir görüntü oluşturarak parıldıyor, karanlık büyü her yöne yayılıyor, sanki karanlıktan yapılmış devasa kanatları varmış gibi görünüyor. Gözleri kararır ve o kadar canavarca bir ifadeyle dişlerini gösterir ki, korkuyla sırtımı sütuna dayarım.

"Şu anda o üçünü öldürmeye ne kadar yakın olduğumu bilemezsin," diyor, sesi ölümcül bir fısıltıya düşüyor, burnu burnuma değiyor. "Sana izletirim. Bu seni paramparça eder. Yemin ederim Jaga, seni bütün olarak elde edemezsem, seni parçalara ayırırım."

İçgüdülerim ona bunu yapmasını ve intikamımı almamı izlemesini söylememi istiyor, ama dilimi ısıtıyor. Gözleri çok geniş, göz bebekleri büyümüş ve nefes nefese. Boğazımı saran eli titriyor. Vahşi, dengesiz görünüyor ve aniden tehdidine inanıyorum.

Onları öldürecek. Kontrolünü kaybetmek üzere.

Yine de, hala burada, benimle birlikte, talihsiz arkadaşlarımı kovalamıyor. Bana zarar vermek istiyor, ama daha çok başka bir şey istiyor.

Doğama aykırı davranmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Woland beni tehdit etti ve yaraladı, ve tek istediğim, dünya etrafımızda toza dönüşene kadar onunla savaşmak, ama bu şekilde kazanamam.

Kollarımı ona doladım, ne kadar gergin olduğunu hissedince irkildim, küçük titremeler onun sağlam vücudunu sarsıyordu. Gerçekten ipin ucunda. Yanlış bir şey söylersem, kopacak.

"Seni özledim," diyorum, sırtını sonsuz bir şefkatle okşayarak. "Seni her gün özledim. Senden nefret ediyordum, beni bulmandan korkuyordum, ama yine de özlemim daha büyüktü. Her gece yatmadan önce odamda ne yaptığımı biliyor musun? Yüzünü görebilmek için senin küçük illüzyonlarını yaratıyordum."

Nefesi kesilir, omurgasından bir titreme geçer. Konuşmak acı verdiği ve sesim çok kısık olduğu için zorlukla yutkunurum. Ama o bunu istiyor. Bana söyledi, bunu istedi ve bana hiçbir maliyeti olmamalı, ama bu benim en derin, en utanç verici gerçeğim ve bu yüzden bunu söylemektense başka herhangi bir şey söylemeyi tercih ederim.

"Beni bir kafese kapatmaya çalışmasaydın, seninle kalırdım." Sesim alçalır, boğazım şimdiye kadar kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim şeyleri söylemeyi reddeder. "Her şeye rağmen. Bana ve arkadaşlarıma yaptıklarına rağmen. Seni o kadar çok istiyorum."

Beni kendine doğru çeker, bacaklarımı beline dolayana kadar kolayca kaldırır, onun sıcaklığına sarılırım. Yarı çıplak, soğuk suyla sıırılsıklamım,

ama onun dokunuşu ruhumdan koparılan sırların acısını dindiriyor.

"Ve senin yanında kalmak istiyorum," itiraf ediyorum, dudaklarım zar zor hareket ediyor.

Söylediklerim korkutucu. Sözlerim Bogna'nın ölümünü anlamsız kılıyor. Sara'nın ölümü, bebeğin ölümü... Hepsi anlamsız, çünkü onlara yaptıklarına rağmen onu seçiyorum.

"Ama beni kölen yaparsan olmaz," diye ekliyorum, kalbim çılgınca atıyor, göğsümde çırpınan bir kelebek gibi. "Beni köpek gibi emirlerine uymaya zorlarsan olmaz. Yani hayır, teklifini kabul etmeyeceğim, ama bunun yerine sana başka bir şey teklif edeceğim."

Sessiz kalıyorum, vücudum belirsizlikle gergin. Onun öfkesini kırmayı başarabildim mi bilmiyorum. Belki de reddetme iması bile onu cinai bir öfkeye sürükler. Belki de gururunu, beni gerçekten nefret edecek kadar incittim.

Woland bir kez başını sallayıp uzun ve derin bir nefes verdiğinde, rahatlamış bir şekilde sarkarım. "Dinliyorum," der, o kadar sessiz ki, damlanın "Kalacağım. Hatta senin tarafında savaşacağım, çünkü Perun'un yaptıklarından nefret ediyorum. Senin emrinde olmayacağım, ama burada olacağım ve beni yatağına

"Kalacağım. Hatta senin tarafında savaşacağım, çünkü Perun'un yaptıklarından nefret ediyorum. Senin emrinde olmayacağım, ama burada olacağım ve beni yatağına davet edebilirsin. Sadece... Reddedersen arkadaşlarımı tehdit etme. Bu da bir kafes ve ben kapana kısılmaktan nefret ederim."

Boynuzlarını başımın üstündeki sütuna dayayarak, derin bir nefes alır. Ona tutunurum, çıplak sırtım soğuk taşa baskı yaparken, önüm hoş bir sıcaklık hisseder. O çok sıcaktır. Bir fırın gibidir.

"Her gece benim yatağımda uyuyacaksın," diye teklifime karşılık veriyor, sesi sert. "Sikişmek zorunda değiliz, ama burada kalacaksın. Başka hiçbir yerde. Başka hiç kimseyle."

Düşünmek için sadece bir saniyeye ihtiyacım var.

"Tamam. Ama Dar'ı korumama yardım edeceksin." Sorgulayan bir ses çıkardığında, "Arkadaşımın bebeği. Ona bir şey yaptım. Görünüşe göre yasak olan bir şey. Şu anda neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum, ama sen bilebilirsin."

Woland derin bir nefes daha alır ve sütundan uzaklaşarak beni sıkıca tutar. Mağaranın içinden geçer, toynaklarının sesi yankılanır, ta ki mağaranın karanlık bir köşesindeki kalın, dokunmuş halının üzerine basana kadar. O, kırmızı çarşaflarla örtülü yüksek, devasa bir yatağa otururken ben de başımı kaldırıyorum. Yatağın çerçevesi oyulmuş siyah tahtadan yapılmıştır ve bana, bir zamanlar oturmak için yarattığı kafatası tahtını hemen hatırlatır.

İnanamıyorum. Bu şeytanın yatağı.

"Bunu görmek çok garip," diyorum, gergin ensesini okşayarak. "Sen de herkes gibi bir yatağın var. Bu çok... sıradan görünüyor."

O, burnunu çekerek beni kucağına yan oturana kadar yerleştirir. Kalın bir battaniyeyi yaklaştırıp üzerime örter, titremeyen bedenimin etrafına kumaşı büyük bir özenle yerleştirirken gözlerimden kaçır.

"Uyumaya ihtiyacım yok, ama bazen uyumayı tercih ediyorum. Bebeğe ne yaptın?"

"O bir nevi... öldü. Dün geceki ikinci çan sesi onu öldürdü. Ben... onu geri getirmiş olabilirim."

Elleri dondu, yorganın kenarlarını sıkıca kavradı. Kafamı kaldırdığımda, gözleri parlıyordu, beni keskin bir dikkatle inceliyordu. Boğazımı temizledim, yanık artık yoktu, Woland'ın kanı ile iyileşmişti. Hala hiçbir şey söylemediğinde, kıvrandım, üzerime örttüğü yorganla oynadım. Yumuşak ve kalındı, kumaşı benim elbiselerimden daha iyiydi.

"Bir şey söyle."

"Onun ölümüyle senin müdahalen arasında ne kadar zaman geçti?" diye sorar sonunda, sesi tamamen düzgün.

"Belki bir dakika. Anında harekete geçtim. Önemli mi bilmiyorum ama onunla konuştum. Gördüğün gibi, öldüğümde hala her şeyi duyuyordum. Sen geldiğinde sesini duydum ve dinlemek için kaldım. Bu yüzden beni duyabileceğini ve yeterince uzun süre kalabileceğini düşündüm."

Woland sessiz kalır ve ben yüzüne bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, beni tuhaf bir yoğunlukla izler.

"Ne? O kadar da zor değildi," diye mırıldanıyorum, onun dikkatli bakışları altında savunmaya geçiyorum. Tepkisizliği beni tedirgin ediyor. Benimle dalga geçmesini tercih ederdim.

"Tam olarak nasıl yaptın?" Bir sonraki sorusu yumuşak, neredeyse kayıtsızdır. "Tüm süreci anlat."

Dar'a yardım edebilir, diye kendime hatırlatıyorum ve rahatlıyorum. Woland'a olan biten her şeyi, düşündüklerimi, çocuğa ne kadar büyü yaptığımı, umudumu nasıl koruduğumu anlatıyorum. En çok hangi organlarına odaklandığımı açıklıyorum. Sonra Lech'in tepkisini anlatıyorum. Woland, ben bitirene kadar kesmeden dinliyor.

"Çocuk iyi olacak," der sonunda. "Haklısın, rodzanicalar bir şeylerin ters gittiğini fark edebilirler, ama pek dışarı çıkmazlar. Tehdit oluşturmazlar. Sen daha çok kendini düşünmelisin."

İçimde kötü bir his belirir. "Yani Lech haklı mıydı? Bu yasa dışı mı?"

Aniden Woland sırtıyor, sakın kayıtsızlığı kayboluyor. Memnun görünüyor.

"Sadece yasaya aykırı değil. Doğaya, yaşama ve yaratılışın temellerine de aykırı," diyor neşeyle, hafif ses tonu sözlerinin ciddiyetini gizliyor. "İyi haber şu ki, eğer yakalanırsan, sonsuza kadar acı çekmeye mahkum edildiğimizde benim yanımda zincirlenirsin. Sen de benim kadar kötüsün, gelincik kız, hatta daha da kötüsün. Benim bu noktaya gelmem yüzyıllarımı aldı, ama sen? Bu kadar genç yaşta bu kadar kötü olman."

O sıcak bir şekilde gülüyor, ben ise artık korkmaktan çok sinirlenerek gözlerimi deviriyorum.

"Bir bebeğin hayatta kalmasına yardım etmenin nesi yanlış, anlamıyorum. Asıl kötü olan, onun hayatını alan şey. Keşke ciddi olsaydın. Şaka gibi konuşuyorsun, ama sonsuz acılardan bahsediyorsun."

"Eğer bana kalsaydı, bu bir şaka olurdu," diyor, gülümsemesi kaybolmuş, ama gözleri hala parlıyor. "Ama ne yazık ki, Perun'un dünyasında yaşıyoruz. Bu, kimseye, asla söylememen gerektiği anlamına geliyor. Annesi biliyor mu?"

"Sadece Lech. Ama o hiçbir şey söylemeyecek."

Woland kaşlarını kaldırır. "Ve ruhunun kaderini ona mı emanet ediyorsun? Jaga, Perun bunu öğrenirse, seni Büyük Meşe'nin köklerine zincirleyecek ve kökler yavaşça büyüüp yayıldıkça seni parçalayacaklar, ama ölmeyeceksin. Bu tür bir ceza sonsuza kadar sürer. O da bunu..."

Sözünü keser, gözlerini kırpar ve gözleri belli bir dikkatle yüzüme odaklanır.

"Kime?"

"Kardeşine. O da yaratılışla oynamayı severdi. Ve şimdi nerede olduğuna bak."

Sesi acı, gözleri başka yere bakıyor. Daha fazlasını duymak için ona daha yakın yaklaşıyorum ve Woland kolunu bana daha sıkı sarıyor.

"Weles'i mi kastediyorsun?" diyorum. "Yoksa onun adını anmamalı mıyım? Bunun da yasak olduğunu duydum."

Şeytan bana çarpık bir gülümseme attı. "Burada istediğin kadar adını söyle, ama şehirde söyleme. İsimlerin gücü vardır. Yoksa unuttun mu?"

Başparmağını alt dudağıma bastırıyor ve ben, onun adını almamı sağladığı geceyi hatırlayarak hafifçe inliyorum. Her söylediğimde, dilimde bir yara açıyordu ve o da beni öperek ağzımdan kanımı emiyordu.

"Seni isminle çağıran çok kişi var mı?" diye soruyorum, ismini söyleyebildiğim için şok olan asi adamı hatırlayarak.

"Seçilmiş birkaç kişi," diyor sırtarak. "Tamam, çocuğa yardım edeceğim. Eğer bir iğrençliği dirilttiğin ortaya çıkarsa, ona merhametli bir ölüm vereceğim. Yatağın hangi tarafında uyuyacaksın?"

Gözlerimi ona dikip baktım, ama sonunda, anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiğine karar verdim. Ona fikrini sordum ve o da fikrini söyledi. Onun sayesinde, Dar için endişelenmeyeceğim.

"Senden en uzak olan tarafta. Arkadaşlarımın güvende olacağına söz veriyor musun?"

Woland içinden alaycı bir şekilde güldü. "Bizi ihanet etmedikleri ve aptalca kendilerini öldürmedikleri sürece. Taktiklerle ilgili soruna gelince, şartım aynı. Dikenlerim senin içine girdiğinde sana söylerim."

"Sorun değil. Bilmeme gerek yok."

Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ama onun alçak gülüşü başarısız olduğumu gösteriyor. Beni daha sıkı kucaklıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve sonra bırakıyor.

"Elbiseni düzelt ve ısın ve kurulan," diyor, ben onun açılmış bacaklarının arasındaki halının üzerinde dururken. "Sihir kullanışını görmek istiyorum."

"Neden sana göstereyim ki?" diye soruyorum, kendimi örtmek için elbisenin yırtık önünü çekerek.

Saçlarım hala ıslak, su damlıyor ve yakında ısınmazsam üşüyeceğimi biliyorum. Bir düzine yeni elbise yaratacak kadar büyüm var. Yine de, Woland'ın emirleri beni son derece rahatsız ettiği için inatçılık yapıyorum.

Beni makul bir açıklamayla şaşırtır.

"Çünkü bir kez olsun aynı taraftayız ve yeteneklerini değerlendirmem gerekiyor. Savaşmak istediğini söyledin. Yeterince güçlüysen sana izin veririm. Ya da burada kalıp yatağımı sıcak tutabilirsin. Seçim senin."

Ellerine yaslanarak, kurnaz bir gülümsemeyle bana bakıyor. Sonunda, soğuk ve gururum galip geliyor. Woland beni kimse gibi tanımıyor ve kim olduğumu haftalarca sakladıktan sonra, kendimi göstermek için can atıyorum.

Yatağın yanındaki duvara doğru büyük adımlarla yürüdüm ve duvarın uzun, dar bir kısmını yansıtıcı hale getirdim. Kendimi gördüğümde, öfkeyle nefes aldım ve ona sert bir bakışla döndüm.

"Kılık değiştirmiş halimi ortaya çıkardın."

Gerçekten de saçlarım yine kızıl, yüzüm çilli, özelliklerim kendiminki. Göz bandım yok. Kanlı çılgınlık içinde fark etmemiştim, ama onu çıkarmış olmalı.

"Kendin olduğunda en güzelisin," diyor. "Ayrıca, artık ona ihtiyacın yok. Sonuçta benden saklanıyordun."

Soğuktan titreyen parmaklarımla saçımı tarıyorum, onu kurutup ısıtmaya odaklanıyorum. Su kafa derimden buharlaşıyor, buhar yükseliyor ve Woland onaylayan bir ses çıkarıyor.

"O kadar basit değil," diyorum işim bittiğinde. "Arkadaşlarım beni başka biri olarak tanıyor."

"Ve şimdi gerçekte kim olduğunu öğrenecekler." İtirazımı sanki bu kadar kolaymış gibi eliyle savuşturur. "Kehanet dışında istediğin her şeyi onlara anlatabilirsin. Kimse bunu bilmiyor, sadece Kupala Gecesi'ne gelen birkaç kişi biliyor. Perun'un öğrenme riskini göze alamayız. Nedenini açıklamamı ister misin?"

"Çünkü beni götürecek ve isyanını kaybetmene neden olacak," diye mırıldanıyorum, elbisenin kenarlarını mümkün olduğunca birbirine yaklaştırmaya çalışarak, sonra da kapatıyorum.

"İşte, bunu gizli tutmamın nedeni *bu*. Perun'un sana işkence edeceği ve bu işe yaramazsa seni öldüreceği gerçeğine odaklanmalısın. Bunu söylemek bana acı veriyor, ama o benden daha güçlü. Slawa'nın tüm büyüğü onun emrinde. Hiç şansın yok, bu yüzden kehanetten bahsetme."

"Peki."

Elbisemi bir bütün haline getirmeye odaklanıyorum ve yırtık kenarlar birbirine yapışıyor. Yırtık hala görünüyor, ama çok az. Gözlerimi kapatıp bacaklarımı saran sıcak, yumuşak pantolonları hayal ediyorum. Bir an sonra, biraz bol, dikişleri kusurlu ama en azından sıcak olan pantolonlar ortaya çıkıyor. Ayakkabılarımı ve elbisemi kurutuyorum.

"Büyü yapmak en gelişmiş büyülerden biridir," diye mırıldanıyor Woland. "Oldukça verimli görünüyorsun. Bitmek üzere mi?"

Kafamı sallayıp üst bedenime odaklanıyorum, yünlü bir kazak hayal ediyorum. Bir anlık hevesle ve onu gerçekten etkilemek istediğim için, biraz nakış ekliyorum — göğsümün üzerindeki krem rengi yün üzerine bir demet gelincik. Kazak, elbisenin üstüne çıkıyor, rahat ve sıcak. Nefesim efordan hızlanıyor, Woland'ın büyüğü neredeyse tükenmiş, ama ben hala bir iki büyü yapabilecek durumdayım.

"Sanırım bir erkeği tahrik etmenin yeni bir yolunu keşfettin," diye mırıldanıyor, arkama gelip duruyor. "Genelde tam tersi olur, ama sen beni giyinirken tahrik ettin. Benim güçlü cadım."

Arzusunun somut kanıtı sırtıma baskı yapıyor. Aynada bizi izliyorum. Bir kadın için uzun boyluyum, ama yine de ondan çok daha kısayım. O benim üzerimde yükseliyor

ve birçok ynden zıtız. Ben sıcak giysiler giyiyorum, o çıplak; benim tenim açık ve illi, onunki koyu gri; ben zayıfım, o kaslı, omuzları geniş ve erkeksi. Yine de, ortak bir yanımız da var. İkimizin de esrarengiz gözleri var.

"Woland?" diye
soruyorum yumuşak bir
sesle. "Hm?"

"Perun beni elde edemezse beni öldürecek demiştin. Peki sen ne yapacaksın? Şu anda planladığın şey kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda?"

Dudakları gülümser, ama gözleri ciddi kalır, saçlarımı yüzümden çekip, pençesi boynumun yanını okşar.

"Seninle zafer arasında seçim yapmam gerekirse, zaferi seçerim. Yüzyıllardır savaşıyorum ve en çok istediğim şey bu," diyor sessizce ve ben, sesindeki samimiyeti hissederek titriyorum.

"Ama Perun'un aksine, seni öldürmekten üzüntü duyacağım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İzler

"Gözyaşı yok mu? Küfür ya da öfkeli bakışlar yok mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor bir anlık sessizliğin ardından.

Omuz silkiyorum. "Nerede durduğunu bilmek iyi. İşleri kolaylaştırıyor."

Ve göğsümdeki derin, keskin acı başka birine ait. *Benim* değil. Onun sözlerinden mantıksız bir şekilde incinmemem gerektiğini biliyorum. Bana söylemesi iyi oldu. Ve aptal kalbim de bunu anlayacaktır.

Umarım yakında.

Woland beni bir süre daha inceledi, sonra gitmeme izin verdi. Elini ağzına götürdü. Avucunun ortasında gri, siyah ve indigo arasında değişen parlak gölgelerden oluşan bir top duruyordu.

"Upir ve wila'yı görüşmeye getirin. Yemek de gönderin."

Küçük top yükselip tavandan geçince, bu sözlerin bana yönelik olmadığını anlıyorum. Başka birine sihirli bir mesaj göndermiş. Yumruklarımı sıkıyorum.

"Onlara zarar vermeyeceğini söylemiştin," diyorum, arkadaşlarımı korumak için büyümü topluyorum.

"Zaten zarar vermeyeceğim." Woland neşeli bir gülümsemeye bana döner.

"Upirin, benden ayrılan sevgilimi bana geri getirdi. Elbette onu cezalandırmak zorundaydım, çünkü nasıl kaçmaya cüret ederdi, ama o ödüllendirilecek."

T i k s i n t iyle burnumu çekerim. "Yani senin beni cezalandırdığını mı varsayayım?"

Unut gitsin."

"Numara yapmana gerek yok."

Elini tembelce vücudumun üzerinde gezdirir ve beni yansıtmama bakacak şekilde döndürür. Kendi halimi görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Boğazım morluklarla kaplıdır, gözlerim ağlamaktan kızarmıştır. Onun büyüsi sayesinde iyileşen boynumdaki yara tekrar açılır, kırmızı ve kanlıdır. Ama hiçbir şey acıtmaz.

"Hayır. O izleri taşımayacağım," diyorum, morluğu iyileştirmek için çaresizce boğazıma elimi bastırarak.

Ama kendi büyüm henüz yenilenmemiştir. Büyüm başarısız oldu.

"Neden peki?" diye sorar Woland, kötücül bir gülümsemeyle. "Sana yaptıklarımın gerçeğini anlatıyorlar, değil mi? Ve sen *dürüstlüğün* savunucususun."

Öfkemin nereden geldiğini anlamaya çalışırken içim kaynıyor. O haklı, beni boğdu, kanımı içti, bana acı çekti. Ama o çatışmada ben güçsüz değildim. Bunların hepsini kontrolünü kaybettiği için yaptı. Kanımı arzuladı ve reddedilince öfkeleni. Bu bir ceza değildi.

Bana yaptığı şey, kulağa ne kadar çarpık gelse de, *benim onun* üzerindeki gücümün bir göstergesiydi. Yine de o, morlukların farklı bir hikaye anlatmasını istiyor: onun hakimiyeti ve benim boyun eğmem.

"Bu çok aşağılayıcı," diyorum. "Ve beni aşağılayanlara bacaklarımı açmam. Bu izleri sil."

O, umursamadan omuz silkiyor. "Fikrini değiştirirsin. Şimdilik sakın ol sevgilim, çünkü arkadaşların burada."

Kolumu tutar ve beni yataktan uzaklaştırır, tam o sırada mağara gibi odanın ilerisinde bir kapı gürültüyle kapanır. Woland parmaklarını şıklatır ve altın rengi bir ışık odayı doldurur, sayısız ışık küresi tavanın altında süzülür. Işık mağarayı daha rahat hale getirir, lüks mobilyaları ortaya çıkarır.

İki sıra sıra ile çevrili uzun bir masanın bulunduğu yemek alanına ulaşırız. Başında Woland'ın tahtı vardır, kolçaklardaki cilalı siyah kafatasları ışıқта parıldamaktadır.

Onun kasvetli yemek düzeni hakkında keskin bir yorum yapmak istiyorum, ama dipsiz siyah gözleri olan uzun boylu, ince bir kadın içeri girer ve Lech ile Rada'yı odaya iter. O kadar derin bir reverans yapar ki, beline kadar uzanan siyah saçları yere değecek kadar uzundur. Arkasında bir kobold gelir, önünde havada asılı duran üç tepsi buharlı yemek vardır.

Kobold açıkça saygı göstererek eğildi ve burnum sinirle genişledi. Woland, mide bulandırıcı itaatkarlığı beklenen ve tamamen doğal bir şey gibi, hizmetkarlarını neredeyse hiç umursamadı.

Yemekler masaya konduğunda, "Gidin," der.

Kadın ve kobold tekrar eğilirler, bu da beni dişlerimi sıkmaya zorlar, ve gözlerini yere indirerek uzaklaşırlar. Omuzları gergindir ve ondan korktukları bellidir.

"Takipçilerine böyle mi davranıyorsun?" diye mırıldanırım.

Woland beni görmezden gelir ve Lech ile Rada'ya döner. Kadın korku dolu geniş gözlerle ikimizi izlerken, Lech kolunu kadının omzuna atar, ağzı sert bir çizgiye bürünür ve gözleri yere bakar. Kapılar gürültüyle kapanınca, Lech öne çıkar ve dizlerinin üzerine çöker.

"Lütfen, sadece beni cezalandırın efendim," diyor, sesi gergin ve boğuk. "Kadın ve çocuk bununla hiçbir ilgisi yok. Onları getirmek benim kararımdı. Bu benim hatam."

Bir an için herkes sessiz kalır. Lech'in davranışına şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Onun, zeki ağzı ve hızlı refleksleri olan alaycı yaratık olduğuna inanamıyorum. Lech hiçbir otoriteye boyun eğmezdi. Ama o zaten başından beri bir asi idi. Onun gerçek efendisi şeytandır.

Woland bana döner, gözleri parıldıyor. "Gördün mü, Jaga? İtibar her şeydir."

Rada gözlerini kırptırır ve bana hızlı, delici bir bakış atar. Lech yerde kalır, elleri o kadar sıkı bir şekilde kavrulmuştur ki, parmak eklemleri beyazlaşmıştır.

"Kalk, upir," der Woland sonunda masanın başına otururken. Büyük bir et tabağını kendine yaklaştırır ve bir bıçak alır. "Gel otur. Sen değil, Jaga. Ya kucağıma oturacaksın ya da hiç oturmayacaksın."

Woland'dan en uzak masanın ucundaki bankta, oturacağım yere gelmişken donakalıyorum. Onun bakışlarını karşılayarak yavaşça otururum. O sırtar. Kıçımın altındaki tahta yanar gibi olur ve ben bir çığlık atarak zıplarım.

Rada'nın gözleri gittikçe büyür, ama itiraz etmeden Woland'ın soluna oturur. Lech yanına kayar, kolunu omuzlarına dolanır. Woland'ı gergin bir şekilde izler, yüzünde her zamanki eğlenceli hali yoktur.

Dişlerimi sıkıp Woland'ın sağındaki bir sütuna yaslanarak arkadaşlarıma bakıyorum. Lech bana bakmıyor, ama Rada'nın gözleri sürekli benimkilere kayıyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Dar, vücuduna sarılmış bir askıda uyuyor, başı göğsüne yaslanmış.

"Yiyin. Aç olmalısınız," diyor Woland, oyulmuş kemikten yapılmış bıçağın sapıyla bir parça et keserek. "Ve rahatlayın, lanet olsun. Size teşekkür etmek istiyorum, cezalandırmak değil."

Lech keskin bir şekilde başını sallar, omuzları rahatlamış bir şekilde düşer. "Teşekkür ederim, efendim. Bu yeri ifşa etmek istemedim. Benim görevim yeni askerler toplamak

askerler toplamaktır. Alina'nın, yani Jaga'nın mükemmel bir aday olduğuna inanıyordum. O güçlü ve şefkatli. Seninle onun... Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum."

Woland çiğner ve yutar, ben de onu izlerim, bu manzara neden bu kadar tuhaf geliyor diye merak ederim. Sonra onun yemek yediğini ilk kez gördüğümü fark ederim. Tıpkı daha önce yatağını görmek gibi, bu da tuhaf bir şekilde sıradan bir şeydir. Ama aslında bu beni şaşırtmamalı. O yaşıyor, nefes alıyor ve yürüyor, yani yemek yemesi de mantıklı.

"Sana minnettarım," diyor Woland rahatça, bir parça daha keserek. "İnatçı şey kaçtı. Gitmeyi tercih eden bir kadını tutmak istemem, ama onun tuhaflıklarını özledim. Yeniden bir araya geldiğimize sevindim."

Herkes gibi o da sıçıyor ve işiyor, diye düşünüyorum kendi kendime, bana baktığında alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak ona acı bir gülümseme atıyorum. *Onun da zayıflıkları var. O yenilmez değil.*

"Aç mısın, canım?" diye sorar Woland. Parmaklarıyla sulu bir et parçası tutar ve sanki evcil hayvanmışım gibi bana yiyecek sunar. "Gel buraya. Seni besleyeyim."

Ağzım sulanıyor. Büyüsel tükenmişlik ve tünellerdeki uzun yürüyüşten dolayı açlıktan ölüyorum, ama açlık beni pes ettiremez. Woland'ın ne yapmaya çalıştığı açık. Beni küçük düşürmek ve takipçilerine benim onun gücü altında olduğumu inandırmak istiyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum soğukkanlılıkla, bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ederek.

Bana dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, tahtının yanındaki yere bir parça et atıyor. Et, toynaklarının yanında beliren kil bir kaseye düşüyor. Burun deliklerim genişliyor, ama kıpırdamıyorum.

"Fikrini değiştirirsen diye," diyor, gözlerini kısarak.

Çenemi sıkıp dilimi dişlerimin arkasına sıkıca bastırarak damağıma yapıştırırım. Woland beni bir süre daha izler ve tepki vermediğimi görünce omuz silker ve dikkatini Lech'e verir.

"Sürahide ejderha kanı olmalı," der, tabağı işaret ederek. "Kendine servis yap. Daha önce denemediysen, emin ol, bu bir lezzet. Sanırım hanımefendi ördeği begenecek."

Lech, ot kokan kızarmış ördeğin birkaç parçasını keser. Bıçağı, titrek elleriyle tabağa birkaç kez vurur. Kanı sorunsuz bir şekilde döker ve kristal kadehi koyu renkli sıvıyla doldurur.

Burnumdan nefes alıp, öfkemi kontrol altında tutuyorum. Hava gerginlikle o kadar dolu ki, Woland'ın rahat tavırlarına ve sağlıklı iştahına hayran kalıyorum. Lech ve Rada'nın korkusundan habersiz görünüyor.

Lech kanını yudumlarken ve Rada ördeğini nazikçe ısırırken, şeytandan intikam almanın yollarını düşünüyorum. Kadehine büyü yapıp şarabını yüzüne fırlatabilirim. Belki de bıçağını elinden alıp ona saldırabilirim — tabii damarlarımda akan büyü bu bula izin verirse.

Ancak en iyi seçeneğim, kendi büyüümün yeniden güçlenmesini beklemek. Onunla çok şey yapabilirim. Her aşağılama ve incitmenin bedelini öder.

Ama bunun için yemeğe ihtiyacım var.

"Peki, benim asi gelincik kızım ile nasıl tanıştın?" Woland, kadehinden derin bir yudum aldıktan sonra Lech'e sorar.

"Süt barda," diye cevap veriyorum ilk olarak. "O, bir oda için fazla ödeme yapmamı engelledi. Lütfen beni besle."

Woland'ın kucağına hiç çekinmeden oturup kollarımı boynuna doladım. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı, ama sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Eh, canım. En azından akşam yemeğine kadar dayanacağını umuyordum," der yumuşak bir kahkaha atarak, çatalına bir parça et geçirir. "Al."

Bıçağı tabağına bırakır, eli sahiplenircesine kalçama uzanır, ama bir an sonra bıçak yükselir ve sihirle kontrol edilerek daha fazla parça keser. Rada, ben çiğnerken bana bakar ve sonunda boğazını temizler.

"Affedersiniz. Yani adınız Jaga mı? Alina değil mi?"

Pişmanlıkla iç çekerek başımı sallıyorum. "Evet. Seni aldattığım için özür dilerim. Saklanmam gerekiyordu."

"Seni dövdüğü ve kendi başına yemek yemene izin vermediği için mi? Anlıyorum," der yumuşak bir sesle, gözleri kocaman ve kederle dolu bir şekilde boğazıma bakarak. "Ben de saklanırdım."

Woland sertleşir ve ben dilimin ucunu ısırırım, gülmeli miyim yoksa onu bağışlaması için yalvarmalı mıyım emin olmadan. Yine de Rada'nın düşündüğünü söylediği için ona zarar vereceğini sanmıyorum. Herkesin beni *cezalandırdığını* düşünmesini sağlamak onun amacı değil miydi?

"Hâlâ açım," diyorum masumca, kucağında dönerek yüzüne bakmak için. "Lütfen bana biraz daha ver."

Beni kendine doğru çekerken öfkesi buharlaşıyor gibi görünüyor. Bana bir parça daha uzatıyor ve ben onu ağzıma alırken fısıldıyor, "Yalvardığın zaman senden en çok zevk alıyorum."

Lech bir yudum kanla boğulur ve Woland ona soğuk bir bakış atar. O anda, hiçbir erkeğin bana dokunmadığını söylediğim halde hala kıskanç olduğunu anlarım. Bütün mesele buymuş. Lech'e tamamen saçma ve önemsiz bir gösteri yapar.

Bu farkındalık onu daha gerçek ve ulaşılabilir kılıyor, tıpkı yatak ve yemek gibi. O, kusurları ve ihtiyaçları olan, somut ve sıcak bir adam, gölgeler ve tehditlerden oluşan belirsiz bir kötülük gücü değil.

Bir keresinde onu sikiyle oyalamamamı söylediğini hatırlıyorum, ama bu yeni keşif onun yanıldığını düşündürüyor.

Woland'ın pençeleri kalçama batıyor ve upir öksürüğü kesildiğinde, şeytan başımın arkasını tutup beni vahşi bir öpücüğe çekiyor.

Onu öperim, keşfimden memnuniyet duyarım. Dudaklarımı emer, bir kez daha öper ve geri çekilir. Bana değil, yanakları pembeleşen Lech'e bakar, affetmez kızıl teni duygularını ele verir.

"O muhteşem, değil mi?" diye sorar Woland, tahtına yaslanarak, bir toynakını dikkatsizce masanın kenarına dayayarak. "Hiçbir kılık değiştirme onun azmini ve gücünü gizleyemez sanırım. Ne kadar güçlü bir kadın. Neden onu bana şimdiye kadar getirmedi?"

Lech yutkunur, gözleri Woland'ın yüzüyle benim yüzüm arasında gidip gelir. "Dürüst olmak gerekirse, onun iyiliği içindi. Alina... Yani Jaga... Yanlış kuralları çiğneme eğilimi var. Öğrenmesi gerekiyor ve sizin daha fazla insana ihtiyacınız var. Ve biz... Korunma umuduyla."

Woland başını sallar ve elini uzatır. Şarap kadehi eline doğru uçar ve bana uzatır. İçerim.

"Çocuğu ve annesini getirdin çünkü Jaga'nın çocuğun hayatını kurtaran kural ihlalden korkuyorsun," diyor, başını sallayarak. "Sanki bu onun en muhteşem özelliği değilmiş gibi."

Lech ağzını açıp kapatır, kaşlarını çatarak. Woland kadehinden içer ve onu masaya geri gönderir, bunun yerine çatalını çağırır. Bana bir lokma daha yedirir.

"Yani biliyorsun," diyor Lech. Kafası karışık ve temkinli bir şekilde ikimizi de süzen Rada'ya bakıyor.

"Biliyorum. Ve şimdi, ikiniz de böyle bir şeyin olduğunu unutacaksınız. Jaga hiçbir kuralı çiğnemedi. Çocuk başından beri sağlıklı ve iyi durumda, ikinizin de endişelenmesine gerek yok. Kan tatmin edici mi?"

Lech ve Rada'nın gözlerinden parlak bir ışık geçer. İkisi de bir an donar, sonra Lech çok daha rahatlamış bir şekilde gülümser.

"Evet, mükemmel. Bizi davet ettiğiniz için tekrar teşekkür ederiz, efendim."

Rada da gülümsüyor, Dar yumuşak bir çığlıkla uyanınca başını eğiyor. Ben kaşlarımı çatıyorum. Woland bana bir lokma daha yediriyor, ben de yavaşça çiğniyorum,

arkadaşlarıma bakarak yavaşça çiğniyorum, ne olduğunu anlayana kadar. Az önce onlara büyü yaptı.

Aniden, sadece ikimiz, onun gölgeleriyle çevriliyiz. Woland boynunu uzatır, omurları çatırdıyor.

"Onlar iyi. Sadece unutmalarını sağladım," diyor. "Bu sadece bir önlem. Sinirli arkadaşın kaçınılmaz olarak bunu ağzından çıkardığında, seni yaşam ve ölümle oynadığın için tutuklatmayacağım. İtirazın varsa, şimdi söyle ve geri dönelim. Upir haklı. Öğrenmen gereken çok şey var."

Gözlerine bakıyorum, altın rengi beni içine çekiyor. Bugün aramızda olan her şey kafamda dönüyor ve onu anlamaya çalıştıkça, daha da karmaşık hale geliyor.

Beni gerçekten önemsiyor mu? Benim için önemli olduğum için mi kıskanıyor, yoksa sadece gururu yüzünden mi? Beni sadece zaferinin anahtarı olduğum için mi koruyor? Aramızdaki bu şey ne—şehvet, akıl oyunları, yoksa başka bir şey mi?

Ve cildimdeki izler aslında ne anlama geliyor? Kontrol onda mı, yoksa bende mi? Bugün söylediklerinin ne kadarı doğruydı?

"Ee?" Woland sabırsızlanarak soruyor. "Karar ver. Gitmeden önce daha fazla yemelisin. Seni tekrar aç bırakmayacağım."

"Sorun değil," diyorum, hala gözlerine bakarak. Onlar tüm cevapları barındırıyor ve keşke onları tek tek çıkarabilsem. "Ama anılarını kim silecek? Sana uygun olursa beni ele vermeyeceğini nereden bileceğim?"

Woland gülerek başını geriye atar, boğazı açıkta kalır, bıçak elimde. Parmaklarım karıncalanarak beklerim ve sonunda bana baktığında, ifadesinde sevgi ve biraz da öfke vardır. Bunu iyi bilirim.

"Hayatım, Perun benim söylediğim hiçbir şeye inanmaz. Bunun için çok akıllıdır," diyor, gözlerinde şeytani bir ışıltıyla.

Uzanıp iki elimle nazikçe boğazını kavrarım. Boynuzlarının ağırlığını taşıdığı için boynu kaslı ve güçlüdür.

Woland'ın gülümsemesi kaybolur, gözleri dikkatli ama korkusuzdur.

Sadece bir kez, hafifçe sıkıyorum. Penisi uyluğumun altında titriyor ve ben gülümsüyorum.

"Oynadığın oyunun kurallarını bilmiyorum," diyorum yumuşak bir sesle, dudakları açılırken, dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlar. "Ama öğreneceğim. Sonra hile yapıp kazanacağım."

Bana attığı gülümseme yırtıcı ve karanlık, acımasızlık dolu. Bu gülümseme beni korku ve şehvetle titretir, beni bağımlı yapan tanıdık bir kombinasyon.

"Elinden geleni yap, aşkım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Asi

"Burası tahıl ambarı," diyor Lech, Woland'ın yeraltı krallığının merkezindeki yüksek kapıyı işaret ederek. "Ve bu tünel nehrin diğer tarafına gidiyor. Tam altından geçiyor. Onu güvenli ve kuru tutmak için sihirli bir beceri gerekti."

Buranın tavanları yüksek, bu da ferahlık hissi veriyor. Yine de kendimi kapana kısılmış hissediyorum, üstümde yığılmış toprak ve kayaların ağırlığını sürekli hissediyorum. Düşmeyeceğini biliyorum, tüneller yüzyıllar önce kazılmış ve genişletilmiş, bunu yapan da Weles'ten başkası değil. Görevlerini yerine getiren tüm isyancılar bu kadar derinde kalmaya alışık görünüyorlar, ben de sinirlerimi göstermeye çalışmıyorum.

Lech bana etrafı gezdiriyor ve gördüklerim arttıkça, tünellerin tamamen gizlenmiş, tatlı su ve hava sağlayan güçlü büyü sayesinde kendi kendine yeten ikinci bir şehir gibi olduğunu daha iyi anlıyorum.

Woland'ın isyanı etkileyici, bunu isteksizce kabul ediyorum. Lech'e göre, burada binlerce insan yaşıyor ve onun emirlerini yerine getiriyor. Lech, ayakçı askerlerden biri, şehirde isyan işaretleri çizmek ve umut vaat eden adayları işe almakla görevlendirilmiş - bu yüzden başından beri bana ilgi gösterdi.

"Sen bariz bir seçimdi," diyor, gözleri morarmış boğazıma kayıyor ve hemen geri dönüyor. Ona bakmaya devam ediyor ve her baktığında, ben daha da sinirleniyorum. "Sen yenisin, Perun'un propagandasıyla henüz körleşmemişsin. Güçlüsün de. Orada olanların en kötüsünü görmene izin verdim, ama seni buraya getirmeden önce

buraya getirmeden önce sana güvenilebileceğinden emin olmam gerekiyordu. Burası demirci dükkanı."

Woland'ın odası kadar büyük, ama daha yüksek, sütunlarla desteklenmiş tavanı olan geniş bir salona giriyoruz. Oda kavga sesleriyle dolu. İki düzineden fazla kişi var burada, ikişerli veya üçerli gruplar halinde antrenman yapıyorlar, her grup taş zeminde açıkça belirlenmiş bir dikdörtgen alanı kaplıyor.

Demek ki burası bir demirci dükkanı değil. Burası savaşçıların dövüldüğü bir yer.

"El ele dövüş, silahlı dövüş ve daha ileride büyü eğitimi. Hadi, bir bakalım. Düellolar izlemesi her zaman eğlencelidir."

Lech'in demirhanede tek güvenli alan olduğunu söylediği kırmızı kurdelelerle işaretlenmiş bir yoldan ilerliyoruz. Her iki tarafımızda, çeşitli ırklardan insanlar dövüşüyor ve ben farklı dövüş stillerini izlemek için gözlerimi kocaman açarak sağa sola bakıyorum. Ölümlüler genellikle güreşir veya birbirlerine kılıç sallarlar, ama burada hafif, tüylü vücutları sayesinde yüksek ve uzağa zıplayabilen chochol'lar ve sırf kütleleriyle rakiplerini ezebilen ayı benzeri kobold'lar var. Bir çift upir kadın, baş döndürücü bir hızla kesip savuşturan uzun sopalarla birbirleriyle dövüşüyor.

"Bariyerleri görüyor musun? Bunlar, büyüün kazara birine çarpmaması için onu hapseder."

Büyü düellolarına ayrılmış alana ulaşıyoruz. İstasyonlar daha büyük, zemin mor renkte ve her dikdörtgenin kenarları parıltıyor, hava hafifçe bozulmuş. Ben izlerken, buraya geldiğimizde tanıştığım strzyga, mamuna rakibine yarı saydam iğneler yağıdırıyor, rakibi ise kaçarak kurtuluyor. İğneler parıltıyan bariyere çarpıp yok oluyor, bariyer parlak bir ışıkla yanıp sönüyor.

"Bakın, hain burada," diye bağılıyor strzyga, süt beyazı gözlerini kısarak bana çirkin bir bakış atıyor. "Dövüşmeye mi geldin? Seni yerden silip süpürürüm, kızım. Efendinin senin amını ne kadar sevdiği umurumda değil. Hainler burada uzun süre kalamazlar."

Onun rahatsız edici bakışlarını karşılarken parmaklarım seğirir, onun hırlamasına karşılık dişlerimi gösteririm.

"Neden seninle dövüşeyim ki?" Etrafımızda sessizlik hakim olduğunu fark edince, zoraki bir gülümsemeyle soruyorum. Diğerleri bizi izliyor. "Seni bir kez yendim zaten. Tek bir küçük büyüyle, bebek gibi uyudun. Belki bir şeyler öğrendikten sonra bana tekrar meydan okuyabilirsin."

Strzyga, kulaklarımı acıdan patlatacak kadar korkunç bir çığlık atarak bana doğru atılır. Garip bir şey olur. Parıltıyan bariyere ulaştığında, vücudu sanki bir duvara çarpmış gibi bariyere yapışır. Dövüş alanından çıkamaz.

parıldayan bariyere ulaştığında, vücudu sanki bir duvarmış gibi ona yapışır. Düello alanından çıkamaz.

Mamuna, beyaz kumaşlarla sıkıca sarılmış dolgun göğüsleri, strzyga'yı saçlarından yakalar ve kaslı koluyla onu geri çeker. Strzyga dönerek mamuna saldırır, mamuna ise havadan ürettiği koyu renkli bir toz bulutu ile strzyga'nın yüzüne vurur.

Strzyga dizlerinin üzerine çöker, gözlerini kaşıyarak öksürür.

"Henüz bitmedi," der mamuna kadın, bana göz kırparak. "Kalk, Wera."

Uzun, kahverengi saçları, ensesinde bir düğüm halinde bağlanmış küçük örgüler halinde toplanmıştır. Ten rengi açık kahverengidir, gözleri dış köşelerinden yukarı doğru kıvrılmıştır. Tüm vücudu bir sanat eseridir, her kas büyük ve cerrahi hassasiyetle oyulmuştur. Onu, şifa için anatomi çalışmak için kullanabilirim.

"Zlotomira senin hakkında sadece iyi şeyler söyledi," diyor ve sonra ayaklarına tüküren, kırıxık yüzü kızarmış, gözleri yaşlı strzyga'ya dönüyor. "Yarın benimle antrenman yapacaksın, yeni kız."

"O zaman sen de bir hainsin," der strzyga, açık avucunu mamuna'ya doğru uzatarak.

Bir ışık akımı fırlar. Mamuna, çaprazladığı elleriyle onu engeller, ışık ön kollarında taktığı metal desteklere çarparak dağılır.

"Bu Draga," diye mırıldanır Lech, ikisi kavga ederken, strzyga mamunaya küçük, keskin büyüler fırlatır, mamuna ise iri cüssesine rağmen çevik ayaklarıyla bunları ustaca kaçınır. "O en iyi savaşçılarımızdan biri. Görünüşe göre usta senin derslerini çoktan ayarlamış."

"Peki ya strzyga?" diye sorarım. "O önemli biri mi?"

Lech boğazını temizledi. "Wera, ustanın en eski takipçilerinden biri. Burada çok etkisi var ve çok... kendi kurallarına bağlı. Ama korkacak bir şey yok. O asla doğrudan bir emre karşı gelmez ve usta, senin hoş karşılanıp desteklenmen gerektiğini açıkça belirtti. Seni kendisi cezalandırdığı için, eğitim dışında kimse sana dokunma hakkına sahip değil."

Boğazımdaki çirkin yaranın üzerinde oluşan kabuğu parmağımla okşuyorum. Keşke Woland'a da aynısından taktırıbilsem, çünkü onun kanını benimkini içtiği kadar içtim.

"Kendi yöntemlerine bağlı mı?" diye soruyorum, Draga Wera'yı kolundan tutup strzyga'yı eğitim alanını çevreleyen bariyere doğru fırlatarak kırmızı ışıkla parlamasını sağladığında. "Bu ne anlama geliyor?"

Lech elini sallayarak bana yol gösterir ve biz demirci dükkânından geri dönerken o sessizce fısıldayarak açıklamaya başlar.

"Birkaç yüzyıl önce isyan çok daha küçüktü. Perun vergi konusunda agresifleşmeden önceydi ve çok az kişi onunla savaşmak için bir neden görüyordu. Wera eski yolun daha iyi olduğuna inanıyor. Ona göre, her yeni gelen potansiyel bir hain, her ne kadar daha fazla insana ihtiyacımız olsa da. Verdiğimiz savaşlar eskiye göre çok daha zorlu. O hala bir ayaklanmada savaştığımızı düşünüyor, ama usta artık buna savaş diyor ve haklı da."

"Efendi," diye mırıldanıyorum. "O da herkes gibi sıçar ve işer, biliyorsun."

Lech'in tanıdık sırıtışı dudaklarında belirir. "Bu tür yorumlara dikkat etmelisin, darli... Jaga. Eğer bazı isyancılara efendinin tuvalet alışkanlıklarını bildiğini söylersen, sana yalvaracaklar ve onun dışkısını gizlice alıp sunaklarına koymak isteyecekler."

Yüzümü buruşturuyorum. "Şaka yapıyorsun. Lütfen şaka yaptığını söyle."

"O, Perun'un birçok tanrısından daha güçlü," diyor Lech, ciddileşerek. "Kendini tanrı olarak adlandırmasa da, burada tapınılıyor."

Woland'ın bana onun ilahi doğasını ikna etmeye çalıştığını çok iyi hatırlayarak alaycı bir şekilde güldüm. Takipçilerinden kendisine tanrı demelerini istememiş olabilir, ama benden kesinlikle bunu talep etmişti.

Tıpkı önünde diz çöktüğümde ona efendi dememi söylediği gibi. Takipçileri ona her selam verip bu şekilde hitap ettiklerinde heyecanlanıyor mu acaba? Kesinlikle bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

"Burası mutfaklardan biri," diyor Lech ve beni, ürünlerle dolu büyük masalarda sebze ve et kesen chochol ve koboldlarla dolu geniş bir alana götürüyor. Üç devasa ocakta ateş çıtır çıtır yanıyor, büyük tencereler alevlerin üzerinde kaynıyor. Alan hiç duman kokmuyor.

"Lech!" Kollarında gri tüyler ve kötü görünümlü siyah bir gaga olan uzun boylu bir chochol kadını yaklaşıyor ve turuncu gözleriyle ona keskin bir bakış atıyor. "Kan torbanı buraya getirdiğine dair bazı söylentiler duydum!"

Lech gerginleşir ve ben ona meraklı bir bakış atarım.

"O bir kan torbası değil," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Tabii, öyle başlamıştı. Ama şimdi... Bilmiyorum. Ona öyle deme."

"Oooh, benim huysuz upir oğlum sonunda aşık mı oldu? Sonunda! Çokol kadının gözleri bana dönüyor ve gagasını tıklatıyor. "Senin de değişken bir cadı kızı getirdiğini duydum. Merhaba canım. Benim adım Krystyna, ama herkes bana Egg der."

"Ben Jaga. Neden Egg diyorlar sana?"

Kadın tekrar gagasını şaklatır, sesi neşelidir. "Çünkü büyüklerin büyümü emmesine izin vermeyi bırakmaya karar vermeden önce en iyi dolandırıcı kadınlardan biriydim. Kimse farkına varmadan yumurtaları değiştirebilirdim, tek gereken hızlı parmaklar ve biraz cazibe idi."

Ne demek istediğini anlıyorum. Muhtemelen dolu yumurtaları boş yumurtalarla değiştirip, insanları onlara ödeme yaptığını düşünerek dolandırıyordu. Ona gülümserim, yüzünü, adını ve yeteneğini hatırlamaya çalışırım. Bu bilgiyi bilmek faydalı olabilir.

Pençeli parmaklarını bize doğru salladı. "İşe dönmem lazım! Umarım bu akşamki yemeği beğenirsin, Jaga!"

"Lütfen bunu Rada'ya söyleme," diyor Lech, biz ayrılırken ekşi bir yüzle. "Onun incinmesini istemem."

Yavaşça başımı sallarım. "Kan torbası, senin için yemek olarak kullandığın ve umursamadığın biri mi?"

Lech derin bir nefes alarak başını sallar. "O öyle biri değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. Sadece... Asiler kin tutan sert insanlardır. Rada bizden biri olmadığı için, benimle bir alıp veremediği olan herkesin hedefi haline geldi. Başkalarına, özellikle de dışarıdakilerle fazla ilgileniyormuş gibi görünmemek daha iyidir."

"Hm." Beni götürdüğü bir sonraki yere bakıyorum, burası geniş, alçak tavanlı bir yemek salonu. Sıra sıra masalar ve banklar alanı dolduruyor, bunların dörtte biri upirler ve birkaç başka tür yaratıkla dolu. Masalar sürahiler ve bardaklarla dolu, yiyecek yok.

Lech kendine kan doldururken, söylediklerini düşünüyorum. Woland da aynı argümanı kullanmıştı: başkalarına değer vermek bir zayıflıktır. *Aşk* bir zayıflıktır.

Ama beni endişelendiren bu değil. Lech'in korkuları haklıysa, bu onun isyancıların saflarında düşmanları olduğu anlamına gelir. Harekete ait olmayan sevdiklerini incitmeye kararlı düşmanlar.

Bana kötülük isteyen insanlarla omuz omuza savaşmayı hayal edemiyorum. Savaş sırasında arkamdan bıçaklayabileceklerini bilerek kendimi asla güvende hissedemem.

"Ama Şimdi burada olduğuna göre, Rada güvende mi?" Lech geri döndüğünde, yemeğini saniyeler içinde bitirince ısrarla soruyorum.

"Evet. EĞitim dışında diğer isyancılara saldırmak yasaktır, bu yüzden buradaki çoğu insan seni Şimdiden nefret ediyor. Bize gerçekten büyük bir darbe vurdun, darli... *Kahretsin*. Jaga, Wera gibi eski muhafızlardan bazılarına saldırdın. Ne yaparsan yap, sana asla g venmeyecekler ve diğerleri de onların sözünü dinleyecek. Ama artık yeterince cezalandırıldığın için, seni rahat bırakacaklardır. O sana bir iyilik yaptı."

Lech boğazımı işaret etti ve ben diken diken oldum. "Birini boğmak, ona iyilik yapmak anlamına geldiğini hatırlamalıyım."

O sırtarak, "Elbette  yle. Doğru bağlamda, bundan daha iyisi yoktur" der.

Yüzüm kızarıyor, gözlerimi kaçırıyorum. Lech içinden gülüyor. "Bunun gerçek bir ceza olmadığını biliyordum. Bir kadına öyle bakan bir adam..." Ama sözünü kesip boğazını temizliyor.

"Ne?" diye sorarım keskin bir sesle. "D Ő nceni tamamla."

Kafasını sallar ve konuyu değiştirir. "   mutfak var. Biri et ve sebze hazırlıyor, diğeri daha çok kasap dükkanı gibi, çoğunlukla etle uğraşıyor, bir diğeri ise temelde kan torbalarını sakladığımız bir hapishane gibi."

Durup ona bakıyorum. Lech omuz silkiyor ve başka yere bakıyor.

"Şu anda burada kaç mahkum tutuluyor?" diye soruyorum, Woland'ın, sanki gerçekten umursamıyormuŐ gibi, benden kolayca cevap vermemi istediğinde kullandığı boş merak tonunu taklit ederek.

"Bilmiyorum. Bir düzine, belki iki. Çoğu savaş esiri, ama kuralları çiğnedikleri için ceza çeken isyancılar da olabilir. Örneğin, Wera sana orada saldırmış olsaydı, çoktan hapse atılmıŐ ve kanı alınmış olurdu."

Lech koridoru işaret ediyor ve ben yürümeye devam ediyorum. "Tamam. Buradaki diğer önemli kurallar nelerdir?"

"Bence hangi kurallara uymak istediğini efendine sormalısın," der upir, her iki yanında sıralar halinde kapılar bulunan dar bir koridoru işaret ederek. "Yaşam alanları. Seni bir dakika yalnız bırakabilir miyim? Rada'yı kontrol etmek istiyorum."

Kolunu tutup bana doğru çeviriyorum. Lech'in mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor, dudakları büzülüyor.

"Bekle. Lech, istersen bana 'tatlım' diyebilirsin. Neredeyse herkese öyle diyorsun."

Bana küçümseyen bir bakış atarak acı ve alaycı bir şekilde güler. "Hayır, Jaga, gerçekten yapamam."

"Neden?" Ayağımı yere vurarak, bana her zamanki gibi davranmasını istiyorum. Lech bana karşı çok mesafeli ve sert davranıyor, artık arkadaş olduğumuzu hissetmiyorum.

"Çünkü o sana öyle diyor," diyor, dudakları küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrılırken elimi itiyor. "Artık işler farklı. Açıkçası, senin yanında olmak istemiyorum. Sen lanet bir tehlikesin."

Sanki tokat yemiş gibi geri çekiliyorum. Lech iç çekiyor ve benim tepkime gözlerini deviriyor. "Merak etme," diyor burun kıvrarak. "Bir kadını bir aydan fazla tutmadı

Yakında gözden düşeceksin ve her şey normale dönecek. Sürerken tadını çıkar ve lanet olsun, *bir* daha bana dokunma. Ölmek istemiyorum."

Bunun üzerine arkasını dönüp uzaklaşır. Gözlerim yanarken, uzaklaşan sırtına bakakalırım. Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce dişlerimi sıkıp arkamı dönerim ve saklanabileceğim güvenli bir yer ararım. Tanrılar, sadece bir an yalnız kalmak istiyorum.

Ama şans benim tarafımda değil. Demirhanede kavga eden iki upir kadın bana doğru geliyor, gözleri keskin bir şekilde bana odaklanmış. Onların ifadelerini görünce omuzlarımı gerginleştiriyorum. Onların benim dostum olmayacağını hemen anlıyorum.

Sarışın saçlı ve açık gri gözlü olan uzun boylu olan, alaycı bir sırıtışla önümde duruyor.

"Onu baştan çıkarmak için gerçekten aşağılayıcı bir şey yapmış olmalısın," diyor selam vermeden, beni baştan aşağı açıkça küçümseyerek süzerken. "Güzel değilsin ve kesinlikle akıllı da değilsin, çünkü Wera'ya saldırmak yeni bir aceminin yapabileceği en aptalca şeydi. Peki, ne yaptın? Yerdeki pisliğini yaladın mı? Bu yüzden mi buradasın?"

Lech'in soğuk reddi hala kulaklarımda çınlıyor, Woland'ın kaybetmektense beni öldürmeyi tercih edeceğini söyleyen sesi üzerine eklenmiş. Boğazım sıkışmış, vücudum kaskatı ve nedense o kadar yorgunum, o kadar kafam karışık ki, her zamanki gibi acıyı içime atamıyorum.

Ya da belki de yorgunluktan değil. Belki de arkadaşlarımla haftalarca vakit geçirip hayatta kalmayı unuttuğum için kendimi rahat hissettim. Her halükarda, kendimi kontrol edemiyorum. Kendimi serbest bıraktım ve bu bir nevi rahatlama oldu.

Ne söyleyeceğimi tam olarak biliyorum, çünkü kadının saldırı şekli bana onun kıskanç olduğunu gösteriyor. Muhtemelen şeytana adanmış bir tapınağı olan insanlardan biri.

"Belki yaptım, belki yapmadım," diyorum, kendimi dikleştirerek. Neredeyse onun kadar uzunum ve boyumun her santimini kullanıyorum. "Ama neden soruyorsun? Sıradaki olmak için bazı ipuçları mı almak istiyorsun? Onunla işim bittiğinde sana da biraz artan bırakacağım."

Çirkin bir spazm yüz hatlarını bozuyor. "En geç birkaç hafta içinde gideceksin," diye tıslayarak yüzüme yaklaşıyor. "Ve o seni unuttuktan sonra bile biz seni uzun süre hatırlayacağız. Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Hain."

"Neden bekleyelim?" diye soruyorum, göğsümde çılgın bir kahkaha kabarıyor. "Burada kimse yok, sadece sen ve ben. İkiye bir. Hadi, kaltak. Sözünün arkasında dur."

Bana saldırırsa, muhtemelen daha fazla çürük ve yara ile uğraşmak zorunda kalacağım umurumda bile değil. Kendimi savunmak için biraz sihrim var, ama provokasyonumun işe yaraması için, önce onların bana saldırdığının açık olması gerekiyor.

Upir kadın alaycı bir şekilde gülümser, göz kapağı seğirir. Kirpiklerinin ve kaşlarının saçları kadar açık renkli olduğunu fark ederim. Arkasında, bir gölge duvar boyunca kayar.

"Ben senin kadar aptal değilim," diye tıslar. "Onun *fahişesine* saldırmayacağım. Ama senin yerinde olsam, o ağzını kapalı tutardım. Bu tüneller güvenli değil. Ya bir gün kafana bir kaya düşerse? Düşünmen gereken bir şey."

Duvardan başka bir gölge süzülürken, sonra bir tane daha, kahkahayı patlatırım. Neden güldüğümü anlamadan bana kaşlarını çatar.

"Tatlım," derim, onun omzunun üzerinden, onun olduğunu tahmin ettiğim, görünmez ama izleyen yere bakarak. "Her şeyi yanlış anladın. Benim onun fahişesi olduğumu sanıyorsun, ama gerçekte tam tersi. Sırrı biliyor musun? Onu kan torban yapmalısın. Bir kadının önünde diz çökmekten daha çok sevdiği bir şey yok."

Gözleri şişer, derinliklerinde karışıklık ve sonra öfke yanar.

Arkasında, gölgeler boynuzlu bir silüet şekline büründü. Gözleri benimkilere kilitlendi ve öfkeyle yanıyordu.

YIRMINCI BÖLÜM

Güç

Kıkırdama durmak bilmiyor. Gözyaşları içinde, Woland'ın upir kadının saçını çekip onu kışının üstüne düşürdüğünü izliyorum. Onu gördüğünde, yüzü dehşet maskesi haline geliyor, gözleri kocamanlaşıyor, dudakları titriyor ve söyleyemediği kelimeleri kekeliyor.

Diğer kadın dizlerinin üzerine çöküyor, onun önünde yere kapanıyor. Woland ona aldırış etmiyor. Bir anlığına korkudan donakalmış upir'i izliyor, sonra kolunu yavaşça kaldırıyor. Gölgelele kadını sarmalamak için acele ediyor, ta ki kadın karanlık büyüün kıvrımlı kütlesinde kaybolana kadar. Yumruğunu sıkıyor ve kadın kulakları sağır eden, saf acı dolu bir çığlık atıyor.

Avuç içini açıp gölgeleri geri çekildiğinde, şoktan nefesim kesilir. Kadın *ezilmiştir*. Kaburgaları birçok yerinden kırılmış, bazıları dışarı çıkmıştır. Açıkça ölmüştür, vücudu kanlı bir hamur ve sivri kemiklerden oluşan korkunç bir manzaradır.

"Bunu temizle," der Woland alçak, canavarca bir ses tonuyla, emri yerde titreyerek ağlayan diğer upir'e verir.

Artık gülmüyorum. Sesim boğazımda sıkışmış, Woland'ın takipçilerinden birine yönelttiği kolayca uyguladığı zulüm şok edici. Peki ne için? Beni tehdit ettiği için mi? Tepkisi çok aşırı, ama yine de karakterine uygun.

Bana tekrar baktığında, gözlerinde bir şey parlar, yüzü gergin ve öfkeliidir.

"Gel."

İtaatsizlik etmek aklımın ucundan bile geçmiyor. O dönüp koridorda yürümeye başladığında, ellerim uyuşmuş, kalbim hızla çarparak onu takip ediyorum. Kalabalık alanlardan geçiyoruz, insanlar onun önünden geçerken durup selam veriyorlar, gözleri merakla bana kayıyor. Bakışlarımı aşağıda tutuyorum, boş ve yenilmiş hissediyorum. Artık öfke ve incinmeyle yanmıyorum, midem bulanıyor, mide boşluğumda bir korku tohumu filizleniyor.

Tanrılar, sadece bunu atlatıp yalnız kalmak istiyorum. Tıpkı evimde, nefret edildiğim ve korkulduğum zamanlar gibi. Orada en azından nefret çok fazla olduğunda kendimi kilitleyebileceğim bir kulübem vardı.

Aptalca bir şekilde, burada durumun farklı olacağını düşünmüştüm, ama nereye gidersem gideyim, bu kaderden kaçamıyorum gibi görünüyor. Ölümlülerin dünyasında sorunun benim büyüm olduğunu düşünmüştüm, ama belki de yanılmışım. Belki de sorun sadece benim.

Woland'ın odası, en alt katta, kalabalık ortak alanlardan uzakta. Oraya varmamız on dakikadan fazla sürüyor ve bu süre içinde şeytan bana bir kez bile bakmıyor. Kuyruğu gerginlikle sallanıyor ve ne olursa olsun, bunun iyi bir şey olmayacağını biliyorum.

Kapı arkamızdan kapandığında, büyük, yastıklı banklarla çevrili alçak bir masaya doğru yürüdü. Şömine canlandı, altın ışıklı küreler yandı. Parmaklarını şıklattığında tahtı havada süzülerek geldi ve Woland oturdu.

O zaman nihayet bana bakar.

"Sana zaman tanımak için uzun yoldan geldim. Sakinleştin mi?" diye sorar, sesi o kadar soğuktur ki, sırtımdan bir ürperti geçer.

"Sen sakinleştin mi?" diye karşılık veriyorum, kollarımı kavuşturarak.

Bacaklarım titriyor, ama uzun elbisem bunu gizliyor. Omurgamı dik tutmak için çaba sarf ediyorum. Uykumu iple çekmenin büyük bir hata olacağını bildiğim için, yatağının olduğu mağaranın derinliklerine doğru özlem dolu bir bakış atıyorum. Beni bir köpek gibi yerde yatırır, ya da daha kötüsünü yapar.

Woland geriye yaslanırken burun delikleri genişliyor, başı koltuğun arkasına düşerken gözlerini kısarak beni izliyor.

"Hayır. Her türlü sinirliyim. Bugün en azından zorlu bir gün oldu ve daha akşam bile olmadı. Otur."

Onun samimiyeti beni şaşırttı. Yemekte yaptıklarını hatırlayarak, gözlerimi ondan ayırmadan dikkatlice bir bankın yanına yaklaştım. Woland yorgun bir şekilde elini salladı.

"Otur. Yalnızız ve önemsiz şeyler için sizinle tartışacak enerjim yok. Şarap ister misin?"

"Evet."

Bir başka el hareketi ile kristal bir sürahi ve iki kadeh bize doğru uçar. Onun yanında havada asılı kalırlar ve şarap kendi kendine dökülür. Bir kadeh elime uçar ve ben bir yudum alırım. Kaşlarım çatılır.

"Tadı benim böğürtlen şarabım gibi," derim şaşkınlıkla.

"Ben onu sevdim," der şeytan, derin bir yudum alarak. "Şimdi. En önemli şeyden başlayalım. Seni bir kez affedeceğim, çünkü gerçek güçle hiç deneyimin olmadığını biliyorum. Kısa hayatını medeniyetin sınırındaki geri kalmış bir köyde geçirdin ve bunu göstermemeni beklemek benim için çok acımasızca olurdu."

Sinirlenerek, kadehimi parmaklarımla sıkıca kavrarım. Woland kaşlarını kaldırarak beni izler. Dilimin ucunda bir hakaret vardır, ama zorlukla yutarım ve bir yudum daha alırım. Hiçbir şey söylemeyince, o da sessizce onaylayarak bir kez başını sallar.

"Şu anda benim hakkımda ne dediğin önemli değil. İtibar, hatırladın mı? Benimki yüzyıllar boyunca özenle oluşturuldu, seninki ise bir şaka. Halkım seni ateşli bir hain ve ayın fahişesi olarak görüyor. Bu yüzden kimse benim kanımı içmene izin verdiğime inanmayacak. Onlar daha iyi bildiklerini sanıyorlar."

O bir yudum daha alırken, ben kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, omuzları yorgun bir nefesle gevşiyor.

Böyle olacağını düşünmemiştim. Öfkelenip beni daha da küçük düşüreceğini sanıyordum, ama bu daha çok bir ders gibi görünüyor. Hakaretleri beni kırmak için değil ve incinmişliğimi bir kenara ittiğimde, onun haklı olduğunu anlıyorum.

Burada kimse bana saygı duymuyor ve bunun nedenleri var.

"Ama?" diye soruyorum.

Kadehini doldurur, siyah pençeleri kristale çarpar.

"Ama seni tanıyorum. Sen güçlüsün, yeteneklisin ve çabuk öğrenirsin. İnsanlar konusunda keskin sezgilerin var. Onların yanıldığını kanıtlayacaksın ve bu olduğunda, benim hakkımda az önce söylediğin gibi konuşmana izin vermeyeceğim. Bunlar dar görüşlü insanlar, Jaga. Güç ve otoritenin ne anlama geldiğine dair belirli beklentileri var. Bir kadına kanını veren bir tanrı bu beklentileri karşılamıyor ve sen böyle konuşmaya devam edersen, benim konumumu zayıflatabilirsin. Artık benim tarafımdasın, bana karşı çalışmamaya çalış."

Kadehini boşaltıp uzaklaştırır, bakışları yüzümde kalır. Hayretler içindeyim. Sadece mantıklı konuşmakla kalmaz, olayları açıklayarak...

benim için sabırla, aynı zamanda benim onun çıkarlarına nasıl zarar verebileceğimi de açıkça söylüyor. Bu bir tuzak, ama ben tuzağı göremiyorum.

"Peki ben senin tarafında mıyım?" diye soruyorum, onun sözlerini düşünerek.

"Ya sen?"

Sen benim tarafında mısın?"

Keskin, beyaz dişleri haylaz bir gülümsemeyle parlıyor. "Beni kan torbası yaptığını övünen başka biri olsaydı, omurgasını ikiye kırardım. Benim itidalimi sadakatimin kanıtı olarak gör. Sen benim hedeflerime zarar vermediğin sürece senin tarafındayım. Sana gelince, aşkım, bu soruyu kendin cevapla. Neden buradasın?"

Kaşlarını kaldırıp ona tamamen inanamayan bir bakışla bakıyorum. "Çünkü gitmeme izin vermiyorsun."

Gülüyor, gözleri kırışıyor, sesi zengin ve mutlu. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve aceleyle bir yudum şarap içiyorum. Woland'ın kahkahası benim zayıf noktam, özellikle de bu kadar dizginlenmemiş ve samimi olduğunda.

Konuştuğunda, sesinde sıcak bir eğlence kalır. "Beklediğin gibi yere zincirlenmiş misin? Hayır. Ellerin bağlı mı? Hayır, ama benimle ip oyunları oynamak istersen, söylemen yeter. Ben bu konuda oldukça yetenekliyim."

Göz kırpıyor ve ben derin bir nefes alıp, etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Artık senin benim eşim olduğumu bildiklerine göre, kimse seni durdurmayacak.

Gitmeye çalış. Eğer gidersen, arkadaşlarına zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Buna inanmak zor.

Yine güldü. "Ciddiyim. Ama lütfen, ayrılırsan kaybedeceklerini bir düşün. Sana gerçek savaş büyüsünü öğrenme, benimle birlikte savaşa gitme ve dünyada bir fark yaratma şansı veriyorum. Burada çoğu insandan gizli sırları bilen cadılar ve büyücüler var. Hala ilgileniyorsan, içlerinden biri sana geçmişe nasıl seyahat edileceğini anlatabilir."

Düşüncesizce tıslayarak ona öfkeli bir bakış attım. Buna bir saniye bile inanmıyorum — en çok istediğim şeyle benimle dalga geçiyor. Yine de bunu tamamen göz ardı edemem. Hedefimi yeterince uzun süre ihmal ettim ve artık gençleşmeyeceğim.

"Peki ya şimdi gidersem? Beni baştan çıkaran onca şeye rağmen?" diye soruyorum, çenemi meydan okurcasına öne çıkararak. "Beni gerçekten bırakacak mısın?"

Bilgece bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Gideceğini sanmıyorum. Sonuçta, yaptığım her şeye rağmen benim yanımda kalmak istiyorsun. Beni o kadar çok özledin ki, her gece yatmadan önce yüzümün hayali görüntüsünü yaratıyordun. Eh, canım. Artık gerçeğini elde edeceksin."

Sözlerimi yüzüme çarptığında öfke omurgamı sertleştirir. Onun yalvarması üzerine söylemişim, ama şimdi sanki çaresiz olan benmişim gibi konuşuyor.

"Bir dahaki sefere bana yalvarırsan, dizlerinin üzerine çökerek yalvarman daha iyi olur," diyorum dişlerimi sıkarak.

O, hiç etkilenmemiş gibi sırtarak başını sallar. "Zaten yaptım, hatırladın mı? Ondan sonra çok eğlendik."

Evet, hatırlıyorum. Hile yaptı ve yalan söyledi, beni kandırarak sikini emmemi sağladı çünkü o ayaklarımın dibine diz çöktüğünde ona bıçakla saldırdım. Şimdi, daha rahat oturup bacaklarını açarken, öfkem yerini kafa karışıklığına bırakıyor. Tıpkı ellerimi boğazına doladığımda olduğu gibi, Woland diz çökmemi söylediğimde de umursamıyor gibi görünüyor. Diğer insanlar bunu bilmediği sürece, bana kanını içirmekten de rahatsızlık duymuyor.

"Gücü çok önemsiyorsun," diyorum yavaşça. "Ama birinin önünde diz çökersen, güçsüz olursun, değil mi?"

Yumuşak bir şekilde burnunu çekerek, kaslı uyluğunun üzerinde duran kuyruğunu eliyle okşadı.

"Sevgilim, gerçekten güçlü bir adam diz çökmeyi umursamaz, çünkü hiçbir pozisyon onu sınırlayamaz. Çoğu insan bunu anlamaz, ama senin önünde diz çöksem bile, yine de daha güçlüyüm. Hâlâ kontrol bende. Bir dahaki sefere başkalarına özel hayatımızda yaptıklarımızı anlatırken bunu unutma."

Kaşlarımı çatarak onu izlerim, konuşmamızı düşünürüm, ama Woland bu konuyu kapatmış gibidir. Kollarını başının üzerine kaldırıp genişçe esnerken, şaşkın bir kahkaha atarım.

Yatak ve yemek yeterince tuhaftı, ama esnemesi onu tamamen evcil birine dönüştürüyor. Birdenbire onun benim yanımda rahat hissettiğini fark ediyorum. Bu, maskesini takmamış şeytan ve bu, onun önceki davranışlarından daha da kafamı karıştırıyor.

Sanki onun başka bir katmanı soyulmuş ve altında daha derin bir katman ortaya çıkmış gibi. Ona bir keresinde tek bir şey olmasını istemişim ve o bana gülmüştü. Belki de bir insan onun kadar uzun yaşarsa, karmaşıklık kaçınılmazdır. Belki de basitlik onu sıkıyordu.

"Seni yatağa atmak isterdim," diye iç geçirerek boynunu gerdi. "Ama bu saatler sürer ve görevlerimi yeterince ihmal ettim. Söylediklerimi düşün, olur mu? Eğitimin yarın başlıyor. Kendini gösterme şansın olacak."

"Neden öğrenmem konusunda bu kadar ısrarcısın?" diye soruyorum.

Beni kontrol edebilmek için burada tutması bir şey, ama bana daha güçlü olmam için araçlar vermesi beklenmedik bir güven göstergesi. Özellikle de beni çok takdir ediyor gibi görüldüğü için. Woland'ın övgü dolu sözleri, iltifat etmek için söylenmemiş olsa da, içimdeki aç ve ihmal edilmiş bir yeri besliyor.

O haklı. Ben yetenekli ve güçlüyüm. Yeterince çabalarsam, onun halkının saygısını kazanacağım.

"Sen savaşmak istedin," diyor Woland omuz silkerek. "Perun'un yaptıklarından nefret ettiğini söyledin. İkimiz de biliyoruz ki onu şu anda alt etmenin bir yolu var, ama beni kabul etmediğin için başka yollarla katkıda bulunman gerekecek."

Onun haklı olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Orada gördüğüm her şey, ölümcül bedeller, tecavüzler, terör yönetimi, sona erecek — Woland'ın beni sahiplenmesine izin verirsem, ona Perun'a karşı kazanma gücü verirsem.

Ama Woland daha mı iyi olacak? Daha bugün, sadık takipçisini tereddüt etmeden ve merhamet göstermeden ezdi, peki ne için? Yanlış bir şey söylediği için. Bu, Perun'un her gün yaptığı kafir yargılamalarından ne farkı var?

"Kazanırsan, senin yönetimin Perun'ununkinden ne kadar farklı olacak?" diye soruyorum, kadehimdeki şarabı çevirerek, o kadar da merak etmediğimi düşünmesini sağlamak için.

"Çiti yıkardım," diyor Woland rahatça. "Slawa halkının da özgürce konuşmasına izin verirdim. Günlük sapkınlık davaları sona ererdi, hava koşullarının öfke nöbetleri de. Perun öfkелendiğinde, her seferinde bir fırtına ülkeyi sarar ve en az bir düzine insan ölür, biliyor musun? Bazen bu iki ayda bir olur. Diğer zamanlarda ise, özellikle Mokosz diğer tanrılarla kavga ettiğinde, her hafta bir fırtına çıkar. Ben buna son vereceğim."

"Hm." Ekşi ve taze tadına hayranlıkla bir yudum daha alıyorum. *Tıpkı* benim şarabım gibi, sanki ben yapmışım gibi. "Sona erecek şeylerden bahsediyorsun, ama ne başlatacaksın? Elbette fikirlerin vardır, ne ekleyeceğin, işleri nasıl iyileştireceğin konusunda."

"Bekleyip görelim," diyor, gözleri parıldayarak. "Ben gitmeden önce sikimi yalar mısın?"

Arzu karnımın alt kısmında kıvrılıyor. Kafamı sallıyorum.

"Yazık." Woland kalkar, derin bir zevk iniltiyle gerinir. "Banyoyu üç kez çal, su dolacaktır. Açsan, yemek masasını çal. Ve lanet olsun, şimdilik burada kal. Bu

bir gün için yeterince sorun ıktı. Draga yarın sabah seni almaya gelecek."

"Ne zaman döneceksin?" diye soruyorum, ben de ayağa kalkarak.

Bana kurnaz bir glmsemi atar. "Ne, beni özleyecek misin? Bu çok sevimli."

"Hayır. Sen dönene kadar ne kadar huzurlu olacağımı bilmek istiyorum."

Glmsemi kurt gibi olur. İki uzun adımla yanıma gelir, parmağıyla çenemi tutar ve eğilir. Dudakları benimkilerin hemen önünde durur.

"O zaman sana söylemeyeceğim. Dikkatli ol, aşkım. Her an geri dönebilirim."

Gölgeleri yükselir ve onu gözden gizler. Nefesinin son izi plmemiş dudaklarımı okşarken, o çoktan gitmiştir.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Draga

Woland'ın banyosu ayrı bir odadır, kapısı yatağın karşısındadır. İçinde, şöminenin ışığında saçlarım gibi parıldayan, bakırdan yapılmış devasa, dikdörtgen bir küvet durmaktadır. Woland ve en az iki kişinin sığabileceğini tahmin ediyorum — ve muhtemelen bir ara sığmıştır da.

Üç kez kapıyı çaldığımda, bir anda doluyor.

Bu, hayatımda aldığım en lüks banyo. Uzanmak için bolca yer var, su sıcak kalıyor ve birkaç sabun arasından seçim yapabiliyorum: biri gül kokulu, diğeri biberiye kokulu ve sonuncusu, sanki benimle alay ediyormuş gibi, lovage kokulu.

Woland bir keresinde lovage sabunumla dalga geçmişti. Acaba o zaman kullanmaya mı başladı, yoksa banyosunun vazgeçilmez bir parçası mı oldu? Tıpkı şarabım gibi, sabun da bana evimi hatırlatan garip bir şey ve onun hayatında beklenmedik bir parçam.

Suda uzanırken ne yapacağımı düşünüyorum. O gitti ve eğer gitmek istiyorsam, şimdi gitmeliyim. Yine de oyalanıyorum, tüm vücudum gevşeyene kadar ellerimi ve bacaklarımı suda yavaşça hareket ettiriyorum, günün acısı ve kafa karışıklığı derimden kir gibi dökülüyor.

Çünkü nereye gidebilirim ki? Slawa umutsuz bir hapishane ve tünellerden çıksam bile şehri terk edemem. Orman bir tuzak ve çitin üzerine tırmanmaya veya altından geçmeye çalışan herkesi öldürdüğü söyleniyor. Tek çıkış yolu üstünden uçmak ve bunu başarsam bile, sonra ne olacak?

Wyraj yasak bölge. Tanrılar benim gibilerin aralarında kalmasına asla izin vermezler. Nawie ise sadece bir çitin ötesinde değil, geçmeye çalışanları yutan derin, ölümcül bir nehrin ötesinde.

Lech'e göre eskiden köprüler varmış. Çok uzun zaman önce, Perun ve Weles her karşılaştıklarında kavga etmedikleri zamanlarda.

Gidecek hiçbir yerim yok gibi görünüyor, ama burada kalırsam Woland bir şekilde beni ele geçirmeye çalışacaktır. Parmaklarımı, kasık kemiğimin hemen üstünde başlayan yara izime bastırıyorum. Orası cildimin hassas bir bölgesi, ama yara izi neredeyse görünmüyor. Woland'ın kısırlığımı tedavi etmenin bir yolunu biliyor mu acaba diye düşünüyorum, ama bu düşünce aklımda belirir belirmez, tırnaklarımı uyluklarıma geçirip onu kafamdan atmaya çalışıyorum.

Bunu düşünmenin bir anlamı yok. Onun kontrolünden kaçmak için kısır kalmalıyım.

Göğsümdeki özlem beni boğacakmış gibi hissetsem bile.

Şimdilik, eskisi gibi, vücudum her zamanki gibi yaralarla dolu. Ama beni yakaladığı anda hemen benimle yatmaya çalıştı. Dikkatli olmalıyım. Beni iyileştirebiliyorsa, bu onunla seks yapmamam gerektiği anlamına gelir.

Bileğimdeki runla oynuyorum, iyileşirsem gebeliği önlemek için yeterli olup olmadığını merak ediyorum. Başka biriyle olsaydı, muhtemelen yeterli olurdu. Ama Woland'la? O benim için çok güçlü, zayıf runumun onu durdurabileceği gibi bir hayale kapılmamalıyım.

Vücudum onu arzulasa bile, direnmek zorundayım. Çok riskli. Ve sevişmezsek, beni ele geçirmesinin tek yolu benim bunu seçmem olacak, ama bunu asla yapmayacağımı düşünüyorum.

Ama başka ne seçeneğim var ki? Kim bana yardım edebilir?

Rod ve Chors'u tanıyorum, ama ilki yardım istemek için çok uzak görünüyor, ikincisi ise Woland ile benim pek bilmediğim bazı bağları var. Yine de onlar tanrılar. Belki Chors'u çağırabilirim. Belki ona kehaneti anlatırsam...

Başımı suya daldırıp, hayal kırıklığıyla bir dizi baloncuk çıkarırım. Ona söyleyemem. Bir tanrının peşimde olması yeterince kötü, ya daha fazlası varsa? Hayatta kalamam.

Belki de kendimi Woland'a teslim etmeliyim ve bu işi bitirmeliyim.

Asla olmayacağını bilerek acı bir gülümsemeyle su yüzüne çıkıyorum. O acımasız bir yalancı ve başkalarına saygısı olmayan bir canavar. Beni bir daha kandırmasına izin veremem.

Ayrıca, Woland'ın Slawa'nın hükümdarı olması mı? Bu bir şaka gibi geliyor. Bu dünyada yaşamak zorunda kalacak Rada'nın bebeğini düşünüyorum. Onun hayatını, Woland'a boyun eğip ona efendi diye hitap etmesi için mi kurtardım?

O zaman başka ne yapabilirim? Perun'a mı gideyim? O, benim üzerimde hüküm sürmesini istediğim son kişi olduğunu bildiğim için alay ediyorum.

O zaman Nyja mı? O Woland'a sadık, ama gücün cazibesi onu etkileyebilir. Ama Kupala'da beni sahiplenme şansı vardı ve denemedi bile. İyi bir hükümdar olabilecek başka bir tanrı bulmaya çalışarak derin düşünürüm. Beni sahiplenmek bu savaşta zaferi garantilediği için, belki de kendimi sahiplendirip Perun'un terör saltanatına son vermek benim görevimdir.

Keşke güvenebileceğim biri olsaydı.

Aklıma bir düşünce gelir. Görmeden ateşe bakarım, zihnim yavaşça döner.

O, kardeşi kadar güçlüdür. Yönetme tecrübesi vardır ve Wiosna'nın sözlerine inanacak olursak, ülkesi iyi ve müreffeh bir yerdir. Woland, onun ölümlü ırkı yaratan kişi olduğunu ve Perun onu Büyük Meşe'nin köklerine zincirlemeden önce çoban ve öğretmen olarak onların arasında yaşadığını söylemiştir.

Ancak Weles savaşta tarafsızdır. Yine de benim yanımda olduğunda zaferin kesin olduğunu bilirse, belki savaşır.

Seçeneklerimi düşünürken, çok uzun süre suda kaldığım için cildim buruşuyor. Weles'in beni sahiplenmesine izin vermeyi düşünebilirim, ama önce onu tanımak istiyorum. Ama nasıl? O Nawie'de kilitli. Dışarı çıkmadığını biliyorum, çünkü Perun kardeşinin kokusunu alır almaz saldırıya geçiyor.

Lech'e göre, Weles ölebilseydi, Perun onu çoktan öldürürdü. Ama tanrılar ölümsüzdür. Woland benim bıçağımla kendini bir düzine kez bıçakladığında, yaraları anında iyileştiğini gördüm.

Bu oldukça can sıkıcı bir durum; o parmağını şıklatarak beni öldürebilir, ama ben ona zarar veremem.

Sıcak bir havluyla kendimi kurularken, zehirin işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Muhtemelen yaramaz, ama bu fikri sonraya saklıyorum. Uzun ve yorucu bir günün ardından ona güzel bir fincan belladonna ikram edebilirim, sevgi dolu bir eş olarak.

Woland'ın kokusunu taşıyan kocaman yatakta kıvrılırken, onun beni özleyeceği gibi, ben de onu özlememeye çalışıyorum. Bunun yerine, yeni hedeflerime odaklanıyorum: daha güçlü olmak ve Weles hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek.

Woland bir şeyler planlıyor, bu kesin. Ben de ona karşı bir plan yapacağım.

Korkunç bir gürültüyle uyanıyorum, sanki gözlerimi kapatmışım gibi hissediyorum. Draga yakınımda durmuş, metal bir kepçeyle tencereye vuruyor. Oturup üzerimi çarşafla örtüyorum ve bulanık gözlerle ona bakıyorum. Oda aydınlık ve Woland burada değil.

"Dadzbog iki saat sonra çıkacak," diyor Draga neşeyle, tencereyi kaldırırken. "Benim eğitimimde uyacağın ilk kural, her zaman düşmanlarından önce kalkmaktır! Böylece bir adım önde olursun."

Soğuktan titreyerek büyük bir esnemeyi bastırıyorum. "Şafak sökmesine gerçekten iki saat mi kaldı?"

Draga başını sallar ve yatağın ayak ucundaki giysi yığınına gösterir. "Giyin. Neyle çalışacağımı görmem lazım."

Yorgunluktan kendime gecelik hazırlayacak halim olmadığı için çıplak yatmışım. Çarşafların altından çıkarken vücudum anında tüylerim diken diken oldu. Kendimi kucaklayarak tısladım. En azından taş zemin kalın bir halıyla kaplıydı.

"Bekle. Kollarını kaldır. Şimdi dön. Tamam, giyin."

Dar, sıcak bir gömlek ve belime sağlam bir kemerle tutturulmuş bol bir pantolon giyerken, Draga benimle ilgili her şeyi sıraladı.

"Saçlarını örmen gerekecek, böylece gözüne girmeyecek, bu kesin. Dövüşürken Wera'nın saçını çekmesini istemezsin, değil mi? Üzgünüm ama hiç gücün yokmuş gibi görünüyorsun. Kolların dal gibi, çok kolay kırılır. Bir uçurumun kenarına asılıp ellerinle tutunsan, kendini yukarı çekebilir misin? Ben de öyle düşünmüştüm. Bacakların biraz daha iyi. Çalışman lazım. Söylesene, dün buraya inerken nefesin kesildi mi?"

Sert tabanlı rahat deri ayakkabılarımı giyiyorum. "Evet, biraz. Her gün çok yürüdüğüm halde. Eskiden daha kötüydü."

Draga ikna olmamış bir şekilde başını sallar. "Yürümek. Tamam. Peki ya koşmak?"

Ona acı bir gülümsemeyle, Woland peşimdeyken en son düzgün koştuğum zamanı düşünerek cevap veriyorum. "Bir süredir koşmadım, ama doğru motivasyonla başarabileceğime eminim."

"Harika!" Draga ellerini çırpır. "O zaman seni bir sopayla kovalayacağım. Çok eğleneceğiz!"

Onu ironik bir ifade arayarak izliyorum, ama koyu tenli yüzündeki beyaz gülümseme tamamen samimi görünüyor. Kahverengi gözleri dostça bir ilgiyle parıldıyor ve hareketleri beni kışkandırıyor. Her hareketi özgüven dolu. Bir savaşçı gibi hareket ediyor, bedeninde tamamen rahat biri gibi.

Woland beni hayata döndürdüğünden beri, bazen kendi bedenim bana yabancı geliyor. Kendim olduğumu biliyorum. Bir gün, endişem dayanılmaz hale geldiğinde tüm çillerimi saydım. Yine de, onun içimde bir şeyleri değiştirdiği düşüncesini kafamdan atamıyorum.

belki de bir şeyleri aldığını düşünmeden edemiyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Biraz su iç ve gidelim," diyor Draga. "Kahvaltını hak etmelisin."

Sadece bakıyorum, kendimi zayıf, huysuz ve yetersiz hissediyorum. Ben bir dövüşçü değilim ve hiçbir antrenmanın beni fiziksel dövüşte iyi yapacağını sanmıyorum. Ama dün, daha güçlü olmak için çok çalışacağıma söz verdim ve bunun için tavuklardan önce kalkmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Solgun, uykulu bir gülümsemeyle elimden gelenin en iyisini yapınca Draga gülüyor. "Alışırısın. Hadi, bugün sana kolaylık göstereceğim. Yüklü çanta olmadan koşacaksın."

Su içip gözlerimi ovuşturarak onu takip ediyorum. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Draga kemerine uzanıp kısa, kalın bir sopa çıkarıyor. Sopayı avucuna vurunca, aniden bacağı kadar uzuyor. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Şaka yapmıyormuş.

Draga, iyi huylu bir kakhaha atarak beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle sırtıttı. "Koş, acemi."

Dengesiz bir şekilde koşmaya başlıyorum. Kıçıma hafifçe vuruyor ve ben hızlanmaya çalışırken inliyorum. Bir süre, beni hala nefes nefese bırakan, özellikle merdivenlerde, rahat bir tempoda koşuyoruz. Çok fazla merdiven var ve uyluklarım ve ciğerlerim yanarken, her adımda Woland'ı lanetliyorum. Odalarını diğerlerinden çok daha derine koymak *zorundaydı*. Gerçekten de dibe vurmuşum.

En üste ulaşır ulaşmaz, Draga bu sefer daha sert bir şekilde uyluklarımın arkasını tokatladı.

"Tamam, ısındın. Demirciye kadar koş!"

Omzumun üzerinden ona öfkeli bir bakış atmak istiyorum, ama sopa tekrar şakladığında, daha hızlı koşmaya başlıyorum. O da hemen arkamda, düzenli nefes alıyor.

"Buna sprint mi diyorsun? Büyükannem bile senden daha hızlı koşar, oysa göğüsleri dizlerine kadar sallanır! Daha hızlı, acemi!"

Aklımda bu yardımcı görüntü varken, ağzım acı bir tatla dolsa da, göğsüm ihtiyacım olan havayı almaya yetmese de, vücudumu hızlanmaya zorluyorum. Bir dahaki sefere yavaşladığımda Draga kıçıma sertçe vuruyor ve ben çığlık atarak hayatımın en hızlı koşusu gibi hissettiren bir koşuya başlıyorum.

Tanrılar adına, poroniec'ten bile bu kadar hızlı koşmamıştım.

Neredeyse boş olan demirci dükkânına girdiğimizde işkencecim neşeyle "Aferin!" diyor. "Bir dakika nefesini topla. Su ve havlular orada."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp, hırıltılı nefes alıyorum. Siyah gözlü, siyah saçlı, ince yapılı bir kadın, bir mankeni kılıçla keserken bana alaycı bir bakış atıyor. Onun küçümsemesi bile beni harekete geçiremiyor.

"Tamam!" Draga çok erken geri geliyor. "Gücünü geliştirelim."

Su sürahileriyle dolu masaya doğru dönerim ve o sopayla kalçama vurur.

"Ah! Hadi ama, su içmem lazım!"

O gülüyor. "İçmek için vaktin vardı, ama onu boşa harcadın. Hadi gidelim. Susuzken kendini zorlamak da önemli bir beceridir."

Başım zonkluyor, boğazım susuzluktan yanıyor, ayaklarım onu takip ederken, neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum. Zayıf ve alay konusu olmaktan bıktım ve Woland, tüm yalanlarına rağmen haklı: Bunu yapabilirim. Onun halkının saygısını kazanacağım ve gücüm artacak.

Draga beni çeşitli egzersizlerden oluşan zorlu bir rutine sokar. Ellerimi ve ayaklarımı tutacak neredeyse hiçbir şeyin olmadığı bir duvara tırmanmamı sağlar, tabureye oturup kalkmamı o kadar çok kez yaptırır ki, kığım ve bacaklarım uyuşur, ve bana hayatımda hiç görmediğim, yerde yapılan tuhaf egzersizler gösterir.

Demirci dükkanı gittikçe daha fazla insanla dolarken, fısıltılar ve kötü niyetli kahkahalar duyuyorum. Bunlar, acımı görmezden gelmeme ve hayal edebileceğimden daha fazla zorlamama yardımcı oluyor. Vücudum acıdan pathıyor, kontrolsüzce titriyor, ama yine de bunu yenmeye devam ediyorum.

Bir tane daha. Sadece bir tane daha. Bir tane daha.

Draga'nın güneşin doğuşunu haber verdiği söylediği horoz sesleri tünellerde yankılanmaya başladığında, titriyor ve ter içinde kalmış durumdayım. Her yerim ağrıyor, ama kendimle gurur duyuyorum. Öğretmenimin söylediği her şeyi yaptım ve bir kez bile şikayet etmedim.

Wera içeri girip bana zayıf, utanç verici ve hain dediğinde, içimden gülüyorum, ruh halim bozulmayacak kadar mükemmel.

"İyi bir gece uykusu çekmeye çalış," diyor Draga, heyecanla sırtımı okşayarak. "Yarın daha kötü olacak, ama senin cesaretin olduğunu görebiliyorum. Başaracaksın."

Yarın ve ondan sonraki her gün aynı şeyi tekrarlamak zorunda olduğumu fark edince gülümsemem sabitlenir. Bu düşünce çok ürkütücü gelince, onu kafamdan silip başardığım şeye odaklanırım.

Başardım. Hayatta kaldım ve kahvaltımı hak ettim.

Demirci dükkanının yanındaki banyoda yıkanıyorum. Su soğuk ve canlandırıcı, terli giysilerimi temizleyip sihirle kuruttuktan sonra kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, içimden bir şarkı mırıldanıyorum. Bu, gelinin arkadaşlarının ona rue ve diğer otlardan çiçek taç yaparken geleneksel olarak söyledikleri bir düğün şarkısı.

"Oh rue, oh rue,
Ne kadar yeşil büyüyorsun."

Dükkandan geçerken, hafifçe şarkı söyleyerek, Wera yoluma çıkar. Süt beyazı gözleri küçümsemeye doludur. İç geçirip, bir başka anlamsız saldırıya hazırlarım kendimi. Onun inatçılığı, onu duvara fırlattığım için *neredeyse* pişman olmama neden oluyor.

Neredeyse.

"Düğün şarkıları mı söylüyorsun, *eşim*? Acınası. Sanki senin gibilerle evleneceymiş gibi."

Ne demek istediğini anlayana kadar ona şaşkınlıkla bakıyorum. Tepkimi zorlamama bile gerek yok, kahkaham tamamen içten.

"Evlenmek mi? Tanrılar, bu çok komik olurdu! Düşünebiliyor musun? Woland, bir koca mı?"

Bir kez daha kahkahalara boğuluyorum, ama Wera'nın adını söylediğimde irkildiğini fark etmeden önce. Acaba kanamadan söyleyebiliyor mu? Ya da belki ona *efendi* diye hitap etmediğim için öfkelenmiştir.

"Döndüğünde ona saygısızlığınızı söyleyeceğim," diye tısladı Wera, rahatsız edici bir şekilde çok yaklaşarak. Sirke ve eski mahzenler gibi ekşi ve küflü bir kokusu vardı.

Kendimi kontrol edemeyecek kadar çılgına dönmüş bir şekilde sııttım. "Tabii, koş da efendine söyle. Lütfen beni ispiyonla. O her zaman *en iyi* cezaları bulur. Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor."

İşte. Artık insanlar morluklarıma baktıklarında, istismara uğramış, korkmuş bir kız değil, acıdan zevk alan bir kadın görecekler. İlki acınası, ama ikincisi *güç* sahibi.

Aniden, boğazımı lekeleyen mor kolye çok daha çekici geliyor.

Wera şok içinde nefesini tutar, gözleri öfkeyle şişer. O konuşmaya başlamadan önce, topuklarımı döndürür ve zavallı kaslarımın titremesini görmezden gelerek demirhaneden çıkarım. İnsanlar bana bakmak için dönerler ve ben yüzümde bir gülümsemeye sağa sola başımı sallarım.

Woland, otoritesini zedelemememi istedi ve ben de buna uymaya karar verdim, çünkü şu anda onun otoritesine ihtiyacım var. O saygı görüyor ve ben bunu kendi lehime kullanacağım.

Ama onun yanından geçerken, onun adamlarının yaptığı gibi eğilip el sıkışarak onların saygısını kazanmayacağım. Onu eşim gibi davranarak, onun gördüğü saygıyı hak ettiğimi onlara göstermek istiyorum.

Onların Woland'ı küçümsemelerini sağlamak yerine, onun değerli itibarını kullanarak

itibarını kullanarak onların bana *daha fazla* saygı duymasını sağlayacağım.

Bak bakalım bu hoşuna gidecek mi, şeytan çocuk.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Zehir

İyi ruh halim on dakika daha sürer, ama o noktada, düşmanca bakışlar ve alaycı yorumlar sonunda beni etkiler. En geniş ve en çok kullanılan koridorlardan geçerken, herkes bana bakıyor gibi gelir. Kalabalıklar buradan oraya geçer, insanlar eşyaları taşır ya da önlerinde uçurur, sepetleri yiyeceklerle, çamaşırlarla, hatta tavuk, ördek ve kazların bulunduğu kafeslerle doldurur.

Draga gibi gömlek, pantolon ve silahlarla donatılmış kemerler giymiş savaşçılar, bir görevden diğerine koşuşturarak hızlıca yürüyorlar. Tüneller arterler gibi, insanlar ise isyanın can damarı gibi. Herkesin bir amacı var gibi görünüyor, ben hariç.

Tek yaptığım nefret çekmek. İnsanlar yanımdan geçerken bana "hain" ve "fahişe" diyorlar, sözleri dikkat çekmeyecek kadar sessiz, geçişleri ise tepki verebilmem için çok hızlı.

Bunalmış ve geçici olarak özgüvenimi kaybetmiş bir halde, şu anda boş olan bir yan tünele giriyorum. Ne yapacağımı merak ediyorum. Draga ile geçirdiğim iki saat, günümü neredeyse hiç etkilemedi. Şehirdeyken, Lech müsait olduğunda alışverişe gider ya da sadece dolaşırdık, Slawa'yı tanıyordum. Burada görülecek çok daha az şey var, ancak tünellerin sayısı muhtemelen yukarıdaki sokakların sayısıyla yarışır.

Lech'in dün söylediklerinden sonra, ona veya Rada'ya yaklaşımdan çekiniyorum. Onları kaybetme düşüncesi canımı yakıyor, bu yüzden bu düşüncüyü bir kenara itip, kendimi bu korkunç düşüncelerden nasıl uzaklaştırabileceğimi umutsuzca düşünüyorum.

Dışarı çıkıp sonra geri dönebilirim, ama bu benim istediğimle uyuşmuyor. İhtiyacım olan her şey burada, bu tünellerde. Sadece nasıl elde edeceğimi bulmam gerekiyor.

Kararımı verdikten sonra, omurgamı düzelterip, küre ışıklı koridorlardan oluşan labirentten geçerek yemek odasına giriyorum. Sonuçta, kahvaltımı hak ettim. Geniş alan çoğunlukla boş, ancak uzak köşedeki bir masa yiyeceklerle dolu.

Geçerken, masalarda oturan birkaç kişi bana düşmanca bakışlar atıyor. Onları görmezden gelip başımı dik tutuyorum. Halka açık bir yerde yemek yemenin rahatsız edici olacağını zaten biliyorum ve Woland'ın odasının mahremiyetini özlüyorum, ama kalmam gerektiğini biliyorum.

Bunu uzun zaman önce köyümde öğrenmiştim. İnsanlar beni düzenli olarak gördüklerinde dedikodular azalırdı ve tanıdık olduğum için daha çok hoş karşılanırdım. Ama bir süre kendimi izole edersem, herkes daha korkak ve düşmanca davranırdı.

Sanırım amaç bu. Görünmek.

"Sırtında paçavralar olan bir kraliçe gibi yürüyorsun. O fakir, aşağılanmış, ama kemiklerinde hüküm sürmeye mahkum olduğunu biliyor."

Sesi melodik ve sessiz, ama duygudan yoksun. Domuz sosisi ve ekmek tabağımdan başımı kaldırıp, solgun, koyu saçlı bir kadının siyah, dipsiz gözlerine bakıyorum.

O kadar zayıf ki, kemikleri çıkıntılı, kolları benimkinden bile daha ince. Yırtık pırtık gri elbisesi kaburgalarına sıkıca yapışmış, sağlıklı vücutunun her kıvrımını ortaya çıkarıyor. Genç görünüyor, ama gözleri yaşlılığın yorgunluğuyla bana bakıyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra "Teşekkür ederim" diyorum. "Oturmak ister misiniz?"

Bana üst dişlerinde iki büyük boşluk olduğunu gösteren rahatsız edici bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve karşımda yerini alıyor. Kahvaltısını görünce kaşlarımı kaldırıyorum. İki büyük tabağı var, her ikisi de en yağlı yiyeceklerle dolu. Sosisler, kalın peynir ve domuz göbeği dilimleri ve kalın ekmek dilimlerinin yanında yumruğum kadar büyük bir tereyağı topu var.

"Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi, eş?"

Gözlerimi kaldırıp irkildim. Ben onun yemeğini incelerken, o da beni dikkatle inceliyordu, gözleri bilmiş bir ışıltıyla parlıyordu.

"Tanımadığımı itiraf ediyorum. Ve lütfen bana Jaga de."

Eş dışında her şey olabilir.

"Benim adım Lutowa," diyor gülümseyerek, ince derisi elmacık kemiklerinin üzerinde korkunç bir şekilde geriliyor. "Ben bir bieda'yım."

Anladığımı gösteren yumuşak bir iç çekişle dudaklarım açılır. Demek bu yüzden açlıktan ölüyormuş gibi görünüyor, çünkü öyle. Bieda, yoksulluk ve açlığın şeytanıdır, en çok korkulan bies türlerinden biridir. Hikayelerde, bir bieda birinin evine taşındığında, o kişinin ailesi tüm servetini kaybeder ve soğuk, yiyecek eksikliği ve hastalıklar nedeniyle tek tek ölür.

Adı Lutowa, "kış ayları" anlamına geliyor. Kış, fakir olmak için en kötü zamandır. Yazın insanlar ısınmak için ateş yakmadan hayatta kalır, ormanda yiyecek arar veya avlanırlar. Ama kış fakir insanları öldürür.

"Bana kibarca gitmemi nasıl söyleyeceğini düşünüyorsun," diyor Lutowa, iskelet gibi yüz hatlarında ürkütücü görünen eğlenceli bir ifadeyle. "Anlıyorum."

Tabağını eline alıyor. Düşünmeden önce elim uzanıyor ve onun şaşırtıcı derecede ince bileğini tutuyorum. Cildi kuru ve soğuk, damarları çok mavi.

"Gitme," diyor, o da bana hafif bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor. "Senden korkmuyorum. Ve arkadaşlık etmeni çok isterim."

Özellikle de bana kraliçe diyen, hain fahişe deyen biri değil. Bulduğum her yerde müttefikler edineceğim.

Kafasını sallar, zayıf yüzü yumuşar ve bana merakla bakar.

"Gerçekten korkmuyorsun. Tıpkı şeytan gibi. Çoğu biedanın yukarıdaki şehirden sürgün edildiğini biliyor musun? Herkes bizim onların yumurtalarını ve tavuklarını çalmak için beklediğimizi düşünüyor."

O, isteksizce gülüyor ve kötü görünümlü bir bıçakla ekmeğine bolca tereyağı sürüyor. Bıçağın sapı, kanı andıran garip bir pas rengi olan siyah tahtadan yapılmış. Bıçağın ucu geniş ve tırtıklı, dişleri ise dar.

"Ama Woland seni kabul etti," diyorum. "Diğer isyancılar senden korkuyor mu?"

Onun adı geçince gözleri parladı. Ekmeğin büyük bir parçasını çiğnemedi yuttu ve beni dikkatle izledi.

"Korkuyorlar. Tabii ki buna alışkınım. Korku saygıdır. Doğru koşullarda güçtür. Ama bazen bir kadın, kaçmayı düşünmekle meşgul olmayan biriyle sohbet etmek ister."

Kahkaha atarak bir parça sosis kestim. O da diliminin geri kalanını yuttu ve bir dilim daha tereyağı sürdü.

"Yani Woland, onu bir dilenciye çevireceğinden korkmuyor mu?" diye soruyorum.

Kafasını sallar, çiğnenmemiş bir dilim pastırmayı yutar. "Bunu denemeye cesaret edemem, ama denesem bile, o benim lanetlerimle tehdit edilemeyecek kadar güçlü. Ayrıca, ben olabildiğince sadık biriyim. Çoğu insan taş atarken, seni besleyen eli sevmeyi öğrenirsin."

Başka bir parça ekmek yutar, midesi dipsiz gibi görünür.
Dudaklarım gülümsemeyle gerilir.

"Bunu iyi bilirim."

Belki de bu yüzden bana nezaket gösteren herkese yapışıyorum. Nefret ve alaylara alışkınım ve evet, bana da taşlar atıldı. Beni önemseyen çok az insan vardı, ama bu her olduğunda, onları korumak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Yemeğimden başımı kaldırdığımda, bieda'nın siyah gözlerinin beni incelediğini fark ettim. "Daha yeni tanıştık," dedi Lutowa, sanki dilindeki her kelimeyi tartar gibi yavaşça.

"ama bana beklenmedik bir nezaket gösterdin. Kimse beni eşyalarına veya çocuklarına yaklaştırmak istemediği için yapacak hiçbir şeyim yok. Sana yardımımı teklif ediyorum. Yaşlı Lutowa'dan tavsiye isteyebilir veya lanet büyüsü sırlarını öğrenebilirsin, ya da acı çekmesini istediğin bir düşmanın varsa, sana memnuniyetle yardım ederim."

Teklifi temkinli, ifadesi ihtiyatlı. Gülümsayarak başımı sallayıp yardımını kabul ettiğimde, rahatlar.

"Teşekkür ederim. Düşmanlarımla kendim ilgileneceğim, ama tavsiyelerini ve sırlarını kabul ederim. Bu civarda taze belladonna kökü nereden bulunur, biliyor musun?"

Gülüyor, ürkütücü sırıtışı gülümsemeden çok bir grimasa benziyor. Ben de ona katılıyorum, korkusuzca onun kabus gibi bakışlarına karşılık veriyorum. Önyargı nedeniyle korkulmak ve kaçınılmak nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve ona öyle davranmayacağım.

"Sana bitki atölyesini göstereceğim ve zehirli bitki yetiştirmeyi öğreteceğim," diyor gülmeyi bıraktıktan sonra. "Sanırım tahtakuruları falan için, değil mi?"

Woland'ın yatağında baştan çıkarıcı bir şekilde uzandığını hayal ediyorum.

"Evet. Tahtakuruları."

Lutowa bir dilim ekmek daha yiyor ve iskelet gibi elinin tersiyle ağzını siliyor. Parmakları uzun, en kalın kısımları eklemleri. Parmaklarını birbirine bastırabilir, aralıklarından ışık sızıyor.

"Belladonna, Slawa'daki çoğu insanı öldürmek için yeterli olmaz," diyor, şakayı bırakarak. "Ama halüsinasyonlara ve asılsız korkulara neden olmak istiyorsan mükemmel bir seçimdir. Koboldlar özellikle kötü tepki verir."

"Oh, kimseyi öldürmek niyetinde değilim," diyorum havalı bir şekilde. "Sadece birine içten teşekkürlerimi göstermek istiyorum. Ve Lutowa? Bana otları gösterdiğin için teşekkür ederim."

Bana bir şey lazım olursa, bu iyiliğini karşılığında bir şey yapabilirim."

Omuzlarını silkiyor ve bıçaktan tereyağını yalıyor. "Sadece arkadaşına ihtiyacım var. Saldırıları arasında sıkılıyorum. Herkes gibi ben de ejderhaları lanetlemekten hoşlanıyorum, ama haftalarca eğlence olmadan geçince huzursuz oluyorum."

Beni bitki atölyesine götürdüğünde, onun yanında bana davranışların farklılığı dikkat çekici. İnsanlar gözlerimizi kaçırıyor ve yolumuzdan çekiliyor. Korkunun güç olduğunu söylediğini anlıyorum, ancak bu Woland'ın sahip olduğu türden bir güç değil. O gerçek saygı ve hayranlık görüyor. Lutowa ise sadece korku görüyor, ama yolundan çekilen insanların çılgın enerjisi hissedilebilir. Bu şaşırtıcı derecede heyecan verici.

"Sanki yürüyen bir veba gibisin," diye mırıldanıyorum, sivilceli yanaklı genç bir adam nefes nefese kalıp kaçmaya çalışırken tökezlediğinde. "Bu biraz komik. Bak, senden o kadar korkuyor ki neredeyse düşüyordu. Savaş alanında da korku mu saçıyorsun?"

O gülerek, beni kehribar renkli kürelerle aydınlatılmış geniş bir koridora yönlendirir. "Evet. Bazı ejderhalar bile savaşlarda benden kaçır, özellikle de beni tanıyanlar. Normalde lanetlerimin yavaş etki etmesini severim, ama hızlı olanları da yapabilirim. Düşmanlarım, büyümü nasıl etkisiz hale getireceklerini bilmiyorlarsa, dakikalar içinde kururlar. Bunu izlemek korkutucudur ve bunu bir kez gören herkes biedersta'dan sonsuza kadar korkar. Ama bu yalnız bir varoluş, Jaga."

"Sana eşlik edecek başka biederstalar yok mu?" diye soruyorum, bu sabah demirci dükkanında bir tanesini gördüğümü hatırlayarak.

"Her zaman aynı fikirde değiliz. Onlar benden daha genç. Ben Slawa'daki en yaşlı biedersta'yım ve diğerlerinin kabul etmediği şeyleri gördüm ve duydum."

Ona şaşkın bir bakış attım. "En yaşlısı mı? Anlatacak çok hikayen olmalı."

"Oh, var. Bazen hatırlamam biraz zaman alıyor, çünkü kafam milyonlarca anının mezarlığı gibi. Ama hepsi burada."

Şakağını hafifçe vurarak, masalar ve kasalarla dolu aydınlık, dar bir alana açılan kemerin altında durdu. Buradaki ışık, tünellerde gördüğüm en güçlü ışık, belki de dışarıdakinden bile daha parlak. Hafif bir su sesi geliyor. Gözlerimi kısarak Lutowa'yı takip ederek içeri girdim.

Belki belime kadar boyunda, kısa boylu, kel iki adam, çuvaldan siyah toprakla çömlikleri doldurmakla meşguller. Masaya ulaşmak için sandıkların üzerine çıkıyorlar. Lutowa'yı gördüklerinde gözleri büyür ve işlerini bırakıp aceleyle uzaklaşırlar.

Lutowa sakın bir ifadeyle onların arkasından bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Neyse, en azından mahremiyetimiz olacak. Şimdi, ilk yapman gereken şey belladonna tohumlarını bulmak. Şu sandığı dene."

Bieda, Weles'in işareti ile işaretlenmiş büyük bir tahta kutuyu işaret ediyor. "O da zehirlerin tanrısı mı?" diye soruyorum, onun hakkında konuşmak için bir bahane bulduğum için minnettarım.

"Oh, evet. Zehirler, lanetler, kuraklıklar, seller, yangınlar, yılanlar, kötü büyü... Hepsi Weles'in işi. Eski zamanlarda, o bilgelik, şifa, en derin bilgi ve yaşam döngüsünün tanrısıydı. Bir deyim vardı, artık kimse hatırlamıyor. 'Weles verir, Weles alır.' Bu, onun hayat veren ve aynı zamanda hayat alan kişi olduğu anlamına geliyordu. Tanrılar arasında en saygı duyulan oydu. Perun onu her türlü kötü ve şanssızlığın günah keçisi haline getirdi."

Kutuyu kendime doğru çekerim, incinmiş kollarım ağrıyla titrer. İçinde çeşitli tohumlarla dolu düzinelerce çuval vardır. Bazılarını tanıyorum, örneğin baldıran otu veya yüksük otu. Bir çuvalda zambak tohumları var, ince yapıları parmaklarımda vızıldayan bir tür tılsımla korunuyor.

Sonunda, küçük kahverengi çakıl taşlarına benzeyen belladonna tohumlarını buluyorum. "Yeni bir saksı getir," diyor Lutowa, kösedeki büyük bir toprak kap yığınının işaret ederek.

"Ve toprak. Banniklerin bıraktığı çuvalı alabilirsin."

Masaya büyük bir saksı getiriyorum. Oldukça ağır, ama bitkinin köklerinin büyümesi için geniş bir alana ihtiyacı var, çünkü en güçlü zehir köklerinde bulunuyor.

"Onlar bannikler miydi?"

Bannikler, açık hava banyolarını koruyan ve temizleyen ev ruhlarıdır. Köyümdeki bazı zenginlerin, banyo yapmak için büyük küvetleri ve onları sıcak tutmak için şömineleri olan müştemilatları vardı. Ben, diğer fakir insanlar gibi, kulübemdeki basit bir leğenle ya da nehirle yetinmek zorundaydım.

Lutowa başını sallar. "Yararsız şeyler. Günde birkaç odayı temizlemeye yetecek kadar sihirleri var. Ama sanırım bu dünyada herkesin bir işe yaradığı vardır."

Ona hızlıca bir bakış atarım. Lutowa gücünden gurur duyuyor ve daha az sihir gücü olanları kendinden aşağı görüyor gibi görünüyor. Herkesin ona nasıl davrandığını düşünürsek, bu mantıklı geliyor. Yalnızlık ve gurur genellikle birbirine eşlik eder.

"Saksıyı toprakla doldur. Solucanlardan korkuyorsan, masanın altında alet var mı bak."

İçimden homurdanarak çömleği çıplak ellerimle hızla dolduruyorum. "Ben bir fısıldayanım. Solucanlar ve karanlık beni korkutmuyor."

"İlginç," diye düşünür. "Weles, uzun zaman önce, fısıldayanların büyü kullanarak şifa vermelerine izin verildiği zamanlarda fısıldayanların tanrısıydı. Ölümlülere şifa büyüleri ve şifalı bitkiler hakkında bilgiler öğretti. Tabii ki, Perun iktidarı ele geçirdikten sonra bu bilgilerin çoğu ölümlülerin dünyasında kayboldu. Ama nesiller boyu fısıldayanlara aktarılan az miktardaki bilgi aslında ondan geliyordu. Tohumları toprağa ek ve bolca sulayın."

Odanın köşesindeki duvardan küçük bir kaynak fışkırıyor ve zemine oyulmuş derin bir havuzu dolduruyor. Weles'i düşünerek Lutowa'nın talimatlarını uyguluyorum.

O haklı. Kupala Gecesi tanrıları kapıma getiren büyü, Weles'e çiçeklerimi taze tutması için dua etmektir. Wiosna'nın bana öğrettiği tüm bitkiler ve özellikleri ile bu bilginin ne kadar ayrıntılı olduğunu düşünüyorum. Ölümlü şifacıların yıllar boyunca çeşitli rahatsızlıkları tedavi etmek için rastgele bitkileri deneyerek bu özellikleri keşfettiklerini anlamak zor.

Bu bilginin bize verilmiş olması çok daha mantıklı geliyor — ölümlü ırkı seven sevgi dolu yaratıcımızın bir armağanı olarak.

"Perun neden ondan nefret ediyor?" diye soruyorum, tencerem hazır olduğunda.

Lutowa düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bazıları bunun kıskançlıktan olduğunu söylüyor. Mokosz, Perun'un karısı ve eşi, ama o kibirli ve erkeklerin hayranlığını kazanmayı seviyor. Weles, onun aldattığı ilk erkekti. Ama bence gerçek neden bu değil. Mokosz'un birçok sevgilisi var ve Perun onları görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

Bence Perun'un kıskançlığının temelinde kardeşinin yaratıcı gücü ve vizyonu yatıyor. Weles'in yarattıkları, Perun'un ortaya koyduklarından çok daha keyifli ve ilham verici. Bu dünyayı ve ölümlülerin dünyasını en çarpıcı şekilde yaratan Weles'ti, ilk insanı yaratan ve ona hayat veren de Weles'ti. Weles, sihrî bir araç olarak yarattı, Perun'un şimşegi gibi vurmak için kullanılan kaba bir güç olarak değil."

Düşüncelere dalmış gibi bir an için gözlerini kapatarak sessizliğe büründü. Saksımdaki ıslak toprağı düzeltmek için hafifçe vurdum. Lutowa gözlerini açtığında, gözleri hüznüydü.

"Weles bu şehri inşa etti," der iç çekerek. "Ve şimdi burayı ziyaret bile edemiyor. Zaten onun görmesini istemem. Perun'un yönetimi bu güzel yaratılışı mahvetti. Ah, Jaga, onu eskiden görmeliydin. Sanat vardı, kahkahalar vardı ve sokaklar şarkılarla doluydu. Yemekler, içecekler... İnsanlar burada yaşamak istiyordu ve bu ayrıcalık için minnettardı. Kimse onları kalmaları için bir çitin arkasına hapsetmek zorunda kalmıyordu. O zamanlar güzel zamanlardı."

"Bunu hatırlıyor musun?" diye soruyorum, gözlerim kocaman oluyor. "Çok uzun zaman önceydi, değil mi?"

Bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Ben en yaşlı bieda'yım, ölümlü insanlar hala kil ve samandan yapılmış kulübelerde yaşarken onları rahatsız eden kişi. Bazı şeyleri kendim hatırlıyorum, diğerlerini ise duyduğum hikayelerden biliyorum. Şimdi, Jaga. Ellerini tencereye koy, böyle, ve bir yumurtayı doldurur gibi onu sihirle doldur. Bitkilerin büyümesine yardımcı olmaya odaklan."

Onun dikkatli gözleri altında bunu yapıyorum. Belladonna tohumları filizleniyor, güzel yeşil saplar topraktan çıkıyor. Bitkiye daha fazla sihir besledikçe, yapraklar çıkıyor ve uzuyor, çan şeklindeki mor çiçekler açıyor ve kısa sürede meyveye dönüşüyor.

"Bence bu kadar yeter," diyor Lutowa, sonucumdan memnun. "Şimdi hasat etmek ister misin?"

Kafamı sallıyorum, hala bu dünyanın büyük bir kısmını yaratan ve ölümlerin krallığına sonsuza kadar sürgün edilen Weles'i düşünüyorum. Acaba onun da çiçekleri var mı? Özgürlüğünü geri kazanırsa ne yaratırdı acaba?

"Yardımin için teşekkürler. Sanırım onu saklayacağım," derim, benim sihrim sayesinde bu kadar büyük, yeşil ve çok zehirli olan güzel bitkime gülümseyerek.

Lutowa, Woland'ın odalarına geri dönerken ağır saksımı önümde uçurmayı öğretir. Kahvaltıda tekrar buluşmaya söz verip ayrılırız.

Uyuduğumda Woland hâlâ yoktu, soğuk çarşaplarda kokusu bayatlamıştı. Ama ertesi sabah Draga'nın korkunç gürültüsüyle uyandığımda, yanımdaki yatağın sıcak, yastıkların dağınık olduğunu hayal ettim.

Erkek misk ve toprak kokusu yine zengin ve tazedir.



YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İstek

Nefes nefese uyanıp etrafa bakınıyorum. Geri mi döndü? Kalbim utanç verici bir heyecan ve umutla çarpıyor, ama parlak ışıklı odaya baktığımda, sadece acımasız antrenörümü görüyorum.

Onun neşeli yüzünü görünce ne kadar acı çektiğimi fark ettim. Vücudumun her santimetresi ağrıyor, gözlerimi ovma için kollarımı kaldırdığımda kollarım acı içinde. Woland'ı özlediğim için kendime kızarak inledim. Ayrıca bugünkü antrenmandan da korkuyorum, bu da beni korkak hissettiriyor.

Bir kurt adam ve bir poludnica ile savaştım. Öldüm ve kemiklerim parçalanacak kadar acı çekerek yeniden yaratıldım. Çıplak ve hayaletler tarafından takip edilerek Slawa'nın ormanlarında koştum ve hayatta kaldım. Yine de, bu deneyimler Draga ile geçirdiğim iki saatle karşılaştırıldığında *hiçbir şey* gibi geliyor.

"Hazırlan," diyor, hiç de neşeli olmaması gereken bir gülümsemeyle. "Beş dakika içinde dışarı çıkarsan, bugün çuval taşımadan koşabileceksin. Ama çok gecikersen, merdivenlerden taş taşımak zorunda kalacaksın."

Göz kırparak bana dostça el sallar ve gider. Acı içinde inleyerek yataktan yuvarlanır, giysilerimi arar. Draga, benim acı çekmemden zevk almıyorsa, bu kadar neşeyle nasıl bu kadar acımasız talimatlar verebiliyor, anlamıyorum.

Bugünkü antrenman tam bir kabus. İmkansız gibi görünüyor, ama dün olduğumdan daha da zayıfım, yıpranmış kaslarım her hareketimde isyan ediyor. Draga sopasını gülümseyerek kullanıyor ve her görevi tamamladığımda cömertçe övgüde bulunuyor. Dünden farklı olarak, antrenmanı kötü bir ruh haliyle bitiriyorum

kendi terimin içinde yerde yatarak bitiriyorum. Alay eden ya da tiksintiyle homurdanan insanlar umurumda bile değil. Bitkinim.

Wera'nın ekşi yüzü başımın üstünde belirince, tüm bu adaletsizliğe neredeyse ağlayacağım. Bugün onunla dövüşemem. Tek istediğim bir deliğe girip ölmek. Nawie'deki ruhlar asla bu tür bir acı hissetmezler.

"İşte buradasın," diyor alaycı bir şekilde. "Yiyecek bir şeyler al ve bir saat sonra buraya dön. Efendim sana savaş büyüsü öğretmemi istedi. Geç kalırsan, bunu ona söyleyeceğim."

Tanrım. Oturmaya çalışıyorum, ama üç denemede ancak başarabiliyorum. Wera alaycı bir şekilde, bana tam bir hor görmeyle bakıyor.

"Bunu ne zaman istedi?" diye soruyorum, sesim kısık. "Onunla konuştun mu?"

"Dün gece," diyor strzyga, çenesini sanki başka bir şey söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi hareket ettirerek. "Sen uyuyordun, tembel bir eş gibi uyuyakaldın. Bir saat sonra seni bekliyorum."

"Sen tembel değilsin," diyor Draga, bana yardım etmek için elini uzatıyor. "Strzygalar uyumazlar ve bu da onları uyuyan herkesten üstün hissettirir. Muhtemelen acıtacaktır ama Wera, saatlerce savaşmanı sağlayacak etkili ve hızlı büyüler yapmada çok iyidir. Sana iyi öğretecektir."

Ona teşekkür edip banyoya sürünerek giderim, dişlerimi sıkarak acıdan inlememi engellerim. Woland'ın burada olduğunu ve beni görmeye bile çalışmadığını bilmek ruh halimi daha da kötüleştirir, birincisi, çünkü kendimi gülünç bir şekilde reddedilmiş ve terk edilmiş hissediyorum, ikincisi, çünkü onun yokluğunun beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyorum.

Zihnimin derinliklerinde utangaç, sessiz bir ses, belki de beni görmeye geldiği için yatağın sıcak olduğunu söylüyor, ama ben ona susmasını söylüyorum. Sahip olamayacağım şeyler için umut beslersem, o beni tekrar kandırdığında daha da fazla acı çekeceğim.

Kahvaltıda Lutowa bana bir bakış atar ve eğlenerek burnunu çeker. Wera ile yapacağım eğitimi ona anlattığımda, o kadar çok güler ki, büyük bir parça tereyağlı jambonla boğulur. Kollarımı kavuşturur ve o yiyeceği öksürerek çıkarana kadar ona kinle bakarım.

"En azından sana değer verdiğini biliyorsun," diye sakinleştikten sonra diyor. "Sen, onun herhangi bir ders ayarladığı ilk eşisin. Kendini koruyabilmen için güçlü olmanı istiyor."

Draga'nın bugün yememi söylediği altı yumurtadan birini, sert haşlanmış yumurtayı, çatalımı acımasızca batırırım. Woland'ın tek umursadığı şey, beni kullanabilmek için hayatta kalmamdır

Sonuçta, beni görmeye bile gelmiyor.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, daha da sinirleniyorum. *Umursamamalıyım* Umursamamalıyım.

Dövüş antrenmanımdan önce yarım bardak votka içiyorum. Lutowa bunun nişan almamı berbat hale getireceğini kuru bir şekilde belirtince, en azından acının bir kısmı azalacak diye mırıldanıyorum. Zaten nişan almam muhtemelen berbat.

"Neden kendini iyileştirmiyorsun?" diye soruyor, inanamıyormuş gibi burun kıvrarak. "Yeterince gücün ve yeteneğin var."

"Draga korusun," diyorum dişlerimi sıkarak, kendime bir içki daha doldururken. "Görünüşe göre, gerçek güç acıdan doğar."

O küçük bir gülümsemeyle başını sallar. "Seninle geleceğim," der. "Ve Wera senin kalıntılarını yerden sildikten sonra, seni sıcak banyoya götüreceğim. Birlikte sarhoş olabiliriz."

"İşte şimdi konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum. "Arkadaşım da gitmek isterse onu da götürebilir miyim? Muhtemelen reddedecektir çünkü ona yalan söyledim ve erkek arkadaşı artık benden nefret ediyor, ama belki hamam onu ikna edebilir."

Lutowa başını sallar ve ben biraz neşelenirim. Rada'yı görüp aramızı düzeltme düşüncesi bana umut verir. Ama demirci dükkânına girip odanın ortasında açılmış geniş bir alanda toplanan koboldlar, strzygalar, upirler ve diğerlerinden oluşan küçük kalabalığı gördüğümde kalbim sıkışır.

Wera, görünmez duvarları güçle parıldayan dikdörtgenin ortasından bana zafer dolu bir gülümseme atar. Bir kez içeri girdiğimde, ikimiz de eğitimin bittiğine karar verene kadar çıkamayacağım. Onun memnun ifadesini ve heyecandan kızaran kıvrık yanaklarını görünce, bunun bir tuzak olduğunu anlarım. Beni tamamen yenene kadar, muhtemelen dövülüp bayılana kadar, beni asla bırakmayacaktır.

Pratik giyinmiş, gömlek ve pantolon giymiş, kıyafetleri ince vücuduna yapışmış. Saçları başının etrafında sıkıca örülmüş. Silah taşımıyor, ama bu beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmam için aldatmasın.

Wera sihirle savaşıyor ve benim bu alandaki becerilerim en iyi ihtimalle temel düzeyde.

Ama geri çekilmeyi göze alamam. O zaman kimse bana saygı duymaz ve daha da kötüsü, *ben de* kendime saygı duymam.

"Cenazende güzel bir övgü konuşması yapacağım," diyor Lutowa, ifadesiz bir sesle.

Ona dönüp elini tutuyorum. O çekiniyor, gözleri büyülüyor ve onun da benim kadar insanlara dokunmaya alışkın olmadığını anlıyorum. Elini bırakıp özür dilemek için eğildiğimde, parmaklarımı sıkıp başını sallıyor.

“İyi olacaksın,” diyor sessizce, benim yenilgimi izlemeye gelen seyircilerin farkında olarak. “Seni attığın için senden intikam almak istiyor. Onu küçük düşürdün, şimdi o da sana zarar verecek ve ödeşmiş olacaksınız. Tabii onu yenersen. Bu ilginç olurdu, ama pek olası değil.”

Derin bir nefes alıyorum, ellerim bieda'nın tutuşunda titriyor. İçtiğim alkol sinirlerimi yatıştırmadı, ama beni dengesiz hale getirdi. Vücudum garip bir şekilde hafif, hareketlerim çok akıcı, sanki gerçeklikle algım arasında bir gecikme var. Keşke votka içmeseydim.

"Tamam. Bana şans dile," diye mırıldanıyorum, ellerini bırakıp sırtımı dikleştirip yüzümü asıyorum.

"Şansın bununla bir ilgisi yok. İyi dövüş."

Dikdörtgen şeklindeki dövüş alanına yaklaşırken, kalabalık ıslık ve bağırışlarla coşar. Artık tanıdık gelen hakaretleri, hain ve fahişe, duyarım ve buraya geldikten sonra onunla yatmadığım halde bana böyle denilmesinin çok haksız olduğunu düşünürüm. Gerçekten de fahişe.

Yüzümü, umarım kibirli bir kayıtsızlık ifadesi olacak şekilde buruşturuyorum. Kalbim korkuyla güm güm atıyor, midem bulantıdan kıvrılıyor. Nefret edildim, alay edildim, ama hiçbir *böyle değildi*. Açıkça benim yenilgimi isteyen üç düzine insanla çevrili olmak, çok zor bir deneyim.

Bariyeri geçerken, Wera'nın sırtışı genişliyor, yırtıcı bir hal alıyor. Süt rengi gözleri hareketlerimi takip ederken, sevinçle kıkırdıyor ve ben, kusma isteğimi kontrol etmek için çaresizce yutkunup duruyorum.

Tanrılar. Hızlı olsun. Lütfen.

"Gelmeyeceğini sanmıştım," diyor, kalabalık dinlemek için sessizleşirken sesi yankılanıyor. "İlk gün, gözlerinde korku olan zavallı bir kuzu gibi kaçmaya çalıştın. Yine de buradasın. Belki de o kadar da umutsuz bir korkak değilsin."

Bir poludnica ile yüzleştin. Bunu yapabilirsin, diyorum kendime, ama bu düşünce cesaretimin kıvılcımını bile ateşleyemiyor. Korkudan titriyorum, terli ellerim önümde birbirine kenetlenmiş. Wera, ben hiçbir şey söylemeyince gülüyor. Görünmez kafesimizin etrafında dolaşıyor, ince ve uzun boylu, yaşlılığı aldatıcı. Draga ile nasıl dövüştüğünü gördüm. Esnek ve hızlı.

Gözlerimle onu takip etmek için dönüyorum. Tüm dikkatim, tam bir utanç kaynağı olacak şekilde kusmamaya odaklanmış durumda. Woland'ı bana bunu yaptığı için

Bunu bana yaptığı için Woland'dan nefret ediyorum. Bir şekilde, burada olup bunu izlemediği için bu daha da acımasız geliyor.

"Bugün sana kolay davranacağım," diyor Wera, ama gülüşünden bunun yalan olduğunu anlıyorum. "Henüz sana herhangi bir büyü veya teknik öğretmeyeceğim. Görevin basit: elinden geldiğince kendini savun. Lanet okuyabiliyorsan, oku. Her şey serbest."

Etrafımızda insanlar mırıldanıyor ve fısıldaşıyor, tüylerim diken diken oluyor. Arada sırada birkaç kelime duyuyorum: "olağandışı", "neden... öldürücü değil", "öldür onu".

Votka ile bulanıklaşmış beynim, bu düellolar için "her şey serbest" kuralının geçerli olmadığını zorlukla anlıyor. Wera'nın beni öldürmek istediğini sanmıyorum, çünkü bu Woland'ı kızdırır, ama muhtemelen bana acı çektirecektir.

Ya da belki de beni öldürecek. Ne bileyim ki?

"Hazır mısın, eş?"

Gözümün ucuyla, seyircilerin arkasında bir yerde tuhaf bir şekilde hareket eden bir gölge fark ediyorum. Kalbim umutla çarpıyor, ama o tarafa baktığımda her şey normal görünüyor, beni eğlenerek izleyen sarı gözler yok. Yumruklarımı sıkıyorum, düşündüğümde daha kötü durumda olduğumu fark ediyorum. Görmek istediğim şeyleri görüyorum.

Bu durmalı.

Büyümü çağırıyorum, onu bir pelerin gibi etrafımda topluyorum. Büyü isteyerek geliyor, ama Wera'ya baktığımda, içimde yine korku kabarıyor ve dikkatimi dağıtır. Büyümün bir kısmı kayboluyor, bağlanmamış.

"Hazırım," diyorum dişlerimi sıkarak.

Meğer hiç de hazır değilmişim. Wera gülümser, keskin dişlerini gösterir ve neredeyse kaçıracağım kadar hızlı bir kesme hareketi yapar. Ön kolumda acı hissedirim. Kanayan yarayı görmek için aşağıya baktığımda, diğer kolumda da bir dizi kesik oluşur. En az altı sığ yaradan kan akar, parmaklarımdan kırmızı damlalar süzülür.

Kalkan, diye düşünüyorum, ama çok geç, çok dağınık. *Önümdeki duvar. Geçilmez.*

Güçlü.

Benimle strzyga arasındaki hava parıldıyor, katılaşıyor ama yine de şeffaf kalıyor. Göğsümden sihir fışkırıyor. Bu kalkanı birkaç dakikadan fazla tutamayacağımı hemen anlıyorum ve Wera da gülüşünden bunu anlıyor.

Kollarını göğsünde kavuşturur, alaycı bir şekilde beni izler.

"Bu kavgada işe yarayabilir, ama savaş alanında işe yaramaz," diyor. "Lütfen bizi sıkmayın. Kaçmak için o kadar çaresizdi ki, yoluna çıkan herkese saldıran o korkmuş kız nerede?"

"

O kız mı? O sarhoş, mutsuz ve acı çekiyor. Tek istediği yumuşak, karanlık bir yatakta *Woland'a* sarılmak.

Bu sefer, Wera'nın parmakları seğirdiğinde hazırdım. Yerimden hızla döndüm, hareketlerim çok yavaş ve beceriksizdi. Büyüsü kolumun arkasına keskin bir ısıyla çarptı. Tısladım ve ona saldırmaya çalıştım.

Uç! diye emrediyorum, uzattığım avucumu ona doğrultarak.

Wera sırtarak bir kez alkışlar. Önündeki hava, etrafımızdaki bariyerler gibi parıldar. Büyüm ona çarptığında kırmızıya döner ve bir sonraki hatırladığım şey, arkamdaki görünmez duvara fırlatıldığımdır. Darbe o kadar güçlüdür ki nefesim kesilir, omurgam çarpmanın etkisiyle inler.

Gözlerimi kırıştırarak, ayağa kalkabilmek için kafamı boşaltmaya çalışırken, Wera'nın bunu beklediğini fark ettim. Savaşma tarzım o kadar bariz ki, tek numaram bana karşı kullanıldı. Şimdi Wera ile aramızdaki keskin farkı görüyorum. O eğitilmiş, deneyimli bir savaşçı, ben ise büyümü kullanmayı zar zor biliyorum. O anda ona saldırmamı sağlayan tek şey sürpriz unsuruydu.

"Kızım, ejderhalarla savaşırken her saniye önemlidir. Kalkacak mısın yoksa ölümü mü bekleyeceksin?"

Etrafımda insanlar gülüyor ve birbirlerine dirsek atıyor. Birisi bahis miktarını söylüyor ve çoğu kişi Wera'nın kazanacağına bahis yapıyor. Birisi, o benimle işini bitirmeden önce ağlayacağıma bahis yapıyor. Bir başkası ise altıma işeyeceğime bahis yapıyor.

Öfke, korkudan daha güçlü bir şekilde içimi sıkıştırıyor. Kendimi hazırlayıp ayağa kalkıyorum, elimden geldiğince odaklanıyorum.

Keskin, diye düşünüyorum. *Ayık. Güçlü.*

Daha önce hiç vücudumu bu şekilde değiştirmeye çalışmamıştım, içimden aldığım bir şeyi ortadan kaldırmaya çalışmamıştım. Odak noktam içimde kalıyor, her damla alkolü ortadan kaldırmaya çalışıyorum. Wera bana görünmez bir şey fırlattığında, tam zamanında bir kalkan kaldırıyorum, yapabileceğim en ince, en ucuz olanı. Büyü isabet ettiğinde kalkan parçalanıyor, ama işini yapıyor, temizlenene kadar beni koruyor.

Karaciğerim ağrıyor, midem kramp giriyor, ama zihnim keskin. Başardım. Ayıkım. Ve büyümün yaklaşık yarısı gitti.

"Daha iyi," diyor Wera, sanki bana saldırmayı bitirmiş gibi aldatıcı bir rahatlıkla bir yandan diğer yana dolaşarak. "Bu da bir yol, ama daha güçlü bir büyü yaparsam ya da bir ejderha yüzüne ateş püskürtürse, bu strateji işe yaramaz."

Harekete geçmek için bir saniyem var. Bir ateş topu bana doğru geliyor. Yere yatıp yuvarlanıyorum, dizlerimin üzerine çöktüğümde kaslarım acıdan çığlık atıyor — tam da başka bir ateş topu görmem için zamanında. Dünya yavaşlıyor, zaman durmak üzere.

Yuvarlanarak kaçamam. Eğilemem. Neredeyse zamansız bir duraklama anında, zihnimde canlı ve ani bir anı belirir: yaşlı halim alevlerden oluşan bir kapıdan geçiyor.

"Açıl!" diye bağıyorum, bir kapı hayal ederek, onu başka bir yere götürmesini sağlıyorum — buradan başka herhangi bir yere.

Ateş topu yüzüme doğru hızla yaklaşırken kapı önümde belirir. Ateş topu kapıdan düşer, kapı kapanır ve ortadan kaybolur. Nefes nefeseyim, büyümün bir kısmı yok olmuştur. Wera şaşkınlıkla gözlerini kırıştırırken, tüm gücümle ateş topunun onun kafasına düşmesini diliyorum.

Arkasındaki hava parıldıyor. Bana dönüyor, kızgın ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Kalabalık sessizliğe bürünüyor.

Strzyga'nın hemen arkasında bir kapı belirir. Ateş topu, gümüş örgülerden oluşan tacına düşer ve onu ateşe verir. Sessizlik daha da büyür, gerginlik artar. Wera, şaşkın bir ifadeyle saçını okşamak için elini uzatır.

Dört ayak üstüne çöküyorum, göğsüm boşalırken çığlık atıyorum, büyüm bir sel gibi akıp gidiyor. Nefes almak için yeterli kadar kalmış. Wera korkunç bir çığlık atarak sessizliği bozduğunda, başım acıdan patlıyor. Gözlerim yeniden odaklanana kadar defalarca göz kırpmam gerekiyor.

Gördüğüm manzara beni yarı gülmekten, yarı dehşete düşmekten nefesimi keser. Wera'nın başı yanıyor. Sanki saçları sivri alevlerden oluşmuş gibi görünüyor, tıpkı insanları ormanda kaybolmaya ikna eden garip bir element ruhu gibi.

Yanan saçlarını tutamlar halinde koparıyor, acıdan çığlık atıyor, yüzü öfkeyle kaplı. Neden su kullanmadığını merak ediyorum. Etrafımızdaki insanlar çığlık atıyor, tavsiyelerde bulunuyor ve bariyerleri indirmemizi söylüyorlar.

"Bu kavga bitti," diyorum içimden, ama bariyerin indirilip indirilmediğini görmek için elimi uzattığımda, elim dirençle karşılaşılıyor.

Bu sırada Wera, kafasındaki son saç tutamını da koparıyor. Kafası kel, derisi kızarmış ve kırmızı, bazı yerleri yanarak siyahlaşmış. Buhar çıkıyor, hava yanık et kokuyor. Kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Nefret dolu gözleri bana odaklanıyor. Nefes nefese, ağzı açık, keskin dişleri ve siyah diş etleri görünüyor. Parmakları sert, pençe gibi bükülmüş. Bana doğru sendeleyerek yaklaşınca, inliyorum. Büyüm tükenmiş. Kaçış yok.

"Dövuşü durdurun," diyor Draga, sesi emin ve sakin. "Çıkın dışarı. Yarın tekrar dövüşebilirsiniz."

Ama strzyga onu duymamış gibi görünüyor. Kısık bir kahkaha atıyor, parmakları seğirirken dengesiz, sürünerek bir adım atıyor.

Onun arkasında bir yerde, ılık havuzları arasında bir gölge hareket ediyor. Woland'ın beni kurtaracağından emin olarak rahat bir nefes alıyorum. O başından beri buradaydı, beni koruyordu. Ölmemize izin vermez.

Ancak, tüm vücudumu saran bir ateş yağmuru yağdığında, bunu durduracak kimse yok.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yanıklar

Cildim cızırdayıp çatırdıyor, giysilerim ve saçlarım alev alıyor ve acı verici bir sıcaklık beni tamamen yutuyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama nefes alacak hava yok. Alevleri ve sıcaklığı, dumanı ve ölümü içime çekiyorum, parçalarım küle dönüşüyor.

Sadece bir saniye sürüyor. Bir sonsuzluk sürüyor.

Başladığı gibi, ateş söner. Güçlü eller beni dışarı çeker ve ben çığlık atarım, yanmış derimin parçaları yattığım yere yapışır, giysilerim yok olmuştur, ateş o kadar sıcaktır ki onları anında yutar. Gözlerimi kapalı tutarım, çünkü onlar da yanar. Her şey yanar.

Ve sonra, öyle olmaz. Muhteşem bir serinlik beni sarar, sıcaklığı emer, acıyı dindirir. Sesler duyarım, bazıları bağırışlar, bazıları kahkahalar ve kavgalar. Wera'nın çığlıkları uzaktan gelir, giderek sessizleşir, ta ki onu artık duymayana kadar.

Tek bildiğim, güvende olduğum. Woland beni kurtardı. Woland beni kurtardı.

Onun adını söylemeye çalışıyorum, ama dudaklarım düzgün çalışmıyor. Ağzımı kapatamıyorum. Aldığım her nefes yanıyor ve yakınlarda tuhaf bir hırıltı sesi duyuyorum. Bir sonraki acı verici nefesimle, bu sesi benim çıkardığımı anlıyorum. Göğsüm ağrıyor ve sonuçta her şey yolunda değil.

"Burada," Draga'nın güçlü sesi üstümden geliyor. "Kız çok kötü yanmış, ama Lutowa onu soğutup acısını dindirdi. Yine de iyileşmesi gerekiyor. Ve büyü. Onunki tükenmiş."

"Hangi aptal eşini kızartmaya çalıştı?" sağımdan huysuz bir erkek sesi geliyor, ardından yüzüme fırtına esiyormuş gibi hissettiren bir sihir titremesi geliyor.

Büyük bir avuç içi başımın arkasına kayıyor, beni kaldırıyor ve bir şişe dudaklarıma bastırılıyor. "İç."

"Adil olmak gerekirse, ilk başlayan eştı," başka bir erkek sesi, eğlenceyle karışık bir tonla konuşur. "Wera'nın saçını yaktı ve Wera'nın nasıl biri olduğunu bilirsin. Her zaman aldığıdan fazlasını verir."

Huysuz ses alaycı bir şekilde küçümser.

"Wera efendisini memnun ediyor mu? Hayır, etmiyor, o yüzden yerini bilmeli. Karısını rahat bırakın, lanet olsun. Onun sinirliiyken yaptığı tüm yaraları ve lanetleri tedavi eden benim, ve bu yıl çok fazla oldu. Adamı mutlu bırakın. Daha fazla içmelisin, *krasnolica*."

İkinci erkek sesi kahkahalarla güler. "*Krasnolica* mı? Wera onunla işini bitirmeden önce bile zar zor güzeldi. Yaraları ve saçları yokken, korkuluk gibi olacak. Senin yapman gereken iş var, Nienad."

"Git," der Draga, tanıştığımızdan beri ilk kez kızgın bir sesle. "Yoksa Lutowa senin hayalarını dondurduğunda görmezden gelirim."

"Ve ben seni tedavi etmeyeceğim, çünkü bu kızla meşgulüm," der Nienad, şişeyi elinden alır. "Tamam, eşim. O sihri çekmeye çalış. Onu yüzeye çağır, böylece cildine yakın olsun. Kendi vücudunla çalışacağım, çünkü neye ihtiyacı olduğunu en iyi o bilir, ama bana yardım etmelisin. Evet, mükemmel. Aferin kızım."

İçtiğim su, fırtına gibi tadı olan, uğultulu ve temiz bir sihirle doluydu. Kendimi güvende ve tok hissetmeme yetecek kadar içtim ve şimdi onun talimatlarını takip ederek, o sihrin içimde yayılmasını ve en çok yanan yerlere akmasını sağlıyorum.

"Bu biraz acıtacak. Sakın çekinme, sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Sesi kaba ve adamın yaşlı olduğunu tahmin ediyorum, belki altmışlı yaşlarında, ancak Slawa'da insanların yaşını asla tahmin etmemek gerekir. Ona güveniyorum. Varsayımları yanlış olsa da, beni iyileştirmek için çaba gösteriyor. Woland'ın buraya geldiğimden beri daha mutlu olduğunu sanmıyorum ve benim yüzümden bir upir kadını öldürdü bile.

Ama belki de şifacı, hastalarının sayısı azaldığı sürece kaç kişinin öldüğü umurunda değildir.

Yüzümdeki deri aniden gerilir, büyüm keskin, arındırıcı bir akım halinde dışarı akar. Metal bir fırça ile temizleniyormuşum gibi hissediyorum

fırçayla ovulmuş gibi hissediyorum ve dişlerimi ve yumruklarımı sıkarak acıyı içime alıyorum. Birkaç saniye sonra, acısı geçiyor.

"Etkileyiciydi," diyor Draga, başımın üstünde bir yerden. Nienad beni iyileştirirken onun nöbet tuttuğunu hayal ediyorum.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, sıcak, nasırlı parmakları alnımdan ve yanaklarımdan aşağı doğru kayıyor, deneyimli hareketlerle cildimi gerginleştiriyor.

"Evet. O gerçekten kendini buna adadı, bu nadir bir şey. Genellikle insanlar acıdan uzaklaşır, büyülerini daha derine çekerler. Bu kız, iyileşmek için acı çekmek gerektiğini biliyor. Pekala, *krasnoica*. Şimdi göğsünü iyileştireceğiz. Büyünü daha önce olduğu gibi yüzeye yakın tut."

"O da bir şifacı," diyor Lutowa sessizce, ben ise boğazım ve göğüslerimdeki yanık deri yenilenirken acıya karşı dişlerimi sıkıp nefes almaya çalışıyorum. "Nasıl oluyor da hala bilinci yerinde? Tüm derisi yanmış."

"Lütfen yorum yapmaktan kaçınır mısınız?" diye homurdanıyor Nienad, gövdemdeki yeni deriyi soğukkanlılıkla kontrol ederken. "İşimiz bittiğinde eskisi gibi olacaksın, *krasnoica*. Kaşlarını çizersen, kimse ne olduğunu anlayamayacak. Şimdi mideni yapacağız. Derin nefes al."

İşlem uzun ve acı verici. Nienad derimin yamalar halinde iyileşmesine yardım ediyor ve ben de katılımımın çok önemli olduğunu bilerek bilincimi kaybetmemeye çalışıyorum. Yaraların iltihaplanmasını beklemektense, şimdi acı çekip tamamen iyileşmek daha iyi.

İşimiz bittiğinde, dişlerimi o kadar sıkışmışım ki başım zonkluyor. Draga bana oturmamda yardım ettiğinde, başım sallanıyor, vücudum çok zayıf. Yine de, şifacıyı merak ettiğim için gözlerimi açmaya çalışıyorum.

Nienad yanımda diz çökmüş, bakışlarımı karşılıyor. Gri saçlı, sert yüzlü, uzun beyaz saçları ensesinde bağlanmış bir adam. Kırıksık yüzünde doğal olmayan bir şekilde parlayan gümüş rengi gözleri, ince dudakları sert bir ifadeyle büzülmüş. Şakaklarından çenesine kadar uzanan uzun, kırmızı bir yara izi, ağzının bir köşesini aşağı çekiyor. Vahşi ve rahatsız edici görünüyor, asimetrisi ona dengesiz bir hava veriyor. Acımasız görünüşüne rağmen, siyah gömleğinin üzerine mavi iplikle işlenmiş gri bir yelek giymiş, zarif bir kıyafet içinde.

"Teşekkür ederim," diyorum boğuk bir sesle.

Sanki bu onu rahatsız etmiş gibi, teşekkürümü eliyle savuşturur.

"Efendiyi mutlu ederek bana borcunu ödeyebilirsin, *krasnoica*," diyor gülümsemeden, yüzümü eleştirel bir bakışla izliyor. "Korkarım kirpiklerin ve kaşların konusunda yardımcı olamayacağım

ama belki wilas bunun için bazı ustaca büyüler bilir. Şimdilik elimden geleni yaptım, ama yarın uyandıktan sonra beni görmeye gel. Ve daha sık başını belaya sokmaktan çekinme. Sen benim en sevdiğim türden bir hastasın: ağzını kapalı tutan ve ağrıya dayanıklılığı yüksek olan türden."

Ben de aynı durumdayım, bu yüzden göğsüm ve karnım ağrıyana kadar gülerek nefes nefese kalıyorum. Şifacı, eşleriyle uğraşan aptallardan şikayet ederek ayrılıyor ve Lutowa beni bir havluyla örtüyor, ardından Draga beni hiç zorlanmadan kaldırıyor. Yeni iyileşmiş cildim tahriş olunca yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Her yerim hassaslaşmış.

"Sanırım hamama gitmeyi ertelemek zorunda kalacağız," diyor Lutowa üzüntüyle, Draga'nın yanında yürürken. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ölmüş ve yeniden doğmuş gibi," derim, gülümsemeye çalışarak. Yüzüm hoş olmayan bir şekilde karıncalanır ve vazgeçerim. "Sadece uyumak istiyorum."

"Yarın antrenmandan muaf tutacağım seni, ama ertesi gün tekrar başlayacağız," diyor Draga, sesine tanıdık neşesi geri dönüyor.

Birkaç saat sonra Woland'ın yatağında uyanıyorum, susamış ve sersemlemiş hissediyorum, cildim sanki yeni bir şey çıkmış gibi her yerinde kaşınıyor. Biri yatağın yanında hışırdayarak yürüyor ve kalbim mantıksız bir umutla daha hızlı atıyor. Zayıf ve savunmasızım, kendi aptal duygularıma karşı tamamen savunmasızım.

"Woland?" Boğazım yanarken mırıldanıyorum.

"Oh, uyanmışsın!" diye Rada'nın rahatlamış sesi geliyor. "Uyanmış! Bir şey içmek ister misin? Bal ve şifacının gönderdiği bir çeşit içecek var."

Gözlerimi açtığımda, wila arkadaşımın güzel yüzünü görüyorum. Yatağın kenarında oturmuş, endişeyle bana bakıyor. Elimden geldiğince gülümsemeye çalışıyorum ve o da titrek ve kararsız bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Su, sonra da içecek," dedim ve hemen öksürdüm. Alevlerin içinde nefes almaya çalışırken boğazım yanmıştı ve Nienad onu da iyileştirmiş olmasına rağmen hala acıyordu.

"Arkadaşını görmek istediğini söylemiştin," Lutowa'nın melodik sesi, oturduğu ve bir şeyler ördüğü yakındaki tabureden geliyor. "Onu getirdim."

Bir bardak suyu bir dikişte içip Rada'ya minnetle başımı sallıyorum. "İkinize de çok teşekkür ederim."

Onlar sohbet ederken, ben Woland'ın önünde kıyafetleri yaratmış olduğum zamandan kalma aynada kendimi inceliyorum.

Kaşlarım ve kirpiklerim yok oldu, bu da yüzümü yabancı ve ifadesiz gösteriyor. Kaşlarımın olmaması, beklediğimden daha fazla görünüşümü etkiliyor. Ama en kötüsü bu değil. Saçlarım tamamen yok olmasa da, artık çok kısa. Birkaç yanık uç omuzlarıma zar zor ulaşıyor ve sanırım kesilmesi gerekecek. Benimle alay eden o isimsiz adam haklıydı.

Korkuluk gibi görünüyorum.

Cildim hassas, daha genç ve çok kırılgan görünüyor. Parmaklarımı yanaklarımdan aşağı kaydırduğımda, pembe izler bırakıyorlar. Sanırım cildimin sertleşmesi zaman alacak.

Aynadan uzaklaşıp, gülünç bir ağlama dürtüsünü bastırırken, Rada orada, kollarıyla beni sarıyor.

"Sessiz ol," diyor. "Bu sadece geçici. Yeniden uzamadan farkına bile varmayacaksın, söz veriyorum. Ve hiç yara izin yok. Şifacı gerçekten yetenekli."

"O bir planetnik," diye açıklıyor Lutowa taburesinden, örgü iğneleri hızla tıklıyor. "Onlar biedalar kadar büyüye sahipler. O güçlü ve yanında olması yararlı bir adam."

Bu, büyüündeki fırtına tadını açıklıyor. Planetnikler, fırtına ve ejderhalarla savaşmaya lanetlenmiş adamlardır. Perun öfkelendiğinde ortaya çıkarlar. Planetnikler, şimşekleri yutacak ve ejderhalarla güreşecek kadar güçlüdürler ve hava akımlarıyla uçabilirler.

"Nasıl şifacı oldu?" diye sorar Rada, parmaklarıyla benim berbat saçlarımı nazıkçe tararken.

"O da benim gibi yaşlı," diyor Lutowa omuz silkerek. Bize bakarken elleri çalışmaya devam ediyor, gri, şekilsiz bir giysiyi tıklar tıklar kesiyor. "Weles onu hala şifacılığı öğrettiği zamanlarda yarattı ve Nienad öğrenmek istedi. Sanırım o, Slawa'nın en iyi şifacısıdır. Sana da öğretebilir, biliyor musun? Zaten sana saygı duyuyor, çünkü acı çektiğinde kesilen domuz gibi ciyaklamıyorsun."

İlgiyle canlanıyorum, dertlerimi bir an için unutuyorum. Nienad Weles'ten öğrendiyse, bu onun ölüm tanrısı hakkında çok şey bildiği anlamına gelir. Belki Lutowa haklıdır. Ona şifa büyü öğretmesini sağlarsam, ondan bilgi alabilirim.

"Açlıktan ölüyorum," diyor bieda, örgüsünü sepete atarak. "Mutfaktan bir şeyler getireyim. Ne yemek istersin?"

Ona hiçbir yere gitmesine gerek olmadığını, sadece masaya vurmasını söyledim. Kaşları yukarı kalktı ve bir kez başını salladı. "Sonunda onun eşi olmanın cazibesini anladım.

. Günün herhangi bir saatinde, hiçbir yere gitmeden yemek yemek, mutluluk gibi geliyor. O zaman ben vurayım."

"Biedalar her zaman atır," diye fısıldayarak açıklıyor Rada, Lutowa'ya dikkatli bir bakış atarak. Bieda'nın odanın diğ er tarafında meşgul olduğundan emin olunca, acil bir ifadeyle bana dönüyor. "Jaga, iyi misin? Sana daha fazla zarar verdi mi? Kaçmak ister misin? Lech kalmak istese bile, Dar'ı alıp seninle kaçırım."

Yine ağlama isteğ i boğazımı sıkıştırır ve ben, bu lanet olası gözyaşlarını durdurmak için kendimi zorlayarak kuvvetlice nefes veririm. Hayatta kaldım, iyi olacağım ve Woland geri dönmemiş e ne olmuş? Onu istememeliyim.

Yine de, Rada'nın masum güveni ve cömert teklifi beni derinden etkiledi. Onun gibi, benim için kendi rahatını feda etmeye hazır bir arkadaşı hak ettiğimi sanmıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, sesimdeki boğukluğ u yutarak. "O bana gerçekten zarar vermiyor. En azından... Durum karmaş ık. Ama artık gitti, neyse ki. Ben kalacağım, lütfen benim yüzümden Lech'i terk etmeye  alışma. O seni çok seviyor."

Rada'nın yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde sertleşir.

"Belki öyledir, ama en önemli anda beni kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Sen yaptın."

Seni başımdan beri korumalıydım, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. Arkadaş edinmek zaten yeterince zor, savaş zamanında bunu yapmak ise başlı başına bir savaş gibi geliyor. Evdeki sıradan kızlar için arkadaşlık, birbirlerinin saçlarını örmek ve erkekler hakkında sohbet etmekten ibaretti. Burada ise arkadaşlarını tecavüzden kurtarmakla ilgili.

Yine de burası benim evim. Asla ölümlülerin dünyasına geri dönmek istemiyorum.

Büyü kullanma özgürlüğü her şeyden üstündür.

"Gelip yemeyin!" diye sesleniyor Lutowa, tabakları ve bardakları masaya dağ tırken tıkır tıkır sesler çıkıyor.

"Kim olduğ m hakkında yalan söyledikten sonra benden nefret etmediğim için teşekkür ederim," diyorum Rada'ya, elini sıkarak.

O başını sallar ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Senden asla nefret etmem. Hadi gel," der.

Yemek yerken Rada, Lutowa'ya masum bir merakla bakar, ta ki bieda son et parçasını yutup çatalını gürültüyle masaya koyana kadar.

"Ne var?" diye sorar, sesi sabırsız ama d ş manca değildir.

"Oh,  l rsen ne tür bir kuş olurdun diye merak ediyordum," diyor Rada, gözleri her zamanki rüya gibi parıltısıyla bulanıklaş yor. "Sen bir leylek gibi heybetli değilsin

bir leylek gibi, ve bir kırlangıç kadar uçar da değilsin, ama bana bir karga gibi de gelmiyorsun. Sence ne olurdun?"

Lutowa bana bakıyor, şaşkın görünüyor. Kıkırdayarak gülüyorum.

"O senin ölümünü ya da onun gibi bir şeyi dilemiyor," diye açıklıyorum. "Sadece zihni dalıp gidiyor."

"Ben bir leylek olurdum," diyor Lutowa sonunda, dudakları kıvrılıyor. "Çünkü onlar en büyüğüdür ve ölümden sonraki tek amacım, beni alay eden ve nefret eden herkesin üzerine sıçmak olurdu. Ve leyleklerin sıçıntısı en büyüğü olurdu."

Ben iç çekip gözlerimi devirirken, Rada gülüyor ve yüzü en hoş manzaraya dönüşüyor. Lutowa, benim kadar büyülenmiş bir şekilde ona bakıyor.

"Jaga ne olurdu?" diye sorar Rada gülmeyi bıraktığında.

"Bir kırlangıç," diyor Rada hemen. "Kırlangıçlar hafiftir ve kolayca uçar, istedikleri gibi yön değiştirir ve saparlar. Jaga özgür olmayı sever."

Bunun ne kadar doğru olduğu beni şaşırttı. Bazı konularda yalan söylemiş olsam da, Rada'nın meraklı gözlerinden özümü saklayamadım. Arkadaşlığımızın tamamen yalanlar üzerine kurulmamış olması içimi rahatlattı. Özü doğrudu.

Yemeğimi bitirdikten sonra yorgunluk beni yatağa sürükler ve arkadaşlarım veda eder. Hemen uykuya dalarım, yatak duman ve yanık kokuyor, şeytan kokusu hiç yok.

Woland'ın beni göğsüne yatırmasını hayal ediyorum. Özür dilerim diyor, bu sözleri tekrar tekrar söylüyor. Kendine bir ders vermeye çalıştığını söylüyor. Bana karşı önyargılı davrandığını söylüyor. Anlayamadığı bir nedenden dolayı, benim acı çekmemi görmeye dayanamıyor ve beni ölümden, acıdan ve gözyaşlarından kurtarma içgüdüğü onun zayıflığı.

Bunu görmezden gelmek için kendini eğitiyor. Bugün de bunu yapmaya çalıştı. Bu onu daha sert, daha güçlü yapmalıydı, ona kim olduğunu hatırlatmalıydı. Acımı izleyip kayıtsız kalabileceğini, hatta belki de buna güleceğini umuyordu. O bir şeytan, değil mi? İkimiz de bunu unutmamalıyız.

Ama başarısız oldu, diyor, sözleri karışık ve öfkeli, nefesi sıcak. Başarısız oldu ve şimdi benim kötü cazibeme karşı bağışık hale gelmek için daha çok çabalamak zorunda kalacak. Çünkü mecbur.

Çünkü bir gün, beni hiç olmadığı kadar acı çekmeye *zorlaması* gerekecek ve benim gözyaşlarım onun ruhunu incitiyorsa, bunu nasıl yapacak?

Tekrar tekrar özür diliyor. Acım için özür diliyor. Saçlarım için özür diliyor. Onları çok seviyordu. Yeniden uzayacaklar, ama o zamana kadar onları özleyecek. Çok güzeller.

Sonunda dayanamadığını söylüyor. Eğitim alanının etrafındaki bariyeri yıktı. Draga beni bu şekilde dışarı çıkardı. Bunu yapmamalıydı. Zayıf olduğu için, anlamsız aptal içgüdülerine kapıldığı için kendine kızıyor. Acı çekmeme izin vermeliymiş, çünkü zaten ölmeyecektim. O bunu halletti.

Ama ben çok acı çekiyordum ve bu onu yıkmıştı.

Bir dahaki sefere daha güçlü olacağını söylüyor. Aptalca seçimlerimin sonuçlarına katlanmama izin verecek, çünkü "Jaga," diyor, "bu aptalcaydı. Onun seni dövmesine ve onurunu geri kazanmasına izin vermeliydin. Ama bunun yerine, saçını ateşe verdin.

"Çok komik görünüyordu," diyor bir süre sonra, hayali rüya parmakları yanağını okşuyor. "Sanki kafası ateş kuşlarının yuvası gibiydi. Ne manzara ama. On yıllardır gördüğüm en komik şeydi, Strzybog'un kendi kıcını sikmeye çalışması da dahil."

Bundan sonra bir süre titrer, sessiz kahkahalar şakaklarımdaki saç tellerini kabartır.

Durduğunda, yorgun bir pişmanlık iç çekişiyle. "Sen çok gururlusun," diyor, "ve bu gururun senin sonun olacak.

"Ve başka ne var biliyor musun? Bu benim de sonum olacak. *"Sen benim sonum olacaksın."*

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Emek

"Zamanı kontrol edebilen birini tanıyor musun? Mesela geçmişe ya da geleceğe gidebilen birini?"

Sesim tamamen tarafsız, vücudum ise eğitim mankeninden bıçakları çıkarırken başka yöne dönük. Önemli noktaları kaçırdım, ama bu sefer on bıçaktan en az dördü hedefi vurdu, bu yüzden kısıtlı ilerlememden gurur duyuyorum. Lutowa, Draga ve Wera ile yaptığım seansların dışında beni eğitiyor.

"Hm, öyle bir yeteneği olan kimseyi tanımıyorum. Zamanın öncesinde doğanlar zamanı istedikleri gibi durdurabilirler, ama geçmişe yolculuk yapamazlar," diyor bieda düşünerek.

Acı bir gülümsemeyi saklıyorum. Demek Woland o zaman bana gerçeği söylemiş. Her zamanki gibi, bu günlerde onu düşündüğümde, göğsüm özlem ve nefretin korkunç bir karışımıyla sıkışıyor.

Onu son gördüğümde bu yana bir ay geçti.

"Kaç tane var?" diye soruyorum, atış yerime geri dönerek.

Lutowa yanıma gelir ve duruşumu düzeltir. "Kaburgalarını dışarı çıkarma. Bu kaya kadar sert olmalı," der ve karnımı okşar. "Çalıştığımız bilek hareketini hatırla."

Karnımı sıkılaştırıp kollarımı sallayarak önümdeki mankenlere odaklanıyorum. Gerçek bir dövüşte bıçak atmayacağım, büyü yapacağım. Şu anda isabetlilik için büyüye güveniyorum ve bu verimsiz. Lutowa kendi başıma nişan alabilmemi istiyor, bu da kaynaklarımın daha uzun süre dayanmasını sağlayacak.

Ben atmaya başladığımda, "En eski tanrılar" diyor. "Perun, Weles, Swarog, Dadzbog, Chors... Tabii ki efendi... Mokosz. Zaman,

ilk insanlar yaratıldığında başladı. Onların var olması için zamana ihtiyaçları vardı."

On bıçağın hepsini fırlatıyorum, ama nişan almak yerine Lutowa'nın sözlerine odaklanıyorum, bu yüzden sadece ikisi hedefi vuruyor. Bunlardan biri mankenin kaşlarının tam arasına isabet ediyor. Kalbi hedeflemiştim, ama bu zaferi kabul edeceğim.

"Dikkatin dağıldığında dikkatsiz oluyorsun," diyor bieda, dilini şaklatarak. "Savaş sırasında, etrafında olan her şeyin farkında olmalı ve yine de hedefi vurmalısın. Wera ile savaşırken, insanlar gülüp yuhalasa da odaklanmalısın. Bunu öğrenene kadar, gerçek bir savaşta şansın olmaz."

İç çekerek bıçaklarımı almaya gittim. *Dikkatim* dağınık ve bundan nefret ediyorum. Her tuhaf gölge gördüğümde ya da onun sesine benzeyen bir ses duyduğumda, altın rengi gözlerinin parıltısını görmek umuduyla etrafa bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu şekilde tepki verdiğim için kendime, beni terk ettiği için de ona çok kızgıyım.

Beni yakalayıp kanımı içtiğinde, beni deli gibi arzuladığına emindim. Şimdi yanıldığım açık. Woland bensiz gayet mutlu ve bu saçma özleminden muzdarip olan tek kişi benim.

Eğer o sonsuza kadar gitseydi, bu kadar acı vermezdi, ama biliyorum ki her gün isyancıların üssünü ziyaret ediyor, adamlarını kontrol ediyor ve yeni emirler veriyor.

Sadece beni görecektir zamanı yok.

"Tekrar. Bu sefer sessiz olacağım, sen de nişan almaya odaklan. Bir sonraki turda sana biraz daha anlatacağım ve yine en az dört vuruş yapmanı bekliyorum. Başla."

Woland'ı zihnimden uzaklaştırıp tüm dikkatimi manken üzerinde topluyorum. Cildimin altında sihirli güçlerim yardım etmek için canlanıyor, ama ben onları bastırıyorum. Görünüşe göre, çoğu aceminin yaptığı hatayı yapıyorum, yani kendi başıma yapamadığım her şey için sihre güveniyorum. Öğrenmek istiyorsam bu içgüdüyü kontrol etmeliyim.

Bıçaklar havayı keser, beşi mankeni vurur. İkisi, hedeflediğim kalbin yakınına isabet eder. Lutowa başını sallar.

"Daha iyi. Onları al ve ben konuşurken nasıl yapacağını görelim."

Ben bıçakları fırlattığımda, bana zaman büyüsü hakkında daha fazla bilgi veriyor. "Licho gibi bazı bies türleri, zamanın durduğu yanılsamasını yaratabilir. Birini bir döngüye hapsedebilirler, böylece o kişi daireler çizerek yürür ve günün saati onun için değişmez. Ama bu gerçek zaman büyüsü değil, daha çok lichoların kurbanlarını çaresiz bırakmak için oynadıkları bir zihin oyunu."

Üç bıçak hedefi vurur. Onları geri alırım ve Lutowa konuşmaya devam eder, ben de her kelimeyi özümsemeye çalışırım.

“Tanrıların zamanı durdurma şekli farklıdır. Efendi bunu gölge büyüsüyle yaparken, Swarog sıcak kıvılcımlardan bir çember oluşturur. İçeride mahsur kalanlar bu çemberi geçemezler. Mokosz bitki örtüsünü kullanır. Zamansız bir çemberde hapsetmek istediği kişi, o serbest bırakana kadar çıkamayacağı bir bitki labirentiyle çevrilir. Chors'un ki ise en güzeli. O zamanı durdurduğunda, tüm alan gümüş ay ışığıyla kaplanır.”

Durur ve benim sonucumu inceleriz. Bir bıçak mankenin uyluğuna saplanmıştı.

İnleyerek bıçaklarımı almak için ayaklarımla yere vururken, Lutowa sabır için dua eder gibi başını kaldırıp derin bir nefes alır.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye soruyorum ona, tekrar pozisyonumu alırken.

"Bir zamanlar tanrılar tarafından tuzağa düşürülmüş diğer insanlardan. Bazıları oynamayı sever ve kurbanlarını zamansız bir yere kilitlemekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Chors bile mi?" diye soruyorum, bıçağım mankenin omzuna saplandıktan sonra.

"O nadiren acımasızdır," diye itiraf eder Lutowa. "Ama öğrenmeyi sever. Chors'un ay ışığı çemberine hapsettiği bir wila'yı tanıyorum, ona neden her gece saçını üç kez taradığını ve adet döngüsünün nasıl işlediğini sorarak tuhaf sorular soruyordu. O, Chors'un insanlar hakkında çok az şey bildiğini ve geceleri onları izleyerek çok zaman geçirdiğini düşünmüştü."

Üç bıçak mankene saplanır. Aç ve sinirliyim, ama şikayet etmiyorum. Lutowa beni eğitmek zorunda değil ve ben gelişme göstermediğimde ona ne kadar zor geldiğini görüyorum. Onun öğretiminden minnettarım, bu yüzden ben de öfkemi dizginliyorum.

Onu dinlerken sonunda beş bıçağı saplamayı başardığımda, o da günü bitirir ve öğle yemeği yeriz. Aceleyle yerim. Nienad öğlen bir saat sonra beni bekliyor ve ben her zaman zamanında olmaya özen gösteririm. O gecikmelerden ve birçok başka şeyden nefret eder.

"Güzel, geldin," diyor şifacı, hasta odasındaki taş tezgahta hazırladığı iksirden başını kaldırarak. "Yeni bir hastamız var. Senin hatan, bu yüzden onu tedavi etme zevkini sen yaşayacaksın. Yaklaşık iki saat önce geldi."

Nienad'ın kullanmamı istediği sert bir votka ve bitki karışımıyla ellerimi temizliyorum. Hasta odası aslında tek bir oda değil, küçük ve büyük mağaralardan oluşan bir labirent. Hasta odaları

ve Nienad'ın atölyesi gibi ortak alanlara erişimim var. Atölye her zaman kazanlarda kaynayan kötü kokulu ilaçların sesleri ve kokularıyla dolu.

Giremediğim bir bölüm var. Nienad, benim dokunmamam gereken tehlikeli maddeler üzerinde çalıştığını iddia ediyor.

Ellerimi temizledikten sonra, çalışma tezgahının önünde durup kazanın içine bakıyorum. Öksürük şurubu yapıyor.

"Hasta nasıl benim suçum olabilir?" diye soruyorum, tam da en yakın hasta odasının açık kapısından bir erkeğin acı dolu inlemesi duyulurken.

Nienad homurdanıyor, gür, gümüş rengi kaşları çatılıyor. Bana bakmıyor bile. "Çünkü efendi, yolundan çekilmesinin çok uzun sürdüğü için onu lanetledi. Eğer onun eşi olarak işini iyi yapsaydın, insanlara öfkesini yöneltmezdi."

Yumruklarımı ve dişlerimi sıkıyorum. Nienad, Woland'ın her kurbanı için beni suçluyor, ki bunu son derece haksız buluyorum. Birincisi, şeytan üzerinde hiçbir kontrolüm yok, ikincisi, benden kaçırıyorsa onun öfkesini nasıl dindirebilirim?

Ama bu konuda Nienad ile tartıştım ve o da bana her küçük şey için sızlanmamam gerektiğini, yoksa bana öğretmeyeceğini söyledi. Bu yüzden istediğimi söylemekten kaçınıyorum. "İki saattir buradaysa neden onu tedavi etmedin?" diye soruyorum,

öfkeyle alçak sesle soruyorum.

"Lanet zamana bağlı," diyor şifacı, kazana üç kaşık bal koyarken. "Sadece gün batımından sonra tedavi edilebilir."

Öfkeyle ellerimi havaya kaldırıyorum ama sessiz kalıyorum, konuşacak kadar sakinleşene kadar zor nefes alıyorum. Nienad bana çok şey öğretti ve hatta bana öğrencilerinin en zekisi olduğumu söyleme nezaketini gösterdi, ama bazen onunla birlikte olmak imkansız oluyor.

"Lanet tedavi edilemezse hastaya nasıl yardım etmemi bekliyorsun?" diye soruyorum, kendimi saygılı davranmaya zorlayarak.

"Bir çaresini bul. Bulamazsan, onu sustur, olur mu? Sızlanmaları beni sinirlendiriyor."

Hasta odasından bir başka acı dolu inilti geliyor. Gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru sayıyorum.

Nienad iyi bir öğretmendir, çünkü hastalarına pek önem vermez. Onun talimatları altında hastaları tedavi etmeme hiç itiraz etmez. Bu yüzden çok hızlı bir şekilde çok şey öğrendim. Çeşitli lanetleri tedavi edebilir ve hastaların büyüleriyle çalışarak onları iyileştirebilirim. Ayrıca,

en yaygın ırklar arasındaki temel anatomik farklılıkları biliyorum.

Hastane odasındaki başarılarım olmasaydı, savaş eğitiminin gidişatı yüzünden kendimi tam bir başarısızlık gibi hissederdim. Bu başarının dezavantajı, Nienad'ın hastalarının çoğunu tek başıma tedavi etmemi beklemesi.

"Peki." Arkamı dönerek öfkemi bir silaha dönüştürdüm. "O zaman büyüsünü bozup gün batmadan onu iyileştireceğim."

"Rızam var. İşin bittikten sonra bir şeyler ye," diye homurdanır Nienad. "Biraz kilo alırsan belki seni daha çok sever."

"Belki de seni yerim," diye mırıldanıyorum.

Hayatım hiç bu kadar hareketli olmamıştı. Her günüm insanlarla çevrili geçiyor, antrenmandan yemeklere, hasta odasına ve geriye gidip geliyorum. Her gün arkadaşlarımla ve yabancılarla etkileşim kuruyorum ve bu bana hayatım boyunca özlediğim aidiyet hissini verse de, şok edici dezavantajları da var.

Vücudum ve Woland ile olan sözde ilişkim hakkında sürekli yapılan yorumlar gibi. Beni eleştiren tek kişi Nienad değil. Woland herkesin efendisi ve ben de görünüşe göre onun efendisiyim, bu yüzden herkes fikirlerini söyleme hakkına sahip olduğunu düşünüyor.

"En çok ne acıtıyor?" odanın köşesindeki saman yatağa uzanmış genç chochol adama soruyorum.

Gagasını bana doğru çeviriyor, son derece mutsuz görünüyor. Tüyleri benzersiz, kremsi bir renge sahip ve gagası açık kahverengi. Elleri karnına bastırılmış, pençeli parmakları titriyor.

"S-sanki y-yılanlar gibi. İçimde b-böğuluyorlar."

Gömleğini kaldırdığımda, kaburgalarının altında karnının şiştiğini görüyorum, sonra tekrar düzeliyor. Elim, bir insanın göbek deliğinin olacağı yere koyuyorum ve altında, hamile bir kadının karnı gibi bir şey hareket ediyor.

Derin bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. Woland'ı tanıyorsam, zavallı çocuğun bağırsaklarında yılanlar sıkışmış olabilir. Liderleri günde en az iki kişiyi çeşitli yaralarla hasta odasına gönderirken, isyancıların onu hala nasıl taparcasına sevip hayranlık duyduklarını anlayamıyorum, ama Woland'ın kayıtsız acımasızlığı, takipçilerinin ona daha da bağlanmasına neden oluyor gibi görünüyor.

"Bu onun sihirli gücünü gösteriyor," demişti Lutowa bir keresinde, bütün bir ördeği kemikleriyle birlikte mideye indirdikten sonra. "Sadece

en güçlüler düşünmeden sağa sola lanetler yağdırabilir. Onu takdir ediyorum."

Bir keresinde Wera'ya böyle bir adamı desteklediği için deli olduğunu söylemiştim. Genelde çenemi kapalı tutarım, ama o gün özellikle zorlu bir seanstı, birbirimizi yaktıktan sonraki ilk seanslardan biriydi. Beni iki kez her yerimden işkence etti ve ben kanlar içinde yerde yatarken dilimi tutamadım.

Nefes nefese hakaretlerimden sonra, o çılgınca kahkaha attı ve ustadan lanetlenmenin bir ayrıcalık olduğunu söyledi.

"Tamam. Acıyı o küreye aktaracağım," dedim, kristal bir acı kabını işaret ederek. "Sonra da o yılanları çıkarmayı düşüneceğiz."

"N-N-Nienad bunu zaten denedi," diye nefes nefese konuşur hasta, yüzü acıdan kasılır. "L-lütfen beni uyutun."

"Hayır," diyorum sert bir kararlılıkla. "Seni iyileştireceğim ve büyülu uyku buna engel olur. Kıpırdama."

Ellerimi çırpıyorum ve yatağın baş ve ayak ucunda duran ipler yükselip adamın bileklerine ve ayak bileklerine dolanıyor. Adam inliyor, turuncu gözleri dehşetle açılmış.

"Nefes almaya çalış ve ustanın lanetinin bir ayrıcalık olduğunu unutma," diye kinle mırıldanıyorum, önümdeki vücuduna odaklanarak. Sol gözümü kapatıp sadece mor olanı açık bırakıyorum ve onun içini görüyorum.

Bu, Nienad'ın bana öğrettiği, sadece sihirli mor gözümle işe yarayan bir numara. Büyüyle güçlendirilmiş görüşümle, deri ve kasların içini görüyor, acı çeken bağırsakları görebiliyorum. Bir göz parıldıyor, göz bebeği dikey, sonra bir pul parlaması. Dişlerimi sıkıyorum, Woland'ın belirlediği zamandan önce laneti sona erdirmek için daha da kararlıyım. Güneş battığında hayvan büyük olasılıkla ölecek.

"İyi haber," derim sahte bir gülümsemeyle. "Sadece küçük bir engerek."

Chochol acı içinde inliyor ve ben bir tabure çekip yatağın yanına oturuyorum. Her iki elimi de karnına koyup, büyüünün etkilediği tüm alanı kaplayan ince bir ağ şeklinde büyümü yayıyorum.

Hemen Woland'ın uyarısını hissediyorum. Büyü zamana bağlı değil, gün batımından önce onu bozan herkese vuracak bir karşı büyü içeriyor.

"Piç kurusu," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Chochol gerginleşip, karnı hareketlerle sallanırken çılgılık attığında, onun acısını gidermeye çalışıyorum. Bu genellikle basit bir işlemdir ve çok faydalıdır, Nienad'ın insanlar üzerinde ameliyat yapmasına olanak tanır, onlar da ne yaptığını görmedikleri sürece tamamen rahatsız olmadan mırıldanır veya rahatça konuşurlar.

Ancak acı geçmiyor. Woland bunu da halletmiş. Dürtüyle yapılan bir büyü için bu inanılmaz derecede karmaşık.

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. O yöne bakıyorum, ama garip gölgeler yok, olağan dışı bir şey yok. Sadece aptal, özlem dolu kalbim hayaller görüyor.

Hasta iplerle bağlanmış halde zorlanıp çılgılık atarken, sorunu düşünüyorum. Woland'ın karşı büyüünün bana vurmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum ve Nienad, gün batımına kadar beklemek istediğini açıkça belirttiği için bana yardım etmeyecek. Woland'ın kan kolyesini de koruma olarak kullanamıyorum. Buraya geldiğimden beri kan büyüü hakkında çok şey öğrendim ve küçük bir miktar kanın sadece belirli bir miktar büyü taşıyabildiğini öğrendim.

Kolyeyi, Woland ve gölgelerinden beni gizleyecek şekilde ayarladım bile. Kalbimin yanında titreyen kristal kabı hissettiğimde, o kristal kan şişesinde hapsolmuş çok fazla büyüünün gerginliğini hissediyorum.

"Peki o zaman," dişlerimi sıkarak mırıldanıyorum. "Büyünü bozan aptal için ne hazırladığını göreceğiz, şeytan çocuk."

Avuç içimi chochol'un çıplak karnının üzerinde gezdiriyorum. "Açıl."

Acı içinde bağırır ve bayılır. Aferin ona. Karın boşluğu kaygan bir sesle açılır ve ben içeri uzanıp yılanı başının hemen arkasından yakalarım. Elimden kurtulmaya çalışır ama onu dışarı çekerim, yumruğum kan ve mukusla kaplanır.

Oda bir anlığına karardı, hastamın iç organlarından gölge dalları fırladı. Onlar karnıma çarptı ve ben korkunç, zonklayan bir acı ile ikiye katlandım.

Neredeyse adet dönemim kadar kötü.

"İyi denemeydi sevgilim," diyorum, beni ısırmaya çalışan kaygan engereği tutarken. "Ama daha kötüsünü de gördüm."

Mırıldandığım bir büyüyle yılanı acı küresine gönderiyorum ve o, kristal kabın etrafında öfkeyle tıslayarak kıvrılıyor. Bağırsaklarımdaki kemiren acıyı görmezden gelerek hastama odaklanıyorum, acısını alıp başka bir acı küresine gönderiyorum ki artık acı çekmesin. İç yaralarını iyileştirdikten sonra midesini kapatıyorum. Kalp atışı güçlü, nefesi düzenli. Yaşayacak.

Acıdan ikiye katlanarak, boş bir hasta odasına topallayarak gittim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Soyundum ve çıplak karnımın dalgalandığını görünce mide bulantısını yuttum. Karşı büyü de aynıydı o zaman. Özgün bir şey yoktu.

Bu sefer acımı ortadan kaldırabilirim, ki bunu seve seve yaparım. Her şeyi hissederken bunu yapabilir miydim, bilmiyorum.

Yatağa uzanıyorum ve üstümdeki tavanı yansıtıcı hale getiriyorum, dans eden karnımı aydınlatmak için tüm ışık kürelerini çağırıyorum. "Açıl" diye emrediyorum, yansımama bakarak.

Acı olmasaydı, bu işlem neredeyse sıradan bir şey olurdu, sanki kendi bağırsaklarımı değil de başkasınınkini kazıyormuşum gibi. Çıkan sesler hoş değil, pürüzsüz, ıslak iç organların dokunuşu iğrenç. Bağırsaklarımın sonsuz kıvrımlarını ayırırken, onlar sıcak ve hayat dolu bir şekilde atıyor.

Yılanı çabucak buluyorum, parlak yeşil gözlü, küçük, benekli bir şey. Neredeyse elimden kayıp gidiyor, ama son anda yakalıyorum. Sonuçta, o savaş eğitiminin bir kısmı işe yaramış. Reflekslerim çok iyi.

"Merhaba, canım," vücudumdan bir bebek karikatürü gibi çıkan sürüngen şeye fısıldıyorum. "Sanırım bana çocuk verseydi, senden çok da farklı olmazlardı, değil mi?"

Görüş alanımın kenarında bir şey parıldadı, ama dönüp bakmadım bile. Yine Woland'ı düşünüyorum, hatta onunla konuşuyorum. Bu sona ermeli.

Engereği bir acı küresine gönderip yaramı kapatıyorum. Her şeyin düzgün çalıştığından emin olduğumda, acımı serbest bırakıp vücuduma geri dönmesine izin veriyorum. Görünmez, ama onu midemin derinliklerinde yaşayan küçük, tüylü bir yaratık olarak hayal ediyorum.

Nienad, yeni evcil hayvanlarımı içeren iki acı küresini yüzerken gördüğünde, küfrederek başını sallar.

"Kızım, asla bu kadar ileri gitmemeyi öğrenmelisin," der iç çekerek. "Kendini çok fazla ortaya koyarsan, insanlar seni canlı canlı yerler. Ama bunlar güzel örnekler. Onları iksir için alabilir miyim?"

"Hayır. Onlar benim."

Engerekler öfkeyle tıslar, kalın kristalden bozuk bir şekilde görünen pulları hipnotize edici bir dansa dönüşene kadar hızla kayarlar. Kapana kısılmaktan memnun değiller, ama bu onların sorunu. Onları nereye koyacağımı zaten biliyorum: her birini muhteşem, çiçek açan belladonna bitkimin bir tarafına.

Böylece, Woland odasına gelirse, onları hemen görecektir. Bu bir söz, çünkü o geldiğinde ona ne yapacağıma dair ayrıntılı planlarım var. Bana yaşattığı tüm aşağılayıcı şeylerin bedelini ödeyecek.

Akşam odama döndüğümde, iki küçük canavar önümde süzülürken, Lutowa masada,

Her zamanki gibi zayıf, her gün büyük miktarda yemek yemesine rağmen.

"Güzel," diyor, yeni evcil hayvanlarıma bakarak. "Ama biraz işe yaramazlar. Zehirleri çok güçlü değil."

"İkisini de bugün doğurdum," diyorum ciddi bir yüzle. "Biri benim bebeğim."

Lutowa ince bacağına tokatlayarak gülüyor. "Peki, onları iyi yetiştir de isyana katılsınlar," diyor dişleri aralıklı bir gülümsemeyle.

"Ama unutmadan, sana bir şey söylemeye geldim. Bugün bana sorduğun şey hakkında."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Gümüş

Kulaklarımı dikip, iki engereği kemik ve kristalden yapılmış kalın bir kaide üzerinde duran belladonna'nın yanına gönderiyorum. Bir akşam, fazladan sihrim varken yapmıştım onu.

"Dinliyorum."

Lutowa bir kadeh bal şarabını kendine yaklaştırdı ve ben yanına oturduğumda bana dönmek için bankın üzerine bacak bacak üstüne attı.

"Zamanda geriye giden bir tanrı hakkında çok eski, unutulmuş, hatta yasaklanmış bir hikaye var. Onu ortaya çıkarmak için bir süre zihnimi kurcalamak zorunda kaldım. Artık en yaşlılarımızdan başka kimse onu hatırlamıyor sanırım."

Keskin bir şekilde başımı sallıyorum, ifademi nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum. Bu zor. Tek düşünebildiğim şey, *nihayet*. Nihayet, genç halimi nasıl kurtaracağım konusunda sağlam bir ipucu bulacağım. Nihayet, tüm çabalarım karşılığını bulacak.

"İlk ölümlülerin nasıl yaratıldığına dair gerçek hikayeyi biliyor musun?"

Lutowa kaşlarını kaldırarak sorar. "Perun'un bize inandırmak istediği hikaye değil."

Başımı sallıyorum. "Ölümlülere yaşam nefesini veren Perun değil, Weles'tir. Perun, kardeşinin yarattığını mahvetti."

Bieda başını sallar, siyah gözleri ciddidir.

"Evet. Çok eski, muhtemelen doğru olmayan bir hikaye var. Hikayeye göre Weles, kardeşinin acımasız müdahalesinden o kadar üzülmüş ki, zararı telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapmış. Weles ölümlüleri bir baba gibi seviyordu. Onların gelişmesini istiyordu ve Perun'un yaptığı şey onu ruhunun derinliklerinde incitmişti. Ama Weles'in onları kurtarmak için yaptığı hiçbir şey işe yaramadı, bu yüzden bir gün,

zamanın doğduğu o ana geri dönüp Perun'un ölümlülerin ağızlarına üflemesini engellemek için bir yol bulmaya karar verdi."

O kadar hareketsizim ki, tüm kaslarım gerginlikten kaskatı kesilmiş durumda. Lutowa içmek için kadehine uzandığında, onu sarsmak için can atıyorum ama kendimi tutuyorum. Birazdan bana söyleyecektir. Bu cevabı aramak için harcadığım onca zamana kıyasla bir dakika ne ki?

"Efsaneye göre, o başardı," diye devam ediyor bieda, ağzını silerek. "Perun'un yeni yaratılmış ölümlüleri yakalayıp, ağızlarını zorla açarak onlara tecavüz eden nefesini üflediği o gün, göl kenarına geri döndü. Weles kardeşini durdurmaya çalıştı. Kavga ettiler ve Weles kaybetti. Kendi zamanına geri sürünerek döndü ve yas tuttu. En azından efsane böyle. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum."

Yavaşça, sanki bir rüyadaymışçasına, bir kadehe uzanıyorum. Ellerim biraz titriyor, ama heyecanımı gizlemek için derin bir yudum alarak bunu fark ettirmeden yapıyorum. Lutowa'ya güvenmediğimden değil, güveniyorum, ama bu benim kimseyle paylaşamayacağım en önemli sırrım. Woland'ın zaman içinde seyahat etme ihtiyacımı bilmesi zaten yeterince kötü.

Lutowa, hikayesinin ne kadar önemli olduğunun farkında değil. Tüm belirsiz umutlarım birdenbire somut, gerçekçi planlara dönüşüyor. Ne yapacağımı biliyorum ve artık şüpheye yer yok.

Geceleri, sadece benim kokumun olduğu temiz çarşaflarda dönüp durarak neredeyse hiç uyumuyorum. Bir arkadaşım olan koboldun beslediği yılanlarım tıslayıp kayıyor, ben de karanlık tavana bakıp düşünüyorum. Birbiri ardına planlar yapıyorum, her biri bir öncekinden daha karmaşık, ta ki tüm yapı zihnimde çökene kadar, sonra en basit fikre geri dönüyorum.

Ertesi sabah, Draga'dan önce kalkarım. Beni uyandırmak için odaya girdiğinde, çantam çoktan hazırlanmıştır, şarj edilmiş yumurtalar, yiyecek, içecek ve yol için giysi yedeği hazırdır. Sihirle yaptığım beceriksiz bıçağımı kemerime takarım.

"Bugün olmaz," derim şaşkın eğitimciye. "Yapmam gereken bir iş var."

Bir an için beni durduracağını düşünürüm. Yüzünde bir gölge geçer ve ben kavgaya hazırlarım kendimi, ama Draga sadece gülümser ve ertesi sabahki dersimize gelmemi söyler.

Yalan olsa da ona geleceğime söz veriyorum.

Tünellerden geçerken, defalarca durdurulacağımı bekliyorum, çünkü Woland'ın özgür olduğum sözüne hiç tam olarak güvenmedim.

Bu saatte etrafta dolaşan birkaç kişi çantama ve rahat seyahat kıyafetlerime bakıyor, ama kimse bir şey söylemiyor.

Wera'yı duvara fırlattığım büyük mağaradaki kapıya ulaşıyorum. Kapı her zaman bir gardiyan tarafından korunuyor ve ben yaklaştığımda, gardiyan hafifçe eğilerek kapıyı benim için açıyor. Bu büyük bir rahatlama, çünkü Woland'ın söylediklerinin ciddi olduğunu gösteriyor: ben özgürüm ve ben gittiğimde arkadaşlarımı cezalandırmayacak.

Şu anda Lech umurumda bile değıl. Endişelendiğim Rada ve Dar.

Yüzlerce merdiveni tırmanmak beni yoruyor, ama çok az. Bu zorlu antrenman ve her gün iyi beslenmeyle geçen bir ayda güçlendim. Nehir kenarındaki tahta kaplı evden çıktığımda, şafak gökyüzünü altın rengine boyuyor. Soğuk bir sonbahar günü, ama Dadzbog parlak bir şekilde parlıyor.

Yamaçtan aşağı inerken, dünyanın nasıl değıştğine hayret ediyorum. Ağaçlar yapraklarını dökmüş, kalıntıları kaldırım taşlarına dağılmış, üzerleri çıtır çıtır bir buz tabakasıyla kaplanmış. Şehir hâlâ uykuda, insanlar saatin almasını bekliyor.

Yol kenarındaki küçük bir dükkanda durup, buharlı hindiba ayı ve kolache alıyorum. Kahvaltı bana bir adet rafadan yumurta'ya mal oluyor. Draga'nın bana yedirteceğı bir şey değıl, ama özgürlüğümün tadını çıkartıyor, sıcak, tatlı hamuru mideye indiriyorum. İçinde sıcak erik var.

Süt barı sessiz ve sakin, kapıları kapalı, hala ayakta olduğunu görünce rahatlıyorum. Draga Zlotomira'yı tanıyor ve buraya bir şey olursa bana söylerdi, ama onu görmek içimi rahatlatıyor. Aşağıda geçirdiğim bir ay boyunca Perun şehri iki fırtına ile yerle bir etti.

Görünüşe göre isyancılar herhangi bir provokasyon yapmamış. Lutowa, Perun'un Mokosz'u evlilik yatağında talihsiz bir bies'i becerirken bulduğı ve çılgına döndüğü için böyle bir şey yaptığı şakasını yaptı.

Onun sadakatsizliğı sürekli bir şaka konusu. Ama o en güçlü tanrıça ve bu nedenle Perun'un kabul edeceği tek eş. O mutlak hakimiyeti önemsiyor, bu yüzden daha zayıf bir eş i hor görür.

Kaldırım taşları bittiğinde, yürüyüş çok daha az keyifli hale geliyor. Don, öğleden önce eriyor ve yolları ıslak ve yumuşak hale getiriyor. Çamurlu yollarda ilerliyor, su birikintilerinin üzerinden atlıyorum. Botlarım çamura batıyor. Yolun kenarlarında yığınla çöp var, kokuyor ve hareketle sallanıyor. Fareler ve diğerk haşereler utanmazca, güpegündüz çöpleri karıştırıyor.

Burada daha fazla insan dışarıda, bahçeleri varsa bahçelerinde çalışıyor ya da evler arasına gerilmiş iplere yıpranmış, grileşmiş çamaşırlarını asıyor. Yüzü yaralarla kaplı, etrafında çürümenin tatlı kokusu bir bulut gibi dolaşan dilenci bir kadın gördüğümde duruyorum.

Bir adım yaklaştığımda bana tamamen umutsuz bir bakış atıyor. Yere oturmuş, bacakları kirli eteğiyle örtülü, ama ben sadece yanından akan irin görüyorum. Sanki bir irin birikintisinin içinde oturuyor gibi. Demek ki çürüyor.

"Bir yumurta, hanımefendi, yalvarırım," diyor, sesi ıslak ve şapırdayan bir tonda, sanki ses organları sıvılaşmış gibi. "Bir gün daha dayanmam için küçük bir yumurta yeter."

Bunun umutsuz olduğunu zaten biliyorum. Çürüme için hala bir tedavi yok ve Nienad'a bu konuda bir planı olup olmadığını sorduğumda, bana kendi işime bakmamı söyledi. Bu kadın, diğerleri bulaşmaktan korktukları için ondan uzak durdukları için, içten çürüyerek, tamamen yalnız başına ölecek. Bu korkunç bir ölüm.

"Al," diyorum, stokumun yarısı olan üç haşlanmış yumurtayı çıkarıyorum. "Bunu da al."

Küçük bir şarap tulumuna genel sağlık ve ağrı kesici bir büyü yapıyorum. Onu iyileştirmeyecek, ama en azından rahatsızlığını hafifletecek.

Kadın hediyelerimi aldığı anda minnettarlığından ağlar, gözyaşı kanallarından irin sızar. Yarısı yenmiş yüzünü ve yağlı şakaklarına yapışmış ince saç tutamlarını izlerken, onun muhtemelen bir wila olduğunu anlarım. Hiç çirkin bir tane görmemişim, bu yüzden şok olurum.

Ama çürüme sadece insanın vücudunu yemiyor. Esas olarak büyüleriyle besleniyor ve büyü, wila'ların güzelliğinin kaynağı.

Kadının gözyaşı kutsamaları eşliğinde, çenemi sıkarak yürümeye devam ediyorum. Çürümenin insanlara ne yaptığını gördükten sonra, bunun ne kadar yaygın ve tedavi edilemez olduğunu bilmek beni ürpertiyor. Perun, elbette, hasta tebaasına yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Ne hükümdar ama.

Yine de Woland da hastalığı tedavi etmekle ilgilenmiyor. İlgilenseydi, Nienad'a bir çözüm bulması için emir verirdi.

O zaman bu da Weles'e sormam gereken başka bir şey. *Eğer* görüşme fırsatı bulabilirsem.

Son aceleyle inşa edilmiş kulübeleri geride bıraktığımda öğleden sonra geç olmuştu. Gün rüzgarlı geçiyordu, rüzgar pelerininim kenarlarını çekip duruyordu

bacaklarımın arasında dolanana kadar çekiyor. Nehri takip etmeye devam ediyorum, buradaki kıyı çok daha düzgün.

Alacakaranlık çöküp gökyüzünü mor ve altın rengine boyadığında, hâlâ çiçek açan şeytan otlarının arasında büyük bir taşın üzerine oturdum. Akşam yemeğimi yerken ayın çıkmasını bekledim.

Gece erken çöküyor. Slawa'nın havası memleketimden biraz daha sıcak olsa da, kış yakında gelecek. Ama kış gündönümüne bir aydan az kaldı ve soğuk kaçınılmaz.

Birkaç saat önce yaşadığım kayıp rağmen, sihirle doluyum. Kahvaltıda neredeyse hiç sihir harcamadım ve eğitimim sayesinde güç kapasitem daha da arttı. Hâlâ Woland'a yetişemiyorum ve asla yetişemeyeceğim, ama Lutowa bana sadece en fazla sihre sahip olanlara gösterdiği saygıyı gösteriyor.

Azalan ayın ince hilali doğuda görüldüğünde, onun adını fısıldayarak söylüyorum.

"Chors."

Nehir mırıldanmaya devam ediyor, soğuk rüzgar çimlerde oynuyor. Uzaklarda, ormanın duvarı kararan mor gökyüzüne karşı siyah bir siluet oluşturuyor. Soğuktan titreyerek bekliyorum.

Ay, ışığı nehre degecek kadar yükseldiğinde, onu tekrar çağırıyorum.

"Chors. Lütfen, konuş benimle."

Gelmiyor. Gece çökmüş, soğuk o kadar keskin ki, kalkıp ısınmak için yerinde koşuyorum. Bu da işe yaramayınca vazgeçip, etrafımda küçük bir sıcak hava cebi oluşturan bir büyü mırıldanıyorum. Çok pahalı değil, ama sadece birkaç saat kullanabiliyorum.

"Chors! Seni görmem lazım!"

Ayın yansıması nehirde ince ve keskin uçlu bir şekilde yüzüyor. Muhtemelen şu anda açlıktan ölüyor, acaba utanıyor mu? Dolunayı mı beklemeliyim? Hayır, çok uzun sürer.

Lutowa'nın, Chors'un sorguladığı wila'ya olan ilgisi hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Onun kadın vücudunu merak ediyordu. Ben bir baştan çıkarıcı değilim, ama Weles ile tanışmak için o kadar sabırsızım ki, her şeyi deneyeceğim. Sıcak büyüyü etrafımda tutarak, soyunup nehre giriyorum. Büyü, kaynaklarımı daha fazla tüketiyor, suyu ısıtmak için daha fazla büyü gerekiyor.

Kalçalarım suya girince duruyorum, küçük göğüslerim görünür durumda, doğrudan aya bakıyorum.

"Chors, lütfen. Seninle konuşmama izin ver."

"Ben hep buradaydım." Melankolik sesi, eşyalarımı bıraktığım taştan geliyor. "İlginç bir şey söylemeni bekledim."

Ona bakmak için dönüyorum. Zarif bir şekilde oturmuş, bacaklarını uzatmış. Bir bacağı önündeyken, diğer bacağı göğsüne sarılmış. Bana baktığında gözleri gümüş gibi parlıyor, elmacık kemikleri hatırladığımdan daha keskin. Lutowa gibi iskelet gibi görünmüyor, ama yüzü zayıflamış.

"Ve sonunda, seni konuşturan benim sözlerim değildi," diyorum alaycı bir şekilde, beni incelediğini, kaşlarını hafifçe çatmış olduğunu fark ederek.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Senin çekiciliğinin ne olduğunu merak ediyorum. Seni köyünden kovduğundan beri şeytanın başka hiçbir kadına dokunmadığını biliyor muydun? Bu daha önce hiç olmamıştı. Yüzyıllar boyunca onun binlerce kadınla yattığını gördüm ve bir hafta bile boş geçmedi, ama şimdi ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor. Nedenini bilmek istiyorum."

Isı büyüm iyi işliyor olmasına rağmen titriyorum. Chors şaşkın görünüyor, sesi melodik. Söyledikleri inanılmaz, ama yalan söylediğini sanmıyorum - iyi bir insan olduğunu düşündüğüm için değil, yalan söylemek için sosyal etkileşimler hakkında sağlam bilgiye sahip olmak gerekir ve onda bu bilgi eksik gibi görünüyor.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, kollarımı genişçe açarak. "Başkalarında olmayan neyim var? Çünkü ben bilmiyorum. Ben de merak ediyorum."

Sessizce mırıldanıyor, uzun, koyu saçları bir an için gümüş gibi parlıyor, Slawa'nın parlak yıldız ışığının sevgi dolu okşamasına maruz kalıyor. Ayağa kalktığında, eskiden de zayıf olmasına rağmen, şimdi gerçekten daha ince olduğunu fark ediyorum.

Siyah giysileri üzerine çok yakışıyor, gümüş işlemeler ışığı yansıtıyor. Ceketini çıkarıp bir kez salladıktan sonra, taşın üzerinde benim eşyalarımın yanına özenle katlayarak koyduğunda, su altında yumruklarımı sıkıyorum.

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Giysilerini çıkarırken, her bir parçaya özenle dikkat göstererek, hiçbir şekilde baştan çıkarıcı bir tavır sergilemiyor. Kısa sürede giysileri, benim gelişigüzel attığım pelerininin yanında düzgün bir yığın oluşturuyor, solgun vücudu ay ışığında gümüş rengi parlıyor.

Çok zayıftı. Kaburgalarını sayabiliyordum, ama karnı sıkıydı, beli ve kalçaları omuzlarından daha dardı. Zamandan daha yaşlı görünmek için çok gençti. Bana döndüğünde, koyu renk saçların arasında gizlenmiş sarkık organına bakmamak için elimden geleni yaptım.

Soğuktan hiç rahatsız olmamış gibi, nehre giriyor. Ben hareketsiz duruyorum. Chors benden bir adım uzaklıkta duruyor, hafif boy avantajıyla bana yukarıdan bakıyor.

"Henüz bilmiyorum," diyor yumuşak bir sesle, yüzümü yoğun bir merakla izliyor. "Mokosz kadar güzel değilsin, ama yüzün çekici. Gözlerin insanı içine çekiyor. Büyülü gözler."

Yavaşça, kontrollü bir nefes veriyorum. Midem sıkışıyor ve ay tanrısı soğuk parmak eklemleriyle yanağımı okşadığında, boğazım tıklayarak konvulsif bir şekilde yutkunuyorum. Neden beni bu kadar etkileyici bulduğunu bilmiyorum. Bunda cinsel bir şey yok, ama yine de, heyecan verici bir akım içimden omurgamı okşuyor, garip bir şekilde tahrik olmaya yakın bir his.

"Teşekkür ederim," sesimi kontrol altına aldığım da diyorum. "Ama garip gözleri olan birçok yaratık var. Seninki çok güzel. Bir an karanlık, bir an gümüş rengi. Bu renklerin bir anlamı var mı?"

Omuzlarını silkiyor, parmak uçları nazikçe şakağıma doğru kayıyor ve saçlarımı okşuyor.

"Sanmıyorum. Ne anlama gelsin ki? Mutluluk için gümüş, heyecan için siyah mı? Sık sık mutlu olduğumu ya da heyecanlandığımı sanmıyorum. Lütfen arkamı döner misin?"

Döndüğümde su kalçalarımın etrafına nazikçe sıçırıyor. Kıçımın üst kısmının su yüzeyinin hemen üzerinde çıktığını biliyorum ve Chors mırıldanırken, sanki omurgamı sayıyormuş gibi nazik parmakları omurgamdan aşağı doğru kayarken, hem temkinli hem de coşkulu hissediyorum. Kuyruk kemiğıme ulaştığında durur ve sonra belimin altındaki çukurlara doğru geri çekilir. Sanki vücudumun çukurlarında kendisine en uygun yeri bulmaya çalışır gibi başparmaklarını oraya yerleştirir.

"Çok simetriksin," diyor.

Bu kadar beklenmedik bir yargı ki, gülerek burnumdan soluyorum ve yüzüne bakmak için dönüyorum. O hafifçe nefesini tutuyor ve birdenbire çok yakınlaşıyoruz, dudaklarım onunkilerden bir nefes uzaklıkta, derilerimiz su altında birbirine değiyor.

Bir adım geri atarım, ama beklenmedik bir akıntı ayak bileklerimin arasından kayar ve beni tökezletir. Ona düşerim. Chors beni şaşkın bir sesle yakalar, tutuşu tereddütlüdür. Kendimi toparladığımda uzaklaşmaya çalışırım, ama ayaklarımın altındaki ıslak kum kayar ve tökezlerim.

"Nehir beni sana doğru itip duruyor," diye mırıldanıyorum, onun suya olan güçlü ilgisini hatırlayarak.

"Oh." Bana bakarken şaşkın görünüyor, güzel şekilli kaşları çatılmış. "Seni yakınımda tutmak istiyorum galiba. Belki de çok sıcak olduğun içindir. Sen de beni görmek ister misin?"

Avuç içleri dirseklerimi kavrar ve başka bir akıntı uyluklarımın arkasını ittiğinde, sendelerim ve uyluklarım su altında onun uyluklarına sürtünür.

"Seni görüyorum," diyorum. "Sen de çok simetriksin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Teşekkür ederim, ama ben başka bir şey kastetmiştim. Cildimi ıslatırsan ne olacağını gör."

Soğuk suya uzanıp avucumda biraz su topladım. Suyu onun ön koluna damlattım ve tüysüz cildi ıslandıkça gümüş rengi parıldadı. Merakla avucumu koluna doğru kaydırdım, dokunuşumla kasları gerildi. Chors sesli bir şekilde yuttu ama hiçbir şey söylemedi, ben de kolunun tamamını ıslatarak gümüş rengi kıvrımlar ve spirallerden oluşan güzel bir sanat eserini ortaya çıkardım.

Hem dövme hem de mücevher gibi. Daha önce böyle bir şey görmemişim.

"Her yerin böyle mi?" diye soruyorum, ıslak parmaklarımla göğüs kafesinin yan tarafına dokunarak. Oradaki derisi değişmeden kalıyor.

"Burada ve orada," diyor. Kafamı kaldırdığımda, yanaklarını süsleyen gümüş rengi vurgular daha parlak, nefesi daha hızlı.

Ona neden aradığımı söylemenin zamanı geldiğini düşünüyorum. Ama konuşmak için ağzımı açtığımda, etrafımız büyülü, gümüş rengi bir ışıkla doluyor. Hayretle etrafa bakarak nefesimi tutuyorum. Nehir değerli taşlar gibi parlıyor, kıyıdaki çimlerin rengini değiştirmiş, cilalı metal gibi parlıyor. Chors'un yüzü tamamen gümüş rengi, gözleri kapalı, duyuşal dudakları büzülmüş.

"Sen... Sen zamanı durdurdun," etrafımdaki suyun hareketinin durduğunu fark edince fısıldıyorum. Bizden başka hiçbir şey hareket etmiyor.

"Sadece veda etmek için bir dakika zaman kazanmak için," diyor, gözleri açılırken hüzünlü bir gülümsemeyle. "Kıyıya bak. Büyümü bozmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Seni uyarısız bir şekilde onunla baş başa bırakmak kabalık olur diye düşündüm."

Omzunun üzerinden baktım ve ne demek istediğini görünce midem korkuyla doldu. Çimlerin üzerinde karanlık bir silüet duruyordu, boynuzları yıldızlı gökyüzüne karşı siyah, yanan sarı gözleri bize dönük.

Duman bulutu onu çevreliyor, ama bu, bakışlarındaki öfkeyi gizleyemiyor.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Lütfen

Korkum sadece bir an sürer, yerini sıcak bir öfke alır.

"Bu bir şaka," diye homurdanıyorum, Woland'ın donmuş figürüne bakarak. Hareket etmese de, etrafındaki gölge bulutu her an büyüyor. "İnanamıyorum."

"Senin simetrik vücudunu çok kıskanıyor," diyor Chors ciddi bir sesle.

Yukarı bakıyorum ve onun eğlenceli bakışlarının yüzümü incelediğini görüyorum. Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalışıyorum.

"Beni ziyarete geldiğin için teşekkür ederim. Umarım konuşmamızı başka bir zaman bitirebiliriz."

Başını yana eğerek başparmağıyla kaşımı okşadı. "Evet. Henüz çekiciliğinin kaynağını tam olarak belirleyemedim. Seni daha ayrıntılı incelemek istiyorum."

"Yani simetri değil mi?" diye soruyorum, hafifçe gülerek. "Yazık. Bunu düzeltmek çok kolay olurdu. Yüzümün bir tarafına bir yara izi yaptırabilirim ya da bir parmağımın ucunu kaybedebilirim. Simetrisi bozulur."

Chors, yüzümde bir yara izi olduğunu hayal edercesine parmaklarını yanağımda gezdirir. "Bunun çekiciliğini bozacağını sanmıyorum," der sonunda. "Hoşça kal."

Ve bir anda ortadan kaybolur. Gözlerimi kırıştırırım, gümüş ışığı kaybolunca gece çok daha karanlık hale gelir. Kıyıda su sıçrar. Woland, durduğum yere doğru yürür.

Kendimi korumak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Chors'a karşı cömert davrandım, beni görmesine izin verdim, ama Woland bunu hak etmiyor. Beni

ve benim kızgınlığım ve öfkem çok uzun süre içimde birikmiş, artık bir kenara atılamayacak kadar büyümüş.

"Gitmekte özgür olduğumu söylemiştin," diye tıslıyorum, o önümde durduğunda, o kadar uzun ki, onu görmek için boynumu uzatmam gerekiyor. Chors'a bakmak çok daha rahattı.

"Ayrıca, bir daha yattığın adamı öldüreceğimi de söyledim," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Omuz silkiyorum. Onu çok küçümsüyorum, sözlerini öfkeli tehditlerden fazlası olarak görmüyorum. Ayrıca, Chors'u gerçekten öldüremez. Tüm tanrılar ölümsüzdür.

"Bir kadının ihtiyaçları vardır ve sen benim ihtiyaçlarımı karşılamadın," diyorum alaycı bir şekilde.

Chors ile aramda hiçbir şey olmadığını açıklayabilirdim, ama şeytanı kışkırtıp ne olacağını görmek istedim. Woland boğazıma uzanarak düşük, tehditkar bir ses çıkardığında, avucuma bir büyü akımı gönderip elini kuvvetle itekledim.

"Hayır. Senin oyunlarından bıktım."

Onun kollarının ulaşamayacağı bir mesafede etrafında dolanıyorum. Woland'ın gölgeleri beni durdurmak için fırlıyor, ama cildime dokunamıyorlar. Köprücük kemiğimin altında saklanan kolye kırmızımsı bir ışıkla parlıyor. Sabırsızlıkla hareket ediyor, uzun bacakları onu rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor.

"Konuşmamız bitmedi."

Bileğimi yakalayıp beni geri çeker. Sırtarak dikenlerimi çıkarırım. Woland homurdanarak bırakır ve ben engelsiz bir şekilde kıyıya ulaşırım. O da beni takip eder, öfkeli adımlarıyla su sıçratır.

"Jaga. Henüz bitirmedik."

Sert bir kakhaha atarım. "Hayır, canım. *Sen* bitirmedin, ama ben gidiyorum. Benimle konuşmak istiyorsan, bir ay beklemelisin. Vaktim olursa kış gündönümünde görüşürüz."

Kendimi kurulamaya zahmet etmiyorum, sadece çıplaklığımı örtmek için gömleğimi omuzlarımdan geçiriyorum. Woland yaklaşıyor, bana saldırgan gözlerle bakıyor, ama bana dokunmaya çalışmıyor. Öfkeyle sarsılan hareketlerle hızla giyiniyorum.

Hazır olduğumda çantamı alıp arkamı dönerim. Slawa'ya değil, ormana doğru.

"Hoşça kal."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Gölgelerin oluşturduğu bir kasırga içinde yoluma çıkarak önümü keser.

"Demek sözünün değeri bu kadar mı?" Onunla alay ediyorum. "Ve Slawa'yı yönetmek mi istiyorsun? Uyan artık! Kendi sözlerini bile tutamıyorsun."

Perun kadar kötü olacaksın, hatta daha da kötüsü."

Dudaklarını büzüyor, kuyruğu gerginlikten titriyor. Onun inatçı ifadesini görünce, gülünç olmayan bir kahkaha atıyorum. O kadar inatçı ki, kendi aklını bile bilmiyor. Tanrılar, ondan ne kadar nefret ediyorum.

Woland başka yere bakar, çenesini oynatır. Sonunda, bir adım yana doğru atar, kaşları gözlerinin üzerine çökmüştür. "Sözümü tutabilirim."

"Harika."

Ona geniş bir mesafe bırakarak ormana doğru yola çıktım. Onu geride bırakıp, istediğimi elde ettiğim için zafer kazanmış gibi hissederken, onun beni gerçekten bırakacağını fark edince kalbimde küçük bir acı belirdi. Tam da dediği gibiydi. Beni yakaladığında ve onun emrettiği gibi odasında sıkıca oturduğumda, bir anda ilgisini kaybetti. Demek benim cazibem buydu: avlanmanın heyecanı.

Sonunda mesele ben değildim. Mesele, ona hayır diyebilme yeteneğimdi.

Kalbim korkunç, yırtıcı bir acı ile sızladığında, boğazımda bir hıçkırık tutuyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. Tanrılar, kendimden ne kadar nefret ediyorum, ondan bile daha fazla. Kalbimi göğsümden çıkarıp, ona biraz akıl vermekten başka bir şey istemiyorum.

Beni bu kadar az önemseyen birini özlemem çok saçma. Önümde bir gölge duvarı yükselip yolumu kesince duruyorum bir an için gözlerime şüpheyle bakarım. Aptal, özlem dolu kalbim yine bana hayaller mi görüyor?

"Teminatımı geri verirsen gitmene izin veririm." Woland'ın sessiz sesi hemen arkamda. Zar zor bastırılmış öfkeyle titriyor ve onun kendine kızgın olduğunu anlıyorum.

Sonuçta bunu yapamaz. Beni bırakamaz.

Aşağılayıcı bir homurtuyla arkanı dönerim. "Hayır. Bu, biraz huzur bulmamın tek garantisi. Geri vermeyeceğim."

Burun delikleri genişliyor, elleri yanlarında yumruk haline geliyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Woland kararsız görünüyor, gözleri boğazımın çukurundaki parıltıdan çantama, oradan da gözlerime atlıyor.

"Burada öylece duracak mıyız?" Onu alaycı bir şekilde sorguluyorum, her şeyden önce onu *teselli etmek* isteyen aptal kalbimle boğuşuyorum. Onu söküp Wera'ya yemem gerek.

"Bunu yapabileceğimi sanmıştım," diyor Woland sessizce, sanki kendine. "Tam bir ay. Orada olduğunu biliyordum, ulaşabileceğim mesafedeydin, ama yine de sana dokunmadım. Gerçekten bittiğini sanmıştım."

Başını kaldırdığında, şaşkınlık sesini çıkardım. Çaresizdi, gözleri parlıyordu, yüzü çaresizlikle gergindi.

"Bana ne yaptın?" diye soruyor, öfkeli ama yalvarırcasına. "Geri al. Hemen geri al!"

Kafam karışık bir şekilde başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun? Sana hiçbir şey yapmadım. Bana bir şeyler yapan sensin, defalarca. Beni rahat bırakman için yalvardım, değil mi? Ama bırakmadın. Öyleyse acı çekiyorsan, iyi. Sonunda şeytanın da bazı sonuçları oldu."

Derin bir nefes alır ve dikleşir, biraz kontrolünü geri kazanır.

"Sadece benim için değil," diyor yavaşça. "Gördüğün gibi, gitmene izin veremem. Güçlenmiş olabilirsin, ama yine de bana rakip olamazsın. Öyleyse, geri dönüyoruz."

Bana doğru bir adım atar, toynakları çığlı çimlere batar. Ben geriye doğru sendelerim.

"Hayır. Senin tavşan yuvanda mahsur kalmayacağım, özellikle de beni görmeye tenezzül bile etmediğin halde. Beni zorlayamazsın."

Boynunun bir tarafını gererek, kararlı adımlarla yaklaşırken, ben geri çekiliyorum, onu gözümün önünden ayırmıyorum.

"Aslında zorlayabilirim, ama senin isteyerek gelmeni tercih ederim. Sorun benim yokluğum muydu? Daha ulaşılabilir olacağım."

Onun tavrındaki ani değişime şaşırarak ona bakakaldım. Tekrar sakinleşmiş, gözleri soğuk bir şekilde cevabımı bekliyordu.

"Yokluğunuz bir lütuftu," dişlerimi sıkarak, yalancının yüzüne karşı yalan söylüyorum. "Ve sorun sensin. Hoşça kal."

Gölgeleri etrafımızda yükseliyor, yumuşak, tüylü karanlığın hayali duvarları. Durup dişlerimi sıkıyorum, deneyimlerimden bu zamanın dışındaki alandan kaçmanın imkansız olduğunu biliyorum. Woland yaklaşıyor, ben de başka yere bakıyorum, çaresiz öfkeyle zor nefes alıyorum.

"Neden Chors'u görmeye geldin?" diye sorar, sesi yumuşaktır.

Cevap vermediğimde, avuçlarıyla nazikçe yanaklarımı kavrar. Yanmış saçlarım artık çok kısa olduğu için başka bir boğma girişimi beklerim. Nazikliği beni şaşırtır ve onu itmeyi.

"Lütfen, söyle," der ve yüzümü ona bakmam için yukarı doğru çevirir.

Gözlerimiz buluştuğunda "Hayır" diyorum. Kalbimi demir yumrukla sıkıştırıyorum, *ona bakmam* için beni teşvik eden çılgın atışlarını görmezden geliyorum. Yüzü çok yakışıklı, gözleri meraklı, ağzı yumuşak. Bu Woland'ı tanımıyorum. Aramızda bir şey değişti ve ben demir atmış, çaresizce bir

Çaresizim, o yumuşak ifadeyle ve yavaşça yanaklarımı okşayan nazik parmaklarıyla bana söylediği her yalana kanacak kadar çaresizim.

Şaşkın görünüyor. "Hayır mı? Ama lütfen dedim. Kibar davrandım."

Kendimi tutamayıp sertçe burun kıvırıyorum. "Ee? Nezaket sana hiçbir şey kazandırmaz."

Şeytan hayal kırıklığıyla nefes verir, tanıdık öfke gözlerinde belirir, ama tutuşu hala naziktir.

"Senin için geçerli olacağını sanmıştım. Benim tebaamda işe yarayan her şeyi bana karşı kullanıyorsun. Başka bir şey deneyeyim dedim, ama ona da karşı çıkıyorsun. O zaman ne yapmalıyım?"

"Bu inanılmaz," diye mırıldanıyorum, gülme isteğimi zorlukla bastırarak. "Ya da, senin güçlü olduğu kadar kibirli olduğunu bilmesem, inanılmaz olurdu. Belki de daha fazlası. Benden, ne zaman bir şey istersen, istediğini yapmamı sağlayacak bir yol mu istiyorsun? Böyle bir şey yok. Önce bunu kabul etmelisin."

Gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakar, kaşları çatılmıştır. Bir an için, Chors'u tekrar görürüm. Nedense, Woland'ın kaşları bana onun kaşlarını hatırlatır, mükemmel şekilli, kalın ve ifade dolu. Acaba tüm tanrılar böyle mi yaratılmıştır? Ve kaşlarıma olan yeni takıntım, kaşlarım eski ihtişamına kavuştuğunda ortadan kalkacak mı? Yanıklarından sonra hala incedirler.

Sonunda Woland konuşur. "Başka bir deyişle, kininden dolayı beni reddetmeye devam edeceksin ve benim de buna izin vermemi bekliyorsun. Oysa benim istediğim tek şey basit bir sorunun cevabı. Bunu kabul edemem. Neden Chors'u aradın?"

Neredeyse bir çocuk gibi ayaklarımla yere vurup inleyecektim. O hiçbir şey anlamıyordu ve buraya gelmemin gerçek nedenini ona söylersem, hem geleceğimi hem de geçmişimi tehlikeye atmış olacaktım.

"Çünkü o yakışıklı ve ben azmıştım."

Hemen tepki vermiyor. Yüzü sertleşiyor, çok iyi tanıdığım tarafsız maske gözlerini kapatıyor. Beni inceliyor ve sonunda başını sallıyor.

"Sinirlenip bu konuyu kapatmamı istiyorsun, ama yapmayacağım. Chors seks yapmaz. İzler, ama hepsi bu. Ve sen... sen temel içgüdülerinin peşinden gidecek kadar akıllı değilsin. *Bana* bile bir amaç olmadan seks yapmadın. Onu görmek için başka bir nedenin vardı. Neydi o?"

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye soruyorum, sinirlenerek. "Seninle hiçbir ilgisi yok!"

"Çünkü seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum," diyor tereddüt etmeden, pençelerini kısa saçlarına gömüyor. "Seni her gün görmeye, şakalarını dinlemeye, öğrenmeni izlemeye alıştım ve..."

Sessizleşir, keskin bir nefes alır. Ona tamamen inanamadan bakarım.

"Beni o kadar zamandır izliyordun." Öyle öfkeliyim ki, neredeyse tükürüyorum. "Hayal görmüyordum! Her gün oradaydın... Ve bir kez bile benimle konuşmaya gelmedin. Neden? Senin neyin var?"

"Siktir."

Ellerini indirip geri çekilirken, yüzünü yukarı kaldırır ve yorgun bir nefes verir. Sıkılmış yumruklarım titreyerek ona dik dik bakarım. Tüm o çaresiz özlem, tüm o öfke ve aşağılayıcı reddedilme, Nienad'ın işimi yapmadığımla ilgili aptalca yorumları... Ve o tüm bu zaman boyunca oradaydı. Beni izliyordu. Her şeyi dinliyordu.

Woland tekrar konuşurken başını eğmiyor, kaslı boğazı her kelimeyle inip kalkıyor.

"Upirin hafızasını nasıl sildiğimi hatırlıyor musun? Şimdi sana da aynısını yapmak istiyorum, ama korkarım ki bir şekilde bunu sezeceksin, ya da daha kötüsü, sana kendim söyleyeceğim. Çünkü artık yaptığım şey bu. Sana derinlemesine aşağılayıcı, aptalca şeyler söylüyorum. Sen uyurken bunu yaptığımda yeterince kötüydü, ama bu bin kat daha kötü. Daha sonra gidip birkaç ölümlüyü işkence etmem gerekecek, böylece kendimi tekrar şeytan gibi hissedebileceğim."

Sonunda bana bakıyor, gözlerinde kuru bir eğlence dans ediyor. Gülümsemesi çarpık, belki de kendini küçümseyen bir gülümseme ve ben hızla göz kırpmak istiyorum. O ay boyunca ona ne olduğunu ve tüm bunların ne anlama geldiğini anlamıyorum.

"Hafızamı silmediğin için sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?" diye soruyorum, boğazımda bastırılmış bir kahkaha yükseliyor.

Woland başını sallar. "Sadece benimle eve gel. Lütfen."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eş

Bunu istediğinde onu çok daha fazla seviyorum, ama yine de bunun kaba bir taleple hiçbir farkı olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor. Woland, onun "lütfen"ine evet dememi bekliyor ve eğer demem, istediğini elde etmek için zor kullanacak.

Ama onu sınamaya karar veriyorum. Belki yanılıyorumdur. Belki bu tuhaf ay boyunca başına gelenler ona başkalarının isteklerine saygı duymayı öğretmiştir.

"Yapmam gereken bir iş var," diyorum yavaşça, onu izleyerek. "Ama beni bırakırsan, birkaç gün sonra geri geleceğime söz veriyorum."

Burun delikleri genişliyor. "Bu yeterli değil."

Gölgeleri dağıldığında, isyancı üssünün en altındaki zindanına geri döndüğümüzü fark ettim. Oda sadece birkaç altın küre ile aydınlatılmıştı ve masa hazırlanmıştı. Omuzlarım yenilgiyle çöktü ve lanetleyerek çantamı yere attım. Bütün o yürüyüş ne için? Woland bir düşünceyle beni tuzağa düşürebilir.

"Sana telafi edeceğim," diyor, altın rengi gözleri parıldayarak. "Ne istersen."

"Beni bulduğun yere geri götür," diyorum acı bir şekilde, arkamı dönerek. "Başka bir şey istemiyorum."

Ben, hala kürelerin içinde hapsolmuş yılanlarımı kontrol etmeye gittiğimde, o kıpırdamadı. Yılanlar beni temkinli gözlerle izliyorlardı, ama daha sakın görünüyorlardı. Onları serbest bırakmalıyım, ya da belki onları benim küçük koruyucularım olarak eğitebilirim. Onları giysilerimin altına, kollarımın etrafına sararak takardım ve Woland yaklaşırsa, onlara ısırıklarını söyledim.

"Dün o laneti nasıl hallettiğini gördüm," diyor Woland. "Bu beni şaşırttı. O chochol'u tedavi etmek için gün batımını bekleyeceğini sanıyordum, ama bunun yerine acı çekmeyi seçtin. Neden?"

Sessiz kalmak isterdim, ama bunun için çok kızgınım. "Zavallı çocuk, hiçbir neden yokken uzun süre acı çekti. Neden ona böyle aptalca bir lanet koydun ki?"

"Senin hakkında kötü konuştu. Ona bir ders verdim."

Hızla dönüp ona sertçe bakıyorum. "Nienad, yolundan çekilemediğini söyledi. Benden kötü konuştuğu ne demek? Kimin umurunda? Buradaki herkes arkamdan dedikodu yapıyor. Onu tedavi eden ben olduğum için, senin cezan beni de cezalandırdı."

"Lanet açıkça onu acı çekmesi ve senin onu iyileştirmeni engellemesi için tasarlandı. Uyarıma kulak asmadığın için bu senin hatan."

"Hayır, açık değildi!" diye patladım, engerekler heyecanla kıvrılmaya başladı. "Sıkıldığın için dikkatsizce attığın önemsiz bir zulüm olduğuna emindim!"

O, sinir bozucu bir eğlenceyle başını salladı. "Sevgilim, ben asla dikkatsizce zalim davranmam. Her acı ve ıstırap verdiğimde, bunun açık bir amacı vardır. Perun öfke nöbetleri geçiren kişidir. Benim her hareketim hesaplanmıştır."

Böyle şeyler söyleyerek kendinden bu kadar memnun görünmeye hakkı yok, ama onun halkı arasında biraz zaman geçirdikten sonra bunu anlıyorum. Soğuk zalimlik, tıpkı sihirli güç gibi, burada kesinlikle takdir ediliyor.

"Hesaplı," diye mırıldanıyorum, belladonna'm için su yaratırken. "O zaman lütfen bu odadan çık. Seni görmek istemiyorum."

"Ama ben seni görmek istiyorum," diyor yumuşak bir sesle, yaklaşırken toynakları taş zeminde güm güm ses çıkarıyor. "Ve yokluğum seni benden uzaklaştırdığına göre, aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Gördün mü, Jaga? Şeytan bile öğrenir. Hadi ama. Barışalım. Bir aydan fazla bekâr kaldım, bir ödülü hak ettim."

Ödül. Piç kurusu.

O anda onunla işimin bittiğine karar verdim. Yüzümü başka yöne çevirerek, sesimdeki düşmanlığı ortadan kaldırmak için elimden geleni yaptım.

"Tebrikler, beni ikna ettin. Fikrimi değiştirdim. Her şeyi telafi edebilirsin."

Arkamda duruyor, o kadar yakın ki, vücudunun ısısının sırtımı okşadığını hissediyorum. "Tabii ki. Senin için ne yapabilirim, aşkım?"

Çenemi gevşetip gülümsemeye zorluyorum, sesimin hoş çıkması için.
"Yorgunum. Bana kokulu bir banyo hazırlamanı istiyorum, ama gerçekten özel olsun. Buradaki lüksüne alıştım. Gerçekten kefaretimin ödemek istiyorsan, elinden geleni yap. Ve dürüst olmak gerekirse, banyo alanının daha rahat olmasını istiyorum."

Büyük avuçlarını omuzlarıma koydu ve bir kez sıktı. Dişlerimi sıktım ve geri çekilmedim.

"Nasıl istersen."

O banyoda kaybolur kaybolmaz, işe koyuluyorum. Büyüyle kendime yardım ederek, büyük bir parça belladonna kökü çıkarıyorum. Nienad'ın bana öğrettiği büyülerle, onu hızlıca temizliyor ve suyunu çıkarıyorum. Kürelerin ışığında parlıyor, çok masum, ama çok ölümcül.

Onu, masanın başındaki yerine duran Woland'ın kadehine gönderiyorum. Hafif bir sıçrama ile şarabının içine düşüyor. İş tamam.

Saniyeler sonra, gururla dik bir şekilde ortaya çıktı.

"Her şey hazır. Soyunmana yardım edeyim," diyor, fazlasıyla kendini beğenmiş bir şekilde. "Bir dakika. Susadım."

Elimi uzatıp bir kadeh çağırıyorum. O da başını sallıyor ve zehirli içkisi de eline uçuyor.

"Huzur ve sükunet dolu bir geceye," derim, zar zor bastırdığım tehditkar bir gülümsemeyle.

"Karımı siktiğim bir geceye," diye karşılık verir, altın rengi gözleri güvenle parıldayarak.

Titriyorum. Onu zehirlemeyi önceden düşünmüş olmam iyi olmuş. Ondan nefret etmeye kararlıyım ve Woland'ı tanıyorsam, istediğini elde edene kadar durmayacaktır. Ona dokunma düşüncesinden tiksiniyorum. Normalde çok istekli olan vücudumun tepkisi bile ılık.

Kadehimi boşaltıyorum, onun da aynısını yapmasını umarak. Woland uzun bir yudum alıyor ama durup kadehin kenarını ağzından çekiyor. Kalbim bir kez çarpıyor, yarısı korkudan, yarısı hayal kırıklığından. Bakışları keskinleşiyor, dudakları eğri bir sırıtişla kıvrılıyor.

Şarabını koklar, belladonna'ya bakar, sonra bana. Nefes almayı keserim.

O biliyor.

Saldırıya hazırlandım. Ama şeytan içinden kıkırdadı ve kalan şarabını umursamazca yudumladı. Bitirdiğinde, başka bir kadeh aldı, kokladı ve uzun bir yudum aldı. Ağzında çalkaladı

ağzında çalkalayıp tükürdü. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptığımda, keskin dişlerini göstererek sırttı.

"Öpüştüğümüzde sana zarar vermek istemem. Şimdi yıkanalım. Senin her santimini yıkamak için sabırsızlanıyorum. Özellikle de Chors'un yapışkan elleriyle dokunduğu santimleri."

Omuzlarım yenilgiyle düşer. "Demek öyle? Dur tahmin edeyim, tanrılar zehirlenemez."

Yaklaşır, kuyruğu memnuniyetle sallanır. Çenemin altındaki pelerinimi sabitleyen kurdelelere uzandığında dişlerimi sıkarım. Onları dikkatlice çözer ve ağır kumaş botlarımın etrafında birikir.

"Bazıları yapabilir," diye cevaplar, yırtıcı gülümsemesi beni kötü bir önseziyle titretir. Bu gece *gerçekten* peşini bırakmayacak. "Zehirli maddelere tepki verme şeklim benzersizdir. Görüyorsun, sıradan alkol, votka kadar güçlü olsa bile, beni neredeyse hiç sarhoş etmez. Daha güçlü bir zehire ihtiyacım var."

Pençeleri dikkatli ama ısrarcı bir şekilde gömleğimin önündeki ilk üç düğmeyi açıyor. Yumruklarımı sıkıp, zor nefes alıyorum. Tanrım, daha dün onun ilgisinden mutluluk duyacağımı düşünmek. *Aptal kalp*.

"Bu ne anlama geliyor? Sarhoş musun?" diye soruyorum, gömleğimi pantolonumdan çıkardığında bir adım geri çekiliyorum. "Yeter. Bana dokunmanı istemiyorum."

Hayvani bir hareketle başını sallayarak burnunu çeker. "Çok yazık. Hayır, sarhoş değilim... henüz. Ama olacağım ve sevgilim, sana bir şey söyleyeyim: seni her gün izleyip kendimi reddetmek için muazzam bir irade gerektirdi. Senin küçük içkin benim irademi yok etti. Bir dakika sonra, beni hiçbir şey durduramayacak."

Kalın bir yutkunarak odanın uzak ucundaki kapıya bakıyorum. Woland sırtıyor ve parmaklarını şıklatıyor. Kapı yok oluyor. Onun yerine kalın, düzgün bir kaya beliriyor.

"Ne..." O bir adım yaklaştığında geriye doğru sendeledim, toynaklarının sesi yankılandı.

"Hadi ama," der, gülümsemesi çok geniş, çok *memnun*. "Beni özledin, değil mi? İhtiyaçların vardı ve ben bunları karşılamadığım için gittin. Hatalarımı düzeltmeme izin ver."

"Bana dokunursan seni bıçakla delirim," diye nefes nefese söylerim, ellerim silahımın bulunduğu kemerime uzanır.

Woland eğlenerek homurdanır. Bıçağım, kapı gibi ortadan kaybolur. Aşağıya bakıp çaresizce bıçağımı ararken, şeytan

Nefes kesici bir hızla hareket etti. Avucunu göğsüme koydu, kolunu belimin etrafına doladı ve beni kendisine sıkıştırdı, sert dizini bacaklarımın arasına soktu.

Göğüs kafesimin arkasında bir çekilme hissi başlar, beni sıvı ve başım dönmüş gibi hissettiren çaresiz bir çekilme. Bacaklarım bükülür ve o mırıldanarak beni tutar.

"İşte bu. Gördün mü? Benim iyi küçük cadım. Çok güçlüsün, ama şu anda güçlü olmana gerek yok. Ben seninle ilgileneceğim. Sadece rahatla ve bırak ben halledeyim, ve eğer benimle savaşman gerekirse, savaş. Her şeyi üstleneceğim. Bunun sona ereceğine dair kendime söz vermeyi bıraktım. Seni her zaman isteyeceğim. Lanet olsun, beni delirtiyorsun."

Elini çektiğinde, şaşkınlıkla göğsüme dokunarak gözlerimi kırpttırıyorum. Nedense boşluk hissediyorum. Tükenmiş, ama... Ama az önce çok fazla sihir vardı.

"Beni uzaklaştırmaya çalış, aşkım," diyor, gülümsemesi müstehcen bir şekilde geniş. "Devam et. Cildini tekrar dikenli hale getir."

Dikenler, diye düşünüyorum. Büyü geçmişte bana çok yardımcı olmuştu, ama şimdi işe yaramıyor. Göğsüm açlıktan sızlıyor.

Ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Woland içinden gülüyor, parmakları belimi okşuyor.

"Büyümü aldın," diye dehşetle fısıldıyorum. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Beni pek tanımıyorsun," diyor ve beni aniden kaldırıyor, nefesim kesiliyor. Adımları sabit, beni banyoya taşıyor. Yolda botlarım yere düşüyor, sihirle çıkarılmış.

"Bak, Jaga, seni uzun zamandır izliyorum, hem ölümlülerin dünyasında hem de burada. Zaten çok şey biliyorum. Örneğin, tüm kaynakların tükenene kadar pes etmediğini biliyorum. Wera ile yaptığın her düelloda, büyüün tükenene, silahların elinden düşene ve artık çizip ısırmayana kadar acımasızca savaştın. İşte o zaman pes ettin."

Banyo muhteşem görünüyor. Yüzlerce küçük ışık küresi tavanın altında süzülüyor, bazıları altın rengi, bazıları pembe veya kırmızı. Yavaşça dans ediyorlar, birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Parıldayan ışık yumuşak ve duyusal. Havada gül kokusu var, banyodan yoğun kokulu buhar yükseliyor.

Ama en güzel kısmı bu değil. Zemin, yumuşak çimenler ve çiçeklerle kaplı bir çayır gibi, zindanın dibinde hiç de uygun olmayan bir manzara.

Woland gerçekten kendini aştı, ama ben bunu takdir edemiyorum. Göğsüm, güçsüzlük hissiyle boşlukta kalıyor. Büyü, kapı,

silahım ve zehrim olmadan onu yenemem.

"Çıkış yolu olmadığını inanmalısın, o zaman pes edeceksin," diyor yumuşak bir sesle, beni serin çimlerin üzerinde durmaya bırakarak. Arkasında, kapı kayboluyor, yerine sert kaya geliyor. "Reddetmene izin vermek istemiyorum. Beni alacaksın, seni boşaltmama izin vereceksin ve sadece bu seferlik, eğlence için sevişeceğiz. Seni anlaşmalar ve takaslarla kandırmaktan bıktım. Beni istediğin için al beni."

"Ama ben seni istemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim korku ve kontrol edemediğim çaresiz arzuyla boğuklaşmış.

Tanrılar adına, o haklı. Çıkış yolu olmadığında, savaşıma isteğimi kaybediyorum.

Onu lanetliyorum.

"İstiyorsun," diyor gülümseyerek, gömleğimi yukarı çekiyor. "Uslu ol ve kollarını kaldır."

Onu durdurmanın bir yolu olmadığını gördüğüm için itaat ediyorum. Sihir gücüm yok, üstelik sihir gücümün olmaması nedeniyle fiziksel olarak da zayıfım. Bacaklarım titriyor ve Woland, övgü dolu sözler mırıldanarak gömleğimi çıkarırken, tek istediğim battaniyelere gömülüp uyumak.

Belki de cevap budur. Belki de istediğini elde edip, ben katılmadığım için beni rahat bırakır.

Dikkatli pençeler kemerimi çözüp pantolonumun düğmelerini açarken, başımı yana çevirip kendime karnımdaki ateşin sadece mide bulantısı, bacaklarımın arasındaki karıncalanmanın ise hayali bir his olduğunu söylüyorum. Ama Woland pantolonumu indirip yüzümü ona bakmam için yukarı doğru çevirdiğinde, artık rol yapamıyorum.

Beni kapana kısırmış ve çaresiz bırakmış, ve hastalıklı, sapkın bir nedenden dolayı, vücudum buna şok edici bir ihtiyaçla tepki veriyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, çaresizce onun altın rengi gözlerine dalarak. Sanki sözlerim nefret değil de sevgi doluymuş gibi gözleri yumuşuyor.

"Sevmiyorsun," diyor tam bir güvenle. "Ama benim gibi birini sevmek zor, değil mi? Beni nefret ediyormuş gibi davranmak çok daha kolay. Hadi, aşkım. Şimdi uykuya dalma."

Göğüs ucunun yanında, kalbinin üzerindeki etli kasın üzerinde sığ bir kesik belirir. Kan, koyu ve lezzetli bir şekilde akarken, kendimi durdurmak için hiçbir şey yapamam. Boşum ve burada tekrar dolmak için bir umut var.

O haklı. Onu istememden nefret ediyorum, ama nasıl istemeyebilirim ki? Her şeyden çok sihri seviyorum ve onun kanı sihirle dolu. Bazen,

kanıyla sarhoş olup görmeye açık olduğumda, onun özünün sihirin ta kendisi olduğunu hissediyorum.

Onu nasıl sevmem?

Başımın arkasına koyduğu avucunun ağırlığı gereksiz. İhtiyacımdan inleyerek üzerine düşüyorum. Dudaklarım onun sıcak tenine değdiği anda, zevkle inliyor ve ereksiyonu karnıma değene kadar kıvrılıyor.

"Kanımı içmekle övündün, ama hiçbir fikrin yoktu," diyor, sesi boğuk ve tutkulu. "Övünmek için bir şey. Kimse benden bu kadar çok içmedi. Oh, siktir. Al."

Dilimin altındaki kesik kapanınca, başka bir kesik daha, karnının yan tarafında açılır. Dudaklarımı ona yapıştırıp içerim, ama çok geçmeden o da iyileşir.

"Buraya."

Göbeğinin üzerindeki kesikleri izlerken, onun ne yaptığını anlıyorum. Acı içinde inleyerek başımı kaldırdığımda, Woland yüzümü avuçlar ve eğilip alnımı öper.

"Bana iyi davran, aşkım. Seni uzun zamandır bekledim."

Sıvı ve çaresiz hissederek, ona eğilip, onun tebaası gibi önünde eğiliyorum. Mümkün olduğunca çok kan emiyorum ve kesik kapandığında, titreyerek nefes veriyorum. Derisi tekrar yarıyor — göbeğinin altında.

Teredditle bastırdığımda, çenem onun dikenlerinin düz dairesine değiyor, penisi boğazımı dürtüyor. Uzun, duyulabilir nefesleri aç ve istekli geliyor. Pençeleri kısa saçlarıma gömülüyor.

Yara iyileştiğinde, gözlerimi kapatıp öylece kalıyorum, çünkü sonra ne olacağını biliyorum. Direnemeyeceğim için kendimi tamamen aşağılanmış hissediyorum. Bir şekilde onun kanına bağımlı hale geldim ve o bana sunduğunda reddedemiyorum. Onu elde etmek için vücudunun hangi kısmını emmem gerekirse gereksin.

"Korkuyor musun?" diye soruyor boğuk bir fısıltıyla. "Titriyorsun."

"Nefretten titriyorum," diyorum, yüzüm buruşuyor. "Ama senden daha çok kendimden nefret ediyorum."

Gözlerimiz birbirine kilitlenene kadar beni kendine doğru çeker ve o kadar sonsuz bir şefkatle bakar ki, çılgılık atmak isterim. Yine o, bekaretimi, yalanları ve manipülasyonları alan aynı şeytan. Daha iyi biliyorum, ama yine de onun kanıyla sarhoş olan aptal kalbim ona inanmak istiyor.

"Seni istediğim için kendimden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, birdenbire pençeleri olmayan uzun parmaklarıyla yüzümü okşuyor. "Sadece bu seferlik, aşkım. Sadece bu seferlik, sonra bitecek."

Kafamı sallıyorum. "Yalancı. Sana inanmıyorum."

"Akıllı kız. Yalanlarım işini kolaylaştıracak. Şeytanı istemek çok zor, değil mi? Onun sikine ihtiyaç duymak çok aşağılayıcı. Ama bunu sadece bir kez yapman gerekiyor, sadece biraz. Sonra seni bırakacağım."

Onun önünde rahat, yastıklı bir tabure belirince, itiraz etmeden üzerine diz çöküyorum. Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve sadece bana bakıyor, burun delikleri genişliyor, dudakları sert nefesler alırken yumuşuyor.

"Güzel."

Gücümün bir kısmı geri geliyor, ona tüm nefretimle bakacak kadar. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Yakında, beni de herkes gibi itaatkar bir şekilde eğilmeye zorlayacaksın."

Gülerek başını sallar. "Hayır. Gücünü takdir ediyorum ve tam da boyun eğmeyi reddettiğin için sana hayranım. Ama bu farklı. Bu, bir ay boyunca ikimizi de mutsuz eden isteklerine saygı gösterdikten sonra eşimi yanıma almam. Bu gece seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim.

"Ağzını genişçe aç."



YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Yara

Sertleşmiş penisi tam yüzümün önünde. İstenmeyen bir arzu dalgası, onu görmeyi ne kadar sevdiğimi bana hatırlatıyor. İçimdeki kadınsı, yumuşak ve almaya hazır her şey, onun şişmiş, erkeksi arzusu karşısında ıslanıyor ve coşkuyla doluyor.

Kalın, orantılı ve düz, derisi koyu gri ve buradaki yumuşaklığını biliyorum, altındaki sertliğe mükemmel bir denge sağlıyor. Onun ne kadar sert olduğunu, beni ne kadar istediğini zevkle izliyorum.

Kokusu çok güçlü ve yalan söyleyip nefret ettiğimi söyleyebilirim, ama etmiyorum. Onu böyle koklamak, bana olan arzusu ile havayı yoğunlaştırmak çok samimi bir şey. Dudaklarımı yaladığımda, onun penisi tepki olarak titriyor. Pembe ışık onun uzunluğunu kaplıyor ve nazik görünmesini sağlıyor, ama ben öyle olmadığını biliyorum.

Bu organ zorla açmak için yaratılmış ve tanrılar adına, başka bir itirazda bulunmadan onu içime alacağım. Henüz bir yara yok ve dudaklarımı sıkıştırıp tereddüt ediyorum. Kendime karşı gerçekten dürüst olursam, sonuçta kanın cazibesine ihtiyacım olmadığını itiraf edebilirim. *Onu* istiyorum.

"Bak, tatlım. Sadece ucu. Bunun için hiç çaba sarf etmene gerek yok."

Parlak penisinin başında küçük, sık bir kesik belirir. Keskin bir nefes alır ve bunun ona acı verdiğini bilirim. Bu, sonunda beni teslim olmaya zorlar. Beni burada tutmak için kendine zarar veriyor. Belki bu gece ikimiz de alçakgönüllü davranıyoruz.

Ucu ağzıma alıyorum, onun için diz çöktüğüm başka bir anı hatırlıyorum. Ama onun dediği gibi, bu bir takastı. Bu farklı ve o

boğazından gelen iniltiyle, karnı zevkten kasılırken, bunun basit bir zevk için seks yapmadığımızı anlıyorum. Bu her zaman bir oyundu.

Ama bu gece gerçekten farklı mı?

"Ağzını çok seviyorum," diyorum geri çekildiğimde, dilime kan damlamıyor, sadece onun ön sıvısının topraksı tadı var. "Al, aşkım. Sadece bu seferlik. Sonra seni bırakacağım."

Sapının ortasında, kalın, şişkin bir damarın hemen yanında başka bir kesik daha var. Onu ağzıma alıyorum, saçlarımda hafifçe titreyen elinin tadını çıkarıyorum. O zaman yaptığım gibi yukarı aşağı hareket etmiyorum, sadece sıcak ağırlığını ağzımda tutuyor ve emiyorum, açgözlü nefeslerle kanı yutuyorum.

Bu zar zor yetiyor. Bu gece sihirli bir mucize göreceğimi sanmıyorum, ama yine de her yudumu içime çekeceğim. Göğüs kafesimin arkasındaki boşluk rahat ve sıcak, onunla dolu.

"İşte, aşkım. Boğazına kadar beni al. Sonra seni bırakacağım."

Yukarı baktığımda, gözleri çılgınca, beyaz dişleri zevkle gülümserken görünüyor. Alay etmeye çalışıyorum, ama nefes nefese ve şehvetli, ama yine de umursamıyorum, çünkü artık benimle alay edemez. İkimiz de birbirimize karşı bu çaresiz ihtiyaç içinde sıkışıp kaldık.

"Yalancı," diye fısıldıyorum, penisinin daha aşağısında bir yara belirdiğinde.

Onu derinlemesine alıyorum, anında boğuluyorum. Bir keresinde beni eğitmeye çalışmıştı, ama muhtemelen çok az ve çok uzun zaman önceydi. Geri çekiliyorum ve o da bana izin veriyor, nefesi gittikçe hızlanıyor, kalın damarı çılgın kalp atışlarıyla zonkluyor.

"Bu son olacak," diye mırıldanıyor, başka bir kesik ortaya çıktığında.

Yaraya dudaklarımla ulaşmak için onu boğazıma çaresizce sıkıştırıyorum. O homurdanıyor, başını geriye atıyor. Boğulup geri çekildiğimde, bacakları kontrolsüzce titriyor. Ayaklarını genişletiyor, toynakları yaz sonu otlarının kokusunu taşıyan çimlere batıyor.

"Peki o zaman, eğlenceliydi, ama bu son sefer olduğu için..." Yukarı bakıp, kahkahayla nefes nefese kalıyorum.

Boşalmak üzere olduğunu biliyorum. Beni buradan hiçbir şey çekip çıkaramaz, ama yine de onu kızdırmadan duramıyorum. Woland'ın kaşları öfkeyle çatılır.

"Bunun bitmediğini çok iyi biliyorsun. Daha yeni başladık. Sikimi em, küçük cadı, yoksa yüzünü sikerim."

Kendini tekrar kesmeden önce, onu ağzıma alıp emmeye başlıyorum, elim onun tabanını sıkıca kavıyor. Zevkle inliyor, çılgınca

ben de onu olabildiğince derine alırım. Bu bir çekişmedir, onun sikini benim izin verdiğimden daha derine sokar, o benim başımın arkasını kavradığında tırnaklarım çaresizce onun sert kalçalarını tırmalar. Ben bunu kabul ederim, çünkü onun boşalması için sadece bir an gerekir ve o da benim bu mücadelede olduğum kadar çaresizce titrer.

Yukarı baktığımda, acı çekiyor gibi görünüyor, alnı gerginlikle çizilmiş.

"Bitti mi?" diye soruyorum sessizce, dar kalçalarına tutunarak.

Bir kez başını salladı. "Bitti. Şimdi sadece banyo kaldı. Rahatlayabilirsin, aşkım. Bitti."

Ona inanmıyorum, ama bunu söylemiyorum. Woland gözlerini kapatıyor, bir kez başını sallıyor ve beni hiç çaba harcamadan kaldırıyor. Beni kollarında tutarak banyoya giriyor, rahatça açtığı bacaklarının arasına beni yerleştiriyor, sırtım göğsüne yaslanmış durumda. Arkamda hala sertleşmiş durumda, nefesi düzensiz, ama şimdilik hiçbir şey denemiyor. Ona yaslanarak gevşiyorum, ısı kemiklerime nüfuz ederken derin nefes alıyorum.

"Bunu her gece yapmak istedim," diye mırıldanıyor, uzun parmakları su altında dış uyluklarımı okşuyor. "Seni banyoya götürüp boktan günümü unutmak istedim. Güçlüydüm ve yapmadım, ama bazen yatağına gizlice girerdim. Sadece bir süreliğine. Sadece sana dokunmak için."

"Bu, yatağın bazen senin koktuğunu açıklıyor."

Ben de bunun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünmüştüm, ama meğer hayal etmemişim. Yine de onu hala anlamıyorum.

"Ama neden benden saklandın?"

Alçak bir kahkaha atarak nefes verdi. "Beni sarhoş edip taşaklarımı boşalttıktan sonra sana her şeyi anlatacağımı mı sanıyorsun?"

Sesi şakacıydı ve ben burnumdan soludum. "Evet. Öyleyse anlat."

Uzun bir süre sessiz kaldı, bu sırada meraklı parmakları iç uyluklarıma kayd, bacaklarımı ayırdı ve görünüşte amaçsız bir rahatlıkla tenimi okşadı. Bekledim. Sonunda Woland, başımın üstündeki saçları karıştırarak homurdandı.

"Sanırım yapabileceğimi kanıtlamak istedim. Şimdi bana bir şey söyle. Doğruyu söyle. Beni düşünerek kendine dokundun mu, aşkım? Çok uzaktaydım, bu yüzden seni her zaman izleyemedim."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki, egosu sürekli beslenmeye ihtiyaç duyuyor. "Evet, dokundum. Nereye gittin?"

Göğsü memnuniyetle gürültüyle titrer ve parmakları kıvrımlarımla oynamak için yukarı kayar. Keskin bir nefes alırım ve şeytan beni daha da kendine yaklaştırır.

"Sen benim olmadıkça sana bunu söyleyemem," diyor üzüntüyle. "Yine de, sana şimdi bile söylemek istiyorum. Ne tehlikeli bir kadınsın sen, haşhaş cadısı. Bütün sırlarımı öğrenmek için bana belladonna mı yedirdin?"

O, parmağını alt dudaklarımın arasına daldırıp hızlı ve isabetli bir dokunuş yaparken, ben zevkle mırıldanırım. Mutluluk dalgası beni bir kedi gibi kıvrılmaya zorlar, ama o geri çekilir ve tekrar uyluklarımı okşar.

"Kaç sırrın var?" diye soruyorum, sırtımı onun ereksiyonuna bastırarak.

"Çok fazla. Birkaç büyük sır. Birçok küçük sır. Ya sen?"

Onun parmakları yukarı kayarken, alt karnımdan aşağı uzanan dikey yara izini okşarken bir an düşünürüm.

"Senden sakladığım üç büyük sır," diye nihayet nefes nefese söylüyorum.

Bu doğru. İlk sırrım, on iki yaşındayken başıma gelen bir olay. İkincisi, Weles'e gitme planım. Üçüncüsü ise, kendimden bile sakladığım bir sır.

Woland, kalbimin onun için nasıl çarpıp durduğunu, nasıl özlem duyduğunu bilmemeli. Keşke ben de bilmesem. Gerginleşiyorum.

Yaramı okşayan eli farklı bir etki yaratıyor. Korunmamın yeterli olmayacağından korkuyorum. İçimdeki yaraları iyileştirecek ve beni becerecek, ve ona çocuk doğurmaktan başka seçeneğim kalmayacak.

Beni daha da korkutan şey, içimden bir parçanın bunun olmasını çaresizce istemesi.

"Bu yaranın ardındaki hikaye nedir?" diye soruyor yumuşak bir sesle, sanki kaçma ihtiyacımı hissetmiş gibi, beni kendisine sıkıca bastırmak için ön kolunu köprücük kemiğimin etrafına doluyor. "Bu senin sırlarından biri, değil mi?"

"Evet," diyorum, suyun altında bileğini yakalarken. "Bırak şunu."

Parmakları hareketsiz, ama elini çekmiyor. "Acıyor mu?"

"Pek değil. Hassas," diyorum kısa kesik sözlerle. "Oraya dokunulmasını istemiyorum."

"O zaman ruhun acıyor mu?"

Sesi çok nazık, ona hiç benzemiyor ve buna karşı savunmam yok. Bana saldırdığında ona dişimi tırnağımı göstererek karşı koyabilirim. Benden bir şey istediğinde, alay ettiğinde ve beni aşağıladığında ne yapacağımı çok iyi biliyorum, ama bu?

Tekrar tekrar aynı tuzağa düşüyorum. Boğazım düğümleniyor ve başımı sallıyorum.

"Söyle bana, lütfen," diye mırıldanıyor, ben bileğini sıkıca tutmama rağmen yine yara izini okşuyor. "Seni neyin acıttığını bilmek istiyorum."

Yanan boğazımdan zorla bir kahkaha çıkarırım. "Beni ezmek için başka bir silahın mı var? Hayır."

"Bu yüzden sormadım, ama haklısın. Sık sık senin acını sana karşı kullandım."

Geniş avucunu karnıma bastırıyor ve ben sertleşiyorum, içimde herhangi bir büyü akımı olup olmadığını hissetmeye çalışıyorum. Ama dokunuşu sıradan, sadece en çok acıyan yerimi sahiplenici bir şekilde tutuyor.

"Hiç çocuk sahibi olmak istediniz mi?" diye sordu, başımın üstüne burnunu sürterek.

Hayal kırıklığıyla inleyip parmaklarımı onun parmaklarının altına sokarak avucunu çekmeye çalışıyorum. O tepki vermiyor ve ben daha da güçlenerek çizip itiyorum. Bu birkaç dakika sürüyor ve o itiraz etmiyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor, öfkeli saldırıma rağmen hiç çaba harcamadan avucunu orada tutuyor. Sonunda, küfrederek ona yaslanıyorum. O alt karnımı tutmaya devam ediyor, penisi sırtımda bir çivi gibi.

"İlk kez hamile kalamadığım için mutlu oldum," diyorum kinle, tırnaklarımı kaslı uyluğuna geçirerek. "Hayatın ironisi, değil mi? En çok sahip olamadığımız şeyi isteriz."

"Jaga, bunu anlamıyor gibisin," diyor ciddi bir şekilde. "Ama istediğin her şeye sahip olabilirsin. Her şeye. Dünyayı ayaklarının altına sereceğim ve her rahatsızlığının tedavisini bulacağım. Evet, karşılığında ruhunu istiyorum, ama bu gerçekten o kadar kötü mü? Seni mutlu edeceğim. Benim olmaktan hoşlanacaksın, ben de sana sahip olmaktan hoşlanacağım."

Gözlerimi kapatıp yorgun bir nefes veriyorum. Avucunu aşağı kaydırıp beni nazikçe ayırıyor ve ben ağlamak, çığlık atmak ve öfkeyle ona tükürmek istiyorum. Bunun yerine, uzun bacaklarının arasında uzanıp başımı göğsüne, çarpan kalbinin üzerine dayıyorum.

"Bana istediğim her şeyi vermeyeceksin," diyorum sonunda, acı ve yorgun bir sesle. "Hayatım boyunca bir dışlanmış oldum. Defalarca reddedildim. Babam ben doğduktan iki hafta sonra bizi terk etti. Kendi annem bile benden nefret ediyordu. Hiç sevilmemiştim ve bunu doğal bir şey olarak kabul etmiştim, ama sen hayatıma girdiğinden beri, buna razı olmak zorunda olmadığımı anladım. Ne kadar güçlü olduğumu anladım ve Woland, daha iyisini hak ediyorum. Birinin hayatındaki en önemli kişi olmayı hak ediyorum ve sen bana bunu veremezsin. Senin de dediğin gibi, beni yenilgiye uğratacaksın."

Sessiz, parmakları hareketsiz. Bir dakika önce gevşemiş olan uzuvlarında gerginliğin yayıldığını hissediyorum, şimdi tetikte. Aciliyetini hissediyorum. Bana istediğimi vereceğini

bana istediğimi vereceğine dair beni ikna etmek istiyor, ama yapamıyor — ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

"Ayrıca, senin hüküm sürmeye uygun olduğunu hiç sanmıyorum," diye ekliyorum, hayal kırıklığıyla başımı sallayarak. "Perun da öyle, elbette. Ne sefil bir ülke — iki kişi taht için savaşırken ülkeyi kan gölüne çeviriyorlar ve ikisi de bunu hak etmiyor."

Onun sinirleneceğini bekliyorum, ama Woland sadece gülüyor, rahatlıyor. Beni tembelce okşuyor, tüylerimi diken diken edecek kadar.

"Belki haklısın. Ama o benden daha az hak ediyor."

Onun bu yönünü garip bir şekilde seviyorum. Kötü olmasına rağmen, bunu iyi bir mizahla kabul edecek kadar kendini tanıyor.

"Peki, bu aydınlatıcıydı," diyor, sesinde kesin bir tonla. "Küvetin kenarına yaslanmanı istiyorum, evcil hayvanım. Hadi."

Ellerini kalçalarımın koyup beni ayağa kalkmaya teşvik ederken, karnımda heyecan ve endişe karışımı bir duygu uyandırıyor. Yara izlerimi iyileştirdiğini sanmıyorum, ama emin olamıyorum. Ya bir şey yaptıysa? Ya bu sefer beni hamile bırakırsa? Teknik olarak bu mümkün. Döngüm henüz en verimli dönemine ulaşmadı, ama birkaç gün içinde ulaşacak.

Kontraseptif rune hala bileğimde ve Woland ona dokunmadı bile. Bu, onun umursamadığı anlamına mı geliyor? Ya da belki de ben fark etmeden onun büyüsünü bozabiliyor.

Korkumu hissediyor. Hareket etmediğimde saçımı öpüyor ve yanımı okşuyor. "Sadece seks. Sana söylediğim gibi, sadece eğlence için. Eşimle her şekilde birleşmek istiyorum ve sen de buna izin vereceksin. Kalk, evcil hayvanım."

Eskiden kapının olduğu yere bakıyorum. Çıkış hala kapalı ve damarlarımda dolaşan büyüsünün, onun büyülerine karşı koymama izin vereceğini sanmıyorum. Göğüs uçlarımı nazikçe çimdikliyor ve beni sıcak bir aciliyetle gerginleştiriyor. Dizlerimin üzerine kalkıyorum ve küvetin diğer tarafına geçiyorum. Kenarını tutarken, bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum. Vücudumun çoğu su altında.

Arkamda diz çöküyor, sıcak elleri belimde. "Dikkatli ol."

Taban yükselir ve beni kaldırır. Nefesimi tutarak küvetin sıcak kenarını tutarım. Bittiğinde, su uyluklarımda etrafında dalgalanır, kığım yüzeyin oldukça üzerindedir.

"Güzel," diye mırıldanır, nefesi sıcak ve buharlı. "Bacaklarını aç. Bakayım. Aşağısı çok güzel. Her yerin güzel, ama en sevdiğim yer bu. Biraz daha aç, canım. Bakayım."

Sıcaklık ve sözlerinin uyandırdığı çaresizlikten yüzüm kızarır. Daha önce bana hiç böyle konuşmamıştı. Talimatı emir kipinde değildir. Hayır, beni nazikçe ama ısrarla ikna eder ve bir şekilde tavırları, ona karşı öğrendiğim tepkiyi atlatır.

Her zaman hayır derim, ama görünüşe göre, o bu kadar nazikçe sorduğunda hayır demiyorum.

Kalçalarını kıcıma yaklaştırdığında, penisi kalçalarımın arasına yerleşiyor. Zorlukla yutkunuyorum, tekrar geriliyorum. Tanrılar, ona güvenmiyorum. İlk seviştiğimizde de çok nazikti ve bunun bir tuzak olduğu ortaya çıktı.

Göğsümdeki yanma hissi beni şaşırttı. Beni bu kadar derinden yaraladığını düşünmemiştim, ama boğazımın derinliklerinden ağlama isteği yükselirken, yaraladığını anladım. İlk kez seks yapmışım, ilk kez gerçekten kabul edildiğimi ve istendiğimi hissetmişim, ama bunun bir yalan olduğu ortaya çıktı.

"Benden korkma," diyor, keskin tırnakları sırtımı eşit ve güven verici hareketlerle nazikçe tırmalıyor. "Henüz hiçbir şey yapmadım, aşkım. Korkacak bir şey yok. Yemin ederim, sadece seni mutlu etmek istiyorum. Benim için derin bir nefes al."

Gözlerim yaşlarla doluyor, ama inatla gözlerimi açık tutuyorum. Göz kapaklarımı kapatırsam, yaşlar akacak ve ben bunun için ağlamayı reddediyorum. Woland kalçama uzanıyor ve klitorisimi nazikçe okşuyor. Sinirli bir nefes veriyorum. Ona güvenemem. Bunu benim için mahvetti ve bir daha asla bundan zevk alamayacağım.

"Yalan, yalan, yalan," diye fısıldıyorum, çaresiz bir ıstırap içinde başımı sallayarak.

"Hayır. Sen istediğim tek kadınsın. Bu gerçek. Senin içine girmek için can atıyorum. Bu da gerçek. Belladonna'nın beni çıldırtacağını, şimdiye kadar beşinci tura geçeceğimizi sanıyordum, ama beni duygusal bir aptal haline getirdi. Konuşmak için en sevdiğim kişi sensin. Sevişmek için. İçmek için. Nefes al, aşkım."

"Bana aşkım deme," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Parmakları hala bacaklarımın arasında ve derin bir nefes veriyor. "Hoşuna gitmedi mi? O zaman sana güzelim diyeceğim. Benim sevimli gelincik kızım. Güçlü cadım."

İki kalın parmak içime girdiğinde, içgüdüsel olarak onları sıkıca kavradım. Kendi ihtiyacımla kayganlaşmış bir şekilde direnç yoktu ve ben inkar ederek başımı salladım. Bir şey suya sıçradı.

Bir gözyaşı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Aşk

"Sadece parmaklarım," diye mırıldanır, büyük avucuyla titreyen sırtımı okşayarak. "Sadece parmaklarım, başka bir şey yok. Buna izin verdiğinde çok iyi hissedeceksin. Ve benim için iyi hissetmeni gerçekten istiyorum. Önceden umursamıyordum. Sanırım bencil davrandım, ama kimse şikayet etmedi."

Kırık, titrek bir nefes veriyorum. Şimdi bana gerçekten bunu mu söylemek istiyor? Benden önceki binlerce sevgilisinin zevkini umursamadığını, ama nedense benimkini umursadığını mı?

"Bu beni minnettar hissettirmeli mi?" Onun parmakları içimde hareket ederken, pelvisim hissetmekten nefret ettiğim bir mutlulukla titrerken dişlerimi sıkarak soruyorum. Bir kadına nasıl dokunacağını çok iyi biliyor, ama zevk vermekle hiç ilgilenmediğini söylüyor.

"Hayır," diyor rahatça, penisi ritmik bir şekilde ıslak kalçama sürtünüyor. "Bu seni özel hissettirmeli, çünkü sen özelsin. Sana sürekli söylüyorum."

Gözlerim artık yanmıyor, keder ve korku öfkeye dönüşüyor. Bu adamın cüretkarlığı sınır tanımıyor.

"Oh, evet, çok özel. Çünkü beni parçalara ayırırken, ara sıra nezaketle davranmaya tenezzül ettiğin tek kişi benim. Sikiş ve bitsin bu iş. Uyumak istiyorum."

Derin bir nefes alır, parmaklarını içimden çıkarır. Gerginleşirim, muhtemelen acıtacak sert bir itme beklerim. Bunun yerine, Woland beni kucağına geri çeker ve onu bacaklarımın arasına alana kadar döndürür, güçlü kolları beni göğsüne bastırır.

"Geçen sefer olanlar yüzünden mi?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Dikenlerimden korkuyorsun, değil mi? Onların batmasını engelleyebilirim. Onları gerçekten içine sokmak istiyorum, ama korkuyorsan..."

"Dikenler yüzünden değil!" diye tıslarım, yanlarını elimden geldiğince sertçe tırmalayarak. "Beni umursuyormuş gibi davranmayı bırak! Bir şey istiyorsan, onu al ve yalanları kes! Buradayım, değil mi? Beni istediğin gibi kullan, beni yine kandır, umurumda değil! Sadece anlamsız tatlı sözlerini bana sakla."

Ben göğsüne düzensizce nefes alırken o sessiz kalır. Gözyaşlarım yine akmak üzereyken, kaçmak için çaresizce kendimi ondan uzaklaştırırım. Belki duvara bir delik açarım. Belki dağı başımıza yıkarım. Umurumda değil. Sadece saklanmak ve yalnız kalmak istiyorum.

Woland, benim direnişime rağmen beni sıkıca tutuyor ve ben nefes nefese ağzımı göğsüne bastırıp çığlık atıyorum, öfke ve acı çok fazla, korku çok korkunç. O yine aynısını yapacak. Bana umut verecek, sevdiğimi hissettirecek ve sonra hepsini elimden alacak ve ben yapamam... Yapamam...

"Ne dersem deyim, bunu durduramayacağım, değil mi?" diyor yumuşak bir sesle, ama ben ruhumu parçalayan hıçkırıklarımın sesinden onu duyamıyorum. "Ama sana gösterebilirim. Bu farklı. Farklı olacak. Bir daha denemeyeceğim, Jaga. Sadece seninle olmak istiyorum, olabildiğince yakınında. Tek istediğim bu, yemin ederim. Sana *ihtiyacım var* ve senin de bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Şimdi korkaklık yapma."

Ağlamayı kesiyorum, soğuk, kıvrımlı bir öfke göğsümü dolduruyor. Geri çekiliyorum ve ona derin bir nefretle bakıyorum.

"Bana bir daha korkak de, hadi."

Omuzlarını silkiyor, altın rengi gözleri ciddi bir şekilde yüzümü inceliyor.

"Öylesin. Korkunun, istediğini elde etmeni engellemesine izin veriyorsun. Beni dene, Jaga. Ne olacağını gör. Korkunun yanlış olduğunu kanıtlamama izin ver."

"Seni istemiyorum," diyorum, ellerimi yumruk yapıyorum. "Kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Benim sana değer vermediğimi kendime söylediğim kadar çok," diye karşılık verir, çenesini sıkarak. "Muhtemelen binlerce kez. Ve yine de bu doğru olmadı."

Kafamı sallayarak ona inanmadığımı belirtiyorum. "O zaman beni becer. Hayır demedim, değil mi? Korkmuyorum."

"Güzel."

Gölgeleri duman gibi bizi sararken, ağzının kararlı bir çizgiye dönüştüğünü fark ettim. Gölgele dağıldığında, ikimiz de yataktaydık, yumuşak çarşaf lar vücudumuzdan akan banyo suyunu emiyordu. Woland beni üzerine çekti, sert karnının üzerine oturdum.

"Öp beni," dedi. "Korkak olmadığını göster."

"Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim," diyorum sertçe, ama yine de dediğini yapıyorum. Bu da bir manipölasyon, o kadar kaba ki gülünç bile. Ama işe yarıyor, çünkü Woland'ın benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. O, tüm çirkin yanlarımı bilen ve yine de beni kabul eden tek kişi.

Ama belki bu da bir yalandır.

Dudakları yumuşak ve aç, dilim onun ağzına girerken dili acil. Elleri dolaşüyor, kalçamı kavıyor, sırtımı ve uyluklarımı okşuyor, saçlarıma gömüyor. Kuyruğu bir kısıtlama gibi ayak bileğimi sarıyor. Nefesim kesilene, içim gerilene kadar onu öpüyorum. Bunun bitmesini istiyorum.

Ama geri çekilip, kendimi onun penisine saplayıp hızlı bir orgazma ulaşmak istediğimde, o bana izin vermiyor. Kafamın arkasını tutuyor, aç bir homurtuyla dudaklarını benimkilere yapıştırıyor ve beni onun iri vücudunun altında sıkıştırana kadar bizi yuvarlıyor.

Onun penisini okşamaya çalıştığımda, ellerim yukarı çekildi, yumuşak ama sağlam ipler bileklerimi bağladı.

"Çok sıkı değil mi, tatlım?" diye soruyor, ağzı benimkinin üzerinde. "Sadece sik beni," diye tıslıyorum, iplere karşı direnerek.

ancak kollarımı hareket ettiremiyorum. Çaresizce açılmış durumdayım ve karnımın derinliklerinde bir anlık belirsizlik hissediyorum. Belki de onun bana korkak demesine izin vermeliydim.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor. "Ve işe yaramayacak. Sana verdiğim her şeyi kabul etmeni ve açılmanı istiyorum, ve sana çok şey vereceğim. Kabul edene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin."

Aşağılayıcı bir şekilde alay etmeye çalışıyorum. "Penisinin büyük olduğunu biliyorum, ama kendini beğenmişliği bırak. Ben gayet iyi idare edebilirim."

"Benim demek istediğim o değildi."

Ne demek istediğini soracak zaman bulamadan, ağzı boğazıma yapışır, sıcak dudakları hassas tenime nazik öpücükler kondurur. Köprücük kemiğimin altında sıkışmış kolye parlar, yüzünün yanını kırmızımsı bir ışıkla aydınlatır. Yukarı bakarak gülümser.

"Sanki merhaba diyor gibi. Onu öyle saklayarak ne kadar cesur olduğunu söylemiş miydin? Çünkü öyleydin. Çok cesur ve güçlüydün. Acı vermiş olmalı, ama yine de yaptın."

Neden bana bunu söylediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım. Cesur değildim, çaresizdim.

"Onu güvende tutmanın tek yolu buydu."

Gülümser ve başını sallar, nazik parmakları yanağımı okşar. Dudakları ıslak, kırmızı ışıktaki parıldıyor.

"Hayır, tek yol değildi ama *en* cesur yoldu. Sen çok cesur bir kadınsın. Ve çok güzelsin."

Alnımı ve şakaklarımı öper, ben rahatsızlık duyarak kıvranırm. Onun iltifatlarını sadece yalan ve manipölasyon olarak görmeye alışmıştım, ama şimdi bağlı ve savunmasız durumdayken, bu daha zor. Kabul ve sevgi için haykıran kalbimdeki aç canavar, onun tüm tatlı sözlerini almak ve daha fazlasını dilemek istiyor.

"Bitti mi?" diye soruyorum, çenemi sıkarken o ağzımın köşesini öpüyor, sonra yanağımı yukarı doğru, o kadar yavaş ki çığlık atmak istiyorum.

"Ne zaman bitireceğimi sana söyledim. Gözlerini kapat."

Sol tarafımı öper, yeşil ve normal olan tarafımı. Sonra ağzımın diğer köşesine bir öpücük daha kondurur ve yanağımdan yukarı doğru, neredeyse beni öldürecek olan göze doğru ilerler. Saklamak zorunda olduğum, yararlı ama nefret ettiğim sihirli göz. Çirkin olan. Bazen oyup çıkarmak istediğim göz.

"Woland," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bu senin için zor," diye düşünür, yumuşak dudakları gözümün altındaki cildi okşar. Gözlerimi o kadar sıkı kapatırım ki, tüm yüzüm buruşur. "Neden sadece bu öpücüğü kabul etmiyorsun, tatlım? Sadece bir tane. Benim için rahatla. Çok güzel gözlerin var. Gördüğüm en güzel gözler."

"Yalan," diyorum, yüzümü gevşetmeyi reddederek.

"Hayır. Kutsal gerçek. Gözlerin muhteşem. Bütün gün onları seyredebilirim. Sana göstereyim."

Kafamı sallıyorum ve o nazıkçe üflüyor, kirpiklerim karıncalanıyor. Göğsüm sıkışıyor, vücudum o kadar gergin ki titriyor. Sonuçta yapamıyorum. Ben bir korkakım.

"Sadece bir saniye," diye ikna etmeye çalışır, sesi sıcak, sonsuz sabırlı. "Sadece bir saniye gözlerini aç, benim güzel cadım. Acıtmayacak, söz veriyorum. Yaparsan seni ödüllendireceğim."

Keskin bir nefes veriyorum, işe yaramaz yumruklarımı sıkıyorum. Bu çok saçma. Onun istediği her şeyi yapmalı ve bu işi bitirmeliyim, bu yüzden kendimi hazırlayıp gözlerimi açıyorum. Başparmağıyla yanağımı okşuyor, bana şefkatle hayranlıkla bakıyor.

"İşte orada." Mırıldanması dudaklarımı okşuyor ve ben de gözlerimi bir saniyeden daha uzun süre açık tutuyorum, çünkü yüzündeki ifade çok değerli

"Çok güzelsin. Bana nasıl bakarsan bak, gözlerine bayılıyorum. Kızgın, şaşkın, kararsız, korkmuş olduğunda bile gözlerine bayılıyorum, ama en çok, bana hayranlıkla baktığın o nadir anlarda seviyorum. Ben sana sık sık öyle bakıyorum, ama gururumdan bunu sana gösteremiyorum. Bu değişecek."

Yüzümü çevirip, zorlukla yutkunuyorum. Göğsümde bir şeyler parçalanıyor, ama kendimi kalp kırıklığından korumak için kurduğum kalkan sağlam duruyor. Woland mor gözümün köşesini öpüyor ve gözüm kapanınca göz kapağımı öpüyor.

"Bu çok cesurcaydı," diyor, sesinde alaycı bir ton yok. "Sana bir ödül sözü vermiştim. Bu da benim iyi olmadığım bir şey, ama sana verdiğim sözü tutmak için çaba göstereceğim."

Şüpheyle alay edecek halim yok. Kendime buna kanmamam gerektiğini hatırlatmakla meşgulüm. O bir yalancı ve tek istediği beni kullanmak, hepsi de ruhumu ona vermem için kurulan devasa bir komplo ve zaten onu istemiyorum ve...

Woland'ın dili beni açıyor, boynuzlarının sıcak kemikleri kalçalarımı sıkıştırıyor. O, kendine daha fazla yer açmak için bacaklarımı daha da ayırırken, ben hayal kırıklığıyla homurdanıyorum, zevki durdurmak için elimden bir şey gelmiyor.

"Bana sikini ver," diyorum, sesim gergin.

Beni sinir bozucu bir titizlikle yalıyor ve geri çekiliyor. "Her şeyin bir zamanı var. Sana vereceğim orgazmı al, sonra bakarız."

"Lanet olsun sana," diye mırıldanıyorum, başım yastığa düşüyor. Uyluklarımı açık tutuyor, dili o kadar sıcak ve o kadar yavaş ki, çığlık atmak istiyorum. Yemin ederim, beni işkence etmek için bilerek yapıyor.

"Seni orgazm etmeyi seviyorum," diye mırıldanıyor, dudakları klitorisimin üzerinde hareket ediyor. "Bu bana başka hiçbir şeyin veremediği bir güç hissi veriyor. Karşımda, bana defalarca hayır diyen bu güçlü kadın var, ama yine de benim için orgazm olmaktan kendini alamıyor. Bu baş döndürücü bir his. Belki seni en önemli şekilde fethedemiyorum, ama senin benim için çığlık atmanı ve titrmeni sağlayabiliyorum."

Dudaklarımı büzüyorum ve tavana bakarak, dilinin her dikkatli yalamasıyla vücuduma yayılan yavaş ısıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bunun senin için bir oyun olduğunu bilmeliydim," diye mırıldanıyorum. "O zaman gelmeyeceğim. Beni zorlayamazsın."

"O zaman dostça bir bahis yapalım mı? Eğer benim için gelirse, sana istediğim yere izimi bırakırım. Gelmezsen, benim üzerime iyileşmeyecek bir iz bırakırsın. Boğazımı sıkabilirsin. Bunu denediğinde ilginç hissettim."

O klitorisimi ağzına alıp nazikçe emdiğinde burun deliklerim genişledi, boynuzu kalçama hoş olmayan bir şekilde sürtünüyordu ama bu zevkimi bozmadı.

"Bana istediğin kadar korkak de, ama ben bu riski almayacağım."

"Akıllı kız."

Uzun koluyla göğsüme uzanıyor. Çılgın bir ritimle emip yalarken, zarif parmakları meme ucumu yuvarlıyor, ben de diline sürtünerek sessizce daha fazlasını istiyorum.

Sonuçta bahsi kabul etmemekle haklıydım. Şeytan beni utanç verici bir kolaylıkla orgazma ulaştırıyor, bacaklarımın arasından çıkarken geniş bir gülümsemeyle bakıyor.

"Durdurmak için çok uğraştın mı?" diye sorar, gözleri kendini beğenmiş bir şekilde parıldayarak. "Anlayamıyorum, çünkü her zamanki gibi kolaydı."

Küçük bir kahkaha atıyorum. "Çok uğraşmadım, hayır. Bahis olmadan, kendimi reddetmek için iyi bir nedenim yoktu."

Altın rengi gözleri benimkilerin üzerinde durana kadar vücudumda zarifçe kayıyor. Gözleri yumuşak, sıcak bir gülümsemeyle kırışmış. Sessizce nefes veriyorum ve o dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

"Senin mutlak kontrolün olduğu bir bahse ne dersin? Vücudun seni ihanet edip istemesen bile orgazm olabilir, ama dilin sen izin vermedikçe konuşmayacak. Cesur olacak mısın, cadım?"

Gözlerimi devirmek istiyorum, ama bana bakışları beni çaresiz bir şaşkınlık içinde tutuyor. Zırhımın daha fazla parçası çatlıyor ve kendimi hayretle gülümserken buluyorum. İsterse çok güzel olabilir. Bu yönünü bana çok nadiren göstermesi bir trajedi.

"Belki. Koşullar nedir?"

Beni tekrar öper, uzun vücudunu bacaklarımın arasına daha rahat bir şekilde yerleştirir. "Durmam için yalvarırsan kaybedersin. Seni sikene kadar her şeyi kabul edersen kazanırsın ve sana hiçbir fiziksel acı çektirmemeye söz veriyorum."

O orgazmdan sonra vücudum mutlulukla titriyor ve düşünmeden önce kendimi başımı sallarken buluyorum. Ama sonuçta o haklı. İstemediğim sürece beni konuşmaya zorlayacak hiçbir şey yok.

"Söyle," diye fısıldadı, başparmağı omzumu okşayarak. "Kabul ediyor musun?" "Evet. Dişlerimin izleriyle kaplı halini görmek için sabırsızlanıyorum," dedim

diyorum sırtarak, o da hoşgörülü bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Konuştuğunda sesi yumuşak, parmakları boğazımın parlak çukurunu okşarken nazik.

"Yüzyıllar önce, sevdiğimi sandığım bir tanrıça vardı. Bana gülümsediğinde mutlu oluyordum. Altımda uzandığında gurur duyuyordum. O, tüm dünyaların en güzel kadınıydı ve ben onun her sözüne kulak verirdim. Bana sık sık beni ne kadar sevdiğini söylerdi. Bana bir çocuk verdi."

Kaşlarımı çatarak, onun samimi, sakın gözlerine bakıyorum. Beklediğim bu değildi. Beni kıskandırmaya mı çalışıyor? Ona bağlı değilim ve ondan sadakat beklemiyorum. Neden bana bunu anlattığını anlamıyorum. Woland'ın alnı gerginlikle kırışıyor, sesi yavaşlıyor, kelimeler zorlanıyor, sanki her birini ruhunun derinliklerinden koparmak zorunda kalıyormuş gibi.

"Sonunda beni aldattı ve o zaman gerçekte aşık olmadığımı anladım. Kalbim kırılmadı. Onu bıraktım ve şimdi bile ona nefretle bakmıyorum, çünkü onu hiç gerçekten istememiştim. O zamanlar, en azından bir süreliğine, onun temsil ettiği şeyi istiyordum. Gençtim."

Bir süre durur. Boğazı, sertçe yutkunduğunda titrer.

"Seninle durum farklı," der, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşür. "Neden senden kaçındığımı sordun, çünkü sen beni korkutuyorsun. Başka birine karşı hiç böyle hissetmedim. Kısır olduğunu söylediğinde en büyük pişmanlığımın ne olduğunu biliyor musun? Başarısız olduğum ya da seni hedeflerim için kullanamadığım değildi. İlk pişmanlığım, birlikte çocuğumuz olmayacağıydı. Seninle bir çocuk istiyorum. Hayır, bir tane değil. Birçok tane. Onları çaresizce istiyorum."

Kafamı sallayıp kaşlarımı çatıyorum. Ne dediğini anlamıyorum, ama aynı zamanda anlıyorum da. Midem kötü bir hisle doluyor. Bağlarımı denediğimde, sıkı durduklarını görüyorum. Yüzümü çevirip, durması için yalvarma isteğimi yutarken, o sadece yanağıma öpücük konduruyor, o kadar nazik ki, çığlık atmak istiyorum.

"Sonra sen gittin. Bunun hedeflerimi nasıl etkileyeceğini hiç düşünmedim, çok sonraya kadar. İlk tepkim öfke oldu, çünkü sen gitmiştin ve sana her şeyden çok ihtiyacım vardı. Sensiz nefes alamıyorum."

Dur, diye yalvarıyorum ona düşüncelerimle, ama Woland acımasız. Sesi boğuk, giderek yükseliyor ve eğer bu bir oyunsaydı, muhteşem bir oyun. Kendime, ona asla güvenmemem gerektiğini umutsuzca hatırlatıyorum. Her nefesinde yalan söylüyor.

Ama ya doğruysa?

"Sadece kanına bağımlı değilim, ama bu da bir parçası. Seni yakaladığımda ne yaptığımı hatırlıyor musun? İçtim, çünkü kanın olmadan ve onu tekrar alıp alamayacağımı bilmemek dayanamayacağım bir ıstıraptı. Bu yüzden sen bayılana kadar içtim. Sonra her gün seni izledim,

Çünkü doyamıyordum. Hala doyamıyorum. Bu gece kimse seni sevmediğini söyledi, ama Jaga, bu doğru değil."

Kendimi kontrol edemeden sözler ağızımdan çıkıverdi. "Hayır.

Dur. Bana bunu *bir daha asla* söyleme."

Benim sert emrimi görmezden geldi, sanki sözlerini içime üflemek istercesine, dudaklarına dudaklarımı koymak için eğildiğinde nefesi sıcaktı.

"Seni seviyorum. Bu kusurlu bir aşk, bazen acımasız ve talepkar, ama yine de aşk."

"Dur!" diye bağıyorum, onun altında kıvranarak. İplerle mücadele ederken bileklerim yıpranıyor. "Bana yalan söylemeyi bırak!"

Yüzümü iğrenç, manipölatif öpücüklerle dolduruyor ve ben acı içinde kıvranıyorum. Sözüne sadık kalıyor — yaptığı hiçbir şey bana fiziksel acı vermiyor. Acı veren şey aptal kalbim, çünkü ona inanmak için çaresizce çabalıyor ve korku ile onun sözlerinin doğru olması ihtiyacı arasındaki çatışma beni parçalıyor.

"Seni Chors'la gördüğümde, hislerimi kabul etmek zorunda kaldım," diyor titrek bir sesle. "*O* beni aldattığında, çok çabuk atlattım. Ama sen bunu yaparsan, bu beni mahveder. Bu, ne kadar saçma ve istenmeyen olsa da, nasıl aşk olmaz? Söyle bana."

Kafamı sallıyorum, boğazımdan çiğ bir inilti çıkıyor. Bunu da mahvetmek zorundaydı. İlk seks deneyimimi aşığalayıcı bir komediye dönüştürmesi yetmemişti. Şimdi de ilk aşk itirafım bir şaka oldu ve ben de bunun kurbanıyım.

"Ben kazandım," diyor Woland yumuşak bir sesle. "Tek yapmam gereken kalbimi söküp sana vermektir, ama sen onu istemezsin, değil mi? Çok irkin. Çok hasarlı."

Vücudumdan aşığı kayıyor ve ben vahşi bir kedi gibi hırlıyorum, tekmeliyor ve tükürüyorum. Eğer ağızını tekrar bana değdirirse, yemin ederim, onun hain dilini koparmanın bir yolunu bulacağım.

Ama Woland beni yalamaya çalışmaz. Bana dokunmamasını yalvardığım yaramın üzerine, sihirle karıncalanan sert ve yakıcı bir öpücük kondurur.

Ben hıçkırarak nefes alıp verirken, gözyaşlarım şakaklarımdan süzölürken, "Söz veriyorum," diyor. "Bir gün, tüm bunlar bittiğinde, o kısmını iyileştirmeme izin vereceksin. Bir gün, mutlu olacağız."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dikenler

Bileklerimi bırakıyor ve içimdeki kanı her çizik izini iyileştirdiği için acımıyor olsa da, yine de cildimi okşuyor ve özenle üflüyor. Hareketsiz yatıyorum, istediğini yapmasına izin veriyorum. Yorgunum, kendime çekildim, onun sözleri ve gözleri bana zarar veremediği bir yere.

Woland oturmam için yardım ediyor ve soğuk su dolu bir kadehi ağzıma götürüyor. İçiyorum, boşluğa bakıyorum, yatak odası gerçek dışı, vücudum bir rüya gibi. Arkamda uzanıp beni battaniyenin altına sıkıca bastırırken, onun sıcaklığını zar zor hissediyorum. İkimiz de çıplakız ve o beni sikmedi, sonuçta. Bu durum beni garip bir şekilde üzdü. Yaptığı her şeyle buna yol açmıştı ve şimdi her şey anlamsız geliyor. Bir son yok.

"Uyu," diye fısıldıyor saçlarıma, eli karnımı sahiplenircesine kavırıyor. "Sana göz kulak olacağım."

Onu çok sevdiğimi düşünmek göğsümü kederle dolduruyor, ama çok korkuyorum. Geçen sefer beni derinden incitti. Yine yapacak, hatta daha kötüsünü. Hayır, yapamam. Bu duyguyu bastırıyorum, yatak odası karardıkça gözlerimi kapatıyorum.

Yüzümü okşayan nazik parmakların hissiyle uyanırım. Woland'ın yüzü benimkinin üzerinde hafif bir ışıkla parlıyor, gözleri yumuşak ve kapüşonlu bir şekilde beni izliyor. Parmağıyla ağzımın şeklini çiziyor. İkimiz de tek kelime etmiyoruz, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda.

Büyülenmiş gibi görünüyor. Beni uykumda ne kadar süre izlediğini merak ediyorum. Eğer bu bir yalan ise, onun bağlılığına hayranlık duymam gerek.

"Su ister misin?" diye fısıldayarak soruyor.

Başımı sallıyorum ve o bana içmeme yardım ediyor. Geri uzandığımda, yüzümü incelemeye devam ediyor, nazik parmakları seyrek kaşlarımı okşuyor.

"Birkaç hafta içinde tekrar uzarlar," diyorum omuz silkerek, kendimi biraz utanmış hissederek. "Denediğim hiçbir büyü kalıcı olmadı ve Nienad, kaynaklarını boşuna harcamayacağını söylüyor."

O, pürüzsüz alnında küçük bir kırışıklıkla mırıldanıyor. Işıktaki cildi, şehirdeki lüks terzilerin kullandığı en kaliteli, en yumuşak kumaşlar gibi pürüzsüz görünüyor.

"Denemem sorun olur mu?"

Onu güvenip güvenemeyeceğimi düşünemeyecek kadar yorgunum, kayıtsızca başımı sallıyorum. Onun her hareketini ve sözünü sorgulamaktan çok yoruldum.

Woland her iki kaşımı birkaç kez okşadı ve cildime sihrin karıncalanan ısını yaydı. Bir an kaşıntım oldu, sonra geri çekildi ve beni eleştirel bir bakışla süzdü.

"Bu yeterli olmalı. Vücut değiştirme büyülerinin sürdürülmesi çok maliyetlidir. İyileştirme daha kolaydır, çünkü vücudun her zaman aktif olarak iyileşmeye çalışır, ama saç ikincildir. Bu yüzden Nienad uğraşmak istemedi. Görmek ister misin?"

Kafamı sallayıp yerine onları okşuyorum. Evet, geri geldiler. Tabii ki, Woland hiçbir masraf yapmadan her şeyi yapabilir.

"Benden bir şeyler isteyebilirsin, Jaga," diyor ciddi bir şekilde. "Gururlu olduğunu ve dünyayla kendi başına başa çıkmaya alışkın olduğunu biliyorum, ama benden isteyebilirsin."

Nazik parmaklarıyla saçlarımı tararken, beni bekleyişle izliyor. Bu Woland tamamen kafa karıştırıcı, çünkü onun bu kadar iyi rol yapabileceğini sanmıyorum. Tanıştığımızda çok kaba davranmıştı. Kupala Gecesi beni baştan çıkarmaya çalıştığında bile, sözleri duygusuz ve kayıtsızdı. Kendini çok beğenmişti ve en ufak bir baştan çıkarmada dizlerimin üzerine çökeceğini düşünüyordu.

Ya inceliği öğrendi ya da söylediklerine gerçekten inanıyor.

"Sadece çekebileceğin bir örgü istiyorum," diyorum yorgun bir şekilde. "Peki. İstersen saçımı tekrar uzatabilirsin, ama benim için fark etmez."

Aslında bu bir yalan. Kısa saçlarım, uzun saçlarımdan daha da kötü. Daha kırmızı. En azından saçlarımı başımın etrafında taç şeklinde ördüğümde, hacmi rengini değiştirerek daha koyu görünüyordu.

Eğlenerek homurdanıyor, kulak mememin yuvarlak ucunu okşuyor. "Böyle mi soruyorsun? Ben 'lütfen' demek için çaba gösteriyorum. Ya sen?"

Çenemi sıkıp başımı çeviriyorum. O eğilip şakağıma öpücük konduruyor ve saçlarımı dikkatlice tarıyor. Tüm kafa derim ısınır ve kaşınır. Yüzü, tam bir konsantrasyonla donmuş durumda, başımın arkasını da tarayabilmek için oturmamı istiyor.

Woland geri çekilip avucuna dolgun, parlak saçlarımı dolayana kadar hoş olmayan dakikalar geçer. Başparmağıyla saçlarımı okşayarak sıcak bir gülümsemeyle bakar.

"Şimdi daha iyi."

Sıcak, filizlenen bir aciliyet midemde zonkluyor. Dayanamıyorum. Bunu dengelemek için bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden elini tutup göğsüme bastırıyorum.

"Beni sertçe sik. Beni kullan. Lütfen. Ve konuşma. Artık konuşma."

Gülümsemesi kaybolur, başını yana eğip kaşlarını çatarak beni inceler. Reddedeceğini düşünerek geri çekilirim, ama yüzü sertleşir ve saçımı sertçe çekerek boğazımı ortaya çıkarır.

"Çok sert davranırsam, durmamı söyle," diye mırıldanıyor, dişleri derimi delmeden önce.

O açgözlü homurtularla kanımı içerken ben çarşafları sıkıca tutuyorum. Bir eli hala saçlarımda dolanmışken, diğer eliyle meme ucumu arıyor ve sertçe çimdikliyor, sonra iki parmağını içime sokuyor. Bacaklarım açılıyor ve tamamen rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. *Sonunda*. Bütün o duygusal konuşmalar kalbimi acıtiyordu ve bu mükemmel bir tedavi.

Zevkimin yanında acının sınırını da seviyorum. Bunu bana öğreten oydu.

Boynumdan uzaklaşıp, kaygan parmaklarını ağzıma sokuyor. Parmakları derine giriyor ve ben öğürüyorum. Beni sertçe öpüyor, dişleri dudağımı sıyrıyor, eli ise çok iyi bildiğim o sahiplenici hareketle boğazımı sarıyor.

Şaşırtıcı bir hızla beni ters çevirir, karnımın üstüne yatırır. İpler bileklerime ve ayak bileklerime doğru kayar, beni rahatsız edecek kadar gerer. Omurgamın üzerindeki deri karıncalanana kadar omurgamı bir kez okşar. Saçlarım yüzüme düşer, boynum ağrır, ama o bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmaz.

İyi.

Onun kötü olmasını ve haklı olduğumu kanıtlamasını isteme ihtiyacım çok büyük. Onun yalanlarına direnemeyecek kadar zayıfım ve yüzüme, sanki dünyadaki en güzel şey gibi bakarak çarpık aşk sözleri söylemeye devam ederse

kaybedeceğim. Kalbim, onu kilitlediğim koruyucu zincirlerden kurtulup, onun acımasız ellerine düşecek.

Bana acı çektiren ve ne olduğumu hatırlatan şeytana ihtiyacım var: bir araç ve bir oyuncak.

Rahatsız edici bir şekilde açılmış bacaklarımın arasına diz çöktüğünde, bana sertçe girip acı vereceğini bekliyorum. Bu yüzden, beni nazikçe ayırıp, sıcak elleriyle kalçalarımı açarken, penisinin ucu cildime zar zor değdiğinde, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Acele etmiyor, bu penetrasyon bahanesiyle beni kızdırıyor ve ben yumruklarımı sıkıp kıvranmaya çalışıyorum. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve bana göstermeyi seçtiği merhameti nefret ediyorum.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye alay ediyorum, sesim yastıkla boğuklaşıyor.

"Seni istediğim gibi kullanacağım," dişlerini sıkarak, biraz daha derine girerek diyor. "Ama daha kötüsünü de yapabilirim."

Saçımı sertçe çeker. Gerginlikten çılgılık atarım, başım o kadar yukarı kalkar ki nefes almakta zorlanırım. Yarıya kadar girip daha da sertçe çekince, çaresiz bir ihtiyaçla sıkı sıkıya sarılırım.

"*Bunu* sevmen çok sapkın," diye tıslar, çekilirken. "Ama senden önceki tüm eşlerin bana yalvardığı gibi seninle sevişmek istediğimde, bundan nefret ediyorsun."

"Sessiz olman gerekiyordu," gergin, ağrıyan boğazımdan zorla çıkarırım.

"Kuralları sen koymuyorsun."

Zevk dolu bir iniltiyle sonuna kadar girerken, karnımın derinliklerinde bir korku kıvrılıyor. Dünyayı yeniden düzeltme acemiliğimle, en temel korkumu unutmuştum, ama şimdi onun izini nereye koyduğunu anlıyorum. Beni sadece izin verirsem iyileştireceğini söylemişti, ama sözü yeterli değil.

"İşaretin ne işe yarıyor?" diye soruyorum, çabalamaktan öksürerek, sesim kısık çıkıyor. "Seni çıplak gören herkese kime ait olduğunu gösterir."

"Başka ne var?"

"Başka bir şey yok."

"Yalan söylüyorsun."

Derin bir nefes alarak saçımı bırakıp çekildi ve tanrılar, bu kadar korktuğum için kendimden nefret ediyorum. Buna *ihtiyacım var*.

"Tamam. Hangi deliği siktiğimin önemi yok."

Kaba bir şekilde kalçalarımı ayırıyor. Sıcak tükürük arka deliğime düşüyor ve dikkatli parmaklar onu içeri sokarken, sihir bedenime işliyor. Kaslarımın gevşediğini, orada beni kaplayan doğal olmayan bir kayganlık hissettiğimde nefesim kesiliyor. Ben inleyene kadar daha fazla sihir akıyor, tüm belim derin bir rahatlama içinde eriyor.

İçime girdiğinde, gerginlik rahatsız edici, omurgamdan sıcak ve soğuk karıncalanmalar geçiyor. Tamamen dolmayı kaldıramadığım için inleyip kıvranmaya çalışıyorum, ama o durmuyor. Tabanındaki düz, zararsız dikenler kalçalarımın baskı yapana kadar derine itiyor, sonra beni daha da açıyor ve biraz daha derine giriyor.

"Ah!"

"Farklı, değil mi? En azından artık bu kadar korkmaman gerek."

Yavaş bir ritim belirliyor ve beni rahatlatıp ıslatmama yardımcı olan büyüsüne rağmen, hala mücadele ediyorum. O büyük ve ben daha önce kıcıma hiçbir şey sokulmamıştım. Sırtımdan titreme geçiyor, her seferinde karnımın derinliklerinde hafif bir ağrı hissediyorum. Yine de, bu mükemmel. Bu şekilde hamile kalma ihtimalim olmadığını bilerek rahatlıyorum, o benim yaralarımı kurcalasa bile.

Son rahatsızlığım da kaybolduğunda, Woland kalçamı kavrayıp klitorisimi sıkıştırıyor. Diğer eli saçlarımı kavrayıp, başımı kaldırıncaya kadar yavaşça çekiyor, rahatsızlık ve derin rahatlama arasındaki sınırdaki. Saçlarımın kafa derimi çekmesi müstehcen bir şekilde iyi geliyor.

Boğuk bir çığlık atarak, kaslarım onun etrafında gerilir. İşte o anda kontrolünü kaybeder. Daha önce ölçülü, hatta ilgisiz olan o, boğazının derinliklerinden düşük, müstehcen bir ses çıkarır ve vücutlarımız birbirine çarpına kadar sertçe itekler.

"Benim cadım," diye nefes nefese diyor, şiddetli hareketleri omurgamdan aşağı sarsıntılar gönderiyor. O kadar güçlüler ki, kafatasımın arkasında hissediyorum. "Siktir, sonunda. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Vücudun benim yeni siktiğimin tapınağı, şahsen ziyaret edeceğim tek yer. Bana dua edenler senin önünde diz çökebilir. Beni tekrar sıkıca sık, tatlım. Çok iyi hissettiriyorsun."

Bana uzun, sarsıcı darbelerle vuruyor, tüm vücudumu titriyor ve sesimi ve uzay algımı kaybediyorum, ezici bir duygunun şekilsiz bir topu haline geliyorum.

"Aynen böyle. Aynen böyle, aşkım. Beni çok memnun ediyorsun."

Hayvani bir homurtuyla derinlemesine vurur ve içimde boşalır. Dikenleri derimi deler, düzinelerce ince, zehirli iğne, ve ben zayıflatıcı acı ve daha da kötü bir mutluluktan çığlık atarım. Uzun, sürüncemeli bir orgazm neredeyse

bayılmama neden oluyor. Ben tekrar boşalıırken, o üstümde zor nefes alıyor, ben onu sıkıca sarıyorum, ikimiz de inliyor ve titriyoruz.

Her şey bittiğinde, Woland kollarımı ve bacaklarımı serbest bırakır, yan yatana kadar bizi döndürür, vücudu benimkine yapışır. Dikenler içimde kalır ve ben bunun nedenini merak ederim, çünkü onların amacı gebeliği kolaylaştırmaktır.

"Sonunda ayıldım," diyor saçlarıma. "İtiraf zamanı bitti. Dikenlerim çıkınca seni tekrar becereceğim, o zamana kadar uyuyabilirsin. İyi geceler."

Ayk. Hiç sarhoş gibi görünmedi. Konuşması peltek değildi, hareketleri kendinden emindi, ama yine de belladonna'nın kendisine güçlü bir içki gibi etki ettiğini iddia ediyor. Kafam sorularla dolup taşıyor: Hangisi doğru, hangisi yalan? Anlamak imkansız. Vücudum ağır ve sıcak, onunla samimi bir şekilde bağlantılıyken uykuya dalıyorum.

Rüyamda Woland bana acımasızca ve alaycı bir şekilde gülüyor. Kahkahası bozuk, alçak ve hırıltılı geliyor, ağzını genişçe açtığında dişleri normalden daha keskin ve benim pahasına neşeyle uluyor.

Soğuktan titreyerek kendimi kucaklarken kendimi çok küçük hissediyorum, o ise gülüyor ve gülüyor. Gitmek istiyorum ama gidecek hiçbir yer yok. Sadece sonsuz karanlık var, gölgeleri yolumu kesiyor ve korkunç kahkahası zindanın uzak duvarlarında yankılanıyor.

Onun içimde hareket etmesiyle birden uyanıyorum, sıcak vücudu sırtıma bastırılmış, bacakları benimkilerle dolanmış.

"İşte, tatlım," diye mırıldanıyor, başımın üstünü öpüyor. "Her şey yolunda. Ben buradayım."

Yüzümün ıslak, boğazımın sıkıştığını fark ediyorum. Titrek bir nefes aldığımda, derin bir hareketle içime giriyor ve hareketsiz kalıyor, dikkatli eli gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarımı yanağımdan çekiyor.

"Kabus mu gördün?"

"Bilmiyorum."

Rüya açık bir şekilde korkutucu değildi. Sonuçta, sadece o vardı, gülüyordu. Yine de, onun alay ettiği sırada tamamen yalnız kaldığım hissi, midemin derinliklerinde kalıyor ve beni içten içe donduruyor. Woland'ın sırtımdaki sıcaklığı ve içimdeki iri vücudu bu soğuğu eritmiyor.

Beni yavaşça beceriyor, yüzümü ve göğüslerimi okşuyor, ben de her şeyi unutmak için elimden geleni yapıyorum. Acı ve coşku arasında dikenleri beni tekrar deldiğinde, sonunda ona soruyorum.

"Hamileliğin gerçekleşmesini sağlamak için olduğunu söylemiştin. Öyleyse neden şimdi kullanıyorsun?"

Beni kendine daha da yaklaştırıyor, karnımı okşuyor, parmakları kaçınılmaz olarak yara izime kayıyor. "Sadece çıkıyorlar. Belki de senin içinde olmayı çok sevdiğim içindir. Uyuyun, evcil hayvanım. Bir saat sonra sizi tekrar becereceğim."

Bu gece, uykuya dalıp uyanırken nefes nefese ve başım dönüyor. Woland bir an bile bedenimden ayrılmıyor. Dikenleri gevşer gevşemez tekrar hareket ediyor ve ben bunun bir kısmını uyuyarak geçiriyorum, sadece hızlandığında, ritmik darbelerle beni sarsarak uyanıyorum. Terli ve kafa karıştırıcı, sıcak nefesi ve meraklı parmakları, mutlak karanlıkta benim tek dayanağım.

Çoğunlukla sessizdir ve kulağıma tatlı sözler fısıldadığında onu duymazdan gelirim. Dördüncü ya da yedinci kez yavaşça beni becerirken kapı açılır, çarşaf lar terli vücutlarımızdan atılır. Ağır adımlar yere vurur ama o durmaz. Başım çok dönüyor, burada birinin olduğunu hemen anlayamıyorum.

"Daha sonra tekrar gelmeli miyim?" Draga yatak başında nazikçe sorar.

"Yarın gel," diye cevaplar Woland, sertçe vurarak. "Bugün izinli."

"Elbette, efendim."

İçimde işini bitirdiğinde, başlığa yaslanarak beni kucağına oturtur. Birbirimize bağlıyız, her hareketinde dikenleri beni çekiyor ve acıtıyor, ama zehri kanımda dolaşıyor, acıyı hafifletiyor ve zevki ortaya çıkarıyor. Kendimi ham ve iyi kullanılmış hissediyorum ve sonunda, *sonunda*, onun korkunç yalanları güçlerini yitiriyor. Woland'ın beni kullandığı gibi, bir erkeğin sevdiği kadını kullandığını hayal edemiyorum ve bu düşünce beni huzurla dolduruyor.

"Bana ve eşime kahvaltı getir," diyor avucunun içine, orada küçük bir gölge topu indigo renginde parıldıyor.

Top uzaklaşıyor ve yakında birinin geleceğini biliyorum.

"İç," diye emrediyor bana, kanayan başparmağını ağzıma sokarken diğer eli bacaklarımın arasına dalıyor, parmakları kaygan karışıklıkta kolayca hareket ediyor. "Her şeyin düzgün bir şekilde iyileştiğinden emin olmak istiyorum."

Onun kanı, beni hızlı ve kolay bir orgazma ulaştırırken zevkimi artırıyor. Gözlerimi açtığımda, yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Bir bieda, gözlerini kaçırarak yatağın yanındaki küçük masaya yiyecekleri yerleştiriyor.

Woland saçlarıma üfler. Parmakları beni tekrar okşar ve ben utanarak iki elimle bileğini tutarım. O durmaz, yumuşak bir sesle mırıldanır.

"Onlar, eşimin işini yaptığını bilmeleri gerekiyor, evcil hayvanım. Gözlerini kapat. Beni sıkıca sarıldığında çok iyi hissediyorum."

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, bieda'nın her sözünü duyduğunun tam olarak farkındayım. Woland gülüyor, klitorisimi sıkarken doğrudan içine bir büyü akımı gönderiyor. Şokla çığlık atıyorum, güçlü, acı verici bir orgazm içimi parçalıyor. Ne kadar utanç verici olsa da yüksek çığlığı bastıramıyorum.

"Aferin eşim," diyor gülerek. "O gitti. Yemek yiyebiliriz."

Daha sonra, giyinip banyo yaptıktan sonra, beni oturtur ve yeşil ve sarı mücevherlerle süslenmiş kemikten yapılmış gibi görünen parlak bir tarakla saçımı tarar. Pasif bir şekilde oturur ve onun istediği her şeyi yapmasına izin veririm, vücudum kanla beslemesine rağmen ağrıyor ve yıpranmış durumda. Hızlı ve emin hareketlerle saçımı başımın etrafında ördüğünde, pek de şaşırmam. Şok olacak kadar yorgunum.

"Senin saçlarına aşık olduktan sonra kendime saç örmeyi öğrendim," diyor yumuşak bir sesle, parmaklarını bitmiş örgülerin üzerinde gezdirerek. "Sanırım ona dokunmak için bir bahane arıyordum."

Kalbim sızlıyor, ama dün gece o kadar çok acı çekti ki, fazla acı çekemiyorum bile. Tanrılar, ona inanmayı ne kadar isterdim. Saçımın sevimli olduğuna, *benim* sevimli olduğuma inanmak isterdim, ama Woland'ın tatlı sözleri beni ikna edemez.

"Peki, senin eşin olarak geçireceğim ay şimdi resmi olarak başlıyor mu?" diye soruyorum solgun bir gülümsemeyle.

O, burnunu çekerek yüzünü örgülerimin tepesine bastırıyor. Dudaklarını örgülerimin üzerinde gezdiriyor ve ben, bana sevgisini gösterdiği tüm bu tuhaf davranışlardan dolayı dengesiz bir şekilde, boğazımı yutuyorum. Sanki çok fazla çaba gösteriyor gibi geliyor. Bir anda çok fazla geliyor.

"Sana zaten söyledim, evcil hayvanım. Seni bırakmayacağım. Aslında... al. Bir gece seni düşünerek yaptım."

Eli gölgelerin arasında kaybolur. Gölgele dağılınca, avucunun ortasında küçük, parlak bir şey belirir.

Bir yüzük.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Düello

"Al şunu. Isırmaz," diyor alçak bir kahkaha atarak.

Küçük, karmaşık yüzüğe dokunmaya cesaret edemiyorum. Parlak, siyah metalden yapılmış ve ay ışığında şarap gibi parıldayan üç kırmızı mücevherle süslenmiş. Metal bükülmüş, biraz siyah, çıplak ağaç dallarına benziyor. Yüzük hem tehditkar hem de çarpıcı, ama güzelliğini takdir edemiyorum.

Memleketimde, köyün en zenginleri bazen gezgin tüccarlardan yüzükler satın alır ve kızlarına nişan hediyesi olarak verirlerdi.

Wera'nın alaycı sesi, ölü bir balık gibi hafızamın yüzeyine çıkıyor. *Sanki senin gibilerle evlenecekmiş gibi.*

"Yüzük istemiyorum." Başım dönüyor, sesim boş ve uzak geliyor. Bir gecede çok şey değişti. Woland'ın haftalarca benden kaçınmasından bu hale nasıl geldiğini anlamıyorum.

Gerçekten hepsi kıskançlığından mı? Yoksa hepsi onun planının bir parçası mı? Beni o kadar şaşırtmak ki, kendimi kaybedip kontrol edilmesi daha kolay bir hale gelmem için mi?

"Tak şunu," diye ikna etmeye çalışıyor, önümde yere diz çökerek. "Sadece beni hatırlatacak küçük, güzel bir şey."

Kafamı sallıyorum. "Başka ne işe yarıyor? Dürüst olacağını beklemiyorum ama."

O, alaycı bir öfkeyle gözlerini devirir. Bir küre yaklaşır ve yüzüğü ışıkla kaplar, mücevherlerin içinde parıldayan parlak prizmaları ortaya çıkarır. "Hiçbir şey yapmaz. Mücevherler benim üç damla kanımdan yapılmış, ama büyülerinden arındırılmışlar. Onları bana karşı kullanamazsın ve ben

seni hiçbir şekilde kontrol etmek için kullanamam. Hadi ama, gelinim. Kendine güzel bir şey al."

"Reddetmeye devam edersem parmağıma zorla takacak mısın?" diye soruyorum, uykusuz gecedten ve bana yaşattığı her şeyden çok yorgunum.

Woland'ın gülümsemesi kendini beğenmiş ve kurnazdır. "Hayır, ama seni yıpratana kadar seni rahatsız etmeye devam edeceğim. Gerçekten bunu almanı istiyorum. Benim için değilse bile, kendin için tak, canım. Halkım parmağında benim simgemi görürse sana daha fazla saygı duyacaktır."

"Neden önemsiyorsun?" diye soruyorum iç çekerek, zaten pes edeceğimi bilerek.

"Sana söylediğim gibi. Beni ihanet edebileceğin düşüncesinden nefret ediyorum. Yüzüğümü takarsan, kime ait olduğunu hatırlayacaksın ve benim tek amacım bu."

Çenemi sıkıp sağ elimi uzatırım. Woland memnun bir şekilde yüzüğü parmağıma geçirir, gözleri kısık bir şekilde avucuma eğilir. Yüzük yerine oturur oturmaz, derimin altında keskin bir acı hissedirim.

"Ah!"

Avuç içimi onunkinden çekip inceliyorum. Her şey normal görünüyor ve acı çoktan geçiyor, ama yüzüğü çıkarmaya çalıştığımda parmağım acıdan patlıyor.

"Çıkarmayı zorlaştırmak için küçük bir ayrıntı," der masum bir gülümsemeye, kuyruğu kendini beğenmiş bir şekilde seğirir. "Bu fikir bana dikenlerimden geldi."

Bu yeni cüretkarlığa şok olarak ona bakakaldım. "Bu yüzüğün parmağıma batacak dikenleri olduğunu mu söylüyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

"Evet," diyor, parlak, utanmaz bir gülümsemeye. "Aşk ve kıskançlıktan aklımı kaçırdım. Elini göster bana. Çok güzel, değil mi?"

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum, ellerim öfkeden titriyor. Woland gülerek peşimden geliyor. Kapıda dönüp ayağımı yere vuruyorum.

"Yapacak işin yok mu?" diye tısladım.

"Elbette. Sevgili eşim Wera'nın gözetiminde kaydettiği ilerlemeyi incelemem gerekiyor. Yüzüğü mutlaka göster. Onun tepkisi, yüzüğü biraz daha takdir etmene yardımcı olacaktır."

"Oh, beni rahat bırak," diye sinirlenerek sızlanıyorum ve ona sırtımı dönüyorum.

Bir şey kışıma vurur. Homurdanarak döndüğümde, kuyruğu uyluklarımın ön tarafına çarpar.

"Seni zaten yalnız bıraktım ve sonuç kötü oldu." Yüzüğün olduğu elimi tutar ve avucumun içine yumuşak bir öpücük kondurur. "Bana alış. Bundan sonra elimden geldiğince sana eşlik edeceğim."

"Yine gideceğimi mi düşünüyorsun?" diyorum düz bir sesle, elimi onunkinden çekerek. "Mesele bu. Planın nasıl gidiyor? Beni istediğin yere getirdin mi?"

Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip yanımda yürüyor.

"Ne demek istediğini anlamadım. Komplo falan yok, canım. Sadece eşine deli gibi aşık bir adam var. Hadi, yorgun olmalısın."

Draga'nın son bir aydır her sabah beni koşturduğu ölümcül merdivene vardığımızda, Woland gülümseyerek beni kucağına alır. Beni yukarıya kadar taşır, neşeyle bir melodi mırıldanır ve ben de ona izin veririm, ama ruh halim daha da kötüleşir.

"Sen gülünçsün," diyorum ona, alnımı öpüp demirci dükkânına doğru koridordan ilerlerken. "Ne yaparsan yap, işe yaramayacak. Buna kanmayacağım."

Beyaz dişleri, onu genç ve çok yakışıklı gösteren haylaz bir gülümsemeye parıldıyor. "Şşş, canım. Beni mutlu etmeme izin ver."

Alaycı bir şekilde güldüm ama başka bir şey söylemedim. Beni demirci dükkânına taşıdığı anda, kavga sesleri azaldı ve oda sağır edici bir sessizlikle doldu. İnsanlar antrenmanlarını ve düellolarını bıraktılar ve aceleyle, neredeyse panik içinde selam verdiler.

Woland, beni hala kollarında taşırken hoşgörülü bir şekilde elini salladı. "Olduğunuz gibi kalın. Buna gerek yok, askerler."

Eğitime geri dönmek istememeleri ve isyancıların birbirlerine attıkları belirsiz bakışlar, Woland'ın normalde buraya gelmediğini fark etmemi sağladı. Odanın uzak köşesinde, Wera daralmış gözlerle bizi izliyor, kafası hala kel, iyileşmiş cildi cilalanmış gibi parlıyor.

"Beni indir," diye fısıldayarak talepte bulunuyorum, bu insanların efendilerine böyle konuştuğumu duyarlarsa nasıl tepki vereceklerini biliyorum.

"Yakında. Ne kadar acı çektiğini biliyorum, cadım."

Benimkinden farklı olarak, onun sesi uzaklara kadar ulaşıyor. O, acele etmeden demirci dükkânında yürüyor ve insanlar, onun toynaklarının taş zemine vurmasıyla dönüp bize bakmaktan kendilerini alamıyorlar.

"Bu gösterinin amacı nedir?" diye soruyorum, meraklı bakışlara karşı yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştığım için dudaklarım neredeyse hiç hareket etmiyor.

"Sadece seni gösteriyorum, evcil hayvanım."

Beni Wera'nın önüne bırakır, elleri omuzlarımda kalırken arkamda durur, uzun ve sıcak. Wera yumruklarını sıkarak derin bir reverans yapar. Nedenini anlarım, sanki *bana* reverans yapıyormuş gibi görünür.

Sonunda, nefret etmediğim tek şey bu. Wera doğrulduğunda Woland eğlenerek homurdanıyor, Wera ona hitap ederken beni tamamen görmezden geliyor.

"Benden ne istiyorsunuz, efendim?"

"Eşimle düello yap. Ne öğrendiğini görmek istiyorum."

Wera'nın ağzı iğrenç bir gülümsemeye uzanır ve ben onun bana normalden daha sert davranacağını zaten biliyorum. Woland'ın omuzlarıma ağır bir şekilde konan ellerini silkip atmaya çalışarak alaycı bir şekilde gülerim. Kimsenin beni duymayacağını düşünerek, "Bu kadar merak ediyorsan benimle kendin düello yap" diye mırıldanırım.

Strzyga, süt beyazı gözleriyle yılan gibi bakışıyla beni süzüyor. "Efendine böyle mi hitap edersin?" diye soruyor, Woland'a umut dolu bakışlarını yöneltirken fazla neşeli bir şekilde. Muhtemelen onun beni cezalandıracağını düşünüyor.

"Kimse beni düelloya davet etmemişti," diye alçak sesle gülerek söyler. "Ama bu benim evcil hayvanım, çok hırslı. Söylesene, aşkım, antrenmanlarında Wera'yı en az bir kez yendin mi?"

"Hayır, efendim," diye cevaplar strzyga, hoş olmayan bir kıkırdama ile.

Beni kendine doğru çevirir, gülümsemesi keskin ve göz kamaştırıcıdır. "O zaman sana karşı nazik davranmam gerekecek. Meydan okumanı kabul ediyorum. Ve sana, ne kadar az olursa olsun, bir şans bile vereceğim."

Pençeli avucunu göğsüme bastırır. Büyü, baş döndürücü ve zengin bir şekilde içime akar ve hava, haşhaş ve lovage'ın hafif kokusuyla ve başka bir şeyle, karanlık ve yağmurlu bir şeyle dolar. Bu çok fazla, çok hızlı. Bacaklarımdan bükülmek üzere olduğunu hissettiğimde, kendimi dengelemek için onun ön kolunu tutarım, kalbim sevinçle çarparak, dün gece benden aldığı kendi büyümünü karşılarken.

Bu çok samimi, çok güçlü bir his ve ben, arzulu sesler çıkarmamak için dişlerimi sıkıyorum. Tüm vücudum titriyor, uyanmış ve güçle dolmuş durumda.

"Bitti," diyor Woland, sesi alçak. "Hadi dövüşelim. Üç dakikadan fazla ayakta kalmaya çalış."

Yüzüğün olduğu elimi tutar ve beni en yakın boş düello alanına götürür. Yere çizilen çizgiyi geçer geçmez, bariyerler uğuldayarak canlanır ve bizi içeride hapseder.

Dilimi oldukça sert bir şekilde ısırırım. Düşünmeden konuştuğum için kendime hiç bu kadar kızmamıştım, çünkü Woland'ın beni

. Bu kadar aşağılayıcı olmamalı, çünkü muhtemelen buradaki herkesi kolayca yenerdi, ama aptal gururum kaybetmeme izin vermiyor.

Ve kaybedeceğim.

Karşımda durduğunda, penisi yarı sertleşmiş ve utanmadan avucuyla okşayarak uzun uzun okşuyor.

"Bu oyunu seviyorum, evcil hayvanım," diyor, gözleri şehvetle vücudumu aşağı doğru kayıyor. "Hazır mısın?"

Etrafımızdaki demirci dükkanı sessizdir. Herkes izliyor ve ben buna asla hazır olamayacağımı düşünüyorum, ama ne yapabilirim ki? Ayaklarımı açarak duruşumu genişletiyorum, parmak uçlarımda sihrimi çağırıyorum ve ona kısa bir baş sallama ile onay veriyorum.

Bir saniye bile geçmeden, bir büyü omzumu keser, derimi zar zor sıyrır. Kolumu gömleğimin geri kalanına bağlayan dikişleri keser. Tıslar ve uzaklaşırım, görünmez bir ip yaratarak onun toynaklarına dolanmasını sağlarım. Woland parmaklarını tembelce sallayarak büyümü bozar ve bana bir kesik daha gönderir. İkinci kolumda kocaman bir delik açılır.

"Beni soymaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum ve kasıklarına zararsız bir kaşıntı büyüsü yapıyorum.

Önündeki hava, saldırımı kolayca savuşturan bir kalkanla parıldıyor.

"Evet. Ve sen bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyorsun."

Omzuma başka bir kesici büyü uçtuğunda, tam zamanında bir kalkan çağırıyorum. Woland bana parlak ve karanlık bir şey gönderiyor ve kalkan parçalanıyor. Birkaç büyü daha değişik tokuş ediyoruz ve ben onun büyülerinin çoğunu atlatmayı başarıyorum, ancak yine de gömleğim omuzlarımda zar zor duruyor.

"Ha!"

Woland'ın büyüsü isabet eder ve gömleğim düşer, altında oldukça şeffaf olduğunu bildiğim ince bir fanila ortaya çıkar. O sırtıyor ve ben kontrolümü tamamen kaybediyorum. Etrafımızda insanlar fısıldaşıyor ve biri sessizce gülüyor. Wera'nın bana öğrettiği tüm zayıf ve *etkili* büyülerimi bir kenara atıyorum, çünkü onlar benim için hiçbir zaman işe yaramadı.

Çamur, diye düşünüyorum, onun toynaklarının altındaki zemine odaklanarak. *Islak, ince, emici çamur*.

Büyü dalgalar halinde içimden dökülür ve zemin dönüşür. O, toynakları çamurlu kütleye batarken şaşkınlıkla aşağıya bakar. Elini kaldırıp büyümü bozmak isterken, ben kendim sonlandırırım.

Zemin tekrar taşa dönüştü. Ve o kapana kısıldı.

"Zekice," diyor Woland, hiç umursamadan. "Ama ben sadece bunu yapmam gerek."

Parmaklarını şıklatır ve taş çatlar. Ama ben henüz bitirmedim. O enkazdan çıkmakla meşgulken, boynuzlarını sarmak için görünmez örümcek ağları gönderirim. Tutuşları gevşek ve ağırlıksızdır, sanırım fark etmez.

Woland düz zemine adım atar ve kemerime keskin bir kesme büyüğü gönderir. Kalkan kurmam. Bunun yerine, avucuma düzinelerce örümcek ağını toplar ve *çekerim*.

"Ne..."

Sert bir şekilde düşer, vücudu önümde yere serilir, boynuzları neredeyse ayaklarımın dibindedir. Bu sırada pantolonum düşer, kemerim kesilir, ama önemi yoktur, çünkü demirci dükkânı öfke çılgınlıklarıyla dolup taşar ve ben sevinçle ve zaferle kıkırdarak gülerim.

Ve sonra, değilim.

Güçlü bir kuvvet beni sarıyor, kollarımı yanlarıma bastırıyor. Dengemi sağlayamayıp düşüyorum ve Woland üzerime çıkıyor, öfkeli ve keyifli bir şekilde beni öpüyor, eli göğüslerimi okşuyor.

"Çok güçlüsün," diye nefesini ağızıma üfler, sonra alt dudağıma emer, sıcak dili dilime bastırır. "Çok güçlü bir cadısin."

Onu itmeye çalışıyorum, etrafımızdaki kahkahalar ve mırıldanmalar herkesin bizi izlediğini fark etmemi sağlıyor, ama Woland bir eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üstündeki yere bastırıyor.

"Devam et. Beni patlat, güzel şey. Yapabileceğini biliyorum."

Boğazımı öper, ereksiyonu uyluğuma batar ve geçirdiğimiz geceden sonra nasıl devam edebildiğini anlamam.

"İnsanlar bakıyor," diyorum boğuk bir sesle, onun öpücüklerinin dikkatimi dağıttığı halde elimden geldiğince büyümü topluyorum.

"Görmelerini istiyorum. Sen sadece benimsin. Herkes görecektir," diyor ve tekrar dudaklarıma yaklaşıyor.

Derin öpücüklerle beni yutar, sesinin titreşiminden dudaklarım karıncalanana kadar zevkle mırıldanır. Eli bacaklarımın arasına daldığında, parmağı beni onun penisine hazırlamak için arka girişime bastırır, ben de büyümü serbest bırakırım.

Onun dediği gibi yapmaya niyetliyim - onu havaya uçurmaya - ama Woland, büyüyü yapmak için kullandığım muazzam güce rağmen kıpırdamıyor bile. Bana bakmak için yeterince uzaklaşıyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor.

"Ama yine de, senin üstüneyken beni hiçbir şey itemez."

Parmağı tam orada, beni ısıtıyor, ıslatıyor ve rahatlatıyor, ve ben daha hızlı nefes alıyorum, vücudumun ona bu kadar hevesle tepki vermesinden nefret ediyorum, izleyen kalabalığın fısıldamalarına rağmen, onun kadar utanmazca.

"Woland," diyorum dişlerimi sıkarak. "Lütfen. Burada olmaz."

Onun yalvarışımı görmezden gelip, birkaç düzine isyancının önünde, yerde beni alacağını bekliyorum, bu yüzden boğazımdan çekilip yanağıma nazik bir öpücük kondurduğunda şaşırıyorum.

"Şimdi nasıl?"

Gölgeleri her yönden bizi kaplıyor, ağır nefeslerimiz dışında ortam sessizleşiyor. Saklandığımızı bilerek rahatlıyorum ve o, bir an bile beni öpmeyi bırakamıyormuş gibi dudaklarıma dalıyor.

"Büyü kullanışın beni çok tahrik ediyor," diyor öpücükler arasında, dudakları yumuşak ve sıcak. "Beni şaşırtmayı başarmanı seviyorum. Çok akıllısın."

İçime girdiğinde, bir anlık bir acı, gerilme ve patlama hissediyorum. Yüzümü çevirip yüzümü buruşturuyorum, o da şakaklarımı okşayarak beni rahatlatıcı ve övgü dolu sözler fısıldıyor.

"Birazdan acısı geçecek. Lanet olsun, içimdeyken çok iyi hissediyorum. Çok büyülüsün. Benim mükemmel kızım. Hadi, seni orgazma ulaştırayım. Daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

Parmaklarıyla beni orgazma ulaştırdı, sonra uzun, düzenli hareketlerle beni becerdi ve ben, bu sefer dikenler olmadan içime boşalana ve gölgeleri dağılana kadar nerede olduğumuzu unuttum.

Fısıldayan sesler geri döner ve o memnun bir homurtuyla içimden çıkarken, izleyicilerimizin farkına varırım. O çoktan ayağa kalkmış, parlak penisi uylukları arasında sallanırken, ben aceleyle yırtık giysilerimle kendimi örterim.

"Onun ilerlemesinden memnunum," diyor Wera'ya, bariyerler kaybolurken eğitim alanımızdan çıkarken. "Ama sahada da test edilmeli."

Wera derin bir reverans yapar. "Uygun bir test tasarlayacağım."

Giysilerimi büyüyle yamalar, kemerimi düzeltir ve az çok giyinik hale gelirim. Yüzümün kızardığını, alnımın terlediğini biliyorum ve etrafa baktığımda, meraklı bakışlarıyla duyarsız olan çok sayıda büyülü gözle karşılaşıyorum. Draga neşeyle elini sallıyor, sonra gözlerim Lech'in mavi gözleriyle buluşuyor.

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır ve bana kısa bir baş selamı verir. Onu etrafta görmüştüm, ama benim arkadaşılığımın nefret ettiğini söylediğinden beri onunla konuşmamıştım

konuşmadım. Göğsümü bir hü­zün sıkıştırıyor ve onu bastırarak, keskin bir hareketle uzaklaşıyorum.

"Gidelim."

Woland elimi tutar, başparmağıyla birkaç kez cildimi okşar. Beni demirhaneden çıkarır ve yalnız kaldığımızda, sırtımı duvara dayar, ön kolunu başımın üzerine koyar.

"İyi misin?"

O aldatıcı, altın rengi gözlere bakıyorum, çaresizce onların ötesine, zihninin derinliklerine bakmaya çalışıyorum. Ne düşünüyor? Kafam karışıklıkla dönüyor, ama irislerinin parıldayan altın rengi hiçbir cevap vermiyor. Endişeli kaşlarının eğimini bile güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.

"Hayır," diyorum sonunda, o parmak eklemleriyle yanağımı okşarken. "Yalnız kalmak istiyorum. Kaçmaya çalışmayacağıma söz veriyorum."

Eğlenerek burnunu çekip bir kez başını salladı. "Seni beş dakika bile yalnız bırakamayacak kadar bencilim, evcil hayvanım. Aç mısın? Ortak salonda yemek yiyeceğiz. Ağrın varsa seni taşıyım."

Bu kadarı fazla. Fazla sevgi, fazla söz ve fazla *Woland*. Onunla hiç bu kadar uzun süre bir arada kalmamıştım ve bu korkunç bir yük. Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslarım.

"Seni anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok," diyor nazikçe, yanağımı avuçlayarak. "Bir gün, her şey anlam kazanacak."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oyuncak

Bir hafta bulanık bir şekilde geçer. Woland yanımdan ayrılmaz, her gece içimde derinlere gömülür ve gündüzleri beni her yere götürür. Ona karşı koyamam, ama konuşmayı bırakır ve sadece doğrudan sorulara cevap veririm. Artık tek bir amacım var: onun bir yalancı olduğunu hatırlamak.

Bu zor. O tatlı ve şefkatli, sürekli beni öpüyor. Her sabah saçlarımı örüyor, yemeklerimi yediriyor, beni becerirken aşk dolu sözler fısıldıyor. Göz kapağımda sinirsel bir tik ve iç kolumda hiçbir bitki ya da sihirle tedavi edilemeyen mantıksız bir kaşıntı oluşuyor.

Kısa süreliğine üssü terk ediyor, ben hasta odasında meşgulken üç saat, Rada ve Lutowa ile sohbet ederken iki saat. Asla tamamen yalnız kalmıyorum.

Nefes almak zor.

Hayatım boyunca çoğunlukla yalnızdım. Ve kendime bunu sevdiğimi ve en iyisi olduğunu söylese de, bir parçam arkadaşlık arzuluyordu. Ida'ya ve köydeki diğer kızlara baktım, nasıl hep gruplar halinde dolaştıklarını, el ele tutuştuklarını, gizli fısıltılarla konuştuklarını gördüm. Yoğun yaz günlerinin ortasında çiftlerin ahırlarda hızlı kaçamaklar için ortadan kaybolmalarını izledim ve *ben de bunu istiyorum diye* düşündüm.

Bu yüzden, şimdi sürekli bir arkadaşım olduğu için, bunun bu kadar iğrenç olması bir tür şok. Sadece çarşafların tenime dokunduğu, tek başıma bir gece geçirmeyi hayal ediyorum. Banyoda giderek daha uzun süre kalıyorum, sadece nefes alıp, iki avucumu soğuk, hissiz duvara bastırıyorum, çünkü dışarı çıkar çıkmaz o orada, gözlerinin ağırlığı üzerimde bir tasma gibi.

Yalnız kalmayı bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte böyle. Kalbim de yardımcı olmuyor. Her gün, özlem ve umutla atıyor, onun öpücüklerini ve gülümsemelerini susuz toprak gibi içmek istiyor, ve her gün, ona bu besini vermiyorum.

Onun yalanlarını hatırla. Ona güvenme. Onun ne olduğunu hatırla.

Bir sabah Wera bana şehirde gizli bir kurtarma görevine katılacağımı söylediğinde, içimden büyük bir rahatlama ile iç çekiyorum. Lech'in beni korumak için bana eşlik edeceğini ve komutanın kendisi olacağını söylediğinde bile bu rahatlama geçmiyor.

"Sen bizim şifacımız olacaksın ve her şey yolunda giderse, savaşmana gerek kalmayacak. Muhafız kulesinde hapsedilmiş iki isyancıyı kurtaracağız. Yarın yargılanacaklar, bu yüzden bu gece harekete geçeceğiz."

Ona daha fazla ayrıntı istediğimde, hiçbir şey için endişelenmeme gerek olmadığını, sadece onun talimatlarını izlememi söyleyen küçümseyici bir tonla cevap veriyor.

Woland, eğitim seansımın sonunda tam zamanında beni almaya geldi.

"Sen de geliyor musun?" diye soruyorum, beni yalnız bırakıp bırakmayacağını merak ederek.

"Yakışıklı halimle değil," diyor göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Ama güvenliğini sağlamak için birkaç gölgeyi seninle göndereceğim. Güzel gelincik kızıma hiçbir şey olmasına izin vermem."

Kalbim göğsümde hastalıklı bir şekilde çarpıyor, o övgü kırıntısını içime çekmek için can atıyor.

Çenemi sıkıp bunu inkar ediyorum.

Bir yalan daha. Kaçmadığımı kontrol etmek için beni izleyecek.

"Bu nasıl oluyor?" diye soruyorum, o ortak yemek odasında yanıma oturduğunda, birkaç tabak havada süzülerek önümüze konarken. "Gölgelerini ne kadar uzağa gönderebiliyorsun?"

Elleri, yemem gereken her şeyi bir tabağa yerleştirip, elindeki çatalı bana uzatırken, kuyruğunu belime doladı. Ben de içimden gelen bir dürtüyle, belki biraz fazla sertçe, kuyruğunun üçgen ucunu tuttum. O titredi ve bana şehvetli bir bakış attı.

"Dikkatli ol, orası hassas. Soruna cevap vermek gerekirse: Onları yeterince uzağa gönderebilirim. Endişelenmene gerek yok. Seni tehdit eden bir şey olursa, göz açıp kapayıncaya kadar orada olurum."

Kalbimin kemik isteyen bir köpek gibi heyecanla havlamasını bastırıyorum ve onun sözlerini kafamda tercüme ediyorum: *Kaçmaya çalışırsan, üç adım atmadan seni yakalarım.*

"Kendimi çok güvende hissediyorum," diyorum, ses tonumu değiştirmeden, bırakmadan önce tırnaklarımı keskin bir şekilde kuyruğuna batırıyorum. "Lütfen kendi başıma yemek yiyebilir miyim?"

"Hayır." Yumuşak, otlarla tatlandırılmış peyniri çatala koyar. "Sana şımartayım, tatlım. Eşime bakmayı seviyorum. Bunu sonsuza kadar yapabilirim."

Tiksinti duyduğum için titrememi bastırmaya bile zahmet etmiyorum. *Tanrılar*. Sadece bir hafta bile, uyanık olduğum her dakika onun yüzünü görmek zorunda kalmamak için kendimi kör etmek gibi radikal önlemler almayı düşünmemi neden oluyor. Bunun sonsuza kadar devam etmesi mi? Ölmeyi tercih ederim.

"İyi ki ben ölümlüyüm," diye mırıldanıyorum, onun beni duymasını umursamadan.

Woland sadece gülüyor ve bana bir çatal dolusu yumurta yediriyor. Sürekli onun kontrolü altında olduğum sürece, ne dediğim ya da ne yaptığım umurunda değil.

Başlangıçta en azından ona inanıyormuş gibi davranmak istedim, ama bu kafamı çok karıştırdı. Belki ona güvensizliğimi ve rahatsızlığımı göstermek bir hatadır, belki ona güvendiğime inanırsa beni rahat bırakır, ama bunun bedeli çok büyük olur. Kalbim zaten ipin ucunda.

Yemeğimi bitirip kefirimi içtikten ve ağzımı peçeteyle dikkatlice sildikten sonra, "Bu iyi bir eş," diye homurdanıyor. "Sadece hızlıca seviş, sonra Nienad'a kaçabilirsin."

Gözlerimi kapatıyorum, o yüzünü boğazıma gömüyor, sıcak dudakları karnıma karıncalanma hissi veriyor. Her gece beş ya da altı kez, sonra da gün içinde iki kez sevişiyoruz ve ben itiraz etmiyorum. Birincisi, bundan zevk alıyorum. Amımı sikmeye çalışmıyor ve hamilelik tehdidi ortadan kalktığı için, zevke kendimi kaptırıp şu anda hayatımın ne kadar korkunç olduğunu unutabiliyorum.

İkincisi, onun için ne olduğumu hatırlamama yardımcı oluyor. Aşk nesnesi değil, sadece bir *nesne*. O benim içimi sikiyle sürerken, saçlarıma ağır ağır nefes alırken, öyle hissediyorum.

Onun kullandığı bir şey gibi.

"Bankta diz çök ve masaya yaslan, aşkım," diyor, ellerini kullanarak beni kaldırmaya çalışıyor. "Kimse görmeyecek, söz veriyorum."

Bu tam olarak doğru değil. Bana ne yapacağını asla saklamaz ve ancak insanların beni çıplak gördüğünden emin olduğunda, eli bacaklarımdan arasında, gölgeleri üzerimize düşerek bize mahremiyet sağlar. Genellikle hala içimdeyken onları serbest bırakır, böylece tebaası onun sikiinin benim vücudumdan, ıslak ve yapışkan bir şekilde çıktığını görür.

Söyleneni yapıyorum, heyecanla titriyorum. Bunu istememe izin veriyorum, çünkü on beş değerli dakika boyunca, ben sadece kullanılacak bir beden olacağım, o da içimdeki bir penis olacak ve dünya siyah dumanın girdabında yok olacak. Ne kadar rahatlatıcı, orgazmlar arasında varolmadığım bu an, onun büyüğü benden meyve suyu gibi sıkıyor.

Altımda, masa ve bank onun için mükemmel bir uyum sağlamak üzere yükseliyor. Arkamda duruyor ve eteğimi kaldırıyor, parmağı zaten kıvrımlı ve hoş geldin der gibi kıvrılan kıcıma giriyor, böylece onu alabiliyorum. İçimde birkaç kez hareket ettiriyor, zevkle mırıldanıyor.

"Gördün mü? Çok itaatkarsın, benim için çok iyisin, ama yine de seni daha da çok istemeden duramıyorum. Böyle olacak, aşkım. Tamamen benim olsan bile, seni sonsuza kadar isteyeceğim. Sana bakacağım. Göreceksin. Daha fazla aç."

Dizlerimi daha da ayırıyorum. Başım masanın üzerine katlanmış kollarımın üzerinde rahatça yatıyor ve gözlerimi açıp henüz gizlenip gizlenmediğimizi kontrol ediyorum. Gizlenmemişiz. Üç masa ötede oturan kızaran bir wila'nın gözlerine bakıyorum. Gözlerimi kuvvetlice kırpyıyorum, o da gözlerini kırpyıyor ve Woland iki parmağıyla geri dönüyor, diğer eliyle enseme kavryıyor.

Ben tamamen uysal olduğum için bunu yapmasına gerek yok, ama kontrolü çok seviyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Bana açılmanı seviyorum, tam bana sığacak kadar geniş. Bak, evcil hayvanım, bugün saklanmak istemiyorum. Burada ondan az kişi var. Gözlerini kapatıp yalnız olduğumuzu varsayabilirsin, tamam mı?"

Zorlukla yutkunuyorum. Vücudum zaten titriyor, gevşemiş ve istekli, ve o parmaklarını içimde hareket ettirmeye devam ediyor, pürüzsüz kaslarıma her yavaş kayışı beni biraz daha derine hissetmek için daha fazla kıvrılmaya zorluyor.

"Ya görünmek istemediğimi söylersem?" diye soruyorum, umursamadığını söylemesini bekliyorum.

"O zaman saklanınız. Ama tatlım, sen bunu iyi karşılıyorsun. Şu halimize bak. Ben seni parmaklarımla sikiyorum ve sen rahatlamışsın, yakında herkesin gözü önünde boşalacaksın. Hazırsın."

Hazırım. Neden bizi hiç saklamadığını, neden insanların bunu görmesini sağladığını sonunda anlıyorum. Beni bu ana getirdi, beni halka açık çıplaklık ve dokunmaya duyarsızlaştırdı.

"Sana bu kadar saygı duyduklarına inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Tek yaptığın beni takip etmek ve sikmek."

"Onlara istediklerini veriyorum," diyor, pençelerini saçlarıma gömerek en lezzetli şekilde kafa derime bastırıyor. "Ayrıca başka bir isyan saldırısı planlamak için de çok çalışıyorum. Tatlı kıçın bana ilham veriyor. Peki, tatlım. Gölgelemin korumasından çıkıp seni sikebilir miyim?"

Karnımdaki kıvrılan, sıcak hissin tek açıklaması, her beni siktiğinde sapıklıklarının bana da bulaşmasıdır. Çünkü birkaç gün önce bile düşünülemez gibi görünen şey, şu anda beni daha da ıslak ve ateşli hale getiriyor, çünkü tam burada, tam şu anda sikilmeyi düşünüyorum, muhtemelen o zavallı insanların kahvaltısını mahvederek. İç çekip dirseğime başımı yaslıyorum.

"Tamam."

Başımı kaldırdığımda, wila hala oradaydı, yanında bir chochol kadını oturuyordu. Gözlerini bize dikmiş fısıldaşıyorlardı ve bakışlarımız kesiştiğinde gözlerini kaçırmadılar. Woland çekildi ve sert sikini arka deliğime bastırdı, klitorisime dokunmak için elini uzatırken bir an durdu.

"İçine girdiğim anda yüksek sesle çığlık atarak orgazm olacaksın, evcil hayvanım," diyor sessizce, sesi konsantrasyondan gergin. "Ve acı çekiyormuşsun gibi görünecek, o insanlar senin adına dehşete düşecekler, ama hiçbirisi senin aslında hiç olmadığı kadar sert boşaldığını bilmeyecek."

Sesi kısık ve hevesli, ve anlıyorum ki bunu gerçekten seviyor, halka açık yerlerde sevişmeyi ve oyun oynamayı. Bir an sonra, sert ve acımasız bir hamle ile içime giriyor ve sihir pelvisime çarpıyor, içimi pençeleriyle kavrayıp bırakmıyor.

Çığlık atıyorum. Klitorisim ve vücudumun her yeri keskin kenarlı zevkin acımasız akımlarıyla titriyor ve zonkluyor, o kadar iyi, o kadar korkunç ki, gözlerimden yaşlar akıyor. Beni sertçe ve homurdanarak sikiyor, karnım ağrıyana ve nefesim sığlaşana, ciğerlerimde tam bir nefes alacak yer kalmayana kadar içime hiç olmadığı kadar derin giriyor.

Orgazm bir fırtına gibi içimi kaplar, ardından bir tane daha gelir, sonra bir tane daha, ve tek yapabildiğim ulumaktır, tırnaklarım masanın üstünü çizerek altlarına kıymıklar batırır. O arkamda bir güçtür, her kalça vuruşunda kalça kemiklerim masanın kenarına batar, moraracağımı bilene kadar.

Hızlı ve acımasız, orgazmım bittiğinde, zevk alamayacak kadar gergin ve konuşamayacak kadar hassas kalıyorum, yüzümü kollarımın arasına saklayıp, kanayan ellerimi yumruk yapıyorum. Onun şiddetli saldırısı beni şok ediyor. Beni daha önce hiç böyle sikmemişti.

"Çok iyi... Her santimini alıyorum..."

Sesi gırtlaktan geliyor, o kadar hayvani ki, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Pençeleri keskin bir acı ile kalçalarıma saplanıyor ve ona durmasını söylemeliyim, ama şimdi onu göğüs kafesimin arkasında hissediyorum ve bir kelime bile söyleyecek nefes alamıyorum.

Ama yapabilirsem bile, yapmazdım. Bu mükemmel, bizim her şeyimizin tam bir özeti. O, efendi, ben ise onun oyuncağı. *Al şunu*, kırık kalbime söylüyorum. *Bir kadını böyle beceren bir adam onu sevemez. Al şunu bir kez ve sonsuza kadar, ve o aptalca umutları bırak.*

"Şu haline bak... Sadece kabul ediyorsun..."

Hayvan gibi homurdanıyor, içime o kadar derine giriyor ki, onu boğazımda hissediyorum. Nefes alamıyorum. Görüşüm kenarlardan kararıyor ve başka bir orgazm beni mengene gibi sıkıyor, sıkı ve ısırıcı. Woland geliyor, içimi spermeleriyle doldururken derinlerde zonkluyor ve bittiğini düşündüğümde, başımı yukarı çekip dişlerini enseme geçiriyor.

Kalçaları tekrar esniyor. Hala beni sikiyor.

"Ve hala dayanıyorsun," diye homurdanıyor, başımı titreyen kollarımın üzerine bırakıyor. "Yapabileceğini biliyordum. Lanet olsun, biliyordum. Sen mükemmelsin."

Onun büyüğü bana saldırıyor, vücudumun her zerresinden zevk alıyor. Tamamen yenilmiş, herkesin gözü önünde fethedilmiş bir şekilde inliyorum ve Woland durmuyor. Beni tamamen teslim olarak alıyor, ağzından saçma, imkansız sözler çıkıyor.

"Seni seviyorum, güzel şey... Beni alıştırmı seviyorum... Sana çocuk vermek için sabırsızlanıyorum... Hepsi benim olacak... Benim mükemmel cadım."

Ve ben bunu anlamıyorum. Beni bir nesneymişim gibi sikiyor, kesinlikle bir insan değilmişim gibi, ve bu tür seks benim güvenli alanımdı, onun yalanlarına rağmen aramızda neler olduğunu bildiğimin garantisiydi. Ama şimdi beni mümkün olan en aşağılayıcı şekilde sikerken beni sevdiğini söylüyor ve ben ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Daha da kötüsü, çevremizdeki insanlar onu duyuyor. Biri açıkça "Duydun mu? Onu sevdiğini söyledi" diye mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum. Onlara hayır, yanlış duydunuz demek isterdim, ama Woland'ın şiddetli darbelerinden nefesim kesiliyor ve konuşamıyorum.

"Benim sikim için, *benim* için ne kadar mükemmel bir yuva," diye homurdanıyor, kendini o kadar derine sokuyor ki, bir daha çıkabilecek mi diye merak ediyorum. "Çok güzel... Çok iyi... Benim mükemmel kızım..."

O durduğunda, orgazmı beni derinden sarsarken, zayıf bir şekilde titrememe neden olan hıçkırıkları engelleyemiyorum. Yüzüm kollarımın arasında,

tamamen aşağılanmış halimi gören herkesten saklanıyor. Göğsümde, kalbim şarkı söylüyor.

Gördün m? Belki hiçbir erkek sevdiği kadını bu şekilde sikmez, ama o sikiyor. Beni seviyor. Beni gerçekten seviyor.

O lanetli sözleri ilk kez söylediği haftadan bir hafta sonra yenik düşüyorum. Ve Woland beni kollarına aldığında, ben parçalanırken gölgeleri bizi mahremiyet için sarıp sarmalarken, onun kucaklamasından memnun olmaktan başka bir şey yapamıyorum.

O beni seviyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mavi

"Neden ağlıyorsun, tatlım?" diye soruyor, dikkatli parmaklarıyla yüzümü kollarımdan uzaklaştırıyor. "Bir yerin ağrıyor mu? Ne oldu, güzelim?"

Ona gerçeği söyleyemeyeceğimi bilerek başımı sallıyorum. O zaten çok kendini beğenmiş, her "evet" dediğimde çok gururlu ve memnun oluyor. Şimdi gözleri endişeyle kırışmış, ama yine de beni herkesin önünde ele geçirme, beni onun penisi üzerinde orgazm ettirme zaferiyle parıldıyor. Bir bakıma çok basit biri. Tek ihtiyacı olan beni dört ayak üstüne getirmek.

"Söyle bana, aşkım. Çok mu fazlaydı? Bunun hiç olmamış gibi unutmanı ister misin? Yapabilirim, biliyorsun."

Sesi hafif, açıkça şaka yapıyor, ama yine de korkudan kaskatı kesiliyorum. Woland gülüyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor.

"Bir süreliğine halka açık yerlerde gösteriş yapmayı bırakabiliriz, tamam mı? Bir dahaki sefere özel olarak sevişiriz. Kendini sevildiğini ve şımartıldığını hissetmeni sağlarım. Bu yardımcı olur mu?"

Kafamı şiddetle sallıyorum. Hayır, işe yaramaz. Beni kullandığını söylemesini, benim onun için ne kadar önemsiz olduğumu göstermesini istiyorum, ama bunu yapsa bile artık her şey bitti. Aptal, muhtaç kalbim kazandı.

O beni seviyor.

"Oh, kanıyorsun. Ellerini göster bana."

Elimi çok nazikçe avucuna alıyor. Neredeyse hiç acı hissetmeden, kıymıklar tırnaklarımın altından çıkıyor ve ben tekrar iyiyim, kan yok, parmağımda bir çizik bile yok.

Bir elini ağzına götürüyor, her parmak ucunu öpüyor, sonra diğerini. Gözlerimiz buluştuğunda, gözleri sıcak ve biraz yaramaz.

"Bunda kötü olacağımı sanıyordum, ama bana bak," diyor gizli bir gülümsemeyle. "Bunda iyiyim, değil mi? Söyle bana, aşkım. Seni sevmekte ne kadar iyi olduğumu söyle."

"Çok iyisin," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kaçırarak. Yanaklarım yanıyor.

"Ve dikkatimi dağıtırsın. Bu gece bir görevim olduğunu hatırlıyor musun? Hazırlanmam lazım." "Biliyorum," diyor coşkulu bir gülümsemeyle, kollarını havaya kaldırarak.

rahat bir esneme. "Evet, tabii ki, seni rahatsız etmeyi bırakacağım. Ayrılmanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum, biliyor musun? Sanki seni hiç gözden kaybetmek istemiyorum gibi. Benim mükemmel kızım."

Üzerime atlayarak, uzun ve derin bir öpücük çaldı ve ben de çaresizce karşılık verdim. Bunun bir yalan olabileceğini kendime hatırlatmaya çalıştım, ama kalbim buna izin vermedi, ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. O bu konuda çok *iyiydi*. Aşık olmakta mı, yoksa öyleymiş gibi davranmakta mı, bilmiyorum. Ama beni gözleriyle takip edişi, bana dokunmaktan vazgeçememesi, sürekli öpüşmesi... Hepsi çok inandırıcıydı.

"Bu fırsatı değerlendirip işe döneceğim," diyor, şehvetli ağzı tiksinti ile bükülüyor. "Yapacak çok iş var, aşkım, ama ben burada kalıp *seninle* olmak istiyorum. Güvenli olduğundan emin olmak için görevini kontrol edeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

Hemen gitmiyor. Uzun bir süreç, birçok öpücük ve okşama, Woland'ın gözleri şehvetle parlıyor. Bana gerçekten aşıkmış gibi bakıyor ve daha önce buna nasıl direnebildiğimi anlamıyorum.

"Uslu ol. Beni özle, aşkım."

Sonunda gittiğinde, ani sessizlikte oturuyorum, kafam karışık, kalbim çarpıyor. Bu oda çok büyük ve üşüyorum, en yakın şöminede ateş yanmasına rağmen titriyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Sırf gelip gelmeyeceğini görmek için onun adını çağırma gibi saçma bir içgüdüyü bastırıyorum. Sonunda biraz huzur ve sessizlik buldum. Onu aşk acısı çeken bir aptal gibi özlemek yerine mutlu olmam gerek. Ayrıca Woland'a gerçeği söyledim. Hazırlanmam gerek ve dikkatimin dağılması bana yarar sağlamaz.

Önümde yoğun bir gün var. Ve cevap bulmam gereken önemli bir soru.

"Ne yetiştiriyorsun?" diye soruyorum Lutowa'ya, onu nihayet bitki atölyesinde bulduğumda, elleri kocaman bir saksı toprağına gömülü halde.

"Hiçbir şey. Sadece huzursuz hissediyordum. Bu beni rahatlatıyor."

Saksıdan gözlerini ayırmıyor ve atölyenin çok parlak ışığında, siyah toprağın nasıl solduğunu, bir şekilde inceldiğini, artık zengin ve verimli değil, fakir ve tükenmiş olduğunu fark ediyorum. Lutowa mutlu bir şekilde iç geçiriyor, kemikli yanakları biraz kızarıyor.

"Bugün yemek salonunda eğlendiğini duydum," diyor, bana dönerek koyu renkli kaşlarını kaldırıyor. "Birçok kişi bahislerini kaybetti, biliyor musun? Wera, o düellodan sonra bir gün içinde seni kovacağını söyledi. Benim bahsim, senin aylarca onun gözünde kalacağına."

Uzun ve sakın bir nefes alırım. "Desteğin için teşekkürler. Sana bir sorum var."

Odanın köşesindeki lavaboda ellerini yıkadı. Öyle kambur dururken, yüzü çok zayıf, gözleri çok büyük, ürkütücü bir çocuk gibi görünüyordu. Uzun saçları yere kadar uzanıyordu. Onun asırlık olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ama yetersiz beslenmiş bir kız gibi görüldüğü için bu çok zor.

"Bir strzyga'yı öldürmek veya etkisiz hale getirmek için en iyi zehirin ne olduğunu bilmek istiyorsan, sana iyi haberlerim yok. Çoğu maddeye karşı bağışıklıkları var. Weles onları, tıpkı bizim gibi, biedalar olarak yarattı. Onun yarattıkları, en iyi tür bieslerdir, dayanıklı, güçlü ve dünyayı tamamlamak için yaratılmışlardır. O, ne yaptığını gerçekten biliyordu. Artık ortaya çıkmaması çok yazık."

"Hayır. Hafıza değiştirme büyüsünü durdurmanın bir yolu var mı bilmek istedim."

Bir an donup kalır, bana keskin, çok delici bir bakış atar. Yutkunur ve onun bakışını tutarım, Lutowa yavaşça başını sallar, yüzümü inceler. Sonunda konuşur.

"Var. Sana öğreteceğim."

Rahatladığım için ona sarılmak üzereydim, ama bieda sevgiye pek sıcak bakmıyordu, bu yüzden mesafemi korudum. Neden kendimi korumak istediğimi sormadı, bunun yerine hızlı ve dikkatli bir açıklamaya başladı.

"Zihin büyüleri alengirli ve çoğunlukla unutulmuş, belirsiz bir büyü dalıdır. Gereken hassasiyet ve güç nedeniyle uygulaması zordur. Bu yüzden çoğu insan kendini korumayı düşünmez bile. Açıklar, zihinlerine gözlerinden kolayca erişilebilir."

"Gözleri mi?"

Kafasını sallayarak onayladı ve bir adım yaklaşarak yüz yüze geldi, büyük, koyu renkli gözleri benimkilerle aynı hizaya geldi.

"Bunu bilmelisin. Birinin gözlerine bakmak, en samimi iletişim şeklidir. Çünkü o kişinin ruhuna doğrudan bakıyorsun."

Anlıyor musun? Ne kadar yoğun olduğunu?"

Gözlerimi kırıp yutkunuyorum, çünkü evet, haklı. *Çok* yoğun. Lutowa memnuniyetle başını sallar ve bir adım geri çekilir.

"Neyse ki, kendini korumak başarılı bir hafıza büyüü yapmanın yarısı kadar bile zor değil. Gözlerinin hemen arkasına, kafanın içine bir bariyer koyman gerekiyor. Bu, sihrinin bir kısmını tüketecek ve onu niyetle tutman gerekecek. Zor olan kısım da bu. Birinin sana büyü yapmasını bekliyorsan, bu kolaydır, ama ya uyarı vermeden yaparsa? Bu yüzden bariyerin her zaman açık kalması gerekiyor. Her sabah uyandıktan hemen sonra ve muhtemelen birkaç saatte bir de yenilemen gerekir."

O, çuvaldan zengin ve nemli toprağı başka bir tencereye doldururken ben bunu düşünürüm.

Kulağı karmaşık geliyor.

"O zaman gözlerimi kapatmamam mı gerekiyor?" diye soruyorum.

O burun kıvrıyor. "Hayır. Büyüyü yapan kişinin büyüünün işe yaradığını düşünmesini istersin, çünkü aksi takdirde sana büyü yapmaya devam eder. Bu da zor bir iş, sanırım. Kendini büyülerinden koruduktan sonra bile, gülümsemek ve onların unutmamı istedikleri şeyi unutmuş gibi davranmak zorunda kalacaksın."

Mutlu bir ifadeyle ellerini toprağı batırıyor ve ben de bir çalışma tezgahına atlayıp, düşünmek için dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Sonuçları korkunç geliyor. Woland bana zarar verip sonra bunu unutturursa, hatırlamıyormuş gibi davranmam gerekecek.

"Peki, bu bariyeri nasıl kurabilirim?" Lutowa topraktan tüm iyi şeyleri emmeyi bitirdiğinde soruyorum.

"Koruma ya da kalkan düşün ve bunu gerçekleştir. Büyüyle," diyor pek yardımcı olmayan bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet. Peki bunun işe yaradığını nasıl anlayacağım?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir dahaki sefere biri hafızanı silmeye çalıştığında, başaramayacak."

Kendimi korumak için basit bir yol olduğunu söylediğinde hissettiğim umut ve rahatlamanın çoğu yok oldu. Bu ne basit ne de kesin, ama başka seçeneğim var mı?

"Şimdi dene," diyor Lutowa, bana acıyarak. "İşe yarayıp yaramadığını anlayabilirsin. Kendini daha güvende hissedeceksin ve seninle dünya arasında bir duvar varmış gibi hissedeceksin. Her şey biraz daha uzakmış gibi."

Gözlerimi kapatıp deniyorum. Gözlerimin hemen arkasında, düşüncelerimi ve anılarımı koruyan, Woland'ın iğrenç büyüünü uzak tutan kalın, yarı saydam bir duvar hayal ediyorum. O kendini beğenmiş sırtışıyla bana uzandığını hayal ediyorum ve

kalbim çılgınca çarpıyor, onu şimdiden özlüyorum, ama zihnimde duvar görüntüsünü tutuyorum.

"Parlak parlıyorsun," diyor Lutowa eğlenerek. "Bu da gücünün bir parçası mı? Daha önce fark etmiştim ama sormak biraz kaba gelmişti."

Gözlerimi açıyorum. Lutowa sırtıyor. "Bu soruyu sorduğumu unut."

Gözlerimden bir şey içeri giriyor, araştırmacı, arayan sihirli dallar. Duvarıma çarpıyorlar ve ben birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak bu tuhaf, yapışkan hissi silkelemeye çalışıyorum.

"Ee?" diye sorar, bana bakarak. "Sana ne sormuştum?"

Kafamı salladım ve onun ne yaptığını anlayarak hemen duvarımı güçlendirmeye odaklandım. "Kırmızı parıltının güçlerimin bir parçası olup olmadığını sordun. Bu sinsi bir soruydu, Lutowa. Ama teşekkür ederim. Sanırım işe yaradı."

"Tabii ki işe yaradı. Wera ile intihar görevine çıkmadan önce başka bir şey öğrenmek ister misin? Önlem olarak sana strzyga'yı nasıl öldüreceğini öğretebilirim. Muhtemelen seni öldürmeye çalışacaktır. Tabii ki çok açık bir şekilde değil. Seni bir çukura falan itecektir."

İnleyip başımı sallıyorum. Bir strzyga'yı nasıl öldüreceğimi biliyorum — masum birinin kanıyla ıslatılmış bir bıçakla — ve elimizde masum kimse olduğunu sanmıyorum, belki Dar hariç. Ama kim bilir. Belki onu hayata döndürerek masumiyetini çalmışımdır.

Akşam nihayet geldiğinde, kurtarma ekibinin küçük olduğu ortaya çıktı - sadece ben ve dört kişi daha. Lech yanımda duruyor, çilli yüzü ifadesiz, gözleri soğuk. Onun ve Wera'nın dışında, kendini çilingir zanaatkar olarak tanıtan çokol bir kadın olan Lena ve bir latawica da var.

Soluk tenli, zayıf, sönük bir kadın, neredeyse saydam gibi görünüyor. Gözleri ve dudakları çok hareketli, sanki sessizce bir şeyler mırıldanıyormuş gibi sürekli hareket ediyor. Gözleri soluk gri, beyaz kirpiklerle çevrili, saçları da beyaz, ensesinde birkaç saman teliyle bağlanmış.

Onlardan birkaçını etrafta gördüm ve ona bu kadar yerin altında ne yaptığını sormak için can atıyorum. Bir latawica'nın gücü rüzgârdır. Talihsiz ölümlülerin üzerine büyük fırtınalar ve kasırgalar çağırabilirler, istedikleri takdirde eşyaları ve hatta insanları çalabilirler.

Latawica'ya karşı en iyi koruma, fırtınanın kalbine bir bıçak atarak onu yaralamaktır. Neden geldiğini merak ediyorum ve hatta ona sorular sormak için sabırsızlanıyorum

sorular sormak için can atıyorum, ta ki o kuru, neredeyse nefessiz bir sesle adının Sara olduğunu söyleyene kadar.

Bu bana hoş olmayan bir sarsıntı yaşıyor ve sohbeti bırakıyorum. O, benim köyümden, hikayelerimi seven ve benden bir şeyler öğrenmek isteyen, ama Woland'ın veba taşıyan işareti yüzünden ölen Sara olamaz. Yine de, artık bana onu sonsuza kadar hatırlatacak.

"Her biriniz görevinizin ne olduğunu biliyorsunuz," diyor Wera sakın bir şekilde, gözleri yüzlerden yüze dolaşıyor. Bir kez olsun düşmanca davranmıyor ve ben minnettarım. "Görev basit: içeri girip kardeşlerimizi alıp çıkacağız. Diğer mahkumlarla ilgilenmeyeceğiz ve kaçınabileceğimiz sürece kavga etmeyeceğiz. Anladınız mı?"

Diğerleriyle birlikte başımı sallıyorum ve sonsuz merdivenleri tırmanmaya başlıyoruz. Ben sondan ikinciyim, Lech ise grubumuzu kapatıyor. Bana dokunmaktan o kadar nefret ettiği için, tökezlersem kenara atlayıp düşmeme izin verecek mi acaba?

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde "Nasılsın?" diye soruyor. Sesi biraz utangaç, biraz soğuk ve ağzını kapalı tutmasını istediğim biri gibi geliyor.

Onu cesaretlendirmemek için cevap vermiyorum.

Lech beni yalanlarım yüzünden reddetseydi ona bu kadar kızmazdım. Başka biri gibi davrandım ve bu yüzden benden nefret ediyorsa bunu anlayabilirdim. Ama mesele bu değil. Lech beni korkudan reddetti, çünkü bana yanlış bir sevgi ifadesi kullanırsa Woland'ın onu parçalayacağını düşünüyor ve ben bunu birçok açıdan nefret ediyorum.

Woland'ın bu kadar dengesiz davranışlarından nasıl korkabilir ve yine de ona saygı duyup onu takip edebilir? Sanki Lech başka bir insan gibi. Onun zeki, anlayışlı ve seçimlerinde son derece eleştirel olduğunu düşünüyordum.

Oysa, tüm insanlardan Woland'a tapıyor.

"Dar son zamanlarda katı yiyecekler yemeye başladı," diyor bir süre sonra.

"Çoğunlukla et.

Ejderha tarafı çok güçlü."

Bu sözler büyük bir barış teklifi olsa da, ben hiçbir şey söylemiyorum. Dar'ı birkaç günde bir görüyorum, ama istediğim sıklıkta değil. Eğitimim, hasta odası ve en önemlisi Woland tüm zamanımı alıyor.

"Gruplar halinde gideceğiz," diyor Wera, çıkış noktamız olan harap eve vardığımızda. "Jaga, Lech, siz birlikte gidin. Bir saat sonra nöbet kulesinde buluşuruz. Gidin."

Wera, chochol ve latawica ile ayrılırken Lech alaycı bir şekilde "Eski günlerdeki gibi" diyor.

İç çekiyorum. Onunla baş başa kalacağımı ya da yüzeyde gerçek anlamda boş zamanımız olacağını tahmin etmemiştim. Kaçabilir miyim? Hayır, Woland izliyor ve ayrıca kurtarma görevine gerçekten katılmak istiyorum. Bir kez olsun iyi bir şey yapayım. Artık nihayet bir fark yaratmama izin verildiğine göre, bu fırsatı iki elimle yakalayacağım.

"Yavaş gidelim," diyorum. "Nöbet kulesi çok uzak değil."

"Demek hala dilin var," diyor Lech, mavi gözleri alaycı bir şekilde parlayarak. "Merak ediyordum."

Vadi boyunca yürüyoruz, donmuş nehir dibi metal gibi parlıyor. Nefeslerimiz gece havasında kabarık bulutlara dönüşüyor. Kar yok ama dayanılmaz bir soğuk var ve muhtemelen sihrimi saklamam gerekse de, kendimi biraz ısıtıyorum.

Köprüde biri duruyor. Bir pelerinle sarılmış ve erkek mi kadın mı, hangi ırktan olduğunu anlayamıyorum. Uzun boylu ve duruşunda bir vakar var. Lech o kişiye aldırış etmiyor ama ben bakmaktan kendimi alamıyorum, büyüm kaşınıyor, belki de onu tanımıyorum ama bir yerden tanıyorum.

Birbirimizi geçerken, kişi bana dönüyor ve koyu, kalın kirpiklerle çevrili, yoğun mavi, muhteşem iki göz görüyorum. İnkâr edilemez bir şekilde kadınsı, doğrudan bana bakıyor.

Gözlerimi kırpiyorum ve kadın yok oluyor, havada hafif bir biberiye ve saman kokusu kalıyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kule

"Lech, gördün mü?" diye soruyorum, durup etrafa bakınıyorum.

Kadın yok, hiçbir iz bırakmadan. Hafif yaz kokusu bile soğuk kış havasında donarak yok oluyor.

"Neyi gördüm?"

Bir kez daha arkamı dönüyorum, ama köprüde yalnızız. Lech sabırsızlıkla bana bakıyor ve sonunda başımı sallayıp, bir şey gördüğümü sandığımı mırıldanıyorum. Köprünün diğer tarafında, en yakın lokantadan gelen kızarmış etin cızırtılı kokusu havayı dolduruyor, altın rengi ışıklar ve gürültülü sesler donmuş kaldırım taşlarına yayılıyor. Lech kapıya özlemle bakıyor.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Girmek isterdim, ama şimdi zamanı değil. Hepimizin rahatlayıp eğlenebileceği zamanlar çok uzun zaman önceydi. Düzgün bir kutlama yapmayalı yıllar oldu. Bu sadece benim için değil, herkes için zorlaşıyor."

Karanlık bir evin duvarında, kuyruk gibi ince ve çevik bir gölge kayıyor.

"Neyi kutlamak istiyorsun?" diye alay ediyorum. "Hiçbir şey kazanmadın ki. Efendin gece gündüz metresini sikmekle meşgul."

Lech bana kısa bir bakış atar, duygularını anlayamayacağım kadar hızlıdır.

"Doğru," diye kabul eder. "Seninle herkesten daha fazla zaman geçiriyor ama o da çok çalışıyor. Zamanın onu kısıtlamadığını biliyorsun. Umarım yakında kutlama yapmamız için bir nedenimiz olur. Komşu sokakları bir turlayalım. Etrafta çok sayıda yaya olup olmadığını görelim."

Dar sokaklar, köprünün açık alanından sadece biraz daha az soğuk. Etrafta kimse yok, dilenciler bile saklanmış. Eskiden güzel, üç katlı bir bina olan, yıldırımla yıkılmış bir harabeyi geçiyoruz ve Lech içinden alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Keşke bunu bir kez ve sonsuza kadar sona erdirecek bir yol olsaydı."

Sözlerindeki sessiz şiddet beni sarsar. Panik içinde, onun bir şekilde *bildiğini*, belki de Woland'ın ona kendimi feda ederek savaşı durdurabileceğimi söylediğini düşünürüm, ama Lech bana bakmaz. Yüzü gergin, gözleri aşağıya doğru bakarken dar bir merdiveni tırmanırız.

Woland'ın dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğini gerçekten düşünüyor musun?

Bu soruyu sormak üzereydim ki, tünellerde değil, Perun'un dünyasında olduğumuzu hatırladım. Burada casuslar, çoğu insan evlerinde saklanıp şöminelerin etrafında toplanarak baharı beklerken bile dinliyorlar. Zaten Lech'e sormak faydasız. O şeytana bağlı.

"Gidelim. Sokaklar bomboş."

Nöbet kulesi, gri taştan yapılmış uzun, silindirik bir yapı. Girişin iki yanında meşaleler yanıyor, sıkılmış bir ifadeyle nöbet tutan bir ejderha duruyor. Kulenin yanından koşarak geçerken bize bakmıyor bile, adımlarımız yankılanıyor.

"Buraya."

Lech beni kulenin neredeyse diğer tarafına götürüyor. Duvarın gölgesinde saklanmış olan Wera ve diğerleri bekliyor. Geniş basamaklar sokak seviyesinin altına, kulenin dibinde ikinci bir kapı olması gereken, şimdi duvarla kapatılmış bir yere iniyor.

"Sonunda. Sensiz başlayacaktım," diyor Wera, bana sabırsız bir bakış atarak. "Her şey planlandığı gibi. İçeri girip kardeşlerimizi alıp çıkacağız. Sara, başlayabilirsin."

Latawica kıpırdamıyor, ama etrafımızdaki hava kıpırdanıyor. Tam olarak rüzgâr değil, ama her nefes alışımında burun deliklerimi gıcıklayan bir tür titreşim. Kuleye baktığımda, ses çıkmasa da o da titriyor gibi görünüyor ve ayaklarımın altındaki zemin sabit.

"Bizi gizliyor," diye fısıldayarak açıklıyor Lech. "Biri bize yakından bakmadıkça görünmeziz."

Wera duvarla çevrili kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü. Kemerinden bir bıçak çıkardı ve avucunu kesti, kanıyla taşların üzerine, boyuna zar zor sığacak kadar büyük bir dikdörtgen çizdi. İşini bitirince, kapının ortasına bir işaret çizdi. Üçgen ve boynuzlar. *Weles*.

Fısıldadığı büyü çok sessiz olduğu için duyamıyorum, ama hemen işe yarıyor. Kanlı dikdörtgenin içindeki kayalar yok oluyor. Dışarıya nemli, kötü bir koku yayılıyor, idrar, ter ve ölüm kokusu, ve Wera başını sallıyor.

"Gidelim."

Lech elimi sertçe tutar ve bunun nedeninin, tıpkı Wera gibi karanlıkta görebilmesi olduğunu anlarım. Kör olmaktan nefret ederek, tedirgin bir şekilde onun peşinden giderim. Nöbet kulesinin içi bulanık ve dışarıdan daha da soğuktur. Dışarıda, sabah güneş ışığının zayıf bir umudu vardır. Burada ise, kalın duvarlar ve ateşin olmaması nedeniyle, yüzyıllardır süren bir soğuk hakimdir.

Wera bizi tamamen karanlıkta indiğimiz spiral merdivenlere götürüyor. Chochol kadını bir kez tökezliyor, şaşkınlık dolu nefes alışları dairesel merdivende yankılanıyor. Wera tsk tsk diyor ve bir sonraki adımı görebilecek kadar ışık veren soğuk, mavi bir alev küresi yaratıyor.

"Aşağıda muhafızlar yok mu?" diye fısıldayarak soruyorum, sesim o kadar alçak ki kendimi zar zor duyuyorum.

"Göreceğiz."

Lech'in sesi sessizdir, ama neşeyle titriyor. Ona baktığımda, zayıf ışıktaki dişleri mavi parlıyor ve sırttığını fark ediyorum. İyi. En azından upir zindanlarda eğleniyor.

Merdivenlerin dibinde, yol kalın bir kapı ile kapatılmış. Chochol zanaatkar kilidi çabucak açar ve ucuz hayvan yağı kokan meşalelerle aydınlatılmış alçak bir koridora gireriz. Alan dumanlı ve havasızdır ve koridorun her iki tarafında sıralar halinde kapılar vardır. En yakındaki kapının arkasından bir inilti gelir.

Wera kaşlarını çatarak gözlerini kapatır ve yüzünü bir o yana bir bu yana çevirir. Sonunda Lena'ya koridorun ortasındaki bir kapıyı gösterir. "Orada. Aç şunu."

Kısa süre sonra kapı açılır. Bir kişinin bile sığamayacağı kadar dar olan hücrede iki adam vardır. İkisi de ayakta. Oturmak veya uzanmak için yer yoktur.

"Siktir, geldin!"

Onlar upirlere benziyor. Yüzleri şişmiş ve kanlı. Duvara yaslanarak destek alıyorlar, ama konuşan adam olan biteni anlayacak kadar akıllı başında olsa da, arkadaşının gözleri bize odaklanmaya çalışırken yavaşça dönüyor. Burnu kırılmış, saman rengi saçlarının bir kısmı kopmuş.

Daha bilinçli olan upir hücreden düşer ve koridorun kirli zeminine ellerinin ve dizlerinin üzerine düşer. Pantolonu kirlenmiştir. Anlıyorum ki

anında anlıyorum ki, hücrelerde mahkumların kendilerini onurlu bir şekilde rahatlatmalarına imkan yok.

"Hadi. Sen de." Wera sabırsızlıkla diğer upir'e uzanır, ama o başını sallar, solgun, çatlamış dudakları ses çıkmasa da açılıp kapanır.

"Hayır, o duvara zincirlenmiş," der ilk upir, kalın bir metal halkayla çevrili ayak bileğini işaret ederek. "Onu açman gerekecek, ama bu bir tür büyü."

Lena çömelip prangayı incelemek için burnunu dirseğine gömer. Kemerindeki aletlerle prangayı kurcalar, ama bir dakika geçmeden ayağa kalkar ve başını sallar.

"Yapılamaz. Kilit yok."

Wera iç çeker ve koridorun her iki tarafına bakar. "Seni ne sıklıkla kontrol etmeye geliyorlar?"

Upir acı bir şekilde güldü. "Gelmezler. Ejderhalar buraya sadece yeni birini kilitlemek için gelirler."

"Kenara çekil."

Strzyga, üç değerli dakikayı kelepçeyi dürterek ve fısıldayarak büyü mırıldanarak geçirir. Metal bir an için gümüş rengi parlar, sonra tekrar matlaşır. Ayağa kalktığı anda yüzü asıktır.

"Ejderha olmayan kimse açamaz. Kırılması da imkansız. Zamanımız neredeyse doldu."

Upir'e bakıyorum. Zaten yarı ölü gibi görünüyor, ama gözleri sonunda odaklanıyor ve bizi sakın, neredeyse dingin bir çaresizlikle izliyor. Öleceğini biliyor, muhtemelen işkence görecektir ve alay edilecek, ve bununla barışmış durumda.

"Foss'u yakalayamaz mıyız?" diye soruyorum, düşünmeden ağızımdan çıkan sözler. "O bizim tarafımızda, değil mi? Ve bir ejderha. O açacaktır."

Wera bunu düşünür. "Hayır. Üst katlar düşman ejderhalarla dolu ve onun nerede olduğunu bilmiyoruz. Çok riskli."

Kalın prangayı inceleyerek daha hızlı düşünüyorum. Çıkmak için çok sıkı ve diğer ucu duvara sağlam bir şekilde bağlı. Çıkaramazsak veya kesemezsek, upiri kurtarmanın bir yolu yok.

"Gitmeliyiz," diyor Wera sert bir şekilde. "Sana huzurlu bir ölüm sunabilirim, kardeşim."

Upir ona göz kırptır. Gözleri ıslak. Yumruklarımı sıkıp başımı sallıyorum.

"Hayır."

Strzyga sabırsız ve öfkeli bir şekilde bana döner. "O zaman başka ne öneriyorsun? Onu açabilir misin? Çünkü sana şunu söyleyeyim, ben açamadıysam, senin gibi bir aceminin açmasını bekleyemem."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, açamam. Ama ayağını kesip daha sonra muhtemelen tekrar takabilirim. Belki. Neredeyse eminim."

Ani sessizlikte, upirin boğuk fısıltısı açıkça duyuluyor. "Yap şunu.

Lütfen."

Midem bulanıyor, ama onun gri gözlerine bakarken, biri berrak, diğeri patlamış bir damardan kanlı, sadece başımı sallayabiliyorum. Ejderhaların onun ne yaptığını düşündükleri umurunda değil. Woland'ın takipçisi olup olmadığı umurunda değil. Bu adamı kurtaracağım, çünkü kimse böyle bir hücrede çürümeyi ya da yüzlerce insan bahis yapıp tezahürat ederken kana susamış canavarlar tarafından parçalanmayı hak etmiyor.

"Üç dakikan var, sonra gitmemiz gerekecek," diyor Wera, sesi gergin.

Upirin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, ne kadar kirli olduğu umurunda değil. Kokusu beni pek rahatsız etmiyor, sihir kullanarak pantolonunun bacağı kesiyorum ve kelepçenin etrafındaki derisine dokunarak kesmek için en uygun yeri buluyorum. Kelepçe çok sıkı ve bacağı şişmiş. Biraz yağ işimi görürdü, ama yanımda malzeme getirmedi.

Bugün Nienad'a ne getirmem gerektiğini sorduğumda, bana büyümü ve ellerimi getirmemi söyledi. Savaş şifacıları malzeme taşımazlar, sadece yumurta taşırlar, çünkü büyüden daha hızlı bir şekilde işinizi halledebileceğiniz bir araç yoktur.

Bu onun sözleri, benim değil.

Kelepçenin hemen üzerindeki şişmiş bacağı muayene ederken, Swietko'nun yüzü zihnimde canlanıyor. *Bu*, hayatımda keseceğim ilk uzuv olmayacak olması inanılmaz, ama en azından bu sefer bunu sihirle yapacağım. Nienad'dan derslerime başladığımda, bir uzvu güvenli bir şekilde nasıl keseceğimi sormuştum. Açıklamaları kısıydı, ama her kelimesini hafızama kazıdım.

Zincir o kadar kısa ki, adam ayağı duvara değmeden oturamıyor ve bu da benim için yer kalmayacağı anlamına geliyor. Ayakta durmak zorunda, bu da işleri zorlaştırıyor.

Sakin ol, diye bacağına emir veriyorum ve o sallandığında sabırsızlıkla homurdanıp tüm vücudunu donduruyorum.

"Bir süre hareket edemeyeceksin."

Sonra, Nienad gibi pislik biri olmadığım için, öğretmenimin "asla ağrı kesici için büyü harcamayın, onlar isyancılar, dayanabilirler" kuralını hiçe sayarım.

Don, derim onun derisine ve kaslarına, ameliyat edeceğim bölgeyi uyuşturarak.
Temiz. Sabit.

Kes.

Testere kullanmaktan yüz kat daha kolay, ama aynı zamanda daha da zor. Kestiğim bıçak sihirli ve sadece zihnimde var. Tek görevim, keskin kenarı deri, kas ve kemiklerin içinden geçirerek, mutlak bir odaklanma ile onu yönlendirmek. Hafif, yumuşak ve ıslak bir ses duyulur ve ardından upirin bacağı kayar, ayağı yerde kalır, dengesi bozulurken kanayan bacak ucu yavaşça yuvarlanır.

"Onu yakalayın," diye homurdanırım, kan damarlarına pompalamayı yavaşlatmalarını emrediyorum, yoksa onu dikmeden önce kan kaybından ölecek.

Biri arkamda durur, dikkatsizce yayılmış eteğime basar ve hastamı sabitler. Ben, şişmiş ayağını kelepçeden çıkarmak için itip kükrerim, sonunda kanla kayganlaşan ayak dışarı kayar.

"Onu dışarı çıkarın. Koridora."

Hastamı tutan kişinin Lech olduğu ortaya çıkar ve onu yere yatırır. Dizlerimin üzerine çöküp ayağı yeniden takmakla meşgul olurum. Gözlerim kapalıdır, her şeyi mükemmel bir şekilde hizalamak için elimden geleni yaparken, kopmuş deri ve arterleri sihirle hissediyorum.

"Mühürle."

Ellerimin altında derisi ısınır ve mide boşluğumda derin bir titreme hissedene, göğsüm ağrıyana ve boşluğa dönüşene kadar ona daha fazla büyü aktarırım. Kesik bir uzvu yerine geri koymak, onu kesmekten çok daha fazla büyü gerektirir.

Sırtımdan ter akıyor ve arkamda biri öksürüyor, biri mırıldanıyor ve koridorun sonundaki kilitli bir hücreden sefil bir acı çığlığı geliyor. Meşaleler titriyor, duman beni hapşırmaq istiyor.

Sonunda bitti.

"Baskı yapmamalı," diyorum, hastamın şaşkın bakışlarına karşılık olarak başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Başını sallıyor, ağzı gevşek ve şekilsiz. Wera homurdanıyor. "Bitti mi?"

"Evet. Gidebiliriz."

Ayağa kalkmak için iki deneme yapmam gerekiyor. Wera sessizce kolunu uzatırken, Lech ve diğer mahkum topallayan hastamı destekliyor. Lena hücre kapısını kapatıyor ve yola çıkıyoruz. Henüz tehlike geçmedi, ama özgürlüğe o kadar yaklaştık ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

Merdivenleri çıkmak çok zor. Strzyga bana hırıldayana kadar ona yaslanmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Lanet olsun, desteğimi kullan. Bizi yavaşlatıyorsun."

Onun beni kendine yaslayıp sonra da ayağımı kaydırarak merdivenlerden aşağı düşmemi beklemesine rağmen, Wera böyle bir şey yapmaz. Bana sihirli kapısından geçmeme yardım eder ve arkamızda kapıyı kapatır, geriye sadece Weles'in kanla nöbet kulesine çizdiği iz kalır.

Üsse geri döndüğümüzde, tek düşünebildiğim sıcak bir banyo ve daha da sıcak bir akşam yemeği. Ama bir zamanlar Wera ile savaştığım büyük mağaraya girdiğimizde, burası insanlarla doludur. Büyük küçük isyancılar bizi alkışlar ve tezahüratlarla karşılar. Renkli küreler tavanın altında dans eder, biri bal likörü döker, bir başkası keman çalar.

Wera keskin bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Tebrikler, eşim. Sonunda bizden biri oldun."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hoş Geldin

Kutlama kaosunun içine sürükleniyorum. Biri elime bir bardak sıcak şarap tutuşturuyor, biri omzuma vuruyor ve Lech yanımda durmuş, gülümseyerek herkese tutsağın ayağını nasıl kestiğimi anlatıyor.

"Onu ölüme terk etmek zorunda kalacağımızı düşündük, ama o harika bir fikir buldu! Size söylüyorum, o muhteşem bir şifacı!"

Baktığım her yerde, insanların gözleri üzerimde, ama ifadelerindeki nezaket ve sıcaklık hissediliyor. Kimse bana hain ya da fahişe demiyor, aksine etrafımı sarıyorlar, sorular soruyorlar, masalarına katılmamı istiyorlar, dansa davet ediyorlar.

Rada kalabalığın içinde beni buluyor, şaraptan kızarmış yanakları ve parıldayan gözleriyle. "Tek başına bir tutsağı kurtardığını duydum! Ve herkes ustanın sana aşık olduğunu söylüyor! Oh, Jaga, bana her şeyi anlatmalısın."

Kurtarma görevimizi anlatıyorum, ama baştan başlamak zorundayım, çünkü etrafımda ayrıntıları öğrenmek isteyenler giderek artıyor. Dikkatleri göreve katılan diğer isyancılara çekmeye çalışıyorum, ama hepsi tanınmış ve güvenilir kişiler.

"Bu senin için bir sınavdı," diye bağıyor Lech, keman ve davulların çaldığı hızlı bir şarkının sesini bastırarak kulağıma. "Ve sen beklentileri aştın!" Bu kadar çok gülümsemenin etrafımı sardığı hissi tuhaf geliyor. Ben de elimden geldiğince gülümsemeye çalışıyorum, ama yüzüm hemen ağrımaya başlıyor. Şarabımı bir dikişte içiyorum ve bitirir bitirmez biri elime başka bir kadeh tutuşturuyor.

Kalabalık

bana çok yakın, o kadar çok sıcak beden, o kadar çok yüz, o kadar dostça bakışlar.

Müzik ses seviyesi yükseldiğinde ve isyancılar mağaranın ortasında bir alan açtığında, Lech elimi tutar ve beni kalabalığın içine çeker. Onunla dans ederim, sonra bir koboldla, sonra Rada beni kollarında döndürür, gülerek ve mutlu. Lutowa'nın, her türlü halka açık kutlamadan nefret ettiği için Dar'a göz kulak olmayı kabul ettiğini öğrenirim.

"Ama başarılı olursan seni tebrik etmemi söyledi. Yaptıklarını öğrenince çok gurur duyacak!"

Wera bir bankın üzerine çıkıp kadehini kaldırdığında, donup kalırım, bu geçici rahatlamanın, aşağılanma ve küçük düşürülmenin, başıma çökmesini beklerim. Bu, gerçek olamayacak kadar güzeldi ve şimdi, her şey bitecek.

Ama yanılıyorum.

"Jaga'ya, bizden biri!" diye bağıırır ve şarabının bir kısmını döker.

Kalabalık alkışlar ve ben utanmış bir gülümsemeyle etrafa bakınıyorum, müzik gittikçe yükselip keskinleşirken herkesle birlikte içiyorum. Kalbim çok hızlı atıyor, çok sıcak ve bir şeylerin ters gittiği izleniminden kurtulamıyorum.

O kadar da fazla bir şey yapmadım. Bir hafta önce bu insanlar bana şüpheli bakışlar atıyor ve hakkımda fısıldaşıyorlardı, bu normaldi. Bu ani kabul, çok küçük bir giysi gibi rahatsız edici ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Buna güvenmekten korkuyorum.

"Onu sana nasıl aşık ettin?" diye soruyor nefes nefese bir mamuna, kolunu omuzlarıma atarak. "Herkes onun seni sevdiğini söylediğini konuşup duruyor!"

"O anda benim içimde olduğunu söylediler mi?" diye soruyorum kuru bir şekilde. "Erkekler tutkuyla sarhoşken her türlü şeyi söylerler."

Kafasını sallar, kahverengi örgüleri hareketle uçuşur. "O öyle değil! Oh, sırrını söyle bana! Güçlü bir tanrıyı nasıl aşık edersin?"

Rahatsız edici bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tamamen takıntılı hale gelene kadar onlara hayır demeye devam etmelisin."

Bu bir şaka, çünkü verecek değerli bir tavsiyem olduğunu sanmıyorum, ama mamuna sanki dünyanın en bilgece bilgeliğini paylaşmışım gibi ciddiyetle başını sallar. Kısa süre sonra kalabalığın içinde kaybolur ve yerine Lech gelir.

"Bir sonraki saldırıya şifacı olarak gelecek misin?" diye sorar, mavi gözleri ateşli bir şekilde sırtarak. "Detayları biliyor musun? Ben sadece kış gündönümünden önce gideceğimizi biliyorum, ama sana daha fazlasını anlatmış olmalı."

Kafamı sallıyorum, çünkü ondan daha az şey biliyorum. Lech omuz silkiyor ve elime bir bardak daha veriyor. İsyancılar arasında dönüp duruyorum ve omzuma sayısız kez vuruyorlar, ta ki tek istediğim ortadan kaybolmak olana kadar.

Dikkatlerin odağı olmak şaşırtıcı derecede yorucu.

Kaçmak için bir bahane bulmaya çalışırken, yere bir gölge düşer ve kalabalık, belinden eğilerek alkışlar yağdırır, en sarhoş olanlar bile hayranlık uyandıran bir hızla tepki verir. Ayakta kalan tek kişi benim, kesilmiş bir ormandaki tek ağaç gibi.

"Kalk," diyor Woland geniş bir gülümsemeye, yanıma doğru ilerliyor. "Eşimi tebrik etmeliyim."

Kendinden emin, uzun ve sağlam adımlarla bana doğru yürür, boynuzları onu en uzun boylu tebaasından bile daha uzun yapar. İnsanlar mırıldanarak ve kıkırdayarak ona yol açar ve köşelerde fısıldananları tekrar duyarım: "Onu sevdiğini duydun mu? Öyle dedi! Yüzüğü gördün mü?".

"Senin onuruna düzenlenen partiye bu kıyafetle mi geleceksin?" diye sorar Woland, yakışıklı kaşını kaldırarak önümde durur. Sesi, saygılı sessizlikte utanmaz ve güçlü bir şekilde yankılanır. "Aşkım, bu kabul edilemez."

"Aşk! 'Aşk' dedi!"

Çılgın fısıltılar dikkatimi dağıtır ve ancak kollarımdan aşağı akan ve kafa derimde karıncalanma hissi uyandıran sihir akımları ile şeytana tekrar bakarım. Aşağıya baktığımda, o kader Kupala Gecesi'nde giydiğim elbisenin aynısını giydiğimi fark ederim, ancak bu daha güzeldir, işlemeli gelincikler daha canlıdır. Başıma bir ağırlık iner ve ona dikkatlice dokunurum. Bir gelincik çelengi.

"Benimle dans et."

Cevap beklemeksizin, müzik yeniden başladığında benim gevşek elimi eline aldı. Başımı döndüren bir girdap içinde etrafımda dönen gülümsemelere şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Beni döndürdü, eteğim çıplak bacaklarına değiyordu. Kimse bize katılmadı, adamları geniş bir daire oluşturmuş, gülerek ve ritme alkış tutarak beni tekrar döndürdü, şimdilik yavaşça. Sanki beni sergiliyor gibiydi.

Yüzüğü elimde kırmızı ve değerli bir şekilde parıldıyor ve boğazımın boşluğundan kırmızı bir parıltı yayılıyor. Bunu durdurmak imkansız. Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle dolup taşıyorum ve Woland'ın gözleri de güneşte altın kehribar gibi parıldıyor.

"Karımı görün," diyor, yüksek ve net bir sesle. "Tüm dünyaların en güzel kadını. Sevgilim."

İnsanlar bağıyor ve alkışlıyor, müzik hızlanıyor. Woland beni nazikçe yönlendiriyor, yoksa eteklerimin ve kafamın karışıklığına takılıp düşerdim.

"Ne oluyor?" diye soruyorum şaşkınlıkla, o beni kendine yaklaştıırken, tutuşu bir kez olsun saygılı, her zamanki gibi müstehcen değil.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar, beni yavaşça döndürür, kollarımız birbirine kenetlenene kadar, sonra beni geri çeker, toynakları ayaklarımın arasında yumuşakça kayar, ağır eli yanağımı göğsüne bastırır.

"Bu!" diye tıslıyorum. "Bu tamamen yanlış! Neden herkes bu kadar heyecanlı?"

"Ah, sevgilim. Çünkü yüzyıllardır hizmet ettikleri efendileri nihayet yerleşiyor. Benim için mutlu oluyorlar."

Yerleşiyor. Sendeliyorum ve sadece onun hızlı refleksleri ayağımın toynakları tarafından ezilmesini engelliyor.

"Anlamıyorum."

O içinden gülüyor, beni döndürüyor ve ben onun liderliğinde gevşek ve itaatkarım, tüm yeteneklerim bu garip, istenmeyen, *heyecan verici* gelişmeyi anlamaya çalışmakla meşgul.

"Anlamıyor musun? Sana bir yüzük bile verdim, sevgilim. Bunun ne anlama geldiğini mutlaka biliyorsundur."

"O yüzüğü günlerdir takıyorum ve kimse bir şey demedi," diyorum, kalbimin sevinç ve mutluluktan göğsümden fırlamaması için onunla mücadele ediyorum.

"Yüzük tek başına, ona eşlik eden belirli sözler olmadan pek bir anlam ifade etmez," diyor Woland. "Ama sana ve herkese niyetimi açıkladı. Ben sadece bunu teyit ettim. Sen benim sevgilimsin, her şekilde benim yapmak istediğim kadınsın. Halkım ikimiz için de mutlu. Onlara bak, Jaga. Uzun zamandır böyle kutlama yapmamışlardı."

"Benden izin istediğini hatırlamıyorum," diyorum, ama bu kaybedilmiş bir savaş. İçindeki o kırılğan, yaralı, terk edilmiş yer, tüm kırık umutlarımı ve acı dolu anlarımı sakladığım yer, aniden sevinçle dolup taşıyor.

Tek düşünebildiğim şey, *sonunda*. Sonunda kabul edildim. Sonunda istendiğim. Sonunda bir topluluğum var.

"Çünkü sormadım," diyor gülerek. "Beni bilirsin, aşkım. Ben sormam. Alırım."

O zaman beni alamayacağını söylemek istiyorum. Ben onun alacağı bir şey değilim. Ama sözler boğazımda takılıyor, çünkü yine bir gülümseme, yine kıskanç bir bakış, yine bana yöneltilmiş memnun bir ifade görüyorum. Etrafımda kahkahalarla, ellerinde şaraplarla dönen kalabalığı izlerken onu reddedemiyorum.

Etrafımızdaki seyirci çemberi çiftlere ve gruplara ayrılıyor, insanlar çılgınca dans ediyor. Buraya geleli çok olmadı, ama Woland'ın haklı olduğunu ben bile anlayabiliyorum. Bu insanlar uzun zamandır sevinmek için bir neden bulamamışlar.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, nefes nefese ve başım dönüyor. Artık bununla mücadele edecek gücüm yok, kendimi bir kraliçe gibi hissederken, güzel ve kıskanılan. Seçilmiş. Bir tanrının gözdesi.

"Bu sana kalmış," diyor o, mırıldanır gibi. "Beni kabul edip bir sonraki savaşımızı kazanmamızı sağlayabilirsin. Ya da yapmayabilirsin. Herkes senin bana ait olduğunu bildiği sürece umurumda değil."

Ona keskin, şaşkın bir bakış atıyorum, ama gülümsemesi memnun ve parlak, gözleri sevgiyle dolu. Yalanı arıyorum, çünkü öyle olmalı, ama Woland'ın gözleri benim incelemem altında yumuşuyor ve beni kucaklayana kadar bana yaklaşıyor, misk kokulu, temiz kokusu beni tamamen sarıyor.

"Sadece seni istiyorum," diyor, o kadar sessizce ki, hayal mi ettim diye şüpheleniyorum. "Gerçekten, aşkı. Şu anda benim için önemli olan tek şey sen. Düğünümüz olacak."

Tükürüğüm boğazıma takılır ve göğsüne öksürürüm. Beni sıkıca tutar, ben kendime gelene kadar ritimle sallanır.

"D-düğün mü?"

O mırıldanır, göğsü yüzümün altında titrer.

"Bahar ekinoksunda, sanırım," diye düşünür, ellerim onun ellerine değene kadar uzaklaşmama izin verir ve hızlı ve nefes nefese bir daire içinde dans ederiz. "O zamana kadar savaşın bitmesini umuyorum, ama tabii ki bu sana bağlı. Sonunda önemi yok. Sen benim olduğun sürece."

Kafamı sallıyorum, bir anlık sessizlik istiyorum. Göğsümde filizlenen mutluluk beni tamamen dağıttı ve bir anlığına da olsa kaybolmasını diliyorum, böylece *düşünebileyim*. Çok uzun zaman önce bana zaferin benden daha önemli olduğunu söylemişti, ama şimdi... Şimdi tam tersi mi? Artık kendimi sahiplendirmesine izin vermek zorunda değil miyim?

Ne değişti?

Ama müzik daha da yükseliyor, Woland'ın gülümsemesi daha da yakışıklı oluyor ve kanımdaki sıcak şarap yüksek sesle, şehvetli bir şarkı söylüyor.

bunu keyfini çıkarmamı söylüyor. Hayatım boyunca mahrum kaldığım tüm şeyleri almamı söylüyor. İşte eski bir tanrı aşkını itiraf ediyor ve Weles adına, bunu kabul etmeliyim.

Sadece bir kez, kraliçe olmayı hak ediyorum.

Woland beni kaldırdığında, başsız bir neşeyle gülerek beline atlıyorum. Bizi gittikçe daha hızlı döndürüyor ve müzik, gürültüyle, kahkahalarla ve melodinin içine akan çılgınlıklarla birleşene kadar yükseliyor. Dünya gittikçe daha hızlı dönüyor, renkli küreler baş döndürücü bir gökkuşağı bulanıklığına dönüşüyor. Woland'ın yüzü tek sabit şey, sevmemek elde olmayan, parıldayan, sırttan bir maske.

O beni seviyor. Zaferden daha çok.

Çılgın dönüş durduğunda, odamızda sessizlik ve ateşin çıtırtıları hakim olur. Boynunun yanına gülerek yaslarım. Tanrılar, hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve dudaklarımın altında derisi yarılnca, dilimi ıslatan büyülü, zengin kanla, ihtiyaç duyduğum bir iniltiyle yarayı emerim.

"İç, benim mükemmel, güzel gelinim," diye mırıldanıyor, omurgamdan aşağı zevk dalgaları gönderiyor. "Sana her şeyi vereceğim. Benden iç."

Sanırım ben de ona her şeyi vereceğim. Şarap kafamda uluyor, geri dönüp biraz daha dans etmemizi istiyor, ama bacaklarımın arasında başka bir uluma var, sıcak ve zonklayan, ve ben ona bastırıyorum, onu becerirken daha hızlı içiyorum, bu mükemmel tanrıyı, kanı sihir ve yıldız ışığından yapılmış.

"İyi mi, aşkım?" diye soruyor, nefessiz, elleri kıcıma kayarken. "Çok iyisin. Bu gece seninle evlenirim. Aslında, geri dönelim. Upir arkadaşına bizi evlendirmesi için söyleyeceğim."

Dudaklarımı çekip, yara kapanırken boynuna gülerek, "Hayır! Hayır, hayır, hayır, bekle. Her şey çok hızlı oluyor. Sen çok hızlısın."

"Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum," diyor, sesi sıcak ve şefkatli, başımı geri çekip boğazımı uzun bir şerit halinde yalarken. "Siktir, derinden bile kanının kokusunu alıyorum. Beni çok mutlu ediyorsun."

Isırır ve zevk dalgası tüm vücudumu sarsar, ta ki alt karnımda birikene kadar. Ona sürtünürüm, damarlarımda dolaşan şarap o kadar sıcaktır ki, bana istediğim her şeyi yapmamı, mutluluğu ve şöhreti yakalamamı söyler, çünkü yarın bitecek, çünkü bu şey çok iyi olduğu için uzun sürmeyecek, çünkü ben bu tür bir zevki hissetmek için yaratılmadım.

Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum ve onun bana verdiği iyi hissi yaşamaya çalışıyorum, damarımdan aldığı her yudum klitorisime bir okşama gibi.

"Evet, istediğın kadar al," diye onu cesaretlendiriyorum. Sanırım bu ilk kez oluyor, ama bana o kadar çok şey verdi ki, beni o kadar iyi karşıladı ki, ona bir şey vermek istiyorum.

"Senin her şeyini istiyorum," diye boynuma fısıldıyor, kanayan cildimi yalayıp öpüyor. "Siktir, Jaga. Seni sonsuza kadar gelinim, eşim, karım, çocuklarımın annesi olarak istiyorum. Evet de. Benim olacağını söyle."

"Ben de seni istiyorum," diye fısıldıyorum, yanaklarım kızarıyor, çünkü duygularımı itiraf eden hiç ben olmadım, hep o oldu, ama benim de ona söyleyeceklerim var. "Sen çok güçlüsün. Çok büyölüsün. Seni çok istiyorum."

Sözler ağzımda beceriksizce, çok büyük ve çok sıcak geliyor, ama sanki ona en güzel itirafı yapmışım gibi zevkle inliyor.

"Evet. Söyle bana, aşkım," diye fısıldadı, elbise omuzlarımdan kayarken parçalanıyor, dikişleri siyah dumanlara dönüşüyordu. "Beni ne kadar istediğini söyle. Duymam lazım."

"Denemedim," itiraf ediyorum, karnımda arzu ve utanç kıvranıyor. "Ama elimde değil. Sana baktığımda, ben... Sen çok güzelsin ve... Ve seni istemeden edemiyorum. Seni seviyorum. Sen... Sen sihrin ta kendisin, çok ışıltılı, çok değerli ve ben kimim ki... Seni sevmemek için kimim ben?"

Donup kalır, gözlerimiz buluşana kadar geri çekilir ve şaşkın bir ifadeyle, kanlı dudakları aralanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakar. Böyle çok daha genç görünüyor ve hangi sözlerimin onu bu kadar şok ettiğini anlamıyorum. Bence bu çok açıktı. Sonuçta, ben burada, onun yanında kaldım, sadece beni çok uzun süre ihmal ettiğinde gittim.

Ama şimdi, o sürekli benimle birlikte olduğu için, Weles'e gitme planlarım suya düştü. Fazla bir şeye ihtiyacım yok, sadece onun ilgisi, tatlı sözleri, dokunuşu yeterli.

"Söyle," diye fısıldıyor, boğuk ve talepkar bir sesle.

"Hangi kısmı?" diye soruyorum, utangaç bir gülümsemeyle, ne isterse söyleyeceğimi bilerek, çünkü aşk ve mutlulukla parlıyorum ve onun da parlamasını istiyorum.

Bir an tereddüt ediyor, gözlerinde bir şey parlıyor, ani bir soğukluk, bir hesaplama... Ama sonra nefes alıyor ve gözleri yumuşuyor. Bu Woland sıcak ve yumuşak, basit, mükemmel şeyler istiyor.

"Beni sevmeni."

Yarı kıkırdama, yarı utanç dolu bir nefes veriyorum. Sabırla bekliyor, dudakları hala aralık, gözleri hala geniş, sanki bana henüz inanmamış gibi, sanki bu çok iyi bir şey gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldarım, gözlerimden kaçarak, çünkü gözlerindeki yoğunluğu kaldıramıyorum.

Sıcak, ağır bir nefes verir. "Tekrar söyle. Ve konuşurken bana bak."

Sesi şimdi sert, sözleri bir emir gibi ve ben gözlerimi kocaman açıp onun gözlerine bakıyorum. Sesim titriyor, ama bunu iki kez söyledim ve elbette tekrar söyleyebilirim.

"Seni seviyorum."

Yerinde dönerek bizi odanın ortasından uzak bir köşeye götürüyor. Beni yatağa yatırıp bacaklarımın arasına diz çökünce, dünya etrafımda dönüyor.

"Lütfen, burada sevişmeme izin ver," diye saygıyla fısıldıyor, ağzını amıma bastırıyor, böylece "burada"nın ne anlama geldiği konusunda hiçbir şüphem kalmıyor. "Lütfen. Bunu hayal ediyordum. Buna ihtiyacım var. Lütfen, aşkım. Buraya sokmama izin ver."

"Evet."

Bu bilinçli bir karar değil, çünkü çok sarhoşum, çok mutluyum, çok ısıltılı ve mükemmelim. Ve onu istiyorum, tümünü.

"Evet, lütfen."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Usta

WOLAND

O çok güzel. Onun için diz çökmenin ne zaman bu kadar doğal hale geldiğini bilmiyorum, ama sanki bunun için yaratılmışım gibi çok kolay geliyor. Ve kendimi kaptırmamam gerektiğini biliyorum, planın daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama o burada, açık ve sıcak, gözleri yarı kapalı ve beni sevdiğini söyledi.

Planı siktir et.

Onun tapınağında ibadet ediyorum ve dua etmek böyle bir şey olmalı diye düşünüyorum. Hiç dua etmedim ki, kime dua edeceğim ki, ama bu kutsal, benden daha büyük hissi, bu her şeyi tüketen bağıllık, küçük insanlar bir sunak önünde diz çöküp yalvarırken hissettiklerine benzer olmalı.

O cömert bir tanrıça. Ben istediğimde, evet diyor, beni içine alıyor, en kutsal şeyi içmeme izin veriyor, ben de nazikçe değil, uyluk kıvrımını ısııyorum ve o teslimiyetle inerken kanını içiyorum.

Dilimde köpüren tadı, o kadar tatlı ama aynı zamanda o kadar doğal ki, otlar, sihir ve *kendisi* gibi, başımı döndürüyor. Evet, bağımlıyım, ama sorun değil. Sorun değil çünkü o neredeyse benim. O da neredeyse söyleyecekti. O sözlerin dilinde dolandığını duydum, tatlı ve samimi, ama...

Ama aşk kelimesini kullandı ve ben bunu daha fazla duymam gerekiyordu.

Geçen hafta boyunca, onun savunmasına odaklanmış bir saldırı başlattım. Tatlı sözler ve sevgi dolu jestlerle ona saldırdım ve

her geçen gün hayal kırıklığı arttı. Cadım bir kale gibiydi. Vücudunu müstehcen bir cömertlikle paylaşıırken, kalbini sıkı bir şekilde koruyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Eskiden hiç umursamazdım. Sikişecek bir delik olması yeterliydi.

Onunla birlikte, her şeyi istiyorum. Bedenini, zihnini, kalbini ve ulaşamaz, parıldayan ruhunu, ki o ruh benim ulaşamayacağım bir yerde.

Şimdi onun aşk sözlerini aldığım için, bu muazzam zaferin sarhoşluğundayım. En güçlü orgazm bile bana bu kadar derin bir tatmin veremez.

Hayır, onu zorlamayacağım, çünkü bana çok daha iyi bir şey verdi. Yarın ona benim olduğunu syletebilirim. Ona her şeyi yaptırabilirim, çünkü beni *seviyor*, genç bir kadının bir erkeğı sevdiğini sandığı o kusurlu, hatalı şekilde. O benim avucumun içinde.

Bu yüzden, sadece bu gece için planı unutmak sorun değıl. Ona kendimi kaptırmak sorun değıl.

"Kanının tadı daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor," diyorum ona, sesim uzaklardan geliyor.

Bu doğıru. Bu gece ona sadece doğıruyu söyleyeceğim, karar veriyorum. Beni sevdiğini söyledi. Bir dl hak ediyor.

"Bu amcıkla ilgili rüyalar gördüm." Dilim, onun en hassas olduğı yere kadar kıvrılıyor, benim için duyduğı zevki, kötü bir bitki gibi sıkıp ekmek için. "Azgın rüyalar. Özlem dolu rüyalar. Hatta karanlık rüyalar, onu çok fazla doldurup kırmakla ilgili. Beni reddetmen kötüydü, gelincik kız."

Titriyor, ama gözleri aşığıya bakarken ateşle yanıyor ve ben sırtıyorum, ktlğmn onu itmediğini biliyorum. Beni *seviyor*. Beni neredeyse hiç tanınaması, sayılamayacak kadar çok sırrım olması önemli değıl. Benim paralarımı gördü, doğıru, uzun zamandır gömülü olanları, ve yine de aşık oldu.

Hayallerimin kızı.

Daha da iyisi, onu yemek odasında becerdiğimde, herkesin onun hayatta kalamayacağını düşünmesine rağımen, ben onların duyabileceğı kadar yüksek sesle aşk sözleri mırıldanırken, o bunu kabul etti. Birkaç karanlık fanteziyi kaldırabilir.

"Bu amcığı sikimle doldurmak, dikenlerimle kendimi içine hapsetmek ve bir daha çıkmamak istiyorum. Bana izin verir misin, tatlı kız?"

Nefes nefese başını salladığında gülüyorum. Artık duygularını itiraf ettiğı için çok itaatkar bir yavru köpek gibi. Onu ne kırdı? Bilmiyorum. Cesurca savaştı, aşk sözlerimi reddetti, onların gerçek olmasını ne kadar istediğini bilmeme rağımen onları uzaklaştırdı.

İlk tanıştığımız gece bile, o muhtaçlığı sezmiştim. Sonuçta, onu sonunda bana bağlayan şey, yarış ve herkesin önünde yaptığı iddiaydı. Onun geri kalmış köyündeki erkeklerle yarıştım ve herkesin reddettiği o güzel, büyüleyici çelengi yakaladım.

Onun sevdiği ve ihtiyaç duyduğu şey bu: diğerlerinden üstün tutulmak, saygı görmek, açıkça istenmek. Jaga bazen çok yaşlı, çok yorgun görünüyor, ama bu konuda hala genç. Başkalarına ihtiyaç duymaktan kurtulmak yıllar alır. Bir şeyi kanıtlaman gereken tek kişinin kendin olduğunu anlamak yüzyıllar alır.

Parmağımı içine sokuyorum, o tatlı amcığı şişmiş ve ıslak buluyorum. Tam zamanında - klitorisini ağzıma alırken, o parçalanıyor, zevki aramızda gergin bir bağ gibi. Teminatım onun derisinin altında parlıyor, küçük göğüslerini kırmızıya boyuyor ve onu birkaç saniye daha uzatmak için daha sert emiyorum, o parıltı her gördüğümde beni mahvediyor.

Benim sırlarımdan biri, onun benim hakkımda ne hissettiğini zaten biliyor olmamdı. Onun bunu yüksek sesle itiraf etmesi heyecan verici bir zaferdi, ama onun sevgisi çok daha önceden belliydi.

O kendinden bile önce biliyordum — benim kanımın bulunduğu şişeyi gördüğümde. Onu, en değerli şeyler için ayrılmış, en derin yerlerinde sıkı bir şekilde sakladığı yere koyduğunu gördüğümde.

Şimdi parlıyor, ışık onun kalbinin en derin atışlarını sadakatle yansıtıyor. Beni düşündüğünde, beni güçlü bir şekilde hissettiğinde, gülümsememe bakıp beni yakışıklı bulduğunda, işte o zaman parlıyor. Benim mükemmel, güzel gelincik kızım.

"Sence kaç orgazm kaldırabilirsin?" diye soruyorum boş boş, ağzımı dokunmak için çok hassas olduğunu bildiğim sert, zonklayan klitorisinin hemen üzerinde gezdiriyorum. Şanssızlık. "Bana bir sayı söyle, evcil hayvanım."

"Beş mi?"

Gülümserim ve ona uzun, sıcak bir yalamayla vücudunu titretirim. Emrimle, ipler hızla bileklerini sarar. Gölgelerimin ona dokunmasını yasakladı, sanki bunun bir fark yaratacakmış gibi.

"On olsun."

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarır, ama bana verdiği çekingen sayı gelip geçtikten çok sonra bile onu dilimin üzerinde sürükleyip zevkle inleyeceğini biliyorum. Onun nasıl çalıştığını öğrendim ve artık ne zaman yavaşlayacağımı, ne zaman daha sert basacağımı, neyi zorlayacağımı ve neyi bırakacağımı kesin olarak biliyorum. Son birkaç gün içinde benden o kadar çok şey aldı ki,

çaresizce kıvranırken, hatırladığı tek kelime olduğu için benim adımı söyleyerek keşfettiğim her şeyi bilmiyor.

Yakında her şekilde onun efendisi olacağım.

İlk başta, aşırı derecede yavaşım, çökmüş bir coşkuyla onunla ziyafet çekiyorum, her orgazm uzun sürüyor ve zor kazanılıyor. Yalayıp emiyorum, arada onun şarabından yudumlar alıyorum, çünkü tadı onun tadını çok iyi tamamlıyor. En enfes yemekler bile beni sıkıyor, ama onun kanı, amı ve şarabı asla bıkmayacağım üç şey.

Sabırsızlanıp serbest bırakılmak için sızlanmaya başladığında, onu biraz daha kızdırırım, ta ki...

"Lütfen, Woland. Lütfen. Oh, lütfen, lütfen, lütfen..."

Bu bir büyü gibidir ve onu üç kez arka arkaya sertçe boşaltırım, kendime acımasız sihirli tokatlarla yardım ederim. O çılgılık atar, ipleri çeker, yüzünden gözyaşları akar ve ben onları yalamak için yaklaşıyorum. Onlar sadakattir, iyi yapılan bir işin ödülüdür ve sonunda yenik düşüp, fethedilip, *benim olduğunda*, ona su veririm ve bal damlayan küçük elma parçalarıyla beslerim.

"Hadi, onu yala," diyorum, bal ile yapışkan parmağımı alt dudağına bastırıyorum ve o itiraz etmeden ağzını açıyor, parmağımı ağzının derinliklerine çekiyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, neredeyse o anda boşalıyorum. Şu anda en iyi haliyle, çok itaatkar ve yumuşak, sunduğum her şeyi kabul ediyor. Kontrolü her zaman sevmişimdir, ama onunla birlikte bu bir uyuşturucu gibi, neredeyse kanı kadar iyi. Muhtemelen bana çok sık ve çok fazla reddedildiği içindir. Bu yüzden teslim olduğunda tadı bu kadar tatlı geliyor.

"Kaç tane oldu, tatlım?" diye soruyorum, o yemeğini bitirip bacaklarını dikkatsizce açtığında, boğazında sürekli bir uğultu gibi parıldayan o ısıltı, onu ne kadar mutlu ettiğimi hatırlatıyor.

"Oh, tanrım... Saymadım. Altı mı? Altı mıydı?"

Gülümsüyorum. Aslında beşti ve dikkatini vermediği için bir tane daha yedirteceğim ona. Bunu ona söylüyorum ve o da bacaklarını daha da açarken, daha fazlasını isteyen açgözlü amcığıyla derin bir iniltiyle başını sallıyor. Islak bir yerde yatıyor ve ben yüzümü çarşafına bastırıp kokluyorum, benim için bu kadar ıslak olmasına bayılıyorum.

Yaşlılığında bu kadar tutku kalacağını hiç düşünmemiştim. Uzun süre kalmamıştı, ama o gömülü olan şeyleri uyandırdı.

"Woland, lütfen, beni sik," diye fısıldıyor ve kalçalarını kendiliğinden hareket ediyor, sikim onun içinde olmak için can atıyor, orada çok sıcak ve ıslak. Orada kendimi evimde hissediyorum.

Ama onu henüz yeterince kırmadım ve ustalık kolay yollarla kazanılmaz.

"Şşş, tatlım. Yakında sikimi alacaksın. İstedğin bu mu? Sikimi senin aç amına sokmam mı?"

Kafasını sallar, o büyük gözleri parıldıyor. Onlara bakmayı ne kadar seviyorum. Hâlâ onun uyumsuz bakışlarına tam olarak alışamadım ve gözlerimiz buluştuğunda hissettiğim küçük sarsıntı her şey demek. Bugün birinin ona bir tanrıyı nasıl kendine aşık ettiğini sorduğunu duydum ve cevabı basmakalıp ve sığdı.

Beni reddettiği için değil. Birçok insan reddediyor, Perun gibi, onun kalbine ve çocuklarına binlerce lanet olsun.

Hayır, reddedilme değil. Dikkatimi çeken küçük şeyler. Gözleri gibi. Nadir gülümsemeleri. Kimsenin dinlemediğini düşündüğünde fısıldayarak mırıldandığı şeyler. Uykusunda mırıldandığı, kendisinin bile farkında olmadığı şeyler. Jaga kendini çok zeki, çok kapalı biri sanıyor, ama artık benim için çok az sırrı var.

Kabus görürken kıvrılırken ağzından kaçan bazı isimleri biliyorum. Şefkatli bir sevgili onu uyandırır, ama ben o savunmasız korku anında söylediklerini öğrenmekle daha çok ilgileniyordum.

Jaromir. Daga. Miroslaw.

Kabuslarında benim adımı da söyledi. Bu beni güldürdü ve ödül olarak onu bacalarının arasında dilimle uyandırdım. Çok şaşkıncı, önce korktu, sonra azdı, her zaman benim için çok azardı.

"Yine saymayı unuttuysan, bu sekizinci kez," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde, kollarımı karnının üzerine katlayıp başımı oraya yaslayarak. Dinlenmeyi hak ettim. "Bu amcık bu kadar şişmişken, içeri girmekte zorlanacağım galiba. Ne dersin? Seni sikmek zor mu olacak? Yoksa gülünç derecede kolay mı?"

Beni anlamıyor. Gözleri bulanık, yüzü kızarmış ve ıslak, aşırı duyarlı etine üfleme için uyluklarını daha da ayırdığımda inliyor ve kaslarını sıkıca kasıyor, bana cevabımı veriyor. Hiç de kolay olmayacak. Muhtemelen içime girdiğimde canı yanacak ve bu mükemmel olacak.

"Bana bir şey söyle. Seni sekiz kez boşalttım, benim değerli kızım. Son üç orgazm için hazırlanırken beni biraz eğlendir."

"Son üçünü... içimdeyken bana verebilirsin," diyor, biraz peltek konuşarak, her kelimeyi zorlukla.

Gülüyorum. "Bu harika bir şaka. Gördün mü? Aklını koyduğunda her şeyi yapabilirsin. Sana biraz yardım edeyim de, benim için burada yaptığın güzel su birikintisini görebilesin."

Halatlar gerilir ve onu yukarı çeker. O çığlık atar, başı yana düşer ve ben onu tutmak için yanına yaklaşıyorum.

"Bak. Görüyor musun? Efendin seni bu kadar ıslatıyor. Ben senin için neyim, tatlım? Bugün bana söyleyecek misin?"

Bakışları biraz keskinleşir ve ben ne olacağını bilerek sırtıtarım. "Sana 'efendim' demeyeceğim."

"Ah, ama belki on birden sonra çağıracaksın. Yoksa devam mı edelim? Belki de içinde yirmi tane vardır, sinsî şey? Belki o zaman bana senin için kim olduğumu sonunda söylersin? İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Sen bana aitsin."

Kafasını sallar, gözlerinde daha fazla ateş yanar ve onu istediğim yerde tuttuğumu bilirim. Biraz fazla uzaklaştı, bedeninden kopuktu, ama şimdi geri döndü ve ona yaptığım her şeyi hissedecek. Keskin bir şekilde hissedecek. Tam da olması gerektiği gibi.

"Bakalım şimdi. Aklını kaçıracağım, tatlı şey. Ya da daha iyisi: Bana yalvarmanı sağlayacağım."

Onu dilimle açıp, iki parmağımı o şehvetli amcığın derinliklerine bastırduğimde, küçümseyen alaycı gülüşü iniltiye dönüşüyor. Ona, ağrıyan kaslarını kasmaına yetecek kadar, ama orgazm olmasına yetmeyecek kadar, alaycı bir sihir akımı gönderiyorum. Titriyor ve yalvarıyor, çıplak vücudu terden parlıyor. Sözleri geveliyor ve dağınık, benim kızım lanet olası sınırına gelmiş.

Bu yeri çok seviyorum, burada o kadar gergin ki aramızda hiçbir şey kalmadı. Bu yer, bıçağın kenarı, onun en dürüst olduğu yer. Benim güzel küçük yalancım, sonunda gerçeği itiraf ediyor.

"Tanrın kim?" diye bağıriyorum, sabrım sınırına gelmiş durumda. "S-sen!"

"Adımı söyle."

"Woland!"

"Diğer adımı söyle."

"Diabel!"

"Senin efendin kim?"

"Sen!"

"Gelebilirsin."

Yüksek tonda ve yüksek sesle inliyor, sesi mutluluktan çok saf ıstıraba benziyor. Terli çarşafın üzerine düşüp zor nefes alırken, gözleri kapalı ve beni göremese de sırtıyorum.

"Bu dokuzdu, tatlım. İki tane daha. Tanrına ve efendine çok güzel dua ettiğin için bunları hak ettin."

Kafasını sallar, örgülerinden düşen bazı saçlar terli şakağına yapışır.

"Siktir git."

Gülüyorum ve hala içinde olan parmaklarımla onu itiyorum. "Seni sikmeyi tercih ederim, tatlı şey. Ara vermek ister misin? Küçük bir ara? Sana içecek bir şey vereceğim, ama parmaklarım burada kalacak."

İpleri gevşetiyorum. Kendini kaldırmaya çalışıyor, ama tüm vücudu titriyor ve birkaç deneme gerekiyor. Parmaklarım derinlerde gömülü olduğu için yardım etmiyorum, çünkü kaçamayacağını hissetmesini ve bilmesini istiyorum.

Sonunda oturduğunda, ellerine bir bardak soğuk su getiriyorum. Çok büyük, titrek bir yudum alıyor ve suyu önüne döküyor, ben tsk diyorum ama gülüyorum. Çok sevimli.

"Ne dağınık bir kız," diyorum sevgi dolu bir gülümsemeyle ve o bana yarı yürekli bir bakış atıyor. "Ve tamamen benim. Söylesene tatlım, önce amını sonra kıçını sikebilir miyim? Seni her zamankinden daha da dağınık görmek istiyorum, her iki deliğinden de benim spermim damlarken. Bu gece düğün tarihini belirledim. Bence özel bir ödülü hak ediyorum."

"Düğün" kelimesini duyunca iç kasları parmaklarımın etrafında sıkıca kasılır ve korkmuş gibi görünür, gözleri panikle açılır. Kendi kendime gülümserim. Dedğim gibi, çok sevimli.

"Hayır," beklenen cevap geliyor. Bu onun refleks tepkisi. "Ya da bekle, evet. Ama beni sik artık. Oyun oynamayı bırak."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Benim sikimi çok mu istiyorsun, muhtaç şey? Ama bu adil olmaz. Sana on bir kez söz verdim. On bir kez olmalı. Sözümünden dönmem için beni teşvik edemezsin, yoksa sözümü tutmayı asla öğrenemeyeceğim."

İnler ve bardağı şömineye fırlatır. Onun düşüşünü yavaşlatıp masaya uçururum ve bu, onun burun deliklerini sevimli bir şekilde genişletir.

"İkimiz de istediğim her şeyi yapmama izin vereceğini biliyoruz," diye mırıldanarak onu sırt üstü yatırıyorum. "İşte, cadım. Efendin için bacaklarını aç."

O bunu yaptığında, acı verici bir şekilde sertleşiyorum, artık itiraz yok, tereddüt yok. O anlık itaatini ödüllendiriyorum, orgazmlar hızlı ve acısız. Ben de sabrımın sınırındayım, ereksiyonum hoş olmayan bir şekilde zonkluyor. Ama bu adil. Onu zevkle acı çektiriyorsam, ben de biraz acı çekmeliyim.

"İyi mi, tatlım?" diye soruyorum, onu yatağın ortasına çekerek. Vücudu o kadar ağır, o kadar bitkin ki, hareket edecek gücü kalmamış. Gözleri cam gibi, dudakları aralık ve dolgun. İşte benim fethettiğim afyonlu kızım.

"Güzel," diye nefes alır, ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşür. "Çok güzel."

Ben de gülümserim, ona öpücük vermek için eğilirim. Artık bağlarından kurtulmuş kollarını kaldırıp bana sarılmaya çalışır, ama çok zayıftır. Kollarını yatağa geri bırakır. Ağzıma iç çekerek nefes verir, ben de ona son bir öpücük verip bacaklarının arasına yer açarım. Bu gece onu ilk seferinde yaptığım gibi alacağım. Onunla birlikte olmak garip bir şekilde çekici. Bir erkeğin bir kadının üstünde olması, tıpkı zamanın başlangıcında olduğu gibi.

"İçeri girmeye izin ver," diye fısıldıyorum, ağrıyan ucumla onun sıcak, ıslak amını dürtüyorum. "İşte. Biraz içeri girmeye izin ver."

Ben ittiğimde, kafası zar zor girerken çığlık atıyor, ama o kadar şişmiş ve ağrılı ki, bu bile ona fazla geliyor. Kolları yukarı kalkıyor, tırnakları sırtıma batıyor ve ben homurdanıyorum, onun işkencesi boyunca kendimi bir kez bile sıkmamayı reddettikten sonra, onun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek zaten bunalmış durumdayım.

"Tatlım, bu sadece başı," diye azarlıyorum onu, titreyip neredeyse ağlarken. "Bundan çok daha fazlasını kaldırabilirsin. Güzelce ve uzun nefes al, ve efendini içeri al."

O nefes aldığı anda daha derine giriyorum ve o nefesini boğazında tutuyor, tırnakları daha sertçe batıyor, iç kasları sanki bana girişi engellemek istercesine kasılıyor. Üzerine eğiliyorum, yüzünü öpücüklerle dolduruyorum.

"Ne cesur bir kızsın, o büyük sikini ne kadar güzel alıyorsun," diyorum ona, sesimde hafif bir mizahla.

Gülmüyor. Yanaklarından gözyaşları akıyor ve bana karşı tamamen teslim olmuş, çaresiz, acı dolu sevgi dolu gözlerini kaldırıyor. Kalbi kırmızı renkte parlıyor.

"Woland, lütfen."

"Ne istersen, güzel kızım."

Daha yarıya bile girmeden daha derine itiyorum ve o, benim büyümle hiçbir ilgisi olmayan, tamamen sonunda

benim onu burada sikmeme izin vermesiyle ilgili. Onu incittiğimi biliyorum. Beni tekrar içeri almaktan korktuğunu biliyorum, bu yüzden önce onu zevkle çıldırttım.

Bundan sonra benden nefret etmeyecek. İyi sikilmiş ve uysal olacak, gece yarısı beni tekrar içine alacak ve belki sabahleyin sikimi yalayacak. O zaman yaptığım şeyi bir daha asla denemeyeceğim, çünkü bu onu hayatımın en korkunç, en acımasız ayında benden uzaklaştırdı.

Onu zorlamak asla işe yaramaz. Dersimi aldım.

"İşte, tatlım," diye mırıldanıyorum, sadece yarısı kadar girerek acı verecek kadar dar olan amina giriyorum. "Beni burada hissediyor musun? Ben buraya aidim. Beni burada istiyorsun, değil mi? Gözlerini aç. Seni görmek istiyorum."

Yüzünü görmek için üzerine eğildim, bir canavar gibi çarpık, ama buna değer. Gözleri derin ve saf, tatmin edici bir teslimiyetle dolu. Açık, tamamen benim için hazır ve bu haliyle ne kadar güzel görüldüğünden inliyorum. Penisim, onun şişmiş sıklığıyla anında boğulur. Şaşkın bir nefes verir ve ben, gidecek yer kalmamış gibi hissetsem de daha derine girerim.

"Ah!"

O boşalıyor, sanki benim itişim onu orgazma ve ıslaklığın akmasına zorlamış gibi. Zevk omurgamın dibinde toplanıyor, uyluklarım titriyor ve her şey yavaşlıyor ve odaklanıyor.

Sadece burada ve şimdi var, ve bu kadın. Başka hiçbir şey yok. "Lütfen... Yapamıyorum..."

"Yapabilirsin," diye fısıldıyorum, elimi saçlarına gömüyorum. "Beni içeri al. Ben senin tanrınım ve sana hediyeler vermek için geldim. Seni sihirle dolduracağım. Sana her şeyi vereceğim. Beni içeri al, sevgilim. Beni içeri al."

Artık söylediklerimi kontrol edemiyorum. Bu gece sadece gerçeği söylemem mi gerekiyordu? Önemli değil. Onun içindeyken, her şey gerçek.

"Dayan, aşkım."

Titreyerek başını salladı, vücudu aşılmaz bir gerginlikle etrafımda titriyordu. Acı ve ıstırap verici, doyurucu bir zevkten çılgık atana kadar içeri girdim ve aramızda artık boşluk kalmadı. Tamamen onun içindeydim ve dediğim gibi, asla ayrılmak istemiyordum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, onun ne kadar sıkı ve ateşli olduğuna aklım başımdan gitmiş durumda. "Ne kadar güzel görünüyorsun, benimle dolup taşmış. Ne kadar mükemmel. Benim için tekrar boşalacak mısın? Bence boşalmalısın. Sen benim sikim için yaratılmışsın ve şimdi

sonunda ona sahipsin ve her şey kaderinin istediği gibi. O yüzden benim için gelmelisin."

Hareket ediyorum, çok yavaş ve yine de çok hızlı, ve o çığlık atıyor, bacaklarıyla tekmeliyor, başka bir orgazm onu sarıyor. Sanırım onu kırdım. Belki de bundan sonra tek yapacağı şey bu olacak, benim adım haykırmak ve benim için gelmek.

Mükemmellik.

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, kontrolüm durdurulması imkansız bir akıntı gibi dökülüyor. Daha derine ve daha derine giriyorum, hala bana ait olduğunu söylemeyen bu kadını fethediyorum, elimden geldiğince ona sahip olduğumu kanıtliyorum. Artık sessiz, vücudu kaskatı, sırtımda derinlere gömülü tırnaklarıyla bana tutunuyor. Zaman duruyor ve bunun sihirle hiçbir ilgisi yok. Zihnim patlar, gerçeklik kristal berraklığında belirir, ta ki omurgamın tabanındaki baskı milyonlarca parçaya ayrılana ve onu boşalarak doldurana kadar.

"Al onu. Tam oraya. Tam oraya. Hepsini al."

Titriyor ve inliyor, benim mükemmel kızım gibi alıyor ve ben bitince, son damlasını da onun içine boşaltınca, içinden çıkıp onu kışına almaya hazırlıyorum. Dokunuşumu hissettiğinde sırtını kamburlaştırıyor ve bittiğini, çılgına dönmüş ve bitkin olduğunu biliyorum, ama onu tamamen aşığalamak fikri beni acı verici bir şekilde sertleştiriyor ve bırakamıyorum.

"Buraya da alacaksın," diye homurdanıyorum, o tamamen gevşemeden önce itiyorum.

Acı ve doluluktan çığlık atıyor, ama ona merhamet yok. Kalçalarımı her hareket ettirdiğimde daha derine giriyorum, onun benimle birlikte damlamasını ve ağzına kadar dolmasını isteme ihtiyacım, mantığı ve her şeyi bastırıyor. Benim için daha sıkı ve daha iyi olması için, sadece daha fazla zevk almam için orgazm büyüsünü vücuduna zorladığımda, o inliyor ve hıçkırıyor, etrafımı sıkıca sarıyor.

Ve bir an için, o benimdir ve ben yalanın içinde kaybolurum, vücudu en yüksek zevktir, ruhu benimkiyle iç içe, pençeler ve saf kinle sıkıca tutunur.

"Acıyor mu?" diye homurdanıyorum, o kadar derine giriyorum ki, vücudunun beni bu kadar ileri götürebileceğine inanamıyorum.

"Evet," diye hıçkırıyor, mutluluk ve ıstırap içinde altımda titriyor. "Güzel."

Onu daha sert, daha derine sikiyorum, ikimiz de parçalanana kadar, ve sık, belki benim bazı parçalarım ona, onun bazı parçaları bana dolanıyor, çünkü dikenlerim bizi birbirine bağladığında, kendimi kaybolmuş ve kendim gibi hissetmiyorum, ama yine de hiç olmadığım kadar mutluyum.

Belki de kontrolü her zaman ben sağlamıyorum. Ama şimdi o benimle ve onu kucakladığımda hiçbir yere gitmeyecek.

Onu elde tutmak için onunla evlenmek zorunda kalsam bile.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yastık

"Susadım."

Sesim boğuk, kuru ve boğazımda kısık çıkıyor. Woland, uyku ile anlayış arasında bir şey gibi boğuk bir ses çıkartıyor ve bir an sonra, bir fincan yanıma süzülüyor. Oturmaya çalışıyorum ve o isteksizce homurdanıyor ve ikimiz de oturana kadar benimle birlikte hareket ediyor ve ben onun kalçalarına biniyorum.

"Dikenler çok rahatsız edici," susuzluğumu giderdikten sonra işaret ediyorum.

O sadece tekrar homurdanıyor ve geri uzanırken beni göğsüne bastırıyor.

"Umurumda değil. Harika hissettiriyorlar. Onları çıkardıktan sonra ve onları tekrar içine sokacağım, bu sefer amina."

Titriyorum, onun memnuniyeti ve uykulu hali bana bulaşmıyor. Yorgun ve bitkinim, her kasım ağrıyor, ama yine de içimde derinlerdeki tohumunun keskin farkındalığını silemiyorum. Belki de kök salıyor.

Hayır, runuma güvenmiyorum. Çok zayıf.

Beni bırakır bırakmaz bir iksir yapmam gerekecek. Bu, içimi rahatlatmanın tek yolu, çünkü Woland'ın beni sevip sevmemesi önemli değil, o bir şeytan. İstedğini elde etmekten vazgeçmeyecek, görünüşe göre evlenmeyi planladığı kadından bile.

Şeytanla evlenmek. Ne komik.

"Çok fazla düşünüyorsun," diye homurdanıyor, ağır koluyla beni kendine daha da yaklaştırıyor. "Dur. Ne olursa olsun, yarın düşünebilirsin. Rahatla, tatlım. Her şey yolunda."

"Ne adam ama," diye mırıldanıyorum, onun üstünde rahat etmeye çalışarak.

Uzun süre birbirimize yapışık kalmak çok samimi geliyor. Zorla yakınlaşmayı sevmeme rağmen, bacaklarım onu sararken kramp giriyor ve her hareketimde dikenler beni çekiyor. Neden bu kadar sık içime soktuğunu hala anlamıyorum, çünkü görünüşe göre çıkıp çıkmayacaklarını kontrol edebiliyor.

"Woland, her seferinde dikenleri kullanmana gerek yok."

Uykulu bir homurtu çıkarır, kalçalarını esneterek hâlâ sıkı bir şekilde birbirimize bağlı olup olmadığımızı kontrol eder gibi. Bağlıyız.

"Ama kullanırım. İyi geliyor. Düşünmeyi bırak."

Ama yapamıyorum. O çok rahat, tamamen huzurlu ve benim zihnim durmak bilmiyor. Partiden bazı anlar hatırlıyorum, tüm o isyancılar gülümsüyor ve çok hoşgörülüydü. İçimde bir önseziyle gerginlik hissediyorum. Kötü bir şey olacak, bunu biliyorum.

"Woland?"

Sesinde çok az bir sabırsızlık var, ama çoğunlukla kabullenmiş gibi geliyor.

"Evet? Ne var?"

"Uzun zaman önce, dikenlerin içimdeyken bir soruma cevap vereceğine söz vermiştin. Bir aydan fazla zaman geçti ve ben unuttum, ama şimdi hatırladım ve sen sözünü daha iyi tutmak istediğini söylemiştin."

O kadar isteksizce inliyor ki, gülmek elde değil. Bu uykulu, evcimen Woland, korkutucu isyancı liderden çok uzak. Dikenli, gölgeli bir şekilde neredeyse sevimli bile.

"Kötü kadın. Bırak da uyuyayım."

"Ama uyumak zorunda değilsin," diyorum. "Hadi ama. Söz vermiştin."

Kafasını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Sen buradayken uyumam lazım. Çok yumuşaksın ve çok güzel kokuyorsun. Sen en iyi yastıksın. Lütfen, gelincik kız. Bir dahaki sefere anlatırım. Az önce neredeyse bir rüya görecektim, Büyük Meşe'nin altında seninle seviştiğim bir rüya. Çok güzeldi. Mmm, bırak da rüya göreyim. Ne olacağını görmek istiyorum."

Gülüyorum, o homurdanana kadar üstünde hareket ediyorum, penisi içimde hareket ediyor. "Nasıl yastık olabilirim ki? Üstündeyim."

Şaşırtıcı bir hızla, beni altında sıkıştırıncaya kadar yuvarlar, ağırlığı beni yatağa bastırır.

"Ve şimdi ben üstteyim. Lanet olsun, sinek gibisin. Vızıldayıp duruyorsun. Pekala. Soru neydi?"

"Son isyan saldırısının amacı. Çiti yıkmak değildi, öyleyse neydi?"

Çıkardığı ses, boğuk bir iniltiye çok benziyor. Göğsüne gülümsüyorum ve Woland sırt üstü yatana kadar bizi tekrar yuvarlıyor. Ona bakmak için oturuyorum, ama gözleri zar zor açılmış, yüzünde alaycı bir acı ifadesi var. Tanrım, çok sevimli.

"Sakin ol," derim, etli göğsünü okşayarak. "Sadece söyle, sonra uyuyabilirsin, söz veriyorum."

"Kötü kadın," diyor vurgulu bir şekilde. "Peki. Aslında çiti yıkmak istemiyorum. Nienad, Perun'un vergileriyle topladığı büyüü kirletmenin bir yolunu arıyor. Her isyancı saldırısının asıl amacı bu. Perun bizi püskürtmek için onlarca ejderhasını gönderirken, küçük, görünmez bir görev gücü, tüm çiti besleyen temel büyü üzerinde çalışıyor. Biz de neredeyse bitirdik. Bir saldırı daha ve umut verici sonuçlar almamız. Belki Büyük Meşe kuruyup ölecek. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Bu, herkesin isyancıların yaptığını sandığından çok daha karmaşık bir şey. Şehirdeki insanların Woland'ın hareketinden şikayet ettiklerini, tek yaptıklarının rastgele çitlere vurmak ve Perun'un ejderhalarıyla savaşmak olduğunu söylediklerini hatırlıyorum.

"Bunu kaç kişi biliyor?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Nienad, ben, şimdi sen... Birkaç kişi daha. Çoğu insanıma gerçekten önemli bilgileri emanet etmiyorum, bunu kendine saklarsan sevinirim."

"Sana boyun eğiyorlar ve sana tapmak için sunaklar inşa ediyorlar," diyorum, hayretler içinde. "Ve sen onlara gerçek hedeflerini bile söylemeye güvenmiyor musun? Tanrım. Savaşıp öldükleri gerçek nedeni bilmiyorlar."

Woland, benim mantığımdan hiç etkilenmeden alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki gerçek hedefi biliyorlar: Perun'u devirmek. Jaga, gerçekçi ol. Wyraj'da casuslarım var. Perun'un kendi oğlu Strzybog benim casusum, berbat bir casus ama yine de casus. Ve eğer durum böyleyse, Perun'un da benim hareketimde casusları olduğu açıktır. Üssümüzü basmamasının tek nedeni, onu dışarıda tutan kadim büyü. Ama bizim burada, burnunun dibinde olduğumuzu biliyor. Muhtemelen isyancılar arasında bilinen her şeyi biliyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bu bilgiyi *bana* güvenerek paylaşması aslında şok edici, ama öte yandan, onun en gizli sırlarından birini biliyorum.

"Bu yüzden kaçtıktan sonra kimseye benden bahsetmek yerine beni kendin mi aradın?" diye soruyorum. "Hiç kimseye güvenmiyor musun?"

"Güvenmiyorum. Aslında senin hafızanı silmeyi de düşündüm, ama kehaneti kendine saklamak için iyi bir nedenin var, bu yüzden sana dokunmadım."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçer. Zihinsel bariyerimi kontrol eder, zihnimi manipüle edememesi için güçlendiririm. "Gerçekten mi? Ne gibi bir nedenim var?"

İnanamayan bir kahkaha atarak gözlerini açar. "Jaga, onların savaşını kazanmalarında senin önemli bir rolün olduğunu kimseye söyleyemezsin. Söylersen, Perun'un yönetimi altında acı çekmelerinin tek nedeninin senin inatçılığın olduğunu anında anlarlar. Herkes senden nefret eder."

O gülerek başını sallar, ben ise birdenbire üşüyerek kendimi kucaklayıp başka yere bakarım. O haklı, ben de bunu biliyordum, değil mi? Ama bu o kadar basit değil. Woland'ın takipçileri onun daha iyi bir seçim olduğuna inanıyor, ama gerçekten öyle mi? Bilmiyorum. Slawa'nın tamamı için bu kararı verme sorumluluğu çok ağır. Bu sorumluluğun bana değil, başkasına düşmesini tercih ederim.

"Rahatla," diyor ve beni kendine çekiyor. "Kimseye söylemeyeceğim. Seni dün partide olduğu gibi sevmeye devam edecekler. Güzeldi, değil mi? Köyündeki sefil hayattan çok daha iyiydi."

Göğsüne yaslanıp iç çekiyorum ve cevap vermiyorum, çünkü beni Slawa'ya getirdiği için aslında minnettar olduğumu itiraf etmek zorunda kalacağım. Evet, burası tehlikeli ve evet, ejderhaların ve Perun'un vergilerinin dehşeti korkunç, ama sonuçta burada olmayı seviyorum. Burası sihir ve harikalar diyarı. Burada güçlerimi açıkça kullanabiliyorum ve sonunda uyum sağladım. Kimse beni sihirli olduğum için sürgün etmeyecek.

Ancak Woland'ın da az önce belirttiği gibi, başka nedenlerle beni kovabilirler. Bence bu, köyümden kovulmaktan daha da kötü olur. Evimde hiç tam olarak kabul görmedim. Ama dün, hayatımda ilk kez tam olarak ait olduğumu hissettim.

Bunu kaybetmek korkunç olurdu.

"Uyuyalım," diyor Woland, saçlarımı okşayarak. "Ve sana bir sır daha vereyim. Saldırı yarın olacak. Kim bilir? Belki de ben seni sahiplenmeden bir şekilde kazanırız. Ve kazandığımızda, sonunda mutlu olabiliriz."

O memnuniyetle iç geçiriyor ve ben de içimdeki hoş olmayan önseziyle kıvrınmama rağmen rahatlamaya çalışıyorum. Kendime Nyja olmadığımı ve geleceği öngöremeyeceğimi hatırlatmam gerekiyor. Hayatımın iyi gitmesine o kadar alışkın değilim ki, bu yüzden böyle hissediyorum.

Tek bildiğim sürekli korku ve nefret, ve işler sonunda iyiye gittiğinde, mutlu olmaya cesaret ettiğim için kaderin bana sert bir tokat atmasını bekliyorum.

Woland derin nefes alır, göğsü yanağımın altında yükselir. Dikenleri gevşediğinde, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır ama uyanmaz. Hazırlanmak için kollarından sıyrılırım. Belki ruhumu onun savaş çabalarına katkıda bulunmayacağım, ama dün beni büyük bir sevinçle kabul eden halkına yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bunu yapabilirim.

Birkaç saat sonra beni demirhanede bulur. Draga bana bir dizi basit kaçma manevrası öğretir. Bir şifacı olarak savaşa katılmayacağım ve arkamı kollayacak savaşçılar atanacak, ama yine de bir büyü ya da düşman onları geçmeyi başarırsa ne yapmam gerektiğini bilmem gerekiyor.

"Uyandığımda orada değildin," diyor Woland, bana mutsuz bir bakış atarak. "Buraya gel."

Draga eğilir ve ben de yanına giderim, beni cezalandırmak mı istiyor diye merak ederek. Ama şeytan sadece yüzümü avuçlarının arasına alır ve sanki onu birkaç saat değil, haftalarca terk etmişim gibi beni derin bir öpücükle öper.

"Gitmiştin," diye tekrarlar, sözleri ağzıma fısıldayarak. "Bunu yapma."

Biraz eriyorum, kalbim hızlı atıyor, kırmızı bir parıltı köprücük kemiklerimin arasındaki derimden sızıyor. Woland beni tekrar öpüyor ve ben de sonunda hissetmeme izin verdiğim bu yeni, değerli aşkın coşkusuyla ona karşılık veriyorum.

Evet, onu seviyorum. Ona da öyle söyledim. Yine de yatak odamızdan çıkar çıkmaz doğum kontrol hapını yuttum, çünkü ona güvenmiyorum. Henüz değil. Güven ve aşk, bizimki gibi karmaşık bir ilişkide el ele gitmez.

"Seni terk ettiğimi mi sandın?" diye soruyorum, gülerek başımı sallayarak. "Nereye gidebilirdim ki?"

"Bilmiyorum. Sadece seni tekrar kaybedeceğimden korkuyorum."

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, onun bir yalancı olduğunu kendime söylemekten bıktığım, çünkü neden böyle yalan söylesin ki? Beni sıkıca sarıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor, kokumu içine çekiyor ve kalbim acı kadar yoğun bir sevinçle sızlıyor.

Ona ait olmak o kadar yanlış mı olur?

Geri çekildiğinde, cildimin altındaki kırmızı parıltının her zamankinden daha parlak olduğunu, yüzümü ve karnımı kapladığını, etrafımdaki dünyayı kırmızıya boyadığını fark edince şok oldum. Woland'ın gözleri göğsüme kayd ve ağzı küçük, gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerime baktığında gülümseme kaybolmuştu.

"Bu gece uyumaya çalış, aşkım."

Bunu yapamayacağımı bilsem de başımı sallarım. Özellikle Woland, Wera ve diğer yardımcılarının yanına gittiğinde ve tüm üssün yakında saldırı hazırlıklarıyla uğraşacağını bildiğimde.

Belki de haklıdır. Belki kazanırız. Kazanamazsak da, en azından Perun'un ağacını zehirlemiş oluruz.

Uyumak için çok heyecanlıyım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Alevler

"Cesurca savaştınız. Acı çektiniz, kaybettiniz, kimsenin yaşamaması gereken zorlukları aştınız, ama yine de hala buradasınız. Ve bu gece, zafer kazanacaksınız."

Woland, giriş mağarasındaki taş platformda duruyor. Üzerimizde yükseliyor ve bir kez olsun, dar siyah pantolon ve yine siyah deri yelek giymiş. Kemerleri ya da silahları yok, ama tehlikeli görünüyor, gözleri parlıyor, dişlerini gösteriyor. Ona karşı bir saygı hissediyorum. Gerçek bir lider gibi görünüyor, sert ve korkusuz.

Uzun zaman önce çıplaklığı hakkında yaptığımız o tatsız konuşma için haklı çıktığımı hissediyorum, çünkü haklıydım. Giysileri süs olarak giymek mantıklı.

İsyancılar kalabalık bir şekilde devasa alanın her santimetresini dolduruyor. Gece vakti ve yanımda duran Lech, kulağıma bu yılın en soğuk gecesi olduğunu fısıldıyor. Kış gündönümüne sadece sekiz gün kaldı.

Etrafım diğer şifacılarla çevrili, ama Nienad burada değil. O, biz ejderhaların dikkatini başka yöne çekerken, çitin büyüsunü bozmakla görevli Woland'ın gizli ekibinin bir parçası. Etrafımdaki heyecanı hissediyorum, hava olasılıklarla gerginleşiyor. Woland karizmatik bir şekilde konuşuyor, kendinden emin sesi mağaranın en uzak köşelerine kadar ulaşıyor.

"Bu gece, yaptığımız tüm çalışmalar nihayet karşılığını bulacak. Bu, beklediğimiz an. Bu, hesaplaşma zamanı."

İsyancılar haykırarak silahlarını kaldırır ve ben yanağımın içini ısırırım, kafamın içindeki küçük, şüpheli bir ses Woland'ın savaştan önce her zaman böyle sözler verip vermediğini merak eder. Belki de bu onun savaş stratejisinin bir parçasıdır

ve gerçekçi olmayan beklentileri olan insanlar daha iyi savaşır, bilmiyorum. Tek bildiğim, ona hala gvenmediğim. Ne sevgili olarak, ne de liderim olarak.

Ama umarım bu gece bu durum değişir. Aşk ve güvensizlik arasındaki bu çatışmanın merkezinde olmaktan yoruludum. Sonunda bir yöne karar vermek istiyorum ve bir çözüm olasılığı bu savaş için beni heyecanlandırıyor.

Sonucu görmek için orada olacağım. Woland'ın sözünün ne kadar değerli olduğunu anlayacağım. Ve belki sonunda ona ruhumu vereceğim.

"Bazılarınız ölecek ve Perun'a hizmet etmek zorunda kalacak, ama korkmayın! Slawa'dan sonra, Wyraj'ı ele geçirip onun zulmüne sonsuza dek son vereceğiz. Hiçbir lm cezasız kalmayacak, hiçbir fedakarlık karşılıksız kalmayacak. Bu gece, vergilere son vereceğiz. Yarın, lme son vereceğiz!"

Alkışlar kulakları sağır ediyor. Lech yanımda çığlık atıyor, gözleri ateşli bir coşkuyla parlıyor, vücudu beklentiyle gergin. Etrafıma bakınıyorum ve bunların aynı konuşmayı yüzlerce kez duymuş insanlar olmadığını anlıyorum. Etrafımda ateş var, tutku alevlenmiş ve patlamaya hazır, titriyorum, kalabalıkla birlikte çığlık atmak istiyorum, ama kafamın arkasında yankılanan alaycı sesi bir türlü kafamdan atamıyorum.

Çünkü *lm sona erdirmek* mi? Bunu ilk kez duyuyorum. Bu mümkün mü ki?

Slawa halkının ölümden sonra kuşlar gibi Büyük Meşe'ye konuğunu biliyorum. Ve Perun'un diyarında cezalarını çektikten sonra, Slawa'da bies olarak yeniden doğmak üzere geri gönderildiklerini biliyorum. Bu arada, ölümlü ruhlar Nawie'ye gider ve orada sonsuza kadar kalırlar.

Woland sadece bieslerin ölümünü m yoksa ölümlülerin ölümünü de mi sona erdirmeyi planlıyor? Başım dönüyor ve etrafımdaki heyecanlı bağırışlar gittikçe yükseliyor, düşüncelerimi karıştırıyor.

"Köleliği ve terörü sona erdirmeye hazır mısınız?"

Kalabalık oybirliğiyle haykırmaya başladığında kulaklarımı kapatma içgüdüsüyle mücadele ediyorum. Hayır, bugünden önce bu sözleri kesinlikle vermemişti, yoksa bu kadar coşkulu olmazlardı. Bu zaferden neden bu kadar emin olduğunu merak ediyorum.

"Hadi gidelim o zaman."

Gölgeler Woland'ı sarar ve o kürsüden kaybolur, aniden yanımda belirir. Ağır elini omzuma koyar ve vücudundan gölgeli dallar fışkırarak kalabalığa doğru fırlar. Mağara

karanlıklaşır, onun kara büyüyle dolar, ta ki tek gördüğüm karanlık ve tek kokladığım o olana kadar.

Düşme hissi var ve sonra yere iniyoruz, ayaklarım donmuş çimlere değıyor. Hala kalabalığın içindeyim ve Woland yanımda, sıcak ve güven verici. Soğuk havanın ilk nefesi burun deliklerimi donduruyor ve gölgeler dağılırken etrafa bakınıyorum. Çimenli bir tepenin üstündeyiz, o mağarada olan herkes buraya tek bir vücut olarak taşınmış.

Woland böyle bir başarıdan sonra nefes nefese kalmış gibi görünmüyor. Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmesem, bu durum bana bunu iyice anlatırdı. İki yüzden fazla insanı önemli bir mesafeye taşımak, bir tanrı dışında kimse için muhtemelen imkansızdır.

Altımızda, ilk sıra isyancılar Perun'un parıldayan, muazzam yüksekliğindeki çitinden sadece üç adım uzakta duruyorlar. Woland'ın boynuzları dahil olmak üzere, onun yaklaşık iki katı yüksekliğinde. Yarı saydam, tuğla veya taştan yapılmamış, ama saf sihir olduğunu bildiğim, incecik, mavimsi bir ışıltıyla kaplı.

Bu çiti daha önce hiç görmemiştim ve herkesin aşılazmış gibi bahsettiğı bu çitin fiziksel bir engel olmaması beni şaşırttı. Elbette sihirli olduğunu biliyordum, ama şimdi onun sadece sihirden yapıldığını ve bu nedenle yıkılmasının imkansız olduğunu görüyorum.

Çiti yok etmenin anahtarı altında yatıyor.

Büyü, yer altına gömülü, yüklü runik taşlara bağı ve asıl hedefler bunlar. Ön cephe Wera bir çağrı yapıyor ve kürek taşıyan büyük bir kobold, strzyga, upir ve chochol ekibini harekete geçiriyor.

"Dağılın! Kazıcılar arasında beş adım mesafe bırakın! Durun! Kazın!"

Yanımda, Woland gökyüzünü tarar, gölgeleri omuzlarında bir pelerin gibi durur. Silahlı savaşçılar kazıcıların sırasına yayılır ve gergin bir şekilde yukarıya bakar. Biz şifacılar bir arada dururuz, henüz bize ihtiyaç yoktur. Lech dişlerini gıcırdatır, ayak parmaklarının ucunda zıplarken o da gökyüzüne bakar.

"Doğudan üç kişi geliyor," diyor Woland, sesi soğuk.

Etrafımızdaki isyancılar onun sözlerini duyuyor ve hızla yayılan sıralara mesajı bağırarak iletiyorlar. Daha fazla kazıcı ön hattın uzak taraflarına koşuyor, mümkün olduğunca geniş bir alanı kaplamak için gittikçe daha uzağı yayılıyorlar. Savaşçılar gergin ve somurtkan bir şekilde ayakta duruyor, gökyüzünü izliyorlar.

"Kuzeyden dokuz tane," der Woland, gölgeleri kalınlaşarak üzerimizde bir bulut gibi yükselir. "Güneyden on iki tane. Daha fazlası da gelecek."

Slawa ve Wyraj arasındaki sınırda bir yerdeyiz. Bu, şehrin kuzeyde, Wyraj'ın ise güneyde olduğu anlamına geliyor. En büyük güçler çitin ötesinden gelecek.

Güneydeki gökyüzünde bir yangın parlıyor. Woland'ın yardımcıları, savaşçılara kazıcıların etrafında yarım daireler oluşturmalarını emrediyor, bazıları daha ağır, bazıları daha hafif korunuyor.

"Yerlerinizi alın," diyor Woland şifacılar. Hareket etmeye çalıştığım, omzumdaki elini sıkılaştırıyor. "Sen değil. Birazdan seni bırakacağım, ama bu kısımda yakınımda kalacaksın."

"Bu kısım"ın ne anlama geldiğini bilmiyorum, kimse bilmiyor. Woland'ın adamları onun emirlerini pervasız bir bağlılıkla yerine getiriyorlar, bu da onun onları karanlıkta tutmasına olanak sağlıyor. Geçmişteki saldırılarla ilgili duyduğum hikayelerden, onun her zaman ejderhaların bizi gökyüzünden yakıp kül etmelerine izin vermeyen bir tür strateji kullandığını biliyorum.

Ama hangi stratejiyi kullanacağı her zaman sırdır. Woland'ın isyancıların saflarında casuslar olduğunu düşünmesi mantıklı.

"Doğudan gelen üçü buraya ilk varacak," diyor Lech, bana çok yakın durarak, mavi gözleri gökyüzünde soğuk ve parlak bir şekilde parlayan yarım ayın ışığında hafifçe parlıyor.

"Ne yapacağımı görmek istiyorlar," diyor Woland, neredeyse sıkılmış gibi. "Kurbanlık koyunlar. Biedas! Doğudan gelen ejderhaları hedef alın."

Solumda, Lutowa'nın da aralarında bulunduğu küçük bir bieda grubu, çimenli tepeye tırmanıyor. Uzun saçlı, solgun tenli, yetersiz beslenmiş ve yırtık pırtık giysileriyle titreyen sekiz iskelet gibi zayıf kadın, tuhaf görünüyorlar. Ama yüzleri kararlılıkla gergin. Lutowa'nın övündüğünden, büyülerinin etkisinin etkileyici olduğunu ve bir ejderhanın düşmesi için gereken sürede onu kurutabileceğini biliyorum.

Soluk, sisli büyüler gökyüzüne fırlıyor. Ejderhalar yuvarlanıp kaçıyor, açıkça hazırlıklıydılar. Güneye bakıyorum, Woland'ın çağırdığı on iki kişilik grubu henüz göremiyorum. Kuzeyde, ormanın kıvrımının hemen ötesinde yanıp sönen Slawa'nın ışıklarının üzerinde, gökyüzünde bir şey parlıyor. Pullar.

"Tekrar," diyor Woland sakın bir şekilde. "Şimdi."

Aniden, üç ejderhanın önünde siyah bir duman duvarı yükselir ve önlerini keser. Ejderhalar dağılıp, ikisi sola, biri sağa uçar. Biedalar çılgık atar, gökyüzüne daha fazla büyü fırlatılır. İki ejderha vurulur, acı içinde kükrerler, kanatlarını daha hızlı çırpıyorlar, hareketleri kaotik hale gelir. Kaçan ejderha

de kükreler ve biedalara dalar. Tamamen savunmasız ve çok zayıf görünürler.

Ağzını açar ve boğazının arkasında parlayan bir kıvılcım gördüğümü sanırım.

Woland, sanki bir sineği kovuyormuş gibi elini çırpır. Ejderha bağırır ve döner. Hareketiyle kanatlarından biri vücudundan kayar, temiz bir kesikle kopar ve canavar yere çakılır.

"Güneyden on altı tane daha."

Lech, Woland'ın sözlerini tekrarlar. İsyancılar yayılmayı bırakır ve herkes yerini alır. Kazıcılar, donmuş zeminde mümkün olandan daha fazla toprak kazmak için yoğun bir şekilde çalışır, ancak kürekleri ısıyla parlar, strzygalar gergin bir şekilde ön cephede yürür ve onları daha verimli hale getirmek için büyü mırıldanır.

Hızlıca sayarım. İlk üç ejderha yenildiğine göre, savaşacak otuz yedi tane kalır. Tüm isyancı saldırılarının aşağı yukarı aynı şekilde gerçekleştiğini biliyorum: Woland bir şekilde ejderhaları yerde savaşmaya zorlar ve gerçek savaş başlar. Ama başarısız olursa, bizler pişeriz. Kelimenin tam anlamıyla. Ejderha ateşi, Wera'nın bana attığı büyü ateşten daha sıcaktır.

Ejderhalar sadece tamamen dönüşmüş hallerinde ölümcül ateş püskürtebilirler. Yerde savaşmaya zorlanırlarsa, kısmen yarı insan şekline dönüşürler, çünkü yerde savaşmak, özellikle dar alanlarda daha fazla hız ve çeviklik gerektirir.

İsyancıların saldırısı, onlara mümkün olduğunca büyük bir savaş şansı vermek için düzenlenmiştir.

Tepedeki biedalar arasında bir çığlık yükselir ve üçü diğer tarafa koşarak gözden kaybolur. Woland'ın gölgeleri yakınlarda duran bir chochol'u sarar ve onu görebilecek kadar yükseğe kaldırır. Woland onu geri indirdiğinde, chochol rapor verir.

"Kanatsız ejderha dönüştü. Onu yakaladılar."

Biedaların saldırdığı diğer iki ejderhanın düştüğü karanlığa bakıyorum. Orada hiçbir şey hareket etmiyor. Öldüklerini sanıyorum.

"Şehirden gelen dokuz kişi yakında burada olacak," diyor Lech, ormanın üzerindeki yıldızlı gökyüzünde hareket eden birkaç gölgeyi işaret ederek.

Woland sırtıyor. "Bu gece eğlenmek istiyorum." "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, heyecandan nefes nefese.

"Göreceksin."

Bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorum, ama biedaların ilk üç ejderhayı kolayca yok etmesi, bu savaşı çocuk oyuncağı gibi gösteriyor. Belki zafer hızlı ve kolay olacak. Belki arkadaşlarımdan hiçbiri zarar görmeyecek.

Tam da böyle düşünürken, gökyüzünden kör edici beyaz bir ateş akını yağmaya başlar. İnsanlara ulaşmaz, ama ateş, biedaların durduğu tepenin hemen ötesindeki donmuş zemini yakalar. Biedalar, yaklaşan ejderha bulutunu izlemektedir. Alevlerden oluşan bir duvar yükselir ve bizi şehirden koparır.

"Yaramaz," diyor Woland.

Bir kolunu başının üzerine kaldırır. Lech yanımda hızlı ve heyecanlı nefes alır, ben de büyülenmiş gibi bakarım. Woland'ın avucundan parıldayan karanlık ipler fırlar ve gökyüzüne doğru hızla yükselir. Biedaların büyülerinden bile daha yükseğe çıkarlar, hedefini kontrol etmesini imkansız kılacak bir mesafeye ulaşırlar, ama Woland bunu neredeyse hiç kaşlarını çatmadan yapar. Odaklanmış, kaslı kolu çabadan gerilmiştir.

İpler çarparak, ormanın üzerindeki gökyüzünü parlaklıklarla boyar. Pullar parıldar. Ejderhalar kükrer ve gökyüzünde ateş patlamadan önce bir anlık kargaşa ve belirsizlik yaşanır.

Ancak bunların hiçbiri bize yönelik değildir. Ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum, o sırada devasa, alevli bir şekil düşer ve yere o kadar sert çarpar ki ayaklarımdan altında titreşim hissederim.

Bir ejderha. Yanan bir ejderha.

Bir tane daha düşer ve kalan yedi ejderha uçuşlarına devam eder, ama hedefleri yanlıştır. Bize doğru gelmiyorlar, ama... Wyray'dan gelen on iki ejderhanın bulutuna doğru geliyorlar.

"Ne oluyor?" diye Lech'e fısıldarım, o ise havaya yumruğunu kaldırıp coşkuyla tezahürat eder.

"Onları kontrol ediyor!" diyor sevinçle, gözlerinde çılgın bir parıltı var. "Ejderhalar ejderha ateşine karşı bağışık değildir, hiçbir şey değildir. O ikisini yaktılar ve şimdi Wyray'dan gelen güçleriyle buluşmak için uçuyorlar. Bu dahice!"

"Yine de savaşmak zorundasın," diyor Woland.

Yukarı bakıyorum. Yüzü gergin, şakakları terle ıslanmış. Gözleri parlıyor, kocaman açılmış ve altın rengi, çenesi sıkı sıkıya kapalı. O yedi ejderhayı kontrol altında tutmak inanılmaz, güçlü bir başarı, ama ona pahalıya mal oluyor.

"Onları ne kadar süre tutabilirsin?" diye sessizce soruyorum.

"Yeterince uzun süre."

Sesinde bir gerginlik var ve omzumu kavrayan eli bir kez kasılır, pençeleri derime batacak kadar acı verecek kadar. Omurgamdan bir heyecan geçer. Demek ki bu, Woland'ın sınırlarından biri. Aşılmaz bir sınır.

—Yedi ejderhanın iradesini aynı anda kontrol etmek, nasıl yaklaşacağımı bile bilmediğim bir şey, başarılı bir şekilde gerçekleştirmek ise hiç söz konusu bile olamaz—ama yine de bu bir sınır. Artık yedi ejderhayı kontrol edebileceğini biliyorum, ama daha fazlasını değil. Yakında, onları ne kadar süre kontrol edebileceğini de öğreneceğim.

Woland'ın muazzam gücünün sınırlarını belirlemek, onu daha iyi tanıdığımı hissettiriyor. Onu daha gerçekçi gösteriyor. Bu, onu ilk kez yemek yerken gördüğüm zamanki gibi. Sınırlarına kadar zorlanan şeytan, onun yeni bir yönü ve ben bunu açgözlülükle içime çekiyorum. O, nefes kesici bir varlık.

Nefes nefese, yüzü gergin, ama çabasının hırıltısı acımasız, keskin bir kahkahaya dönüşüyor.

"İzle," diye homurdanıyor, tüm vücudu gerginlikten titriyor.

Wyraj'dan gelen ejderhalar olanları görüyor ve kontrol altındaki kardeşlerinden kaçmaya çalışıyor, ama Woland emrindeki ejderhaları daha hızlı iterek daha yüksek bir yere çıkıyor.

Ateş gökyüzünü yakıp yıkıyor.

Wyraj ejderhaları dağılıyor ve kükrüyor, ama ben üç, hayır, dört tanesinin alev aldığını sayıyorum. Henüz ölmemişler, ama yanarak yere çakılıyorlar. Diğer ejderhalar dönüp kontrol altındaki ejderhalara saldırıyor ve Woland gevşiyor, yanımda sallanarak nefes veriyor. Bir an için, dengesi yerine gelene kadar omzum onun dayanağı oluyor.

Gökyüzünde, Wyraj ejderhaları, Woland artık onları kontrol etmese de, diğerlerini kovalayıp yakıyor. Düşmanlarımız birbirlerini öldürürken, Woland'ın kazıcıları rahatsız edilmeden çalışıyor ve başka bir yerde, kimsenin görmediği bir yerde, Nienad bu görevin asıl amacını yerine getiriyor.

"İnanılmaz," diye fısıldarım. "Neden şimdiye kadar zafer kazanmadın?"

Uzun, yorgun bir nefes verir. "Bu sadece bir savaş. Çitlere kalıcı bir hasar veremeyiz. Ve benim gücüm sınırsız değil. Gücüm azaldığında, durum tersine dönecek. Ama şimdilik biraz eğlenebiliriz."

Ufukta başka bir pul bulutu parıldıyor ve Woland derin bir nefes alıp omzumu sıkıyor. "Onların inişine izin vereceğim. Hazır ol."

"Evet," Lech, çılgın bir sırtışla dişlerini göstererek dişlerinin arasından çıkardı.

Aşağıdaki savaşçıların arasında, Draga'nın örgülü saçları ay ışığında parlıyor. Lutowa'yı aramak için dönüp, onu biedalar grubunda buluyorum. Hepsi yumurta yiyorlar, çiğnemedi bütünü olarak yutuyorlar. İnce boyunlarını uzatıp hareket ettiriyorlar, bu da midemi bulandırıyor.

Yeni gelen ejderha dalgası, çitlere ateş püskürtecek kadar yaklaşmıştır. Woland dikleşir ve iki kolunu da yüksekçe kaldırır. Gölge bulutu, üzerimizde bir gölgelik gibi uzanır ve gökyüzünü gizler.

"İniş yapmak zorunda kalacaklar," diye dişlerini sıkarak söylüyor, çıplak kolları terden parıldarken, pençeli parmakları gergin, avuç içleri yukarı doğru. Dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıyan bir savaşçı gibi görünüyor.

Karanlıktan boğuk bir kükreme geliyor, ardından bir tane daha. Wera kazıcılara bağıyor ve kürekler hızlı çalışıyor, çitin altındaki delikler o kadar büyük ki, bazı kazıcılar tamamen gözden kayboluyor. Lutowa etrafımızda koşarak çite doğru gidiyor. Bana bakmıyor bile. Lech karanlık ve pervasız bir şekilde kıkırdıyor.

Aniden bir sarsıntı ile neredeyse tüm arkadaşlarımın burada olduğunu fark ediyorum. Rada ve Dar geride kaldı, ama Slawa'da sevdiğim diğer tüm insanlar bu tarlada. Ejderhalar her an gökyüzünden düşebilir.

Woland çaba sarf ederek homurdanır ve üzerimizdeki duman örtüsü bir anlığına kırmızıya dönünce, sanki acı çekiyormuş gibi tıslar. Ateş gölgeleri delip geçmez.

"İyi misin?" diye soruyorum, gergin yüzüne endişeli bir bakış atarak.

"İyiyim," diye cevaplıyor. "Sadece... biraz... daha."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kuyruğu uyluklarımın arkasını vururken, yüksek ve sert bir kahkaha atar.

"Her zaman yapabileceğin bir şey vardır... kazanmamızı sağlamak için."

Gölgeli kanopinin başka bir kısmı ateşle aydınlanır, sonra bir başkası.

Uzaklarda gök gürültüsü gibi patlamalar duyulur. Woland başını geriye atarak kükrer ve açık ağzından siyah bir duman fırlatarak gökyüzüne doğru yükselir. Acı dolu kükremelerle karşılık verilir ve o kollarını indirip dizlerinin üzerine çöker. Karanlık dağıldığında gökyüzü açıktır.

Ve yarı ejderha biçimli yaratıklar, çitin yanındaki isyancılara saldırır.

KIRKINCI BÖLÜM

Küller

"Eğlence bitti," diye homurdanır Woland, iki eliyle yere dayanarak. "İşe koyulun."

Lech ve iki chochol, yani korumalarım, üç taraftan beni çevrelerken, ben dikkatlice yokuş aşağı inerim. Zaten tedavi edilmesi gereken insanlar görürüm. Bir mamuna'nın kolunda derin bir yara vardır. Bir chochol bana doğru topallayarak gelirken, bir strzyga ve iki upir, ona saldırmaya hazırlanan bir ejderhaya saldırır.

"Buradayım. Ben bir şifacıyım," diye sesleniyorum, böylece yaralıları beni nerede bulacaklarını bilsinler.

Her iki yanımda, şifacılar çitin boyunca uzanmış, kavganın kenarlarında duruyorlar. Burada orada kazma çalışmaları duruyor, ama merkezdeki büyük bir işçi grubu çılginca çalışıyor, strzygalar ve koboldlar ejderhaları uzak tutuyor. Draga'yı tekrar görüyorum, uzun bıçakları ay ışığında parlıyor, kanla kırmızıya boyanmış.

Topallayan chochol bana ulaşır ve ben dizlerimin üzerine çökerek iki elimle onun ayak bileğini tutarım. Burkulmuş. Onu geri çeviririm ve o acı içinde bağırır, ama benim büyüm hasarı çoktan onarmıştır. Bir dakika sürer ve chochol terk ettiği küreğine geri koşar. Ben önden koşarak ejderhalardan uzak durur ve kanayan mamunayı tutarım.

"Sadece bir saniye sürecek," diye homurdanırım, o beni takip etmeyi reddettiğinde.

Onu tedavi ediyorum ve bir strzyga baygın chochol'u bana doğru uçuruyor. Kafası ezilmiş görünüyor, göz kapaklarını kaldırdığımda gözleri cam gibi. Nabzını kontrol ediyorum. Ölmüş.

Ben bir yarayı, kırık bir kolu ve beyin sarsıntısını tedavi ederken, muhafızlarımdan biri cesedi uzaklaştırır. Büyü içimden fışkırır ve Nienad'ın onu korumakla ilgili öğrettiklerini unuturum. Tek amacım iyileştirmek, iyileştirmek, iyileştirmek... Böylece savaşçılarımız savaşmaya devam edebilir ve kazanma şansımız olur.

Nienad'ın görevini tamamlaması ne kadar sürecek bilmiyorum, ama o işini bitirene kadar Perun'un güçlerini meşgul tutmalıyız.

"Dikkat!"

İçgüdüsel olarak eğiliyorum. Bir fırlatma bıçağı karanlıkta kayboluyor ve başımı kaldırıp bize doğru hücum eden, sırttan, yarı dönüşmüş bir ejderha görüyorum. Lech önüme atlıyor ve beni koruyan chochol'lar beni geri çekiyor, ama ben ejderhanın bacaklarının arasına görünmez bir ip atmayı başarabiliyorum.

Ejderha sendeler, dengesini kaybeder ve bu yeterlidir. Lech, ejderhanın boğazına bir bıçak saplar ve sonra boynunun yanına dişlerini geçirir. Canavar hala hareket ederken açgözlülükle kanını içer, ama gücünün azaldığını anlayabiliyorum.

"Lech! Sana ihtiyacımız var!"

Bir chochol ayaklarımın dibine düşer, yüzündeki bir kesikten kan akmaktadır. Gagası neredeyse kopmuştur ve onu nasıl iyileştireceğimi bilemediğim için içim burkudur. Chocholli hakkında yaygın hastalıkları tedavi edecek kadar bilgim var, ama bu benim becerilerimin ötesinde. Sonunda gagasını elimden geldiğince yerine takmaya karar veririm, ama onun konuşamayacağını zaten biliyorum.

Ama nefes alıyor. Şimdilik bu yeterli olmalı.

Lech deli gibi gülerek yanıma atlar. Chochol muhafızlarım topallayan bir koboldun beni bulmasına yardım eder ve ben de ejderhanın pençeleriyle parçalanmış pençesini tedavi ederim.

Sağımda, rahatsız edici derecede yakın bir yerde ateş patlar. Lech ejderhayla savaşmak için koşar ve onu gözden kaybederim. Etrafımda duman yükselir, daha fazla ateş yanar, çığlıklar ve silahların çarpışması duyulur. Biri acı dolu bir çığlık atar, kalbim durur. Kim olurlarsa olsunlar, onlara ulaşamam.

"Ah!"

Ayaklarımın dibinde bir cesede takılıyorum ve kanlı bir el bileğimi yakalıyor. Göğsü parçalanmış, ciğerleri hava almaya çalışan bir upirin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Seni stabilize edeceğim ama bu gece daha fazla savaşılamayacaksın," diyorum, gözlerimi kapatıp en kötü hasarı düzeltmeye odaklanıyorum.

Tek yapmam gereken, yaraların kanamasını durdurmak ve kalbinin ve ciğerlerinin çalışmaya devam etmesini sağlamak. Parçalanmış organları hissediyorum, savaşın seslerini uzaklaştırıyorum, zihnime kapanıyorum.

Neredeyse bitti. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, çok fazla kan kaybetmediğinden emin olmak için ve...

Vücudum geri çekildi ve nefes nefese gözlerimi açtım. Tedavi ettiğim upir dumanın içinde kayboldu ve kanın metalik kokusu beni sardı.

Birisi kulağıma sertçe nefes alıp vererek hırıltılı sesler çıkarıyor. Kurtulmak için çabalarken, gümüş pulların parıltısını görüyorum. Bir ejderha.

"Hayır!" diye bağırarak tekmeliyorum.

Ejderha beni geri çeker, pençeli elleri omuzumu ve kolumu tutar. Ona dönmeye çalışırım, panik karar verme yeteneğimi bulanıklaştırır. Pençeleri batar ve yanağımda onun iğrenç, kan kokulu nefesini hissederim.

Tanrım. Boynumu ısıtıp koparacak.

Baskı kaybolur ve nefesim kesilirken yere düşerim. Yukarı baktığımda, ejderha üstümde durmuş, şaşkın bir ifadeyle bana bakmaktadır.

Kanlı, pençeli bir el karnından dışarı çıkıyor. Keskin bir hareketle geriye ve yukarı doğru çekiyor, ejderhayı sarsıyor. Çok hızlı nefes alıyorum, her çılginca nefes verişimde korkudan küçük inlemeler çıkarıyorum. Ejderha bir kez öksürüyor, sertleşiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, yavaşça yanına devriliyor. Arkasında, Woland kocaman, koyu kırmızı bir kalbi ısıtıyor, gözleri üzerimde. Sadece iki kez çığnıyor. Yutkunurken boğazı çalışıyor. Nefes almayı unutuyorum.

"Yaralandın mı?"

Sesi soğuk, gözleri beni her santimini incelerken hesaplayıcı. Ön kolunu ve avucunu kaplayan kan derisinden ayrılır, havada birleşerek asılı kalır, sonra ağzına doğru süzülür. Kalbi, sanki hala canlıymış gibi, o sıkarken sarsılır.

"Ben... Hayır."

Yakınımdan gelen yüksek bir çığlık beni ayağa kaldırıncaya kadar bakmaya devam ediyorum. Woland bana başını sallar ve dönerek bir duman bulutu içinde kaybolur. Lech, şakağından kan sızan bir halde yanıma koşar. Kolu yırtılmış ve kanamaktadır.

"İşte buradasın!" diye bağılıyor, yaralanmamış gibi gülerek. "Beni tedavi et de gidelim!"

Ona büyü yapıyorum, yarasını *hızla, hızla, hızla* iyileştiriyorum ve dumanın içine koşuyoruz. Ayaklarımın dibinde cesetler yatıyor, bazıları acı içinde inliyor, bazıları ölmüş. Dizlerimin üzerine çöküyorum, bir hastayı diğerinin ardından tedavi ediyorum, ama artık onları iyileştiremiyorum. Tek odaklandığım şey onları hayatta tutmak. Ellerim titremeye başladığında, kemerimdeki çantadan şarj edilmiş, soyulmuş bir yumurta çıkarıyorum ve üç ısırıkta bitiriyorum.

Göğsümdeki kocaman delik biraz daha az boşalır ve başka bir hastayı tedavi ederim, kanlı ellerimle başka bir yumurta ararken.

Acı dolu bir çığlık, bilinçsiz bir upir'e bakmamı sağlar ve kalbim sızlar. Bir yumurtayı yutar ve bir başkasını ağzıma atarım,

O kadar hızlı kalkarım ki, dünya etrafımda karanlık, ateş ve duman seli gibi dönmeye başlar.

"Draga!" diye bağıyorum, körü körüne savaşın ortasına koşuyorum. "Draga!"

Pençeler yüzüme doğru keser ve bana ulaşmadan önce ele güçlü bir kesme büyüğü gönderirim, onu ejderhadan ayırırım. Göğsüm yine boşalır ve koşarken başka bir yumurta yutarım, önümdeki dumanın içine bakarım. Arkamda Lech hırlar. Chochol muhafızım kaybolmuştur.

"Draga!"

Onu, çitin altındaki derin, artık terk edilmiş deliklerden birinin yanında kanlar içinde buluyorum. Buradaki çit titriyor, zar zor çalışıyor ve deliğin dibindeki küp şeklindeki taş çatlamış, muhtemelen bu yüzden buradaki büyüğü bu kadar zayıf.

Draga yavaşça sırt üstü dönüyor, acıdan inliyor ve ben neyin yanlış olduğunu anlıyorum.

Kolu yok.

"Nerede?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, çılgınca etrafa bakınıyorum.

"Bilmiyorum," diyor, her kelimeyi ısırır gibi. Acı içinde.

"Lech! Lech, kolunu bul!"

Ama o benimle değil. Etrafıma bakınıyorum, ama duman çok yoğun, çimler kanla kırmızıya boyanmış ve kirli toprakla kaplı. Hiçbir şey göremiyorum.

"Sadece. Kanıyor. İyileştir. Ben savaşıcağım."

Kafamı sallıyorum. Draga anlamıyor — bu yarayı iyileştirirsem, daha sonra kolunu yerine takamayacağım. Yine de ellerimi omzuna bastırıyorum, vücuduna buradan kanamayı durdurmasını söylüyorum, kan akışını nazıkçe pıhtılaştırıyorum, gözlerim çılgınca kaslı, güzel şekilli kahverengi bir kol ararken bile.

İşe yaramıyor. Asla bulamayacağım.

Siktir.

"İyi olacaksın," diye yalan söylüyorum, bana karşı çok nazık, bilgisi ve gülümsemeleriyle cömert davranan, herkes bana hakaret ederken beni kabul eden antrenörüm ve arkadaşşıma sahip olmadığım büyüğü aktarıyorum. "Sadece dayan!"

Yarayı iyileştirip derisini kapatıyorum. Yumurtalarımın yarısı bitti, aceleyle daha fazlasını yutuyorum ve Draga'nın zorlanan kalbine yardım etmek için yeterli büyüğü gücünü elde ediyorum. Çok kan kaybetti, durumu stabil olana kadar vücudunu kanı yenilemek için zorluyorum.

Ölmeyecek, ama bir daha savaşabileceğini sanmıyorum.

Büyülü iyileştirme ve kan kaybının yorgunluğuyla Draga bilincini yitirir. Titrek bacaklarıyla ayağa kalkar, etrafa bakınırım. Görüşüm, çantamdaki son üç yumurtayla düzeltilemeyecek kadar derin bir büyü tükenmişlikten dolayı bulanıklaşır. Başım dönüyor ve garip bir şekilde ağırlıksız hissediyorum, bedenim kopmuş, ruhum kaburgalarımın kafesine çarparak uçmak istiyor.

Kafamda bir sorun var. Gözlerim odaklanıp odaklanamıyor, her şey çok yavaş ve boğuk.

Bir ateş topu kolumun yanından hızla geçerken, ısısı tenime değişiyor, yavaşça dönüp, çitin zorlu bariyerinden uçup gitmesini izliyorum.

Buradan geçebilir miyim acaba? Belki çit yeterince zayıftır ve geçmeme izin verir. Ama yine de... Yine de... Hayır, burası geçmek için yanlış yer. Nawie'ye gitmem gerekiyordu... Uzun zaman önce... Öyle değil miydi? Ama neden?

Benim yerim burası değil mi?

Woland beni seviyor. Değil mi? Onu son gördüğüm haliyle hatırladığımda boğazım düğümleniyor, elinde bir ejderhanın kalbini sökmüş, dişleriyle buhar çıkan sert kasları parçalıyordu. Bana baktığı gözleri çok soğuk ve duygusuzdu.

O şeytan ve yalancı değil mi? Sevgiye muktedir mi ki? Yerimde dönüp, duman ve çığlıklar içinde kendimi kaybediyorum. Çit titriyor, giderek soluyor.

Geçebilirim. Kaybolabilirim. Beni asla bulamaz.

"Ne yapıyorsun?"

Lutowa kolumu yakaladı ve beni delikten uzaklaştırdı. Birdenbire, deliğin kenarında sallandığımı fark ettim, gevşek toprak, engebeli yamaçtan kırık taşların üzerine saçılıyordu. Beni çitten uzaklaştırdı, tepeye, cesetlerin, savaşçıların, çığlık atan, kanayan, acı çeken insanların yanından geçerek.

Bağırsakları dışarı dökülmüş bir upir görüyorum ve elimi onun elinden çekiyorum. Onun yanına diz çökmeden önce, Lutowa homurdanarak beni yakalıyor.

"Hayır. Efendi senin yanında olmanı istiyor. Vakit geldi."

Kafamı sallayıp, upirin yanına dönmeye çalışıyorum. Kızıl saçları Lech'inkinden daha koyu, yüzü farklı, ama yine de bana onu hatırlatıyor. Lech artık benim arkadaşım değil, ama onun ölmesine izin veremem.

"Çünkü seni taşımak için sana tutunması gerekiyor ve sensiz gitmeyi reddediyor. Hadi!"

O beni sürüklerken arkama bakıyorum, ama duman upirin vücudunu kaplıyor ve onu gözden kaybediyorum. Lutowa beni kalabalığın içinden şiddetle çekiyor.

Tanıdık bir sesin gürültüsü bizi selamlayana kadar. "Mükemmel. Teşekkürler."

Kan kokan pençeler omuzlarımı kavrar ve etrafımızı kalın ve huzurlu bir karanlık kaplar. Acı dolu inlemeler, duman dağılana ve tanıdık ışık küreleri etrafımızda titreyene kadar düzensiz nefes alıp verme sesleriyle karışır.

Acı dolu sesler isyancıların mağarasını doldurur. Woland, geride kalan isyancılar yaralıların arasına koşarak ilaç, içecek ve yumurta götürürken etrafına bakar. Hâlâ omzumu tutmaktadır ve ben hastaları tedavi etmek için çekilmeye çalıştığımda, homurdanarak beni geri çeker.

"Herhangi bir yerin acıyor mu?"

Yakınlarda Draga'yı görürüm, gözleri açık ve tavana bakıyor, gözyaşları şakaklarından akıyor. Onu teselli etmek için çaresizce yanına koşmaya çalışırım, ama Woland homurdanır ve saçımı yakalar, bana bakmam için sertçe çeker. Kafamda bir ağırlık patlar.

"Jaga. Yaralandın mı?"

Onun elinden kurtulmaya çalışırken homurdanıyorum. "Bırak beni, bana ihtiyaç var."

"Elinden geleni yaptın." Gözleri mağaranın uzak tarafına kayıyor ve bir kez başını sallıyor. "Nienad geri döndü. Onlarla o ilgilenecek."

"Ama Draga," diye nefes nefese söylüyorum, saçlarıma dolanan acımasız parmaklarını çözmeye çalışıyorum. "Draga bir kolunu kaybetti. Onu görmeliyim, görmeliyim..."

"Artık onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

İtiraz etmek istiyorum, ama gölgeleri ikimizi de sarıyor ve inlemeler, çığlıklar, hıçkırıklar içeren koro sessizleşiyor. Odamıza geri döndük, şöminede ateş çıtır çıtır yanıyor. Woland hala beni sıkıca tutuyor. Duman ve kan kokusu alıyorum, sanki burun deliklerim içten bu kokuyla kaplanmış gibi. Bundan sonra hep bu kokuyu alacağımdan korkuyorum.

Etrafımdaki oda garip görünüyor, tanıdık şeyler orantısız bir şekilde büyüyor. Şöminede bir odun düşüp havaya kıvılcımlar saçtığında irkiliyorum. Woland hala saçımı tutuyor ve yüzümü ona bakmam için yukarı doğru çeviriyor.

"Seni iki dakika kaybettim. Seni hissettim, sonra birdenbire yok oldun," diyor, sesi ciddi, sanki korkunç bir suçu itiraf ediyormuş gibi. "Şu anda gitmene izin veremem. Arkadaşlarına gitmek için bile."

İfadesi, çok iyi tanıdığım ve nefret ettiğim nötr maskesinin arkasında gizli. Karışık, hala titrek kalbim güçlü bir şekilde atıyor ve sonunda savaşın bittiğini anlıyorum. Güvendeyiz. Bitti.

Bacaklarım titriyor ve boğazım yanıyor. Kurumuşum. Ağzımın arkası burnumdaki gibi kirli bir kokuyla kaplı. Yanık ve ölüm kokusu.

"Bir ejderhanın kalbini yedin." Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. Yaralanmamış, ama giysileri yırtık ve isle kirlenmiş, elleri kanlı. Bir pençesi kırık. Boynuzları küle kaplı.

"Sana zarar vermeye çalıştım." Woland'ın sesi sıkı bir şekilde kontrol altında, sıkılmış değil ama başka bir duygu da göstermiyor.

Maskenin altında ne sakladığını merak ediyorum. Neden bu kadar katı davranıyor?

"Kaç kişi kaybettik?" diye soruyorum, onu bu kontrolünü bırakması için kışkırtmaya çalışıyorum, çünkü beni tedirgin ediyor ve yalan söylüyormuş gibi hissettiriyor, ama ne hakkında yalan söylediğini bilmiyorum.

Dizlerim titrediğinde, savaşın sona ermesinin rahatlığı kemiklerime işlerken, ne kadar kirli olduğumu umursamadan bir bankın üzerine sendeleyerek otururum. Woland beni takip eder ve tahtına oturur. Omuzları gergindir, pençeleri huzursuzca uyluğuna vurur.

"Henüz bilmiyorum," diyor, hala soğukkanlı ve mesafeli. Halkını hiç umursamıyor gibi görünüyor. "Hala soruma cevap vermedin. Yaralandın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Sadece yorgunum. Tükenmişim. Ben... Geri dönüp Draga'yı görmem gerek."

Woland'ın maskesi bir anlığına çatlar, gözlerinde acımasız ve ateşli bir şey parlar. Öfkeli, çılgına dönmüş gibi görünür ve ben geri çekilirim. Derin bir nefes alırken burun delikleri genişler, ifadesini kontrol altına almaya çalışır.

"Arkadaşlarını biraz olsun önemseydin, kazanabilmemiz için seni almama izin verirdin," diyor kan donduran, alçak bir sesle. Bu, Kupala Gecesi'nde beni dehşete düşüren ve gözlerim kanayana kadar yüzüne bakmaya zorlayan canavar Woland.

Şok olmuş bir şekilde titriyorum, bunu şimdi gündeme getirmesine şaşıyorum. "N-ne? Ama sen demiştin ki..."

Sözlerim yarıda kalır, çünkü ne dediğini unuttum. Beni sevdiğini, belki. Artık kazanmayı umursamadığını. Bu sözler artık boğazımdan çıkmıyor, çünkü birdenbire alaycı ve imkansız geliyorlar.

Woland gözlerini kapatır, başı geriye düşer. Boğazı açıkta kalır ve elleri sıkıca yumruk yapar.

"Beni affet," diyor, gözleri hala kapalı. "Nienad başarısız oldu. Hayal kırıklığına uğradım, hepsi bu."

"Oh."

Gözleri birden açıldığında, içinde soğuk ve yırtıcı bir şey var. Aniden bariyerimi hatırlıyorum ve onu çekip, olası bir istilaya karşı bakışlarımı koruyorum. Ama Woland sessiz kalıyor ve zihnimde hiçbir sihir hissetmiyorum. Sadece uzun bir süre bana bakıyor, sonra derin bir nefes veriyor.

"Haklısın. Arkadaşını kontrol etmeliyiz. Hadi."

Bankın üzerinden geçerken tökezleyip neredeyse düşüyordum. Woland bana yardım etmedi. Maskesi daha da sertleşmiş, çenesi öncekinden daha da sıkılaşmıştı ve bana kızgın olduğu hissini bir türlü atamıyordum. Ama neden? Beni sahiplenmesine izin vermediğim için mi? Bu sefer bunu talep etmedi. Seçim yapmakta özgür olduğumu sanıyordum.

Onu anlamıyorum.

Elini omzuma koyduğunda naziktir ve bizi mağaraya geri götürdüğünde dengemi kaybettiğimde, beni sağlam bir koluyla sarar. Sorgulayan gözlerle ona baktığımda, gözleri artık bulanık değil, sıcaktır. Eli belimde kalır ve yaralıların arasına geri döndüğümüzde, acı ve kayıp sesleriyle çevriliyken bile bana doğru eğilir.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diyor, sesi nazik, ta ki odamızdaki garip hisleri dağıtır kadar. "Kendini zayıf hissedersen bana söyle, seni geri götüreyim."

O arkasını dönüp Nienad'a doğru yürürken, ben bir an daha onun arkasından bakarım, sisli ve yorgun zihnime neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışırım.

Ama sonra, yanımdan gelen bir acı inlemesi dikkatimi gerçek dünyaya, bir fark yaratabileceğim yere geri getirir. Woland'ı zihnimden uzaklaştırır, şarj edilmiş yumurtalarla dolu masaya gider ve iyileşmek için kendimi sihirle doldururum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Erkekler

Tüm yaralıların durumu stabilize olması saatler sürer. Nienad'ın sert emirleri altında tüm şifacılar koşturup durmasına rağmen, bir düzine insan daha kaybederiz. Zar zor ayakta duruyorum, vücudumu ayakta tutan tek şey, hastalar arasında içtiğim birkaç yudum sıcak süt ve midemi ağrıtan düzinelerce yumurta.

Kalbim kederle dolu. Draga kolunu geri alamayacak, çünkü Nienad bile kaybedilen bir uzvun yeniden çıkmasını sağlayacak bir büyü bilmiyor.

Lech ise komada.

Hala nefes alıyor, ama zar zor. Çok kan kaybetti ve ne kadar büyü ve ilaç verirsem vereyim, uyanmıyor. Rada onun yanında oturuyor, Dar'ı kollarında uyutuyor. Ağlamadan ağlıyor, büyük, parlak gözyaşları mükemmel yüzünden aşağı akıyor ve ben kendimi onun yanına gidip onu teselli etmeye zorlayamıyorum.

Çünkü hepsi benim hatamış gibi hissediyorum.

"Biraz uyu," diyor Nienad sert bir sesle, yanıma gelerek. "Elinden geleni yaptın. Kurtulmaya yazgılı olanlar kurtulacak, olmayanlar ise... Bir gün geri dönecekler."

Yorgun zihnim Woland'ın konuşmasını hatırlatıyor. Nienad'a dönerek, bitkin düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışıyorum.

"Ölümü ortadan kaldıracığını söyledi," diyorum, sesim kısık. "Bu mümkün mü?"

Yaşlı planetnik başını sallar, fırtınalı gözleri yüzümden uzaklaşır. Yüz yaşında gibi görünüyor, tıpkı benim hissettiğim gibi.

"Bu savaşın bu bölümünü kazanana kadar bunu asla bilemeyeceğiz, kızım. Git. Biraz uyu. Efendi geri döndüğünde onu mutlu et. Eşinden çok fazla teselliye ihtiyacı olacak."

Çenemi sıkıp arkanı dönerim, ama öfkem zayıf bir şekilde alevlenir. İçimde, korkunç, yüreğimi parçalayan suçluluk duygusundan başka hiçbir şeyi destekleyecek ateş kalmamıştır.

Çünkü Woland'ın beni almasına izin versem, Draga'nın hala iki kolu olacağını ve Lech'in iyi olacağını düşünmeden edemiyorum. Etrafıma bakıyorum, yerde, geçici saman yataklarda yatan insanları görüyorum. Çoğu uyuyor, ya iyileşmiş ya da iyileşmek üzere, ama bazıları kaybettikleri sevdiklerini ağlayarak anıyor ya da sadece zamanın iyileştirebileceği acıyla kıvrılıyor.

Wera benim de onlardan biri olduğumu açıkladığında aynı insanların gülümseyerek beni karşıladıklarını hatırlıyorum. Onların benim şerefime içki içtiklerini hatırlıyorum. Ve şimdi, burada yenilmiş ve kırılmış bir halde yatiyorlar.

Kazanmamızı sağlamak için her zaman yapabileceğin bir şey vardır.

Suçluluk duygusu, sıcak ve boğucu bir şekilde alevlenir ve ben Rada veya Draga ile konuşmadan mağaradan kaçırım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Evdeyken seçim açıldı: Woland'ın beni neden istediğini bilmiyordum ve savaştığımız kavga onunla benim aramdaydı. Ama şimdi yüzlerce hayat tehlikede. Perun'un acımasız vergileri altında acı çeken Slawa'nın tüm sakinlerini de sayarsak binlerce hayat.

Ve Woland'ın bana söylediği doğruysa ve Perun ölümlülerin dünyasına göz diktiyse, benim seçimimden etkilenenlerin sayısı anlaşılamayacak kadar büyük hale geliyor.

Bu sorumluluğu ve suçluluk duygusunu kaldıramam. Bu savaş başladığından beri ilk kez, belki de yanlış olan benim olduğumu güçlü bir şekilde hissediyorum.

Belki bencilim. Milyonlarca insanın hayatına kıyasla, bir hayat, benim hayatım olsa bile, ne önemi var ki?

Yine de, Woland gerçekten hepsini kurtaracak kişi mi?

Son gücümle odamıza ulaşıyorum. Woland, isyancı üssünden onu çağıran görevleri yerine getirmek için gitmiş ve ben onun yokluğundan hem nefret ediyor hem de rahatlamış hissediyorum. Bu konuyu konuşabileceğim tek kişi o, kehaneti bilen tek kişi o, ama yine de ona güvenmiyorum.

Kazanmamız gerekiyordu. O çok emindi. Ama onlarca adamı öldü ya da yaralandı ve biz *hiçbir şey* kazanamadık.

Duvar bir gün içinde tamir edilecek. Her zamanki gibi, belki de daha kötüsü olacak. Çünkü Perun, bir başka isyancı saldırısına öfkelenerek, misilleme olarak şehri terörize edecek.

Öfkem, kemiklerime işleyen yorgunluğumla savaşmak için ihtiyacım olan enerjiyi bana veriyor ve ben giysilerimi sert hareketlerle çıkarıyorum. Savaşta beri giysilerimi değiştirmedim ve yıkanmadım, şimdi kendimi şiddetle ovuşturuyorum, zihnim döngüler halinde dönüyor.

Woland'ın adını söyleyebilirim. O gelir. Ve ona ait olduğumu söyleyebilirim. Her şey hallolur.

Bir parçam kolay yolu arzuluyor, çünkü bu *çok* kolay. Onun beni sahiplenmesine izin verirsem, sorumluluk ve suçluluk duygusundan kurtulacağım. Zaferle ne yaparsa yapsın, bu onun zaferi ya da hatası olacak ve ben kenarda kalacağım, artık hiçbir şeyin parçası olmayacağım.

Ama onun yanında yaşarken, seçimimin sonuçlarını her gün izlemek zorunda kalacağım. Ve eğer sözünü tutmazsa, Slawa halkına Perun'dan daha da kötü zarar verirse, onu durdurmanın hiçbir yolu olmayacak.

Kafamı küvetteki suya daldırıp, sessiz bir çığlık atarak ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, ama bedenimin her parçası *bir şeyler* yapmamı istiyor. Uyku muhtemelen kafamı boşaltmama yardımcı olur, ama yatakta bir dakika bile yatamayacağımı biliyorum.

Tüm o acı çığlıkları ve geride bıraktığımız cesetler, suçlamalar gibi geliyor. İsyancılar acı çekerken *uyuyamam*.

Temizlenip pantolon ve gömlek giydikten sonra yemek istiyorum. Yemek hemen geliyor, tereyağı ve birkaç parça peynir ile kızarmış havuçla süslenmiş sıcak ekmek, bal ile tatlandırılmış sıcak süt ile servis ediliyor. Her şeyi yiyorum, sonra birkaç yumurta çantama koyuyorum. Sihir gücüm göğsümde zar zor bir uğultu gibi, neredeyse tükenmiş durumda. Yine de gitmem gerekiyor.

Mağarada, arkadaşlarımdan kaçınarak dikkatlice adım atıyorum. Ve yine de, korumasız kapıdan çıkmak üzereyken, biri elimi tutuyor.

Dönüp kavga etmeye hazırlanıyorum, ama o sadece Lutowa.

"Hasarı değerlendirmek için mi çıkıyorsun?" diye soruyor, üçgen çenesiyle kapıyı işaret ederek. "Perun muhtemelen çok kızgındır. Zavallı insanlar."

Sesi üzgün gibi gelmiyor. Gözleri parlıyor ve ben yaralılarla ilgilenirken en azından birkaç saat uyku çekmiş gibi görünüyor.

"Benimle gelmek ister misin?" diye soruyorum içimden gelen bir dürtüyle. Suçluluk duygusuyla yalnız kalmaktan nefret ediyorum. Belki Lutowa ile konuşmak, en kötüsüyle başa çıkabilmem için yeterince dikkatimi dağıtır.

O burun kıvrırıp gözlerini deviriyor.

"Slawa'nın iyi insanları, savaştan sonra hâlâ zayıfken beni taşıyabilsinler diye mi? Hayır, teşekkürler. Kazanmadığımız sürece şehre yüzümü gösteremeyeceğimi biliyorsun. Bu gidişle, asla yüzeyde yaşayamayacağım. Ama sen git. Bana birkaç kolache getir."

Omzuma hafifçe vurup arkasını dönerek, beni daha da büyük bir suçluluk duygusuyla baş başa bırakıyor. Haklı, Lutowa bir bieda olarak şehirden sürgün edilmiş. Bu yüzden çoğu bieda Woland'ın hareketine katılmış. Woland onlara uzun zaman önce kabul edileceklerini vaat etmişti, ama yine de fareler gibi yeraltında saklanmak zorunda kalıyorlar.

Ama Woland'ın sözlerini tutmak ona düşer. Tutmazsa, *bu* benim suçum değil.

Ama o, halkına hepimizin istediği zaferi kazandırmaya çalışmadı mı? Beni ikna etmek, kandırmak, tehdit etmek ve zorlamak için elinden gelen her şeyi yapmadı mı?

Bu onun acımasız olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa iyi bir lider olduğu anlamına mı? Onu anlamaya çalışmanın imkansızlığı başımı ağrıtıyor.

Merdivenleri çıkarken nefesim kesiliyor ve şehrin soğuk, berrak gününe çıktığımda nefes nefese ve ter içindeyim. Paltom çantamda katlanmış durumda, onu çıkarıp kendimi sıcak yünle sarıyorum. Henüz öğlen olmamış, ama erken saatlere rağmen sokaklar kalabalık. Vergi tahsili sabahın erken saatlerinde ülke çapında yapılmış olmalı.

Pelerinimin kenarlarını sıkıca tutup süt barına koşuyorum, ısınmak için birazcık bile olsa sihir kullanmaktan kaçınıyorum. Diğer insanlar da benim gibi hızlı yürüyor, gözleri buzla kaplı düzensiz kaldırım taşlarına dikilmiş. Birkaç kez kaymak üzereyken vazgeçiyorum. Ayakkabılarımın tabanlarına küçük bir büyü yapış tutunmalarını sağlıyorum.

Yolda, iki ejderha geçiyorum, adımları uzun ve öfkeli, etrafa sert bakışlar atıyorlar. İkisi de beni durdurmuyor, ama sokaklardaki varlıkları havayı gergin ve endişeli hale getiriyor. Normalde sokaklarda yaya devriye gezmezler, şehri havadan korumayı tercih ederler. Dünkü kavgamızdan beri muhafızlar yüksek alarmda olmalı.

Süt barı henüz kalabalık değil, masalarda oturan ve mamunalarını yudumlarken birbirleriyle sohbet eden, dedikodu yapan bir avuç müşteri var. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, kendimi rahatlatıyorum, havada yoğun bir şekilde asılı duran anne sütünün sıcaklığını ve tanıdık, tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Burası evim gibi geliyor. Slawa'da bana güvenlik hissi veren ilk yer burası. Woland'ın gölgesinden bağımsız ve özgür, büyülü bir hayat kurmaya çalıştığım yer burası.

Bir parçam o günleri yürek parçalayan bir özlemle özlüyor.

"Alina, canım! Hoş geldin!" Zlotomira barın arkasındaki yerinden bana doğru koşarak geliyor, çıplak göğüsleri hızlı adımlarla zıplıyor. "Yoksa artık sana Jaga mı demeliyim? Otur canım. Ne içmek istersin? Şarap? Bira? Yoksa Kata mı?"

Elini boş bir mamuna'ya doğru salladı, parlak mavi gözleri ve pembe meme uçları olan genç bir kız. Gülümsedi, ben de gülümsedim.

"Sadece ısırgan otu çayı, sanırım. Pek uyuyamadım."

"Oh, tabii ki!" Zlotomira'nın sesi fısıltıya düşer. "Yani doğru mu? İsyancılar dün gece çiti mi saldırdı?"

Draga'dan Zlotomira'nın Woland'ın davasına sempati duyduğunu biliyorum, bu yüzden başımı sallayıp etrafa gizlice bakıyorum. Kimse konuşmamızı dinlemiyor gibi görünüyor. Bir upir ve muhtemelen bir cicha olan, yaşlı gözlü, küçük, siyah saçlı bir kız sütlerini içmekle meşguller.

Yine de burası konuşmak için güvenli bir yer değil.

"Özel bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sessizce soruyorum. "Oldukça hassas bir konuda tavsiyene ihtiyacım var."

Gözleri sıcak bir gülümsemeyle parlıyor. Zlotomira sırları ve tavsiye istenilmesini çok sever.

"Tabii ki, canım! Gel, ofisime gidelim. Çok mahrem bir yer. O duvarların içinde çok fazla sihir var."

Onu barın arkasına kadar takip ediyorum. Oturma alanı, bir masa ve iki uzun dolapla donatılmış konforlu odaya girer girmez, genç bir servis kızı yiyecekler, benim içeceğim ve Zlotomira için bir bira içeren bir tepsi bırakıyor. Pelerini çıkarıp sağlam bir tabureye oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Düşüncelerimi toplarken, gözlerim turuncu, pembe ve mor yünden dokunmuş duvar halılarıyla kaplı beyaz badanalı duvarları geziyor. Bu halılar mekanı rahatlatıcı hale getiriyor. Şöminede küçük bir ateş neşeyle çıtır çıtır yanıyor.

Buraya gelmekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum, ama mamuna aklıma gelen tek güvenilir kişiydi. Keşke Wiosna ile konuşabilseydim, ama o Nawie'de uzakta kilitli durumda. Chors'u tekrar aramak da söz konusu olamaz, Woland geçen seferki gibi beni bulur.

Ona güvenmiyorum, ama onu incitmek de istemiyorum.

Zlotomira parlak, meraklı gözleriyle bana bakarken, "Açıkça konuşabilir miyim?" diye soruyorum.

O da başını sallar. "İstediğin kadar Weles'i ara. Ofisim casuslardan güvenlidir."

Rahat bir nefes alarak başımı sallıyorum. Rada'ya tecavüz etmek isteyen ejderhaya karşı çıktığında onun güvenilir biri olduğunu zaten biliyordum. Şimdi de lafını esirgemediğini görüyorum.

"Bana dürüst olmanı istiyorum. İsyancılar kazanırsa ne olacağını düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Sanırım kişisel bir konu bekliyordu, isyanla ilgili varsayımsal bir tartışma değil, ama hayal kırıklığına uğramışsa da bunu belli etmez.

"Şey, isyancıların kazanma şansı olduğunu sanmıyorum. Bu yüzyıllardır sürüyor, canım, ve hiçbir ilerleme kaydetmediler. Perun çok güçlü. Ona karşı çıkabilecek tek kişi kardeşi, ama o da uzun zaman önce vazgeçti. Şeytan zeki, bunu kabul ediyorum, ve uzun süre direnmeyi başardı. Ama Perun ile düelloya kalırsa, kaybeder."

Başımı yana eğiyorum. "İsyancıları desteklediğini sanıyordum. Kazanamayacak bir hareketi neden destekliyorsun?"

"Çünkü ejderhaların bize yaptıkları doğru değil! Birisi savaşmalı ve direnmeli, sırf bunu onlara göstermek için bile olsa."

Zlotomira dudaklarını büzerek, üzerine powidla sürülmüş tereyağlı ekmek tabağını bana doğru itti.

"Bazen buraya gelip kızlarımı onlara hizmet etmeye zorluyorlar, tıpkı genelevdeki veya sokaklardaki fahişeleri zorladıkları gibi. Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok, çünkü direnen olursa, yakalanıp vatana ihanet suçundan yargılanıyor. Bu adaletsizliğe son verecek birine ihtiyacımız var. Ancak, senin isyanın bunu başaramaz."

"Peki ya kazanabilirlerse?" diye ısrar ediyorum. "Ya Woland'ın Perun'u şu anda yenmesinin bir yolu varsa?"

Zlotomira içinden kıkırdar. "O zaman bir parti verimiz. Özgürlüğün tadını sonuna kadar çıkarırız. Vergiler ortadan kalkar. İnsanlar sokaklarda dans eder."

İkna olmamış bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki ya sonra? Diyelim ki, Woland'ın zaferinden bir yıl sonra. Sence nasıl olur?"

Ateşe bakarak ciddileşir. "Hm. Kontrolün daha gevşek olacağını düşünüyorum. İşler için daha iyi olur. Ama emin değilim. Perun hepimizi şehirde tutmak istiyor, böylece büyümüzden yararlanabilir. Tek istediği bu.

Ama eğer gerçek hedefi buysa, senin şeytanın neden hüküm sürmek istiyor? Bunu öğrenirsen, onun dünyasının nasıl bir yer olacağını anlarsın."

Arkanıza yaslanıp düşünürüm. Tanrım, haklı. Ve kendime bu soruyu hiç sormadım, bir kez bile.

Woland *neden* Perun'u yenmek istiyor? Gerçek amacı ne? Hiçbir fikrim yok ve bu, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi ortaya koyuyor.

"Sadece güç mü istiyor olabilir?" diye soruyorum, Woland'ın Slawa halkını özgürleştirmek gibi bencil olmayan bir amaçla hareket ettiğine inanıyormuş gibi davranmadan. "Bütün erkekler bunu istemez mi? Güç ve itaat?"

O gülerek dizine vurur. "Ah, seni masum kız. Şaşıracaksın. Pek çok erkek tam tersini istiyor. Onları burada her zaman görüyoruz. Emredilip emeklemek, hatta köpekler gibi yerden mamunamın sütünü yalamak ve bunun için övülmek istiyorlar. Şimdi, şeytanın ne istediğini bilemem. Muhtemelen sadece güç istiyor. Ama bu kadar uzun süredir hayatta olan biri için basit bir hedef gibi görünüyor."

Kadınlar için emekleyen erkekler hakkında ona soru sormak istiyorum, çünkü bu fikir beni bir şekilde ilgilendiriyor ve yanaklarım kızarıyor. Ama buraya bunun için gelmedim, o yüzden bu konuyu bırakıyorum.

"Güç dışında ne isteyebilir ki?"

Zlomotira sırtarak, içinden kıkırdayarak gülümser. "Bunu sana söyleyemem, canım. Ama Draga'nın bana söyledikleri doğruysa ve sen onun en sevdiği kişisiysen, sana sormaya geldiğin o tavsiyeyi vereyim."

Masaya eğilir ve beni kendine yaklaştırır.

"Erkekler en iyi rahatladıkları, yatakta uzandıkları, testisleri boşaldığı ve mideleri dolu olduğu zaman konuşurlar. Onu bu haldeyken sor, sana ne söylerse söylesin ya da söylemese de sana bir ipucu verecektir. Şimdi ekmeği ye. Powidla'yı burada, barda, ilk dondan sonra kalan eriklerle yapıyoruz. Bu benim büyükannemin tarifi ve şimdiye kadar tattığın en tatlı şey olacak."

Ona teşekkür edip, kafam karışık bir şekilde yemeğe başlıyorum. Belki de haklıdır. Belki de tek yapmam gereken Woland'ın sikini emmek ve ona sormaktır. Bazen en basit çözümler en iyisidir.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Yaratılış

Gitmeden önce yemeğimin parasını ödemek istiyorum ama Zlotomira yumurtalarımı eliyle reddediyor. "Kendine dikkat et canım, istediğin zaman tekrar gel. Burada her zaman senin için bir oda olacak."

Ona teşekkür ederken gözlerimden sıcak gözyaşları akıyor. Beni kucakladığında, hiç beklemediğim bir şekilde anne gibi davranıyor. Sıcak kolları ve anne sütü kokusu beni sarıyor ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Kendime bunun sadece uykusuzluktan kaynaklandığını söylüyorum.

Dışarıda güneş batmış. Henüz öğleden sonra ve tavernalar her zamanki gibi kalabalık, pencerelerden müstehcen müzikler sızıyor. Çevreme neredeyse hiç dikkat etmeden hızlıca yürüyorum. Ancak köprüye giden dar sokağın ortasında, enseme bir karıncalanma hissediyorum. Soluduğum hava, sadece bir nefeslik bir süre için ısınır. Kiraz ve kesilmiş çim kokuyor ve kalbim çarparken yukarı bakıyorum.

Önümde yine o şekil var, Lech'le dışarı çıktığımda köprüde gördüğüm şekil. Onun bir kadın olduğunu biliyorum, ama kim olduğunu bilmiyorum. O hareketsiz duruyor, ben de öyle, onun hareket etmesini bekliyorum.

Sokağın yukarısındaki bir evin kapısı açılır ve mum ışığı kaldırım taşlarına yansır. Kadın kaybolur, pelerininin karanlık şekli karanlığa karışır.

Ürkütücü.

Lutowa veya Nienad'a, karanlıkta ortaya çıkan ve yaz kokusunu beraberinde getiren bir bies olup olmadığını sormaya karar veriyorum. O bir poludnica olamaz.

Onlar geceleri saklanırlar ve sadece güneş ışığında ortaya çıkarlar. Başka ne olabilir ki?

İsyancıların üssünde, mağara hala iyileşmekte olan isyancılarla doludur, ancak sayıları azalmıştır. Cesetler kaldırılmış ve yürüyebilecek durumda olanlar odalarına gitmiştir. Lech'in kızıl saçlarını görür ve o tarafa doğru yürürüm. Hâlâ uyuyor.

"Rada yiyecek almaya gitti," diyor Lutowa yaklaşarak. Elinde küçük elmalarla dolu bir sepet tutuyor ve elmaları çiğnemediği ağzına atıyor. "Nienad daha iyi olduğunu söylüyor. Bir gün içinde uyanması gerekir."

Bir sütuna yaslanıp, rahatlamış bir şekilde elimi göğsüme bastırıyorum. "Weles'e şükürler olsun! Çok rahatladım. Al, iyi haber getirdiğin için ödülün. Sana kolache ve bir kavanoz mamuna powidla getirdim."

"Gerçekten mi?" Bieda, pişmiş ürünlerin sarıldığı keten peçeteye burnunu gömer. "Kokuları harika. Sana borçlandım!"

Onun coşkusuna gülüyorum. Zlotomira ile konuştuktan sonra göğsümdeki suçluluk duygusu biraz hafifledi ve önümdeki yolun netleşmesi kendimi daha az bunalmış hissetmemi sağladı. Lech'in iyileşmesi, geleceğe umutla bakacak kadar moralimi düzeltti.

"Bence bu iyiliğin karşılığını bilgiyle ödeyebilirsin. Bir tür kadın bies ile tanıştım ve onun hakkında tuhaf bir hisse kapıldım."

Lutowa gördüğüm kadını kısaca tarif ettiğimde beni dinledi. Saman, kiraz ve biberiye kokularından bahsettiğimde gözleri büyüdü ve ilk Kupala Gecesi'ne davet edilmiş bir kız gibi güldü.

"Şehirde Mokosz'u gördün!" diyor, ellerini çırparak. "Oh, ne mutluluk! Sonunda iyi bir haber."

Kafam karışık bir şekilde başımı sallıyorum. "Mokosz mu? Ama... Ben onun sadece bir bies olduğunu sanıyordum..."

Lutowa başını sallar, heyecandan yanakları pembeye döner. "Hayır, kesinlikle o! Oh, Jaga, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Hiçbir fikrim olmadığı için başımı sallıyorum. Aksine, endişeliyim, kalbim hızlı ve düzensiz bir ritme giriyor. Çünkü neden Mokosz, bereket tanrıçası, Perun'un karısı, benimle ilgilensin ki? Onu iki kez gördüm. Bu iyiye işaret olamaz.

"Bu, Perun'un uzakta olduğu anlamına geliyor!" diye bağırır Lutowa, yırtık pırtık elbisesi çıkıntılı dizlerinin etrafında dönene kadar yerinde dönerek. "Dışarı çıkabiliriz! Hemen gidip efendiye söyle. Sabırsızlanıyorum!"

Beni Woland'ın odasına doğru iter ve ben yavaşça yürürüm, kafam karışık ama endişeden başka soru soracak halim yok. Woland'ın geri dönüp dönmediğini bilmiyorum, ama dönmemiş olsa bile uyumam gerektiğini biliyorum, yoksa bir çocuk gibi ağlamaya başlayacağım. Ayrıca, Zlotomira'nın önerdiği gibi ona soru sormak istiyorsam yatakta olmam gerekiyor.

Merdivenlerden inerken bacaklarım ağrıyor, içimden iç çekiyorum. Woland'ın burada kalması sorun değil, çünkü kendini bir duman bulutu içinde taşıyabilir. Ama ben her seferinde o merdivenleri yürümek zorundayım. Bu adil değil.

Odamızın kapısını açmak üzereyken, diğer taraftan gelen sesler duyuyorum. Donup kalıyorum, dikkatle dinliyorum. Buraya taşındığımdan beri Woland'ın hiç misafiri olmadı. Kim var orada?

İçeri girmek yerine, kulağımı kapıya dayadım ve onların sözlerini anlayana kadar işitme duyumun sihirli bir şekilde keskinleşmesini diledim.

"Özlenmeden gitmem lazım," diyor sert bir erkek sesi, bir yerlerde duymuş olduğum ama nereden olduğunu hatırlayamadığım bir ses. "Dediğim gibi, beş binden az hasta var. Daha fazlasını elde etmek için daha çok çabalamalısın. Fareler beklediğin kadar iyi çalışmıyor."

Elimi ağzıma bastırıp zihinsel bariyerimi gözlerimin arkasına kuruyorum, Woland'ın daha sonra bu konuşmayı hafızamdan silmeye çalışması ihtimaline karşı hazırlık yapıyorum. Adamın neden bahsettiğini hiç bilmiyorum, ama içgüdüsel olarak bunu duymamam gerektiğini biliyorum.

"Kontamine yumurtaları bir hayır hareketi olarak dağıtmayı düşündük," diyor Woland, sesi duyusuz ve canlı. "Ne düşünüyorsun?"

Diğer adam soğuk bir kahkaha atar. "Onlar farkına varana kadar işe yarayabilir. Zaten birçok söylenti var ve biz sadece duyduklarımızı biliyoruz. Dağın aşağısındaki çukurlarında kulaklarını dört açan adamların yok mu?"

Çukurlar. Demek hasta insanlarla dolu, zar zor geçinen yoksul bölgelere böyle deniyor. Tüylerim tiksinti ile ürperir. Bu kelimedede o kadar çok hor görme var ki, o insanlar bunu hak etmiyor.

Woland sert ve küçümseyen bir ses çıkarır. "Birini gönderirim. Ne tür söylentiler duydun?"

"Çürümenin ya Perun'un cezası ya da başka bir sıkılmış tanrının işi olduğu söyleniyor. Strzybog'un adı geçti. Her halükarda, insanlar temkinli. Yumurtalarınızda bir sorun olduğunu fark ettiklerinde, kimse onlara dokunmayacak."

Dilimi ısıtıyorum, kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. *Çürüme.* Bu, doğal bir hastalık olmadığı anlamına mı geliyor? Bunun arkasında Woland mı var?

sanki daha iyi duyabileceğim gibi. Woland'ın misafirini görmeyi çok istiyorum. Onun sesini daha önce bir yerde duyduğuma eminim.

"İyi girdi. Seni geri göndereyim," diyor şeytan ve bir şey, belki de tahtı, bir şeyleri sıyrılıyor. "Ve yakında seni tekrar çağıracağım."

Gidiyor, ve büyük olasılıkla kapıdan değil. Yüzümdeki duyguları silmeye çalışıyorum ve kapıyı çalmadan açıyorum. Ne de olsa, bu benim odam. Eşiği geçip başımı eğiyorum ve başımı kaldırıp iki adamı gördüğümde şaşırmış gibi yapıyorum.

"Oh, merhaba!" diyorum nefes nefese bir gülümsemeyle. "Buradasınız!"

Ama sonra Woland'ın yanında duran kişiyi görüyorum. Gülümsemem yüzümde donuyor.

O bir ejderha, ama Foss değil. Hayır, o iri, yapılı ve elmacık kemiklerinde paslı pullar var. Düşmanca gözleri beni soğuk bir bakışla süzüyor ve onu ilk gördüğüm anı hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor: bir wila'ya bir ara sokakta tecavüz ediyordu.

"Eşim," diyor Woland, ben hareket etmediğimde gözlerini kısarak, ağzım açık, gözlerim fal taşı gibi. "Başka bir zaman görüşebilirsiniz. Hoşça kalın."

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan, gölgeler ejderhayı sarar ve o kaybolur. Arkamdaki kapı gürültüyle kapanır, sırtıma çarpar. Odaya daha yeni girmiştım.

"Onu tanıdığını varsayıyorum," diyor Woland, dikkatlice yaklaşarak.

Onda çok doğal olmayan bir sakinlik var. Beni, fareye saldırmak için bekleyen bir avcı gibi izliyor ve ben hızlıca düşünerek bariyerlerimi daha da sıkılaştırıyorum. Onların konuşmalarını duyduğumu belli edemem, ama az önceki tepkim ejderhayı tanıdığımı ortaya çıkardı. Bu konuda yalan söyleyemem.

"Neden ejderha muhafızlarının ikinci komutanını ağırlıyorsun?" diye soruyorum sertçe, yaklaşan kavgaya hazırlanırken Woland'a şüpheli bir bakış atıyorum.

Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Gözleri, bacaklarımı önsezilerle titretirecek kadar hesaplayıcı. Savaştan önceki sıcak, sevgi dolu sevgili yok artık. Bu Woland bir yabancı, hatta belki bir düşman.

"Çünkü o bana hizmet ediyor, Perun'a değil. Adı Igor. Ve dünden itibaren o kaptan. Selefi öldü."

Öldü. Muhtemelen savaşta Woland tarafından öldürüldü. Öfkeyle homurdanıyorum. Igor ikinci komutan olarak yeterince kötüydü, ama şehir üzerinde sınırsız güce sahip olarak bir kabusu dönüşecek. Onun gibiler asla başkalarını yönetmemeli.

"O bir tecavüzcü," diye tıslıyorum. "Eminim şehirde düzinelerce gayri meşru çocuğu vardır."

Woland kaşlarını kaldırır, gerginliği biraz azalır. Bana eğlenceye yakın bir ifadeyle bakar.

"Ona kin mi besliyorsun?" diye sorar, kolunu masaya doğru uzatarak beni oturmaya davet eder. "Şehri yeniden nüfuslandırmamız gerekiyor, biliyorsun. Onun çabaları takdir edilmeli."

Kapının yanındaki yerimden kıpırdamadan ağzım açık kalır. "Ne? Beni duymadın mı? O kadınlara tecavüz ediyor!"

Woland omuz silkiyor ve arkasını dönerek tahtına geri yürüyor. Masada bir şişe şarabım duruyor ve o yerine otururken, şişe eğilip kadehini dolduruyor.

"Onun wila'ları tercih ettiğini sanıyordum. Tam olarak neyi sorun ediyorsun?" "Ne mi..."

Öfkeden dilim tutulur ve onu takip ederim. Yanına geldiğimde, Woland hafif bir ilgiyle kaşlarını kaldırır, duruşu rahattır. İki yumruğumu masaya vururum.

"Onun bir tecavüzcü olması hoşuma gitmiyor!"

Şeytan, eğlenerek küstahça burnunu çekiyor. "Wila'yı almak tecavüz değildir. Onlar bunun için yaratılmışlardır ve varlıklarının tek nedeni budur. Şimdi, adamın bieder'a ilgisi olsaydı endişelenirdim. Onlar sikişmek için yaratılmamışlardır. Ama wila'lar? Seks, onların yaşam nedenidir."

Şaşkınlıkla nefesimi bırakıyorum, inanamadan ağzım açık kalıyor. Onun söylediklerini anlayamıyorum. Rada'nın yüzü zihnimde canlanıyor, bir ejderha onu tecavüz etmek için uzaklaştırırken dehşete kapılmış haliyle. O, sikişmek için bir bedenden daha fazlası.

"Onlar kendi iradeleri olan bilinçli varlıklar," diyorum, sesim alçalıyor, şok öfkeye dönüşüyor. "Onların duyguları var! Wilalar burada, senin amacına hizmet ederken, bunu nasıl söyleyebilirsin? Halkını umursamıyor musun?"

Woland hafifçe omuz silkiyor, sözlerimden hiç utanmıyor. "Dürüst olmak gerekirse, çok fazla wila takipçim yok. Büyüleri zayıf."

Sanki tokat yemiş gibi geri çekiliyorum. O, kadehinin kenarından beni merakla izliyor. Onun tamamen sakinken benim bu kadar heyecanlı olmamdan nefret ediyorum, bu yüzden kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ve sert bir şekilde oturup, ellerimi masanın üzerine koyuyorum.

"Öyle olsa bile, onlar başkalarının kaptisleri için yapılmış oyuncaklar değiller," diye tıslarım. "Onlar insan."

Şarabından bir yudum alır ve kadehi kenara koyar, gözleri zafer dolu bir gülümsemeyle parlar.

"Ah, ama işte burada yanıyorsun, sevgilim," diyor, sevgi dolu sözleri alaycı. "Çünkü Strzybog ilk wila'yı yarattığında ben oradaydım ve onun amacı tam olarak buydu: bir oyuncak yaratmak. Birkaç gün boyunca ara vermeden onu sikti, sonra sıkıldı ve gidip daha fazla wila yarattı. Onların tek amacı bu: sikilmek. Hatta direnemeyecekleri kadar az sihirle yaratılmalarını sağladı."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Onun argümanı o kadar yanlış ki, neden buna karşı çıkmam gerektiğini bile anlamıyorum. Bir tanrının kaprisi, bir insanın hayatını ve amacını belirlememelidir. Woland bir yudum daha alır ve burnunu çekerek benim mücadelemi izler.

"Eğer yardımı olacaksa, Strzybog'a bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Bies yaratmak düşünülmüş bir süreç olmalı, çünkü dediğin gibi, onlar da hissedebilen varlıklar. Ama onun tek umursadığı şey aptalca kaprislerini tatmin etmek. Strzybog'un mamunalar da yarattığını biliyor muydun? Emziren kadınlara ilgisi vardı, bu yüzden kendine sürekli süt üreten büyük göğüslü bir bies yarattı. Lanet olası aptal."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Yani bu kadar mı? Sırf... Sırf mantıksız bir tanrı onları öyle yarattı diye, hepsi kullanılacak bir hayata mahkum mu ediliyor? Bu nasıl doğru olabilir? Bu onların suçu değil!"

Woland derin bir nefes alır ve sabırsızlandığını anlayabiliyorum. "Ama bu onların suçu, tatlım. İnsanların neden bieslere dönüştüğünü bilmiyor musun? Çünkü bir şeyden sorumlu oldukları için. İşler böyle yürür."

"Ama bazen tek suçları korkunç bir şekilde ölmek," diye sinirlenerek fısıldarım. "Bu doğru değil!"

Woland sadece omuz silkiyor. "Bunu Perun'a söyle. Sonuçta bu onun kuralı."

Bu, diğerleri kadar iyi bir başlangıç. Woland'a tecavüzcü bir ejderhayla çalıştığı için bağışlamak istesem de, öfkemi kontrol etmek için kendimi topluyorum. Akıllıca argümanlarına rağmen, açıkça umursamıyor.

"Peki senin kuralların ne olacak? Kazanırsan?"

Tahtında daha rahat bir şekilde uzanır, konuşmadan önce beni uzun bir süre izler, sesi sakın ve dikkatlidir. Tetikte, bu da beni şüphelendirir.

İşte yalanlar ya da konuyu saptırma başlıyor.

"Strzybog'un başka tür biesler yaratmasını kesinlikle yasaklayacağım. Her halükarda daha fazla türe ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum. Slawa toplumu

yeterince çeşitlidir. Belki de *fazla* çeşitlidir.

"Her şey, ölümlülerin dünyasında tanrıların oyunu olarak başladı ve farkına varmadan, bir şehir ve burada yaşayan birçok tür insan vardı. Perun, Weles'in Nawie'deki ölümlü ruhlar üzerindeki hakimiyetini kışkırdığı için, ölümden sonra onların kendisine ait olacağına karar verdi. Bu yüzden diğer tanrıları, şiddetli bir şekilde ölen veya büyük suçlar işleyen insanlardan daha fazla bies yaratmaya teşvik etti. Ağacının etrafında daha fazla bies ruhunun uçmasını istiyordu."

Şeytan soruma tam olarak cevap vermemiş, ama merakım uyandı. "Yani önce tanrılar vardı," diyorum yavaşça, yaşadığım dünyayı anlamaya çalışarak dünyayı anlamaya çalışıyorum. "Sonra Weles ölümlüleri yarattı. Ve... Ve tanrılar sıkıldıklarında, ölümlüleri bieslere dönüştürmeye başladılar."

Woland başını sallayarak bir yudum daha aldı.

"Çoğunlukla, evet. Weles onlara sihirle neler yapabileceklerini gösterdiğinde, herkes birdenbire yaratıcı olmak istedi. Ama hayattaki her şey gibi, yeni şeyler yaratmanın da öngörülemeyen sonuçları vardır."

Özel bir gülümsemeyle, sağındaki büyük şömineye bakarak gözlerini kaçırır. Ateş zayıftır, odunlar ısıdan koyu kırmızıya dönmüştür. Sessizce oturur, onun devam etmesini beklerim. Woland'ın ne kadar yaşlı olduğu bir kez daha aklıma gelir. Zamanın varlığından önce doğmuş az sayıdaki kişiden biri.

"Biesler cezalarını çektikten sonra, buraya gelebilecekleri ortaya çıktı," diyor, anılarını hatırlarken sesinde eğlence dolu bir ton var. "Bu dağ, büyülu bir şekilde çorak olduğu için kimsenin sahip çıkmadığı bir yerd. Perun, büyüyle dolu Wyray'a, Weles ise Nawie'ye bağlı kaldı. Buraya gelen biesler ortadaki toprağı sahiplendiler ve Weles bu şehri inşa etmelerine yardım etti. O, bir şeyler inşa etmeyi severdi."

Gözleri bir an için bulanıklaşır ve iç geçirir, parmakları sanki bir sineğı kovmak istercesine seğirir.

"Farkına varmadan önce, yüzlerce, sonra binlerce oldular. Öldüklerinde, ruhları hayatlarını geçirdikleri yerlere yapıştı ve ölümlerin yaşayanların işlerine karışmasıyla kaos büyüdü. Perun, kardeşinin krallığına kıskançlıktan onları kendine ait ilan etti ve onları kuşlara ve hizmetkarlarına dönüştürdü."

Yavaşça başımı sallıyorum, daha önce anlamadığım bir parça yerine oturuyor.

"Bu yüzden ölümü yeneceğini söyledin," diyorum sessizce. "Çünkü... Çünkü Perun yenilirse, tüm kuralları değiştirilebilir. Ve sen oradaydın. Dünyanın şu anki hali şekillendiğinde. Nasıl olduğunu gördün... Ve nasıl yeniden şekillendirilebileceğini biliyorsun. Peki ne yapacaksın? Kazanırsan?"

Woland sertçe burnunu çeker. Gözleri suçlama ya da belki de kızgınlıkla parlar, sonra gözlerini kırpar ve bu ifade kaybolur. Hâlâ içimde hissediyorum, orada biriken suçluluk duygusunu besliyor.

"Bu noktada, kazanabileceğimi hiç sanmıyorum. Nienad'ın planı başarısız oldu. Çit, aklımızdaki türden bir kirlenmeye karşı korunuyor. Perun'un hala yenilmez bir avantajı var: Wyraj, yani büyü'nün kaynağı, onun topladığı büyüyle daha da güçlendi. Dün benden etkilenmiştin, ama benim gücüm onun sahip olduğu güce kıyasla hiçbir şey.

Bana söylemeyeceği için hayal kırıklığına uğrayarak iç çekiyorum. Ama belki de bunun bir önemi yoktur. Woland tecavüzcülerle çalışmaktan ve onların davranışlarını mazur görmekten memnunsan, planları ne olursa olsun dünyayı yönetmeye uygun değildir.

"Yani Igor senin müttefikin mi? Yoksa arkadaşın mı?" diye soruyorum, sesimi kayıtsız göstermeye çalışarak. Ama başaramıyorum. Çok kızgıyım, bunu gizleyemem.

"O bir araç," diyor Woland sabırsızca. "Ve çok kullanışlı bir araç. Onu kaybetmeyi göze alamam, ve göze alsam bile, ona wilas almayı yasaklayacak durumda değilim. Ayrıca, ona ne diyeceğim? Eşim öyle dedi mi?"

Alaycı bir şekilde güler ve ben dişlerimi sıkarım, gözlerindeki soğukluk beni küçük ve anlamsız hissettirir. Gözlerimi kaçırıp masanın altında ellerimi ovuştururken, sabırsızca iç çeker ve eğilip çenemi tutar. Bana ona bakmamı zorlar ve yüzü tarafsızdır, soğukluk ve küçümseme silinmiştir.

"Ne istiyorsun, Jaga? Kazanırsam wilas'ı tecavüz etmeyi yasaklamamı mı istiyorsun? Sana söz veriyorum, bunu yapacağım, ama bana yardım etmelisin. Şu anda, zafer kazanma şansı çok uzak bir geleceğe kaydı ve halkım mutsuz. Bir şey yapmazsam, onları da kaybedeceğim."

Bu olasılıktan rahatsız görünmüyor, sadece gerçekleri söylüyor. Gözlerine bakıyorum, bu konuşma kafamdaki karışıklığı daha da artırıyor. Keşke dünyaya barış ve refah getireceğini kesin olarak bilebilseydim. Birçok kişinin yararı için kendi hedeflerimden vazgeçebilirim, ama bir tür garanti almadan bunu yapamam.

Ve Woland'ın sözü yeterli değil. Yaptığı onca şeyden sonra değil.

"Mokosz'u gördüm," diyorum, çünkü gözleri çok yoğun ve okunaksız, ve ona verecek bir cevabım yok. "En azından Lutowa onun olduğunu söylüyor. Şehirde. Mavi gözleri vardı ve havayı yaz gibi kokutuyordu."

Woland çenemi bırakır, gözleri düşünceli bir şekilde kısılır.

"Onu ne zaman gördün?"

"Az önce. Ve iki gün önce de."

Arkasını dönüyor, ama ben onun memnuniyet dolu gülümsemesini görmeden önce.

"En azından bu iyi haber. Biraz uyu. Yarın dışarı çıkacağız."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güzellik

Woland bana dokunmaya çalışmıyor ve ben bu tuhaflığı fark etmemiş olurdum, ama yorgun, kederli bir parçam, alamadığım bir öpücüğü özlüyor. Çok mu meşgul, yoksa yenilgiden sonra çok mu hayal kırıklığına uğramış, bilmiyorum. Kişisel bir şey gibi geliyor. Sanki beni cezalandırıyor, ama öyle olsaydı bir şey söylerdi.

Yine de, artık direnemeyecek kadar yorgun olduğum için sorunsuz bir şekilde uykuya dalıyorum. O hazırlıklar yapmak için ayrılıyor ve sabah uyandığımda yatakta yalnızım, odada Woland'dan hiçbir iz yok.

Onu baştan çıkarıp hedefleri hakkında daha fazla bilgi almayı başaramadım. Belki bu gece, gün için planladığı şey başarılı olduktan sonra daha kolay olur. Umarım.

Odamızdan çıktığımda, isyancı üssü heyecanlı bir enerjiyle doludur. Mağaradaki hasta yatakları yok olmuştur. Dışarı çıkmak için sıcak giyinmiş, gruplar halinde durup konuşan insanlarla doludur. Kapının yanında Wera ve bir kobold durmaktadır ve insanları küçük gruplar halinde dışarı çıkarmaktadırlar. Gevşek bir kuyruk oluşur ve ben de ne olduğunu bilmeden kuyruğa girerim.

Rada beni hemen bulur ve yanında Lech vardır. Sağlıklı ve canlı, gözleri parlak, heyecandan kızarmış yanakları, daha iyi görünmesi imkansızdır. Rahatlama hissi beni kaplar. Rada çok mutlu görünür, sanki onun gerçekten burada olduğundan emin olmak istercesine, sürekli ona küçük, sevgi dolu bakışlar atar.

"Başardın," diyorum gülümseyerek, onu baştan aşağı süzerken. "Başardığına çok sevindim."

O da sırtıtarak başını sallar. "Nienad sana teşekkür etmemi söyledi. Anlaşılan, onun ilaçlarının yarısını bana vermişsin. Hayatımı sana borçluyum. Sen inatçı bir şifacısın, değil mi sevgilim?"

"Rada'nın ağlamasına dayanamadım," derim taklit bir kayıtsızlıkla. "Bu yüzden seni iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. İşe yaradığına sevindim."

Onun içten gülümsemesi ve sevgi dolu sözleri göğsümde hafif bir rahatlama hissi uyandırdı. Sanki Lech beni reddetmemiş ve tekrar arkadaş olmuşuz gibi. Bu beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor ama aynı zamanda kızdırıyor da.

Arkadaşlarım olmadan ve aşık olmadan önce hayat daha kolaydı. Şimdi ise ruh halim, kontrolüm dışındaki çok fazla değişkene bağılıymış gibi geliyor. Lech'in Woland'dan tekrar korkarsa bana acımasız davranacağını biliyorum. Yine de, onun sözsüz özrünü ve yenilenen arkadaşlığımızı kabul etmekten başka çarem yok.

Hâlâ bir şey için açlık çekiyorum. Woland'ın sık sık söylediği aşk sözleri bile içimdeki bu boşluğu doldurmadı. Ve bu beni bir dereceye kadar korkutuyor. Çünkü bu açlığı ne kadar beslersem, o kadar çok arzuluyorum ve belki bir gün bu arzu beni kontrol edecek.

Ve kabul görmek için her şeyi yaparım.

Şu an olduğu gibi. Lech'in bana söylediği sözler için özür dilemesini talep etmeliyim. Onu diz çöktürmeliyim. Yine de, bana tekrar arkadaşım gibi davrandığı için o kadar mutluyum ki, bu mutluluk geçmişteki acıyı ve aşağılanmayı silip süpürüyor.

Şu anda bunu çözmek için vaktim yok, bu yüzden o karmaşık duyguları bastırıyorum, tüm öfkem ve acımı sakladığım karnımın derinliklerine gömüyorum.

Belki bir gün bu karmaşayı çözebilirim.

Lech'in gülümsemesi parlak ve sıcak, mavi gözleri pırıl pırıl ve kontrolüm dışında, memnuniyetle kızaran yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Woland bile bana böyle, eğlence ve hayranlığın büyüleyici bir karışımıyla bakmıyor.

"Bunun için uyandığım için çok mutluyum," diyor Lech, kolunu Rada'nın omuzlarına dolarken gözleri sıcak bir şekilde yüzümde kalıyor. "İsyancıların güçlerini göstermeye çıktıklarını ilk kez göreceğim."

"Ama bu ilk kez olan bir şey değil."

Lutowa yanımda durur ve iki eliyle kolumu bir kez sıkar. Yünlü bir pelerin ve bir çift eldiven giymiş, yünlü bir şapka alına kadar indirilmiş.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyorum, dün benimle gelmeyi reddettiği için şaşkınım.

Ayak parmaklarının ucunda zıplarken, dişlerindeki boşlukları gösteren mutlu bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Tabii ki! Kaçırmam. En son böyle dışarı çıkabildiğimiz zaman on yıllar önceydi. Çoğumuz burada hapsolmuş yaşıyoruz, bazen güneş ışığının neye benzediğini unutuyoruz. Yukarıda dışlanan benim gibi insanlar ya da muhafızların aradığı bilinen isyancılar tünellere mahkum. Ama bugün, bir günlüğüne özgür olacağız. Mokosz'u gördüğüne çok sevindim!"

"Demek onu gören sensin?" diye sorar Rada, Dar'ı kangurusunda sallayarak. "Mokosz'un Slawa'da olmasının neden bu kadar önemli olduğunu tekrar açıklayabilir misin?"

Lutowa ona döner, gözleri çılgın bir enerjiyle parıldıyor.

"Çünkü Perun, Wyraj'da olduğu zaman onu orada tutsak ediyor. Mokosz'un dışarıda olması, onun uzakta olduğu anlamına geliyor. Ve o uzaktaysa, bu lanet tünellerden çıkıp biraz eğlenebiliriz. Efendinin, Perun'un ölümlülerin dünyasına gittiğini ve orada yaptığı şeyin onu meşgul ettiğini öğrendiğini duydum. En azından birkaç saat huzurumuz olmalı."

Kafam karışık bir şekilde başımı sallıyorum. Mokosz Wyraj'dan nadiren çıkabiliyorsa, neden bu özgürlüğünü beni takip etmek için harcıyor? Onu görmem sadece bir tesadüf müydü?

"Neden onu hapsetmiş?" diye soruyorum.

Lutowa küçümseyerek burnunu çeker. "Sence neden? Şehrin tüm yakışıklı bies'leriyle yatmasın diye. Perun'un onun flört etmesini kabul ettiği söylenir, ama sadece diğer tanrılarla birlikte olursa. Neyse, hepsi sadece dedikodu. Wera insanları dışarı çıkarıyor, bu da dışarı çıkmanın güvenli olduğu anlamına geliyor. Bir açıklama yapacağız."

Yüzündeki şakacı gülümseme acımasız bir ifadeye dönüşür ve beni tedirgin eder. "Ne açıklaması?"

Lutowa içinden gülüyor. "Oh, bilirsin. Yukarıdakiler vazgeçtikten çok sonra bile onların özgürlüğü için savaştığımızı hatırlatmak için."

Ona daha fazla soru sormak istiyorum, ama Rada tam o anda Lech'e dışarı çıkmanın gerçekten güvenli olup olmadığını soruyor.

"Evet," diyor Lech, bizi harekete geçirmek için elini Rada'nın beline koyarak. "Efendi daha önce ejderhalarla ilgilenmek için dışarı çıktı. Bugün şehirde tam bir özgürlük yaşayacağız, ama Perun bunu duyduğunda fırtına ve gök gürültüsüyle gelecektir. Ama o zamana kadar biz buraya, onun ulaşamayacağı bir yere saklanmış olacağız."

Evet, *öyle* olacak. Peki ya şehirde yaşayan insanlar? Düşüncelerimi kendime saklayıp neler olacağını görmek için karar veriyorum. Belki de masum şeylere fazla anlam yüklüyorum.

Herkes çok mutlu, neşeyle sohbet ediyor ve yüksek sesle gülüyor. Dünün kasvetli, yenilmiş havasıyla tam bir tezat oluşturuyor ve ben de sevinmeden edemiyorum.

Woland'ın isyancıları serbest bırakma fırsatını neden kaçırmadığını anlıyorum. Dün, bir yenilgi daha aldıktan sonra adamlarını kaybettiğini ve onlara keyif alacakları bir şey vermek, moralini yükseltmek için mükemmel bir yol olduğunu söylemişti. Hala bunun tamamen güvenli olduğuna ikna olmadım. Perun meşe ağaçları arasında serbestçe dolaştığı için, bir sorun kokusu alır almaz muhtemelen buraya gelecektir.

Ya da belki de gelmez. Slawa'da iki isyancı saldırısı yaşadım ve Perun bir kez bile ortaya çıkmadı. Belki de umursamıyordur. Ya da başka fetihlerle çok meşguldür.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Lech, Perun'un ölümlülerin dünyasında olduğunu söyledi. Ne yapıyorsa, iyi bir şey olamaz ve ben de bir an önce kararımı vermeliyim. En azından, sadece iki seçeneğim kaldı.

Ya Woland'a güvenmek ya da Weles'i aramak.

Sıra ilerliyor, yaklaşık iki dakikada bir grup dışarı çıkıyor. Sanırım tünellere girişi gizli tutmak için böyle yapıyorlar. Birdenbire binadan bir kalabalık insan çıkarsa, şüphe çekecektir.

Herkes bunu anlamış gibi görünmüyor. Bir upir kadın strzyga'ya yaklaşp kaba bir şekilde daha hızlı hareket etmesini istediğinde, strzyga elini bir hareketle onu mağaranın arkasına fırlatıyor.

"Benim belirlediğim hız hoşuna gitmiyorsa, diğer çıkışları kullanabilirsin. Beni bir daha rahatsız etme."

Şehrin çeşitli yerlerinde tünellere açılan başka girişler olduğunu biliyorum ve bugün de bunların kullanıldığını sanıyorum. Ancak bu giriş, çoğu tavernanın ve dükkânın bulunduğu şehir merkezine en yakın olanı ve en popüler olanı.

"Uslu dur, eş," diyor Wera, süt beyazı gözlerini onaylamayan bir şekilde kısarak, sıra bize geldiğinde. "Hepiniz, gün batmadan önce geri dönün."

Merdivenleri tırmanıyoruz, önümüzde gidenlerin boğuk sesleri yukarıdan geliyor. Sonunda tepedeki boş eve vardığımızda, Lutowa heyecandan yerinde duramıyor, Lech ise sokağı kontrol edip gitmenin güvenli olduğunu söylüyor.

Dışarı çıkar çıkmaz, kollarını genişçe açarak yerinde dönüyor. Kar yağıyor, büyük, kabarık kar taneleri olgun kış güneşinde parıldıyor. Bieda onları diline yakalıyor, gülüyor ve kalbim suçluluk ve bir şeyler yapma ihtiyacı ile sızlıyor.

Sadece dışarıda olduğu için çok mutlu. Onun her zaman mutlu olmasını istiyorum.

"Süt barına gidebilir miyiz?" diyor Rada, yüzünde geniş ve mutlu bir gülümsemeyle. Haftalardır tünellerde kapalı kalmış ve bu onun ilk dışarı çıkışı. Gergin görünmüyor, bu da beni mutlu ediyor.

"Bugün oraya gitmezdim," diyor Lutowa, parıldayan bir gülümsemeyle, donmuş nehre bakmak için uçurumun kenarına gidiyor. "Mamunalar isyancı müşterilerle meşgul olacaklar."

Gülüyor, ama gülüşünde kötü bir ton var. Ona keskin bir bakış atıyorum, ama o çoktan şehir merkezine doğru koşmaya başlamış. Lech bize el sallıyor.

"Hadi. Güneş birkaç saat sonra batacak. Fazla vaktimiz yok."

Yürürken ısınmak ve kaymamak için tüm ayakkabılarımızı bağlarım. Lech, kolunu Rada'nın omuzlarına dolamış, yakası açık gömleği ve düğmeleri açık ceketini ile mutlu bir şekilde ılık çalıyor. Lutowa köprüye ulaştığında durur ve sabırsızca bize el sallar.

"Hadi! Yemek istiyorum!"

İçimden homurdanıyorum. "Gerçekten mi? O sürekli yemek yiyor."

"Ama şehirde başka ne yapabilirsin ki?" diye soruyor Lech, kayıtsızca omuz silkiyor. "Yemek yiyebilir, dans edebilir ve sevişebilirsiniz. Canın isterse yeni kıyafetler veya mücevherler alabilirsiniz. Tünellerde sihir sayesinde her şey bize sağlanıyor, bu yüzden burada olmak başka şeyler demek."

Lutowa'ya vardığımızda, yakındaki bir tavernadan kavga sesleri ve tabak kırılma sesleri geliyor. Burayı tanıyorum, temiz ve saygın bir yer olarak bilinir. Adı "Tapınağın Altında", çünkü Perun'un korusunun duvarları dağın tepesine doğru yükseliyor, neredeyse tavernanın üstüne kadar.

"Neler oluyor?" diye fısıldayarak o tarafa doğru ilerliyorum.

"Burada olmaz, bütün yemekler bitecek," diye sızlanıyor Lutowa, ama onu dinlemiyorum. Süt barından bahsettiğinde hissettiğim yanlışlık hissi daha da keskinleşiyor.

Taverna'ya giriyorum, arkadaşlarım da peşimden geliyor, Lutowa sabırsızlıkla homurdanıyor. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, kil bir kupa duvara çarpıyor. Kalkanımı kaldırıyorum ve inanamadan izliyorum.

Geniş, aydınlık mekan isyancılarla doludur. Tünellerden tanıdığım koboldlar, upirler ve chochol'ları fark ettim, birbirleriyle kavga ediyorlar, sandalyeler ve bira bardakları fırlatıyorlar. Gürültü kulakları sağır ediyor, bağırışlar ve küfürler yıkım sesleriyle karışıyor.

Mobilyaların çoğu kırılmış ve sahibi Milen, nazik, dürüst bir chochol, odanın arkasında durmuş, korkmuş bir şekilde ellerini ovuşturuyor. Dehşete kapılmış görünüyor. Bir servis kızı mutfak kapısından çıkar, durur ve elinde bir tepsi yemekle geri dönmek için hızla döner.

"Lech, bu ne?" Upir'e dönüyorum.

Burada birçok kez birlikte yemek yedik. Milen ve çalışanlarıyla konuştuk. İsyancıların burayı tahrip etmek için iyi bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum.

"Burası çıkışa en yakın taverna," diyor Lech, gözlerini devirerek. "Bunu tahmin etmeliydim. Sakin ol. Sadece biraz stres atmak istiyorlar."

Kafamı sallayıp bir adım öne çıktım. "Bu sinirlerini boşaltmak değil. Milen'in geçim kaynağını mahvetmek. Hey!" Bağırarak, gürültünün üstesinden gelmek için ellerimi ağzımın önüne koydum. "Hemen durun! Ne yapıyorsunuz?"

Kimse dinlemiyor. Bir tabure ayağı kafama doğru uçuyor ve ben onu bileğimi sallayarak uzaklaştırıyorum. Tavernanın içinden cam kırılma sesleri geliyor ve havayı şarap kokusu dolduruyor. Bir kobold kükrüyor ve bir chochol'u yakalayıp masanın üzerine atıyor. Masa ikiye bölünüyor. Bir başka şişe daha kırılıyor ve Milen umutsuzlukla başını sallayıp mutfak kapısından kayboluyor.

Lech elimi, kurtulamayacağım kadar sıkı bir şekilde tutar ve itiraz etmeden beni dışarı çeker. Rada korkmuş bir şekilde orada durur, elleriyle Dar'ın sırtını çılgınca okşar. Çocuk uyanmıştır ve meraklı gözlerle etrafına bakar.

Lutowa da hemen arkamızdan dışarı çıkar. Bir şekilde bir tavuk budu kapmayı başarmıştır ve soğukta buharlaşan eti çiğner.

"Burası iyi bir yer değil," diyor büyük bir lokma yuttuktan sonra. "Bütün ateşli kafalı aptallar burada durup içlerini döküyorlar. Tünellerde böyle kavga edemezler çünkü efendi onları cezalandırır, bu yüzden bunu yüzeye taşıyorlar. Hadi başka bir yer bulalım. Açlıktan ölüyorum."

"Hayır." Çenemi öne doğru uzattım. "Onları durduracağım. Sonra gidebiliriz."

Geri dönmek üzereyim, Lech bileğimi bırakmazsa elini delmeye hazırım, tam o sırada tavernanın karşısındaki dar bir sokaktan üç kişi çıkıyor. Durup bakıyorum. Woland, Strzybog ve... o.

Bu sefer pelerin giymiyor. Tek giysisi, çiçek açan bir gül kadar canlı renkli, parlak kırmızı bir keten elbise. Dar ve etekleri geniş, yakası düşük ve karmaşık işlemeli. Cömert göğüsleri neredeyse elbisenin dışına taşıyor, teni kremsi ve kusursuz, zayıf kış güneşinde parlıyor.

Saçları açık, parlak, dalgalı, sarı buklelerden oluşan bir perde gibi, narin omuzlarının etrafında zarifçe dalgalanıyor. Yüzü ise güzelliğin zirvesi. Bence Rada'dan bile daha güzel, simetrik hatları, dolgun, şehvetli dudakları ve o kadar mavi ki, bana baksa güzelliği ile beni delip geçecek kadar büyük gözleri var.

Ama iki ürkütücü karşılaşmamıza rağmen, bana bir bakış bile atmıyor. Mokosz, Rada'ya bakıyor, yüzünde soğuk ve yılan gibi bir ifade beliriyor, mükemmelliğini bozuyor.

Yanında duran Strzybog gülüyor. Annesinin aksine, bana doğru bakıyor, yüzünde şehvetli bir ifade var.

"Merhaba! Uzun zaman oldu, papatya kız."

Ben irkilirken, aniden esen şakacı bir rüzgar saçlarımı karıştırır ve Woland boğazından düşük bir homurtu çıkarır. Ne yapacağımı bilemeden, boğazımı yutarım. Bunlar tanrılar ve Woland'a saygı duymasam da, diğer ikisi beni tedirgin ediyor.

Woland'ın Strzybog'a bana gelincik kız demeyi bırakmasını söylemesini bekliyorum, her ne kadar bu lakabı bana ilk veren rüzgâr tanrısı olsa da. Ama Woland sessiz kalıyor, altın rengi gözleri Mokosz'a kayıyor. Mokosz uzun boylu, Woland'dan sadece birkaç santim daha kısa. Birbirlerine ne kadar yakın durdukları, kalçalarının birbirine değdiği dikkatimi çekiyor.

Woland çıplak.

"O da kim olabilir?" Mokosz, geç bir yaz akşamında tarlalardan işçileri eve çağıran sıcak bir çağrı gibi, alçak ve melodik bir sesle soruyor.

Gözleri Rada'nın üzerindedir. Strzybog gülüyor, wila'ya sinsi sinsi bakıyor. Uzun boylu ve yakışıklıdır, ama gözleri alaycı, gülüşü yüzeyseldir. Giydikleri, annesinki kadar canlı, yeşil ve mavidir ve bu hava için o da aynı derecede az giyinmiştir, gömleği açıktır, altın sarısı saçları dışarı çıkmaktadır.

Sanırım tanrılar bizim gibi soğuşu hissetmiyorlar.

"Oh, onu tanıyorum!" diye sevinçle haykırır. "O benimkilerden biri. Aslında komik bir hikaye, anne. Bir gün sana kızmıştım, nedenini hatırlamıyorum, ve ne yaptım biliyor musun? Ölümlülerin dünyasına gittim ve senden daha güzel bir wila yapmaya karar verdim. Genç sevgilisi onu hamile bırakıp terk ettikten sonra intihar eden o üzgün, acınası kızı buldum ve işte burada! Yaz şafağından daha güzel. Oh, bu çok değerli. Yüzünü görebilseydin!"

O içtenlikle gülüyor, ama benim karnımı tiksinti ve öfke dolduruyor. Rada'nın gözleri kocaman ve dehşetle dolu. Dar, kucağında kıpır kıpır durup, konuşanı görmek için boynunu uzatmaya çalışırken, o tepki vermiyor. Kolları yanlarında sarkmış, gevşek ve titriyor.

Eğer yapabilseydim, şu anda rüzgâr tanrısını yeryüzünden silip süpürürdüm. Woland'ın bana onun hakkında söylediği her şeyi sonunda anlıyorum. O kibirli, düşüncesiz, bencil ve sığ bir tanrı. Başkalarının hayatlarıyla oynama şekli midemi bulandırıyor.

Ama bir konuda haklı. Mokosz'un soğuk, sert öfkeyle yaptığı yüz ifadesi unutulmaz bir manzara. Aklımda her türlü alarm zili çalıyor. Aniden, tanrıçadan daha güzel olduğu için onu cezalandırmak üzere Rada'ya burada ve şimdi saldıracağından korkuyorum.

Arkadaşımın önüne geçip onu Mokosz'dan saklarım. Tanrıçanın gözleri benimkilere kayar ve ifadesi yumuşar.

"Peki ya kızıl saçlı olan?" diye sorar sakın bir sesle, öfkesi tamamen kaybolmuş. "O da senin yarattığın mı?"

Strzybog, sanki bu fikir onu rahatsız etmiş gibi burnunu çeker. "Hayır. O Woland'ın..." "Seks oyuncağı," şeytan sıkılmış bir sesle sorunsuzca söyler.

"Gidebilir miyiz? Hepimiz

senin işe yaramaz oğlunun seninle dalga geçtiğini biliyoruz. Sen tüm dünyaların en güzel kadınısın ve damarlarında akan her damla ilahi güçle daha da güzelleşiyorsun. Seninle rekabet edecek kimse yok, tanrıçam."

Sesi alçalır, benim çok iyi bildiğim o boğuk, baştan çıkarıcı ritmine geçer. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde tutar ve saygıyla başını eğerek avucunun ortasına bir öpücük kondurur. O sevinçle güler ve boynuzunu tutup onu yukarı çeker.

Yüzleri birbirine yaklaşır. Woland'ın altın rengi, okunması imkansız gözleri bir saniye benimkilere kayar. Mokosz onu kolaylıkla çeker, ağzı şakacı bir gülümsemeye bükülürken kahkahası sessizleşir ve aniden nefes alamam.

Ona öpücük verir ve o da direnmez.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eğlence

Ellerim uyuşuyor. Kalp atışlarım yavaşlıyor, boğazımda düşük, düzensiz bir gümbürtüye dönüşüyor ve sanki ayaklarım kök salmış gibi. Dönemiyorum. Gözlerimi kapatamıyorum. Kalbim parçalanıyor, ama bu sahneyi son derece dikkatle izlememi istiyor. Her ayrıntıyı hatırlamam çok önemli gibi geliyor. Onun ihanetinin her saniyesini.

Görüşüm o kadar keskin, o kadar odaklanmış ki, onun da onu öptüğü anı, kuyruğunu sallayarak onun kalçasına doladığı anı görüyorum. Ağzı, onun dolgun, gülümseyen dudaklarında yavaş ve açgözlü, gözleri açık, onun dudaklarından memnun bir inilti kopardığında benimkilere bakıyor.

O inilti beni sersemliğimden uyandırıyor. Sağa dönüp yürümeye başlıyorum, arkadaşlarımın beni takip edip etmediğini umursamadan. Adımlarım düzgün. Ses çıkarmıyorum ve kambur durmuyorum. Göğsümde hiç hissetmediğim kadar derin bir acı hissederken, dik ve gururlu bir şekilde yürüyorum.

Acı çekiyorum. Acı çekiyorum. Ama bu beni hareket etmekten alıkoymuyor.

Birinin hızlı nefesleri beni takip ediyor, ama kim olduğunu görmek için bakmıyorum. Yüzüm utançtan alev alev yanıyor. Öfke göğsümde yükseliyor, beni boğuyor ve Woland'ın yüzüğünü tutup çekiyorum. Acı parmağımı kaplıyor, dikenler derimi parçalıyor, ama yüzük çıkıncaya kadar daha da sert çekiyorum, bolca akan kanla kayganlaşmış.

Onu karın üzerine fırlatıyorum, beyazın üzerine kırmızı bir leke. Fısıldayarak bir büyü yapıyorum ve parmağım iyileşiyor. Kalbimin acısına bir şey yapamam, ama Woland'ın bana başka şekillerde zarar vermesine izin vermeyeceğim. Artık olmaz.

"Jaga, bekle!"

Rada'nın nefes nefese sesi, öfkemin en şiddetli anında beni delip geçer. Dururum, onun yetişmesini beklerim. O kadar hızlı yürüdüm ki, diğerlerini geride bıraktım ve Rada'ya baktığımda, uzakta Lech ve Lutowa'yı görürüm, sessizce konuşuyorlar, yüzleri birbirine yakın, yüz hatları gergin.

Wila elimi tutar, gözleri büyük ve korkmuş, birinin köşesinde donmuş bir gözyaşı vardır. Derin bir nefes alıp kendi acımı bastırıyorum.

O da incinmiş. Belki benden daha da fazla.

"O sığ, aptal bir tanrı ve senin yaratılışın senin hakkında hiçbir şey söylemiyor," diyorum, öfkemden sesim çok sert çıkıyor. Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Rada, lütfen, onun seni etkilemesine izin verme. Tecavüzden veya ebeveynlerinin aptalca kararlarından doğan birçok insan tanıyorum ve onlar harika insanlar oldular, çünkü yaratılma koşulları onları tanımlamadı. Seni de tanımlamıyor."

Titrek bir nefes alır ve gözlerini kapatır. Tanrılar, incinmiş ve aşağılanmış olsa bile, Rada dünyadaki en güzel yaratık. Strzybog'un umursamaz acımasızlığından nefret ediyor olabilirim, ama itiraf etmeliyim ki, gerçekten istediğini başardı. Rada'nın yüzü asla nefret ve küçümseme ifadesine bürünmediği için, Mokosz'dan daha güzel. Wila bunun için çok masum.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, Lech ve Lutowa bize ulaştığında gözlerini açıyor. "Sence tanrıça şimdi benden nefret ediyor mu?"

Mokosz'un Rada'ya baktığı acımasız bakışı hatırlayınca sırtımdan bir ürperti geçer.

"Ne dediğini duydun. *Rekabet falan yok*," diyorum, çünkü Woland'ın sözleri hala kafamda yankılanıyor. *Seks oyuncağı*. "Muhtemelen seni çoktan unutmuştur."

Lech, Rada'yı kucaklayarak kulağına teselli edici sözler fısıldarken, Lutowa bir an tereddüt eder ve sonra beceriksizce elimi tutar, bana baktığında gözleri ciddidir.

"Bunu sana söylememeliyim, ama acı çekiyorsun ve bunu izlemek hoş değil. O kibirli ve erkeklerin hayranlığından besleniyor, o da bunu biliyor. O, onu yetiştiriyor, Jaga. Hepsi bu. Eminim yalnız kaldığınızda sana açıklayacaktır, değil mi? O zamana kadar onu yargılamaktan kaçın."

Kalbimin umutla sızlamasından nefret ediyorum. Tanrılar, ona inanmak için her şeyi verirdim, ama Woland'ı tanıyorum ve bana en makul açıklamayı hazırlasa bile, ona güvenmekte zorlanacağım.

Her şey giderek daha da korkunç bir karmaşaya dönüşüyor ve kendimi kurtarmak ve net bir şekilde görebilmek için bu düğümleri nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Keşke birkaç gün yalnız kalabilsem. Kendimi sıcak ve karanlık bir yere kilitleyip, sadece düşünsem.

Ama bu yardımcı olur mu? Sonuçta, bu karmaşıklığın kaynağı benim kalbim. Onu kesip çıkarmam gerekir.

"Zlotomira'yı görmeye gidelim," diyor Lech, dudaklarını kararlılıkla sıkıştırarak. "Meşgul olsa bile bizimle konuşacaktır."

Lutowa tuhaf bir yüz ifadesi takınıyor, utanç ve sabırsızlık arasında bir şey, ama sonunda başını sallıyor.

"En azından dikkatimizi başka yere çekmiş olur," diye mırıldanarak elimi çeker. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarım. "Sen böyle bir gezintiye zaten çıktın, değil mi

Süt barda ne olacağını sanıyorsun?"

Kafasını sallar, gözleri buğulu pencereleri olan küçük bir fırına takılır. "Görürsün. Sen devam et, ben yetişirim. Sadece biraz yiyecek almam lazım."

Çan sesleri eşliğinde fırına girer. İç çekip Lech ve Rada'nın peşinden ağır adımlarla yürürüm, yatağımı özlerken, Woland'ın ona erişebilmesinden nefret ederim. Onu bir daha görmek istemiyorum. Kaçsam mı? Son kaçışımda çok üzül müştü, bu da ona hak ettiği cezayı verir.

Yine de görev duygusu beni arkadaşlarımdan arkasında yürümeye devam ettiriyor. Aptalca duygulara kapılmamalıyım. Mantıklı, tarafsız bir seçim yapmam gerekiyor, bu yüzden kalbimi gömüyorum ve onun yaralı ağlamasını görmezden geliyorum.

Woland'dan bir şekilde gerçeği öğreneceğim ve sonra nihayet seçimimi yapacağım.

"Lutowa haklıymış," diyor Rada, süt barına yaklaştığımızda, içeriden gelen eğlence seslerini duyarak, hafifçe kaşlarını çatarak. "Çok kalabalık görünüyor."

Yaklaştıkça kapılar açılır. İki kobold, çılgık atan bir mamunayı bardan dışarı sürükler. Dün tanıştığım genç, mavi gözlü Kata. Göğsü kanıyor ve elbisesi yırtılmış. Elbisesini kalçalarına tutturmuş, yüzünden gözyaşları akıyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanarak koşmaya başlıyorum.

Soğuk, şiddetli öfkem artık bastırılamaz. Bir bıçak gibi kesmeye hazır.

Bir kobold, Kata'nın göğsüne burnunu dayayarak şehvetli bir homurtuyla içiyor, diğeri ise bacaklarının arasına girmeye çalışıyor. Kata tekmeliyor ve çabalıyor,

yardım için ıglık atar. Onu tecavüz etmeye çalışan kobolda keskin, kesici bir büyü yaparım ve o lanetleyerek uzaklaşır, bana doğru döner.

Uyu, diye düşünüyorum ve diğer kobold'u derin bir uykuya daldırıyorum. Yere yuvarlanıyor, dişleri Kata'nın göğsünden kayıyor. Neden kanadığını anlıyorum. Koboldların ağızları mamuna göğüslerini emmek için yapılmamış.

Yaraladığım kobold, düşük bir hırıltıyla bana saldırır.

"Eşine saldıрма!" diye bağırarak Lech uyarıyor, ama onun yardımına ihtiyacım yok. Etrafımdaki soğuşu topluyorum ve koboldun eklemelerine göndererek onları donduruyorum. Kobold acı içinde bağırıyor, pençeleri altından kayıyor ve hareket edemeyecek şekilde yere yığılıyor.

"Bana yardım et," diye bağırır, sesi acı dolu. "Kendine yardım et," diye tükürürüm, Kata'ya dönerek. "İyi misin?"

Kata, kanayan göğsünü tutarak başını sallar. Ama onu iyileştirmek için eğildiğimde, yüzünü çevirir.

"İçeri gir! Diğerlerine yardım et!"

Gerçekten de, barda ıglıklar ve kahkahalar yükseliyor, ama bu sarhoş bir grubun normal gürültüsü değil. Az önce gördüğümüz sahnenin münferit bir olay olmadığını anlayınca, anladığımı gösteren bir homurtu çıkarırım. Aynı şey içeride de oluyor olmalı.

"Demek haklıydım," diyor Lutowa, ballı çörek ısıırken. "Burası çok kalabalık." Ona dönüp, arkadaşına inanamayan gözlerle bakıyorum. O eğlenmiş görünüyor,

zayıflamış yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yok.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" diye soruyorum, sesim öfkeden alçalmış. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bu çok saçma!"

Bana daha önce yüzünde birçok kez gördüğüm, ama arkadaşlarımdan acılarına karşı hiç göstermediği kötücül bir gülümseme atıyor.

"Eh, isyancılar hayatlarının çoğunu bu aptal insanların özgürlüğü için savaşıyorlar, peki karşılığında ne alıyoruz? Sürgün ve hor görme! Artık onların da bir şeyler feda etmelerinin zamanı geldi, sence de öyle değil mi? En azından hayatlarımızı tehlikeye attığımız için bir ödemeyi hak ediyoruz."

Hiç umursamadan bir ısıruk daha aldı. Elindeki kocaman unlu mamuller torbasına baktım. Nedense, bunların parasını ödemediğinden eminim.

Ve işte böylece, sanki gözlerimden bir perde kalkmış gibi. Woland'ın isyanının ne olduğunu anlıyorum. Benim inandığım gibi, bu toprakta özgürlük için savaşan asil sürgünlerden oluşan bir grup değil. Onlar, onlara yasalar ve sonuçlar olmadan incitme, tecavüz etme ve istediklerini alma yolları sunan tanrıyı takip eden

ve onlara, yasalar ve sonuçlar olmadan istediklerini incitme, tecavüz etme ve alma yolları sunan tanrıyı takip ediyorlar.

Tanrılar. Woland yenilgiden sonra onları böyle yatıştırıyorsa, zafer şöleninin nasıl olacağını düşünmek bile beni titretir. Onun isyanı içten içe çürümüş, nasıl olmasın ki?

O, bunun merkezinde.

Bu yozlaşmış amaç uğruna hayatımı, özgürlüğümü ve geleceğimi feda etmek üzere olduğumu düşünmek iğrenç. Çok kör ve aptaldım.

"Seni tanımıyorum," diye Lutowa'ya tısılıyorum, bu ihanetin acısı Woland'ın Mokosz'u öptüğünde hissettiğim acıyla yarışıyor.

İçeri girmek için dönüyorum, kalbim yolumdan emin olduğum için sakinleşiyor. İsyancıları durduracak ve Slawa'daki tek evim olan burayı koruyacağım. Bu, Woland'ın adamlarını öldürmek anlamına gelse bile.

"Jaga, dur! Yaralanacaksın," diye bağırıyor Rada, ama onu duymazdan geliyorum.

Orada beni bugün yaşadığım acıdan daha fazla incitecek hiçbir şey yok.

Süt barının içi kaos içinde. Bir düzine kadar isyancı mamunalara saldırıyor. Bazıları isyancılara sütlerini içmelerine izin veriyor, bazıları ise direniyor. Dışleri neredeyse hiç kalmamış yaşlı bir mamunanın bir strzyga'nın kafasına vurduğunu görüyorum. Sayısız darbeye rağmen, strzyga kalın, altın rengi örgülü saçları olan ağlayan mamunadan ayrılmıyor. Bir upir kadın yaşlı mamunaya atlayarak boynuna dişlerini geçiriyor.

Zlotomira barın arkasında duruyor, dudakları çaresiz öfkeyle sıkılmış, gözleri yıldırımlarla dolu. Elinde bir çekiç tutuyor, ama beyaz parmaklı elleri onu kullanamayacak kadar titriyor.

Herkesin dikkati dağılmışken hızlıca harekete geçiyorum. Avuç içlerimden görünmez ipler fırlıyor, hedefleri sihirle yönlendiriliyor. Şu anda verimli olmak umurumda değil. Tek umursadığım arkadaşlarımı korumak ve attığım her büyü, içimde biriken öfkenin bir kısmını serbest bırakıyor.

Güm! Bir kobold dört ayak üstüne düşer, sıkı bir tasma onu kapıdan dışarı sürükler. *Güm!* Bir strzyga masanın üzerine düşer, bilekleri birbirine bağlanmıştır. *Çın!* Mamunadan içen upir, boş şişelerle dolu bir kovanın üzerine atılır.

İsyancılar ne olduğunu anlamadan, hepsini bağlayıp dışarı atıyorum. Bar sonunda davetsiz misafirlerden arındığında, tek ses mamunaların hıçkırıkları ve ağlamaları oluyor. Zlotomira yanıma gelip elimi sıkıyor.

"Teşekkür ederim, canım," der ciddi bir sesle. "Bunu yaptıktan sonra güvende olacak mısın?"

Dişlerimi göstererek sırtıyorum, efordan nefes nefeseyim. Büyümün büyük bir kısmını harcadım, ama yine de tamamen boşalana kadar daha fazlasını harcamak istiyorum. Duyarsızlaşana kadar.

"Ben şeytanın eşiim," diyorum küçümseyici bir homurtuyla. "Ben iyiyim. Daha fazla yardıma ihtiyacın var mı?"

Kafasını sallar. "Kapıyı kilitleyip yaralarımızı saracağız. Güvenli olduğunda geri gel, tekrar konuşuruz. Ve benden herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa, borcumu memnuniyetle öderim."

Ne borcu? Barı terk ederken sormak istiyorum, hala iplerle boğuşan birkaç isyancıya küçümseyen bakışlar atarak. Lutowa, rulolarını çiğneyerek onları eğlenerek izliyor.

Ödeyecek bir borç yok, diye düşünüyorum ve Kata'ya tecavüz etmeye çalışan koboldun sırtına acımasızca tekme atıyorum. Süt barına saldıranlar benim halkımdı. Benim başıma da gelebilirdi ve bundan nefret ediyorum.

"Bu başka nerede oluyor?" diye Lutowa'ya soruyorum, ona dönerek hırlayarak.

Omuz silkiyor, büyük bir lokmayı yutuyor. "Her yerde? Ama en iyi gösteriyi görmek istiyorsan, Wila Bahçesi tam yeridir."

İçimde kötü bir his belirir. Genelev. Tabii ya.

Rada, muhtemelen hala orada çalışan wila arkadaşlarını düşünerek, boğuk bir acı sesi çıkarır. Kollarını ona dolayan Lech'e bakarım. Yüzü gergin, gözleri dikkatli. Şaşırdığını anlayabiliyorum, ama harekete geçecek kadar değil.

Benden daha uzun süre barın üstünde yaşamasına rağmen mamunalara yardım etmeye çalışmadı. O isyanın tarafında. Şimdi bile. Gördüklerinden sonra bile.

"Onu evine götür, senin için evin neresi ise," diye ona homurdanıyorum, çenemi Rada'ya doğru uzatarak. "Burası güvenli değil."

Bir kez başını sallıyor ve arkasını dönüyor. En azından Rada'ya olan sadakati güçlü.

"Sen de benimle gelip yardım edeceksin," diyorum Lutowa'ya. "En azından bunu yapabilirsin."

Omuz silkiyor ve ağzına bir lokma daha atıyor. "Ben payımı aldım. Kavga edebiliriz. Sonuçta, yüzeyde olan her şey, yüzeyde kalır. Resmi olmayan isyancı kanunu."

O utanmadan sırtınca dişlerimi sıkıyorum. Öfkemi görmüyor mu, yoksa ciddiye almıyor mu, emin değilim. Önemli değil. Bundan sonra

her yerde, neden bir daha benim dostluğumu kazanamayacağını açıklayacağım.

Wila Bahçesi, süt barından sadece birkaç sokak ötede. Dar sokaklardan yukarı çıkıyoruz, isyancılarla dolu iki tavernayı daha geçiyoruz, ama içeri girmeye zahmet etmiyorum. Bu gece herkesi durduracak kadar büyüm yok ve wilalar en kötüsüyle uğraşıyor olmalılar.

Genelev, kışın ortasında bile taş duvarlarına tırmanan kokulu sarmaşıklarla kaplı, uzun ve zarif bir bina. Pahalı zevklerin simgesi olan pembe kürelerle parlak bir şekilde aydınlatılmış. Buranın tamamen wila kuruluşu olduğunu biliyorum ve midem tiksinti ile burkuluyor. Woland'ın dediği gibi, bu dünya wilaları tek bir şey için değer veriyor.

"Ne planlıyorsun?" diye soruyor Lutowa, çantasından başka bir ikramlık çıkarıyor. "Oraya öylece dalıp büyü yapmaya başlayamayacağını biliyorsun. Bunun için yeterli büyü yok."

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Tüm kusurlarına rağmen Lutowa haklı. Ama zemin kattaki kırık pencereden çılgınca bir çığlık duyulunca, tüm ihtiyatımı bir kenara bırakıp ön kapıya yöneliyorum.

Sorunlar ortaya çıktıkça hallederim.

Ama içeri bile giremedim. Siyah bir pelerinle örtülü, kambur bir yaratık, kollarında ağlayan bir bebekle kapıdan dışarı fırladı. Arkasında yarı çıplak bir wila koşuyordu.

"Yardım edin!" diye çığlık atıyor, sesi tiz ve panik dolu. "Bebeğimi yiyeceğini söyledi!"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanarak kovalamaya başlıyorum. Bu tehdidi daha önce duymuştum ve çocuğu kimin kaçırdığını çok iyi biliyorum. "Wera, dur!"

Strzyga koşmaya devam eder. Ona bir büyü gönderirim, ama onu koruyan bir kalkanı vardır. Bu kötü. Wera'yı bir düelloda hiç yenemedim. Lutowa arkamızda koşar, ama çok geride ve acele etmiyor.

"Dur!" diye bağıriyorum, taze kar ayaklarımın altında çitirdiyor.

Ortasında kapalı bir kuyu olan küçük bir meydana ulaşıyoruz. Wera dönüyor ve gerçekten o. Bebek ağlamaya devam ediyor. İyi. Bu, hayatta olduğu anlamına geliyor.

"Arkadaşlarının yanına dön, eş," diyor açıkça küçümseyerek. "Ben de yoluma gideceğim. Bir ejderha piçi daha kimsenin umurunda olmaz."

"Annesi onu özleyecek," diyorum, büyümü hazırlayarak, derimin altında bir tehdit gibi uğuldamaya başlayana kadar. "Onu alıp götürmeye hakkın yok. Hemen geri ver."

Wera sırtıyor. Bebeği kaldırıyor. Midem burkularken bir büyü yapıyorum, ama görünmez kalkanı karşısında cızırdayarak yok oluyor. Dişlerini bebeğin koluna geçiriyor, tumbul bir parça et ve deriyi ısırtıyor.

Bebeğin çığlıkları o kadar çaresiz hale gelir ki, yüzü morarır. Durmazsa boğulacaktır.

Wera'ya taş yağdırırım, sihirle onu tek hedef olarak seçerim. Kalkanı onu yukarıdan korumaz ve ilk taş şakağına çarparak kanlı bir yara bırakır. O hırlar ve bebeği bir kenara atar. Sihirimle onu yakalamayı başarırım ve yumuşak bir şekilde yere düşmesini sağlarım.

Ama bu an bana pahalıya mal oldu. Bir düzine kesici büyü bana doğru uçtu ve kalkanım olsa da, o da zayıftı. İlk birkaç kesik etkisiz kaldı, ama geri kalanı isabet etti. Bacaklarım ve karnım acıdan yanıyordu. Kan, ayaklarımın altındaki karı ıslattı.

"Birini çağıracağım," diye düşünüyorum Lutowa'nın söylediğini, ama sözleri kafamın üzerinden uçup gidiyor. Parmaklarımla bir lanet hazırlamakla meşgulüm, kalan büyümü harcamaktan çekinmediğim bir lanet. Wera sonunda hak ettiğini bulacak.

Bana bir başka kesici büyü sürüsü gönderir ve ben yana doğru dönerek, büyüler çarpacak şekilde bir kalkan üstüne kalkan kurarım. Kendini açarak bir başka seri gönderdiğinde, lanetimi uçururum.

Bu bir alev. Sönmez bir alev. Ve tam da istediğim yere düşüyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Gerçek

Daha fazla kesik derimi deliyor, biri sağ gözüme endişe verici bir şekilde yakın bir yere düşüyor. Yüksek sesle ve çılgınca gülüyorum, bunun kaybettiğimi iddia ettiğim göz olduğunu hatırlayarak. Wera'nın büyüü onu oyarsa komik olmaz mı?

Strzyga, bacaklarını saran ateşi fark eder ve çığlık atarak avuçlarından sıçrayan suyla kendini ıslatır. Ateş daha da yükselirken, su onu daha da körükler ve ben kahkahalarla gülerim. Ateş şimdi pelerinine sıçrar ve o çılgınca hareketlerle onu üzerinden atar, ama pantolonunu yiyip bitiren ateş kalçalarına doğru tırmanmaya devam eder.

Kışın sonunda Marzanna kuklası gibi yanacak.

Dizlerimin üzerine çöküp, kanımın altımdaki karı kırmızı bir çamur haline getirmesine rağmen gülüyorum ve gülüyorum. Gözlerim karda karanlık bir şekle takılır. Doğru. Bebek. Son sihrimi kullanarak bir kalkan oluşturup onu kendime doğru yözdürürken ortalık sessizdir. Hala gülüyorum, titrek dişlerimin arasından büyük, kalın kahkahalar çıkıyor.

Kucağıma iner inmez, öldüğünü anlıyorum. Nefes almıyor, vücudu çoktan soğumuş. Kafamı geriye atıyorum, ölü, kanayan çocuğu tutuyorum ve histerik bir şekilde gülüyorum, gittikçe daha yüksek sesle, ta ki bacaklarım kadar uzun buz sarkıtları karşımdaki çatının kenarından kopup yere düşene kadar.

Daha önce kadere nasıl inanmazdım? Hayatımın simetrisi, kaderin varlığını kanıtıyor. Ben, birinin planında çaresiz bir oyuncağım ve onlar benim hayatımla çok eğleniyorlar. Ben neden gülmeyeyim ki?

"Onu bırak, tatlım," diyor Woland arkamdan sessizce.

Hâlâ gülerek aşağıya bakıyorum. Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve mutsuzluğun kabuğu gibi donuyor. İleride, Wera yerde yuvarlanıyor, artık alevler içinde değil, ama buhar çıkıyor. Woland onu söndürmüş olmalı.

"Bırak onu."

Bebek ellerimde çok ağır, ölümünde çok ağır. Ona iyice bakıyorum, hareketsiz, açık ağzının etrafındaki paslı pulları fark ediyorum. *Piç kurusu*, hatırlıyorum. Ejderhalar yavrularına böyle derler.

Gerçekten ölmüş ve onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Woland'a itaat ediyorum ve bunu yapar yapmaz, eli başımın üstüne düşüyor, gölgeleri etrafımızda dönüyor. Beni odamıza götürüyor ve ben gülmeye devam ediyorum, ama artık sessizce. Bu eğlendiğim için değil, çünkü durursam nefes alamayacağım için.

Her şey yeniden oldu. Ne zaman öğreneceğim?

"Jaga. Dur."

O beni çevreleyip yüzüme dönünce ben de arkanı dönüyorum ve Woland omuzlarımı yakalayıp homurdanıyor. Beni sertçe döndürüp kucaklıyor. Cildi soğuk ve ben gülerek burnumu çekiyorum. Tanrım, yine de boğuluyorum. Ne faydası var ki?

"Jaga. Sorun yok. Senin hatan değildi."

Daha fazla gülemeyeceğimi sanıyordum, ama yanılmışım. *Çılgılık atıyorum*, çılgın neşem ikimizi de sarsıyor, kahkahalarımın yankıları duvarlardan sekip geri geliyor. Woland sabırsızca derin bir nefes alıyor ve beni daha sıkı sarıyor. Ağzımın altındaki göğsündeki deri yarık açıldığında, titrek, hırıltılı kahkahalar arasında onun sıcak kanını yalıyorum. Yaralarım iyileşiyor. Acı azalıyor.

Ve acı ile birlikte kahkaham da kesildi.

"Sonunda," diyor, tırnaklarımı ona batırdığımda sırtı titriyor

"Benim hatam değil mi?" diye soruyorum, küçük bir kahkaha atarak. "Tabii ki senin hatan değil! Senin hatan.

İsyanın tam bir şaka. *Efendim*."

Bir kez daha kahkahalara boğuldum ve Woland beni salladı, nazikçe değil, ama çok sert de değil.

"Kendine gel. Deliriyorsun ve ben senin akli başında olmana ihtiyacım var."

Ama ben gülmeye devam ettim, Mokosz'u öperken gözlerindeki bakış kafamın içinde yankılanıyordu. O benim zihnimi silmedikçe bu anıdan asla kurtulamayacağım. Tembelce, neredeyse hiç sihir kalmamış halde, zihinsel bariyerimi daha da sıkılaştırdım.

Hayır. Silme yok. Hatırlayacağım.

"Aklımın başında olmam mı lazım?" diye soruyorum boğuk bir kahkaha arasında. "Deli bir seks oyuncağı sana yetmiyor mu?"

Hoşnutsuzlukla homurdanıyor, avuç içleri omuzlarıma değene kadar beni itiyor, pençeleri derime batıyor. Başını eğiyor, yüzü o kadar yakın ki, geri çekilmeye çalışıyorum. Tek gördüğüm bu ve dünyamı dolduran onun yakınlığı tüylerimi diken diken ediyor.

"Sadece seni korumak için söyledim," dişlerini sıkarak homurdanır. "Senin önemini birazcık bile anlasaydı... Benim için ne kadar değerli olduğunu bilseydi... Jaga, Mokosz kadınların rekabetine tahammül edemez. Onun zihninde, tüm erkek tanrılar ona aittir. Seni ne kadar çok sevdiğimi öğrenirse, seni ortadan kaldırmak için her şeyi yapar. O kadar kıskanç ve delidir."

O biraz uzaklaştığında, omuz silkiyorum ve eğlenerek burnumu çekiyorum. *Tabii. O öyle diyorsa öyledir.*

Dürüst olmak gerekirse, şu anda biraz eğleniyorum. Olan biten her şeyden sonra artık umursamıyorum ve Woland o kadar samimi, o kadar muhteşem bir performans sergiliyor ki, onu izlemek bir zevk.

"Sen zayıfsın," diyorum ona sırtarak. "Her zaman birilerini yatıştırmaya çalışıyorsun. Ya tecavüzcü bir ejderha, ya kıskanç bir tanrıça, ya da bir grup hayvan olan isyancılar. Hiç de güçlü değilsin. Acınası bir tanrısın."

Şakaklarında bir kas seğiriyor, çenesi sıkılıyor. Derin bir nefes alıyor, burun delikleri genişliyor ve nefesini yüzüme üflüyor. Dudaklarımı büzüyorum. Woland'ın omuzlarımı tutuşu acıtıyor, ama şikayet etmeyi reddediyorum.

"Evet," dedi sonunda, sesi soğuk, ölçülü bir ritimle, zar zor kontrol edilen bir öfkeye dönüştü. "Ben zayıfım çünkü sen beni öyle yapıyorsun."

Alaycı bir şekilde burnumu çekerim. "Bu ne demek şimdi? Seni nasıl zayıf yapıyorum? Ben hiç kimseyim! Geri kalmış bir köyden gelen ölümlü bir şifacı ve bir seks oyuncağı. Sen bir tanrısın, değil mi? *Seni* zayıf yapmak için ne yapabilirim ki?"

Vücudu kaskatı kesilmiş, pençeleri derime batarak kanımı akıtıyor.

"Yine de," diyor aynı ölümcül sesle. "Beni zayıf yapıyorsun, çünkü daha güçlü bir tanrı seni çoktan tasma ve ağızlık takardı. Ben seni etkilemeyi seçtim. Sana özgürlük ve anlam vermeyi seçtim, çünkü senin önemsiz, ölümlü fikrine değer verdim. Artık bitti, gelincik kız. Yapmam gerekeni yapacağım."

Korkmak benim yapımda yok. Ona verebileceğim tek cevap bir gülümseme ve umursamaz sözler.

"Ne istersen yap. Asla senin olmayacağım," diyorum. Kalbim bu seçimin doğruluğuyla şarkı söylüyor. "Neredeyse pes edecektim, biliyor musun? Son birkaç gün, sana istediğini vermek için çaresizce bir neden aradım. Ama

Hiçbir neden yoktu. Bana sana güvenmem için hiçbir neden sunmadın. Artık isyanının gerçek nedenini biliyorum ve onu asla desteklemeyeceğim. Gidiyorum."

O, gırtlaktan gelen hoş olmayan bir kahkaha atıyor. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda, örgümü tutup beni sırtım onun göğsüne yapışana kadar döndürüyor, vücudu sert, tutuşu sıkı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tıslar, nefesi kulağımda sıcak. "Tüm bu lanet olası hayal kırıklıkları, atlatmam gereken engeller, hepsinin bedelini ödeyeceksin. Senin için sabırlı olmaya çalıştım, ama bitti. Aşık bir aptal gibi davrandım, sana arkadaşlar edindim, burada kendini rahat hissetmeni sağladım ve yatırımının karşılığını alacağım. Oyun oynamayı bitirdik."

Kollarında gevşiyorum, kalbimin parçaları kırılıyor. Ama onu suçlamıyorum bile. Hata tamamen bende. Beni bir kez kandırdın...

Onun ne olduğunu biliyordum. Ve neredeyse sonuna kadar savaştım, ama o beni yıprattı. Aptal kız, onun yalanlarına inandım.

O soğuk ve acımasız bir şekilde gülüyor. "Nehir kenarında neredeyse seninle sevişecektim, hatırlıyor musun? Seni yere yatırmıştım, sen de istekli ve hazırdın, ama yine de gittim, çünkü Perun'un Wyraj'dan uzaklaştığı ve saldırıya açık olduğu haberini aldım. Senin amını seviyorum ve sana değer veriyorum, ama canım, sen sadece bir kadınsın. Hiçbir kadın benim mücadelemden daha önemli olamaz. Bunu beklemek naifliktir."

Gözlerimden sıcak gözyaşları akıyor ve gerginleşiyorum, kahkahaların geri gelmesini diliyorum. Onun için ağlayamam. Ağlamayacağım. Yüzümü sert hareketlerle siliyorum, ona sırtımı dönmüş olduğum için mutluyum. Belki fark etmez.

Woland hayal kırıklığıyla homurdanır, beni tutuşu gevşer. Beni sakinleştirmek istercesine omuzlarımı okşar ve onun acıma duygusunu hissettiğimde gözyaşlarım durur. Zayıf bir şekilde homurdanırım, ama onu kendimden uzaklaştırmak için gücüm yoktur.

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum," diyor, sesi daha sakin. "Kimseye karşı hissetmediğim şeyler. Her şey yalan değildi. Ama Jaga, sana söylediğim gibi, bu savaş bitmeden mutlu olamayız. Sen benim zaferimin bir aracısın, işbirliği yapmayı reddeden bir araç, ve bu yüzden seni sevemem. Ama sevebilirdim, sevebilirdim. Sadece bu kadar inatçı olma."

Kahkaham sıkıcı ve boş. Söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum. Hayatımda ilk kez, kendimi tamamen aptal, tamamen işe yaramaz, zihnim parçalanmış gibi hissediyorum. Onun aşk sözlerine inandığımı inanamıyorum.

Zekâmla her zaman gurur duymuşumdur, ama meğer tanıdığım en aptal kişi benim.

"Demek öyle miydi?" diye soruyorum, boğuk ve sessiz bir sesle. Sesim bile bozulmuş gibi geliyor. "Beni buraya davet etmek, beni eşin yapmak, yüzük, hepsi... Hepsi sadece büyük bir manipölasyonmuş."

Bunu biliyordum. *Biliyordum*. Yine de buna kandım.

Woland'ın sesi acımasızlığını yitirip acınası bir hal alıyor. Onun acıma duygusundan nefret ediyorum. Beni alay etmesini tercih ederdim, ama bunun yerine, beni nasıl kandırdığını sinir bozucu bir nezaketle açıklıyor.

"Benim teminatımı nereye koyduğunu gördüğüm anda kaderiniz belliydi," diyor, beni sıkıca tutuyor, ama acı verici değil. Sahiplenici bir samimiyetle kendini vücuduma bastırıyor. "Bana karşı ne hissettiğinizi anladım ve bu bana birçok olasılık açtı. O zamana kadar sizi çok iyi tanıyordum. Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum."

Yutkunuyorum, gözyaşlarım akmak üzere. Tanrılar. Ne zaman öğreneceğim?

"Zayıflıklarınızı sana karşı kullanmak yerine, onlarla çalışmaya karar verdim. Bakım verme konusundaki büyük kapasiten, arkadaşlık ve kabul görme ihtiyacın —bunları kullanarak seni hareketime, halkıma, hedeflerime bağladım. Yanlış yönlendirilmiş, gençlik aşkının ateşini körükledim. Buna kanmış olmana üzülme. Daha yaşlı, daha deneyimli kadınlar senden daha çabuk kanardı."

Beni kendine daha da yaklaştıran ve içim bir anda boşalıyor, soğuk bir korku içimi donduruyor. Bir dakika önce korkmuyordum, ama onun bana sakladığı tüm sırları açıkça anlatmaya başladığını fark ettiğimde, ani bir panik ciğerlerimi sıkıştırıyor ve nefes almamı imkansız hale getiriyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyorum, sesim korkudan tizleşiyor.

O, kısmen pes etmiş, kısmen eğlenmiş gibi derin bir nefes alır. Tüylerim tiksinti ile diken diken olur. Tanrım. İşte bu. O, kısırlığımı tedavi etmenin bir yolunu buldu. Bana tecavüz edip beni hamile bırakacak ve ben onu durduramayacağım. Kullanabileceğim sihirim yok. Kapana kısıldım.

"Sanırım bunu bilmen gerekiyordu. Çok sinir bozucusun," diyor acı bir kahkaha atarak. "Bir an çok tatlı ve ödüllendirici, bir an sonra inatçı bir cadalo. Ama dediğim gibi, kalbimde özel bir yerin var. Seninle yatakta yatmak, dikenlerimle sana sarılmak ve sana en kötülerini bile dürüstçe anlatmak istiyorum. Senden sır saklamak çok yorucu. Ah, nasıl titriyorsun. Bu çok lezzetli. Sonunda efendine biraz saygı duymaya başladın mı?"

Sessiz bir kahkaha ile titriyorum, bu saf bir çaresizlik. Benden sır saklamak yorucu mu? Eskiden bu duyguyu paylaştığımı düşünmek çok komik geliyor.

Ona güvenmeyi, onu yaklaştırmayı, aramızdaki sevginin büyümesini arzuluyordum.

Ama onun sevgisi bir yalandı. Benimki ise acınası, aptal bir kızın yanlış yönlendirilmiş hatasıydı.

"Senin tek ustalık ettiğın şey, bir grup yozlaşmış, iğrenç yaratıklar," diyorum, sesim o boğuk kahkahayla titriyor. "Asla hiçbir şey kazanamayacaksın. Ve her zaman Perun'dan daha zayıf olacaksın."

O hırıldıyor, ben ise sırtıyorum, sözlerim hedefi vuruyor. İşte canını yakan şey bu, onun önem verdiği şey bu: en üstteki tanrıyı yenmek. Beni sertçe döndürüyor, pençeleri derimi çiziyor, ben ise acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Acıma duygusundan çok daha iyi.

"Söylesene," diyorum, öfkeli gözlerine bakarak. "Gerçek *amacın* bu mu? Sadece Perun'u tahtından etmek mi istiyorsun, öyle mi? Sonrasında ne yapacağını biliyor musun ki? Sanmıyorum. Bu senin için sadece önemsiz bir kavga. Sıkılmış, tembel bir tanrının eğlencesi."

Elleri, parmak eklemlerinden kan damlayana kadar yumruk haline gelir. Çenesini öne çıkarır ve ondaki gerginliği dalgalar halinde hissederim. Bana vurmak istiyor. Belki de beni öldürmek. Onun öfkesine gülerek karşılık veririm, umursamayacak kadar pervasızım.

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye homurdanır Woland, sesi alçak ve tehditkâr.

"Ve bilmek de istemiyorum." Gülümsemem nefret dolu bir yüz ifadesine dönüşür. "Çünkü bana karşı kullandığın zayıflık, sevgim ve şefkatim, artık yok. Bugün gördüklerimden sonra seni ve hareketini asla desteklemeyeceğim, bu yüzden burayı bir şekilde terk edeceğim."

"Ah, Jaga," der Woland, yüzü yumuşar, ağzında sadece hafif bir küçümseyici sırıtış belirir. "Yapılan her şey geri alınabilir. Neredeyse teslim olmaya hazır olduğunu söyledin, benim bilmek istediğim tek şey bu. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Ve üzgünüm. İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini ummuştum."

Gülümser, gözlerinde hüznün ve pişmanlık vardır. Soğuk bir korku beni sarar ve o tekrar konuşana kadar, midemde büyüyen bir dehşetle ona bakarım.

"Bugün olan her şeyi unutacaksın."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Gece

Sihri gözlerimden içeri süzülüyor. Engellerim zayıf ve dağınık, ve tepki verecek zamanım olmadan, anılarım silinmeye başlıyor. Zihnime erişimi engelleyen duvarı sıkılaştırmak için çabalıyorum. Aceleyle, anılarım korunana kadar tuğla tuğla duvarı inşa ediyorum. Kalkan saldırıyı durduruyor, ama her şey yok olmadan önce değil.

Wera'nın peşinden koştuğumu hatırlıyorum, elinde *bir şey* tutuyordu ama ne olduğunu bilmiyorum. Lutowa'nın ekmek yediğini hatırlıyorum, göğsümde kötü bir his vardı ama nedenini unuttum. Yanlış bir şey mi yaptı? Bilmiyorum.

Ama geri kalanı aklımda kalıyor. Mokosz'un Woland'ı öpmesi, Woland'ın ona karşılık vermesi. Mamunalara saldıran isyancılar. Ve Woland'ın her biri nefret dolu gerçek sözleri, hala zehirli bitkiler gibi zihnimde yer ediyor.

Gözlerimi kırıyorum, kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Tüm öfkem, incinmişliğim ve utancım derimin altında, bu kadar açık ve çıplak bir şekilde dolaşırken, nasıl unutmuş gibi davranabilirim?

Bana yakından bakıyor, gözleri endişe ve sevgiyle dolu. Nefret, acıma ve zafer duygusu yok olmuş, ama yüzü, onun bir şeyler sakladığının işareti olarak gördüğüm nötr maskeye dönüşmemiş. İfadesi o kadar şaşırtıcı derecede samimi ki, sonunda onun aşkını bu kadar inandırıcı bir şekilde nasıl yalan söyleyebildiğini anlıyorum.

Ve o yalan söyleyebiliyorsa, ben de söyleyeceğim. Tüm ruhumla.

Ona gülümserim, her şeyi derinlere gömerim. *O benim sevgilim, damadım, tanrım. O sadece budur. Onu seviyorum.*

Göğsümde nefret yükselmeye çalışıyor, ama ben onu acımasızca bastırıyorum. Nefret başını kaldırıyor, ama ben onu bastırıp, verebileceğim tüm sevgiye odaklanarak Woland'a ışık saçıyorum.

O da bana gülümser, yakışıklı ve memnun. "Geri döndüm, aşkım," der, parmak eklemleriyle yanağımı okşayarak. "İyi uyudun mu?"

Kalan tüm gücümü onun dokunuşundan geri çekilmemek için kullanıyorum. Bunun yerine, elini tutup parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum ve zihnimde bir büyü gibi tekrarlıyorum. *Aşığım, aşığım, aşığım.*

"Bilmiyorum," derim, yüzümü buruşturarak. "Uyudum, ama pek dinlenmiş hissetmiyorum."

Gülümsemesi genişliyor, gözlerinde kendini beğenmiş bir ışıltı beliriyor. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor ve umarım bu onu kandırdığım anlamına gelir.

"O zaman biraz daha uyu," diyor ve eğilip alnımı öpüyor.

Onu bırakıyorum, hareketsiz duruyorum, vücuduma yumuşak ve rahat olmasını söylüyorum, omuzlarımı indiriyorum, kalbim ne kadar hızlı atarsa atsın nefesim kolay ve yavaş. Birazdan başım dönecek. Zaten kendimi zayıf ve şaşkın hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesimin ne kadar rahat olduğunu duyduğuma seviniyorum. "Yemin ederim, yakında daha iyi hissedeceğim."

O, içinden kıkırdayarak beni kendine yaklaştırır. Gözlerim rahat, yüzüm sıcak ve esnek kalır, o eğilip ağzımı şehvetli, tatlı bir öpücükle ele geçirir.

Mokosz'un dudaklarını kaplayan o dudakların tüm anılarını zihnimden silip, elimden geldiğince tatlı bir şekilde ona karşılık veriyorum. Tanrılar. Midem tiksinti ile doluyor ve onu içimdeki en derin mağaralara itiyorum. Sadece bir dakikalık bir numara ve ben tamamen bitkinim. Onun bunu nasıl sürekli yapabildiğini anlamıyorum.

Öpücük yavaş ve tembel, cinsel bile değil. Sonsuzluk gibi geçen bir süreden sonra Woland geri çekilir, gözleri büyüleyici altın rengi ve kapüşonlu, dudakları benim tükürüğümle ıslak.

"Seni seviyorum," diyor, yalanı dilinden korkunç bir akıcılıkla dökülüyor.

Yüzüm uyuşuyor, ama yine de gülümsüyorum, umutsuzca bunun doğru ifade, doğru kelimeler, doğru ses olduğunu umuyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sesimde hafif bir titremeyle.

O tekrar eğilir, dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurur ve sonunda, *sonunda* geri çekilir.

"Uyu, aşkım. Daha sonra döneceğim."

Yatağa doğru dönerim ve geç de olsa artık dış giysilerimi giymediğimi, kısa bir gecelik giydiğimi fark ederim. Vücudum sıcak ve temizdir, tüm kan gitmiştir. Yüzük parmağıma geri takılmıştır ve onu tekrar çıkarmak zorunda kalacağım düşüncesiyle içimden bir ürperti geçer.

Woland'ın aldatma becerileri gerçekten muhteşem. Ne yaptığını bilmesem, asla şüphelenmezdim.

Yavaşça yatağa doğru yürüdüm ve yatağa girdim. Yan dönüp odanın karşısına baktığımda, o hala oradaydı, beni izliyordu. Yumruklarını bir kez açıp kapattı, ama gözlerim onunla buluştuğunda, güven verici bir şekilde gülümsedi.

Demek görüldüğü kadar sakın
değil. "İyi uykular, tatlım."

Ben de gülümserim ve o sonunda arkasını dönüp gider, gölgeleri onu sarar. Gözlerimi kapatır ve nefeslerimi sayarım, her biri acı verici derecede yavaş, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar. Yine de kıpırdamam, sadece dinlerim. Ateş çıtırdar ve sessizlik hakimdir. Gözlerimi açmam ve göz kapaklarımın titremesine izin vermem.

Nefes al. Nefes ver. Yavaş ve sakın. Rahat. Şüpheci değil.

Üç yüz nefes aldım ve hala uyuyormuş gibi davranıyorum. Kalbim eskisi kadar çılgınca atmıyor, ama vücudumdaki her sinir gergin ve tetikte. Woland burada mı, gölgelerden beni izliyor mu? Bilmiyorum ve onun şüphelenmesine neden olacak bir risk alamam. Lutowa, büyüünün etkisine direndiğimi şüphelenirse, savunmamı ortadan kaldıracak ve beni sonsuza kadar unutacak, ve bunun olmasına izin veremem.

Nefeslerim çok yavaş ve rahat. Şimdi dört yüz, her biri ölçülü ve mükemmel.

Şöminede bir odun düşüyor ve kıvılcımlar çıtırdadığında tepki vermiyorum. Başka ses yok. Nefes yok. Giysilerin hışırtısı yok, ama bu bir şey ifade etmiyor.

Altı yüz nefes aldığımda, uykumun inandırıcı olması için yeterli zamanın geçtiğini tahmin ediyorum. Uyanmış gibi yapıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, esniyorum. Banyoya doğru yavaş ve rahat adımlarla yürüyorum ve odaya etrafa bakmıyorum, gizlice bile. Gözlerimi bulanık ve odaklanmamış hale getiriyorum

gerçekten uyumuşum gibi hissedene kadar. Yalan olana kadar.

Belki Woland da böyle yapıyordur. Yalanı, gerçekten ayırt edilemeyecek hale gelene kadar somutlaştırır. Ama o zaman gerçeği nasıl hatırlar?

Yıkanıp giyinmek için zamanımı ayırıyorum, sonra yemek istiyorum. İçimdeki her şey, Woland'la tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce, hemen gitmek için çılgık atıyor. Uzun süre yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.

uzun süre yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum. Her rahat nefes alışımında, kendimi kaybediyorum.

Ama yemek yemeliyim ve gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha var.

Ekmek ve şalgamdan oluşan yemeğimi hızla yiyip, vücudum gerginlikle titreyerek oradan ayrılıyorum. Yüzümü rahat tutmaya, nefesimi düzenli almaya çalışıyorum, ama kalbim hasta bir korkuyla çarpıyor. Koridorda Woland'la karşılaşacak mıyım? Rada'ya rastlayacak mıyım? Woland, arkadaşlarımla bugün benimle birlikte olduklarını unutmalarını mı sağladı? Peki ya Wera? *Neden* onunla kavga ettim?

Nienad'ın hasta odasına giderken yolumda sadece birkaç isyancı görüyorum ve arkadaşlarımdan hiçbiri burada değil. Nienad odada ve yüzüme zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Woland bana komplonuzdan bahsetti," diyorum, öfkelenmiş gibi davranarak ama kızgın değilmiş gibi. "Yardım etmek istiyorum."

Yaşlı planetnik, baktığı iksir rafından uzaklaşır, kaşları çatılmıştır.

"Sana söyledi mi?" diye soruyor, gri gözlerini şüpheyile kısarak. "Ve sen... buna karşı bir şeyin yok mu?"

Acı bir gülümsemeye, "Nienad, fedakarlık yapmanın ne demek olduğunu anlıyorum. İnan bana, ben de pek çok fedakarlık yaptım. Bu aldatıcı bir plan ve çürüme korkunç bir hastalık, ama buna değer. Birkaç kişinin herkesin yararı için acı çekmesi küçük bir bedel," diyorum.

Rahatladı, ama gözleri hala temkinli. "Az, doğru kelime. Hastalığı umduğum kadar yaymayı başaramadık. Woland sana düşündüğümüz stratejileri anlattı mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturur ve içimden bir his, beni ne kadar bilgili olduğumu öğrenmek için sorguya çekeceğini söyler. Soğukkanlılıkla gülümserim, kulak misafiri olduğum kısa konuşma ve ondan çıkardığım sonuçların yeterli olacağını umarak.

"Öyle yaptı. Bence şarjlı yumurtaları dağıtmak en iyi seçenek, ama bunu akıllıca yapmalısın. Düşündüm de, iyi yumurtaları kontamine olanlarla karıştırmak, şüpheleri mümkün olduğunca uzun süre önlemek için en iyi yol gibi görünüyor. Yumurtaları zaten çürümeden muzdarip olanlara da verebilirsin. Hatta onlara odaklanabilirsin, onlar ödeme yaptıklarında, farkında olmadan senin hastalığını yayacaklar."

Nienad başını sallayıp ihtiyatlı tavrını bırakınca rahat bir nefes alıyorum. Ona fikir vermekten nefret ediyorum, ama ruhumu Weles'e verdiğimde, Woland'ın hareketini ezip çürümeyi iyileştirecek. En azından öyle umuyorum.

Weles şu anda tek seçeneğim.

"Bu iyi bir fikir, ama uzun zaman alacak," diyor Nienad iç çekerek. "Bu sefer işe yarayacağını umuyordum, biliyorsun. Çiti zehirlemek için geliştirdiğim formül kusursuz görünüyordu. Ne yazık ki, geçiş ücretleriyle birlikte çıkan büyü de kirlenmedikçe işe yaramayacak ve şimdilik, işe yaraması için çok az kişi hasta."

Yutkunuyorum, yüzümü dikkatlice ifadesiz tutuyorum, içimde anlayış bir fırtına gibi esiyor olsa da.

Demek bu yüzden insanları hasta ediyorlar. Çürüme, insanın büyüünü zehirliyor ve Perun'un vergileri bu büyüü topluyor. Nienad, şehirde yeterince insan hastalanırsa, bu kirlenmenin Perun'a ulaşacağını umuyor.

Planetnik beni izliyor, cevabımı bekliyor ve ben keskin bir şekilde başımı sallıyorum. "Yine de inanılmaz bir iş çıkardın," diyorum, sözler dilimde kötü bir tat bırakıyor. "Yardımağın fazla olmadığını biliyorum, ama ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Arkadaşlarıma acı çekip uzuvlarını kaybetmesini izlemekten bıktım. Bu savaşı kazanalım."

O nadir görülen bir gülümsemeye başını sallıyor. "Biliyor musun, sana söylediği için memnunum. Düşündüğünden daha mantıklısın, krasnolice, ve değerli bir öğrencisin. Yarın tekrar gel. Sana yaptığımız ilerlemeleri göstereceğim. Şu anda orada üç çürük hastam var, hastalığın yeni bir varyantını deniyorum. Bu varyant çok daha yavaş öldürüyor ama büyülerini zehirleme konusunda daha başarılı. Şimdiye kadarki en iyisi."

Hareket etmiyorum, nefesimi olabildiğince yavaş ve sakın tutmaya odaklanıyorum, her ne kadar zihnim onun sözlerinin anlamıyla çalkalanıyor olsa da.

Hastalığı test etmek için insanları çürüklükle enfekte etmiş. Şimdi söylediği için bu çok açık, ama nedense bunu tahmin etmemiştim.

Onlar tam burada, hasta odasının gizli bölümünde. Başından beri buradaydılar. Duvarın hemen ötesinde.

Sessizlik şüphe uyandırmadan önce, bu sefer gülümsemeden başımı sallıyorum. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor, beni kapıdan, isyancı üssünden, bu şehirden dışarı itiyor, ama ben tamamen ciddiğim.

Hepsi çürümüş.

"O zaman yarın tekrar geleceğim. Teşekkür ederim, Nienad. Yaptığın iş çok önemli."

Gururla göğsünü kabartıyor, açık yakasından gümüş saçları görünüyor. Gülümsüyorum, o da başını sallıyor, tüm şüpheleri yok olmuş.

Bir kadının, bir erkeğe biraz bilgi ve biraz övgü ile ne kadar çok şey başarabileceği şaşırtıcı.

İçimdeki her şey kaçmam için yalvarmasına rağmen sakın bir şekilde dışarı çıkıyorum. *Koş, ve hızlı koş.* Bunun yerine, Lech'in turundan hatırladığım kadarıyla, dağın yamacının aşağısındaki çıkışlardan birine giden tünele doğru hızlı ve kararlı adımlarla yürüyorum.

Yol isyancıların mahallelerinden geçiyor. Çok kalabalık değil ve karşılaştığım insanlar bana ya kayıtsız ya da sıcak bakıyorlar. Woland'ın bugün olanlarla ilgili benim rolüm hakkında herkesin hafızasını silip silmediğini bilmiyorum. Belki silmiştir. Öyleyse bu benim görevimi kolaylaştırır.

Açık bir kapı ve yerde bir yığın giysi gördüğümde, biraz sihir kullanarak kendimi görünmez ve neredeyse fark edilmez hale getiriyorum. İçeride, biri kapıya sırtını dönerek yatakta oturmuş giysileri katlıyor. Bir pelerin kapıp yoluma devam ediyorum. Woland'ın odasına geri dönme riskini almak istemiyorum.

Birkaç virajdan sonra, çıkış kapısını buluyorum. Kapı korumasız ve ben dışarı çıkıp, alçak ve dolambaçlı bir koridordan yürüyorum. Sonunda, yalnızım. Nefesimi kontrol edemiyorum, hızlanıyor ve hızlanıyor, çabalayan kalbimi besliyor. Çılgınca, ne yapacağımı düşünüyorum. İlk seçeneğim Chors'u aramak ve onu Woland'ın aramayacağı bir yere saklamasını istemek, bu arada onu Weles'e götürmesi için yalvarmak.

Ama ya gelmezse?

Nawie'ye giden yolu koruyan ölümcül nehri nasıl geçeceğimi bilmiyorum. Wyraj geçilmez çitin ötesinde. Tek kaçış yolum orman. Ölümlü dünyaya geri dönmeyi öğrenmek için hiç zaman ayırmadığım için kendime lanet ediyorum. Orada saklanabilirim, Slawa'da olduğumdan çok daha iyi. İnsanların yaşam gücünü emen rusalkalar gibi birçok bieses'in oraya gittiğini biliyorum.

Ama bu tartışmalı bir konu. En iyi seçeneğim Chors.

Tünellerden çıkıp şehrin fakir bir bölgesindeki harap bir binadan dışarı çıkıyorum. Gece ve geçtiğim evlerin çok azında ışık yanıyor. Binaların arasında parıldayan nehri görüyorum. Oraya doğru yöneliyorum.

Gökyüzü bulutlu, yıldızsız ve aysız. Yolu görebilmem için, kalın kar bulutlarının arasından yayılan gri ve dağınık ışık yeterli. Nefes nefeseyim, koşuyorum ama beceriksiz ve yavaşım. Woland'ın yüzüğünü parmağında çeviriyorum, acıya hazırlanıyorum.

Sonunda, evleri geride bıraktığımda duruyorum. Ya şimdi ya da asla.

Kötü dikenlerle parmağımı kesmenin acısı gözlerimi kör ediyor. Dışlerimin arasında bir inilti tutuyorum ve çekiyorum, derimin parçaları yüzükle birlikte kopuyor. Fısıldanan bir büyü beni iyileştiriyor ve lanetli yüzüğü yumruğumda sıkıca tutarak nehir kıyısına doğru hızlıca yürüyorum.

Yüzüğü suya atıyorum, gözyaşlarımı yutuyorum. Her şey gibi, yüzük de bir yalandı, benim inanmaya çok hevesli olduğum bir yalan.

Titrek bir nefes alıp, ay tanrısını çağırmadan önce kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yaparken, arkamdan yumuşak bir ses duyulur.

"Çok güzel. Neden attın?"

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Gel

Dönüp bakıyorum, tüm gerginliğim ve öfkem kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Ama o sadece Chors. Davetsiz gelmiş ve ben rahatlamış bir şekilde titriyorum. Islak avucunda yüzüğümü tutuyor, bakışları hafifçe sorgulayıcı.

"Yalan olduğu için attım."

Yüzüğümü incelerken kaşlarının arasında hafif bir kırısklık oluşur, sanki yalanın kaynağını arıyormuş gibi. Çıplak ayakla duruyor, uzun, bol pantolonunun paçaları karda sürükleniyor. Göğsü çıplak, geçen sefer hatırladığım kadar zayıf. Ama yanaklarındaki gümüş rengi parlaklık daha sağlıklı görünüyor, gözleri parlak ve meraklı. Birkaç gün sonra dolunay olacak. Demek ki yemek yiyor. Güçleniyor.

"İlginç," diyor, yüzüğü parmaklarında döndürerek gümüş rengi parıldayana kadar. "Bu sadece bir yüzük. Üzerinde lanet yok. Nasıl yalan olabilir?"

"Bana sahte bir söz olarak verildi," diyorum, boğazım düğümleniyor.

Woland'ın ihanetini henüz sindiremedim ve hala kalbimi delen bir ok gibi acıtıyor, ama onu çıkarmak için cesaretim yok. Chors gözlerini kaldırıyor ve yüzümü inceliyor. Yüzümde gördükleri kararını vermesine neden oluyor olmalı, çünkü yüzüğü havaya atıyor ve yüzük gümüş bir kıvılcımla yok oluyor. Soğuktan hiç rahatsız olmamış gibi bana doğru yürüyor.

"Yine beni görmeye geldin, değil mi?" diye soruyor, biraz şaşkın, biraz da memnun görünüyor. Dolgun dudakları yumuşak, zarif köprücük kemiklerinin üzerinde gergin bir şekilde parıldayan cildi var.

Chors çok... Çok samimi. Her sözü, her bakışı hesaplı olan Woland'dan tamamen farklı. Neredeyse rahatlamaktan yığılıyorum.

Beni aldatmaya çalışmayan birinin yanında olmak, başımı döndüren bir rahatlatma hissi veriyor.

"Beni buradan götürür müsün?" diye soruyorum, sesim neredeyse kırılıyor. "Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere?"

Gülümsüyor ve sanki ay ışığı bulutları yarıp geçerek aniden toprağı gümüş rengi bir örtüyle kaplıyor. Nefesim kesiliyor. O kadar güzel ki, ona bakmak muhteşem bir büyü gibi geliyor.

"Evet. Başladığımız işi bitirmeliyiz. Korkma."

Ne olduğunu sormak istiyorum, ama o beni kollarıyla sarıyor. Cildi serin, vücudu esnek ve kıvrak, beni kendine doğru çekiyor, bizi hem tedirgin edici hem de rahatlatıcı bir kucaklaşmaya sıkıştırıyor. Gümüş ışık bizi yutuyor ve aniden, toprak ayaklarımın altından kayıp gidiyor gibi görünüyor.

Nefesimi tutarak ona sarıldım. Sırtım ellerimin altında gerçek ve canlıydı, dengemi sağlamak için parmaklarımı derisine bastırdığımda kasları titriyordu. Yüzümü göğsüne yasladığımda, kalbi hızlı ve hafif atıyordu, belki heyecandan, belki korkudan.

Bir anlık ağırlıksızlıktan sonra, gümüş ışık kaybolur ve yerini ağır, dinlendirici bir karanlık alır. Yakınlarda bir yerde, su taşlara çarpar. Hava sıcak ve nemlidir, ben titreyerek nefes alırım, henüz bırakmam.

Chors uzaklaşmıyor. Elleri tereddütlü, gevşek saçlarımı bir kez okşadıktan sonra avuç içleri hafif ve belirsiz bir şekilde belimin altına yerleşiyor. Dokunuşu Woland'inkinden çok farklı, sahiplenici değil, sorgulayıcı. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Acıyı ve öfkeyi uzaklaştırmak için tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, tembelce uzayan rahat bir sessizliğin ardından. Bana dokunmaya çalışmıyor, bir şey talep etmiyor. Sadece beni tutuyor.

"Kimsenin gelmediği bir yerde. Bana hayat veren ebedi nehrin yeryüzünden çıktığı yer. Sanırım çoğu insan bu yerin varlığını unutuyor."

Merakla nazıkçe uzaklaşıyorum. Gözlerimi açtığımda çok az şey görüyorum, sadece Chors'u, kendi yumuşak ışığıyla aydınlatılmış. Onun ötesinde, kıyıya ritmik bir şekilde vuran dalgaların sesiyle kesintiye uğrayan karanlık var. Bir adım attığımda, ayakkabılarımın kuma gömüldüğünü fark ediyorum. Hava o kadar sıcak ki, pelerinim içinde terliyorum.

"Oh, göremiyorsun, değil mi?" diye sorar.

Yukarı baktığımda, gümüş rengi bakışları üzerimde, yoğun ve meraklı. Onu görebilmem için yeterli kadar parlıyor. Yumuşakça gülüyorum.

"Ölümlü gözler," diye açıklıyorum. "Farklı renkler seni yanıltmasın."

Kaşları çatılır, ama hiçbir şey söylemez. Etrafımızda, parıldayan gümüş küreler duvarlardan çıkar ve alanı doldurur. Hem büyülenmiş hem de endişelenmiş bir şekilde keskin bir nefes alırım.

Geniş ama çok yüksek olmayan bir yeraltı mağarasında bulunuyoruz. Soğuk ılık ve bu mekanın yabancılığına rağmen, neredeyse rahatlatıcı bir yer.

Ayaklarımın altındaki kum gümüş rengine, duvarlar siyah ve parlak. Çıkış yok, kaçış yolu yok. Sadece arkamızda duvara kadar uzanan kumlu sahil ve önümüzde durgun ve siyah su var. Isının kaynağı bu.

"Seni burada bulamaz," diyor Chors, sesi su sıçramalarıyla uyumlu güzel bir melodi gibi. "Yıkanmak ister misin? Su ılık. Buraya sık sık yalnız kalmak için gelirim. Ama bu gece değil. Bu yeri başka birine ilk kez gösteriyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Gerçekten mi? Onur duydum. Peki, buradan çıkmanın bir yolu var mı?"

Yeraltı gölünün diğer tarafındaki uzak duvarı işaret eder. "Orada. Altından yüzerek geçersin. Ama istediğin zaman seni istediğin yere götürürüm. Endişelenmene gerek yok."

Derin bir nefes alarak bir kez başımı sallıyorum. Hava nemli ve mineral, antik bir şekilde temiz kokuyor. Burada bitki yok, yaşam yok. Sadece bir tanrıya hayat veren su ve sıcak, temiz kum var. Bir iç çekerek pelerinimi, sonra da botlarımı çıkarıyorum. Chors hareketsiz bir şekilde beni izliyor. Büyülenmiş gibi görünüyor, ya da belki korkmuş. Kolları gevşek bir şekilde yanlarında sarkıyor, parmakları hareketsiz.

"Senden bir ricada bulunmak istiyorum," diyorum, dikleşerek. Giysilerim hâlâ üzerimde, bir gömlek ve bir pantolon, ama neredeyse çıplak hissediyorum. Bugün beni mahvetti ve tüm savunma mekanizmalarım yok oldu. Chors'a güvenmek irade gücü gerektirir.

O başını salladı. "Ne iyiliği?"

"Beni babana götürür müsün? Weles'e? Onunla konuşmam lazım."

Alnı kırışır ve başını yana eğerek beni şüpheyile izler. Parmakları uyluğunun yanına ritmik bir şekilde vurur.

"İstedığın iyilik bu mu?" diye soruyor, sesi neredeyse suçlayıcı. "Sen garipsin. Neden bunun için benim yardımına ihtiyacın olsun ki?"

Şimdi de benim ona şüpheyile bakma sırası. "O Nawie'de, değil mi?" diye soruyorum. "Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum."

Chors düşünüyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapatır. Yüzü gevşer. "Ah, evet. Nawie'de. Şimdi anladım. Ama gitmeden önce benimle biraz vakit geçir. Sonuçta seni gizli yerime getirdim. Hadi yüzelim."

Dudaklarımı sıkıştırıp suya bakıyorum. Su beni çağırıyor, ama aynı zamanda rahatsız edici, yüzeyi tamamen siyah. Utopek ve dipsiz göletini hatırlıyorum. Ya bu da dipsizse? Ya boğulursam ve sonsuza kadar boğulmaya devam edersem?

"Tek istediğin bu mu?" diye soruyorum, Chors'u ihtiyatla izleyerek. "Sadece yüzmek mi?"

Omuzlarını silkiyor, kemerini çözüyor. Cevap vermeden pantolonu düşüyor, güçlü, ince bacakları ve uyluklarının arasında yer alan koyu renkli tüyler ortaya çıkıyor. Yüzüm kızarıyor, bakışlarımı ondan ayırıyorum.

"Evet. Güvenli. Benimle yüz."

Elini uzatır ve ben yanaklarımın içini ısırarak gömleğimin düğmelerini açarım, sonra da başımdan çıkarırım. Son görüşmemizde onun yanında çıplak olmanın ne kadar kolay olduğunu hatırlıyorum. Şimdi ise acı çekiyorum ve kıyafetlerimi çıkarırken kendimi saklama dürtüsünü görmezden gelmek neredeyse imkansız. Düzgün nefes almaya çalışıyorum, dik duruyorum, ama sert duruşum gerginliğimi ele veriyor olmalı.

Chors bana mahremiyet sağlamak için başka yere bakar, gözleri kapanır. Hâlâ elini uzatmaktadır ve ben parmaklarını nazıkçe tutarım. Beni, sanki bekliyormuş gibi, kıyıya gittikçe daha hızlı vuran dalgaların olduğu suya doğru götürür.

Ayakları gölün kenarına değdiğinde, göl tamamen duruyor, son dalgalar duvarlara çarpıyor. Ve sonra... sessizlik.

"Sıcak," diyor, yumuşak ve ikna edici bir sesle. "Benimle gel."

Onu daha kolay takip ediyorum, ayaklarım suya batınca rahat bir nefes alıyorum. Su, en rahatlatıcı banyo gibi geliyor ve şimdi daha hızlı yürüyorum, kum ince ve temiz, dipte bitki ya da yapışkan kalıntılar yok. Göl neredeyse steril görünüyor ve belki de şu anda tam da ihtiyacım olan şey budur. Gizli şeyler yok. Sadece temiz su ve elimi nasıl tutacağını bilmiyormuş gibi, tereddütle tutan bir tanrı.

Su göğüslerimin üst kısmını kapladığında, ona dönüyorum, kendimi daha cesur hissediyorum. Sıcaklık beni rahatlatıyor. Günün çoğunda kendimi sakın nefes almaya zorlamama rağmen, ancak şimdi ilk kez tam ve derin bir nefes alıyorum.

Chors yakınımda durup beni izliyor, ama aşırıya kaçmadan. Gözleri berrak, şehvet ya da öfke yok. Düşünceli görünüyor.

İçimden bir homurtu çıkar. Neden *bu* tanrıya aşık olamadım? Rahatlık ve güzelliğe sahip olabileceksen, neden yıkım ve acı isteyen kırık bir parçam var?

"Neden gülüyorsun?" diye soruyor, sesi bir fısıltı gibi.

"Sadece... Tanıdığım diğer tanrılardan ne kadar farklı olduğunu merak ediyorum.

Sen daha iyisin. Seninle birlikte olmak daha kolay."

Bu kez o kıkırdar, gözlerinin köşeleri yaramazlıkla kırışır, sanki bir şaka hazırlayan bir çocuk gibi.

"Ben kolay mıyım? Neredeyse hiç konuşmuyorum ve insanları sabırsızlandırıyorum. Garip tanrılarla karşılaşmış olmalısın. Belki sadece Dola benden daha kötüdür. O hiç konuşmaz."

Dola. Tanıştığım rodzanica. Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. "Anlaşılması kolay olduğunu söylemedim, unutma. Sadece birlikte olmak kolay. Varlığın rahatlatıcı, tıpkı bu göl gibi. Zor bir günün sonunda bir kucaklaşma gibi."

Bir anlığına gözlerini kapatıp mırıldanır. Doğal olmayan uzun, güzel kirpikleri keskin, gümüş rengi elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanır. Gözlerini açtığı anda, belirsiz, spekülatif bir bakışla bakar.

"İster misin? Bir kucaklaşma?"

Soru masum geliyor ve o güzel, iri gözleriyle bana bakışı da öyle. Ama biz çıplakız. Şu anda bir kucaklaşma sadece bir kucaklaşma olmayacak. Ve ben...

Ve umurumda değil.

"Evet," diyorum, kalbim daha hızlı atıyor, göğsümde yeni, heyecan verici bir sıkışma hissediyorum.

Sanki benim onayımı onaylar gibi bir kez başını sallar ve yaklaşarak kollarını beceriksizce açar. Ona doğru bir adım atarım ve kollarımı yavaşça onun ince beline dolarım. Bir adım daha atarım ve birbirimize yapışırız, parmak uçları omuzlarımın şeklini izler.

Nefesim hızlı ve sık, onunki de hızlanıyor. Ilık su bize çarparak, durgun yüzey aniden tekrar dalgalanmaya başlar. Küçük bir akıntı ayak bileklerimi sarar, ben öne doğru düşerim ve onun pürüzsüz tenine daha sıkı sarılırım. Nefesi kesilir.

"Su," diyorum yumuşak bir sesle, vücudum hafif, kaygısız, coşkulu hissediyor.

"Bunu yapan benim," diye açıklıyor. "Kasten değil. Sadece... oluyor."

Ve başka bir şey daha oluyor gibi görünüyor. Sıcak, sert bir şekil kalçamın önünü okşuyor. O, tam olarak dehşet değil, belki de şaşkınlık dolu bir ses çıkarıyor. Titriyorum ama geri çekilmiyorum.

"Kasten değil," diye tekrarlar, nefesi omzumun ıslak derisinde sıcak.

"Kasten değil," diye mırıldanıyorum, ayaklarım onun ayaklarının arasına gelene kadar biraz daha yaklaşıyorum.

Uzun süre öyle durduk, sırtında hızlı, düzensiz nefesler alıp verirken, ben nazikçe ellerimle onu okşuyordum. Vücudum sıcak bir heyecanla titriyordu. O sert kalmaya devam etti, tenime bastırdı, ama bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Dediği gibi sarıldık ve bu, hayatımdaki en huzurlu cinsel deneyim oldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, tüm acım, hayal kırıklığım, korkum ve pişmanlığım silinip gittiğinde.

Uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyorum, ama Chors sözlerim üzerine hafifçe gerginleşiyor ve bir adım geri atıyor. Birbirimizi inceliyoruz, gümüş ışık onu rüyadan çıkmış gibi, ruhani ve görkemli gösteriyor. Yumuşak, ensesine kadar uzanan saçlarını parmaklarımla taramak istiyorum.

"Şimdi ne yapmak istersin?" diye soruyorum, sesim saygıyla alçalıyor.

Gözlerini kaçırıyor, çenesindeki kaslar titriyor, yanaklarında daha fazla gümüş tozu beliriyor. Emin değilim, ama sanırım utanıyor. Boğazı gergin bir yutkunmayla sallanırken, sabırla bekliyorum, gözleri tekrar bana düşene kadar ona zaman tanıyorum, göz bebekleri o kadar geniş ki, gümüş irisleri sadece etraflarında ince daireler gibi duruyor.

"Seni gördüm," diye itiraf ediyor aceleyle. "O ormanda senin bekaretini aldığında. İzledim ve kendime dokundum, ve ilk kez düşündüm... Merak ettim. Nasıl bir his olduğunu. Ama ben... Ben bilmiyorum. Birkaç kez öpüldüm. Hiçbir şey hissetmedim, ne hoş ne de hoş olmayan, ve ne yapacağımı bilemedim. Sen... Eğer istemiyorsan, sadece yüzebiliriz. Ya da daha fazla sarılabiliriz. Ya da konuşabiliriz."

Gözlerini kaçırıyor, yanakları o kadar gümüş rengi ki, gözleri parıldıyor, kirpikleri ve kaşları beyaz tozla kaplı. Ağzımı ısıriyorum. Onu istediğimi biliyorum, Woland'ı incitmek istediğim için değil. Woland'ın bundan incineceğinden bile emin değilim. Muhtemelen bu da başka bir yalandı.

Ama Chors'un arzusu çok basit ve güzel bir şey. Bundan onur duyuyorum, ama daha da çok, onu arzuluyorum. Basitlik baştan çıkarıcıdır. Ve bu gizli yerde, bu adamı güvенеbilirim, çünkü onun ne kadar savunmasız olduğunu derinden hissediyorum.

Ve bunu takas edebilirim. Açık bir kalp, açık bir kalp karşılığında. Yaralar, yaralar karşılığında. Zevk, zevk karşılığında.

"Sarılmamızı beğendin mi?" diye soruyorum, sesim şehvetle alçalmış, çünkü tanrılar, onu istiyorum. Çok fazla gelirse yarıda kesse bile, yine de denemek istiyorum.

Utangaç bir şekilde başını kaldırıyor, dudakları küçük, nefes nefese kalmış nefesler için aralanmış. Başını sallıyor.

"O zaman biraz daha sarılabiliriz," diyorum, elimi sudan çıkarıp göğsünün üzerine getiriyorum, henüz dokunmadan. Damlalar hafif sıçramalarla göle düşüyor. "Ve bana dokunmak istediğin bir yer varsa, dokunabilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?"

O, sarsıntılı bir hareketle başını sallar. O kadar heveslidir ki, heyecandan nefesleri gittikçe hızlanır. Parmaklarım seğirir.

"Ben de sana dokunabilir miyim?"

Yine başını sallar, boğazından kaba, kısık bir ses çıkar. Yutkunurum ve avucumu göğüs kemiğinin üzerine koyarım. Kalbinin şiddetli atışları kemiklerinden geçer, titreşimler cildimi gıdıklar. Sertçe nefes alır ve elimi kendi eliyle kapar, şaşırtıcı bir güçle aşağı doğru iter.

Onun gergin karnını, parmaklarımın altında sert ve titreyen kaslarını hissediyorum. Sonra daha aşağıya, kaba ve ıslak saçlarının içinden geçiyorum. Penisine ulaştığımızda duruyor, titreyen eli avucumun üzerinde duruyor, ben yavaşça onu çevirip parmaklarımı etrafına dolayana kadar.

Uzun ve pürüzsüz, ani bir seğirmeyeyle elime atlıyor. Nefesi hızla dışarı çıkıyor ve avucunu benimkinin üzerine koyup sertçe sıkıyor. Elim hareket ettirmiyorum, onun yerine yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalı, güzel yüz hatları gerginlikle çizilmiş. Başını geriye attığında, soluk, güzel boğazından bir damla ter akıyor. Onu yalamak istiyorum.

Bunun yerine, eğilip onu nazıkçe öpüyorum. Nefesi düzensiz bir iniltiyle dışarı çıkıyor ve elimi daha sıkı sıkıyor, sanki elimin orada kalmasını, penisini kavrayan pozisyonunda kalmasını sağlamak istercesine.

Bir an tereddüt ettikten sonra bu sefer köprücük kemiğini öpüyorum. Titriyor ama beni durdurmuyor ve ben yavaşça boğazına doğru öpüyorum. Bunlar iffetli, yumuşak öpücükler, sadece dudaklarla, dil yok, ama yine de her öpücükte sanki en sofistike okşama gibi titriyor.

Çenesinden bir damla ter daha süzülünce, kendimi tutamıyorum. Dilimle hafifçe yalayıp alıyorum.

Chors elimi bırakıp kollarını bana doladı. Boğuk bir iniltiyle beni kendine çekti, sesi uzak duvarlarda yankılandı ve ben de ereksiyonunu bırakıp ona sarıldım. Titreyerek beni sıkıca tuttu ve ben de sırtını okşadım, kalbim kaburgalarımızdan onun kalbine çarpıyordu.

"Göründüğünden daha yoğun," diyor bir süre sonra, sesi hafifçe titriyor.

"Durdurabiliriz. Hiçbir şey yapmamız gerekmiyor," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı omurgası boyunca gezdirerek. Biraz üzerime eğiliyor ve her bir omurunun hafif çıkıntısını kolayca hissedebiliyorum.

Ben daha sözümü bitirmeden başını salladı. "Hayır.

Durmak istemiyorum."



KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tanrım

"Emin misin?" diye soruyorum, cildini okşayarak. *Tanrılar*. O çok zarif, tüm duyguları yüzeyde ve Woland'ın sonsuz yalanlarından sonra, Chors'un dürüstlüğü beni çok rahatlatıyor.

"Eminim."

Geri çekilir, kontrolünü biraz geri kazanır. Göz bebekleri büyümüş, yüzü kızarmış ve arzusu, bizi birbirimize yaklaştıran bir doğa gücü gibi, elle tutulur bir şeydir. Gözleri dudaklarıma indiğinde ve nefesi kesildiğinde, elimi yavaşça kaldırıp ağzını okşarım.

"Öpüşmek ister misin?" diye soruyorum, kalbim bu karşılaşmanın baş döndürücü masumiyetiyle çarpıyor.

Bunu hiç yapmamış olması nasıl mümkün olabilir? Ondan şüphe etmiyorum ve sonuçta Woland, Chors'un sadece izlediğini söyledi, ama yine de, yüzyıllar süren perhizden sonra *beni* istemesi bana çok tesadüfi geliyor. Ama Chors cinsel bir yaratık ve bir röntgenci. Belki de başka birine kendini açmak istememesine neden olan bir şey olmuştur.

Belki de ben onun güvendiği biriyim.

O kadar keskin bir şekilde başını salladı ki, parmağım neredeyse burnuna degecekti. Kıkırdadım ve bir an sonra, nefes nefese ve sevinçle gülümsedi.

"Evet. Seni öpmek istiyorum."

Elimi çok nazikçe ensesine koyuyorum ve o hızla eğiliyor, dudaklarıma coşkulu nefesler üflüyor. Dudaklarımı açıyorum ve vücutlarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum, ereksiyonu karnıma yapışıyor. Dudakları benimkilere değdiği anda boğazından ihtiyaç dolu bir ses çıkarıyor.

Bir an için hareket etmez, ben de öyle. Nefeslerimiz senkronize olana kadar gittikçe hızlanarak nefes alırız ve onu yumuşakça öperim, dudaklarımla onun dudaklarına hafifçe dokunurum. Çok masumca. Arkadaşların öpüşmesi gibi.

Ve sonra, öyle değil.

İnliyor, elleri aniden vücuduma dokunuyor, beni kendine çekiyor. Dudakları benimkilerle birlikte hareket ediyor, önce beceriksizce, sonra alt dudağımı ağzına çekiyor ve ıslaklık, sıcaklık ve ay ışığının tadı, hepsi bir arada.

Nefesimi kesiyor, kolları beni çok sıkı sarıyor, ağzı benimkine yapışıyor ve düşük, sinirli sesler çıkarıyor. Neye ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve ağzını yalıyorum, dilimiz birbirine değiyor. Donuyor.

Ve bana karşılık öpüyor.

Dağınık ve mükemmel, dillerimiz her vuruşta daha kolay hale gelen, kekeleyen bir dansla birbirine kayıyor, ta ki ben ona yaklaşıyorken, ayak parmaklarım altta kumları zar zor sıyrıyor. O, ağzıma çiğ inlemelerle öpüyor, vücutlarımızın izin verdiği kadar derine itiyor, dişleri dillerimizi sıyrıyor, dudakları emiyor ve okşuyor, ta ki başım dönene kadar, ve yine de doymuyor.

Sanki kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi beni tutuyor. Bu sahiplenici ya da kibirli bir davranış değil. Sadece çaresiz parmaklarının her hareketiyle bana burada bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissettiriyor.

"Bekle," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sanki parçalanacakmışım gibi hissediyorum. "Lütfen."

Durur, dili hala ağzımda, vücudu sandığımdan daha yakın bana. Düşük, sorgulayan bir sesle geri çekilir, ama penisi karnıma bastırılmış halde kalır, lezzetli bir şekilde sert ve zonklayan, ağzı da benimkini zar zor bırakır.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi sanki beni öpmek yerine bu kadar zamandır bağırması gibi kısık.

"Biraz zamana ihtiyacım var. Nefes almam lazım."

O, beni çözülmesi gereken bir bulmaca gibi yakından izleyerek mırıldanır. "Öpüştüğümüzde nefes alamadın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, çünkü... Ah. Çok yoğundu. Dediğin gibi."

Gülümsemesi yavaş ve parlak, ufukta dolunayın doğuşu gibi. "İyi anlamda yoğun mu?" diye sorarak emin olmak istiyor, ama gözlerindeki mutlu ışıltıdan, bildiğini anlayabiliyorum.

Başımı sallıyorum. "Çok iyi. Dışarı çıkabilir miyiz? Seni görmek istiyorum."

Gülümsemesi kaybolur, çenesi şehvetle gevşer, gözleri daha da koyulaşır, göz bebekleri irislerini daha da yutar. Ellerimi sırtında gezdiririm, kaslarını izlerim, zayıf vücudunda çok belirgin olan kaslarını. O bir sanat eseri,

kollarını kaplayan dövmeleer gümüş gibi parlıyor. Etrafımızdaki su onun güzelliğiyle ışıldıyor.

"Bana bakabilirsin. Ama ben de bakacağım," diyor, sanki beni uyarmak istercesine.

Elimi yakaladı, beni sudan çıkarmak için aceleyle neredeyse emir verircesine. Kıyıya sıçrayarak çıktık ve o beni bıraktı, tüm vücudumu görebilecek kadar geriye doğru yürüdü. Yutkundu, boğazı titredi. Birbirimize baktık ve nefesi daha da hızlandı. Ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi, ama bir şeye tutunmak istiyormuş gibi, parmaklarını uyluklarının yanlarına geçirdi.

Onu altımda görmek için ani bir dürtüyle kapılıyorum.

"Uzanabilir misin?" diye soruyorum, kendi hızlı nefesimle boğulurken. "Lütfen. Sırt üstü."

O kadar hızlı itaat eder ki, küçük, şaşkın bir kahkaha atarım. İkimiz de ıslaktır, vücutlarımız parıldamaktadır, ama burası o kadar sıcaktır ki rahatsızlık vermez. Yanına gelip dizlerimin üzerine çöküyorum. Chors geniş, savunmasız gözlerle bana bakar, o kadar açık ki kalbim sızlar.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, parmaklarım yanağına dokunmadan, eğrisini takip ederek üzerinde dolaşılıyor. "Her santimini taparcasına sevmek istiyorum."

Titreyerek nefes alır, hızlıca başını sallar. Sesi boğuktur. "Yap. Lütfen."

Ve ben de yapıyorum. Ellerim yüzüne iniyor, muhteşem şeklini öğreniyor. Parmaklarımı zarif kaşlarının üzerinde gezdiriyorum ve gözlerini kapatması için onu nazikçe ikna ediyorum, böylece titreyen kirpiklerine dokunabiliyorum. Parmaklarımdan sonra ağzımı kullanıyorum, gözünü, yanağını, burnunun kenarını öpüyorum.

Ağzını öptüğümde, başımın arkasını kavrar ve beni orada tutar, çaresiz bir ihtiyaçla beni öper.

Parmaklarım daha aşağıya doğru kayıyor, boğazının ıslak derisini, köprücük kemiklerinin çukurlarını ve girintilerini, göğüs kemiğinin sert çıkıntısını okşuyorum. Nefesi kesiliyor ve meme ucunu yaladığımda ağzıma inliyor. Parmaklarımdan altında sertleşiyor ve çenesini ve boğazını öpüyorum, o meme ucuna doğru yavaş ve ateşli bir yol izliyorum.

Ağzımı onun etrafına kapatıp emdiğimde, vücudu çaresiz, muhtaç bir sesle yukarı doğru kıvrılır. Neredeyse zevkten mırıldanırım. Bu çarpıcı tanrının bana bir ziyafet gibi sunulması, hiç beklemediğim bir lütuf ve bu yüzden onu daha da çok değer veriyorum.

"Tadın gece ve sihir gibi," diyorum ona, diğer meme ucunu dilimle yaladıktan sonra. Aşağıda, penisi karnına ön sıvı sızdırıyor ve ağzım sulanıyor, ama henüz değil, henüz değil. Ona layıkıyla tapınmak istiyorum. O bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.

"Lütfen," diye yalvarır, sesi boğuk, gözleri çaresiz. "Bana dokun."

Gülümserim, yan tarafına öpücükler kondururum, her kaburga kemiğine bir öpücük. Yattığında karnı içe çöküktür, kaburga kemiklerinin kenarına kadar öpücükler kondururum ve dilimi onun çukuruna doğru, göbeğine kadar indiririm. Nazıkçe öperim ve yukarı bakarak, bulanık gözlerine bakarım.

"Neden göbeğin var? Nehirden doğduysan?" Kafasını sallar.

"Babama sor. Hatırlamıyorum."

Gülümserim ve Weles'i aklımdan çıkarırım. Chors'un penisi dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta titrer ve ben kalça kemiğine kadar öperek, onun tam bir hayal kırıklığıyla inlemesinden zevk alırım.

"Lütfen! Öpmek istemiyor musun? Beğenmedin mi?" diye sorar, sesi titrer.

Durup yukarı bakarım. O kadar üzgün ki, hemen alay etmeyi bırakırım.

"En iyisini sona saklıyorum," derim ciddiyetle. "Penisini öpmemi ister misin, tanrım?"

Woland, baştan çıkarıcı tehditler ve baş döndürücü orgazmlarla boğazımdan saygı sözcüklerini çıkarırken, ben de Chors'a bunları söylemekten kendimi alamıyorum. Ona tanrı ya da hatta efendi diyeceğim, çünkü o açıkça benim merhametime kalmış durumda.

"Evet," diye umutsuzca tıslar, başını geriye doğru eğerek boğazı gerilir.

Yaklaşıyorum, tek parmağımı onun uzunluğu boyunca gezdiriyorum. O muhteşem. Şişmiş ve sert olan penisi, kendisi kadar çaresiz görünüyor. Gümüş rengi ön sıvı uzunluğu boyunca akıyor ve parıldayan başı gerginlikten neredeyse morlaşmış, altındaki hassas deri yalanmak için yalvarıyor.

Bunun yerine, kökünde büyüyen koyu renkli saçlarına burnumu gömüyorum. Saçları nemli, banyo yapmamıza rağmen üzerinde onun kokusunun en ufak izleri bile kalmış. Onu içime çekiyorum, temiz misk kokusu zihnime kazınıyor. Sadece bu tek seferlik olsa bile, her şeyi hatırlayacağım: nasıl görüldüğünü, sesini, kokusunu.

Ve şimdi, tadını da öğreneceğim.

Islak derisinin altında sert kasları oynuyor, izlemek için dirseklerinin üzerine kalkıyor. Yukarı bakıp gülümsüyorum. Gözleri ağzıma sabitlenmiş

yavaşça aşağı indirip, dilimle ince derisinin altında atan narin damarı takip ederek, onun şaftını yalıyorum.

O, anlaşılmaz bir ses çıkararak başını geriye atıyor ve ben tekrar köküne dönüp başka bir yol izleyerek tekrar yalıyorum. Tadı bir erkek gibi, misk gibi ama ince, ve ben gülümsüyorum, söz verdiğimi hatırlayınca onu öpücüklerle dolduruyorum.

Yavaş ve alaycı, acı veren zevkin yumuşak inlemeleri beni teşvik ediyor. Yine dirseklerinin üzerine kalkmış, beni izliyor. Tamamen şehvete teslim olmuş olsa bile, muhteşem görünüyor. Şişmiş dudaklarının arkasından beyaz, düz dişleri görünüyor, çılgınca nefesleri titriyor ve tanrılar, onu böyle görebildiğim için dizlerimin üzerine çöküp ona teşekkür etmek istiyorum.

Gözlerini tutuyorum ve sikini mümkün olduğunca derine ağzıma alıyorum.

İnliyor. Karnı geriliyor. Boğazımın arkasına kalın fişkırımlar halinde sperm sığıyor, neredeyse yetişemiyorum.

O orgazm olurken onu emiyorum, göğsünün ecstasy ile inip kalktığını izliyorum ve derin, kendini beğenmiş bir tatmin kemiklerimi sarar. Ay tanrısını boşalttım.

Her şey bittiğinde, geriye yaslanır, boğazından tek bir belirsizlik sesi çıkar. Yanına uzanır, dirseğime yaslanarak yüzünü görebilirim. Gözlerini açtığında, üzgün görünür.

"Bu kadar çabuk olacağını bilmiyordum," diyor sessizce.

"Bitirmek ister misin?" diye sormam gerekiyor, her ne kadar hayır diyeceğini bilsem de. "Çünkü sana tapınmaktan henüz vazgeçmedim, tanrım."

"Jaga."

Titriyorum, ağzından çıkan tek kelime, onun burada benimle olduğunu, *beni* seçtiğini ve bunun farkında olduğunu bana çok net bir şekilde hissettiriyor. Ben onun için sıradan bir kadın ya da bir beden değilim. O beni tanıyor. Emin olamıyorum ama sanki ilk kez adımı söylediğini hissediyorum.

"Evet?"

"Durmak istemiyorum," diyor bir süre sonra, gözleri yüzümde dolaşıyor. "Ama sende onun işareti var. Tam orada."

Parmakları, Woland'ın kırmızı parıldayan hilal şeklindeki damgasının bulunduğu alt karnımı okşadı. Chors hüznü bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Senin içinde olmak nasıl bir his görmek istiyorum, ama onun bunu bir şekilde hissedip buraya gelmesinden korkuyorum. O bana zarar veremez ve sana da gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorum, ama... Sonuçta sen onun malısın. Seni geri alana kadar asla rahat etmeyecek."

Acı ifademi gizlemek için yüzümü başka yöne çeviriyorum. Sesim soğuk ve kontrollü, ama az önce arzunun yaktığı karnımda nefret alevleniyor.

"Ben onu istemiyorum ve yanılıyorsun. Ben o kadar önemli değilim. Şu anda seni istiyorum ve korkmuyorum. Seçim senin."

Yanağımı avuçlayarak yüzümü ona çevirir, gözlerine bakmak zorunda kalırım. Nasıl görüldüğümü biliyorum, isyankar ve kızgın, ama o yine de sert tavırlarımdan etkilenmemiş gibi bana gülümser. Başparmağıyla yanağımı okşar ve ben teslim olarak nefes veririm, dokunuşuyla yumuşarım.

"İçinde olmak istiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Lütfen."

Rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum, ama yine de tedirginlik beni tereddüt ettiriyor. Acıyan bir çürüğü dokunur gibi, dikkatlice ama sertçe bastırıp acıyı keşfetme dürtüsüyle markaya dokunuyorum. Uzun zamandır onu görmezden geldim, ne anlama gelebileceğinden çok korktum.

"Bu ona nerede olduğumu mu söylüyor?" diye soruyorum, diğer elimle köprücük kemiklerimin arasındaki boşluğu kapatarak. "Onun kanını kullanırsam bunu imkansız hale getirebilir miyim?"

Chors başını sallar ve rahatça oturur. "Öyle olmamalı. Ama bu bir iddia ve görünüşe göre senden uzak duramıyor. Şu anda kabul etmeyi reddettiği şeylerin içinde boğulduğunu biliyorum, bu da senin kazanmana yardımcı oluyor. Ama bir kez bu karmaşayı çözüp kendini anladığında, senin hiç şansın kalmayacak. Sana bunu söylemenin nazik bir davranış olacağını düşündüm. Bir arkadaş olarak."

Elimi tutar, parmaklarımla oyalanır ve ben başka yere bakarım. Sözleri beni endişelendirir ve onları görmezden gelebileceğimi sanmıyorum. Chors bazı konularda masumdur, ama her gece ölümlüleri, tanrıları ve bieseleri izler. Saf, yargılamayan bir gözlemci, diğerlerinden çok daha fazlasını görür.

Ve gece, sırlarımızı açığa vurduğumuz zamandır. O, doğamızın en gizli kısımlarını bilir.

Ona pek çok şey sorabilirdim, ama o daha rahat oturmak için pozisyon değiştirirken, yarı sertleşmiş penisi uyluğunun üzerinde kayarken, benim tatmin edilmemiş arzum yeniden canlanıyor. O, büyük bir özenle tırnaklarımın her birini izleyerek dalmış görünüyor, sonra avucumu kaldırıp kendi avucuna yerleştiriyor.

Parmakları daha uzun ve daha zarif, avuç içi daha büyük, ama cildi benimki kadar sıcak, parmak uçlarımız arasında biraz kum sıkışmış. Nazikçe kaşlarını çatarak farklılıkları inceliyor. Sonra, ne yaptığını anlamadan, kalkıp karşımda oturuyor ve ayak tabanını benimkine bastırıyor. Gülüyorum ve ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum, o da küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Hâlâ benim hangi yanımın şeytanın bile bana aşık olmasını sağlayacak kadar büyüleyici olduğunu öğrenmeye mi çalışıyorsun?" diye sırtarak soruyorum.

O başını sallar. "Hayır, anladım. Sadece birbirimize ne kadar uyduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Bazı şeylerde, örneğin bir yığın odun parçalarında, yeterince uğraşırsan her şeyi neredeyse mükemmel bir şekilde uydurabilirsin. İnsanlar ise daha karmaşıktır. Bir kişi birçok kişiye uyabilir. Bazen de hiç kimseye uymayabilir. Ben kendimi ikinci gruba dahil sanıyordum, ama acaba yanılıyor muyum diye merak ediyorum."

Bacaklarını büküp yaklaşır, parmaklarıyla birleşen ayaklarımızı inceler. Dokunuşu gıdıklarken gülüyorum ama yerimden kıpırdamadan onun yapmasına izin veriyorum. O, dalgın ve yaramaz bir gülümsemeyle bana bakar ve ben, içimdeki tedirginliğe rağmen ona sormaya karar veririm.

"Ee? Ne buldun? Benim cazibem ne?" "Hm?"

Başını kaldırır, ayağını indirir, dirseklerini dizlerine dayayarak sırtını kamburlaştırır ve dizleri doğal bir şekilde açılır. Koyu renkli saçları yüzüne düşer ve zarif eliyle dikkatsizce saçlarını geriye iter. Nefesim kesilir, çünkü güzelliği beni sürekli şaşırtıyor. Çekici olmaktan uzak, kambur duruşuyla yerde otururken bile, o muhteşemdir.

"Tek bir şey değil, birçok şey var," diyor Chors, düşüncelerini toparlayarak. "Ama en önemlisi, sen tam da onun ihtiyacı olan şeysin. Dediğim gibi, kendini kaybetti, aynı düşmanla tekrar tekrar savaşıp kaybetmenin rutinine saplandı. Sen ise çok daha karmaşık ve ödüllendirici yeni bir tür meydan okumasısın. Bence ona nasıl kazanacağını ve ne zaman teslim olacağını öğreteceksin. Tabii dersleri alacak kadar akıllıysa."

Acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Tam olarak ne demek istediğini anlamasam da, ana fikri anlıyorum: Görünüşe göre ben, Woland'ın gelişmesi için bir araçtan ibaretim. Bir insan değil, onun ihtiyacı olan bir şey. Her zaman bildiğim gibi.

"Peki benim sana olan cazibem nedir?" diye soruyorum, yaralı gururumla muhtaç bir şekilde. "Ya da hayır, bana söylemesen daha iyi."

O da beni bir araç olarak görürse, yıkılırım. Sonunda hiçbir şey olmadığımı bilmenin ağırlığı kalbimi zaten ezmiş olsa da, bilmemek daha iyi. Sadece bir kehanetle önem kazanan ölümlü bir kız. Koşulların kurbanı.

Chors beni inceler, kaşları karışıklıkla çatılır. "Bence çok açık," diye cevaplar ve ben de onun pek de hoş olmayan nedenini duymaya hazırlanırım.

"Sen benim ilk arzuladığım kadınsın. Seni o kadar çok izledim ki, seni iliklerine kadar tanıdığımı hissediyorum. Her gece. O ve sen tanıştığınızdan beri, tıpkı onun yaptığı gibi seni izledim. Yaptığın her şey sıradan, ölümlü şeylerdi, ama ben büyülenmişim. Ölümlü dünyada, pencereden içeri baktım ve uyurken nefeslerini saydım. Geceleri yürüdüğünde izini takip ettim. Seni... tanıyorum. Ve sen, ruhun ve bedeninde, en derininde arzu edilesi birisin. Senin çekiciliğin bu."

"Oh."

Kendimi aşağılanmaktan korumak için kaldırdığım kalkanlar, onun sözleriyle eridi. Titriyorum, aniden ısındım ve arzulandım, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde güzel hissediyorum, Woland'la bile. O başından beri benden bir şey istiyordu, ama Chors... O sadece *beni* istiyor.

"Peki o zaman."

Gülümseyerek ayağa kalkıyorum ve ona yardım etmek için elimi uzatıyorum.
"Kumu yıkayalım."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Baba

O, sesli bir şekilde yutkunur ve elimi tutar, kesintisiz, akıcı bir hareketle ayağa kalkar. Göle doğru yürürüz ve ben ellerimi onun sırtında ve sıkı kalçalarında gezdiririm. O, su altında beni okşar, parmakları kaburgalarımın ve kalçalarımın aşağı kayar, sonra tekrar yukarı çıkar, yumuşak bir iniltiyle göğüslerimi kavrar.

"Bunlarda bir şey var," diye kendi kendine mırıldanır, başparmağı sert meme ucumu sıkarken. "Onlar sadece... Sadece..."

Elini bana doğru çevirir, sıcak ve saran bir şekilde avucunu üzerime koyar ve boğuk bir sesle anladığını belirtir. Diğer eliyle ikinci göğsümü kapar ve başını yana eğerek, sonuçtan memnun kalana kadar tutuşunu ayarlar. Vücuduma olan özenli yaklaşımından etkilenererek kahkaha atarım.

"Gördün mü?" diye sorar, sesi kendini beğenmiş. "Bazı parçalarımız birbirine tam uyuyor. Senin içine nasıl uyduğumu görmek istiyorum."

Sanki bunu yapmak için aceleye kapılmış gibi, etrafımda dolaşır ve iki eliyle sırtımı iter, beni kıyıya doğru yönlendirir. "Şimdi. Çıkalım."

Gülüyorum ve onun beni yönlendirmesine izin veriyorum. Duruyoruz, ayaklarımız hala su altında, ve o beni hafifçe çeviriyor, ağzı ağzıma çarpıyor. Onun arzusu belirsizliğe yer bırakmıyor ve ben mutlu bir iç çekişle ona karşılık veriyorum, ellerim göğüs kafesini yukarı aşağı okşuyor.

"Ben sadece...?" diye fısıldar, kollarını sıkıca bana dolayarak. Ayağı benim ayak bileğime takılır, dengemi kaybedene kadar beni tökezletir.

. O beni yere indirirken memnun bir mırıldanma ile şaşkınlıkla güldüm.

"Bu işe yarıyor," diyorum, o da boğazımı öpüp su damlalarını yalarken, bir kez daha gülüyorum.

"Ve şimdi." Geri çekilir, beni geniş, aç gözlerle süzer. "Şimdi, ben... ben istiyorum..."

Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirirken, parmakları seğirirken beklerim. Bir kez keskin bir şekilde başını sallar ve ellerini kalçalarımın getirir. Bacaklarımdaki üçgen şeklindeki kıllara bakar, ben de derin bir nefes alıp bacaklarımı genişçe açarım, bakmasına izin veririm.

"Oh."

Hızlıca nefes alırken neredeyse boğuluyor, parmakları iç uyluklarımı açık tutmak için bastırıyor. Uzun ve şehvetli bir şekilde gözlerini kırparken, ben onun penisine bakıyorum. Sertleşmiş, su ve ön sıvıyla parıldıyor ve benim görüntümü sevdiğini biliyorum.

"İstersen üstte olabilirim," diye fısıldıyorum, bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadığında sabırsızlanmaya başlıyorum.

Ama o başını salladı. "Benim... Sadece burada."

Ayaklarımdan arasına diz çöküyor, penisini eline alıyor, gözleri hala benim amıma yapışık. Kendini okşuyor, aceleyle nefes veriyor. Sonunda gözleri yüzüme doğru sığıyor.

"Sen üstte olursan uzun sürmeyecek korkarım. *Çok* iyiydi. İhtiyacım var... Evet. Böyle."

Kesik kesik cümleleri beni gülümsetir ve utanç duymadan bacaklarımı daha da açarım. O tamamen büyülenmiştir, arzusu benimkini daha da alevlendirir. Onunla birlikteyken kendimi beceriksiz ve çirkin hissedeceğimi düşünmüştüm, çünkü o erkek güzelliğinin zirvesindeyken ben sadece benim, ama durum öyle değil.

"Ve şimdi... Ve şimdi..."

Üzerime uzanıyor, ön kollarını dayayarak kendini titizlikle ayarlıyor, ta ki penisi karnıma değene ve yüzü benim yüzümün üzerine gelene kadar. Parmaklarımı kıvrımlı sırtında gezdiriyorum ve artık gümüş rengi kalmamış, simsiyah olan gözlerine bakıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldayarak saçlarını okşuyorum. "Seni çok istiyorum."

O başını sallar ve vücudlarımızın arasına uzanır. Kalçalarımı eğerek onun içime girmesini kolaylaştırırım ve bir anlık beceriksizlik, mırıldanılan küfürler ve sabırsız nefesler olur, ta ki onun penisi içime girip sertleşene kadar.

"Oh," diye nefes nefese, gözleri kapalı, sıcak alnı benimkine bastırılmış. "Oh. Anlıyorum."

Üzerimde titriyor, daha yarıya bile girmemişken, ben de sırtını okşayarak rahatlatıcı bir şekilde mırıldanıyorum. Bir süre zamana ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Belki de yoğunluk o kadar fazla ki, bununla başa çıkamıyor. Saniyeler geçiyor, sonra dakikalar, ta ki kalçaları aniden öne doğru fırlayana kadar. Yüksek bir iniltiyle içime giriyor ve ben de gerginlikten, sıcaklıktan, aramızdaki ısıltılı bağdan inliyorum.

"Anlıyorum," diyor yine, titrek nefesleri dudaklarımı gıdıklıyor. "Mükemmel. Şimdi anlıyorum."

Gülümsemeden edemiyorum, onu yakınımda tutmak için bacaklarımı etrafına doluyorum. Onu bedenime sıcak duygular, minnettarlık ve hayranlık ve onu sakinleştirmek için titreyen sırtını okşayan hassas bir duygu ile karşılıyorum, çünkü bunu benim için olduğu kadar onun için de güzel hale getirmek için çaresizim.

"Bu iyi," diye mırıldanıyorum. "Harika hissediyorsun. Burada olmanı çok seviyorum."

Geri çekilir, koyu renkli gözleri yüzüme odaklanır. "Ben de burada olmaktan hoşlanıyorum."

İlk başta tereddütle hareket ediyor. Birkaç hareketin ardından penisi dışarı kayar ve hayal kırıklığıyla tıslar, dar kalçalarını sabırsızca iterek içeri girer. Birlikte nefes alıyoruz, eforla hızlıca, ve ben ayak bileklerimi belinin alt kısmına kilitleyip onun belirlediği ritimle sallanıyorum. Chors homurdanır, gözleri uzun süre kapalı kalır, sonra birden açılır ve bana bakar, dudakları benimkini arar, sonra tekrar zevke kapılır.

"Seni nasıl boşaltabilirim?" diye sorar nefes nefese, ben inleyip onu sıkıca sıkarken, heyecan paylaştığımız alana akıyor.

"Klitorisime dokunabilirsin, ama kumlu ellerle değil," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Ya da kendim boşaltabilirim. Sorun değil. İstersen kendi zevkine odaklanabilirsin. Ben buradayım."

"Yapabilir misin?" Yavaşlar, uzun, rahat itişler beni arzuyla kasılmaya zorlar. "Kendin yap? Lütfen. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Başımı sallayıp aşağı uzanıyorum. Woland her zaman benim zevkimi kontrol ederdi ve doğru yeri ve ritmi bulmam biraz zaman alıyor, parmaklarım bedenlerimiz arasında sıkışmışken Chors bacaklarımın arasında hareket ediyor, dudakları yumuşak bir iniltiyle aralanıyor.

Sürtünmeye başladığımda, hareketlerini durdurur ve geri çekilip izlemeye başlar. Kaşları tanıdık bir şekilde çatılır ve onun bunu öğrenmeye çalıştığını anlarım, o kadar odaklanmıştı ki, bir an için kendi zevkini bile unutur.

"Farklı kadınlar farklı dokunuşları sever," diye aceleyle açıklıyorum, zevkim artıyor. "Ben... Böyle seviyorum. Oh, lütfen. Beni sik."

Yine birdenbire yaramaz bir gülümsemeyle, kendini içime sonuna kadar gömer. Dolgunluk ve sürtünmenin birleşik hissi beni mahveder, inlerim. İtmeleri hızlanır, pervasızca orgazma doğru koşar ve ben sertçe boşalırım, güçlü kasılmalar onu istediğim yere, daha da yaklaştırır.

O haykırır ve kendini derine iter, boşalırken kalçaları seğirir, nabız gibi atar ve hamdır, bedenlerimiz ve ruhlarımız ortak zevkte birbirine karışır.

"Oh," diye tekrar söylüyor, sanki yeni hissettiği duyguya şaşırmış gibi. "Evet. Anlıyorum."

Kıkırdayarak kendimi yukarı çekiyorum ve ulaşabildiğim yerlerden, çenesinden, yanağından, ağzının köşesinden onu öpüyorum. Gülümsüyor ve dudaklarımı yakalıyor, o hala içimdeyken, hala sert, sıcak ve çok hoş karşılanırken uzun, nefes nefese bir öpücük paylaşıyoruz.

Bir süre birlikte uzanırız, parmaklarımız tembelce birbirimizi keşfeder, dudaklarımız gülümser. Sessiz ve rahatlatıcıdır ve bunu çok seviyorum, karnım yeni, korkunç bir aciliyetle uğuldası bile. Bitti. Bu benim amacım olmasa da, Chors ile seks yapmak beni Woland'dan en mükemmel şekilde kopardı.

Şimdi, son adımı atmaya can atıyorum. Weles, benim sadakatimi kazanmak için fazla bir şey yapmasına bile gerek kalmayacak. Bana birkaç şey söz verirse, onun olacağım ve ona, çoğu tanrı için benim tek değerim olan zaferi vereceğim.

Ama Chors değil.

"Woland'ın beni neden takip ettiğini biliyor musun?" diye soruyorum, oturarak. Zevk zamanının bittiğini hissediyorum ve içim korku ve umutla doluyor.

Sonunda. Her şey bitecek.

Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor, gözleri tekrar gümüş rengine dönmüş, cildi kurumuş. "Evet, ama bunun birçok nedeni var. Hangisini kastediyorsun?"

Gözlerimi kaçırıyorum. "Kehanet."

O, sırt üstü rahatça uzanarak mırıldanır. "Biliyorum. Kimseye söylemedim. Çoğu kişi bunu bilse sana çok acımasız davranırdı."

İçimden patlayan kahkaha parlak ve boğucu, şiddetli kahkaha sarsıntılarından karnım ağrıyor. Chors soru dolu bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese söylüyorum. "Sadece... Çok tuhaf bir şey. Woland başından beri bana acımasız davrandı."

O, tembelce başını sallar ve gölden gelen terle parıldayan mağaranın siyah tavanına bakar.

"O sana acımasız davransaydı, sen yıkılırdın. O korkunç şeyler yapabilir. Hayır, ben başkalarını kastettim, Perun gibi tabii ki, ama Mokosz da. Swarog, ah, o sana yıllarca işkence ederdi. Onu Dadzbog kadar nefret ediyorum. Woland ise... çelişkili. İyi olmak istiyor, ama... bunda pek başarılı değil."

Onun söylediklerine inanmadan sevgiyle burnumu çektim. Woland'ın bana yaptığı şeyler, Bogna'nın cinayetiyle başlayıp son ihanetiyle biten, korkunç derecede acımasız. Benim yıkılmamış olmam, onun iyi olduğunun değil, benim ona karşı ne kadar sert mücadele ettiğimin kanıtı.

Zaten önemi yok.

"Gökyüzünden izlemediğin zamanlarda Nawie'de mi kalıyorsun?" diye soruyorum, onunla görüşmeye devam edip etmeyeceğimi merak ederek. Chors'un hayatımda olmasını istiyorum, beni kabul ettiği her şekilde. Onunla birlikte olmak çok kolay. Biraz kafa karıştırıcı olsa da çok dürüst.

"Bazen," diyor omuz silkerek. "Şu anda Nawie'deyiz. Sık sık burada uyuyorum. Suyun üzerine uzanıyorum ve uyanana kadar beni tutuyor. Dinlendirici."

"Seni görmeye devam etmek istiyorum," itiraf ediyorum. "Konuşmak için, ya da belki daha fazlası için. Ne istersen. Seni zorlamayacağım, sadece ayrılırsak seni çok özleyeceğimi bilmeni istiyorum."

Gülümüyor, gözleri beni içinden okurken yumuşaklaşıyor. "Ben de seni özleyeceğim. Ve görüşmeye devam edeceğiz. Konuşmak için çok zamanımız var, değil mi? Sonsuza kadar."

Omuz silkıyorum ve onu düzeltmiyorum. Onun sonsuzluğu var, ama ya benim? Seksen yaşına kadar yaşarsam şanslıyım, ama hayatım şimdiye kadar olduğu kadar ilginç olmaya devam ederse, yaşlılığı göremeyeceğim. Artık ölüm beni korkutmuyor. Başından beri yapmam gereken tek şeyi yapıp, genç halimi kurtardığım sürece.

Belki bu gece gerçekleşir.

Titreyerek kalkarım ve vücudumdaki kumu silkelerim. Chors giyinirken beni izler ve sonunda ayağa kalkarak pantolonunu giyer. İkimiz de hazır olduğumuzda, parmaklarımı ensesine geçirip onu son bir öpücük için kendime çekerim.

Nazik ve iffetli bir öpücük. O uzaklaştığında gülümserim. "Benimle vakit geçirdiğin için teşekkür ederim."

O başını sallar ve kaşlarını çatarak gözlerini kapatır. "Oh, o artık Nawie'de değil. Önemli değil. Nerede olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla bakıyorum. Weles, Nawie'de değil mi? Ama orada olmalı. Herkes onun kendi bölgesinden asla çıkamayacağını söylüyor, çünkü Perun onu anında saldırıyor.

Chors beni sıcak ve nazık bir kucaklamayla sarar.

"Seni babama götüreceğim, ama kalmayacağım. Bu onu daha da öfkeliendirecek ve senin güvende olacağını biliyorum. O seni çok seviyor."

"Ne?"

Ama sorum ani bir rüzgârla kaybolur, onun büyüünün gümüş ışığı bizi kaplar. Kumlu zemin kaybolur ve ben Chors'a sarılırım, içim korkuyla doludur.

Bir şeyler yolunda değil.

Durduğumuzda ve ışık kaybolduğunda, o benim kollarımdan kayıp gider. Bir an önce oradaydı, sıcak ve gerçekti, ama şimdi sanki dumanı kucaklıyormuşum gibi. Dengemi kaybedip ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerim, etrafımdaki hava nefes nefese kalmış ve mırıldanmalarla doludur. *Kötü* kokuyor.

Çok tanıdık bir koku.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey bir çift siyah toynak.

"Neredeydin lan?" diye sorar Woland, sesi alçak ve tehditkâr.

Yukarı bakıyorum. Orada, çıplak ihtişamıyla üzerimde yükseliyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

Chors beni ihanet etti. Beni isyancıların üssüne geri getirdi. En büyük düşmanımın yanına.

ELLINCI BÖLÜM

Kıyamet

WOLAND

Jaga'yı aramak için isyancıları harekete geçiren konuşmamın yarısındayım. O yine kaçtı ve göğsümdeki mide bulandırıcı, acı gibi hissi dayanamıyorum, bu yüzden öfkeme odaklanıyorum.

"Onu bulan kişi ödüllendirilecek!" diye bağıyorum, bunun beni nasıl göstereceğini umursamadan.

Benden kaçan bir kadını umutsuzca arayan bir adamım ve bu çok aşağılayıcı, ama itibarımı korumaktan daha çok onu bulmam gerekiyor. Ne düşünürlerse düşünsünler. Keşke onu bana geri getirebilseler.

Bu şekilde ayrılımamız hiç yardımcı olmuyor. Onun anısını mahvettiğim için kendimden nefret ediyorum. Onu da nefret ediyorum, beni terk edeceğini söylediği için. Sözleri, o kadar karmaşık bir duygu selini tetikledi ki, fiziksel olarak acı verdi.

Sanki kalbim ve zihnim kan emici, durdurulamaz canavarlar tarafından saldırıya uğramış gibi hissettim ve onları durdurmam gerekiyordu.

Onu kalmaya zorlamalıydım.

Ama şimdi o gitti ve ben zaten yarı deli durumdayım. Sabaha kadar bulunmazsa ne yapacağım bilmiyorum. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Önce şehirde ara. Her köşeyi kontrol et, onu bul ve geri getir!" Önümdeki mağara zemini gümüş bir parıltıyla aydınlanıyor. Konuşmayı kesiyorum o noktayı kaşlarını çatarak izlerim. Chors neden buraya gelsin ki?

Şüphe çekmemek için ziyaretlerimizi nadir ve sıradan tutmaya karar vermiştik, bu yüzden sebebi ne olursa olsun, acil bir durum olmalı.

Işıқта kırmızı saçlar parladığında kalbim hızla çarpar ve sonra o orada, ses çıkarmadan yere düşer. Bir an için kalbim sevinçle çarpar. Bana geri dönmüş.

Ama sonra bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Onu *o* getirmiş ve onları en son nehirde çıplak olarak gördüğümü hatırlıyorum. Kız yukarı bakıyor, gözleri korku ve kafa karışıklığıyla dolu ve öfkem geri geliyor, mutluluğumu paramparça ediyor.

"Neredeydin lan?" diye soruyorum, burada toplanmış, bizi izleyen yüzlerce isyancıyı umursamadan.

Benden uzaklaşır, çok doğal olmayan bir şekilde korkar ve ben şaşkınlıkla nefes veririm. Onu son gördüğümde yumuşak ve gülümserdi. Şimdi ise... Bu. Sanki yaptığımı biliyormuş gibi. İçim burkulur ve bu düşüncüyü kafamdan atarım. Bilemez. Bunu düşünmeme neden olan sadece suçluluk duygumdur.

"Ben... yürüyüşe çıktım," diye ikna edici olmayan bir şekilde yalan söylüyor, kafası karışık bir halde.

O ayağa kalkıyor ve ben ona yardım etmiyorum, gözlerim gümüş bir parıltıyla kaplı dudaklarına ve aynı şekilde gümüş rengi boğazına takılıyor.

Ne oluyor lan?

Dünya etrafımda dönüyor, ta ki reddedilme, ihanet ve acı dolu bir gerçekliğe düşene kadar.

"Sen... ve o," diye hırıliyorum, ona bakarak bunu inkar etmesini istiyorum, ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Kanıtını görüyorum. Açık ve bariz, sanki o bilerek bırakmış gibi. Tıpkı önceki izi gibi.

Korkuyla irkilir, nefesleri hızlanıp sığlaşana kadar boğazı sıkışır, gözleri kaçış yolu arar.

Şu anda ona dokunmak istemiyorum. Bu düşünce bile midemi bulandırıyor, kalbimi parçalayan, mideyi bulandıran korkunç bir his. Keder gibi, ama bin kat daha kötü, ve lanet olsun, keşke sadece kızgın olabilseydim.

Başka bir eş olsaydı, öfkelenirdim. Muhtemelen bu tür bir ihanet için onun boynunu herkesin önünde kırardım, ama Jaga'nın gümüş rengi boğazına dokunma düşüncesi bile dünyayı ateşe vermek istememe neden oluyor.

O bir adım geri attığında, onu yakalamak için gölgelerimi fırlatıyorum, ama o gölgelerden sıyrılıyor, bağışık. Tabii ki, çünkü gölgelerimi uzaklaştırmak için kanımı büyüledi. Bu, öfkemi ve incinmişliğimi besliyor, çünkü ben onu yakınımda, rahat ve sıcak tutmak istediğim halde, o *neden* böyle bir şey yapsın ki?

O, sendeleyerek adım adım uzaklaşıyor ve ben zamanı durdurup onu benimle birlikte hapsediyorum.

Seyircilerden kurtulmak bir nevi rahatlama. Aynı zamanda işkence de. Artık zamanın olmadığı bir yerde yalnız olduğumuza göre, onun kokusunu alabiliyorum. *Onların kokusunu.*

"Bırak beni," diye boğuk bir sesle söylüyor, gözleri çılgınca. Panikliyor, çaresizlik içinde bir o yana bir bu yana dönüyor, sanki parmaklarımla kontrolsüz, çılgınca seğirmelerinin onu yakalayıp boynunu kırma arzusunu ortaya çıkardığını biliyormuş gibi.

Bunu yapabilirim. O ölür. Ama onun ölümü son çare, değil mi? Henüz değil. Onun canını almayacağım. Hala umut varken almayacağım.

"Neden bana ihanet ettin?" Sesim, omurgamdan zehir gibi tırmanan titremeyeyle neredeyse kırılıyor.

Bunun üzerine, o dikleşir. Hâlâ korkmuş, ama aynı zamanda kızgındır. "Sen beni önce ihanet ettin."

Kafamı sallıyorum, uğultu giderek yükseliyor, acı ve öfke kontrol edemediğim bir güce dönüşüyor. Kükremek ya da belki ağlamak istiyorum, ama o önümde dururken yapamıyorum, o kadar küçük, korkudan titriyor, ama yine de meydan okuyor.

Ne demek istiyor? Hatırlıyor mu? Hatırlıyor olmalı, yoksa neden böyle söylesin ki?

"Mokosz'u açıkladım," diye hırlıyorum, başımı sallayarak. Kasten mi anlamıyor? "Seni korumak için onu öptüm. Ama sen... Sevişti mi? İçine girdi mi?"

Giysilerini yırtıp gerçeği kendim ortaya çıkarmak için bir adım öne atıyorum. O geriye doğru sendeliyor, boğazı titriyor, elleri çaresizce yumruk haline geliyor.

Yine de gururla konuşuyor, gözlerini kısarak cevabıyla beni bıçaklıyor. "Evet."

İçimde bir şey parçalanıyor, orada olduğunu bile bilmediğim değerli ve kırılğan bir şey. Gölgelerim titreyene kadar kükrüyorum. Öfke boğazımdan dökülüyor, tırmalıyor ve korkunç, ama daha fazlası var, daha yüksek ve daha acı verici. Sanki içime yapışmış, tüm varlığımı katranla kaplamış gibi. Bundan asla kurtulamayacağım.

Ona doğru yürürüm, ellerim bir kez olsun *görmek* için kaşınıyor. Belki de kırılmak istiyorum. Korkuyla inleyip sırtını gölgelere dayadığında dururum. Demek korkuyor. İyi. *Acı* çekmeli.

Dişlerimi göstererek hırıldıyorum ve şiddetli bir hareketle gömleğinin önünü yırtıyorum. O çığlık atıyor ve ben kumaşı parçalayıp, artık lekelenmiş olan o sevgili, yumuşak vücudu ortaya çıkarıyorum. Gümüş rengi parılıyor, göğüslerinde ve karnında, yanlarında, her yerinde izler var.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, boğazında gözyaşları birikiyor. İyi.

Bırak ağlasın. Bana yaptıkları için ağlasın.

Mırıldandığım lanetle, pantolonu ayak bileklerine kadar düşer. Ağlayarak başını sallar, yüzü ıslak ve lekelidir, ben de sendeleyerek uzaklaşıyorum.

Evet. Yalan söylememişti. İşte orada.

Öfke irademi ve mantığımı yutarken, kafamın içindeki uzak bir ses, kendimi nasıl bu duruma düşürdüğümü merak ediyor. Hiç bu kadar aşağılayıcı bir ihtiyacı olan bir kadını umursamadım. Her zaman gurur ve sahiplik meselesiydi. Eskiden hiç *acıtmazdı*.

"Neden o?" diye soruyorum, bağırmaktan sesim kısılmış.

Bu acıya dayanamıyorum, çünkü sonu yok, çözümü yok. Başka herhangi bir adam olsaydı, onu paramparça edip unutturdum, ama Chors değil.

Histerik bir şekilde gülüyor, daha fazla gözyaşı akıyor, yanaklarından aşağı yuvarlanırken gümüş rengine dönüşüyor.

"Çünkü onu istedim ve o da beni istedi," diyor dişlerini sıkarak, sesi kulaklarımda çınlayan uğultunun içinde zar zor duyuluyor. "Çünkü o sadece *beni* istedi."

Kafamı sallıyorum, nedeni çok basmakalıp. Bütün bu acı ve ıstırapın sebebi... bu olamaz. İki insanın birbirini istemesi. Olamaz, ve ben ona yaklaşıyorum, ta ki onun direnişinin izleri kaybolana ve tek hissettiği şey korku olana kadar.

Ama ona dokunmuyorum. Dokunmayacağım. O zehirli ve benim kurtulabileceğim türden değil.

Onunla tanıştığımndan beri ilk kez, gerçekten korkuyorum. Onun için değil. Zaferimin kaderi için değil. Kendim için.

Bana *böyle* hissettiriyorsa, sanki varlığımın özü acı içinde parçalanıyormuş gibi, bana başka ne yapabilir?

"Nasıl yapabildin?" diye soruyorum, ellerim titriyor. Yakın duruyoruz ve o geniş, korku dolu gözleriyle yüzüme bakıyor. Ona dokunabilirim, onu öldürebilirim, ama yapmayacağım, *yapamam*.

"Senin yapabileceğin gibi," diyor, sesi sessiz. Ağlıyor, hıçkırıkları yumuşak, gözyaşları büyük ve sıcak. "Neyle cezalandırmak istiyorsan yap. Yorgunum, Woland. Çok yorgunum. Bitir şunu da kurtulalım."

Bitmek mi? Hayır, bitmeyeceğim. Ondan nefret edeceğim, onu tuzağa düşüreceğim, bana verdiği acıyı ona da tattıracağım, ama onu bırakmayacağım.

Onun pasif teslimiyeti beni daha da öfkeliendiriyor ve onu sallamak istiyorum, ama yine de ellerim dirençle titriyor. Hayır, ona dokunmayacağım, çünkü

o zaman ben de hissedeceğim, onun derisinde mantar gibi yayılan onun büyüünü, en sevdiğim tanrının benim olanı aldığıının kanıtını.

Ondan nefret edemem, bu yüzden ondan iki kat nefret etmeliyim, bir kez onun için, bir kez de onun için.

Acı çekmeli.

Kafamdaki uğultu güçleniyor, sırtımdan ve bacaklarımdan titreme geçiyor. Birleşmelerinin kokusu beni boğuyor, burnuma iğrenç ve pis geliyor, tek istediğim tekrar kükremek, ama bunun onu durdurmayacağını biliyorum.

Parmak eklemlerimi şakaklarıma bastırıyorum, ama acı daha da şiddetleniyor. Kalbim üçe bölünmüş durumda, bir kısmı benim için, bir kısmı onun için, bir kısmı da onun için. Bir daha asla bir bütün olamayacakmış gibi geliyor.

Bunu düzeltmeliyim. O acı çekmeli.

"Peki," diyorum, dudaklarıma çılgın bir gülümseme yayılıyor. Aklımı kaçırmış durumdayım. Her şey yok oluyor, ta ki ben nefretin vücut bulmuş hali, intikam tanrısı ve sevgilimin işkence aleti olana kadar.

"Sana borcumu ödeyeyim, aşkım."

O taze bir endişeyle başını kaldırır ve ben, onun korkusundan zevk alarak daha geniş bir gülümsemeyle karşılık veririm. Onu yakınımında tutmak, tiksintimden daha önemlidir, bu yüzden elini tutarım ve Chors'un ay büyüü parmaklarıma tanıdık serin bir hisle dokunduğunda tıslarım.

Onu seçtiği için ondan çok nefret ediyorum. Başka bir erkek olsaydı, onu toprağa gömer ve çığlıklarını dinlemenin zevki için hayatta tutardım. Ona dokunamıyorum. Sanki öfkemi dışa vurmamı istemiyormuş gibi.

Gölgeler dağılır ve biz yine isyancıların önünde dururuz, eşim çıplak ve benim tutuşumdan kurtulmaya çalışır, beni durdurmak için çaresizdir. Bir an için, her şey yeniden yoluna girecekmiş gibi gelir. Keşke ona yeterince acı çekebilseydim. Keşke ona bunun nasıl bir his olduğunu *gösterebilseydim*.

Reddedilmek. Aşağılanmak. Böyle ihanete uğramak.

Etrafıma bakıyorum, kalabalığın içinde onun arkadaşlarını arıyorum. Zihnimin derinliklerinde bir şey çılgık atıyor, küçük alarm sesleri, ama onları bir gülümsemeyle susturuyorum, kafamı gölgelerle dolduruyorum, her şeyi uzaklaştırıyorum.

Onu kır, diyorum, bu düşünceyle içimden gülüyorum. *Bir kez ve sonsuza kadar, böylece vazgeçsin. Böylece bir daha asla kaçmak istemesin.*

"Asi'ler, işte burada!" derim, acıdan çılgık atana kadar onu kendime doğru çekerim. "Eşim. Gelinim. Birçoğunuz ona güvendiniz. Birçoğunuz onunla arkadaş oldunuz. Sizi suçlayamam, çünkü onun bunca zaman size karşı çalıştığını bilmiyordunuz."

Kalabalıkta öfke ve şok çığlıkları yükselir. Jaga mücadele etmeyi bırakır, çıplaklığı unutulur, bana karışık ve öfkeli bir şekilde bakar. Dudaklarına acımasız bir büyü yaparım, dudaklarını kapatırım. Bir şeyler mırıldanır, konuşamadığını fark edince yüzü dehşetle buruşur. Arkanı dönerim.

Ona daha fazla zarar ver.

"Jaga, tüm bu zaman boyunca bu savaşı sona erdirecek anahtara sahipti. Size yalan söyledi, dostlar. Aranızda yaşadı, sizinle birlikte çalışıyormuş gibi davrandı ve tüm bu zaman boyunca, sizin ıstırabınızı sona erdirmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Şimdi bile, bunu yapmayı reddediyor."

Daha fazla insan bağırırken havadaki öfkeyi hissederek keskin bir nefes alırım. Lutowa arkada durmuş, yüzünde ihanet ifadesiyle Jaga'yı izliyor ve ben acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Wila arkadaşı ağzı açık, gözleri fal taşı gibi, henüz inanmıyor, ama inanacak, inanacak.

"Bunu herkese duyurun!" diye bağıyorum. "Tüm Slawa'ya duyurun: Bu kadın, Jaga, cadı, bu savaşı sona erdirmenin ve Perun'un egemenliğini yenmenin anahtarına sahip."

Konuşmaya çalışıyor, boğuk, öfkeli sesler çıkarıyor ve benim zihnim gölge ve uğultuyla boğuluyor, yarı memnun, yarı dehşete kapılmış bir halde. Onu mahkum ederek kendimi de mahkum ettiğimi düşünmeyi reddediyorum. Önemli olan tek şey onun acı çekmesi. Ve ben onun acısını izleyeceğim. Onu ait olduğu yere, tam altımda, yere zincirlenmiş halde tutacağım ve her gözyaşına sahip olacağım.

Bir daha asla gerçek bir arkadaşı olmayacak. Asla güvende olmayacak. Teslim olana kadar.

"Seni sadece sen olduğun için istediğini mi söylüyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, sesim sadece onun duyabileceği kadar alçak. "Chors kehaneti biliyor. Sabaha kadar herkes öğrenecek. Avlanacaksın. Nefret edileceksin. Aşağılanacaksın. Saklanacak bir yerin yok, canım. Artık yok. Tek sahip olduğun şey benim, ve beni geri kabul etmem için dizlerinin üzerine çöküp yalvarmalısın."

Bizi gölgelerin içine sarıp, onu yatak odamıza geri götürüyorum. Oraya vardığımızda, onu indiğimiz yerde, odanın ortasına bırakıyorum. Kalın zincirler yerden çıkıyor. Bir keresinde benimle alay edip, onu zincirlememi söylemişti, ben de acı bir kahkaha atarak bunu yapıyorum, kelepçeler bileklerine ve ayak bileklerine takılıyor.

Benim için yerde uyuyabilir. Eşim olsun ya da olmasın, bir daha asla yatağımı kirletmeyecek.

BÖLÜM ELLİ BİR

Yaz

Saatler geçiyor. Belki bir gün. Woland içimdeki tüm sihri emdi ve kendime kıyafet bile yapamıyorum. Soğuktan kıvrılmış halde yerde yatıyorum. Odasında ateş yanmıyor ve ışık da yok. Soğuk ve yalnızım.

O gitmiş, ama etrafımda hayalet gibi varlığını hissediyorum, gölgelerde gizlenen nefret, havada kaynayan öfke. Kimse beni görmeye gelmiyor. Ne yiyecek ne de içecek bir şeyim var ve uyuyamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda, derimin altında yaşayan korku alevleniyor.

Ya geri gelirse? O zaman ne olacak? Ne yapacak?

Garip bir şekilde, beni cezalandırmak için seçtiği yöntem hakkında neredeyse sakın hissediyorum. Rol yapmaktan, saklanmaktan, oyun oynamaktan bıktım. Chors, uzun ve karmaşık bir yalanlar döneminden sonra bana dürüstlüğün tadını tattırdı ve sonunda beni Weles'e götürmemiş olsa da, ona minnettarım.

Woland tek yaptığı gerçeği ortaya çıkarmak oldu. İnsanlar bunun için benden nefret ederse, yalnız ve avlanmış olarak ölürsem, olsun. Kendim olarak öleceğim.

Woland'ın çılgın eylemlerinden zarar görmeyi reddetmek şu anda tek savunmam ve tanrılar adına, buna sıkı sıkı sarılacağım. Tüm gücümle.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, yorgunluk beni dibe çekiyor. Bir şey yanağımı gıdıklıyor, zemin neredeyse yumuşak ve artık o kadar soğuk değil. Rahatlık ve dinlenme hayalini kuruyorum sanırım, ta ki bir şey çınlayana kadar, metalik bir ses, ve ben korkudan nefes nefese, dik oturuyorum. Kelepçelerim düşüyor.

Işıklar yanıp söner, Woland'ın birkaç adım ötede çömelmiş oturduğunu ortaya çıkarır. Yüzü gergindir, yoğun bir şeyle doludur,

neredeyse acı gibi bir şey.

"Seni bir gün bile zincirleyemiyorum," diyor, sesi kısık ve yorgun. Gözleri altın renginden çok turuncu, belki de kan çanağı gibi. Hareketsiz oturuyorum, korkudan titriyorum. İçim uyuşmuş durumda. Ne derse desin, doğru olmayacak ve ben onu bir daha görmek istemiyorum.

Bir daha asla yalan yutmayacağım.

Omuzlarıma sıcak bir battaniye düşüyor ve teşekkür etmeden aceleyle kendimi örtüyorum. Belki de bu onun oynadığı yeni bir oyundur. Bana zarar verecek ve sonra beni teselli edecek, bunu tekrar tekrar yapacak, ta ki ben kafası karışık, şaşkın bir kız haline gelene kadar.

Hayır. Bu oyunu oynamayacağım.

Yine de, bir sonraki sözleri kalbimi, açığa çıkmış, yırtılmış ve kanayan bir kas gibi sızlatıyor.

"Üzgünüm, Jaga."

Ona bakmayı reddediyorum, battaniyeyi yuva haline getirmekle meşgul oluyorum. Gidecek hiçbir yer yok, saklanacak hiçbir yer yok. Tam burada, zincirlerin yanındaki yerimde kalacağım. Onları tekrar bana takmak istediğinde işi kolaylaştırmak için.

"Haklıydın," diyor uzun bir sessizlikten sonra. "İlk ben seni ihanet ettim."

Kükreme dürtüsünü zorlukla bastırıyorum. Hayır, onunla uğraşmayacağım. Bu, ona başka bir korkunç manipölasyon planı için fırsat verecektir. Onunla konuşmayı bıraktım, çünkü ne için? Zaten ona asla güvenmeyeceğim.

Sessizce oturuyoruz. Woland'ın sabrının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bahse girecek olsam, on beş dakika ya da daha az derdim. Yakında küfredecek. Belki bir şey fırlatacak.

Seni gerçekten incitmeyeceğini biliyorum, dedi Chors. Ve bir bakıma haklıydı. Woland beni paramparça etmedi. Beni öldürmedi. Ama incitmenin başka yolları da var ve kalbim hala bana verdiği yaralardan kanıyor.

Soğuk zemin, zincirler bile hiçbir şey.

"Chors ile konuştum. Weles'i aramak için ona geldiğini söyledi."

Woland tereddütlü konuşuyor, sanki hangi kelimeleri kullanacağını bilmiyormuş gibi. Kulaklarımı dikiyorum ama ona dönmeyi reddediyorum. Mümkünse ona bakmayacağım ve kendimle başka bir iddiaya giriyorum, beş dakika içinde ya da daha kısa sürede beni bakmaya zorlayacağına karar veriyorum. Görmezden gelinmeye dayanamaz.

Cevap vermediğimde Woland şöyle diyor: "Senin bildiğini sanıyordu. Sana söylemedim çünkü sana güvenmiyordum. En azından benim olana kadar. Ama

artık bilmenin zamanı geldiğini düşünüyorum. Dışarıda durum zaten yeterince kötü. İkimizi de mahvettim. Her şeyi berbat ettim."

Tanrılar, onun usta bir yalancı olduğunu biliyorum. Bana aşkının bir yalan olduğunu söyledikten ve hafızamı sildikten hemen sonra yüzündeki sevgi dolu ifadeyi hala hatırlıyorum. Ona güvenmemem gerektiğini *biliyorum*. Yine de, kusursuz performansını görmek için merakla yukarı bakıyorum.

Şeytan yanlış bir şey yaptığını itiraf ediyor. Ha. Asla sahip olamayacağım torunlarıma anlatacak bir şey.

Bakışlarımız buluştuğunda yüzü biraz aydınlanıyor. Hâlâ yerde, kambur duruyor, başı eğik. İlk kez boynuzları ona ağır geliyor gibi görünüyor.

Ağzı sıkı sıkıya kapalı, gözleri kederle dolu ve ben üç kez alkışlıyorum, sessiz odada ses yüksek ve ürkütücü.

Woland şaşkınlıkla kaşlarını çatar, sonra anladığında burun delikleri genişler.

Ozan için alkışlar. Ne kadar dokunaklı bir şarkı. Neredeyse gerçek olduğunu sanacaktım.

Tahmin ettiğim gibi öfkeli ve sabırsız, ama kendimle yaptığım bahsi kaybettim. Ne küfür ediyor ne de patlıyor. Tek yaptığı gözlerini kapatıp sakinleşene kadar nefes almak, ve bu sefer ben burun kıvırıyorum.

Güzel performans. Yarın da aynısını yap bakalım.

Beni acı verici bir yoğunlukla izliyor, boğazı çalışıyor, büyük elleri kucığında yumruk haline gelmiş. Gerçekten acı çekiyor gibi görünüyor ve ben kalbimin sessiz titremesini bastırıyorum. *Hayır*. Artık onu sevmeyeceğim. Yalanlarına güvenmeyeceğim.

"Üzgünüm, Jaga," diyor yine ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sözlerini kabul etmeyi reddediyorum. "Sana her gün söyleyeceğim. Sana iyi davranmadım. Telafi edeceğim."

Ona sırtımı dönüp yuvamda yan yatıyorum. Bunu daha önce de duydum ve tekrar inanacak kadar aptal değilim.

Woland derin bir nefes alır ama beni terk etmez ya da öfkelenmez.

"Beni affetmek zorunda değilsin. Ben de seni affetmedim," diyor sessizce. "Ama en azından müttefik olmalıyız. Bu... Düşündüğümünden daha kötü. Hayır, bu doğru değil. Bunu yaparken hiç düşünmedim. Ama Jaga, Perun biliyor. Bütün tanrılar biliyor. Burası artık senin için güvenli değil. Açıkçası, hiçbir yerin güvenli olduğunu sanmıyorum."

Onu görmezden gelerek daha da kıvrılıyorum. Bu onun sorunu. Bırak da kendisi çözsün.

"Ve bana güvenmen için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum," diye devam ediyor, söylediklerinin beni asla etkileyemeyeceğini anlamadan. Belki eylemleri

yıllar boyunca tutarlı olsaydı işe yarayabilirdi, ama ondan bile şüpheliyim.

"Bu yüzden sana en büyük sırrımı söyleyeceğim," diyor, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Sana güveniyorum, Jaga. Bu da bir teminat, tıpkı kalbinin yanında taşıdığın kanım gibi, ama ondan çok daha değerli. Bu sırrı kullanarak beni yok edebilirsin."

Sırtımda hissettiğim heyecanlı titremeyi saklayamıyorum. *Bu bir yalan*, içgüdülerim emin bir şekilde haykırıyor. Yine de onu dinleyebilirim. Ne bulduğunu merak ediyorum.

Ama oturmadan önce, göğsümde, kalbimin üzerinde bir şey kaşınıyor. İnce bir iplik gibi, gergin bir şekilde çekiliyor. Bedensiz bir ses kulağıma fısıldıyor, kadınsı ve tatlı.

"Ah, buradasın, kıızıl saçlı kız."

Şaşkınlıkla etrafa bakıyorum, ama etrafta kimse yok. Woland hafifçe kaşlarını çatarak beni izliyor.

"Bana bir iyilik borçlusun ve ben de onu almaya geldim," diyor yine, sesinde bir kahkaha tınısı var.

"Duydun mu?" diye soruyorum, içimde bir şey kıvrılırken, sanki yabancı bir büyü kaburgalarımı sarıyormuş gibi, yavaşça ayağa kalkıyorum.

O başını sallar. "Ne duydun?"

"Bir dakika, küçük kız. Zor, zor. Seni toprağın derinliklerine gömdü. Ama toprak beni dinler."

"Bir kadın," diyorum nefes nefese, onu bulmak için daireler çizerek dönüyor, ama eğer buradaysa, görünmez. "Bana bir iyilik borcum olduğunu söylüyor..."

"Evet, borçlusun," diye onaylar şarkı söyler gibi bir sesle. "Seni kurtarırsam istediğim her şeyi yapacağına söz verdin. İstedğim tek şey, sihrimin seni dışarı taşımasına izin vermen. Sadece bu. İşte iyiliğimin karşılığı."

Daha fazla sihir beni sarıyor, kaşındırıyor ve ısıtıyor. Woland'ın ağzı sıkılaşıyor ve havayı koklayarak burun deliklerini genişleterek zıplıyor. Ben de kokuyu alıyorum. Biberiye. Kiraz.

Yaz.

"Gel, tatlı çocuk."

Aniden her şey yeşile büründü. Etrafıma şaşkınlıkla bakındım. Etrafımdaki dünya, yaprakların arasında dans eden altın rengi güneş ışınlarıyla yazın ağaçların gölgeleri gibi görünüyordu. Soluduğum hava saman ve ot kokuyordu, hava ılık ve hoştu, ama yine de korkuyla battaniyemi göğsüme sıkıca sarıldım.

Elimde olan tek şey bu. Yemek yemeden ve uyumadan sihrim neredeyse tükenmiş durumda. Savunmasızım.

Yeşillik kaybolduğunda, garip bir manzara görüyorum. Slawa'da kış mevsimiydi, ama ben çimenler ve kır çiçekleriyle kaplı bir açıklığın ortasında duruyorum. Alacakaranlık gökyüzünü boyuyor ve hava serin, ama Slawa'daki kadar soğuk değil.

Üzerimde bir kuş, hüznü ve özlem dolu bir şekilde bir kez ötüyor. Titriyorum. "Geldiğine sevindim."

Hızla arkanı dönüyorum. Mokosz arkamda duruyor, saçları beline kadar uzanan iki kalın örgüye bağlanmış. Bugün mavi, dekolte bir elbise giyiyor. Bana doğru yürürken elbisenin eteği dizlerinin etrafında sallanıyor, her adımında cömert göğüsleri zıplıyor.

Mokosz. O da herkes gibi benim hakkımda her şeyi biliyor ve Chors'un sözleri zihnimde yankılanıyor. *Bilselerdi sana çok acımasız davranırlardı.*

Tanrıça sakın ve dostça gülümsüyor, ama bana doğru yaklaşırken, ben dehşet içinde geriye doğru sendeliyorum, ta ki düşük bir hırıltı beni hızla döndürene kadar.

Yarı insan formundaki üç ejderha yolumu kesiyor, ikisi gümüş, biri mavi. Onları tanımıyorum ve bana yardım etmek için burada olmadıkları açık. Mokosz'a dönüyorum, avuçlarım terliyor, kalbim hastalıklı bir şekilde çarpıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Sadece konuşmak," diyor masum bir gülümsemeyle, mavi gözlerinde soğuk bir ışıltı parıldıyor. "Bazı dedikoduları doğrulamam lazım ve sen bana bir iyilik borçlusun."

Kafamı sallıyorum. "Seninle hiç anlaşma yapmadım. Hiç konuşmadık bile."

Bilmiş bir şekilde gülüyor, parmağını hafifçe azarlayarak sallıyor.

"Yanılıyorsun, küçük cadı. Sen dua ettin. Ben senin hayatını kurtardım. Ve karşılığında bana her şeyi vaat ettin. Bak, ben iyilikleri çiçek toprakları gibi toplarım. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa, bir tanesi işime yarar ve bu seferki en şanslıydı. Zavallı Woland, kimsenin seni orada bulamayacağını düşünerek seni Weles'in lanetli zindanına kilitledi. Ah, onu şimdi görmek isterdim! Çok kızgın olmalı!"

Kuş gibi melodik bir kahkaha atıyor. Elini sallayınca, çiçekler çayırdan yükselip saçlarıma dolanıyor. Onları uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama daha fazlası geliyor, ta ki kokulu bir gelincik, papatya ve peygamber çiçeği tacı takana kadar. Onları saçımdan çıkarmaya başladığımda, arkamda bir kırbaç şaklıyor. Korkuyla nefesimi tutarak dönerim ve ejderhalardan biri kırbağını tekrar çeker, metal topraklarla ağırlaştırılmış ince deri ipler havada tıslar.

"Hediyemi reddedemezsin, bu kabalıktır," diyor Mokosz yumuşak bir kahkaha atarak. "Ee? Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Çiçekleri parmaklarımla okşuyorum, tekrar çıkarmaya çalışmıyorum. Dokunduğum yer gelinciğin ince, narin yaprakları olduğunda, aniden ne demek istediğini anlıyorum. Dudaklarım açılıyor ve Mokosz memnun bir iç çekişle başını sallıyor.

Sanki bu olay çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor. Woland ile tanıştığım o Kupala Gecesi, büyülü bir çelenk takıyordum. Kutsal Kupala ateşine yaklaştığımda, alevler bana doğru sıçradı, başımda taktığım yasak büyüyü yok etmeye çalışıyordu.

Zihnimin mahremiyetinde dua ettim. Umutsuzca dua ettim. Tanrılara, beni alevlerden kurtarırlarsa istedikleri her şeyi vereceğimi söyledim. Ve biri bunu yaptı. Yakılmayı hak etmeme rağmen, zarar görmeden kurtuldum.

"Sen miydin?" diye soruyorum, inanamadan başımı sallayarak. "Kim olduğumu zaten biliyor muydun?"

Duygusal dudakları onaylamayan bir ifadeyle kıvrıldı. "Hayır, bilmiyordum. Sırlarını iyi sakladılar. Senin bana hayatını borçlu olan çaresiz bir köylü kız olduğunu biliyordum, bu yüzden seni kurtardım. Sadece küçük bir büyü yaptım. Fazla çaba gerektirmedi."

Ona bakıyorum, Mokosz hakkında her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. O kibirli. Sadakatsiz. Başkalarının hayatlarıyla oynamayı seviyor. Poroniec'i yaratan o. Amacı, tüm erkekler tarafından hayranlık duyulmak, tapılmak ve herkesin onu dünyanın en güzel kadını olarak görmesi.

Hiçbiri bana yardımcı olmuyor. Mokosz beni öldürmeye çalışacak, çünkü Perun'u yenmemde önemli bir rol oynadığımı biliyor. Woland isyancılara sadece bunu söyledi, bu yüzden Mokosz'un kehanet hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünüyorum. Belki ona bağlılığımı sunarak onu ikna edebilirim, ama sonra ne olacak?

"Paniklemiş zihninin çok çalıştığını görüyorum," diyor Mokosz, şakacı bir şekilde gülerek. "Benimle gel, küçük cadı. Çimlere oturup duyduğum dedikoduları konuşalım."

Yumuşak, kadınsı eliyle elimi tutuyor ve ben çaresizce onu takip ediyorum, çünkü kaçmaya çalışırsam ejderhaların beni durduracağını biliyorum. Mokosz çimlerin üzerine oturuyor, otların arasında kendini evindeymiş gibi hissediyor ve ben tereddüt edince sabırsızca elimi tutup yanına oturmam için beni çekiyor.

"Şimdi, küçük cadı. Chors'u baştan çıkardığını duydum. Bana her şeyi anlat."

Gülümsemesi dostça, gözleri parlıyor, ama tüylerim diken diken oluyor. Onun kocasını yenme gücümü bilmek isteyeceğine emindim. Gerçekten de kiminle yattığım onun için daha mı önemli?

Sonra anlıyorum ve soğuk, korkunç bir korku göğsüme yerleşiyor.

Ben onun ilkiydim. Bu, onunla hiç yatmadığı anlamına geliyor ve onun amacı tüm erkek tanrıların arzuladığı kadın olmak. Onun onu reddetmesi onu çok kızdırmış olmalı ve aniden onun onu yatağa atmaya çalıştığından emin oluyorum. Onun başaramadığını benim başarmış olmam onu çılgına çevirmiş olmalı.

Ben konuşmayınca, "Bekliyorum," diyor hoş bir sesle.

"Hayır," diyorum, sesimi olabildiğince sakın tutarak, gözlerinin içine bakarak. "Ben yapmadım. O beni reddetti."

Mokosz başını yana eğip beni inceliyor. Yalanıma inanıp inanmadığını bilmiyorum. Yumuşak, yazlık bir karanlık üzerimize çöktüğünde, gökyüzü morlaşıp ilk yıldızlar görünmeye başladığında sesi hâlâ sakın.

"İnsan öyle olduğunu düşünür," diye düşünür. "Sen pek güzel sayılmazsın, değil mi? Çarpıcı, evet, kesinlikle. Saçların. Gözlerin. Bazı erkekler bu tür şeyleri tercih eder. Ama Chors? O masum ve hiçbir zaman bir tipi olmadı, senin gibi sofistike bir tipi hiç olmadı. Öyleyse neden seninle yatmasına izin verdi?"

Sesi hala hafif, ama gözleri soğuk. Sözlerinin doğrudanlığından irkiliyorum. Demek aldanmıyor. Yalan söylemek işe yaramayacak.

"Haklısın. Kesinlikle senden çok daha az güzelim," diyorum ve bunu itiraf etmek canımı yakmıyor. Nasıl göründüğümü biliyorum. Bu gerçek.

Mokosz bana sert bir gülümseme atıyor. "Seni buraya dedikodu için çağırdım, boş iltifatlar için değil."

O zaman bu da işe yaramaz. Arkamda, kırbaç tehditkar bir şekilde şaklıyor. Nefes veriyorum ve ona ölçülü bir bakış atıyorum, her halükarda mahkum olduğumu bilerek.

"O sadece beni istedi, çünkü benden hoşlanıyordu. Biz arkadaşız. Bu yeterince iyi bir neden. Bazen insanları baştan çıkarmak gerekmez. Sadece doğru kişi olmak yeterlidir."

Gözleri hafifçe yukarı kayar ve hafifçe başını sallar. Kırbaç, hiçbir uyarı olmadan sırtıma çarpar ve ben acıdan çığlık atarım, vücudum yakıcı acıdan kıvrılır. Kendimi korumak için yana yatıp kıvrılmaya çalışırım, ama yapamadığımı fark ederim. Bir tür bitki, kelepçe gibi bacaklarıma dolanmıştır ve ben bunu fark etmemişimdir. Bu, beni oturur durumda tutar.

"Haydi ama." Mokosz eğilip gözyaşlarımı dikkatlice siler. "Daha önce kimseyle dedikodu yapmadın mı? Bu hafif, eğlenceli bir sohbet olmalı. Bu kadar yargılayıcı olmaya gerek yok. Öyleyse. Tekrar deneyelim: Chors'u nasıl baştan çıkardın?"

Gözlerim yaşlarla doluyor, her ne kadar gözlerimi kırıp güçlü olmaya çalışsam da. Yine de, umutsuzluğumu bastırmam imkansız. Burada öleceğimi kesin olarak biliyorum ve kaçış yok.

"Lütfen," diyorum, bunun anlamsız olduğunu bilerek, yine de yalvararak. "Beni bırak."

Mokosz gülümser ve yanağıma öpücük kondurur, nefesi olgun armut kokuyor.

"Kızlar gibi benimle dedikodu yap. Birlikte harika vakit geçireceğiz. Ve işimiz bittiğinde, sana güzel bir mezar yapacağım. Söz veriyorum."



ELLI İKİNCİ BÖLÜM

Mezar

O kadar çok titriyorum ki, konuşmak neredeyse imkansız. Bacaklarımı saran esnek, yeşil saplardan kurtulmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yerimden kıpırdayamıyorum. Arkamda kırbaç yine şakladığında, çaresizce inliyorum. Mokosz eğilip yanağıma elini koyuyor ve teselli edici bir gülümsemeyle bakıyor.

"Başını kaldır, kızım. Belki bana o kadar iyi dedikodular anlattırsın ki, seni bağışlarım."

Hayır, affetmeyecek. Bu, beni konuşturmak için verilen boş bir söz, ama yine de umudumu kaybetmemek için ona tutunuyorum.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," boğazım düğümlenmiş halde söylemeyi başarırım. "Onu baştan çıkarmadım. Böyle olmasını bile istemedim! Sadece bir iyilik yapmasını istediğim için onu aradım ve o da geldi. Beni uzun zamandır izlediğini söyledi."

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak başka yere bakıyor. "Hm. Doğruyu söylüyorsun, ama bu yardımcı olmuyor. Daha fazla çaba göstermeni istiyorum. Düşün. Neden senden hoşlandı?"

Bitkiler cildime sürtünüyor, kalçalarımın karnıma doğru tırmanıyor. Hâlâ göğsüme sıkıca tuttuğum battaniyeye dolanıyorlar, bu korkunç durumdaki tek tesellim. Woland'ın bana verdiğini fark etmiyorum. Göğsümde ani bir umut parıldıyor. *Woland*. Belki de bu da onun planlarından biridir. Ne de olsa Mokosz ile yakındır. Belki de

beni korkutmayı teklif etti, böylece o gelip beni kurtarabilir mi?

Sırtım bir kırbaç darbesiyle daha parçalanır ve ben çığlık atarım, kan battaniyeme sızar.

"Hadi ama, sıkıldım," diyor Mokosz, huysuz bir şekilde dudaklarını bükerek.

Durun. Woland onun beni kırbaçlamasına izin verir mi?

Hayır, izin vermezdi. Kalbimi ve zihnimi işkence etti, benden acı verici bir zevk aldı, ama bedenime asla zarar vermedi. En azından, sadece bana acı vermek için değil.

O zaman bu bir komplo değil. Bu gerçek ve benim hiç şansım yok.

"Chors, beni çok iyi tanıdığı için benimle kendini güvende hissettiğini söyledi," diye boğuk bir sesle söylüyorum, ona *bir şeyler* vermek için çaresizce, her ne kadar onun bunu kullanamayacağından emin olsam da.

Omuz silkmeye çalıştığımda sırtımda keskin bir ağrı hissediyorum, bu yüzden bir iniltiyi bastırıp kıpırdamamaya karar veriyorum. Bacaklarım artık tamamen yeşilliklerin içinde gömülü. Sanki uyluklarımın birleştiği yerde adaçayı düzgün sıralar halinde yetiştirmiş gibi görünüyor. Tüylü mor çiçekler, battaniyenin altına girerek göğüslerimin altını gıdıklıyor.

"Bu da işe yaramaz," diye şımarık bir çocuk gibi sızlanıyor. "Ah, kızım. Bu konuda çok kötüsün. Hiç kız arkadaşın var mı?"

Bana gerçek bir öfkeyle bakıyor. Çenemi sıkıp başımı sallıyorum. "Artık yok."

Mokosz acımasız bir kahkaha atarak başını sallar. "Hiç şaşırmadım. Ben olsam bir gün içinde seninle arkadaşlığımı keserdim. Peki, biraz daha anlat. Sevişirken nasıl biri? İddialı mı? İtaatkar mı? İnliyor mu? Yoksa stoik mi?"

İnanamadan ona bakıyorum, korku bir anlığına yerini öfkeye bırakıyor. Bana nasıl böyle sorular sorabilir? Utanması yok mu?

"Bu özel bir konu," diyorum dişlerimi sıkarak, şimdiden darbeye hazırlanıyorum.

Bu sefer, kırbaç kanayan sırtıma indiğinde ses çıkarmadım. Ter yüzümden akıyordu, gözlerimi sıkıca kapattım, acı korkunçtu, ama yaşadığım diğer bazı şeyler kadar kötü değildi.

Sorun yok. Woland onun beni kaçırdığını biliyor, diyorum kendime, kanayan kalbim bu umuda tutunuyor, her ne kadar bu iki ucu keskin bir kılıç olsa da. Woland kısa vadede beni kurtarabilir, ama daha sonra yok edebilir.

Zaten fark etmez. Beni asla bulamaz. Köprücük kemiğimin altına sakladığım kan şişesi bunu garanti ediyor. Şimdi onu bu kadar iyi sakladığım için pişmanım. Onu çıkarıp beni kurtarmasına izin vermemin imkanı yok.

Öyleyse, geriye gururla ölmekten başka bir şey kalmadı.

"Sen en kötüsüsün," diyor Mokosz, kollarını kavuşturup somurtarak. "Peki. Nazik olmak ve kolay bir şeyle başlamak istedim, ama sen açıkça

nezaketimden hoşlanmıyorsun. Söylesene: Perun'u nasıl yeneceğini bildiğin bu aptallık da ne?"

Nefes verip biraz rahatlıyorum. Kaçırılıp sadece seks hayatım hakkında konuşmak için kırbaçlanmadığım için biraz rahatlamışım. Mokosz'un beni buraya getirmesinin daha önemli bir nedeni vardı.

"Woland'a sor," diyorum, işler tekrar mantıklı hale geldiği için artık daha cesur hissediyorum. "Siz ikiniz çok samimisiniz, değil mi?"

Sözlerimde bir keskinlik var ve dişlerimi sıkarak kırbacın bir kez daha çırpmasını bekliyorum, ama tanrıça elini kaldırarak arkamdaki ejderhayı durduruyor.

"Sonunda bir şey oldu," diyor. "Dök içini, tatlı kız. Bana kızgınsın, değil mi? Sana sadık kalacağını mı sandın? Bu yüzden mi Chors'u baştan çıkardın? Beni öptüğü için şeytandan intikam almak için mi? Kendini çok kötü hissetme. Bana karşı hiç şansın yoktu."

İnleyerek titrek bir nefes veriyorum. Bacaklarım kramp giriyor ve bitkiler artık köprücük kemiklerime ulaşmış, kollarımı sıkıca sarıyor. Yine de sırtımın çoğu çıplak kalıyor. Daha fazla kırbaç darbesi için mükemmel bir hedef.

"Bana saçma sorular sormayı kes!" diye tıslıyorum. "Kocanın hükümdarlığı tehlikede.

Umursamıyor musun?"

Başını yana eğip beni inceliyor. Sonunda, dolgun dudakları güzel bir gülümsemeye uzanıyor. Alacakaranlığın yumuşak karanlığında parılıyor.

"Özellikle değil. Tek umursadığım şey, Woland'ın eşini yakalamakla ilgili tüm bu konuşmalar. Bu gülünç. Tanrılar, bir erkeği bile düzgün bir şekilde baştan çıkaramayan bir fahişenin peşinden koşmasınlar. Üzgünüm, ama seninle rekabet etmek beni rahatsız ediyor. Bugün ölmeni tercih ederim."

"Ne?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum, bir an için acımı bile unutuyorum.

Tanrılar. O deli. Onun motivasyonlarını anlayamıyorum bile. Kırbaç tekrar çatırdıyor, yaralarımı ikiye bölüyor, ben ağlıyorum. Mokosz sabırsızca iç çekiyor.

"Soruları soran benim. Şimdi. Ben şeytanı öptüğümde ne hissettin? Kışkandın mı? Söyle bana. Bunları bilmek beni memnun eder."

Başım aşağı eğilirken, nazik bitki dalları boğazımı sarar. Korkunç, boğucu bir hisle, mezarımın ne olacağını anlarım. Zaten içindeyim, değil mi?

"Ben bir bies değilim," derim uyuşmuş bir şekilde, onun söylediği tek şeyden, delice değil, sadece yanlış olan şeyden tutunarak. "Ben ölümlüyüm."

Mokosz alaycı bir şekilde güldü. "Ölümlü gibi görünüyorsun, evet, ama değilsin. Sence bunu anlayamayacak mıyım? Sen nesen aslında? Daha önce böyle bir tür görmedim. Sanki... Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki biri seni ölümlü olduğun halinle aynı şekilde yeniden yaratmış gibi."

Ter yaralarımına sızıp kanla karışınca inlerim. Tanrılar, şu anda Woland'ın kanından bir damla için neler vermezdim. Onu elde etmek için özrünü kabul ediyormuş gibi bile davranırdım.

"Hayır, ben ölümlüyüm," diye fısıldıyorum, bitkiler yüzümün yanlarından yukarı doğru tırmanırken, saçlarıma dolanıp Mokosz'un bana verdiği çiçek çelenkine bağlanıyor.

Çok garip görünüyor olmalıyım, uyuşmuş, ilgisiz bir eğlenceyle düşünüyorum. Bir çiçek heykeli gibi.

"Çok sinir bozucu," diye mırıldanıyor, sabırsızlıkla başını sallıyor. "Sen bir bies'sin! Bir ara ölmedin mi? Hadi, bir dakika düşün."

Hareketsiz kalıyorum, göğsüm sıkışıyor, cildim ısınmaya başlıyor. Mokosz'a doğrudan baksam da, gözlerim odaklanamadığı için yüzü bulanıklaşıyor. Öldüğüm gece olan her şeyi hatırlamaya çalışıyorum, ama her şey bulanık, acı ve korku diğer her şeyi gölgeliyor. Woland beni hayata döndürmeye çalışırken benimle konuştuğunu biliyorum, ama ne dediğini hatırlayamıyorum.

Bu mümkün mü? Artık... ölümlü değil miyim? Kehanetin gerçekleşmesi için ölümlü olmam gerekmiyor muydu? Anlamıyorum.

"Anlıyorum," diyor Mokosz, kızgınlığı yerini sevince bırakıyor. "Ha, gerçekten bilmiyordun! Seni kim dönüştürdü? Woland mı? Hemen söyle bana."

Tabii ki Woland'dı, ama dudaklarımı sıkıp sessiz kalıyorum, bunun ne anlama geldiğini ve bu bilginin gerçekten ne kadar önemli olduğunu merak ediyorum. Eğer bir bies isem, ne tür bir biesim? Mokosz haklı. Son çileme kadar, ölümlü olduğum zamanki halimin aynısıyım.

Woland beni ölümden sonra hayata döndürdüğünde, sonuçta hiçbir şey *değişmedi*. İçimdeki büyüğü hapseden mühür bile bozulmamıştı. Yani eğer bir bies isem, en etkileyici olanı olmalıyım. Sadece ölümlü bir kız, ama... değil.

Bu ne anlama geliyor?

Gizli güçlerim mi var? Olsa bile, sihrimin kaynağı boş, dibinde sadece bir damla kalmış. Dişlerimi sıkıyorum. Neden bana söylemedi? Ah, artık çok geç.

Kırbaç şaklıyor ve ben çarpmanın etkisiyle çılgık atıyorum. Mokosz başını sallayarak iç çekiyor.

"Umurumda bile değil, kızım," diyor. "Sadece merak ettim. Bakalım, senden başka bir şey isteyeceğim var mıydı? Hayır, sanmıyorum. Hoşça kal."

Her şey çok ani oluyor. İnce bitki filizleri, acı ve korkudan nefes nefese kalmışken burnumdan ağzıma giriyor. Boğazımdan aşağı, burnuma doğru ilerlediklerini fark ettiğimde, artık çok geç.

Nefes almaya çalışıyorum ama sadece hırıltılı, çaresiz, boğuk bir ses çıkarıyorum. Mokosz, bitkiler yüzümü sararken tiksintiyle beni izliyor. Gözlerimi kapatmaya zorluyorlar, çiçekler cildimi gıcıkıyor, daha taze sürgünler kulaklarıma dalıyor. Hepsi kafamın etrafında bir kask gibi sıkışıyor, içime kök salıyor. Titriyorum, uzanıp boğazımdan bu şeyleri çıkarmaya çalışıyorum, ama kollarım yanlarıma çok sıkı bir şekilde tutturulmuş durumda.

Boğuluyorum. Solan zihnimde acı, umutsuz bir düşünce çılgılık atıyor. Woland gelmiyor. Kimse gelmiyor.

Hava, ışık ve hareketin olmadığı bu yaşam ve ölüm arasındaki an, uzun sürer. Düşüncelerim bulanıklaşır. Acıtır, ama acı kenarlarda kaybolur, karışır. Kendimi hissedirim, cildime baskı yapan bitkilerin serinliği şaşırtıcı derecede yatıştırıcıdır. Nefes alamıyor olsam da, burnumda bir koku hissediyorum.

Gelinciklerin kokusunu koklayarak öleceğim.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Mokosz bir süre sonra soruyor ve ben birdenbire onun hala burada olduğunu fark ediyorum.

Kulaklarım tıkalı olduğu için onu zar zor duyuyorum. Keşke gitse, ama ölümde bile mahremiyetim olmayacak. Dünyayı kaybolmaya bırakıyorum, var olan tek şey bedenim. O benim dayanağım ve hapishanem.

"Bu olamaz."

Yine konuşur ve beni irkiltir. Uzanamama rağmen, uyku gibi hissettiren garip bir uyuşukluğa kapılmışımdır, huzurlu ve rahat. Nefes almadığım için içim sessizdir. Poludnica ile savaştıktan sonra olduğu gibi, ne zaman uçma dürtüsü hissedeceğim merak ediyorum. Bu sefer gideceğim.

Ama böyle bir dürtü gelmiyor. Bunun yerine, biri bitkisel miğferimi yırtıyor, boğazımdan ve burnumdan bitki filizlerini çekip çıkarıyor, gözlerimi açıyor. Boğuluyorum ve öksürüyorum, derin ve acı veren nefesler alıyorum. Kafamın içine kök salmaya çalışan şeyler sökülüp çıkarılırken kulaklarım çınlıyor.

Mokosz huzur içinde acı çekmeme izin vermiyor. Saçımı sertçe tutup yüzümü yukarı doğru çekiyor. Onun üstündeki gece gökyüzünü görüyorum, beni gömdüğünde olduğundan çok daha karanlık. Ay yok. Chors da gelmiyor.

"Hava olmadan yarım saat sonra herhangi bir canlı ölürdü," diye Mokosz, bir engerek gibi öfkeyle tıslar. "Senin neyin var? Neden ölmüyorsun?"

Bilsem bile cevap veremem, çünkü öksürüp duruyorum, nefes almaya çalışıyorum. Vücudum çığ, ihlal edilmiş gibi hissediyorum, ama kesinlikle ölü değilim.

Ne dedi? Yarım saat mi? Bu imkansız. "Yeterince zaman kaybettim."

Hâlâ tek kelime etmedim, nefesimi kontrol altına alamadım, tam o sırada tüm vücudum yeni bir işkenceyle kasılmaya başladı. Mokosz saçımı bıraktı ve bitkiler beni ayakta tutmasaydı yere düşerdim.

Başımı eğiyorum, çünkü onu destekleyecek gücüm yok. Göğsümde bir sorun var. Yavaşça ve büyük bir çaba sarf ederek görüşümü odaklarım.

Bir bıçak. Sorun bu. Bıçağın sapı, tam kalbimin olduğu yerden göğsümden dışarı çıkmış.

Kalbim atmıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, *nasıl* hala burada olabildiğimi merak ederek. Mokosz homurdanıyor ve elini uzatıyor, narin parmakları bıçağı kavırıyor. Bıçağı çekip çıkarıyor. Son nefesimle çığlık atıyorum, sonra nefessiz kalıyorum, ağzım açık, sessiz bir çığlık geceye yayılıyor.

Acı zirveye ulaşır ve kaybolur. Kalbim acı verici bir şekilde atar. Sonra bir kez daha.

"Hayır." Mokosz'un sesi soğuk ve öfkeli.

Her şey kötü bir rüya gibi zihnimde dönüyor. Beni yarım saat boyunca boğdu. Bıçağı kalbimin tam ortasına sapladı. Ve ben hala buradayım.

"Oh, şeytan," diye homurdanır. "Şimdi de tanrıçılık mı oynuyor? Bieseleri ölümsüz mü yapıyor? Onu kendim yakalayacağım, sen bekle. Onu da seni yaptığım gibi diri diri gömeceğim."

Çenemi yakaladı, tırnakları derime batıyor. Onu göremiyorum, sadece yüzünün bulanık bir silueti var. Öfkeyle bana tükürüyor.

"Demek seni ölümsüz yaptı, ha? Bu sana yardımcı olmayacak! Swietowit gibi olacaksın, sonsuza kadar gömülü, canlı ama kapana kısılmış, sonsuza kadar acı çekeceksin! Hak etmeyenlere ölümsüzlük verdiğin için başına gelen bu!"

Beni bırakır ve ben ne olup bittiğini anlayamadan titreyerek nefes alırım. Etrafımdaki bitkiler, onun daha önce kullandıklarından daha kalın ve daha güçlü bir şekilde yerden kopar. Üzerime yığılırlar, sararlar ve sıkırlar. Yine boğazımı yırtarlar ve ben boğulurum, nefes almaya çalışmanın çaresizliği beni paniğe sürükler.

Gittikçe aşağıya çekiliyorum, altımda toprak çatlıyor. Korkudan çığlık atmaya çalışıyorum ama bitkiler bana izin vermiyor. Dünya sallanıyor ve inliyor, bunu hissediyorum, dünyanın korkunç ağırlığı beni canlı canlı gömüyor, beni o kadar iyi saklıyor ki kimse beni asla bulamayacak.

Sonunda sessizlik hakim oluyor. Gözlerim kapalı, yüzüm ıslak, soğuk şeyler ile sarılmış. Burası daha soğuk ve titriyorum. Kalbim zorlukla atıyor, her vuruş bir öncekinden daha geç geliyor.

Bilinçim kayboluyor. Acı var, nefes alamama korkunç bir yetersizlik var ve en kötüsü de tuzak. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum.

Ve bir daha asla özgür olamayacağım.

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Weles

Birdenbire uyanıyorum ve nefes almaya çalışıyorum. Birkaç saniye boyunca ne olduğunu anlamıyorum. Boğuluyorum, tüm vücudum acıdan parçalanıyor. Yorgun kalbim ağır bir şekilde atıyor ve bir süredir atmadığını hissediyorum.

Acı zihnimi ve bedenimi dolduruyor, ağlamak istiyorum ama nefes alamadığım için ağlayamıyorum. Acı içinde boğulurken, hayat dolu bitkilerle sarılmış mezarımda uzaklara sürükleniyorum.

Bir sonraki uyanışında durum daha da kötü. Kalbim attığı anda, tüm vücudum acıdan patlıyor. Hala hava yok, ama kendimi daha uzun süre uyanık kalmaya zorluyorum. Belki bir çıkış yolu vardır. Şimdiye kadar hep vardı.

Öyle değil miydi?

Üçüncü kez uyandığımda, ölmeyi diliyorum. Woland'ı her zamankinden daha çok nefret ediyorum. Nasıl benden ölümlülüğü alabilir? Zalim, kötü canavar.

Bu böyle sonsuza kadar devam ediyor. Uykuya dalıyorum ve tekrar tekrar uyanıyorum. Acı keskinliğini koruyor, vücudumun her yerini iğnelerle ve ezici bir ağırlıkla dolduruyor. Beni paramparça ediyor. Sadece bir yudum hava istiyorum. Acımı dindirecek tek bir gözyaşı.

Garip bir şekilde, bu bir düzine kez falan tekrarlandığında, buna alışmış gibi görünüyorum. Tam olarak daha kolay hale gelmiyor. Sadece kabulleniyorum. Hava ve kaçış imkânı olmadan canlı canlı gömülmek artık benim kaderim. Burada zaman yok, ya da en azından öyle hissediyorum. Belki Mokosz beni zamansız bir yerde hapsetmiştir. Ya da belki de saniyeleri ölçmek için düzenli bir kalp atışı olmadan zamanı algılayamıyorum.

İstismara alıştıkça, düşünmeye başlıyorum. Burada ve orada, uyanıp en kötüsünü atlattıktan sonra, birkaç düşünceyi idare edebiliyorum. Bu çaba gerektiriyor. Havadan yoksun bir zihin, hantal, yavaş bir hayvandır. Kelimeleri kavramak zor. Cümleler kuramıyorum. Karmaşıklık beni aşıyor.

Ve yine de, sonsuz bir zaman süren zahmetli uyanışların ardından, aklıma bir düşünce geldi. Ve bu düşünce şuydu: *Kalbimin yanında hissettiğim bu ağırlık nedir?*

Ona alıştım. Uzun haftalar boyunca oradaydı ve ilk başta yabancı gelse de, zamanla onu benim ayrılmaz bir parçam olarak kabul ettim. Öyleydi işte. Biraz ağırdı. Zaman zaman biraz rahatsız ediciydi. Ama benimdi.

Ama değil.

Ve böylece, o zaman yaptığım şeyi geri almak için işkence dolu bir süreç başlıyorum, panik içinde, onun bunu benden alacağından korkarak.

İlk başta kemiklerim hareket etmiyor. Onların anlayacağı şekilde onlarla konuşmayı öğrenmek için birkaç kez uyanmam gerekiyor. Kemiklerim artık benim değil, tıpkı bedenim gibi. Beni bir bütün olarak tutan bir kalp ve nefes olmadan, ben sadece parçaların bir koleksiyonuyum ve bu parçalar benim otoritemi reddediyor.

Bu yüzden ikna etmeye çalışıyorum. Yalvarıyorum. Sonunda, bir uyanışta, köprücük kemiklerim yanlara doğru hareket ediyor. Sadece biraz. Acı beni bayılttırıyor ve bir sonraki uyanışında, daha önce hiç yaşamadığım kadar şiddetli bir acı hissediyorum.

Zaman geçiyor. Dakikalar ya da günler olabilir, bilmiyorum, ama sonunda köprücük kemiklerini birbirinden uzaklaştırmayı başarırım. Sonra göğüs kemiği. Kemiklerle işim bittiğinde, dinlenirim, acı beni yere bağlar. Bir amacım var. Yapmam gereken bir şey var ve nedenini ya da ne anlama geldiğini unutmuş olsam da, bildiğim şeye tutunuyorum.

Her ne ise, kalbimin yanında, dışarı çıkmalı.

Sonra bir engelle karşılaşıyorum. O şey dışarı çıkmalı ve kemikler kaymış durumda, ama onu etten nasıl geçirebilirim? Artık benim etim değil, benim emrimde değil. Sadece bana bağlı ve bana acı veriyor.

Bu yüzden bilmiyorum. Cildime sesleniyorum, onu parçalamaya teşvik ediyorum, ama o bana cevap veriyor.

Zaten çok fazla yara izimiz var, diyor. Çiçekler ve böcekler sırtımızdaki kanlı yaralara kök salmış. Solucanlar orada yaşıyor, etimizle besleniyorlar ve bitkiler köklerini derine gömüyorlar, biz daha fazla açılmamalıyız, açılmamalıyız.

Kulaklarımız zaten bahar böceklerinin kolonilerine ev sahipliği yapıyor olsa da. Biz doğayla biriz.

Bu yüzden ikna etmeye çalışıyorum. Yalvarıyorum. İmkansız şeyler vaat ediyorum.

Bunu yaparsak kurtarılacağız, söz veriyorum. Kurtulacağız. İyileşeceğiz. Yeniden bütün olacağız.

Ama bizi kim kurtaracak?

Kim?

Bilmiyorum.

O zaman neden daha fazla acı çekelim? Bu kadar yetmez mi? Uyuyalım.

Ve bir süreliğine, hepsi bu kadar.

Ta ki, bedenimde olmayan korkunç, yırtıcı bir acı ile uyanana kadar. Bu acı ruhumda, o kadar derin bir özlem ki, onu bastıramıyorum. Sihir gibi dökülüyor ve kapalı, bağlı göz kapaklarımın arasından bir parıltı gördüğümü sanıyorum. Kırmızı bir parıltı. Özlüyorum, arzuluyorum ve ulaşamayacağım bir isim var, nefesim olsaydı sesleneceğim bir isim.

Vücut, protesto eden bir sızı ile uyanır. Kalp, bir çarpıntı ile ağrımı uyandırır ve ilk kez ağlarım, gerçek gözyaşları sıkışarak yüzümü saran kökleri ıslatır.

Artık bunların hiçbirisi benim değil, ama yine de aynı acıyı hissediyorum.

Ağladıkça, daha net görüyorum. Sonunda özlediğim şeyi, en çok istediğim şeyi, bir daha asla göremeyeceğim şeyi hatırlıyorum.

Woland.

Lütfen, hıçkırıklarla inleyen bedene yalvarırım. Lütfen. Benim için sadece bunu yap. Sadece çıkmasına izin ver.

Göğsün derisi merhametle, ya da belki acıma ile yarılr. Vücudun içinde, uzun bir hareketsizlik döneminden sonra bir şeyler harekete geçer. Kaslar kasılır. Kan akar, havasız, kalın ve acı verici. Kemikler gıcırda ve sarsılır, ve sonunda, dışarı çıkar. Sonunda, gider.

Ve taze yaraya bir şey baskı yapar, kanla beslenen yırtıcı bir bitki. Köklerini ete batırır ve bunlar kanca gibidir. Derisi kapanmaya çalışır. Kapanamaz. Kalp, dehşet içinde titrer.

Çünkü o bitki onu saracak ve olgun bir çilek gibi ezecek ve bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kalbi anlıyorum. Daha iyisini hak ediyor.

Durumu iyileştirebilir miyim?

İçimde, daha önce cesaret edemediğim kadar derine iniyorum. Orada sihir yok. Bitkiler onu emiyor, açgözlü küçük canavarlar. Ama sorun değil. Ölemeyeceğime göre, risk alabilirim. Daha derine inebilirim.

Son irademle, bilincimi ruhuma bağlarım, zayıf, sefil bir şey, hala burada, her ne kadar

kuşlarla birlikte uçuşması gerekirken, hala burada olan zayıf, sefil bir şey.

Onu çekiyorum. Ruhlar sihirli. Ruhlar güçtür. Onu keskin bir hareketle kendime doğru çekiyorum.

Gel, emrediyorum. Büyü yap.

Ve yapıyorum. Ruhumun özünü kanalize ediyorum, neyi kaybedeceğimi, doğamın hangi kısmının yok olacağını, bu büyüyü güçlendirmek için emileceğini umursamadan. Zaten eksik biriyim. Ben sadece bir araçım. Sorun değil.

Sadece bir büyü için yeterli.

Parçalan, diyorum kristal şişeye.

Ve öyle de olur. Kan, cesedin etrafındaki toprağa sızar, yaralarına gömülü kökler daha derine iner, böcekler daha yavaş sürünür ve ben uyurum.

Işığa uyanırım. Gözlerimi yakar, benim olmayan gözlerimi. Hareket de vardır. Sürülür. Bitkiler çığlık atar. Böcekler öfkeyle cıvıldar. Biri onların evini alıyor.

Biri burada.

Uyuyorum.

Sonra acı. Derin, gümbür gümbür, ezici bir sihir. Dudaklar ıslak, benim olmayan dudaklar, ve bir ses konuşuyor, ama bu dili artık bilmiyoruz, değil mi? Tek bildiğimiz köklerin gizli hışırtısı. Kulaklarda yaylı böceklerin çaldığı ninni.

Uyuyorum.

Ve yine acı. Boğazımda parmaklar, nazik değil. Sinirli. Biri homurdanıyor. Ağızdan ıslaklık sızıyor ve yanağa damlıyor.

Uyuyorum.

Bir süre sonra, hala uyurken, gizli, yeraltı şeylerini hayal ederken, olur. Boğaz hareket eder. Dil seğirir. Yutarız.

Ve dünya kırmızıya boyanır.

Bu acı taze ve her şeyi tüketen bir acıdır ve bizi birleştirir. Artık biz değiliz, *ben* varım, artık kemikler değil, *benim* kemiklerim, benim sefil ıstırabım. Çığlık atamıyorum, çünkü nefes alamıyorum, çünkü nasıl nefes alınacağını unuttum.

Bir ses konuşur, şimdi daha sakın. Yatıştırıcı. Dokunuşlar vardır, korkunç ve istilacı. Artık bitkiler gibi soğuk ve yırtıcı değil. Bunlar, kalbi ve nefesi olan bir şeyden gelen sıcak dokunuşlardır ve ben o şeye nefes almanın sırrını bana söylemesi için yalvarmak isterim.

Büyü içime akıyor ve kökler koparıyor, benim parçalarımı da beraberinde götürüyor. Dudaklarımda sıcak bir ıslaklık var ve yutuyorum, yutuyorum, henüz nefes alamıyorum.

Kulaklarım ağrıyor ve çınlıyor. Göğsüm açık, kalbim çılgınca atıyor. Kemiklerim düzgün değil, hizalı değil, köprücük kemiklerim çok uzak. Daha fazla ıslaklık. Yutuyorum, yutuyorum. Büyü.

Kemiklerim yerine oturuyor ve uyumak istiyorum.

Ama artık durdurmak mümkün değil. Uyuyan şeyler uyanıyor, sonsuza kadar gömülmeye razı olmuş şeyler. Acıdan çılgılık atmak istiyorum, ama yine de, yine de nefes alamıyorum.

Nişanımdan ve ciğerlerimden, orada yaşayan ve beni besleyen şeyler sökülüp çıkarılana kadar, şimdi ölü ve çılgılık atan, şimdi yok olan şeyler. Yutkunuyorum. Beni kucaklayan sıcak beden yatıştırıcı, ama yine de değil. Çok sıcak. O kadar uzun süre çok üşüdüm ki, şimdi bu sıcaklık beni tiksindiriyor. Kışın ortasında Mokosz'un yazlık krallığı olan, garip bir ara yerde bulunan mezarımın sıcaklığını özledim.

Ama sıcaklık devam ediyor. Kan da sıcak, dilimden aşağı damlıyor, ta ki ben yüzümü çevirip reddedene kadar, çünkü acıtıyor, çok acıtıyor. Sıcak parmaklar beni geri çeviriyor, çok uygunsuz bir şekilde nazikçe, ve ben biraz daha yutuyorum.

Ciğerlerim artık acımıyor. Boğazım ağrıyor, sonra ağrımıyor. Burun deliklerim iyileşiyor. "İşte böyle, tatlım. Biraz daha."

İlk kez bu sözlerin anlamını anladığımda irkilirim. Gözlerim kapalı kalır. Biri yüzüme üfler, tıpkı ağlayarak nefes almayı unutan bir bebeğe üflediğim gibi.

İlk nefesimle hayata geri dönüyorum.

Ve acı verici değil. Uzun bir dinlenmeden sonra kalbimin ilk atışı gibi acı verici olmalı, ama değil. Hava coşku verici. Boğazımdan ciğerlerime, kalbime akıyor ve kanımı sessiz bir fısıltıyla dolduruyor. İçimdeki her şey parlıyor. Hava içeri giriyor, beni uyandırıyor ve orgazm oluyorum, sırtım kavisleniyor, omurgam zevkten geriliyor.

"Güzel," diyor ses. "Bir tane daha, tatlı şey. Nefes almak iyi geliyor. Hayatta olmak coşku verici. Bir tane daha. Nasıl yapılacağını biliyorsun."

Bilmiyorum, ya da belki biliyorum. Tatlı hava dudaklarımı gıcıklıyor, sıcak ve duman tadı var, ve tekrar nefes alıyorum. Bir başka coşku dalgası beni ayak parmaklarımdan ucuna kadar dolduruyor, ve henüz ses çıkarmıyorum, çıkaramıyorum, ama içimde zevk şarkı söylüyor.

Bir sonraki nefesi yardım almadan alıyorum. Ve sonra sanki hiç durmamışım gibi. Birbiri ardına nefes alıyorum ve havasızlıktan sonra çok fazla gibi geliyor, ama sonra, tam da yeterli oluyor.

Başka bir orgazmıla titriyorum, kapalı göz kapaklarımdan arkasında parıldayan altın bir dünya patlıyor. Her yerde acı vardı, coşku yaşıyor ve

sonuçta beni ölümsüz kıldığı için minnettarım.

Acı buna değdi. Çünkü hayat çok değerli.

"Gözlerini aç, aşkım," diye fısıldıyor ses, ve ben bir ses çıkarıyorum, ilk sesim.

Sesim kısık ve muhtemelen pek bir anlam ifade etmiyor. Söylemek istediğim şey,

Sen kimsin?

Bu sesi tanımıyorum. Bana biraz tanıdık geliyor, sanki geçmişte bozuk bir yankısını duymuşum gibi. Daha vahşi, daha karanlık bir yankı, keskin kenarları ve pençeleri olan. Bu ses yumuşak. Erkeksi, derin. Ama cılalı. Pürüzlü bir kaya yerine, nehrin dibindeki bir taş gibi.

"Hadi, tatlım. Artık iyisin. Sadece gözlerini kontrol etmem gerekiyor."

Burnumu kırıstırıyorum, son orgazmımın yankıları hala omurgamda hoş ve yumuşak bir şekilde uğulduyor. Neden benimle bu şekilde konuşuyor konuşuyor, sanki beni tanıyormuş gibi? O bir yabancı. Sesini tanımıyorum.

Ve bu yüzden gözlerim kapalı kalıyor, her şeyden sonra yabancı bir yüzü görmek istemiyorum. Tanıdık birini hak ediyorum. *Woland*. Onu aradım, tek korumamı yok ettim, nerede olduğumu ortaya çıkardım. Neden o değil? Kanın tadı onunki gibiydi, ama ses, ses!

Acınası ve kırık bir halde inliyorum. O beni hiç sevmeydi. Beni sadece kullandı, yalanlarıyla sardı ve sonunda, onu çağırmak için kemiklerimi ve kalbimi parçaladığımda, gelmedi. Bir yabancıyı gönderdi.

"Ne oldu, tatlım?" diye soruyor ses, sonunda tanımadığım bir melodi var, çok müzikal, biraz Chors'a benziyor, ama değil. "Neren ağrıyor? Hepsini düzelteceğim. Sadece nerede olduğunu göster."

Kollarımı kaldırdığımda ağırlaşıyorlar. Kucağında sallanıyorum, kolları beni sıkıca sarıyor, ama bunlar yanlış kollar. Güçlüler, evet, ama daha küçükler. *Woland* çok büyük. Yabancı ise değil.

Ben ellerimi kalbime bastırırken, o biraz endişeli, biraz acıyarak mırıldanıyor. *İşte*. Burası ağrıyor. Burası kırık.

Bir avuç içi benimkinin üzerine konuyor, pençeleri olmayan sıcak, büyük bir avuç içi. Boğazımdan hüznü ve özlem dolu bir ses çıkıyor.

"Şşş. Ben düzeltirim. Bir bakayım."

Sihirli akımlar ellerimizin etrafında dönüyor ve nazikçe içime iniyor. Düşüncelere dalmış bir şekilde fısıldayarak mırıldanıyor, pençesiz başparmağıyla avucumun üstünü nazikçe okşuyor.

"Orada bir şey yok, tatlım," diyor bir süre sonra, sesi nazik. "Bu senin kalbin. Gayet iyi."

Sızlanarak başımı sallıyorum. Ben bir hayvan mıyım? Konuşmayı mı unuttum? Dudaklarımı sıkıştırıp dilimi ağzımda hareket ettiriyorum. Beceriksiz ve hantal. Ama o neyin yanlış olduğunu nasıl anlayacak?

"Wol... Wol..." Daha fazlasını söyleyemiyorum, ama o yanıt olarak homurdanıyor ve sanırım ne demek istediğimi anlıyor.

"Buradayım, aşkım. Buradayım. Çok üzgünüm."

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. Yalan, *yalan!* Bu bir yabancı. Kanının tadı doğru olabilir, ama vücudu tamamen yanlış ve sesi alçak ve nazik. Woland küfredirdi. Öfkelenirdi.

"Hayır," diyorum, dilim ağır ve dirençli. "Wol... ve. Nerede... Woland."

Daha yumuşak bir ses çıkarır. Sanırım beni anlıyor.

"Anlıyorum."

Büyü dökülüyor, cildimi gıcıklıyor, ama bana dokunmuyor. Karanlık, gölgelerden oluşuyor ve yağmur ve duman sonrası toprağın kokusu gibi kokuyor. Nefes alıyorum, inleyerek, çünkü çok tanıdık geliyor. Sürekli nefes almak istiyorum. Artık bu benim havam.

"Daha iyi misin, aşkım?"

Nefes nefese gözlerimi açıyorum. İşte burada, tanıdık koyu tenli yüzü üzerime eğilmiş, parıldayan altın rengi gözleri uyanık ve yumuşak. Bu sefer gerçekten ağlıyorum. Gömüldüğümde dökemediğim tüm gözyaşlarını döküyorum ve o beni kucaklıyor, boğazından kaba, kederli bir ses çıkıyor. Beni kaldırıyor, göğsüne bastırıyor.

"Her şey yolunda, tatlım. Ben buradayım. Çok üzgünüm. Ben buradayım."

Bir süre için bu yeterlidir. Onun beni tutmasına izin veriyorum. Nefes alıyorum. Vücudum havaya ve sıcaklığa alışıyor ve sanki olan her şeye tepki veriyormuşçasına titremeye başlıyorum. Dişlerim takırdıyor ve o beni bir battaniyeye, sonra bir başkasına sarıyor ve sonunda beni kucağına alıp sıcak ateşin yandığı şöminenin yanına oturuyor.

Dişlerimin takırdaması biraz azalır, ama hala ara sıra titriyorum. Sabırsızlık dolu bir ses çıkarır, tam da ona yakışır bir şekilde, ve etrafımızda sihirli bir hava oluşur. Şömineden döndüğünde, odanın ortasında büyük bir kuvvet durmaktadır — tanımadığım bir oda.

Sorun değil. Nerede olduğumuz umurumda değil. Önemli olan onun burada olması.

"Banyo yapacağız. Seni ısıtacağım. Endişelenecek bir şey yok, tatlım."

Endişelenmiyorum. O beni kollarında tutarken küvete girerken ona sıkıca sarılıyorum. Su beni sararken, sıcaklığından dolayı inliyorum. Sonunda üşümüyorum.

"İşte," diye mırıldanıyor, beni sıkıca sarıyor. "Sana ben bakacağım. Dinlen, sevgilim. Her şey yoluna girecek. Uyuyabilirsin."

Uyandıgımda, hâlâ küvetteyiz, su da aynı sıcaklıkta. Burada uzun süre kaldığımı ve onun da benimle kaldığını anlayabiliyorum. Hareket ettiğimde, selam olarak mırıldanıyor.

"Nasıl hissediyorsun? Acıktın mı?"

Ne istediğimi anlayana kadar hareket ediyorum ve yüzünü görebilmem için bacaklarının üzerine oturmam için bana yardım ediyor. Vücudum iyi hissediyor. Dinlendim. Onun büyüyle mırıldanıyorum. İçimde böcekler yok.

İyiyim. Ve kalbim sadece yarı kırık. Onu korumalıyım, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gerçeği yalandan ayırt edemiyorsan, nasıl sevebilirsin? Nasıl sevmezsin?

"O kimdi?" diye soruyorum, sesim kısık ama gayet net. Demek konuşabiliyorum. İyileşmişim.

Woland beni hemen anlar. "O bendim, sevgilim. Benim... ah, başka bir şeklim var. Altı ay önce sana söyleyecektim. Mokosz seni almadan önce."

Bu sözler beni bir an için şaşırttı. "Altı ay mı? Gerçekten mi?"

Ciddiyetle başını sallar. "Seni her yerde aradım," der, sesi nadir bir anlık kırılganlıkla titrer, ama bu sadece rolünün bir parçası olabilir. "O açıklığa bile geldim. Jaga, tam üstünde duruyordum, ama orada olduğunu hiç bilmiyordum."

Hayalet görmüş gibi görünüyor. Elleri titriyor ve kollarımı nazikçe kavırıyor. Titriyor. Gözlerini kapatıyor.

Yanağından bir gözyaşı süzülür ve sanki kendine kızmış gibi kaşlarını çatarak gözlerini kırpar. Artık dayanamıyorum.

"Yalan mı söylüyorsun?" diye soruyorum. Suçlama yok. Sadece basit bir merak. Bir kez başını sallıyor.

"Altı ay, Jaga. Acı çektiğini biliyordum, ölemediğini biliyordum ve sana ulaşamıyordum."

Başımı sallıyorum. "Ölemedim. Evet. Ben bir bies miyim?"

O nefes verirken, bir anlığına gözlerini kapatırken onu sakın bir şekilde izliyorum. Gerçekten üzgün görünüyor, ellerini bana sıkıca tutuyor, hala titriyor. Nazik bir ilgiyle onu izliyorum. Bu konuda çok iyi. Tüm doğru duygular burada, benim incelemem için.

Belki de Mokosz ile gerçekten bir plan yapmıştır. Belki de yanılmışımı ve benim kırbaçlanıp gömülmeme karşı hiçbir itirazı yoktur. Bunu nasıl bilebilirim?

"Evet ve hayır," diyor Woland, sesi gergin. "Ölümsüzsün, yani ölemezsin, ama Slawa'da yaşayan diğer herkes gibi bir bies değilsin. Sen... tam olarak kendisin. Sadece ölümsüzsün. Bir tanrıça gibi."

Yumuşak bir şekilde burnumdan soluyorum. Yaşadıklarımın tanrısal bir yanı yok.

"O gün öldüğünde," diyor Woland sert bir sesle, yanağından bir damla gözyaşı daha silerken, "aklımı kaçırdım. Seni bırakamazdım. *Yapamazdım*. Sadece sana ihtiyacım olduğu için değil. Bunu hiç düşünmedim, Jaga, bir an bile. Tek düşündüğüm, seninle bir daha böyle konuşamayacağımdı. Sana bir daha böyle dokunamayacağımdı. Nawie'de, kendi gölgen gibi olacaktın ve ben buna dayanamazdım. Bu yüzden seni geri getirdim ve bir daha asla ölmeyeceğinden emin oldum."

Ona inanıp inanmayacağımı bilmeden mırıldanıyorum. Woland yüzümdeki soğuk kararsızlığı görmüş olmalı ki, gözlerini kaçırıyor ve boğazı hareket ediyor.

"Çok fazla deneme yaptım, çünkü seni tam olarak yeniden yaratmak istedim, sadece ölümlülüğün olmadan. Parçalar bir türlü uymadı, defalarca denedim, ta ki bir yolunu bulana kadar. Ve Jaga, bunun dışında tek bir şeyi bile değiştirmek istemedim, çünkü sen mükemmeldin. Öylesin."

"Bu güzel bir iltifat," diyorum, ilgisiz bir şekilde, içime almadan.

Woland içini çekerek elini yüzüne götürdü. Bir an tereddüt etti, sonra sanki hoş olmayan bir şey yapacakmış gibi yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Kendime bir arka kapı bıraktım. Bir tür... boşluk. Seni öldürebilirim. Bunu yapabilecek tek kişi benim. Sana bunu söylüyorum çünkü sana artık sadece gerçeği söyleyeceğime dair kendime söz verdim."

"Hm." Omuz silkiyorum. Savaşında benim rolümü düşünmediğini söyledi, ama kendine bu arka kapıyı bırakma ihtiyacı hissettiğine göre, kesinlikle düşünmüştü. Pek umursamıyorum ve bunun doğru olup olmadığını da bilmiyorum. Beni öldürürse öğrenirim herhalde.

"O kimdi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, yüzünü inceleyerek. "Daha önce bir adam vardı. Beni tuttu."

Woland uzun, acı dolu bir nefes verdi. Gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu. Merakla onu izledim. Bu kadar iyi yalan söylemek ne kadar da güzel bir yetenek.

"O bendim."

Bunun yalan olduğunu bilerek gülümserim. Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır, ben de onun soluduğu havayı içime çekerim, utanmadan tadına bakarım. Alabileceğim tüm zevki alacağım. Kendimi hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağım.

Sadece ona inanmayacağım.

"Sana söylemek istediğim sır bu," diyor yine. "Şimdi sana söyleyeceğim. Jaga, bunu kimse bilmiyor. Sadece bir avuç insan. Chors, tabii ki. Nyja. Ve Dola. Ve şimdi sen de. Bu sana ödemem. Sunumum."

"Tamam."

Ne ikna olmuş ne de şüpheliyim. Woland acı çekmiş gibi bir ses çıkarır ve gözlerini öfkeyle ovuşturur.

"Sana göstereyim. Korkma... Korkma."

"Korkmayacağım," diyorum basitçe. "Ne olursa olsun."

Bir kez başını sallar, duman ve gölgeler onu, onun gibi kokan ve tadı olan sihirli bir pelerinle sarar. Dilimi çıkarır ve memnun bir mırıldanmayla dilimin ucunu yalarım.

O mükemmeldir. Keşke ağzını kapalı tutsaydı.

Duman, hala bacaklarının etrafında kıvrılan suyun altında da dönmeye başlayınca, küçük bir şaşkınlık sesi çıkarırım. Altımda bulunan uyluklar şekil değiştirir, biraz küçülür, hala sağlam ve erkeksi olsalar da artık şeytan şekilli değildirler. Önümde duman uzaklaşır, odanın kenarlarında gölgelere karışır.

Bu bir adam. Tanımadığım bir adam.

Gözleri çok koyu renklidir, ama hafifçe hareket edip yüzümü incelerken, irislerinde gümüş rengi bir parıltı belirir. Kaşları da Woland'ınki gibi, Chors'unki gibi. Koyu ve kalın, mükemmel şekilli. Woland'ınkinden daha zarif, asil bir burnu var. Dudakları dolgun, biraz daha dar ve cildi benimki gibi, belki biraz daha soluk.

Bana Chors'u hatırlatıyor. Saçları ay tanrısınınki gibi, siyah ve uzun. Keskin çenesinde kısa bir sakal var. Bu, sonunda anlamamı sağlıyor.

Onun işaretini şehirdeki binaların üzerine kanla çizilmiş olarak sayısız kez gördüm. Boynuzlu bir üçgen. Woland'ın boynuzları ya da başka bir uzantısı yok, ama yüzü kaba bir üçgen şeklinde. Yakışıklı, sanırım. Hem genç hem yaşlı. Orantılı.

Woland gibi çıplak ve vücudu erkeksi ve güçlü. Göğsü ve gergin karnı saçlarla kaplı. Utançtan değil, ilgisizlikten başka yere bakıyorum.

"Kimsin sen?"

Ses tonum yanlış. Bu bir soru değil, çünkü ben zaten biliyorum. Bir an sonra, o bunu doğrular.

"Ben Woland'ım. Ve ben Weles'im."

2. KİTABIN SONU





Sonsöz

Söz veriyorum: Bu, üçlemenin sonuncusu olacak.

Sevgili Okuyucu, Slawa'nın dünyasına kendinizi kaptırmanıza sonsuz minnettarım. Kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim! Bu seriyi tüm kalbimle seviyorum. Burada ve sizin elinizde olmasına çok mutluyum.

Dürüst olmak gerekirse, bu kitap tüm kariyerim boyunca yazdığım en zor ve en ödüllendirici eserdi. Sadece kişisel ve karmaşık konusu nedeniyle değil, aynı zamanda yazarken hayatımın en kötü gripini geçirdiğim için de. Kocamın özverili, sabırlı ve sevgi dolu desteği olmasaydı, kitabı zamanında bitiremezdim.

Bu yüzden, sevgili kocam, yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen benim mutluluğumun temel taşıydın. Senin sevgin, zor zamanlarda beni ayakta tutuyor, her şey yolunda gittiğinde ise gülümsememi sağlıyor.

Güzel kızlarıma da teşekkür etmek istiyorum. Benim küçük hazinelerim, her gün yıldızlara sizin anneniz olmanın ayrıcalığı için şükrediyorum.

Harika editörüm Shannon'a ve asistanım Ava'ya çok teşekkür ederim. Çalışmalarınız paha biçilemez.

Marcin Pawełczyk'e, Slav folkloruyla ilgili en harika kitabı bana tanıttığı için teşekkür etmeliyim. Bu kitap, benim için paha biçilmez bir hazine.

onun yardımı olmadan buldum. Kitap artık basılmıyor, ama ikinci el bir kopyasını bulabildim. *Stworze i zdusze*, sansürsüz, çok keyifli bir folklor ders kitabı. Bu kitap olmasaydı süt barı da olmazdı.

Ayrıca anneme sevgisi ve desteği için ve Noel'de bana Slav tarihi üzerine harika bir kitap aldığı için minnettarım! Bu kitap, Slawa'nın kültürü ve inançlarının önemli unsurlarını detaylandırmama yardımcı oldu.

Beni hafta sonu Çek Cumhuriyeti'nin Znojmo kasabasına ve Avusturya'daki bir şaraphaneye götüren Klaudia'ya da teşekkür etmek istiyorum. Bu gezi, kitabın dünyasının büyük bir kısmına ilham verdi. Znojmo'yu ziyaret etme fırsatınız olursa, kesinlikle tavsiye ederim! Oraya gittiğinizde, Slawa'nın neden zihnimde canlandığını anlayacaksınız.

Son olarak, bu seriye inanarak sesli kitap formatında yayınlayan Podium Entertainment'a ve *Jaga and the Devil*'ı Alman kitapçılarına taşıyan Reverie Verlag'a teşekkür etmek istiyorum.

Kaynakça

Devil's Deal'da alıntılanan kitapların yanı sıra, Slav folkloru, kültürü, tarihi ve dini hakkında daha fazla bilgi edinmek için okuduğum kitaplar şunlardır.

Białczyński, Czesław. Stworze i zdusze czyli starosłowiańskie boginki i demony [Stworze ve Zdusze, Eski Slav Ruhları ve İblisleri Anlamına Gelir]. Wydawnictwo Kraina Księżyca, 1993.

Gołdowski, Kamil. Magiczny świat Słowian [Slavların Büyülü Dünyası]. Wydawnictwo RM, 2024.

Zdych, Paweł. Bestiariusz słowiański. Uniwersum [Slav Bestiary: Evren]. Wydawnictwo BOSZ, 2024.

Layla Fae'nin kitapları

Jaga ve Seytan

*Şeytan'ın
Anlaşması
Şeytan'ın
Kaderi
Şeytan'ın
Dansı*

Parmak Yalayan Canavarlar

*Draco: Bir Ejderha Şefinin Aşk
Hikayesi Trickster: Eski Bir
Tanrının Aşk Hikayesi
Bay Hyde'a Aşık Olmak: Paranormal Akademi Müdürü Romantizmi*

Aralanmış Canavar Eşleri

*Buz Devi ile evli Ork
ile evli Lich ile evli
Jack Frost ile evli
Basilisk ile evlilik*

Canavar Güvenlik Ajansı

*Yılan tarafından
korunan Vodnik
tarafından korunan
Hayalet tarafından
korunan*

Karanlık ve Çarpık

GHOUL

Cadılar Bayramı Hayaletleri: Karanlık Neden Romantizmi Seçmelisiniz

Baharath Tatil

*Çok Takipçi Bir Noel Çok
Katil Bir Noel*

İçinde

[İçerik Notu Lore](#)

[Dizini](#)

[Telaﬀuz Kılavuzu](#)

[Adanmışlık](#)

[İlk](#)

[1. Elma](#)

[2. Çocuk](#)

[3. Dipsiz](#)

[4. Lanet](#)

[5. Süt](#)

[6. Lech](#)

[Lech](#)

[7. Kulaklar](#)

[8. Ejderha](#)

[9. Fiyat](#)

[10. Ceza](#)

[11. Rada](#)

[12. Fırtına](#)

[13. Terör](#)

[14. Yasa](#)

[15. Alt](#)

[16. Güven](#)

[17. Kökler](#)

[18. İşaretler](#)

[19. Asi](#)

[20. Güç](#)

[21. Draga](#)

[22. Zehir](#)

[Lutowa](#)

[23. İstemek](#)

[24. Yanıklar](#)

[25. Emek](#)

[26. Gümüş](#)

[27. Lütfen](#)

[28. Eş](#)
[Tahtakurusu](#)
[29. Yara izi](#)
[30. Aşk](#)
[31. Dikenler](#)
[32. Düello](#)
[33. Oyuncak](#)
[34. Mavi](#)
[35. Kule](#)
[36. Hoş geldiniz](#)
[37. Usta](#)
[38. Yastık](#)
[39. Alevler](#)
[40. Küller](#)
[41. Erkek](#)
[42. Yaratılış](#)
[43. Güzellik](#)
[44. Eğlence](#)
[45. Gerçek](#)
[46. Gece](#)
[47. Gel](#)
[Korolar](#)
[48. Tanrı](#)
[49. Baba](#)
[50. Kıyamet](#)
[51. Yaz](#)
[Efendisi](#)
[52. Mezar](#)
[53. Weles](#)
[Weles Son](#)
[Söz Kaynakça](#)
[Layla Fae'nin Kitapları](#)



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM